Τέταρτος τόμος: Μέρος Ι του Βιβλίου Εργασιών

Μαθήματα από 121 έως 150

ΜΑΘΗΜΑ 121

Η συγχώρεση είναι το κλειδί της ευτυχίας.

Σε αυτό το πολύ σημαντικό μάθημα βρίσκουμε την αντίθεση που υπάρχει ανάμεσα στη συγχώρεση και την έλλειψη συγχώρεσης που το εγώ θα μας βάλει να εφαρμόσουμε. Το σύμβολο του *κλειδιού* είναι σημαντικό για να εξετάσουμε αυτό που κάνει το εγώ με το νου μας. Όταν ο λήπτης των αποφάσεων πείστηκε από το εγώ να επιλέξει την ατομικότητα αντί για την ενιαιότητα, κατά την οντολογική στιγμή πείστηκε να επιλέξει την ερμηνεία της μικροσκοπικής τρελής ιδέας του εγώ και όχι του Αγίου Πνεύματος και έτσι πίστεψε στο ψέμα της ατομικότητας, που ήταν σαν να κλειδώθηκε το Άγιο Πνεύμα στο ορθό νου στον οποίο κατοικεί. Η ενοχή στον εσφαλμένο νου στη συνέχεια, αντικατέστησε την ορθά νοούμενη αγάπη του Αγίου Πνεύματος και την Επανόρθωση στην επίγνωσή μας. Τότε το εγώ μας ανάγκασε να δούμε την ενοχή τόσο ανυπόφορη που έπρεπε να εγκαταλείψουμε εντελώς το νου και να επινοήσουμε έναν κόσμο, εγκλωβίζοντας τους εαυτούς μας σε ένα σώμα. Κατά συνέπεια, δεν χάθηκε μόνο η επίγνωση του ορθού νου, αλλά και του εσφαλμένου νου επίσης. Το σύνολο του διαχωρισμένου νου κατά μία έννοια, έγινε ένα κλειδωμένο κουτί ή ένα θησαυροφυλάκιο, με το κλειδί να είναι έξυπνα κρυμμένο μέσα στο σώμα.

Η συγχώρεση λοιπόν είναι το κλειδί που ανοίγει το νου μας. Είναι το όνομα το οποίο δίνουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων* για τη διαδικασία της συνειδητοποίησης ότι αυτό που μας αναστατώνει δεν είναι αυτό που συμβαίνει στο σώμα μας ή το σώμα του άλλου. Η δική μας ενοχή μας αναστατώνει. Αυτή η συνειδητοποίηση ξεκλειδώνει το πρώτο μέρος του νου μας. Πηγαίνοντας στον εσφαλμένο νου και κοιτάζοντας την ενοχή του με τον Ιησού, συνειδητοποιούμε επίσης, ότι ήταν επινοημένη. Το να την αναγνωρίσουμε προκαλεί την εξαφάνισή της, το οποίο ξεκλειδώνει τον ορθό νου, εκεί όπου μας περιμένει η αρχή της Επανόρθωσης.

Επομένως η συγχώρεση ανοίγει το νου που είχε κλείσει το εγώ. Το εγώ μας είπε ότι βρίσκουμε την ευτυχία στον κόσμο ικανοποιώντας τις ανάγκες του σώματός μας. Το Άγιο Πνεύμα, από την άλλη πλευρά, διδάσκει ότι η πραγματική ευτυχία έρχεται όταν ξεκλειδώσουμε την παρουσία της αγάπης που ήταν θαμμένη - φαινομενικά για πάντα - μέσα στο νου μας. Αυτό το υπέροχο μάθημα μας οδηγεί ακόμα μακρύτερα στο ταξίδι μας, από το θυμό και την ενοχή, στο αναμάρτητο που είναι η εστία μας.

(1) Εδώ βρίσκεται η απάντηση στην αναζήτησή σου για ειρήνη. Εδώ βρίσκεται το κλειδί του νοήματος σε ένα κόσμο που δεν βγάζει κανένα νόημα. Εδώ βρίσκεται το κλειδί για την ασφάλεια μέσα στους φαινομενικούς κινδύνους που δείχνουν να σε απειλούν σε κάθε γωνιά, και φέρνουν αβεβαιότητα σε όλες σου τις ελπίδες για ηρεμία και ειρήνη. Εδώ απαντώνται όλες οι ερωτήσεις. Εδώ διασφαλίζεται, επιτέλους, το τέλος κάθε ανασφάλειας και αβεβαιότητας.

Για άλλη μια φορά μας λέγεται ότι εδώ πρόκειται να βιώσουμε προβλήματα, κίνδυνο και ανησυχία · και η απάντηση γι' αυτά βρίσκεται στη συγχώρεση. Δεν θα βρούμε ποτέ την απάντηση ενδίδοντας στην ιδιαιτερότητά μας, γιατί πρέπει να επιστρέψουμε στην πηγή του προβλήματος - τον λήπτη των αποφάσεων του νου που επέλεξε εσφαλμένα. Η συγχώρεση μας φέρνει εκεί για να αναιρέσουμε το λάθος. Επιπλέον, η συγχώρεση είναι η μόνη έννοια που παρέχει κάθε «νόημα σε έναν κόσμο που

φαίνεται να μην έχει νόημα». Πράγματι, δεν έχει νόημα όταν εξετάζεται από το νου της ιδιαιτερότητας και των ξεχωριστών συμφερόντων. Ωστόσο, η συγχώρεση διορθώνει απαλά αυτή την εσφαλμένα νοούμενη αντίληψη με τη μετατόπιση του σκεπτικού μας στα κοινά συμφέροντα. Καθώς η αντίληψη του εαυτού μας ως λήπτης των αποφάσεων αποκαθίσταται, είμαστε ελεύθεροι επιτέλους να κάνουμε τη μία σωστή επιλογή και να δούμε τον αδελφό μας σαν τον εαυτό μας.

Οι παράγραφοι 2 έως 5 περιγράφουν τη φύση του νου που δε συγχωρεί. Παρόλο που η ενοχή δεν συζητείται συγκεκριμένα σε αυτές τις παραγράφους, αποτελεί τη βάση του λόγου του Ιησού που υποδεικνύει την ενοχή του νου για τις αμαρτωλές ενέργειές μας ενάντια στον Θεό. Ο τρόμος που προκύπτει από αυτή την ενοχή μας αναγκάζει να την προβάλουμε σε άλλους, κρίνοντάς τους για την κρυφή αμαρτία που πιστεύουμε ότι υπάρχει μέσα μας. Δεν σε συγχωρώ γιατί χρειάζομαι τις πικρίες για να καταστήσω εσένα υπεύθυνο για τη δυστυχία μου, βλέποντάς σε ως τον θύτη που πλήττει άδικα το πρόσωπο της αθωότητάς μου. Ο αναγνώστης μπορεί να θυμηθεί αυτή τη σημαντική διατύπωση από την ενότητα «Η Αντίληψη για τον εαυτό εναντίον του Εαυτού» · την αντίληψη για τον εαυτό μας που μας δικαιώνει να μη συγχωρούμε, και με χαρά να παραμείνουμε έτσι:

Πιστεύει [το προσποιητό πρόσωπο της αθωότητας] *ότι είναι καλός μέσα σε έναν κακό κόσμο… Αυτή η όψη μπορεί να θυμώσει, γιατί ο κόσμος είναι μοχθηρός και ανίκανος να παρέχει την αγάπη και το καταφύγιο που αξίζει η αθωότητα. Και έτσι αυτό το πρόσωπο είναι συχνά μούσκεμα από δάκρυα για τις αδικίες που κάνει ο κόσμος σε εκείνους που είναι γενναιόδωροι και καλοί… Αυτή η όψη ποτέ δεν κάνει την πρώτη επίθεση. Αλλά κάθε μέρα ένα σωρό μικρά πράγματα κάνουν μικρές επιθέσεις εναντίον της αθωότητάς της, προκαλώντας τον εκνευρισμό της, και στο τέλος καταλήγουν σε φανερές προσβολές και ύβρεις.*

Το πρόσωπο της αθωότητας που φοράει τόσο υπερήφανα η αντίληψη του εαυτού μπορεί να ανεχτεί την επίθεση κατά την αυτοάμυνα, γιατί μήπως δεν είναι κοινώς γνωστό ότι ο κόσμος συμπεριφέρεται σκληρά προς την ανυπεράσπιστη αθωότητα; Όποιος φτιάχνει μια εικόνα για τον εαυτό του δεν παραλείπει αυτό το πρόσωπο, γιατί το χρειάζεται. (K-31.V.2:9-4:2)

Ο νους που δεν συγχωρεί, κρυμμένος πίσω από το πρόσωπο της αθωότητας, έχει συνεπώς τη βάση του στην ενοχή, ο οποίος είναι επίσης η πηγή των χαρακτηριστικών του, τα οποία ο Ιησούς περιγράφει τώρα:

(2:1) Ο νους που δεν συγχωρεί είναι γεμάτος φόβο…

Είναι γεμάτος φόβο επειδή προβάλλουμε στους άλλους το μίσος και το φόνο που πιστεύουμε ότι βρίσκεται μέσα μας. Επομένως, όλα όσα κρατάμε ενάντια στον εαυτό μας - ξεκινώντας με την πεποίθηση ότι σκοτώσαμε τον Θεό για να μπορέσουμε να ζήσουμε - τα βλέπουμε κάπου αλλού. Συνεπώς, είμαστε τρομοκρατημένοι επειδή βλέπουμε δολοφόνους παντού γύρω μας, χωρίς να συνειδητοποιούμε ότι είναι το δικό μας όνειρο και ότι εμείς είμαστε οι πραγματικοί δολοφόνοι, όπως κάνει σαφές αυτή η οικεία δήλωση του κειμένου:

Το μυστικό της σωτηρίας είναι μόνο αυτό: ότι το κάνεις αυτό στον εαυτό σου. Άσχετα με την μορφή της επίθεσης, αυτό εξακολουθεί να είναι αλήθεια. Όποιος και να παίρνει τον ρόλο του εχθρού και του επιτιθέμενου, αυτή εξακολουθεί να είναι η αλήθεια. Όποια κι αν φαίνεται ότι είναι η αιτία του πόνου και της ταλαιπωρίας που αισθάνεσαι, αυτό εξακολουθεί να είναι αληθινό. Γιατί δεν θα αντιδρούσες καθόλου στις φιγούρες ενός ονείρου που ήξερες ότι ονειρευόσουν. Άφησέ τες να είναι όσο μισητές και όσο διεφθαρμένες θέλουν, δεν θα μπορούσαν να έχουν καμία επίδραση επάνω σου εκτός κι αν δεν μπορέσεις να αναγνωρίσεις ότι αυτό είναι το δικό σου όνειρο. (K-27.VIII.10)

Επομένως, η πραγματική πηγή του φόβου μου είναι ότι ξέχασα το όνειρο και την προέλευσή του. Από τη στιγμή που κρατώ πικρίες εναντίον σας - γίνομαι ένας νους που δεν συγχωρεί - ξεχνώντας ότι ο φόβος πηγάζει από μένα, τον ονειρευτή του ονείρου. Το μόνο που βλέπω επομένως είναι ο φόβος γύρω μου που ετοιμάζεται να χτυπήσει:

Βλέπεις τον εαυτό σου ως ευάλωτο, εύθραυστο που μπορεί να καταστραφεί εύκολα, και στο έλεος αμέτρητων επιτιθέμενων πιο ισχυρών από σένα. (K-22.VI.10:6)

Καθώς δεν γνωρίζω ότι η επίθεση έρχεται από το νου μου, δεν υπάρχει τρόπος να ξεφύγω από το φόβο παρά με το να συνεχίσω να υπερασπίζομαι τον εαυτό μου, να προβάλλω και να επιτίθεμαι εκ νέου.

(2) Ο νους που δεν συγχωρεί είναι γεμάτος φόβο, και δεν προσφέρει καθόλου χώρο στην αγάπη · δεν της αφήνει καθόλου περιθώριο ν' απλώσει ειρηνικά τα φτερά της και ν' ανυψωθεί πάνω από τον αναβρασμό του κόσμου. Ο νους που δεν συγχωρεί είναι λυπημένος, χωρίς ελπίδα ανακούφισης και απελευθέρωσης από τον πόνο. Υποφέρει, και ζει μέσα στην μιζέρια, προσπαθεί να δει στο σκοτάδι χωρίς να τα καταφέρνει, όντας όμως σίγουρος για τον κίνδυνο που καραδοκεί εκεί.

Ο Ιησούς περιγράφει έναν κλασικό παρανοϊκό: έναν ο οποίος είναι τρομοκρατημένος, παρόλο που δεν υπάρχει αντικειμενικός κίνδυνος. Αυτό που όλοι οι παρανοϊκοί άνθρωποι βλέπουν είναι οι προβαλλόμενες και γεμάτες ενοχή δολοφονικές σκέψεις τους. Παρόλο που ο εχθρός είναι αόρατος, ξέρουν ότι ο εχθρός είναι εκεί. Ο τελευταίος αόρατος εχθρός και τον οποίο φοβόμαστε, είναι εγωικός ο Θεός της προβολής της ενοχής και της εκδίκησης, αποφασισμένος να μας καταστρέψει λόγω των αμαρτιών μας εναντίον Του. Όσο η ενοχή είναι στο νου μας, θα την προβάλλουμε και θα την κρίνουμε στους άλλους. Η δυστυχία είναι λοιπόν αναπόφευκτη και η ειρήνη αδύνατη. Το εγώ μας διαβεβαιώνει ότι ο πόνος μας έχει αξία, επειδή αποδεικνύει ότι κάποιος ή κάτι άλλο μας το έχει κάνει αυτό, καθιστώντας μας τα αθώα θύματα της αμαρτίας κάποιου άλλου. Σε ένα απόσπασμα που θα βρούμε αργότερα στην ενότητα που αναφέρθηκε παραπάνω, διαβάζουμε αυτές τις προτάσεις, οι οποίες είναι τόσο ισοπεδωτικές για όλους αυτούς που θεωρούν ότι έχουν δίκιο μέσα στον πόνο και τα βάσανά τους:

… Το να βλέπεις έναν κόσμο ένοχο δεν είναι παρά το σημάδι ότι η μάθησή σου έχει καθοδηγηθεί από τον κόσμο, και τον βλέπεις όπως βλέπεις και τον εαυτό σου. Η αντίληψη του εαυτού αγκαλιάζει όλα όσα βλέπεις, και τίποτα δεν είναι έξω από αυτή την αντίληψη. Εάν μπορείς να πληγωθείς από οτιδήποτε, τότε βλέπεις μια εικόνα των κρυφών σου επιθυμιών. Τίποτα περισσότερο από αυτό. Και στα δεινά οποιασδήποτε μορφής, βλέπεις την δική σου καλυμμένη επιθυμία να σκοτώσεις. (K-31.V.15:6-10)

Ο Ιησούς μας βοηθά διαρκώς να δούμε τα εγώ μας όπως είναι. Μόνο τότε μπορούμε ουσιαστικά να επιλέξουμε εναντίον τους. Ο ίδιος συνεχίζει εκθέτοντας την έλλειψη συγχώρεσης του εγώ:

(3:1) Ο νους που δεν συγχωρεί διχάζεται από αμφιβολίες, μπερδεύεται για τον εαυτό του και όλα όσα βλέπει, φοβάται και θυμώνει, είναι αδύναμος και μαινόμενος, φοβάται να προχωρήσει, φοβάται να μείνει, φοβάται να ξυπνήσει αλλά και να κοιμηθεί, τρομάζει στον κάθε ήχο αλλά και ακόμα περισσότερο στην ησυχία · τρέμει το σκοτάδι αλλά ακόμα περισσότερο τρέμει όταν πλησιάζει στο φως.

Αυτή είναι η κατάσταση όλων όσων πιστεύουν ότι βρίσκονται σε αυτόν τον κόσμο. Προσπαθούμε να αποκρύψουμε τον φόβο, το μίσος και την αμφιβολία για τον εαυτό μας, απολύτως βέβαιοι ότι γνωρίζουμε τι είναι αληθινό, αλλά βαθιά μέσα μας γνωρίζουμε ότι ο Θεός σκέφτεται διαφορετικά

(K-23.I.2:7). Η πηγή αυτού του φόβου δεν είναι εξωτερική, αλλά προέρχεται από αυτό που έχουμε κάνει πραγματικότητα μέσα μας: την πεποίθηση ότι δολοφονήσαμε τον Θεό και καταστρέψαμε την εστία Του. Τώρα νιώθουμε τρόμο ότι ο Θεός θα αναστηθεί από τον τάφο στον οποίο εμείς Τον βάλαμε και θα επιστρέψει για να μας τιμωρήσει. Κανείς δεν μπορεί να ζει με τέτοιο φόβο, και ενεργήσαμε γρήγορα για να τον αποκρύψουμε φτιάχνοντας έναν κόσμο και ένα σώμα για να κρυφτούμε μέσα, και στη συνέχεια επικαλεστήκαμε την ιδιαιτερότητά μας για να προστατέψουμε τον τρομοκρατημένο νου μας από όλα όσα πιστεύαμε ότι παραμόνευαν εκεί μέσα σε μοχθηρή σιωπή. Αφελώς πιστέψαμε την ιστορία του εγώ, ότι τέτοιες άμυνες θα μας προστάτευαν από το φόβο.

Θυμηθείτε ότι έχουμε κλειδώσει και θάψει τόσο τον εσφαλμένο όσο και τον ορθό νου. Δεν φοβόμαστε μόνο το σκοτάδι της ενοχής, αλλά και το φως της Επανόρθωσης, στην παρουσία του οποίου εξαφανίζεται η ατομικότητά μας. Αυτό κάνει το φόβο μας, που προέρχεται από την ενοχή και την επίθεση, να είναι απλώς η άμυνα ενάντια στο φως που με την λάμψη του διώχνει το σκοτάδι του εαυτού μας. Το μίσος του εγώ είναι μια άμυνα δύο στρωμάτων που μας προστατεύει από το φως της εσωτερικής αλήθειας: το πρώτο είναι η γεμάτη μίσος ενοχή και το δεύτερο είναι το μίσος που προβάλλουμε σε κάποιον άλλο. Το πρώτο βρίσκεται στο νου, το άλλο στο σώμα, αλλά και τα δύο μοιράζονται το σκοπό ο οποίος είναι να μας κρατήσει κλειδωμένους στο σκοτάδι που μας εμποδίζει να επιλέξουμε το φως.

(3:2-3) Τι άλλο εκτός από την καταδίκη του μπορεί να αντιληφθεί ο νους που δεν συγχωρεί; Τι άλλο μπορεί να δει εκτός από την απόδειξη ότι όλες του οι αμαρτίες είναι αληθινές;

Βλέπω την καταδίκη μου επειδή έχω προβάλει τις αμαρτίες μου στον κόσμο και βλέπω την καταδικαστική τους τιμωρία γύρω μου. Η έσχατη αμαρτία είναι ο φόνος, γιατί πιστεύω ότι ο καθένας που βρίσκεται εκεί έξω θέλει το αίμα μου - κλέβοντας από μένα, συμβολικά ή στην πραγματικότητα. Με άλλα λόγια, μας αξίζει να τιμωρηθούμε για την αμαρτία της καταστροφής του Ουρανού, και ο πόνος και οι ταλαιπωρία μας αποδεικνύουν ότι οι αμαρτίες είναι πραγματικές.

(4:1) Ο νους που δεν συγχωρεί δεν βλέπει σφάλματα, παρά μόνο αμαρτίες.

Οι αμαρτίες δεν είναι δικές μου, αλλά όλων των άλλων. Εάν τις αναγνωρίζω ως δικές μου, είναι μόνο γιατί οι αμαρτίες κάποιου άλλου με έκαναν να τις αναγνωρίζω. Τελικά, επιδιώκουμε να αποδείξουμε ότι εμείς δεν είμαστε υπεύθυνοι, το πρόσωπο της αθωότητας που λατρεύουμε ως δικό μας.

(4:2) Κοιτάζει τον κόσμο με μάτια που δεν βλέπουν, και κραυγάζει σπαρακτικά καθώς βλέπει την δική του προβολή να ετοιμάζεται να επιτεθεί στην αξιοθρήνητη παρωδία της ζωής του.

Προηγουμένως έχουμε δει ότι τα μάτια του σώματος δεν βλέπουν πραγματικά, αλλά ότι απλά ακολουθούν τις επιταγές του εγωικού νου, για να δουν το διαχωρισμό, την αμαρτία, την ενοχή, την ιδιαιτερότητα και το θάνατο. Το εγχειρίδιο εξηγεί:

… Όμως, σίγουρα ο νους είναι που κρίνει αυτό που βλέπουν τα μάτια. Ο νους είναι που ερμηνεύει τα μηνύματα των ματιών και τους δίνει «σημασία». Και αυτή η σημασία δεν υπάρχει καθόλου στον κόσμο εκεί έξω. Αυτό που βλέπεις σαν «πραγματικότητα» είναι απλά αυτό που προτιμά ο νους. Η ιεραρχία των αξιών του προβάλλεται προς τα έξω, και στέλνει τα μάτια του σώματος για να το βρουν.

… Ο νους ταξινομεί αυτά που του φέρνουν τα μάτια του σώματος σύμφωνα με τις αξίες που έχει ήδη αποκομίσει από το παρελθόν, κρίνοντας που ταιριάζουν πιο καλά όλα τα δεδομένα που εκλαμβάνει μέσω των αισθήσεων. (Εγχ-8.3:3-7· 4:3)

Τα μάτια μας «βλέπουν» την παραφροσύνη του μίσους στους άλλους, αντί να αναγνωρίσουν την ένοχη παρουσία του μέσα σε μας τους ίδιους. Έτσι ο Ιησούς περιγράφει ότι παίρνουμε το αυτό-μίσος της ενοχής, το προβάλλουμε και βλέπουμε τις προβολές μας να είναι έτοιμες να μας επιτεθούν. Η ενοχή μας κάνει την αγάπη παρωδία και η «άθλια παρωδία της ζωής» είναι το σώμα μας, επειδή είναι αυτό που πιστεύουμε ότι γεννιέται, ζει και πεθαίνει, και που πασχίζουμε τόσο έντονα να προστατεύσουμε καθ' όλη την περιορισμένη ζωή του. Αλλά το σώμα είναι μια παρωδία της αληθινής μας ζωής ως πνεύμα.

(4:3) Θέλει να ζήσει, και όμως εύχεται να ήταν νεκρός.

Ο νους που δεν συγχωρεί θέλει να είναι νεκρός γιατί ο πόνος εδώ είναι αναπάντεχος. Ωστόσο, αυτό που είναι πραγματικά εντυπωσιακό είναι το πόσο επιδέξια υπερασπιζόμαστε τον πόνο μας. Μη βρισκόμενοι πλέον στον Ουρανό, υπάρχουμε σε αυτόν τον κόσμο μέσα σε μια κατάσταση τρόμου και αγωνίας. Κι ακόμη χειρότερα, πιστεύουμε ότι είμαστε εδώ επειδή πιστεύουμε ότι καταστρέψαμε τον Ουρανό, πράγμα που σημαίνει όχι μόνο ότι δεν είμαστε στην εστία, αλλά ότι δεν υπάρχει πλέον κάποια εστία στην οποία μπορούμε να επιστρέψουμε. Συνεπώς, είμαστε για πάντα καταδικασμένοι να περιπλανιόμαστε σε αυτόν τον κόσμο ως ξένοι, γνωρίζοντας ότι δεν ανήκουμε εδώ, αλλά χωρίς να ξέρουμε πού να πάμε. Τότε είναι που ο θάνατος φαίνεται προτιμότερος. Έχω αναφέρει ότι το πρώτο μέρος του Μαθήματος 182, «Θα ησυχάσω για μία στιγμή και θα πάω σπίτι μου», μας παρέχει μια θαυμάσια περιγραφή του πόσο απαίσια νιώθουμε, πιστεύοντας ότι είμαστε εδώ.

Έμμεσα σε αυτό ο Ιησούς μας λέει να μην προσποιούμαστε ότι εδώ είμαστε ευτυχείς. Η αληθινή ευτυχία προέρχεται από την συνειδητοποίηση ότι αυτή δεν μπορεί να βρεθεί εδώ, αλλά ότι υπάρχει ένας τρόπος να επιστρέψουμε σε αυτή. Είναι χαρά να μάθουμε ότι ο κόσμος είναι ένα όνειρο και ότι υπάρχει πράγματι ένας τρόπος να ξυπνήσουμε από τα βάσανα και τον πόνο του.

(4:4) Θέλει την συγχώρεση, όμως δεν βλέπει καμιά ελπίδα.

Όλοι λέμε ότι θέλουμε να συγχωρεθούμε, αλλά δεν αντιλαμβανόμαστε την αληθινή πηγή της μη συγχώρεσης: την απόφαση που πήρε ο νους να είναι αμαρτωλός. Γι' αυτό δεν βλέπουμε καμία ελπίδα. Η Καθολική Εκκλησία έφτιαξε ένα θεσμό για την επιθυμία να συγχωρεθούμε, που ονομάζεται Μυστήριο της Εξομολόγησης. Ωστόσο, η μαγεία δεν λειτουργεί ποτέ επειδή η αιτία της αμαρτίας - η απόφασή μας να είμαστε διαχωρισμένοι από τον Θεό - δεν εξετάζεται ποτέ. Γι' αυτό μπορούμε να πούμε ότι θέλουμε να συγχωρεθούμε, αλλά αυτό δεν θα συμβεί ποτέ σε βάθος επειδή επιθυμούμε ακόμα την *ύπαρξη* του εγώ, αντί για την *ύπαρξη* του Θεού.

(4:5) Θέλει να ξεφύγει, αλλά δεν μπορεί να συλλάβει τον τρόπο διότι παντού βλέπει αμαρτωλούς.

Θέλουμε να ξεφύγουμε, γιατί βαθιά μέσα μας συνειδητοποιούμε ότι εδώ δεν υπάρχει ευτυχία. Όμως γνωρίζουμε ότι δεν υπάρχει διαφυγή από την διάχυτη φύση της αμαρτίας, την φονικότητα της οποίας έχουμε αρνηθεί, και τη φτιάξαμε πραγματική έξω από μας. Τι συμβαίνει όταν αντιμετωπίζετε έναν δολοφόνο από τον οποίο είναι αδύνατη η διαφυγή; Πεθαίνετε. Πράγματι, όλοι σε αυτόν τον κόσμο πεθαίνουν. Ακόμη και αν καταφέρουμε να ξεφύγουμε από τους δολοφόνους του σώματος - τους ανθρώπους, τους μικροοργανισμούς ή τους «νόμους της φύσης» - τελικά γνωρίζουμε ότι ο αόρατος Δολοφόνος θα μας πάρει, που αποδεικνύεται από την «πραγματικότητα» του θανάτου. Αυτή είναι η απελπισία της μη διαφυγής που ο Ιησούς εκφράζει εδώ. Θυμηθείτε ότι μέσα στο ίδιο το σύστημα σκέψης του το εγώ έχει αδιάσειστες αποδείξεις (K-5.VI.10:6).

(5:1) Ο νους που δεν συγχωρεί είναι απελπισμένος, χωρίς την προοπτική για κάποιο μέλλον που θα του προσφέρει κάτι άλλο εκτός από ακόμα περισσότερη απελπισία.

Το ίδιο θέμα επαναλαμβάνεται: δεν μπορεί να υπάρξει καμία ελπίδα επειδή όλα πεθαίνουν. Αυτός είναι ο τρόπος που φτιάξαμε τον ονειρικό κόσμο των προσωπικών μας ζωών. Όλοι γεννιούνται, αλλά για να πεθάνουν, γιατί αυτό αποδεικνύει ότι η αμαρτία του διαχωρισμού είναι πραγματική και τιμωρείται δικαιολογημένα. Το εγώ έχει θριαμβεύσει για άλλη μια φορά.

(5:2) Παρόλα αυτά θεωρεί ότι η κρίση του για τον κόσμο είναι αμετάκλητη, και δεν καταλαβαίνει ότι ο ίδιος έχει καταδικάσει τον εαυτό του σε αυτή την απελπισία.

Αυτή είναι η «ομορφιά» της άρνησης και της προβολής. Δεν γνωρίζουμε τι κάνουμε. Αλλά είμαστε σίγουροι ότι έχουμε δίκιο, όπως θα γίνει σαφές στο υπόλοιπο της παρούσας παραγράφου. Η κρίση μας για τον κόσμο είναι μη αναστρέψιμη. Εγώ *είμαι* το πρόσωπο της αθωότητας. Δεν ήταν επιλογή μου να γεννηθώ και να δω τα τρομερά πράγματα που μου έχουν συμβεί και που θα συνεχίσουν να συμβαίνουν σε μένα και σε αυτούς που αγαπώ. Επιπλέον, δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να αλλάξω το αναπόφευκτο της σκληρής και απελπισμένης μοίρας. Με άλλα λόγια, δεν συνειδητοποιούμε ότι είμαστε οι ονειρευτές του ονείρου. Το όνειρο δεν ονειρεύεται εμένα, εγώ - ο λήπτης αποφάσεων του νου - το ονειρεύομαι. Αλλά έχουμε ξεχάσει ότι έχουμε ένα νου, ο οποίος αντιλαμβάνεται μόνο αυτό που αναφέρουν τα αισθητήρια όργανα μας και ερμηνεύει ο εγκέφαλός μας. Η λειτουργία του θαύματος είναι αυτή που αποκαθιστά τη σωστή σχέση αιτίας-αποτελέσματος, έτσι ώστε να μπορέσουμε τελικά να αναιρέσουμε την πηγή της απελπισίας μας και την υπεράσπισής της, γνωστή ως το πρόσωπο της αθωότητας:

… Ο ονειρευτής ενός ονείρου δεν είναι ξύπνιος, αλλά δεν γνωρίζει ότι κοιμάται. Βλέπει ψευδαισθήσεις του εαυτού του σαν άρρωστο ή σαν υγιή, θλιμμένο ή ευτυχισμένο, αλλά χωρίς μια σταθερή αιτία με εγγυημένα αποτελέσματα.

Το θαύμα αποδεικνύει ότι ονειρεύεσαι ένα όνειρο, και ότι το περιεχόμενό του δεν είναι αληθινό. Αυτό είναι ένα κρίσιμο βήμα στην διαχείριση των ψευδαισθήσεων. Κανείς δεν τις φοβάται όταν αντιληφθεί ότι ο ίδιος τις επινόησε. Ο φόβος διατηρήθηκε επειδή αυτός δεν είδε ότι ήταν ο ίδιος ο συγγραφέας του ονείρου, και όχι μια φιγούρα στο όνειρο. Αυτός καταλογίζει στον εαυτό του τις συνέπειες που ονειρεύεται ότι έδωσε στον αδελφό του… Έτσι αυτός φοβάται την δική του την επίθεση, αλλά την βλέπει στα χέρια κάποιου άλλου. Σαν θύμα, υποφέρει από τα αποτελέσματά της, αλλά όχι από την αιτία της. Δεν είναι αυτός ο συγγραφέας της δικής του επίθεσης, και είναι αθώος από αυτό που προκάλεσε. Το θαύμα δεν κάνει τίποτα άλλο εκτός από να του δείχνει ότι αυτός δεν έχει κάνει τίποτα. (Κ-28.ΙΙ.6:7-7:5,7-10)

(5:3) Νομίζει ότι δεν μπορεί ν' αλλάξει, γιατί αυτό που βλέπει του πιστοποιεί ότι η κρίση του είναι σωστή.

Προσπαθούμε να αλλάξουμε και να βελτιώσουμε τον εαυτό μας, να βελτιώσουμε τη ζωή μας κλπ., Αλλά η ουσία του homo sapiens είναι αμετάβλητη - όλα τα σώματα καταλήγουν στον τάφο, επειδή η σκέψη του θανάτου δεν αλλάζει. Δεν μπορούμε να αλλάξουμε τη σκέψη του νου γιατί δεν γνωρίζουμε καν ότι έχουμε ένα νου, πόσο μάλλον έναν που είναι ικανός να αλλάξει. Ο σκοπός του Ιησού στα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι να μάθουμε ότι πράγματι έχουμε ένα νου και η αλλαγή του κόσμου δεν έχει νόημα επειδή δεν αλλάζουμε τίποτα άλλο εκτός από σκιές. Είναι μόνο το σύστημα σκέψης του νου που χρειάζεται να αλλάξει.

(5:4-5) Δεν ρωτά, γιατί νομίζει ότι ξέρει. Δεν αμφισβητεί, σίγουρος πως έχει δίκιο.

Είμαστε σίγουροι για την πραγματικότητα του φυσικού κόσμου και των «νόμων» του. Αυτοί δεν χρειάζεται να αμφισβητούνται γιατί είναι προφανώς αληθινοί. Πράγματι, οι μεγαλύτεροι στοχαστές της ιστορίας τους έχουν επιβεβαιώσει. Κάθε τόσο, μια ιδιοφυΐα αλλάζει έναν φαινομενικά αμετάβλητο νόμο, όπως είδαμε για παράδειγμα, όταν πήγαμε από την Πτολεμαϊκή προς την Κοπερνική άποψη του σύμπαντος. Όμως, ακόμα μιλάμε για ένα σύμπαν. Ποια είναι η διαφορά πραγματικά αν η γη περιστρέφεται γύρω από τον ήλιο ή αντίστροφα; Παραμένει ένας κόσμος εκεί έξω για να τον παρατηρήσουμε και να τον μελετήσουμε, και πολύ λίγοι αμφισβητούν αυτή τη θεμελιώδη υπόθεση. Ακόμη και οι κβαντικοί φυσικοί, που αμφισβητούν την πραγματικότητα του υλικού κόσμου, δεν αμφισβητούν τις σκέψεις που έφτιαξαν τον υλικό κόσμο. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, από την άλλη πλευρά, μας κάνουν να αμφισβητούμε όχι μόνο τον κόσμο, αλλά το δικό του υποβόσκων σύστημα σκέψης της ενοχής. Έτσι ο Ιησούς λέει:

Για να μάθεις αυτά τα μαθήματα χρειάζεται προθυμία να αμφισβητήσεις κάθε αξία που έχεις μέχρι τώρα. Ούτε μία δεν μπορεί να κρατηθεί κρυφή και θολή χωρίς να βάλει σε κίνδυνο την μάθησή σου. Καμιά πεποίθηση δεν είναι ουδέτερη. Η κάθε μία έχει την δύναμη να υπαγορεύει κάθε απόφαση που παίρνεις. Γιατί μια απόφαση είναι ένα συμπέρασμα βασισμένο σε όλα όσα πιστεύεις. (Κ-24.εισ.2:1-5)

Βοηθώντας μας να ανακαλύψουμε αυτό που πιστεύουμε πραγματικά, τα *Μαθήματα Θαυμάτων* εκθέτουν την αιτία της δυστυχίας μας. Τώρα τίθεται υπό αμφισβήτηση, η έως τώρα κρυμμένη πίστη του διαχωρισμού και της ενοχής μπορεί να εξεταστεί, να αμφισβητηθεί και να αλλάξει.

Στις δύο παραγράφους που ακολουθούν, ο Ιησούς στρέφεται στη συγχώρεση και το μάθημα ολοκληρώνεται με μια πρακτική άσκηση που εφαρμόζει τις αρχές που περιγράφει τώρα στις παραγράφους 6 και 7:

(6:1-2) Η συγχώρεση αποκτιέται. Δεν είναι έμφυτη σε ένα νου, ο οποίος στην πραγματικότητα δεν είναι δυνατόν να αμαρτήσει.

Ο Ιησούς αρχίζει μιλώντας για το αληθινό Νου, ο οποίος δεν μπορεί να αμαρτήσει. Η συγχώρεση, από την άλλη, είναι η διόρθωση που χρειάζεται να μάθει ο διαιρεμένος νους προκειμένου να ξεμάθει αυτό που έχει διδάξει το εγώ. Το εγώ μιλάει πρώτο, κάνει πάντα λάθος, και το Άγιο Πνεύμα είναι η Απάντηση:

Να θυμάσαι ότι το Άγιο Πνεύμα είναι η Απάντηση, όχι η ερώτηση. Το εγώ πάντα μιλάει πρώτο. Είναι ιδιότροπο και δεν έχει καλές προθέσεις γι' αυτόν που το έφτιαξε. (Κ-6.IV.1:1-3)

Η συγχώρεση είναι το μέσο της διδασκαλίας του Αγίου Πνεύματος, και είναι κάτι που χρειάζεται να μάθουμε και, όπως έχουμε δει πολλές φορές, να εξασκούμε. Επιστρέφουμε λοιπόν στο σημείο που καταλήξαμε εξετάζοντας την τρίτη ανακεφαλαίωση - αυτές οι διδασκαλίες πρέπει να εξασκούνται και να εφαρμόζονται:

(6:3) Όπως η αμαρτία ήταν μια ιδέα που εσύ δίδαξες στον εαυτό σου, έτσι και την συγχώρεση πρέπει να την μάθεις και αυτή, αλλά από έναν άλλο Δάσκαλο, ο οποίος αντιπροσωπεύει τον άλλο Εαυτό μέσα σου.

Διδάσκοντάς μας να αλλάξουμε το νου μας, ο Ιησούς μας βοηθάει να αλλάξουμε τον δάσκαλό μας. Εμείς - ο λήπτης των αποφάσεων που είναι ταυτισμένος με το εγώ - έχουμε διδάξει ότι η αμαρτία και η ατομικότητα είναι πραγματικές, αλλά ότι δεν είναι δικό μας λάθος · το έκανε πρώτα κάποιος άλλος. Αυτή η παραφροσύνη ενισχύεται από τον κόσμο, του οποίου σκοπός είναι να υπάρχει ένα μέρος που λέει: «Έχω γεννηθεί, υπάρχω ως άτομο, αλλά δεν το έκανα εγώ». Επομένως χρειαζόμαστε έναν άλλο Δάσκαλο που μας λέει: «Λυπάμαι, αλλά εσύ *είσαι* αυτός που το έκανε.

Ωστόσο, τα καλά νέα είναι ότι μόνο νομίζεις ότι το έκανες. Στην πραγματικότητα, αυτό όλο είναι ένα όνειρο». Η εξάσκηση της συγχώρεσης - το να συγχωρέσουμε τους άλλους γι' αυτό που δεν έχουν κάνει - μας επιτρέπει να κατανοήσουμε την απατηλή φύση του κόσμου, και το δικό μας απατηλό ρόλο στην κατασκευή του και τη διατήρησή του.

(6:4) Μέσα από Αυτόν μαθαίνεις πώς να συγχωρείς τον εαυτό που νομίζεις ότι έφτιαξες, και τον αφήνεις να εξαφανιστεί.

Πρέπει πρώτα να συνειδητοποιήσουμε ότι εμείς φτιάξαμε αυτό τον εαυτό. Αυτό είναι το βασικό θέμα της ενότητας «Η Αντίληψη για τον εαυτό και ο Εαυτός», στην οποία έχουμε ήδη αναφερθεί και αναφέρουμε ξανά:

Η αντίληψη του εαυτού φτιάχνεται από εσένα. Δεν φέρνει καμία απολύτως ομοιότητα με τον εαυτό σου. Είναι ένα είδωλο, που έγινε για να πάρει την θέση της πραγματικότητάς σου ως Υιός του Θεού. (K-31.V.2:1-3)

Πιστεύουμε ότι ο κόσμος μας έφτιαξε και ότι εμείς είμαστε το πρόσωπο της αθωότητας στο οποίο ο αμαρτωλός κόσμος ανταποκρίθηκε, ένας κόσμος ο οποίος είναι υπεύθυνος για τη δυστυχία μας και αξίζει την καταδίκη:

… «Εγώ είμαι αυτό που εσύ με έκανες, και καθώς με κοιτάζεις, στέκεις καταδικασμένος εξ' αιτίας αυτού που είμαι». (K-31.V.5:3)

Ωστόσο, μαθαίνουμε ότι αφού εμείς φτιάξαμε τον αθώο εαυτό για να κατηγορήσουμε όλους τους άλλους, εμείς είμαστε αυτοί που μπορούν να κάνουν κάτι γι' αυτό.

Έτσι, με το πρώτο βήμα στη συγχώρεση ξεκλειδώνω την πόρτα στον εσφαλμένο νου και συνειδητοποιώ ότι ο δολοφόνος δεν βρίσκεται έξω, αλλά ότι είμαι εγώ - ο ψευδής εαυτός μου. Ξεκλειδώνοντας την πόρτα και αποκαλύπτοντας την πρώτη ασπίδα, μπορώ να κάνω το επόμενο βήμα και να δω ότι ο ένοχος δολοφονικός μου εαυτός είναι επίσης επινοημένος. Το δεύτερο βήμα συνεπώς είναι, η συνειδητοποίηση πως εγώ μόνο νομίζω ότι έφτιαξα τον εαυτό μου · δεν έφτιαξα μόνο εσάς ως θύτες, έφτιαξα τον εαυτό μου επίσης θύτη. Τη στιγμή που ξεκλειδώνεται η δεύτερη πόρτα συνειδητοποιώ ότι όλα ήταν ένα όνειρο και ότι η πραγματικότητά μου, όπως και του Ιησού, έχει παραμείνει αμετάβλητη: Μπορεί να προκαλέσεις ένα όνειρο, αλλά αυτό ποτέ δεν θα σου δώσει πραγματικά αποτελέσματα (K-28.II.6:5).

(6:5) Έτσι επιστρέφεις το νου σου ως ένα σε Αυτόν που είναι ο Εαυτός σου, και δεν είναι ποτέ δυνατόν να αμαρτήσει.

Με τις δύο πόρτες ξεκλειδωμένες, ολόκληρος ο διαχωρισμένος νους εξαφανίζεται και ξυπνάμε στον Εαυτό μας ως Χριστός. Η παραπάνω διαδικασία συνοψίζεται όμορφα σε αυτή τη συμπερασματική παράγραφο από την ενότητα στην οποία αναφερθήκαμε, «Αντιστρέφοντας την Αιτία και το Αποτέλεσμα»:

Αυτός ο κόσμος είναι γεμάτος θαύματα. Στέκονται με λαμπρή σιωπή δίπλα σε κάθε όνειρο πόνου και βασάνου, αμαρτίας και ενοχής. Είναι η εναλλακτική του ονείρου, η επιλογή να είσαι ο ονειρευτής, αντί να αρνείσαι τον ενεργό ρόλο στην κατασκευή του ονείρου. Είναι τα ευχάριστα αποτελέσματα της επιστροφής των συμπτωμάτων της ασθένειας στην αιτία τους. Το σώμα απελευθερώνεται διότι ο νους αναγνωρίζει ότι «αυτό δεν γίνεται σε μένα, αλλά εγώ είμαι αυτός που το κάνει». Έτσι ο νους είναι ελεύθερος να κάνει μίαν άλλη επιλογή. Αρχίζοντας εδώ, η σωτηρία θα προχωρήσει για να αλλάξει την πορεία κάθε βήματος της καθόδου προς τον διαχωρισμό, μέχρι

όλα τα βήματα να έχουν ανιχνευτεί, η σκάλα να εξαφανιστεί, και όλο το ονείρεμα του κόσμου να καταργηθεί. (K-28.II.12)

Στην επόμενη παράγραφο, ο Ιησούς μιλά ειδικά για την ανάγκη να εφαρμοστεί η θεωρητική αρχή της συγχώρεσης:

(7:1) Κάθε νους που δεν συγχωρεί σου παρουσιάζει μια ευκαιρία να διδάξεις τον δικό σου νου πώς να συγχωρήσει τον εαυτό του.

Ο Ιησούς δεν αναφέρεται στον δικό μου νου που δεν συγχωρεί, αλλά σ' αυτούς που αντιλαμβάνομαι γύρω μου. Εφόσον αντιλαμβάνομαι τη μη συγχώρεση σε κάποιον άλλο, εκεί αρχίζω την εξάσκησή μου. Αυτό δεν γίνεται επειδή υπάρχει πραγματικά κάποιος εκεί έξω για να συγχωρήσω, αλλά εφόσον υπάρχει έλλειψη συγχώρεσης στο όνειρό μου, πρέπει να ξεκινήσω από εκεί που νομίζω ότι βρίσκομαι. Ο Ιησούς με βοηθά να συνειδητοποιήσω ότι κάθε εμπειρία που έχω με κάποιον που πιστεύω ότι επιτίθεται σε μένα, είναι η ευκαιρία μου να κοιτάξω διαφορετικά στον εαυτό μου · αναγνωρίζοντας ότι ο κόσμος μου είναι η «εξωτερική εικόνα μιας εσωτερικής κατάστασης» (K-21.εισ.1:5): μια ευκαιρία να επανασυνδεθώ με τον λήπτη των αποφάσεων - που είναι το *σου* [το εσύ] αυτής της πρότασης - έτσι μπορώ να επιλέξω ξανά.

(7:2-4) Όλοι περιμένουν την απελευθέρωσή τους από την κόλαση μέσα από σένα, και στρέφονται προς εσένα ικετεύοντας για τον Ουρανό εδώ και τώρα. Δεν έχουν άλλη ελπίδα εκτός από σένα. Και σαν δική τους ελπίδα, έτσι γίνεσαι και δική σου.

Όλοι σε αυτό τον κόσμο ζητούν βοήθεια, εκφράζοντας την ανάγκη να απελευθερωθούν από την κόλαση. Μοιραζόμαστε την κοινή ανάγκη στο να μάθουμε ότι κάνουμε λάθος, και ότι υπάρχει πράγματι ένα άλλο σύστημα σκέψης στο νου μας που μπορούμε να επιλέξουμε. Με χρειάζεστε σαν μια υπενθύμιση, γιατί το δικό μου παράδειγμα της ειρήνης και της αγάπης, δείχνει ότι υπάρχει μια άλλη επιλογή που μπορεί να γίνει. Έτσι, ο Ιησούς λέει στο κείμενο ότι κάθε επίθεση είναι μια έκφραση φόβου και ο φόβος είναι μια έκκληση για αγάπη που μας έχουν αρνηθεί:

… Αναλογίσου πόσο καλά θα σε εξυπηρετήσει τότε η ερμηνεία του Αγίου Πνεύματος για τα κίνητρα των άλλων. Έχοντας διδάξει εσένα να δέχεσαι μόνο τις σκέψεις αγάπης στους άλλους και όλα τα άλλα να τα θεωρείς ως έκκληση για βοήθεια, σε διδάσκει έτσι ότι και ο φόβος ο ίδιος είναι μια έκκληση για βοήθεια. Αυτή είναι η πραγματική αναγνώριση του φόβου. Αν δεν τον προστατεύεις, το Πνεύμα το Άγιο θα τον ερμηνεύσει εκ νέου. Αυτή είναι η υπέρτατη αξία του να μάθεις να αντιλαμβάνεσαι την επίθεση ως κάλεσμα για βοήθεια. Έχουμε ήδη μάθει ότι ο φόβος και η επίθεση συνδέονται αναπόφευκτα. Αν μόνο η επίθεση προκαλεί φόβο, κι αν δεις την επίθεση ως κάλεσμα για βοήθεια, όπως και είναι, τότε η επίγνωση της μη πραγματικότητας του φόβου θα ανατείλει μέσα σου. Διότι ο φόβος είναι ένα κάλεσμα γι' αγάπη, αναγνωρίζοντας ασυνείδητα αυτό που έχεις αρνηθεί. (K-12.I.8:6-13)

Εάν είμαι στον ορθό μου νου, χρησιμοποιώντας τα μάτια του Ιησού αντί για τα δικά μου όταν μου επιτίθεστε, βλέπω την επίθεσή σας ως έκφραση φόβου και το φόβο σας σαν μια δήλωση που λέει: «Σε παρακαλώ δείξε μου ότι κάνω λάθος · σε παρακαλώ δείξε μου ότι υπάρχει ένα άλλο σύστημα σκέψης που μπορώ να επιλέξω». Στο βαθμό που μπορώ να είμαι χωρίς άμυνες και ειρηνικός, σε αυτό το βαθμό βλέπω την ορθά νοούμενη επιλογή για σας · και καθώς το κάνω, την ενισχύω στον εαυτό μου. Με αυτό τον τρόπο διδασκόμαστε να βλέπουμε τις ιδιαίτερες σχέσεις μας, και με αυτόν τον τρόπο γίνονται ιερές.

(7:5) Κάθε νους που δεν συγχωρεί πρέπει να μάθει μέσα από την δική σου συγχώρεση ότι έχει σωθεί από την κόλαση.

Ο λόγος είναι ότι υπάρχει η επιλογή του Ουρανού, την οποία μπορείτε να κάνετε. Δεν μπορώ να κάνω την επιλογή για σας, περισσότερο από ό,τι ο Ιησούς μπορεί να κάνει την επιλογή για μας. Ωστόσο, μπορώ να χρησιμεύσω ως παράδειγμα για κάποιον - τουλάχιστον κατά την άγια στιγμή - που έχει κάνει αυτή την επιλογή για τον εαυτό του. Χρειαζόμαστε ο ένας τον άλλον για να ενισχύσουμε την αποφασιστικότητά μας να θεραπευθούμε.

(7:6-7) Και καθώς διδάσκεις την σωτηρία, θα μαθαίνεις. Άφησε όλη σου την διδασκαλία και την μάθηση να μην είναι από σένα, αλλά από τον Δάσκαλο που σου έχει δοθεί για να σου δείξει τον δρόμο προς εσένα.

Η διδασκαλία δεν γίνεται από εμάς, αλλά από το Άγιο Πνεύμα μέσα μας. Επιπλέον, δεν είμαι εγώ ως άτομο αυτός που μαθαίνει, γιατί η μάθηση που πιστεύω ότι βιώνω εδώ αντανακλά μια διαδικασία στο νου μου: τον λήπτη των αποφάσεων που μαθαίνει από το Άγιο Πνεύμα. Ο προσωπικός μου εαυτός δεν μαθαίνει τίποτα εδώ επειδή δεν είναι εδώ. Ο νους που ταυτίζεται με το εγώ, δεν μπορεί επίσης να μάθει πραγματικά. Μόνο όταν εγώ - ο λήπτης των αποφάσεων - επιλέξω έναν νέο Δάσκαλο αρχίζει η αληθινή μάθηση.

Το υπόλοιπο μάθημα ασχολείται με μια άσκηση συγχώρεσης, σε μια μορφή που επαναλαμβάνεται και σε άλλα μαθήματα. Ο Ιησούς μας ζητά να φανταστούμε έναν εχθρό - το σύντροφο του ιδιαίτερου μίσους μας - και στη συνέχεια εκεί να δούμε το φως. Στη συνέχεια θα κάνουμε το ίδιο με κάποιον που σκεφτόμαστε ως φίλο - το σύντροφο της ιδιαίτερης αγάπης μας. Ο Ιησούς θέλει να μάθουμε να μην βλέπουμε διαφορές ανάμεσα στις κατηγορίες της αγάπης και του μίσους, τις οποίες κάνουμε τόσο πραγματικές και σημαντικές. Καταλήγοντας, θα πρέπει να συμπεριλάβουμε τους εαυτούς μας σε αυτό το φως. Το παράδειγμα είναι λοιπόν να βλέπουμε όλους τους ανθρώπους - εκείνους που αγαπάμε, εκείνους που μισούμε, και τους εαυτούς μας - ως ίδιους, μη εξαιρώντας κανέναν. Θυμηθείτε ότι οι διαφορές είναι το σπίτι του εγώ, ενώ η κοινή μας ενότητα είναι ο τόπος που αναπαύεται το Άγιο Πνεύμα. Τώρα η άσκηση:

(8) Σήμερα ασκούμαστε στο να μάθουμε να συγχωρούμε. Αν είσαι πρόθυμος, σήμερα μπορείς να μάθεις να παίρνεις το κλειδί της ευτυχίας, και να το χρησιμοποιείς προς όφελός σου. Θα αφιερώσουμε δέκα λεπτά το πρωί, και την νύχτα άλλα δέκα, στην εκμάθηση του τρόπου να δίνουμε, αλλά και να λαμβάνουμε συγχώρεση.

Ο Ιησούς μας έχει διδάξει τις αρχές της συγχώρεσης και μας ζητά να τις εφαρμόσουμε. Το μάθημα παρέχει τη μορφή, αλλά αυτό δεν είναι κάτι που πρέπει να γίνεται μόνο δύο φορές την ημέρα. Σύμφωνα με τις οδηγίες, ο συνήθης διαλογισμός πρέπει να γίνεται μόνο μία ή δύο φορές, αλλά θα πρέπει να θυμόμαστε τις αρχές καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας κάθε φορά που μπαίνουμε στον πειρασμό να συμμαχήσουμε και να ταυτιστούμε με την μια ομάδα και ενάντια στην άλλη.

(9) Ο νους που δεν συγχωρεί δεν πιστεύει ότι το να δίνεις και να παίρνεις είναι το ίδιο. Όμως, θα προσπαθήσουμε να μάθουμε σήμερα ότι είναι ένα και το αυτό, εξασκώντας την συγχώρεση προς κάποιον που θεωρούμε εχθρό και σε κάποιον που θεωρούμε φίλο. Και καθώς μαθαίνουμε να τους βλέπουμε και τους δύο σαν ένα, θα επεκτείνουμε το μάθημα και προς τον εαυτό μας, και θα δούμε ότι η δική τους διαφυγή περιλαμβάνει και την δική μας.

Αυτό που υπονοείται εδώ και είναι πολύ πιο σαφές αλλού, είναι το θέμα της ενιαιότητας, ίσως το πιο κρίσιμο θέμα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Η πραγματικότητά μας είναι ότι είμαστε ένα με τον Χριστό, ο Οποίος είναι σε πλήρη ενότητα με τον Θεό - η τέλεια Ενιαιότητα που είναι ο Ουρανός:

… Ο Ουρανός δεν είναι ούτε τόπος ούτε κατάσταση. Είναι απλά η επίγνωση της τέλειας Ενιαιότητας, και η γνώση ότι δεν υπάρχει τίποτα άλλο · τίποτα έξω από αυτή την Ενιαιότητα, και τίποτα άλλο μέσα σε αυτή. (Κ-18.VI.1:5-6)

Αυτή η κατάσταση ενότητας δεν μπορεί ποτέ να επιτευχθεί στον δυϊστικό κόσμο των σωμάτων, αλλά μπορεί να αντικατοπτρίζεται εδώ μέσα από τη συγχώρεση. Συμβαίνει όταν δεν βλέπουμε τους άλλους να έχουν ξεχωριστά συμφέροντα από τα δικά μας. Διαφέρουμε στη *μορφή* αλλά όχι στο *περιεχόμενο*, διότι μοιραζόμαστε το ίδιο ψευδαισθητικό σύστημα σκέψης, στο οποίο πιστεύουμε ότι δολοφονήσαμε τον Θεό και στη συνέχεια δραπετεύσαμε στον κόσμο. Συνεπώς, έχουμε την ίδια ανάγκη να ξεφύγουμε από αυτήν την ψευδαίσθηση, και αυτό πάλι, περιλαμβάνει εκείνους που μισούμε και αυτούς που αγαπάμε. Αυτό είναι το υποβόσκων νόημα του μαθήματος: είμαστε *ένα* στον εσφαλμένο νου μας, *ένα* στον ορθό νου μας, *ένα* στην ικανότητά μας να επιλέγουμε, και τελικά, *ένα* μέσα στο Χριστό.

(10) Άρχισε τις μεγαλύτερες περιόδους πρακτικής φέρνοντας στο νου σου κάποιον που δεν συμπαθείς, που φαίνεται ότι σε εκνευρίζει, ή σου προκαλεί δυσφορία όταν τον συναντάς · κάποιον που αντιπαθείς πολύ έντονα, ή απλά προσπαθείς να αγνοήσεις. Δεν έχει σημασία τι μορφή παίρνει ο θυμός σου. Ίσως ήδη τον έχεις επιλέξει. Μας κάνει.

Σημειώστε ότι σε αυτή την κατηγορία ο Ιησούς συμπεριλαμβάνει όλους εκείνους για τους οποίους κάνουμε αρνητικές σκέψεις. Το αν αυτές οι πικρίες είναι «μεγάλες» ή «μικρές» δεν έχει σημασία. Δεν υπάρχει ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις (Κ-23.11.2:3): ο ελαφρύς εκνευρισμός ή η έντονη οργή είναι το ίδιο, όπως βλέπουμε σε αυτό το απόσπασμα που έχει ήδη αναφερθεί και μιλά για την ένταση που υπάρχει όταν αντιδράμε με θυμό στις μαγικές σκέψεις:

Μπορεί να είναι κάποιος ελαφρύς εκνευρισμός, ίσως πολύ ήπιος για να αναγνωριστεί ξεκάθαρα. Ή μπορεί να πάρει την μορφή έντονης οργής, συνοδευόμενης με σκέψεις βίας, φανταστικές ή φανερά εκδηλωμένες. Δεν έχει σημασία. Όλες αυτές οι αντιδράσεις είναι οι ίδιες. Κρύβουν την αλήθεια, και αυτό ποτέ δεν μπορεί να είναι θέμα βαθμού. Η αλήθεια είτε είναι φανερή, ή όχι. Δεν μπορεί να αναγνωρίζεται εν μέρει. Όποιος δεν έχει επίγνωση της αλήθειας πρέπει να βλέπει ψευδαισθήσεις. (Εγχ-17.4:4-11)

Το να θεωρούμε ότι κάποιος άλλος έχει τη δύναμη να επηρεάσει την ειρήνη του νου μας - λίγο ή πολύ - αρκεί για να δικαιολογήσει την αρνητική μας αντίδραση. Ακριβώς όπως όλες οι εκφράσεις αγάπης είναι στον υπέρτατο βαθμό (Κ-1.I.1:4), το ίδιο είναι και οι εκφράσεις του μίσους. Αν είναι αλήθεια για το ένα, θα πρέπει να είναι αλήθεια και για το άλλο: δεν υπάρχουν διαβαθμίσεις ούτε στην αλήθεια ούτε στην ψευδαίσθηση.

(11:1-3) Τώρα κλείσε τα μάτια σου, δες τον μέσα στο νου σου, και παρατήρησέ τον για λίγο. Προσπάθησε ν' αντιληφθείς κάποιο φως σε αυτόν κάπου · μια μικρή λάμψη που δεν είχες μέχρι τώρα αντιληφθεί. Προσπάθησε να βρεις μια μικρή σπίθα φωτός να λάμπει μέσα από την άσχημη εικόνα που έχεις γι' αυτόν.

Αυτό δεν είναι κάποιο μάθημα με επιβεβαιώσεις της Νέας Εποχής, όπου βλέπουμε το φως μέσα σε όλους. Αν διαβάσουμε προσεκτικά αυτό το απόσπασμα, μπορούμε να δούμε τον Ιησού να λέει ότι πρέπει πρώτα να δούμε «την άσχημη εικόνα», γιατί μόνο τότε βλέπουμε το φως που λάμπει πέρα από αυτή. Αυτή η άσχημη εικόνα περιλαμβάνει κάποιον που θεωρείτε εχθρό σας, καθώς και κάποιον που θεωρείτε φίλο σας. Δεν είναι δύσκολο να παρατηρήσετε τον σχεδόν αναπόφευκτο θυμό που διεγείρεται όταν αυτός ο «φίλος» δεν λέει ή δεν κάνει πλέον αυτό που χρειάζεστε ή ότι δεν σας υποστηρίζει. Πρέπει λοιπόν πρώτα να έρθετε σε επαφή με την άσχημη εικόνα, γιατί τότε μόνο μπορείτε να συνειδητοποιήσετε ότι το να αντιλαμβάνεστε την ασχήμια στους άλλους, είναι

μια άμυνα που έχετε επιλέξει για να κρύψει το φως της αλήθειας που υπάρχει στο νου σας καθώς και στους άλλους. Το ακόλουθο μήνυμα προς την Helen και τον Bill υπογραμμίζει την ουσία της εξάσκησης της συγχώρεσης: δεν μπορείτε να συγχωρήσετε αυτό που δεν δέχεστε στην αντίληψή σας και δεν μπορείτε να θυμηθείτε την αγάπη μέχρι να αναγνωρίσετε πρώτα το μίσος. Έτσι ο Ιησούς είπε στους δύο πρώτους μαθητές του:

Δεν έχετε επίγνωση της έντασης της επιθυμίας σας να απαλλαγείτε ο ένας από τον άλλον. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει ισχυρή έλξη του ενός ***για*** *τον άλλον, αλλά σημαίνει ότι* ***δεν είναι η αγάπη το μόνο συναίσθημα****... Δεν συνειδητοποιείτε πόσο μισείτε ο ένας τον άλλον. Δεν θα απαλλαγείτε από αυτό μέχρι* ***πράγματι*** *να το καταλάβετε, γιατί* ***μέχρι*** *τότε θα νομίζετε ότι θέλετε να απαλλαγείτε* ***ο ένας από τον άλλον*** *και να* ***διατηρήσετε το μίσος****... Μισείτε και φοβάστε ο ένας τον άλλον, και η αγάπη σας, η οποία είναι πολύ αληθινή, είναι* ***απόλυτα*** *κρυμμένη από αυτό.... Κοιτάξτε όσο πιο ήρεμα μπορείτε το μίσος, γιατί αν θέλουμε να αρνηθούμε την άρνηση της αλήθειας, πρέπει πρώτα να* ***αναγνωρίσουμε*** *τι είναι αυτό που αρνούμαστε. (Absence from Felicity, σελ. 297.298)*

Η τελευταία πρόταση είναι μια άμεση αναφορά στη γνωστή δήλωση από το κείμενο: «Το έργο του εργάτη των θαυμάτων είναι να *αρνηθεί την άρνηση της αλήθειας*» (K-12.II.1:5). Αυτό δίνει έμφαση στην ανάγκη να εξετάσουμε την άρνηση της αλήθειας του εγώ - δηλαδή το μίσος - για να πούμε ουσιαστικά ότι πλέον δεν το θέλουμε. Μόνο τότε η απόφαση υπέρ της αγάπης μπορεί να έχει αποτέλεσμα · μόνο τότε μπορούμε να προχωρήσουμε μέσα από την ασχήμια της αμαρτίας στην ομορφιά του Χριστού.

Το μάθημα ζητά να εξασκηθούμε με συγκεκριμένους ανθρώπους, λόγω της αυταπόδεικτης παραδοχής ότι ακόμα ταυτιζόμαστε με το σώμα. Πρέπει επίσης να καταλάβουμε ότι το φως του Χριστού που λάμπει στους νόες μας - είναι απειλητικό επειδή σημαίνει το τέλος της ιδιαιτερότητάς μας - έχει καλυφθεί από την άσχημη εικόνα της αμαρτίας και της ενοχής. Αυτό, στη συνέχεια, καλύπτεται από την άσχημη εικόνα κάποιου άλλου. Προτού δούμε το φως, πρέπει αρχικά να δούμε την ασχήμια που εσφαλμένα δημιουργήσαμε στον ιδιαίτερο σύντροφό μας και σε μας, και να καταλάβουμε ότι το κάναμε με σκοπό να προστατεύσουμε τους εαυτούς μας από την ενιαιότητα. Με αυτόν τον τρόπο ο Ιησούς μας ενθαρρύνει να κοιτάξουμε την εικόνα, το οποίο σημαίνει την άσχημη εικόνα.

(11:4) Κοίταζε αυτήν την εικόνα μέχρι να δεις ένα φως κάπου μέσα σε αυτήν, και έπειτα προσπάθησε να επεκτείνεις αυτό το φως μέχρι να τον καλύψει, και να κάνει την εικόνα όμορφη και καλή.

Στην ενότητα «Οι Δύο Εικόνες», ο Ιησούς μας λέει ξανά και ξανά *να κοιτάξουμε την εικόνα* (K-17.IV), το άσχημο εγωικό δώρο του θανάτου. Και πάλι, φτιάξαμε την άσχημη εξωτερική εικόνα για να αποκρύψουμε την εσωτερική ασχήμια, η οποία έγινε για να αποκρύψει το φως και την ομορφιά της Ταυτότητάς μας. Όταν κοιτάζουμε με τον Ιησού, η ασχήμια απλά εξαφανίζεται, επειδή είχε κρατηθεί στη θέση της από την επιθυμία να είμαστε διαχωρισμένοι από αυτόν. Με την επιθυμία να έχει φύγει, η άμυνα της ασχήμιας δεν μπορεί να παραμείνει, επιτρέποντας στο φως που πάντα ήταν εκεί να λάμψει. Έτσι, δεν χρειάζεται να κάνουμε νοητική γυμναστική, με την οποία να αλλάξουμε μια άσχημη εικόνα σε μια όμορφη. Αυτή είναι η λειτουργία του Αγίου Πνεύματος, όχι η δική μας, η οποία έρχεται όταν αναγνωρίσουμε για ποιο σκοπό βλέπουμε την ασχήμια σε άλλους και στους εαυτούς μας. Με την αφαίρεση των πέπλων της άγνοιας, η ομορφιά του φωτός απομακρύνει με τη λάμψη του το σκοτάδι της ενοχής, γιατί ο σκοπός μας έχει μετατοπιστεί από την ασχήμια της ενοχής στην ομορφιά της συγχώρεσης.

(12) Κοίταξε αυτή την αλλαγμένη αντίληψη για λίγο, και έπειτα στρέψε το νου σου σε κάποιον που θεωρείς φίλο. Προσπάθησε να μεταφέρεις το φως που έμαθες να βλέπεις γύρω από τον πρώην «εχθρό» σου σε αυτόν. Δες τον τώρα σαν κάτι περισσότερο από φίλο, γιατί μέσα σε αυτό το φως η αγιότητά του σου δείχνει τον σωτήρα σου, που έχει ήδη σωθεί και σώζει, θεραπευμένος και ολοκληρωμένος.

Το δεύτερο μέρος της άσκησης απαιτεί την επανάληψη της διαδικασίας, αλλά τώρα με τον ιδιαίτερο φίλο μας. Καθώς μαθαίνουμε το μάθημα της εγγενούς ομοιότητας του εχθρού μας και του φίλου μας, αυτό το εκλεκτό πρόσωπο γίνεται «κάτι περισσότερο από φίλος», επειδή έκανε την υπέρβαση από την ιδιαιτερότητα της αντίληψής μας στην αγιότητα που υπάρχει σε όλους τους ανθρώπους. Έτσι σωζόμαστε καθώς σώζουμε, θεραπευόμαστε καθώς θεραπεύουμε, ολοκληρωνόμαστε καθώς βλέπουμε την ολότητα. Πόσο όμορφος έχει γίνει ο κόσμος μας!

Τώρα που έχουμε δει το όμορφο φως της Υιότητας και συγχωρέσαμε το σκοτάδι της ιδιαιτερότητας στον «εχθρό» και στον «φίλο» μας, αγκαλιαζόμαστε μέσα στο ένα φως του ενός Υιού:

(13) Μετά άφησέ τον να σου προσφέρει το φως που βλέπεις σε αυτόν, και άφησε τον «εχθρό» σου και τον φίλο σου να ενωθούν ευλογώντας σε με ό,τι τους έδωσες. Τώρα είσαι ένα μαζί τους, και αυτοί είναι ένα με σένα. Τώρα ο εαυτός σου σε έχει συγχωρέσει. Μην ξεχνάς, κατά την διάρκεια της ημέρας, τον ρόλο που παίζει η συγχώρεση στο να φέρνει την ευτυχία σε κάθε νου που δεν συγχωρεί, με τον δικό σου να συμπεριλαμβάνεται μέσα σ' αυτούς. Κάθε ώρα λέγε στον εαυτό σου:

Η συγχώρεση είναι το κλειδί για την ευτυχία. Θα ξυπνήσω από αυτό το όνειρο ότι είμαι θνητός, γεμάτος σφάλματα και αμαρτίες, και θα γνωρίσω ότι είμαι ο τέλειος Υιός του Θεού.

Καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας, οποτεδήποτε μπείτε στον πειρασμό να δείτε κάποιον να τον περιβάλλει το σκοτάδι - μέσα σε ιδιαίτερο μίσος ή ιδιαίτερη αγάπη - πείτε στον εαυτό σας: Μπορώ να ξυπνήσω από αυτό το όνειρο του θανάτου επειδή είναι δικό μου όνειρο και επομένως ο νους μου έχει την δύναμη να κάνει μια άλλη επιλογή. Η ασχήμια που έχω δει έξω, απλώς κάλυπτε την ασχήμια που έκανα πραγματική μέσα μου, παρόλο που ήταν απατηλή. Τώρα το όνειρο της αμαρτίας τελειώνει, και η ευτυχία που γεννιέται από τη συγχώρεση γεμίζει την χαρούμενη και γεμάτη ευγνωμοσύνη καρδιά μου, καθώς γεμίζει την Υιότητα ως ένα αναμάρτητο Σύνολο:

Η συγχώρεση μετατρέπει τον κόσμο της αμαρτίας σε έναν κόσμο μεγαλείου, πανέμορφο να τον βλέπεις. Κάθε λουλούδι λάμπει στο φως, και κάθε πουλί τραγουδάει τη χαρά του Ουρανού. Δεν υπάρχει λύπη και δεν υπάρχει χωρισμός εδώ, γιατί τα πάντα είναι εντελώς συγχωρεμένα. Και ό,τι έχει συγχωρεθεί πρέπει να ενωθεί, γιατί τίποτα δεν στέκεται ανάμεσά τους για να τα κρατάει διαχωρισμένα και χώρια. Οι αναμάρτητοι πρέπει να αντιλαμβάνονται ότι είναι ένα, γιατί τίποτα δεν στέκεται ανάμεσά τους για να αφήσει τον ένα απέξω. Και στο χώρο που η αμαρτία άφησε κενό αυτοί ενώνονται σαν ένας, και με χαρά αναγνωρίζουν ότι αυτό που είναι μέρος τους δεν είναι ξέχωρο και διαχωρισμένο. (Κ-26.IV.2)

ΜΑΘΗΜΑ 122

Η συγχώρεση προσφέρει όλα όσα θέλω

Αυτό το μάθημα και τα επόμενα εστιάζουν σε θετικά θέματα: εδώ στη συγχώρεση και στη συνέχεια στην ευγνωμοσύνη, την ενιαιότητα, ξανά τη συγχώρεση και την αγάπη. Στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, η επίτευξη του θετικού έρχεται με την αναίρεση του αρνητικού, με ίσως πιο σαφές παράδειγμα το Μάθημα 126, όπου ο Ιησούς αντιπαραβάλλει τη συγχώρεση με το αντίθετό της, *τη συγχώρεση - που έχει σκοπό - την καταστροφή*, αν και ο ίδιος ο όρος δεν χρησιμοποιείται. Καθώς περνάμε στα επόμενα πέντε μαθήματα, επομένως, θα εξετάσουμε τι είναι θετικό σε σχέση με αυτό που αναιρεί το μάθημα. Σε αυτό το μάθημα, «Η συγχώρεση προσφέρει όλα όσα θέλω», ο Ιησούς μας λέει να αποσύρουμε τις επενδύσεις μας σε όλα όσα πιστεύουμε ότι θέλουμε και αυτό θα μας φέρει ευτυχία και ειρήνη, ανταλλάσσοντας τους ψευδείς στόχους της ιδιαιτερότητας για τον αληθινό στόχο της συγχώρεσης.

(1) Τι θα μπορούσες να ήθελες που δεν μπορεί να το δώσει η συγχώρεση; Θέλεις ειρήνη; Η συγχώρεση την προσφέρει. Θέλεις ευτυχία, έναν ήσυχο νου, βεβαιότητα σκοπού, αίσθηση αξίας και ομορφιάς που υπερβαίνει αυτόν τον κόσμο; Θέλεις φροντίδα και ασφάλεια, και την ζεστασιά της σίγουρης προστασίας παντοτινά; Θέλεις ησυχία που να μην μπορεί να απειληθεί, γλυκύτητα που ποτέ δεν μπορεί να ενοχληθεί, μια βαθιά αίσθηση άνεσης, και ανάπαυσης τόσο απόλυτης που ποτέ δεν διαταράσσεται;

Όλοι θα έλεγαν «ναι» σε αυτές τις ερωτήσεις, τουλάχιστον συνειδητά. Το πρόβλημα είναι ότι αντί για αυτά, πάντοτε προσπαθούμε να εκπληρώσουμε τις ιδιαίτερες επιθυμίες μας. Αναζητούμε στον κόσμο οτιδήποτε θα μας κάνει ευτυχισμένους, θα μας φέρει ειρήνη, θα μας προσφέρει ασφάλεια ή θα βάλει τέλος στον πόνο μας, με τα οποία ο κόσμος είναι πολύ πρόθυμος να μας εξυπηρετήσει. Για ένα διάστημα, φαίνεται να φεύγει ο πόνος, η αγωνία και η μοναξιά, γιατί όταν πάρουμε αυτό που νομίζουμε ότι θέλουμε ή χρειαζόμαστε, αισθανόμαστε ευτυχισμένοι, χαρούμενοι και ειρηνικοί. Εντούτοις, στο τέλος, τίποτα στον κόσμο δεν λειτουργεί, και αυτή η αναγνώριση αναγγέλλει την αρχή της εργασίας μας με τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Στη συνέχεια ζητάμε βοήθεια, λέγοντας ότι πρέπει να υπάρχει ένας άλλος τρόπος, ένας άλλος δάσκαλος μέσα μας. Μόνο τότε ο Ιησούς μπορεί να μας βοηθήσει, διδάσκοντάς μας να αναιρέσουμε μέσω της συγχώρεσης ό,τι είχαμε μάθει στο παρελθόν, που είναι ο πρόδρομος της πραγματικής ευτυχίας και ειρήνης.

Όταν εισέρχονται στη διαδικασία της συγχώρεσης, οι μαθητές αρχίζουν να συνειδητοποιούν ότι δεν απαιτείται να λένε «ναι» στον Ιησού, αλλά «όχι» στο εγώ. Σε σημεία που τμήματά τους έχουμε ήδη εξετάσει, διαβάζουμε:

… Διότι έχεις απαντήσει «ναι» χωρίς να αντιλαμβάνεσαι ότι το «ναι» πρέπει να σημαίνει «όχι το όχι». Κανένας δεν αποφασίζει ενάντια στην ευτυχία του, αλλά μπορεί να το κάνει αυτό αν δεν καταλαβαίνει ότι το κάνει. Και αν βλέπει την ευτυχία του να αλλάζει διαρκώς, πότε αυτό, πότε εκείνο, και μια αδιόρατη σκιά συνδεδεμένη με το τίποτα, τότε πραγματικά αποφασίζει ενάντιά της.

Η φευγαλέα ευτυχία, ή η ευτυχία σε αλλαγμένη μορφή που μεταβάλλεται με τον χρόνο και τον χώρο, είναι μια ψευδαίσθηση που δεν έχει νόημα. Η ευτυχία πρέπει να είναι σταθερή, διότι επιτυγχάνεται όταν παραιτηθείς από την επιθυμία για το ασταθές. (K-21.VII.12:4-13:2)

Η σταθερότητα της ευτυχίας επιτυγχάνεται όταν κοιτάζουμε απευθείας την άρνηση που έχει το εγώ για την αιώνια σταθερότητα του Θεού και λέμε: «Δεν το θέλω πλέον αυτό». Σε αυτό το σημείο, να αναφέρω ένα από τα προσωπικά μηνύματα του Ιησού στην Helen: «... η βοήθεια του Θεού και όλων των αγγέλων του θα ανταποκριθεί» *(Absence from Felicity, σελ. 381)*. Η απλή αλλά κατηγορηματική απόφασή μας εναντίον του εγώ - το νόημα της συγχώρεσης - επιτρέπει στην ήσυχη

ευγένεια της ευτυχίας να επιστρέψει στη επίγνωσή μας. Έτσι αναπαυόμαστε σε ειρήνη και παρηγοριά.

(2) Όλα αυτά σου τα προσφέρει η συγχώρεση, και ακόμα περισσότερα. Λαμπυρίζει στα μάτια σου καθώς ξυπνάς, και σου δίνει χαρά για να περάσεις την ημέρα σου. Σου καθησυχάζει το μέτωπο την ώρα που κοιμάσαι, και αναπαύεται στα ματόκλαδά σου για να μη βλέπεις όνειρα φόβου και κακού, μοχθηρίας και επίθεσης. Και όταν ξυπνήσεις πάλι, σου προσφέρει άλλη μια μέρα ειρήνης και χαράς. Όλα αυτά σου τα προσφέρει η συγχώρεση και ακόμα πιο πολλά.

Ως μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* συνεχώς μας ζητείται να δούμε τη σύνδεση που υπάρχει ανάμεσα στην *αιτία* και το *αποτέλεσμα*: τη δυστυχία και την ενοχή μας διότι επιλέξαμε το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα. Μαθαίνουμε ότι αν θέλουμε να αλλάξουμε το αποτέλεσμα - τη δυστυχία και τον πόνο και να έχουμε ευτυχία και χαρά - πρέπει να αλλάξουμε την αιτία. Η συγχώρεση είναι το όνομα που έχει δοθεί στη διαδικασία με την οποία αυτό συμβαίνει, αλλάζουμε το νου μας αλλάζοντας τον δάσκαλό μας.

Εάν πραγματικά εννοούμε ότι θέλουμε να επιστρέψουμε στην εστία, να αφυπνιστούμε από αυτό το όνειρο του πόνου, πρέπει επίσης να εννοούμε ότι θέλουμε να αλλάξουμε την *αιτία* της δυστυχίας, λέγοντας όχι στο εγώ. Αυτό σημαίνει ότι, όταν είμαστε αναστατωμένοι, καταλαβαίνουμε ότι δεν συμβαίνει για κανέναν από τους λόγους που πιστεύουμε, αλλά επειδή επιμένουμε πεισματικά ότι είμαστε καλύτερα όταν έχουμε το εγώ για δάσκαλό μας. Εξακολουθούμε να υποστηρίζουμε ότι το να κρατάμε πικρίες μας προσφέρει ό,τι θέλουμε, όπως το κάνει και η ασθένεια, τα βάσανα και ο πόνος. Πρέπει να το πιστεύουμε αυτό, γιατί εξακολουθούμε να το επιλέγουμε: παραμένουμε θυμωμένοι και επικριτικοί για τα μικρά πράγματα · ποθούμε να εκπληρώσουμε αυτή τη μια λαμπρή ιδιαίτερη σχέση. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο δεν έχουμε ειρήνη.

Και πάλι, αν θέλουμε πραγματική ευτυχία, πρέπει να επιλέξουμε τη συγχώρεση. Επειδή οι περισσότεροι από εμάς, τις περισσότερες φορές, δεν είμαστε ευτυχισμένοι, επιλέγουμε τις πικρίες, επιβεβαιώνοντας αυτό που το εγώ κηρύσσει αντίστοιχα για αυτό το μάθημα: οι σκέψεις επίθεσης, η ασθένεια και ο πόνος μου προσφέρουν όλα όσα θέλω. Το να το αναγνωρίσουμε αυτό είναι η ειλικρίνεια που μας ζητά ο Ιησούς: να καταλάβουμε ότι παίρνουμε αυτό που ζητάμε και ότι δεν μπορούμε να αποδώσουμε τη δυστυχία μας σε οτιδήποτε άλλο.

Στην επόμενη παράγραφο μας δίνεται μια σαφέστατη δήλωση συγχώρεσης: Δεν κάνει τίποτα το θετικό, αλλά αφαιρεί το αρνητικό. Έχουμε ήδη δει ότι συγχώρεση σημαίνει να κάνουμε ένα βήμα πίσω με τον Ιησού για να δούμε μέσα από τα δικά του μάτια το εγώ μας. Αυτή η όραση χωρίς κρίση - που είναι αδύνατη χωρίς να έχουμε την ευγενική αγάπη του Ιησού στο πλευρό μας - καθιστά δυνατή την άρση των πέπλων της ενοχής, του πόνου και της δυστυχίας. Έτσι διαβάζουμε:

(3:1-2) Η συγχώρεση αφήνει να σηκωθεί το πέπλο που κρύβει το πρόσωπο του Χριστού από εκείνους που κοιτούν τον κόσμο με μάτια που δεν συγχωρούν. Σε αφήνει να αναγνωρίσεις τον Υιό του Θεού, και καθαρίζει την μνήμη σου από όλες τις νεκρές σκέψεις έτσι ώστε η θύμηση του Πατέρα να μπορέσει να ανατείλει στο κατώφλι του νου σου.

Οι «νεκρές σκέψεις» είναι του εγώ, όπως η επιθυμία για ατομικότητα και ιδιαιτερότητα, η έλξη της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου και η προβολή αυτών των σκέψεων στους άλλους. Όλα αυτά χρησιμεύουν ως πέπλα που κρατούν τη θύμηση του Θεού θαμμένη στο νου μας. Ο αναγνώστης μπορεί να θυμηθεί τη συζήτησή μας για το τελικό εμπόδιο της ειρήνης: *τον φόβο του Θεού*. Αυτό που ανατρέπει αυτόν τον φόβο και αποκαθιστά την ανάμνηση του Πατέρα στην επίγνωσή μας είναι η συγχώρεση του ιδιαίτερου αδελφού μας. Βλέποντας το πρόσωπο του Χριστού σε αυτόν - το σύμβολο της συγχώρεσης στα *Μαθήματα Θαυμάτων* - ελευθερωνόμαστε από τη εγωική φυλακή

της ενοχής και του μίσους, όπως διαβάζουμε στα εμπνευσμένα και οικεία λόγια του Ιησού από την ενότητα «Η Άρση του Πέπλου», η κορύφωση του ταξιδιού μας μέσω των τεσσάρων εμποδίων του εγώ για την ειρήνη:

Ελευθέρωσε τον αδελφό σου εδώ, όπως σε ελευθέρωσα εγώ. Δώσε του το ίδιο και απαράλλαχτο δώρο, και μην τον κοιτάζεις με κανενός είδους κατάκριση. Δες τον σαν αθώο έτσι όπως εγώ βλέπω εσένα, και παράβλεψε τις αμαρτίες που νομίζει ότι βλέπει μέσα στον εαυτό του. Πρόσφερε στον αδελφό σου ελευθερία και πλήρη απαλλαγή από την αμαρτία, εδώ στον κήπο της φαινομενικής αγωνίας και του θανάτου. Έτσι θα προετοιμάσουμε μαζί τον δρόμο για την ανάσταση του Υιού του Θεού, και θα τον αφήσουμε να αναστηθεί πάλι σε χαρούμενη ενθύμηση του Πατέρα του, ο Οποίος δεν γνωρίζει αμαρτία, ούτε θάνατο, παρά μόνο την αιώνια ζωή.

Μαζί θα εξαφανιστούμε μέσα στην Παρουσία πέρα από το πέπλο, όχι για να χαθούμε αλλά για να βρεθούμε · όχι απλά για να γίνουμε ορατοί αλλά με γνώση. Κι εφόσον θα γνωρίσουμε, τίποτα δεν θα μείνει ατελές στο σχέδιο που ο Θεός εδραίωσε για την σωτηρία. Αυτός είναι ο σκοπός του ταξιδιού, χωρίς τον οποίο το ταξίδι δεν έχει νόημα. Εδώ είναι η ειρήνη του Θεού, δοσμένη σε σένα αιώνια από Αυτόν. Εδώ είναι η ανάπαυση και η ησυχία που αναζητάς, ο λόγος για το ταξίδι από το ξεκίνημα του. Ο Ουρανός είναι το δώρο που χρωστάς στον αδελφό σου, το χρέος της ευγνωμοσύνης που προσφέρεις στον Υιό του Θεού ευχαριστώντας τον γι' αυτό που είναι, και γι' αυτό που τον δημιούργησε ο Πατέρας του να είναι. (Κ-19.IV-Δ.18-19)

Επομένως, αν πραγματικά θέλουμε τα δώρα της συγχώρεσης, θα τα επεκτείνουμε σε κάθε κομμάτι της Υιότητας, χωρίς εξαίρεση.

(3:3-5) Τι θα ήθελες που δεν μπορεί να δώσει η συγχώρεση; Ποια δώρα, εάν όχι αυτά, αξίζουν να επιδιωχθούν; Ποια φανταστική αξία, ασήμαντο αποτέλεσμα ή πρόσκαιρη υπόσχεση, που δεν θα τηρηθεί ποτέ, μπορούν να φέρουν περισσότερη ελπίδα από αυτή που φέρει η συγχώρεση;

Αυτό είναι το ερώτημα, που συνεχώς θέτει ο Ιησούς, το οποίο επαναλαμβάνεται από την αρχή του μαθήματος. Συγκρίνει τα δώρα του εγώ με τα δικά του, και έτσι η ερώτησή του είναι: ποια δώρα θέλετε; Ένα από τα κεντρικά θέματα των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι ότι μας αρέσει να είμαστε κακομοίρηδες, γιατί αυτό εγγυάται την διαχωρισμένη ύπαρξή μας, για την οποία κάποιος άλλος ή κάτι άλλο ευθύνεται. Μπορεί να μας πονέσει οτιδήποτε, αρκεί να μην προέρχεται από δική μας απόφαση. Αν δεν είμαστε ευτυχισμένοι ωστόσο, είναι μόνο γιατί εμείς επιλέξαμε να μην είμαστε ευτυχισμένοι, και ο Ιησούς μας βοηθά να καταλάβουμε αυτή την παραφροσύνη.

(4:1) Γιατί θα επεδίωκες μία απάντηση άλλη από την απάντηση που θα απαντήσει στα πάντα;

Εδώ πάλι βλέπουμε το σημείο που επικεντρώνονται όλες οι ιδιαίτερες σχέσεις: να αναζητούμε μια απάντηση για τον πόνο οπουδήποτε αλλού εκτός από εκεί όπου μπορεί να βρεθεί η πραγματική απάντηση. Ο Ιησούς μας ζητά να δούμε πως δεν ζητάμε πάρα πολλά, αλλά πολύ λίγα (Κ-26.VII.11:7), ότι είμαστε πρόθυμοι να αρκεστούμε με τα ψίχουλα αντί για το πλούσιο γεύμα, τα κομμάτια του τραγουδιού, αντί για το ίδιο το Τραγούδι. Έτσι, όπως έχουμε ήδη δει στις αρχικές σελίδες του *Τραγουδιού της Προσευχής*, ο Ιησούς τονίζει αυτό το σημείο πολύ συγκεκριμένα:

Το μυστικό της σωστής προσευχής είναι να ξεχάσεις τα πράγματα που νομίζεις πως χρειάζεσαι. Το να ζητάς κάτι συγκεκριμένο είναι το ίδιο σαν να κοιτάς την αμαρτία και μετά να την συγχωρείς. Ακόμα, με τον ίδιο τρόπο, στην προσευχή παραβλέπεις της εξειδικευμένες ανάγκες σου έτσι όπως τις βλέπεις, και τις αναθέτεις στα Χέρια του Θεού. Εκεί γίνονται τα δώρα σου σ' Αυτόν, διότι Του λένε ότι δεν επιθυμείς να έχεις άλλους θεούς εκτός από Αυτόν · ούτε Αγάπη άλλη εκτός από την δική Του. Ποια άλλη, λοιπόν, θα μπορούσε να είναι η απάντησή Του από την επιστροφή Του στην

μνήμη σου; Μπορείς αυτό να το ανταλλάξεις για μια ασήμαντη συμβουλή για ένα πρόβλημα που διαρκεί μόνο μια στιγμή; Ο Θεός απαντά μόνο για την αιωνιότητα. Αλλά και όλες οι μικρές απαντήσεις περιέχονται μέσα σε αυτό. (Τρ -1.Ι.4)

Γιατί τότε να θέλουμε τις μικρές απαντήσεις της ιδιαιτερότητας του κόσμου, ενώ θα μπορούσαμε στη θέση τους να έχουμε την μια Απάντηση που απαντά σε όλες τις ανάγκες και τις προσευχές μας και μας προσφέρει τη αδιατάρακτη ειρήνη και ευτυχία τις οποίες αναζητούμε τόσο απεγνωσμένα;

(4:2) Εδώ βρίσκεται η τέλεια απάντηση, που δίνεται σε ατελείς ερωτήσεις, ανούσια αιτήματα, χλιαρή προθυμία ν' ακουστεί, μέτρια επιμέλεια και μερική εμπιστοσύνη.

Αυτό περιλαμβάνει σχεδόν όλα όσα κάνουμε! Παρά το γεγονός ότι ζητάμε βοήθεια, δεν είναι ποτέ η βοήθεια που πραγματικά θέλουμε. Αν ήταν, δεν θα πονούσαμε, γιατί θα είχαμε στραφεί μέσα μας και θα ζητούσαμε βοήθεια από το Άγιο Πνεύμα να μετατοπίσει την αντίληψή μας. Αν δεν το κάνουμε αυτό, όλα τα αιτήματά μας είναι χωρίς νόημα, γιατί το μόνο σημαντικό αίτημα είναι η συγχώρεση, η οποία αποτελεί και την μόνη ουσιαστική απάντηση. Τι θα μπορούσε να είναι πιο απλό;

Η προσευχή είναι ο μόνος τρόπος για να ζητήσεις κάτι. Είναι το μέσον των θαυμάτων. Αλλά η μόνη προσευχή που έχει νόημα είναι για συγχώρεση, διότι αυτοί που έχουν συγχωρεθεί έχουν τα πάντα. Μόλις γίνει αποδεκτή η συγχώρεση, η προσευχή με την συνηθισμένη έννοια, είναι εντελώς χωρίς νόημα. Η προσευχή για συγχώρεση δεν είναι τίποτα άλλο από ένα αίτημα να μπορέσεις να αναγνωρίσεις αυτό που ήδη έχεις. (Κ-3.V.6:1-5)

Η συγχώρεση καθιστά δυνατή την αναγνώριση της αφθονίας μας ως Υιός Θεού. Με τα λόγια του διάσημου τραγουδιού Gershwin: «Ποιος θα ζητούσε κάτι παραπάνω;»

(4:3-5) Εδώ είναι η απάντηση! Μην την αναζητάς άλλο. Δεν θα βρεις άλλη στην θέση της.

Οι απαντήσεις του εγώ φαίνεται ότι είναι έξω από το νου μας, στον κόσμο και στο σώμα, όπως και τα προβλήματά μας. Ωστόσο, η αληθινή συγχώρεση δεν βρίσκεται εξωτερικά, αλλά στο νου, στον πραγματικό τόπο του προβλήματος. Όσο διατηρούμε τις διαχωρισμένες μας ταυτότητες, θα βλέπουμε προβλήματα εκεί που δεν υπάρχουν, επιδιώκοντας να τα λύσουμε στον κόσμο καθώς μαγικά φέρνουμε το Άγιο Πνεύμα στο όνειρό μας για να μας βοηθήσει εκεί. Όπως θα δούμε αργότερα, αυτή η δυναμική είναι γνωστή ως *συγχώρεση-με σκοπό-την καταστροφή*.

(5:1-2) Το σχέδιο του Θεού για την σωτηρία σου δεν μπορεί ν' αλλάξει, ούτε να αποτύχει. Να είσαι ευγνώμων που παραμένει έτσι ακριβώς όπως το σχεδίασε Αυτός.

Και πάλι, το «σχέδιο του Θεού» έχει μεταφορική έννοια, εκφράζοντας το γεγονός ότι η απάντηση, που είναι μια αντανάκλαση της Αγάπης του Θεού στο Πρόσωπο του Αγίου Πνεύματος, βρίσκεται στο νου μας. Τίποτα από αυτά που πιστεύουμε ότι έχουμε κάνει δεν μπορεί να αλλάξει το γεγονός της Επανόρθωσης, γιατί τίποτα δεν άλλαξε τον Ουρανό. Η αποδοχή αυτής της χαρούμενης διόρθωσης, το να αλλάξουμε το διαχωρισμό του εγώ, είναι το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία.

(5:3) Στέκει αμετάβλητο μπροστά σου σαν μία ανοιχτή πόρτα, με ζεστό καλωσόρισμα καλώντας σε από πέρα από την είσοδο, και σε προσκαλεί να μπεις μέσα και να νιώσεις άνετα στο σπίτι σου, εκεί όπου ανήκεις.

Ο Ιησούς μιλάει για τον ορθό νου, όπου βρίσκεται η απάντηση. Η μνήμη της Αγάπης του Θεού περιμένει αμετάβλητη εκεί, στο δωμάτιο που κλείσαμε και σφραγίσαμε. Όπως είδαμε στο

προηγούμενο μάθημα, η συγχώρεση είναι το κλειδί για την ευτυχία επειδή ανοίγει την πόρτα γι' αυτόν τον κλειδωμένο θησαυρό, αποκαλύπτοντας την απάντηση της αλήθειας που μας καλωσορίζει. Η επιλογή του Ιησού ως δασκάλου μας, μας επιτρέπει να χρησιμοποιήσουμε το αγαπημένο του κλειδί για να ανοίξουμε την κλειδωμένη πόρτα. Το κίνητρο για να αποδεχθούμε με ζεστό καλωσόρισμα τη σωτηρία προέρχεται από την αναγνώριση ότι αυτός ο κόσμος δεν είναι η εστία μας και ότι η ζωή εδώ προσκαλεί μόνο πόνο και δυστυχία. Επομένως, μπορούμε επιτέλους να ενωθούμε με την αγάπη που είναι πάντα συνδεδεμένη μαζί μας:

… Διότι αυτό που σε ελκύει πέρα από το πέπλο [δηλ. η ανοικτή πόρτα] βρίσκεται και βαθιά μέσα σου, αδιαχώριστο και απόλυτα ένα με σένα. (Κ-19.IV-Δ.7:7)

(6:1-2) Εδώ είναι η απάντηση! Θέλεις να στέκεσαι απέξω ενώ όλος ο Ουρανός σε περιμένει μέσα;

Και πάλι, η απάντηση είναι στον ορθό νου μας, όπου περιμένει υπομονετικά την απόφασή μας να ενωθούμε μαζί του. Όταν στεκόμαστε έξω από την πόρτα σημαίνει ότι προτιμούμε την εγωική εστία της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου - το μυστικό όνειρο - πέρα από το οποίο είναι το όνειρο των σωμάτων του κόσμου. Η στοργική απάντηση του Αγίου Πνεύματος περιμένει έξω και από τα δύο, προσκαλώντας μας να επιστρέψουμε και να έχουμε ειρήνη.

(6:3-4) Συγχώρησε και συγχωρέσου. Όπως δίνεις θα λάβεις.

Μέσα σε αυτά τα λόγια υπάρχει το θέμα της ενιαιότητας. Αν κρατώ κάτι εναντίον σου, αφού οι νόες είναι ενωμένοι, το κρατάω και εναντίον μου. Στην πραγματικότητα, επειδή το κρατάω εναντίον μου, το προβάλω. Ωστόσο, όταν αλλάζω το νου μου για σένα - όταν βλέπω το πρόσωπο της αθωότητας αντί της ενοχής - η ίδια αλλαγή αντανακλάται σε μένα. Ο τρόπος που βλέπω εσένα *είναι* ο τρόπος που βλέπω τον εαυτό μου, επειδή είμαστε εικόνες στο ένα όνειρο της αμαρτίας και της ενοχής, ταυτόχρονα έχουμε και οι δύο τη μαγική ελπίδα να ξεφύγουμε από την τιμωρία της ενοχής με το να βλέπουμε την αμαρτία έξω από το νου. Μοιραζόμαστε όμως και το χαρούμενο όνειρο του Αγίου Πνεύματος, στο οποίο το να συγχωρείς και να συγχωρείσαι, το να δίνεις και να λαμβάνεις είναι ένα.

(6:5-7) Δεν υπάρχει άλλο σχέδιο από αυτό για την σωτηρία του Υιού του Θεού. Σήμερα ας αγαλλιάσουμε που έτσι είναι, διότι εδώ έχουμε μια απάντηση, ξεκάθαρη και απλή, αδύνατον να εξαπατήσει μέσα στην απλότητά της. Όλες οι πολυπλοκότητες που έχει υφάνει ο κόσμος με εύθραυστους ιστούς εξαφανίζονται μπροστά στην δύναμη και το μεγαλείο αυτής της εξαιρετικά απλής δήλωσης της αλήθειας.

Το κείμενο μας λέει «η πολυπλοκότητα είναι του εγώ» (Κ-15.IV.6:2) και το σύστημα σκέψης του είναι πράγματι εξαιρετικά περίπλοκο, διαστρεβλώνει την πραγματικότητα για να ταιριάζει στις ανάγκες μας, ώστε να γίνουμε οι άθλιοι αμαρτωλοί που κατάφεραν το αδύνατο. Επιπλέον, ο Θεός γίνεται τόσο παράφρων όσο εμείς, γιατί θα κλέψει αυτό που κλέψαμε από Αυτόν. Αυτή η παραφροσύνη προβάλλεται έξω, φτιάχνοντας το υλικό σύμπαν και το σώμα που είναι, το λιγότερο, πολύπλοκα. Η διατήρηση του σώματος είναι ένα εξαιρετικά δύσκολο έργο, που απαιτεί συνεχή προσοχή. Αν προσθέσουμε και το ψυχολογικό σώμα με τις ιδιαίτερες ανάγκες του, θα δούμε το χάος που έχει δημιουργήσει το εγώ. Είναι ένα θαύμα που καταφέρνουμε να ζούμε την κάθε ημέρα.

Η απάντηση, ωστόσο, είναι πολύ απλή: τίποτα από αυτά δεν έχει συμβεί - το όνειρο του κόσμου παραμένει ένα όνειρο. Συγχώρεση σημαίνει να κάνουμε πίσω και με την αγάπη του Ιησού δίπλα μας, να κοιτάξουμε τα δύο όνειρα - του κόσμου και του νου - και να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είναι παρά ψευδαισθήσεις και εύθραυστα πέπλα που μας κρύβουν την αλήθεια και το φως. Όμως όταν κοιτάζουμε την ενοχή και τον κόσμο της, εξαφανίζονται και βλέπουμε ότι δεν είχαν την δύναμη να κρύψουν το φως της Αγάπης του Θεού. Η προθυμία μας να απενδυθούμε από την

ανάγκη μας να έχουμε δίκιο και να διατηρήσουμε την ψευδαίσθηση της ταυτότητάς μας, επιτρέπει σε αυτές πολυπλοκότητες να εξαφανιστούν, καθώς χαμογελάμε στην ανοησία όλων αυτών που προσπαθήσαμε να κάνουμε. Το σύστημα σκέψης της ενοχής δεν είναι ένας στερεός τοίχος από γρανίτη, αλλά ένας εύθραυστος ιστός όπως της αράχνης, όπως εξηγεί το κείμενο που αναφέραμε προηγουμένως:

… Διότι η πραγματικότητα της ενοχής είναι η ψευδαίσθηση που φαίνεται ότι το κάνει βαρύ και σκιερό, αδιαπέραστο, και πραγματικό θεμέλιο για το σύστημα σκέψης του εγώ. Η λεπτότητά του και η διαφάνεια του δεν είναι φανερές μέχρι να δεις το φως πίσω από αυτό. Και τότε θα το δεις σαν ένα εύθραυστο πέπλο μπροστά στο φως.

Αυτό το φαινομενικά βαρύ εμπόδιο, αυτό το τεχνητό πάτωμα που μοιάζει σαν βράχος, είναι σαν μια σειρά από χαμηλά σκοτεινά σύννεφα που φαίνονται σαν συμπαγής τοίχος μπροστά από τον ήλιο. Η αδιαπέραστη εμφάνισή του είναι εξολοκλήρου μια ψευδαίσθηση. Υποχωρεί απαλά προς τις βουνοκορφές που υψώνονται πάνω από αυτόν, και δεν έχει καθόλου την δύναμη να εμποδίσει όποιον θελήσει να σκαρφαλώσει πάνω από αυτόν για να δει τον ήλιο. Δεν είναι αρκετά δυνατός ούτε για να σταματήσει ένα κουμπί να πέσει, ούτε για να κρατήσει ένα πούπουλο. Τίποτα δεν μπορεί να στηριχτεί πάνω του, διότι δεν είναι παρά μια ψευδαίσθηση θεμελίου. Προσπάθησε να τον αγγίξεις και θα δεις πως εξαφανίζεται · προσπάθησε να τον πιάσεις και θα δεις ότι τα χέρια σου δεν κρατούν τίποτα. (Κ-18.ΙΧ.5:2-6: 6)

Οι ψευδαισθήσεις δεν έχουν τη δύναμη να παρακρατήσουν την απλή αλήθεια της Επανόρθωσης.

(7:1) Εδώ είναι η απάντηση!

Αυτό πρέπει να επαναληφθεί, επειδή το εγώ μας λέει ότι η απάντηση βρίσκεται κάπου αλλού - στην ιδιαιτερότητά μας. Έτσι ο Ιησούς αντιπαραθέτει την υπερ-μάθηση του εγώ με τις δικές του επαναλήψεις για διόρθωση.

(7:1-5) Εδώ είναι η απάντηση! Μην στραφείς αλλού σε μάταιες αναζητήσεις ξανά. Δέξου την σωτηρία τώρα. Είναι το δώρο του Θεού, και όχι του κόσμου. Ο κόσμος δεν μπορεί να δώσει δώρα αξίας σε ένα νου που έχει λάβει αυτό που του έχει δώσει ως δικό του ο Θεός.

Αν αυτή η δήλωση ήταν αληθινή, όπως είναι, χρειάζεται μόνο να απορρίψω τον Θεό και το εγώ μου είναι εντάξει. Ωστόσο, άπαξ και βάλω τον Ιησού στη ζωή μου και βιώσω την αγάπη του, ακόμα και για μια στιγμή, δεν μπορώ να δικαιολογήσω καμία πεποίθηση ότι ο κόσμος αυτός έχει αξία για μένα. Για να διασφαλιστεί ότι αυτό δεν θα συμβεί, το εγωικό σύστημα σκέψης μας ωθεί συνεχώς να κρίνουμε, να κρατάμε πικρίες και να αρρωσταίνουμε, δημιουργώντας ανύπαρκτα προβλήματα, για τα οποία αναζητούμε ανύπαρκτες λύσεις. Ο υπερβάλλων καταναγκασμός να κάνουμε αυτή την «άσκοπη περιπλάνηση» από την αγάπη προς την ενοχή στο σώμα - γεννιέται από τη σκέψη ότι αν αφήσουμε το φως να μπει μέσα στο νου μας και βιώσουμε την αγάπη του, δεν θα μπορούμε πλέον να δικαιολογούμε τη σκέψη ότι υπάρχει κάτι σημαντικό εδώ. Το Άγιο Πνεύμα μας θυμίζει απαλά ότι είναι δική μας η επιλογή να παραμείνουμε στην κόλαση ή να επιστρέψουμε στην εστία μας, γιατί η Παρουσία Του είναι απόδειξη ότι η Αγάπη του Ουρανού δεν έχει εξαφανιστεί. Μέσα στην παραφροσύνη μας επιλέξαμε εμείς να εξαφανιστούμε από αυτήν, αλλά τώρα επιλέγουμε να επιστρέψουμε.

(7:6) Ο Θεός θέλει να λάβεις την σωτηρία σήμερα, και οι περιπλοκές των ονείρων σου να μην σου κρύβουν πια την ανυπαρξία τους.

Δεν θα συνειδητοποιήσουμε ότι τα όνειρά μας είναι ανύπαρκτα μέχρι να τα κοιτάξουμε. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η συγχώρεση μπορεί να οριστεί απλούστερα ως η εξέταση του εγώ χωρίς κρίση, κάτι που είναι αδύνατο αν κοιτάξουμε μόνοι μας. Έτσι η έμφαση στα *Μαθήματα Θαυμάτων* δίνεται στο να επιλέξουμε έναν διαφορετικό δάσκαλο. Το εγώ μας κάνει να πιστεύουμε ότι ακόμα κι αν αξίζαμε τη σωτηρία, τα δώρα της παραμένουν στο μέλλον και κάνουν έτσι τον γραμμικό χρόνο και την πηγή του - την αμαρτία, την ενοχή και το φόβο - πραγματικά. Ο Ιησούς μας διδάσκει όμως ότι η σωτηρία είναι άμεση - το αμαρτωλό παρελθόν που προκάλεσε το μέλλον δεν υπήρξε ποτέ:

*Ένα πρόβλημα που εξακολουθείς να έχεις είναι ότι βλέπεις ένα διάλειμμα μεταξύ του χρόνου που συγχωρείς, και του χρόνου που θα λάβεις τα οφέλη της εμπιστοσύνης σου προς τον αδελφό σου… Η σωτηρία **είναι** άμεση. Αν δεν την αντιλαμβάνεσαι έτσι, θα την φοβάσαι… Η σωτηρία **θα** εξάλειφε το κενό που εξακολουθείς να βλέπεις μεταξύ σας, και θα σας άφηνε να γίνετε ένα αμέσως. Και εδώ είναι που φοβάσαι ότι βρίσκεται η απώλεια. Αυτό που φοβάσαι δεν είναι η μελλοντική απώλεια. Αλλά η τωρινή συνένωση είναι αυτό που τρέμεις. Ποιος μπορεί να αισθανθεί την ερήμωση εκτός από το τώρα; Μια μελλοντική αιτία δεν έχει ακόμα αποτελέσματα. Επομένως εάν φοβάσαι, πρέπει να υπάρχει μια τωρινή αιτία. Και είναι **αυτή** που χρειάζεται διόρθωση, όχι μια μελλοντική κατάσταση…. Μην είσαι ευχαριστημένος με την μελλοντική ευτυχία. Δεν έχει νόημα, και δεν είναι η δίκαιη ανταμοιβή σου. Γιατί δικαιούσαι την ελευθερία **τώρα**…. Μην κοιτάζεις να απελευθερωθείς από τον χρόνο, αλλά από το μικρό διάστημα που εξακολουθεί να βρίσκεται ακόμα ανάμεσά σας…. Ο σκοπός του Αγίου Πνεύματος είναι τώρα δικός σου. Δεν πρέπει και η ευτυχία Του να γίνει δική σου; (Κ-26.VIII.1:1· 3:1-2, 4-5· 4:3-8· 9:1-3,7,9-10)*

Αυτή την αλήθεια μας φέρνει η συγχώρεση, μας απελευθερώνει *στην* ευτυχία καθώς μας απελευθερώνει *από* το φόβο της απώλειας της ταυτότητάς μας που περιορίζεται από το χρόνο. Μπορούμε επομένως να αποδεχτούμε τη σωτηρία τώρα - όχι την επόμενη εβδομάδα, τον επόμενο χρόνο, στη μετά θάνατον ζωή ή την επόμενη ζωή, αλλά *τώρα*. Τα δώρα του Θεού «εξαγοράζονται» κατά την άγια στιγμή, που είναι δική μας όταν επιλέγουμε να ενωθούμε μαζί της. Αυτά τα μαθήματα επισπεύδουν αυτή την ευτυχισμένη μέρα.

(8:1) Άνοιξε τα μάτια σου σήμερα και κοίταξε ένα χαρούμενο κόσμο ασφάλειας και ειρήνης.

Αυτό σημαίνει ότι τα μάτια μας είναι κλειστά, διότι βλέπουμε αυτό που δεν υπάρχει. Νομίζουμε ότι βλέπουμε, αλλά ο Ιησούς συνεχώς μας λέει ότι τα μάτια του σώματος δεν βλέπουν, όπως τα αυτιά δεν ακούν και ο εγκέφαλος δεν σκέφτεται. Αυτό που βλέπουμε δεν είναι παρά μέρος ενός ονείρου. Το να ανοίξουμε τα μάτια μας ισοδυναμεί με το να πιάσουμε το χέρι του Ιησού και να δούμε τον κόσμο μέσα από τα μάτια του, που είναι η όραση στην οποία ο εγωικός κόσμος του κινδύνου και της σύγκρουσης ανταλλάσσεται με χαρά για «έναν χαρούμενο κόσμο ασφάλειας και ειρήνης».

(8:2) Η συγχώρεση είναι το μέσο με το οποίο αυτός ο κόσμος έρχεται να πάρει την θέση της κόλασης.

Αυτός ο ευτυχισμένος κόσμος, όπως θα δούμε στην παράγραφο 12, είναι ο πραγματικός κόσμος, η κατάσταση του νου μέσα στην οποία συγχωρούνται οι αμαρτίες μας. Το όμορφο τμήμα του κειμένου που ονομάζεται «Εκεί Όπου η Αμαρτία Έχει Φύγει» περιγράφει αυτόν τον κόσμο τον οποίο έχει φέρει η συγχώρεση. Ακολουθεί η αρχική παράγραφός του:

Η συγχώρεση είναι το ισοδύναμο της Ουράνιας δικαιοσύνης σε αυτόν τον κόσμο. Μετουσιώνει τον κόσμο της αμαρτίας σε έναν απλό κόσμο, όπου η δικαιοσύνη μπορεί να αντανακλάται πέρα από την πύλη πίσω από την οποία βρίσκεται η ολική απουσία περιορισμών. Τίποτα στην απεριόριστη αγάπη δεν θα μπορούσε να χρειάζεται συγχώρεση. Και αυτό που είναι η ευσπλαχνία στον κόσμο δίνει

έδαφος στην απλή δικαιοσύνη πέρα από την πύλη που ανοίγει στον Ουρανό. Κανείς δεν συγχωρεί εάν δεν έχει πιστέψει στην αμαρτία, και εξακολουθεί να πιστεύει ότι έχει πολλά ακόμα να του συγχωρεθούν. Έτσι η συγχώρεση γίνεται το μέσον με το οποίο μαθαίνει ότι δεν έχει κάνει τίποτα για να συγχωρέσει. Η συγχώρεση πάντοτε βασίζεται επάνω σε αυτόν που την προσφέρει, μέχρι να δει ο ίδιος ότι δεν την χρειάζεται πια. Και με αυτό τον τρόπο επιστρέφει στη πραγματική του λειτουργία της δημιουργίας, την οποία του προσφέρει η συγχώρεσή του ξανά. (K-26.IV.1)

(8:3) Ήσυχα ανατέλλει για να χαιρετίσει τα ανοιχτά σου μάτια, και να γεμίσει την καρδιά σου με βαθιά γαλήνη καθώς αρχαίες αλήθειες, γεννιούνται εκ νέου για να παραμείνουν αιώνια στην επίγνωσή σου.

Οι «αρχαίες αλήθειες» - που είναι ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό δεν συνέβη ποτέ και ότι παραμένουμε για πάντα ο Υιός Του - βρίσκονται πάντα μέσα στο νου μας. Καθώς τις έχουμε θάψει, η λειτουργία μας είναι να αφαιρέσουμε τα εμπόδια για να τις θυμηθούμε. Η συγχώρεση είναι το *μέσο* και η αναγεννημένη επίγνωση της ειρήνης του Θεού είναι ο *σκοπός*.

(8:4-5) Αυτό που θα θυμηθείς είναι πέρα από κάθε περιγραφή. Και όμως, αυτό σου το προσφέρει η συγχώρεση.

Όπως ο Ιησούς έχει εξηγήσει πολλές φορές, η αναγεννημένη μας επίγνωση δεν μπορεί να γίνει κατανοητή, διότι η Αγάπη του Θεού υπερβαίνει την ικανότητά μας να κατανοήσουμε. Ωστόσο *μπορούμε* να κατανοήσουμε το εργαλείο της συγχώρεσης που μας παρέχεται για να θυμηθούμε.

Η παράγραφος 9 ξεκινά με οδηγίες για την περίοδο άσκησης, οι οποία, όπως όλες οι άλλες, έχουν σχεδιαστεί για να μας βοηθήσουν να φτάσουμε στο νέο επίπεδο κατανόησης:

(9) Αρχίζουμε την πρακτική μας σήμερα ενθυμούμενοι τα δώρα που δίνει η συγχώρεση, με ελπίδα και πίστη ότι αυτή θα είναι η μέρα που η σωτηρία θα γίνει δική μας. Θα την αναζητήσουμε σήμερα με ειλικρίνεια και χαρά, γνωρίζοντας ότι κρατούμε το κλειδί στα χέρια μας, δεχόμενοι την απάντηση του Ουρανού στην κόλαση που φτιάξαμε, αλλά που δεν θα μείνουμε άλλο.

Εάν δεν αντιμετωπίζουμε με ειλικρίνεια και χαρά την εξάσκησή μας, καλύτερα να μην κάνουμε τις ασκήσεις. Αυτά τα χαρακτηριστικά έχουν ζωτική σημασία για την πρόοδό μας σε αυτά τα Μαθήματα, διότι χωρίς αυτά θα μείνουμε πιστοί σκλάβοι της εγωικής λατρείας να διατηρήσουμε το διαχωρισμό. Η αναγνώριση ότι η ατομικότητα είναι η κόλαση και η ενιαιότητα είναι ο Ουρανός, μας παρέχει το κίνητρο να μάθουμε ένα διαφορετικό μάθημα από έναν διαφορετικό δάσκαλο. Με χαρά λοιπόν, παίρνουμε το κλειδί που είναι το δώρο της συγχώρεσης από το χέρι που πάντα απλώνεται προς το δικό μας. Ενωμένοι τώρα με τον Ιησού, διαθέτουμε τα μέσα για να ανοίξουμε την πύλη του Ουρανού και να επιστρέψουμε στην εστία.

(10) Το πρωί και το βράδυ με χαρά αφιερώνουμε ένα τέταρτο της ώρας για την αναζήτηση αυτή που εγγυάται το τέλος της κόλασης. Άρχισε με ελπίδα, διότι έχουμε φτάσει σε ένα σημείο καμπής στο οποίο ο δρόμος γίνεται πολύ πιο εύκολος. Και τώρα ο δρόμος που έχουμε να διανύσουμε είναι σύντομος. Είμαστε πραγματικά κοντά στο καθορισμένο τέλος του ονείρου.

Η ειλικρίνεια που πρόσφατα βρήκαμε υποδέχεται με χαρά κάθε περίοδο εξάσκησης, γιατί αναγγέλλει την απόφασή μας να ολοκληρώσουμε το ταξίδι και να ξυπνήσουμε από τον εφιάλτη του εγώ. Αφού αντιμετωπίσαμε την «διακλάδωση του δρόμου» και κάναμε την επιλογή που αποτελεί σημείο καμπής, εξομαλύναμε την πορεία μας. Η απόφαση αυτή περιγράφεται στο ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο:

Όταν φτάσεις σε ένα μέρος όπου η διακλάδωση στον δρόμο είναι πολύ φανερή, δεν μπορείς να προχωρήσεις. Πρέπει να πας είτε από τον ένα δρόμο ή από τον άλλον. Διότι τώρα αν πας ευθεία μπροστά, στον δρόμο που πήγαινες πριν φτάσεις στην διακλάδωση, δεν θα πας πουθενά. Όλος ο σκοπός του ερχομού σου μέχρις εδώ ήταν να αποφασίσεις ποιο παρακλάδι θα ακολουθήσεις τώρα. Ο δρόμος από τον οποίο ήρθες δεν έχει σημασία πια. Δεν εξυπηρετεί πια. Κανένας που φτάνει τόσο μακριά δεν μπορεί να πάρει λάθος απόφαση, αν και μπορεί να καθυστερήσει. Και δεν υπάρχει μέρος του ταξιδιού που να φαίνεται πιο ανέλπιδο και μάταιο από το να στέκεσαι εκεί όπου ο δρόμος διακλαδώνεται, και να μην αποφασίζεις ποιο δρόμο να ακολουθήσεις. (Κ-22.IV.1)

(11) Βυθίσου μέσα στην ευτυχία καθώς αρχίζεις αυτές τις ασκήσεις, διότι αυτές φέρουν τις σίγουρες ανταμοιβές των ερωτήσεων που έχουν απαντηθεί και αυτό που φέρει η δική σου αποδοχή της απάντησης. Σήμερα θα σου δοθεί να νιώσεις την ειρήνη που φέρνει η συγχώρεση, και την χαρά που σου προσφέρει το ανασήκωμα του πέπλου.

Πόσο χαρούμενοι είμαστε να εξασκούμαστε με τις ασκήσεις που θα μας φέρουν στην εστία! Πόσο πλημμυρίζουμε από χαρά καθώς οι ερωτήσεις μας έχουν φτάσει στην μία Απάντηση, στην οποία βρίσκεται η πηγή της ειρήνης μας! Συνεχίζουμε με την «Διακλάδωση του Δρόμου» και μπορούμε σχεδόν να αισθανθούμε τη χαρά του Ιησού καθώς η συγχώρησή του μας αφυπνίζει στη χαρά μας:

Κι έτσι εσύ και ο αδελφός σου στέκεστε, εδώ σε αυτό τον άγιο τόπο, μπροστά από το πέπλο της αμαρτίας που κρέμεται ανάμεσα σε σας και το πρόσωπο του Χριστού. Αφήστε το να σηκωθεί! Σήκωσε το μαζί με τον αδελφό σου, διότι δεν είναι παρά ένα πέπλο που στέκεται ανάμεσά σας… Ωστόσο, έχει σχεδόν τελειώσει στην επίγνωσή σας, και η ειρήνη σας έχει φτάσει ακόμα κι εδώ, μπροστά από το πέπλο. Σκέψου τι θα συμβεί μετά. Η Αγάπη του Χριστού θα φωτίσει το πρόσωπό σου, και θα λάμψει από αυτό προς τον σκοτεινό κόσμο που χρειάζεται το φως. Και από αυτό τον άγιο τόπο Εκείνος θα επιστρέψει μαζί σου, μην αφήνοντας ούτε αυτόν ούτε εσένα. Θα γίνεις ο αγγελιαφόρος Του, που Τον επιστρέφεις στον Εαυτό Του.

Σκέψου την ομορφιά που θα βλέπεις, εσύ που θα περπατάς μαζί Του! Και σκέψου πόσο ωραίοι εσύ και ο αδελφός σου θα φαίνεστε ο ένας στον άλλον! Πόσο ευτυχισμένοι θα είστε που είστε μαζί, μετά από ένα μακροχρόνιο και μοναχικό ταξίδι όπου πορευόσασταν μόνοι. Τις πύλες του Ουρανού, ανοιχτές τώρα για εσάς, θα ανοίξετε τώρα στους θλιμμένους. Και όλοι όσοι κοιτούν το πρόσωπο του Χριστού μέσα σε σας θα αγαλλιάζουν. Πόσο ωραίο ήταν το θέαμα που είδατε πέρα από το πέπλο, που θα φέρετε για να φωτίσετε τα κουρασμένα μάτια εκείνων που είναι τόσο ξεθεωμένοι όσο εσείς κάποτε. Πόσο ευγνώμονες θα είναι που θα σας δουν ανάμεσά τους, να προσφέρετε την συγχώρεση του Χριστού για να διασκορπίσετε την πίστη τους στην αμαρτία. (Κ-22.IV.3:1-3,5-9· 4:1-7)

Ποιος, αφού βιώσει αυτή τη χαρά, θα επέλεγε ποτέ, εκτός κι αν ήταν παράφρων, να επαναφέρει το πέπλο της κρίσης που κρατά δύο αδέλφια χωριστά και να αποκρύπτει τέτοια ευτυχία; Και τι χαρά είναι να βοηθήσουμε την απάντηση της συγχώρεσης να αγγίξει όλους αυτούς που δεν την έχουν ακόμα αποδεχθεί!

(12:1) Μπροστά στο φως που θα λάβεις σήμερα ο κόσμος θα ξεθωριάσει μέχρι που θα εξαφανιστεί…

Όταν φέρνουμε τις σκοτεινές πολυπλοκότητες του συστήματος σκέψης μας - τις ενοχές μας και τις επιθετικές μας σκέψεις - στο φως, αυτό με τη λάμψη του απλώς τις απομακρύνει. Ο ξεθωριασμένος κόσμος φαίνεται να είναι υλικός, όμως είναι μόνο η σκιά της ενοχής. Έτσι, όταν ένα άτομο συγχωρεί, ο κόσμος δεν θα ξεθωριάσει κυριολεκτικά - πώς μπορεί να ξεθωριάσει αυτό που δεν υπήρξε ποτέ; - αλλά αυτό που ξεθωριάζει είναι οι ενοχικές σκέψεις του νου, οι οποίες αποτελούν το

αντικείμενο της συγχώρεσης. Πρέπει πάντα να το έχουμε αυτό κατά νου, αλλιώς θα πάρουμε τον λάθος δρόμο πολύ γρήγορα.

Επομένως, καθώς παραδίδω το σκοτάδι της ενοχής μου στο φως της αγάπης του Ιησού, κοιτώντας μαζί του, η ενοχή εξαφανίζεται, επειδή αυτή γεννιέται από την πεποίθησή μου ότι είμαι διαχωρισμένος από αυτόν και από τον Θεό. Καθώς ενώνομαι με τον Ιησού, ακυρώνω την ίδια την αιτία του σκότους - το διαχωρισμό, ο κόσμος του οποίου δεν είναι παρά μια σκιά. Έτσι μπορεί να ξεθωριάσει μόνο στην παρουσία της ενιαιότητας.

(12:1-2) ...και θα δεις έναν άλλο κόσμο να ανατέλλει, τον οποίο δεν υπάρχουν λόγια που να μπορούν να περιγράψουν. Τώρα βαδίζουμε κατευθείαν μέσα στο φως, και λαμβάνουμε τα δώρα που είχαν φυλαχτεί για μας από τότε που άρχισε ο κόσμος, και μας περίμεναν μέχρι σήμερα.

Αυτός είναι ο πραγματικός κόσμος. Δεδομένου ότι δεν είναι υλικό μέρος, το μάθημα δεν εννοεί, για παράδειγμα, ότι αν είναι σκοτεινά και έχει συννεφιά πριν κάνετε το μάθημα, ξαφνικά όταν το ολοκληρώσετε ότι θα αναδυθεί ο ήλιος. Μια τέτοια προσδοκία θα ήταν μαγεία, αλαζονική και άσχετη. Είναι το σκοτάδι του νου που εξαφανίζεται, επιτρέποντας στο φως της Επανόρθωσης, τη βάση του πραγματικού κόσμου, απλά να λάμπει. Ας δούμε ξανά αυτά τα εμπνευσμένα λόγια στο τέλος του κειμένου, όπως ο Ιησούς περιγράφει τον απερίγραπτο κόσμο στον οποίο μας οδηγεί μαζί με τους αδελφούς μας:

Αδελφοί μου στη σωτηρία, μην αποτύχετε να ακούσετε τη φωνή μου και να προσέξετε τα λόγια μου. Δεν ζητάω τίποτα άλλο εκτός από την δική σας απελευθέρωση. Δεν υπάρχει θέση για την κόλαση μέσα σε ένα κόσμο του οποίου η ωραιότητα μπορεί να γίνει τόσο έντονη και τόσο περιεκτική που ο Ουρανός να μην απέχει από εκεί περισσότερο από ένα βήμα. Στα κουρασμένα μάτια σου φέρω ένα όραμα ενός διαφορετικού κόσμου, τόσο νέου και καθαρού και φρέσκου που θα ξεχάσεις τον πόνο και την λύπη που έβλεπες πριν. Ωστόσο αυτό είναι ένα όραμα το οποίο πρέπει να μοιράζεσαι με τον καθένα που βλέπεις, ειδάλλως δεν θα το βλέπεις. Και δίνοντας αυτό το δώρο είναι ο τρόπος που το κάνεις δικό σου. Και ο Θεός όρισε, με στοργική καλοσύνη, αυτό το δώρο να είναι δικό σου. (K-31.VIII.8)

(13) Η συγχώρεση σου προσφέρει όλα όσα θέλεις. Σήμερα σου δίνονται όλα τα πράγματα που θέλεις. Μην αφήσεις τα δώρα σου να απομακρυνθούν κατά την διάρκεια της ημέρας, καθώς επιστρέφεις πάλι να συναντήσεις ένα κόσμο μεταβαλλόμενων αλλαγών και ζοφερών φαινομένων. Κράτησε τα δώρα σου σε καθαρή επίγνωση καθώς θα βλέπεις το αναλλοίωτο μέσα στην καρδιά της αλλαγής · το φως της αλήθειας πίσω από τα φαινόμενα.

Έχω υπογραμμίσει επανειλημμένα, επειδή το βιβλίο εργασιών το τονίζει επανειλημμένα, ότι αυτά τα μαθήματα δεν έχουν νόημα εάν δεν τα εφαρμόζετε στην καθημερινή σας ζωή. Αυτό έχει καθοριστική σημασία για την κατανόηση αυτής της σημαντικής παραγράφου. Δεν αρκεί να έχετε μια θαυμάσια εμπειρία διαλογισμού στην οποία να δείτε το σκοτάδι της ενοχής να εξαφανίζεται στο νου σας και ο Ιησούς να λάμπει με δόξα και εσείς να λάμπετε δίπλα του, αν όταν επιστρέφετε στις δραστηριότητες του κόσμου όλα αυτά να έχουν εξαφανιστεί και θυμώνετε, να είστε ανυπόμονος, άρρωστος, ενοχλημένος και ανήσυχος. Ο Ιησούς μας ζητά να δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή σε ό,τι συμβαίνει στην καθημερινότητά μας διότι συναντάμε «ένα κόσμο μεταβαλλόμενων αλλαγών και ζοφερών φαινομένων» και καθώς το κάνουμε, να φέρνουμε μαζί μας το φως της αλήθειας, της συγχώρεσης και της αγάπης. Στη συνέχεια, ανεξάρτητα από το τι συμβαίνει γύρω μας, θα παραμένουμε ειρηνικοί.

Επομένως, ο σκοπός αυτών των μαθημάτων δεν είναι απλώς να βιώνουμε άγιες στιγμές νωρίς το πρωί ή μερικές φορές κατά τη διάρκεια της ημέρας ή αργά τη νύχτα όταν είμαστε μόνοι μας. Ο

σκοπός είναι να φέρουμε την αλήθεια τους στις καθημερινές μας εμπειρίες και να δούμε «το αναλλοίωτο μέσα στην καρδιά της αλλαγής». Εδώ, όλα αλλάζουν. Αυτό που μας ευχαριστεί τη μια μέρα δεν θα μας ευχαριστεί την άλλη. Ένα άτομο που μας αρέσει σήμερα, δεν θα μας αρέσει αύριο. Όμως, αυτό που είναι αναλλοίωτο είναι η Αγάπη του Θεού, που εκπροσωπείται για μας από τον Ιησού και το Άγιο Πνεύμα. Έτσι μας καθώς περνάμε την ημέρα μας ζητά να κρατάμε την καθημερινή σκέψη στο νου μας, αποδεχόμενοι την πρόκληση να φέρουμε το μεταβλητό στο αναλλοίωτο και αυτό που εμφανίζεται στην πραγματικότητα, ώστε να βλέπουμε το φως της αλήθειας πίσω από τα φαινόμενα.

(14) Μην ενδώσεις στον πειρασμό και αφήσεις τα δώρα σου να ξεγλιστρήσουν από τα χέρια σου περνώντας στην λησμονιά, παρά κράτα τα σφικτά μέσα στο νου σου προσπαθώντας να τα σκέφτεσαι για τουλάχιστον ένα λεπτό κάθε τέταρτο της ώρας. Υπενθύμιζε στον εαυτό σου πόσο πολύτιμα είναι αυτά τα δώρα με αυτή την υπενθύμιση, που έχει την δύναμη να κρατά τα δώρα στην επίγνωσή σου όλη την ημέρα:

Η συγχώρεση προσφέρει όλα όσα θέλω.
Σήμερα αυτό το έχω δεχτεί ως αληθινό.
Σήμερα έχω δεχτεί τα δώρα του Θεού.

Έτσι ο Ιησούς μας ζητά - *για το δικό μας καλό* - να εφαρμόζουμε τις διδασκαλίες του όσο συχνά μπορούμε καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας, κάθε δεκαπέντε λεπτά αν είναι δυνατόν, πραγματικά, ακόμη περισσότερο κι από αυτό. Εάν ξεχνάμε, θα πρέπει να προσπαθήσουμε να θυμηθούμε ότι είναι ο φόβος του νου μας που μας έχει παρακινήσει, και όχι ότι δεν λειτουργεί ο εγκέφαλός μας. Έτσι μπορούμε να σκεφτούμε το σημείο που κάναμε την επιλογή, το σημείο που επιλέξαμε τον πόνο και τα βάσανα ως αντίτιμο το οποίο προθυμοποιηθήκαμε να πληρώσουμε για να διατηρήσουμε τον ατομικό και διαχωρισμένο μας εαυτό. Έχοντας επίγνωση της επιλογής μας τώρα, μπορούμε να επιλέξουμε ξανά, καθώς θυμόμαστε ότι αυτό που πραγματικά θέλουμε είναι το τέλος του πόνου και η επίτευξη της ειρήνης. Με αυτό το δώρο ως στόχο μας, επιλέγουμε να συγχωρούμε με χαρά και ειλικρίνεια. Και έτσι ένα χαμόγελο αντικαθιστά ένα δάκρυ, μια ευλογία αφαιρεί μια κατάρα, και η αγάπη διώχνει το μίσος:

Ένα αρχαίο θαύμα έχει έλθει για να ευλογήσει και να αντικαταστήσει μια αρχαία έχθρα που ήλθε για να σκοτώσει. (Κ-26.IX.8:5)

ΜΑΘΗΜΑ 123

Ευχαριστώ τον Πατέρα μου για τα δώρα Του σε μένα.

Αυτό το μάθημα αφορά την ευγνωμοσύνη. Αυτό που υπονοείται εδώ, όπως ανέφερα στην αρχή του Μαθήματος 122, είναι να διορθώσουμε την αγνωμοσύνη που αισθανόμαστε. Εφόσον πιστεύουμε ότι είμαστε μεμονωμένα άτομα που αγαπάμε τον σωματικό και ψυχολογικό μας εαυτό, έχοντας την ιδιαιτερότητα ως τη μεγαλύτερη αξία μας, δεν υπάρχει καμία περίπτωση να είμαστε ευγνώμονες στον Θεό, επειδή ο Θεός αποτελεί την μεγαλύτερη απειλή για την διαχωρισμένη μας ύπαρξη. Περιττό να πούμε ότι είναι ο αληθινός Θεός ο Οποίος απειλεί, επειδή στην εκδοχή του εγώ είναι μέρος του ονείρου, αντίθετα με τον Θεό τον Ίδιο ο Οποίος δεν γνωρίζει καν την ύπαρξή του εγώ. Το να θυμόμαστε τον Θεό, σημαίνει να θυμόμαστε Ποιοι είμαστε ως μέρος Του. Καθώς είμαστε ένα

μαζί Του, η ατομική μας ύπαρξη δεν σημαίνει τίποτα. Στην πραγματικότητα, δεν *είναι* τίποτα - παρά μόνο ένα θραύσμα των εξαπατημένων φαντασιώσεών μας.

Αυτό το μάθημα λοιπόν, εκφράζει τη διόρθωση, που γεννήθηκε από τη σκέψη ότι πρέπει να υπάρχει ένας άλλος τρόπος να κοιτάξω τον εαυτό μου, καθώς και να κοιτάξω τον κόσμο. Αναγνωρίζω ότι η ατομικότητά μου δεν με έκανε ευτυχισμένο, ούτε η αναζήτηση της ιδιαιτερότητας μου έφερε την ειρήνη, την αγάπη και τη χαρά που θέλω. Με άλλα λόγια, είμαστε ευγνώμονες για το ότι εμείς κάναμε λάθος και ο Θεός έχει δίκιο. Ωστόσο, εφ' όσον πιστεύουμε ότι έχουμε δίκιο για την ύπαρξη και την κατανόηση του κόσμου, η ευγνωμοσύνη είναι αδύνατη. Ποιος θα ήταν ευγνώμων σε έναν Θεό, ή σε μια διδασκαλία και σε έναν δάσκαλο, που πιστεύουμε ότι κάνουν λάθος;

(1:1-3) Σήμερα ας είμαστε ευγνώμονες. Έχουμε φτάσει σε ήπια μονοπάτια και σε ομαλότερους δρόμους. Δεν υπάρχει σκέψη πισωγυρίσματος, και ούτε ιδιαίτερα σθεναρή αντίσταση προς την αλήθεια.

Εμψυχωτικούς λόγους όπως αυτόν βρίσκουμε σε όλο το βιβλίο εργασιών. Είναι προφανές ότι ο Ιησούς γνωρίζει ότι αυτό δεν είναι ολόκληρη η αλήθεια για εμάς, διότι συνεχίζει με τα μαθήματα, όμως κάνει έκκληση στον ορθό μας νου να έχει τα ήπια μονοπάτια ως στόχο μας. Είναι σαφές ότι αυτό δεν αποτελεί κρίση εναντίον μας επειδή αντιστεκόμαστε στην αλήθεια, έχουμε σκέψεις να πισωγυρίσουμε και συχνά επιθυμούμε να κλείσουμε το βιβλίο - για πάντα. Ο Ιησούς δεν θέλει την ενοχή μας, αλλά να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτές οι σκέψεις δεν μας κάνουν ευτυχισμένους. Έτσι απευθύνεται στο μέρος μέσα μας που πραγματικά θέλει να ταξιδέψει στα ήπια μονοπάτια της συγχώρεσης, και επιδιώκει να το ενισχύσει.

Όλοι πρέπει να εκτιμήσουμε την επόμενη πρόταση, αναγνωρίζοντας πόσο διαφορετική είναι η οπτική του Ιησού από τη δική μας:

(1:4) Μπορεί να παραμένει μια μικρή αμφιταλάντευση, μερικές μικρές αντιρρήσεις και ένας μικρός δισταγμός, αλλά μπορείς σίγουρα να είσαι ευγνώμων για τα οφέλη σου, τα οποία είναι πολύ σπουδαιότερα από ό,τι μπορείς να συνειδητοποιήσεις.

Στην αρχική παράγραφο της ενότητας «Το Ευτυχισμένο Όνειρο», ο Ιησούς λέει ότι στην πραγματικότητα δεν έχουμε ιδέα τι συμβαίνει με μας:

…διότι δεν μπορείς να διακρίνεις ανάμεσα στην πρόοδο και την οπισθοχώρηση. Κάποιες από τις μεγαλύτερες προόδους σου τις έχεις κρίνει ως αποτυχίες, και κάποιες από τις πιο σοβαρές σου οπισθοχωρήσεις τις έχεις αξιολογήσει ως επιτυχία.(Κ-18.V.1:5-6)

Με άλλα λόγια, δεν μπορούμε να κατανοήσουμε, να εκτιμήσουμε ή να αξιολογήσουμε την πρόοδό μας στο πνευματικό μονοπάτι. Δεδομένου ότι είμαστε συναισθηματικά φορτισμένοι από τη δύναμη του εγώ, νομίζουμε ότι δεν υπάρχει κανένας τρόπος που θα μπορούσαμε ποτέ να το ξεπεράσουμε αυτό, και έτσι πιστεύουμε ότι τα λίγα που έχουμε ήδη κάνει δεν είναι αρκετά. Ο Ιησούς μας λέει εδώ ότι έχουμε κάνει πολύ περισσότερα από ό,τι συνειδητοποιούμε. Μπορεί να μην φτάσαμε στην κορυφή της κλίμακας, αλλά λόγω της αφοσίωσής μας σε αυτόν και της σοβαρότητας για να επιτύχουμε να μάθουμε τα μαθήματά του, έχουμε κερδίσει πολλά.

(2:1) Τώρα μια μέρα αφιερωμένη στην ευγνωμοσύνη θα προσθέσει τη χάρη κάποιας βαθιάς γνώσης του πραγματικού μεγέθους όλων των απολαβών που έχεις κερδίσει · των δώρων που έχεις λάβει.

Οι απολαβές αυτές προέρχονται από την πρόθεσή μου να επιστρέψω στην εστία και τη μελέτη και την πρακτική μου στα Μαθήματα. Είμαι ήδη στο μάθημα 123, έτσι έχω περάσει τουλάχιστον εκατόν είκοσι δύο ημέρες με αυτά. Στο κάτω-κάτω, θα μπορούσα να σταματήσω μετά την πρώτη μέρα ή δεν έπρεπε να ξεκινήσω καθόλου. Το γεγονός ότι εξασκούμαι - όσο και αν οι προσπάθειές μου μερικές φορές μπορεί να γίνονται με μισή καρδιά, όσο και αν είναι γεμάτες με ιδιαιτερότητα - σημαίνει ότι υπάρχει ένα κομμάτι μου που θέλει να μάθει αυτά τα μαθήματα και να παραμείνει σε αυτά. Αυτό είναι που πρέπει να εξετάσουμε στον εαυτό μας και όχι να κρίνουμε τις αποτυχίες και την αντίστασή μας. Έτσι θα αισθανόμαστε ευγνώμονες προς τον δάσκαλό μας, τα μαθήματά του και προς εμάς που επιλέξαμε να μάθουμε από όλα αυτά.

(2:2) Να είσαι χαρούμενος σήμερα, με στοργική ευγνωμοσύνη, που ο Πατέρας σου δεν σε εγκατέλειψε μόνο, ούτε σε άφησε να περιπλανιέσαι στο σκοτάδι αβοήθητος.

Αυτό αναιρεί αυτό που προβάλλει το εγώ ότι εμείς δεν εγκαταλείψαμε τον Θεό, και ότι Αυτός μας εγκατέλειψε. Επιπλέον, ακόμα κι αν το έχουμε κάνει, θα έπρεπε να μας είχε σταματήσει, απλώνοντας το αιώνιο χέρι Του στο σκοτάδι και να μας τραβήξει πίσω. Από την πλευρά του εγώ, το λάθος είναι πάντα του Θεού. Η πραγματική ευγνωμοσύνη προέρχεται από την κατανόηση ότι ο Θεός δεν μας σώζει γιατί δεν μπορεί. Αν πράγματι άπλωνε το χέρι Του στο σκοτάδι, αυτό θα σήμαινε ότι ήταν πραγματικό, και ότι η σωτηρία θα ήταν απαραίτητη λόγω της πραγματικότητας του διαχωρισμού. Είμαστε ευγνώμονες προς τον Θεό γιατί δεν γνωρίζει τη διαχωρισμένη μας κατάσταση και έτσι δεν προσπαθεί να μας σώσει. Η αμετάβλητή Του Ύπαρξη παραμένει η μόνη μας ελπίδα. Έτσι ο Ιησούς μας λέει στο κείμενο ότι πρέπει να συγχωρήσουμε τον Θεό γιατί δεν είναι ένας από μας. Δεν συμμετέχει μαζί μας στο παιχνίδι της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου, που σημαίνει ότι δεν υπάρχει αμαρτία και επομένως δεν υπάρχει διαχωρισμένος εαυτός που χρειάζεται να τιμωρηθεί:

… Συγχώρεσε τον Πατέρα σου, δεν ήταν η Θέλησή Του να σταυρωθείς. (Κ-24.ΙΙΙ.8:13)

Μόλις συγχωρήσουμε τον Δημιουργό μας, βιώνουμε ευγνωμοσύνη για το γεγονός ότι Αυτός *είναι*, και ότι στην Ύπαρξή Του είμαστε ασφαλείς ως Υιός Του. Ακόμα και κατά τη διάρκεια του ύπνου της λησμονιάς μας, η μνήμη Του αναπαύεται ασφαλής, καθώς η ίδια η παρουσία της μας ζητά απαλά να ξυπνήσουμε και να είμαστε χαρούμενοι. Ποιος *δεν* θα μπορούσε τότε να είναι ευγνώμων για ένα τέτοιο φως που λάμπει μέσα στο σκοτάδι της ενοχής και του φόβου μας;

(2:3-4) Να είσαι ευγνώμων που σε έσωσε από τον εαυτό που νόμισες ότι έφτιαξες για να πάρει την θέση Εκείνου και της δημιουργίας Του. Δώσε Του τις ευχαριστίες σου σήμερα.

Για να επαναλάβουμε, ο Θεός μας σώζει απλά με το ότι είναι ο Εαυτός Του. Κατά συνέπεια και η πρόταση που θα δούμε αργότερα στο βιβλίο εργασιών: «Λέμε "ο Θεός είναι, "και στη συνέχεια σταματάμε να μιλάμε» (Εργ.169.5:4). Τίποτα άλλο δεν μπορεί να ειπωθεί για τον Θεό και αυτός είναι ο λόγος και ο τρόπος με τον οποίο μας σώζει - ο Θεός δεν αλλάζει, δεν κάνει πραγματικό το λάθος, δεν κάνει την ψευδαίσθηση πραγματικότητα, ούτε βλέπει τον Υιό Του διαχωρισμένο από Αυτόν. Η πραγματικότητα η ίδια είναι η σωτηρία από την ψευδαίσθηση.

(3) Δώσε τις ευχαριστίες σου που δεν σε έχει εγκαταλείψει, και που η Αγάπη Του θα παραμένει παντοτινά λαμπερή επάνω σου, για πάντα αμετάβλητη. Δώσε ακόμα τις ευχαριστίες σου που είσαι αμετάβλητος, διότι ο Υιός που Αυτός αγαπά είναι αμετάβλητος όπως ο Ίδιος. Να είσαι ευγνώμων που σώζεσαι. Να είσαι χαρούμενος που έχεις μια λειτουργία στην σωτηρία να εκπληρώσεις. Να είσαι ευγνώμων που η αξία σου υπερβαίνει κατά πολύ τα πενιχρά δώρα και τις τιποτένιες κρίσεις αυτού που ο Θεός καθιέρωσε ως Υιό Του.

Η ευγνωμοσύνη είναι αδύνατη εφ' όσον νομίζουμε ότι είμαστε εδώ. Αισθανόμαστε ευγνωμοσύνη μόνο όταν σταματάμε να επενδύουμε στην ατομική μας ταυτότητα και την ιδιαιτερότητα. Με άλλα λόγια, δίνουμε ευχαριστίες που ο Θεός έχει δίκιο και εμείς κάνουμε λάθος. Αυτό είναι το νόημα της ταπεινότητας, η οποία είναι η προϋπόθεση για την ευγνωμοσύνη που επήλθε επειδή κάναμε πράξη τη δική μας λειτουργία της συγχώρεσης.

(4) Σήμερα με ευγνωμοσύνη ανυψώνουμε τις καρδιές μας πάνω από την απελπισία, και υψώνουμε τα μάτια μας με ευγνωμοσύνη, χωρίς να κοιτάμε πια προς τα κάτω την σκόνη. Τραγουδούμε το τραγούδι των ευχαριστιών σήμερα, προς τιμήν του Εαυτού που ο Θεός έχει θελήσει να είναι η αληθινή μας Ταυτότητα μέσα σε Εκείνον. Σήμερα χαμογελάμε σε όλους όσους βλέπουμε, και περπατούμε με ανάλαφρα βήματα καθώς πηγαίνουμε να πράξουμε αυτό που έχει οριστεί για μας να κάνουμε.

«Αυτό που έχει οριστεί για μας να κάνουμε» είναι να συγχωρούμε, το οποίο σημαίνει ότι πρώτα καταλαβαίνω πόσο δεν θέλω να εγκαταλείψω τις κρίσεις και την ιδιαιτερότητά μου, πόσο δεν θέλω να χαμογελώ σε όλους που βλέπω. Πράγματι, θέλω μόνο να χαμογελώ μόνο σε εκείνους από τους οποίους θέλω κάτι · μια επιθυμία που είναι επιλεκτική, συγκεκριμένη και ιδιαίτερη. Το πρώτο μου βήμα για να μάθω να συγχωρώ επομένως, είναι να έχω επίγνωση το πόσο δεν θέλω, το πόσο δεν θέλω να αλλάξω τις αντιλήψεις μου. Μόνο όταν καταλάβω ότι αρνούμαι να σας χαρίσω ένα χαμόγελο ή έναν γλυκό λόγο, μπορώ να δω ότι αρνούμαι να τα δώσω στον εαυτό μου. Έτσι, όχι μόνο *δεν* ενδιαφέρομαι να είμαι μαζί σας, αλλά και να μην είμαι μαζί με τον Ιησού, και σίγουρα δεν ενδιαφέρομαι να επιστρέψω στον Θεό. Χρειάζεται να δούμε την αιτιώδη σύνδεση μεταξύ του *αποτελέσματος*, που αφορά το πώς συμπεριφερόμαστε προς τους άλλους - διαχωρισμένα, σκληρά και ιδιαίτερα - και της *αιτίας*, ότι δεν θέλουμε να επιστρέψουμε στην εστία και να θυμηθούμε τον Υιό του Θεού. Βλέπουμε την επιθυμία αυτή χωρίς κρίση, με αυτό τον τρόπο συγχωρούμε τον εαυτό μας - που είναι η λειτουργία μας στη γη. Πώς κάποιος να μην μπορεί αισθανθεί ευγνωμοσύνη για μια τέτοια λειτουργία, καθώς μόνο μέσω της συγχώρεσης μπορούν οι καρδιές μας να ανυψωθούν πάνω από την απελπισία για να μοιραστούμε την όραση του Υιού του Θεού: τον Εαυτό που ο Θεός δημιούργησε ένα μαζί Του.

(5:1-2) Δεν πορευόμαστε μόνοι. Και δίνουμε τις ευχαριστίες μας που μέσα στην μοναξιά μας ένας Φίλος έχει έρθει να μας μιλήσει για τον σωτήριο Λόγο του Θεού.

Ο Φίλος μας είναι το Άγιο Πνεύμα και ο «σωτήριος Λόγος του Θεού» είναι η έκφραση της Επανόρθωσης: η διόρθωση, η συγχώρεση, αυτό το μάθημα. Η ελπίδα συνεπώς, είναι παρούσα στους νόες μας, μόνο αν την χρησιμοποιήσουμε. Η ευγνωμοσύνη μας είναι απεριόριστη, γιατί αυτός ο Φίλος και ο θεραπευτικός Του Λόγος είναι η διέξοδος από την κόλαση.

(5:3-5) Ευχαριστίες αξίζουν και σε σένα που Τον ακούς. Ο Λόγος του είναι άηχος όταν δεν ακουστεί. Ευχαριστώντας Αυτόν οι ευχαριστίες είναι και δικές σου.

Η αρχή της Επανόρθωσης, παρ' όλη την αλήθεια, την ακτινοβολία και την αγάπη της, δεν έχει καμία αξία μέχρι να επιλέξουμε να ενταχθούμε σ' αυτήν, πράγμα που κάνουμε με το να διαχωριστούμε από την παρεμβολή του εγώ σ' αυτήν. Δεχόμαστε την Επανόρθωση για τον εαυτό μας όταν αφήνουμε όλα όσα φτιάξαμε για να κρύψουμε την αλήθεια της. Επομένως, πρέπει να εξετάσουμε τις επενδύσεις μας στον εσωτερικό και τον εξωτερικό κόσμο της ιδιαιτερότητας. Χωρίς το Άγιο Πνεύμα μαζί μας, αυτό είναι αδύνατο, αλλά μαζί Του οδηγούμαστε στον Εαυτό μας. Οι ευχαριστίες μας προς Αυτό είναι οι δικές Του προς εμάς, οι ευχαριστίες Του προς εμάς είναι δικές μας προς Εκείνον, γιατί το τραγούδι της ευγνωμοσύνης δεν έχει αρχή ούτε τέλος, το οποίο αντανακλά το

Τραγούδι του Θεού, όπως σε αυτό το θαυμάσιο απόσπασμα που θα δούμε αργότερα στο βιβλίο εργασιών:

Η Αγάπη μάς προσμένει καθώς πηγαίνουμε προς Εκείνον, και περπατά δίπλα μας δείχνοντάς μας τον δρόμο. Δεν αποτυγχάνει σε τίποτα. Είναι ο Σκοπός που αναζητούμε, και το Μέσο με το οποίο πορευόμαστε προς Αυτόν. (Εργ.302.2)

(5:6) Ένα μήνυμα που δεν έχει ακουστεί δεν θα σώσει τον κόσμο, όσο ισχυρή και να είναι η Φωνή που το λέει, όσο στοργικό και να είναι το μήνυμα.

Ο Ιησούς δεν μπορεί να με σώσει μέχρι να επιλέξω να τον ακολουθήσω. «Η σωτηρία είναι ένα εγχείρημα συνεργασίας» όχι μόνο επειδή βλέπω τον αδελφό μου ως έναν μαζί μου, αλλά επειδή συνεργάζομαι με αυτόν που αντιπροσωπεύει τη σωτηρία. Επομένως είναι το μήνυμα της συγχώρεσης του Ιησού που γίνεται αποδεκτό και προσφέρεται ως ένα:

Καθώς πλησιάζεις έναν αδελφό πλησιάζεις εμένα, και όταν απομακρύνεσαι από αυτόν τότε εγώ γίνομαι απόμακρος για σένα. Η σωτηρία είναι ένα εγχείρημα συνεργασίας. Εκείνοι που αποσυνδέονται από την Υιότητα δεν μπορούν να το αναλάβουν με επιτυχία, διότι αποσυνδέουν τους εαυτούς τους από μένα. Ο Θεός θα έρθει σε σένα μόνο καθώς Τον δίνεις στους αδελφούς σου. Μάθε πρώτα από αυτούς και θα είσαι έτοιμος ν' ακούσεις τον Θεό. Και αυτό επειδή η λειτουργία της αγάπης είναι μία.(Κ-4.VI.8)

Και έτσι επιστρέφουμε μαζί, ως *ένας* Υιός του Θεού.

(6:1) Ευχαριστίες σε σένα που το άκουσες, γιατί γίνεσαι ο αγγελιαφόρος που φέρνει την Φωνή Του μαζί σου, και αφήνει την ηχώ Της να γυρίσει τον κόσμο.

Το μήνυμα αντηχεί σε όλο τον κόσμο, όταν το επιλέγουμε. Όταν στην άγια στιγμή επιλέγουμε τον Ιησού ως δάσκαλο και την Επανόρθωση ως την καθοδηγητική μας αρχή, έχουμε ενωθεί με την Υιότητα, γιατί δεν υπάρχει πλέον διαχωρισμός στους νόες μας. Επιπλέον, δεδομένου ότι ο φυσικός κόσμος είναι η σκιά του διαχωρισμένου νου του Υιού, ο κόσμος θεραπεύεται επίσης.

Και πάλι, αυτό δεν είναι ένα μήνυμα που μεταδίδουμε σε όλο τον κόσμο με τη συμπεριφορά μας, αλλά αυτό που αυτόματα επεκτείνεται μέσα από εμάς. Αυτό σημαίνει ότι το μήνυμα παραμένει στο νου του Υιού του Θεού τη στιγμή που επιλέγεται και το θαύμα το επιτρέπει αβίαστα να επεκταθεί, όπως θυμόμαστε:

*Μπορεί ακόμα να νομίζεις ότι δυσκολεύεσαι να καταλάβεις την αγιότητα, διότι δεν βλέπεις πώς μπορεί να επεκταθεί για να συμπεριλάβει τους πάντες. Και σου έχει ειπωθεί ότι πρέπει να συμπεριλαμβάνει τους πάντες για να **είναι** άγια. Μην σε απασχολεί η επέκταση της αγιότητας, γιατί δεν καταλαβαίνεις την φύση των θαυμάτων. Ούτε τα κάνεις εσύ. Η ίδια η επέκτασή τους, πολύ πιο πέρα από τα όρια που αντιλαμβάνεσαι, είναι αυτή που αποδεικνύει ότι δεν τα κάνεις εσύ. (Κ-16.II.1:1-5)*

(6:2-3) Δέξου τις ευχαριστίες του Θεού σήμερα, καθώς δίνεις σε Εκείνον τις δικές σου. Διότι Αυτός θα σου προσφέρει τις ευχαριστίες που δίνεις, εφόσον λαμβάνει τα δώρα σου με στοργική ευγνωμοσύνη, και τα επιστρέφει χιλιάδες και εκατοντάδες χιλιάδες περισσότερα από ό,τι δόθηκαν.

Αυτοί οι αριθμοί είναι προφανώς συμβολικοί, αλλά το μέγεθος τους εκφράζει το μέγεθος της θεραπείας που συμβαίνει όταν επιλέγουμε να αφήσουμε την ενοχή μας και να εξετάσουμε τις κρίσεις μας χωρίς κρίση, αποδεχόμαστε την ευγνωμοσύνη του Θεού, καθώς την επεκτείνουμε σε Αυτόν.

(6:4-5) Θα ευλογεί τα δώρα σου με το να τα μοιράζεται μαζί σου. Και έτσι θα αυξάνονται σε δύναμη και σε ισχύ, μέχρι να γεμίσουν τον κόσμο όλο με χαρά και ευγνωμοσύνη.

Η ποιητική γλώσσα αντικατοπτρίζει την αλήθεια ότι ως Υιός Θεού η επίγνωση της δικής μας αφθονίας αυξάνεται καθώς αφήνουμε την προσκόλλησή μας στην ενοχή και την ιδιαιτερότητα. Καθώς μειώνεται η δύναμη που είχαμε επενδύσει σε αυτές, δίνεται η δυνατότητα στη φυσική δύναμη και την ισχύ της Αγάπης του Θεού να είναι αυτό που είναι. Έτσι ο νους μας γεμίζει με χαρά και ευγνωμοσύνη, καθώς αντιλαμβανόμαστε ότι η νύχτα έχει τελειώσει και το φως του Χριστού έχει φθάσει. Οι νόες μας γεμίζουν με αυτό το φως, όπως και ο νους της Υιότητας - ο ένας νους είναι όλοι οι νόες - γιατί η δύναμη και η ισχύς του Υιού του Θεού δεν αποκλείει κανέναν · αλλιώς δεν θα ήταν αληθινές.

(7) Δέξου τις ευχαριστίες Του και πρόσφερε τις δικές σου σε Αυτόν, για δεκαπέντε λεπτά δύο φορές σήμερα. Και θα συνειδητοποιήσεις σε Ποιον προσφέρεις τις ευχαριστίες σου, και Ποιον ευχαριστεί Εκείνος όταν Τον ευχαριστείς. Γι' αυτό το ιερό μισάωρο που Του δίνεις θα σου επιστραφεί το κάθε δευτερόλεπτο σε χρόνια · με δύναμη για να σώσεις τον κόσμο αιώνες πιο γρήγορα χάρη των ευχαριστιών σου προς Αυτόν.

Η αληθινή ευγνωμοσύνη αντανακλά την Ενιαιότητα του Ουρανού - έναν κύκλο χωρίς διαχωρισμό. Αυτό είναι άγνωστο στη γη και δεν μας ζητείται να κατανοήσουμε τον τρόπο που τα τριάντα λεπτά σώζουν αιώνες, αλλά μας ζητείται να το επιτρέψουμε να συμβεί. Αυτό κάνουμε όταν, μέσω της ευγνωμοσύνης μας, εκφράζουμε την ενότητά μας με τον Θεό και το Άγιο Πνεύμα, η οποία προέρχεται από τη συγχώρεση του αδελφού μας και των εαυτών μας.

(8) Δέξου τις ευχαριστίες Του, και θα καταλάβεις πόσο στοργικά Αυτός σε κρατά μέσα στο Νου Του, και πόσο βαθιά και απεριόριστη είναι η φροντίδα Του για σένα, πόσο τέλεια είναι η ευγνωμοσύνη Του προς εσένα. Να θυμάσαι να Τον σκέφτεσαι κάθε ώρα, και να Του δίνεις ευχαριστίες για όλα όσα έχει δώσει στον Υιό Του, ώστε να μπορέσει να ανυψωθεί πάνω από τον κόσμο, θυμούμενος τον Πατέρα του και τον Εαυτό του.

Θα το ξαναπούμε, τελικά, ο Θεός δεν αισθάνεται ευγνωμοσύνη για εμάς. Αυτός δεν έχει κάποιο διαχωρισμένο εαυτό που μπορεί να βιώσει κάποιον άλλο: ευγνωμονώντας ή μισώντας. Αυτό το υπέροχο απόσπασμα, όπως και αυτό το υπέροχο μάθημα, απλώς εκφράζει την Αγάπη του Θεού στη συγκεκριμένη μορφή που χρειάζεται η διόρθωση, για να αναιρέσει την ιστορία του εγώ, της αμαρτίας και της ενοχής, της τιμωρίας και του πόνου, του μίσους και του θανάτου. Καθώς επιτρέπουμε στους εαυτούς μας να βιώσουν ευγνωμοσύνη - προς και από τον Θεό - οι αλυσίδες του μίσους και του φόβου εξαφανίζονται. Δεν είναι πλέον δεμένες στον σκιώδη κόσμο της απελπισίας του εγώ, οι καρδιές και οι νόες μας ανυψώνονται πάνω από τον κόσμο προς το φως, καθώς ο Ουρανός τραγουδάει το δικό του τραγούδι της ευγνωμοσύνης.

ΜΑΘΗΜΑ 124

Ας θυμηθώ ότι είμαι ένα με τον Θεό

Εδώ βρίσκουμε το θέμα της ενιαιότητας, η κατανόηση του οποίου σημαίνει ότι αναγνωρίζουμε πόσο δεν θέλουμε να εγκαταλείψουμε τον διαχωρισμό. Θα επισημάνω ακόμα μια φορά, θετικό στα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι η αναίρεση του αρνητικού, γιατί αυτή δεν είναι μια διδασκαλία που αφορά τον Ουρανό, όπου βρίσκεται το μόνο αληθινά Θετικό. Το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού είναι η αιτία όλων των προβλημάτων μας, και η αναίρεσή του μας οδηγεί να θυμηθούμε ποιοι είμαστε Εμείς. Η διαδικασία, όπως και αυτό το μάθημα, αρχίζει με μια έκφραση ευγνωμοσύνης:

(1:1) Σήμερα πάλι θα δώσουμε ευχαριστίες για την Ταυτότητά μας εντός του Θεού.

Δίνουμε ευχαριστίες στο βαθμό που είμαστε πρόθυμοι να πούμε: δεν θέλω πλέον να είμαι αυτός που νόμιζα ότι ήμουν - ένα μοναδικό και ξεχωριστό άτομο, διαχωρισμένο από τον Δημιουργό · δεν θέλω πλέον να έχω δίκιο.

(1:2-5) Η εστία μας είναι ασφαλής, έχουμε εγγυημένη προστασία σε ό,τι κάνουμε, και δύναμη και ισχύ στην διάθεσή μας σε ό,τι αναλαμβάνουμε. Δεν γίνεται να αποτύχουμε σε τίποτα. Ό,τι αγγίζουμε παίρνει ένα λαμπερό φως που ευλογεί και θεραπεύει. Ένα με τον Θεό και με το σύμπαν συνεχίζουμε τον δρόμο μας χαρούμενα, με την σκέψη ότι ο Θεός ο Ίδιος πηγαίνει παντού μαζί μας.

Καθώς κάνουμε αυτό το μάθημα και διαβάζουμε τα όμορφα και εμπνευσμένα λόγια του Ιησού, χρειάζεται να έχουμε επίγνωση ότι ένα κομμάτι μέσα μας δεν τον πιστεύει. Επιπλέον, υπάρχει ένα κομμάτι μέσα μας που δεν θέλει να τον πιστέψει. Φτιάξαμε ένα κόσμο όπου είμαστε ευάλωτοι κάθε στιγμή, κι όμως είναι ένας κόσμος στον οποίο αισθανόμαστε μία παράξενη και διεστραμμένη άνεση. Συνεπώς η μάθησή μας, μας απομακρύνει από εδώ, καθώς επιλέγουμε ανάμεσα στην αδυναμία μας και την δύναμη του Χριστού μέσα μας (K-31.VIII.2:3). Καθώς το ταξίδι συνεχίζεται, μαθαίνουμε ότι δεν αποτυγχάνουμε σε τίποτα εξ αιτίας Αυτού ο οποίος περπατά μαζί μας και εξ αιτίας του Ποιοι είμαστε. Έτσι, οι όμορφες λέξεις του Ιησού παύουν να είναι απλά λόγια, αλλά σύμβολα της πραγματικότητάς μας.

(2:1) Πόσο άγιος είναι ο νους μας!

Προφανώς ο νους μας δεν είναι πολύ άγιος αν νομίζουμε ότι υπάρχουμε ως άτομα. Η ενοχή δεν είναι άγια, αλλά θυμόμαστε την αγιότητα του νου όταν αναγνωρίζουμε ότι η Αγάπη του Θεού είναι το μόνο πράγμα που θέλουμε. Η αγιότητα βρίσκεται στον ορθό νου μας, στον οποίο επιστρέφουμε όταν συγχωρούμε. Έτσι θυμόμαστε τον άγιο νου μας, όταν συγχωρούμε τις ανίερες προβολές μας στους άλλους. Ένα από τα ωραιότερα σημεία στα *Μαθήματα Θαυμάτων* αναφέρει:

Το ιερότερο από όλα τα μέρη πάνω στη γη είναι εκείνο όπου κάποιο αρχαίο μίσος έχει γίνει τωρινή αγάπη. (K-26.IX.6:1)

(2:2) Και ό,τι βλέπουμε αντανακλά την αγιότητα του νου που είναι ένα με τον Θεό και με τον εαυτό του.

Αυτό συμβαίνει, καθώς όλα όσα βλέπουμε με τα μάτια μας αντανακλούν την ανιερότητα του νου που πιστεύει ότι δεν είναι ένα με τον Θεό ή με τον εαυτό του. Μόλις επιλέξαμε να είμαστε ένα μεμονωμένο άτομο και ενισχύσαμε την πίστη στο διαχωρισμό, ο νους γέμισε με το σκοτάδι της ενοχής. Ο κόσμος προέκυψε από αυτή τη σκέψη σαν μια σκιά που είχε σκοπό να την αποκρύψει. Όταν αλλάζουμε τον δάσκαλό μας, ακολουθούμε το φως και όλα όσα βλέπουμε μέσω της όρασης το αντανακλούν. Συνεχίζοντας το παραπάνω απόσπασμα, διαβάζουμε το πώς ο Θεός και ο Χριστός επιστρέφουν στο ναό της συγχώρεσης που Τους προσφέρεται, καθώς ο κόσμος γεμίζει με το φως που αντανακλάται από την ευγνωμοσύνη και την Αγάπη του Ουρανού:

… Και Αυτοί έρχονται γρήγορα στο ζώντα ναό, όπου έχει ιδρυθεί ένας οίκος για Αυτούς. Δεν υπάρχει πιο άγιο μέρος στον Ουρανό. Και Αυτοί έχουν έρθει να διαμείνουν εντός του ναού που Τους προσφέρεται, για να γίνει ο τόπος ανάπαυσής Τους όπως και ο δικός σου. Αυτό που το μίσος έχει απελευθερώσει προς την αγάπη γίνεται το λαμπρότερο φως μέσα στην λάμψη του Ουρανού. Και όλα τα φώτα του Ουρανού είναι τώρα πιο φωτεινά, με ευγνωμοσύνη γι αυτό που έχει αποκατασταθεί. (Κ-26.IX.6:2-6)

(2:3) Πόσο εύκολα εξαφανίζονται τα σφάλματα, και ο θάνατος δίνει την θέση του στην αιώνια ζωή.

Ο Ιησούς δεν μιλάει για την αιώνια ζωή του σώματος · μόνο για τη σκέψη, που είναι το μόνο για το οποίο μιλάει πάντα. Έτσι, όταν επιλέγουμε το εγώ, κάνουμε πραγματική τη σκέψη του θανάτου · όταν επιλέγουμε το Άγιο Πνεύμα η ανυπαρξία αυτής της σκέψης γίνεται προφανής, και η μνήμη της αιώνιας ζωής μας ως Χριστός γίνεται το μόνο πράγμα με το οποίο ταυτιζόμαστε.

(2:4) Τα λαμπερά ίχνη των βημάτων μας δείχνουν τον δρόμο προς την αλήθεια, διότι ο Θεός είναι ο Σύντροφός μας καθώς πορευόμαστε στον κόσμο για λίγο ακόμη.

Στο βαθμό που συμπορεύομαι με τον Ιησού, γίνομαι μία υπενθύμιση. Τα βήματά μου φωτίζουν το δρόμο των άλλων, καθώς γίνομαι παράδειγμα της ορθά νοούμενης επιλογής. Πράγματι, το να επιλέξω τη συγχώρεση για τον εαυτό μου είναι η μόνη λειτουργία μου στον κόσμο, η οποία μου επιτρέπει να γίνω το σύμβολο της αλήθειας που έχει γίνει ο Ιησούς. Μέσα από την ειρήνη και την αγάπη που οι άνθρωποι βιώνουν σε μένα, ακούν το μήνυμα: «Μπορείς και συ να κάνεις την ίδια επιλογή που έκανα εγώ, επειδή οι νόες μας είναι ένα».

(2:5) Και αυτοί που έρχονται να μας ακολουθήσουν, θα αναγνωρίσουν τον δρόμο γιατί το φως που φέρουμε μαζί μας μένει πίσω, αλλά συνεχίζει να είναι και μαζί μας καθώς προχωράμε.

Το φως μένει πίσω στο βαθμό που εξακολουθεί να βρίσκεται στο νου του Υιού του Θεού - μέσα σε μένα, αλλά και μέσα σε όλους τους άλλους. Είναι μία υπενθύμιση που λέει, να επαναλάβουμε αυτό το σημαντικό σημείο, ότι την επιλογή που έκανα εγώ μπορείτε να την κάνετε και σεις. Αυτό συμβαίνει μέσα στο νου, αν και φαίνεται να συμβαίνει στον ονειρικό κόσμο των σωμάτων. Πράγματι, έχουμε πολλούς που αποτελούν σύμβολα - ο Ιησούς είναι ανάμεσα στους πιο διακεκριμένους - τους οποίους υποδεικνύουμε σαν πρότυπα που έχουν κάνει τη σωστή επιλογή. Τους παρατηρούμε καταλαβαίνοντας ότι επειδή επέλεξαν σωστά και όλοι οι νόες είναι ένα, μπορούμε κι εμείς να κάνουμε την ίδια επιλογή. Στην πραγματικότητα, την έχουμε κάνει ήδη!

Ωστόσο, χρειάζεται να είστε προσεκτικοί να μην ταυτίζεστε με τη συμπεριφορά άλλων ανθρώπων, γιατί με το νου τους είναι που επιθυμείτε να ταυτίζεστε. Είναι άσκοπο να μιμούμαστε εξωτερικές εμφανίσεις. π.χ. πώς ενεργούν οι άνθρωποι, πως ντύνονται, πως μιλούν ή πως τρώνε. Αυτό στο οποίο πρέπει να εστιάζουμε είναι η διαδικασία της ορθά νοούμενης επιλογής. Όταν ο Ιησούς μας λέει να τον έχουμε ως πρότυπό μας για τη μάθησή μας (π.χ. Κ-6.2:1), δεν αναφέρεται πραγματικά στη βιβλική ζωή με την οποία οι άνθρωποι τον συσχετίζουν, αλλά στην επιλογή του δικού του νου υπέρ της αλήθειας αντί της ψευδαίσθησης - ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ, γιατί το Άγιο Πνεύμα είναι η αληθινή Φωνή του νου.

(3:1) Αυτό που λαμβάνουμε είναι το αιώνιο δώρο μας σε αυτούς που ακολουθούν μετά από εμάς, αλλά και σε εκείνους που ήρθαν πριν, ή έμειναν μαζί μας για λίγο.

Με άλλα λόγια, παρελθόν, παρόν και μέλλον είναι ένα. Όταν επιλέγω την άγια στιγμή, μαθαίνω ότι η ψευδαίσθηση του διαχωρισμού δεν είχε κανένα αποτέλεσμα - καμία αμαρτία, ενοχή ή φόβο και

επομένως κανένα γραμμικό χρόνο. Μέσα στην ενιαιότητα της άγιας στιγμής, λοιπόν, είμαι ένα με την Υιότητα: στο παρελθόν, στο παρόν και στο μέλλον.

(3:2-4:1) Και ο Θεός, ο Οποίος μας αγαπά με την ίδια αγάπη με την οποία δημιουργηθήκαμε, μας χαμογελά και μας προσφέρει την ευτυχία που δώσαμε.

Σήμερα δεν θα αμφισβητήσουμε την αγάπη Του για μας, ούτε θα αμφιβάλλουμε για την προστασία και την φροντίδα Του.

Αυτή η αποδοχή είναι δυνατή μόνο όταν συνειδητοποιήσουμε πόσο αμφισβητούμε την Αγάπη Του και δεν εμπιστευόμαστε την προστασία ή τη φροντίδα Του. Εξάλλου, πώς θα μπορούσε να με νοιάζεται ή να με προστατεύει, πόσο μάλλον να με αγαπάει, αν είμαι αυτός που Τον πρόδωσε; Γι' αυτό πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι για να βιώσουμε την Αγάπη του Θεού πρέπει να αφήσουμε τις παρεμβολές προς την Παρουσία Του. Περιττό να πούμε ότι ο Ιησούς μας μιλάει με σύμβολα - ο Θεός δεν χαμογελάει κυριολεκτικά σε εμάς, όμως η Αγάπη Του υπερβαίνει την ιδιαίτερη (ή άνιση) αγάπη του εγώ που μας έχει κάνει να πιστέψουμε, για παράδειγμα, ότι χαμογελάει σε *κάποια* μέλη της Υιότητας, αλλά όχι σε όλα, ή σε *κάποια* μέλη της Υιότητας *κάποιες* φορές, αλλά όχι πάντα.

(4:2-6) Καμία ανούσια ανησυχία δεν μπορεί να μπει ανάμεσα στην πίστη μας και στην επίγνωσή της Παρουσίας Του. Είμαστε ένα μαζί Του σήμερα, Τον θυμόμαστε και Τον αναγνωρίζουμε. Τον αισθανόμαστε μέσα στις καρδιές μας. Ο νους μας περιέχει τις Σκέψεις Του · τα μάτια μας παρατηρούν την ομορφιά του σε όλα όσα κοιτούμε. Σήμερα βλέπουμε μόνο ό,τι είναι όμορφο και αξιαγάπητο.

Χρειάζεται πρώτα να γνωρίζουμε τις ανησυχίες, πριν συνειδητοποιήσουμε ότι δεν έχουν καμία εξουσία. Αφαιρούμε πρώτα τις παρεμβολές πριν μπορέσουμε να δούμε, και τα παράσιτα πριν ακούσουμε. Αναγνωρίζοντας την πίστη μας στο εγώ, διορθώνουμε το λάθος και θυμόμαστε την Παρουσία της αλήθειας. Ταυτιζόμενοι στη συνέχεια με τις Σκέψεις της ειρήνης, οι σκέψεις της σύγκρουσης διαλύονται στην ανυπαρξία. Αντί για πόλεμο, «βλέπουμε μόνο ό,τι είναι όμορφο και αξιαγάπητο» καθώς η μνήμη του Θεού αναδύεται στους ήσυχους και ιερούς νόες μας.

Να επαναλάβουμε αυτό το σημαντικό σημείο, δεν χρησιμοποιούμε αυτές τις δηλώσεις σαν ισχυρισμούς για να καλύψουμε το εγωικό σύστημα σκέψης, αλλά σαν δηλώσεις της αλήθειας, στην οποία φέρνουμε το εγωικό σύστημα σκέψης. Η επόμενη παράγραφος περιγράφει αυτή τη διαδικασία:

(5) Το βλέπουμε [το όμορφο και το αξιαγάπητο] **εκεί που έχει την μορφή του πόνου, και ο πόνος δίνει την θέση του στην γαλήνη. Το βλέπουμε σε κάθε ξέφρενη μορφή, λυπηρή και θλιμμένη, ερημική και φοβισμένη, που επαναφέρεται στην αρχική ειρήνη και ηρεμία του νου με την οποία είχε δημιουργηθεί. Και το βλέπουμε σε αυτούς που πεθαίνουν ή έχουν πεθάνει, και τους επαναφέρουμε στην ζωή. Όλα αυτά τα βλέπουμε επειδή τα είδαμε πρώτα μέσα στον εαυτό μας.**

Αυτή είναι η ίδια σκέψη που εκφράζεται και στο Μάθημα 122, το οποίο έλεγε για το ότι βλέπουμε το «αμετάβλητο στην καρδιά της αλλαγής». Καθώς περνάμε τη μέρα μας, δεν αρνούμαστε την εμφάνιση του πόνου σε μας και τους άλλους, ούτε αμφισβητούμε τη δυσφορία που προέρχεται από το φόβο, τη μοναξιά και το θάνατο. Βλέπουμε τις εγωικές μας αντιλήψεις, αλλά συνειδητοποιούμε ότι προέρχονται από μια σκέψη που πρώτα είδαμε μέσα μας. *Η προβολή φτιάχνει την αντίληψη*: αυτό αποτελεί τον πυρήνα των διδασκαλιών του Ιησού: Κοιτάζω μέσα μου, επιλέγω το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα ως δάσκαλό μου, την ενοχή ή τη συγχώρεση ως αλήθεια μου και από την επιλογή αυτή δημιουργείται ένας κόσμος. Εάν η ενοχή είναι η επιλογή μου, βλέπω τον κόσμο όπως ο Ιησούς περιγράφει εδώ - έναν τόπο πόνου, αγωνίας και θανάτου. Τον έκανα

πραγματικό διότι έκανα πραγματική τη σκέψη της ενοχής. Σε αυτό το σημείο, όλα όσα περιγράφονται παραπάνω πρέπει να είναι έτσι: το *αποτέλεσμα* ακολουθεί την *αιτία*. Αν, αντίθετα, επιλέγω τη συγχώρεση, καταργώ το διαχωρισμό γιατί ακολούθησα την Αγάπη του Θεού, που σημαίνει ότι δεν μπορεί να υπάρξει αμαρτία, ενοχή ή φόβος. Έτσι δεν υπάρχει πόνος, μοναξιά ή θάνατος. Μόλις απομακρυνθεί η *αιτία*, τα *αποτελέσματα* απομακρύνονται επίσης.

Η τελευταία φράση είναι το κλειδί: «Όλα αυτά τα βλέπουμε επειδή τα είδαμε πρώτα μέσα στον εαυτό μας». Όταν ο Ιησούς λέει «Και το βλέπουμε σε αυτούς που πεθαίνουν ή έχουν πεθάνει, και τους επαναφέρουμε στην ζωή», δεν μιλάει για φυσική ανάσταση, ούτε μας ενθαρρύνει να πάμε σε γραφεία κηδειών ή νεκροταφεία, και να πούμε κάτι τέτοιο περιμένοντας να αναστηθούν οι νεκροί. Όλα αυτά δεν έχουν καμία σχέση με το σώμα γιατί ο θάνατος είναι μόνο μια σκέψη ενοχής. Ο θάνατος τελειώνει όταν επιλέξουμε ενάντια στη σκέψη *μέσα μας*: την ενοχή του εγώ.

Συνεπώς, όταν ο νους σας πορεύεται με τον Ιησού, δεν βλέπετε τον θάνατο ως πραγματικό επειδή γνωρίζετε ότι το σώμα είναι μια ψευδαίσθηση, μια απλή φιγούρα σε ένα όνειρο. Επιπλέον, συνειδητοποιείτε ότι το άτομο που εμφανίζεται σαν μορφή στο όνειρο είναι ένα μαζί σας στο νου. Όχι μόνο στο διαχωρισμό, αλλά και στην Επανόρθωση. Πέρα από αυτό, φυσικά, το άτομο είναι ένα μαζί σας στο Νου του Χριστού, όπου δεν υπάρχει θάνατος, μοναξιά ή πόνος. Υπάρχουν δύο σημεία στα *Μαθήματα Θαυμάτων* όπου ο Ιησούς μας διδάσκει πώς να αναγνωρίζουμε ποιο δάσκαλο και ποια μαθήματα που έχουμε επιλέξει. Διαβάζουμε στο κείμενο:

*Όποτε αισθάνεσαι φόβο σε οποιαδήποτε μορφή,- και **είσαι** φοβισμένος επειδή δεν νοιώθεις μια βαθιά ικανοποίηση, τη σιγουριά ότι υπάρχει βοήθεια, μια ήρεμη βεβαιότητα ότι ο Ουρανός είναι μαζί σου,- να είσαι βέβαιος ότι έφτιαξες ένα είδωλο, και πιστεύεις ότι θα σε προδώσει. Γιατί κάτω από την ελπίδα σου ότι αυτό θα σε σώσει βρίσκεται η ενοχή και ο πόνος της αυτό-προδοσίας και της αβεβαιότητας, τόσο βαθύς και τόσο πικρός που το όνειρο δεν μπορεί να κρύψει εντελώς όλη την αίσθηση της καταδίκης σου. Η αυτό-προδοσία σου πρέπει να έχει σαν αποτέλεσμα τον φόβο, γιατί ο φόβος είναι κρίση, που οδηγεί με βεβαιότητα στην ξέφρενη έρευνα για είδωλα και θάνατο. (Κ-29.IX.9)*

Και από το βιβλίο εργασιών, ένα μάθημα που θα εξετάσουμε αργότερα:

Πώς θα καταλαβαίνεις ότι δεν βλέπεις σωστά, ή ότι κάποιος άλλος δεν αντιλαμβάνεται το μάθημα που θα έπρεπε να μάθει; Ο πόνος εξακολουθεί να φαίνεται αληθινός στην αντίληψη; Αν ναι, να είσαι σίγουρος ότι το μάθημα δεν έχει μαθευτεί. Και ότι παραμένει κάτι που δεν έχει συγχωρεθεί κρυμμένο μέσα στο νου που βλέπει τον πόνο μέσα από τα μάτια που καθοδηγούνται από το νου. (Εργ-193.7)

Αυτά τα αποσπάσματα τονίζουν ότι τα προβλήματα του φόβου και του πόνου έχουν την αιτία τους στην αυτοαντίληψη. Εάν βλέπετε τον πόνο σαν πραγματικό στον εαυτό σας ή σε άλλους, βιώνετε φόβο και απώλεια ειρήνης, είναι επειδή πρώτα κάνατε την ενοχή πραγματική στο νου σας. Οι νεκροί ανασταίνονται και οι ασθενείς θεραπεύονται όχι με κάποια φυσική παρέμβαση, αλλά με μια αλλαγή μέσα σας: *Η προβολή φτιάχνει την αντίληψη*. Εάν υπάρχει μόνο μια σκέψη αγάπης στο νου σας, την οποία αντιπροσωπεύει ο Ιησούς, δεν μπορούν πλέον να υπάρχουν αντιλήψεις πόνου, βασάνων και θανάτου. Δεν σημαίνει ότι τα μάτια του σώματός σας δεν τα βλέπουν, αλλά δεν θα τους δώσετε καμία δύναμη να σας επηρεάσουν.

Για να επαναλάβω, ο Ιησούς δεν μιλάει για το τι βλέπουν τα μάτια του σώματός μας, αλλά για την *ερμηνεία* των δεδομένων που συλλαμβάνουν οι αισθήσεις. Τα δύο παρακάτω σύντομα αποσπάσματα, για παράδειγμα, εκφράζουν πως λειτουργεί η ερμηνεία της αντίληψης:

Όλες σου οι δυσκολίες προέρχονται από το γεγονός ότι δεν αναγνωρίζεις τον εαυτό σου, τον αδελφό σου ή τον Θεό. Το να αναγνωρίζεις σημαίνει να «γνωρίζεις ξανά», υπονοώντας ότι ήξερες από πριν. Μπορείς να δεις με πολλούς τρόπους διότι η αντίληψη χρησιμοποιεί την ερμηνεία, και αυτό σημαίνει ότι δεν είναι ούτε ολοκληρωμένη ούτε συνεπής. (K-3.2:1-3)

… Έχει υπάρξει πολλή σύγχυση για το τι σημαίνει η αντίληψη, διότι η λέξη χρησιμοποιείται και για την επίγνωση και για την ερμηνεία της επίγνωσης. Ωστόσο, δεν μπορείς να έχεις επίγνωση δίχως την ερμηνεία, διότι αυτό που αντιλαμβάνεσαι είναι η δική σου ερμηνεία. (K-11.VI.2:5-6)

Συνοψίζοντας, δεν υπάρχουν αντικειμενικά δεδομένα που μπορεί κανείς να δει έξω στο κόσμο. Μόνο ο *τρόπος* που τα βλέπουμε είναι σημαντικός. Έτσι τα μάτια του σώματός μας συνεχίζουν να βλέπουν ό,τι βλέπουν τα μάτια των άλλων · αλλά ο νους μας, ακολουθώντας τον Ιησού, δεν θα δώσει πλέον την ερμηνεία που αποδεικνύει την πραγματικότητα της ατομικότητας και της αμαρτίας. Οι νόες μας βλέπουν τα πάντα εδώ να είναι σαν μία άμυνα του εγώ, ώστε να αρνηθεί την αλήθεια των κοινών μας συμφερόντων με τον κόσμο, το σκαλοπάτι που οδηγεί στην θύμηση της κοινής μας πραγματικότητας στον Ουρανό. Έτσι οι ασθενείς θεραπεύονται και οι νεκροί ανασταίνονται από τα όνειρά του διαχωρισμού.

(6) Κανένας δεν μπορεί να αρνηθεί το θαύμα σε εκείνους που γνωρίζουν ότι είναι ένα με τον Θεό. Όλες τους οι σκέψεις έχουν την δύναμη να θεραπεύουν όλες τις μορφές του πόνου παντού, σε χρόνους που πέρασαν και σε καιρούς που θα έρθουν, το ίδιο εύκολα όπως σε αυτούς που περπατούν δίπλα τους τώρα. Οι σκέψεις τους είναι άχρονες, πέρα από χρόνο και απόσταση.

Όπως μόλις είδαμε, όταν προβάλλονται σκέψεις αμαρτίας, ενοχής και φόβου, δημιουργούν έναν κόσμο με παρελθόν, παρόν και μέλλον. Επομένως, ο κόσμος του χρόνου δεν είναι τίποτα άλλο παρά η έκφραση σε μορφή της ανίερης τριάδας του εγώ. Όταν ενώνομαι με τον Ιησού και θυμάμαι ότι είμαι ένα με τον Θεό, αυτές οι σκέψεις εξαφανίζονται - οι αλληλοαποκλειόμενες σκέψεις της Επανόρθωσης και της αμαρτίας, της ενιαιότητας και του διαχωρισμού, δεν μπορούν να συνυπάρξουν. Έτσι, αν δεν υπάρχει το σύστημα σκέψης του εγώ, δεν υπάρχει χρόνος. Ομοίως, αν δεν υπάρχει διαχωρισμός, δεν υπάρχει σώμα, αν δεν υπάρχει σώμα, δεν υπάρχει πόνος - η ενιαιότητα δεν μπορεί να υποφέρει.

Αυτό το απόσπασμα εκφράζει την πρώτη αρχή των θαυμάτων: δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας μεταξύ τους (K-1.1.1:1). Αυτό συμβαίνει διότι όλα τα προβλήματα είναι ίδια - η επιλογή υπέρ του εγώ - καθώς και η λύση τους - η επιλογή υπέρ του Ιησού. Όταν επιλέγω το εγώ, όλα όσα βλέπουν τα μάτια μου θα είναι αληθινά: πόνος, βάσανα, ιδιαιτερότητα, σώματα που ζουν και πεθαίνουν - και όλα είναι εξίσου απατηλά. Όταν επιλέγω τον Ιησού, όμως, στέκομαι έξω από το όνειρο και κοιτάζοντας μαζί του, χαμογελώ απαλά με την ανοησία της πίστης πως οτιδήποτε εδώ μπορεί να είναι αληθινό. Έτσι εξαφανίζεται ο πόνος και το χαμόγελο του Θεού σκουπίζει όλα τα δάκρυα. Το ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο μας καλεί να γίνουμε μάρτυρες της αθωότητας που μοιράζεται ο Υιός του Θεού, και όχι της οδυνηρής σωματικής εικόνας της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου:

Τώρα στα χέρια που έγιναν ευγενικά από το άγγιγμά Του, το Άγιο Πνεύμα αποθέτει μια εικόνα ενός διαφορετικού εαυτού σου. Είναι η εικόνα ενός σώματος ακόμα, γιατί αυτό που πράγματι είσαι δεν μπορεί να ειδωθεί ούτε να απεικονιστεί. Ωστόσο αυτό το σώμα δεν έχει χρησιμοποιηθεί για επιθετικούς σκοπούς, επομένως ποτέ δεν υπέφερε καθόλου πόνο. Μαρτυρεί για την αιώνια αλήθεια ότι δεν μπορείς να πληγωθείς, και δείχνει πέρα από αυτό προς την αθωότητά σου και τη δική του. Δείξε αυτήν την εικόνα στον αδελφό σου, ο οποίος θα δει ότι κάθε ουλή θεραπεύεται, και κάθε δάκρυ σκουπίζεται με γέλιο και αγάπη. Και θα κοιτάξει εκεί την συγχώρεσή του, και με μάτια θεραπευμένα θα δει πέρα από αυτό προς την αθωότητα που βλέπει σε σένα. Εδώ βρίσκεται η

απόδειξη ότι αυτός ποτέ δεν αμάρτησε · πως τίποτα το οποίο η παράνοιά του τον διέταξε να κάνει δεν έγινε ποτέ, ή δεν είχε ποτέ επιπτώσεις κανενός είδους. Πως καμία κατάκριση που έθεσε επάνω στην καρδιά του ποτέ δεν δικαιώθηκε, και καμία επίθεση δεν μπορεί ποτέ να τον αγγίξει με το δηλητηριασμένο και αμείλικτο κεντρί του φόβου. *(K-27.I.5)*

Έτσι θεραπευόμαστε ως ένα, διότι είμαστε ένα μέσα στον Δημιουργό και την Πηγή μας:

(7:1) Ενωνόμαστε μέσα σε αυτή την επίγνωση καθώς λέμε ότι είμαστε ένα με τον Θεό.

Το να λέμε «είμαστε ένα με τον Θεό» σημαίνει ότι πρέπει πρώτα να πούμε ότι δεν είμαστε ένα με το εγώ. Και πάλι, αυτά δεν είναι μαθήματα επιβεβαιώσεων, αλλά για να αρνηθούμε την άρνηση της αλήθειας (K-12.2.1:5) - την άρνηση του εγώ που λέει ότι δεν είμαστε ένα με τον Θεό, διότι υπάρχουμε σαν ξεχωριστά και μοναδικά μεμονωμένα άτομα.

(7:2) Διότι με αυτά τα λόγια λέμε επίσης ότι σωζόμαστε και θεραπευόμαστε · ότι μπορούμε να σώζουμε και να θεραπεύουμε ανάλογα.

Σωζόμαστε από την πίστη μας στην ενοχή και θεραπευόμαστε από τις οδυνηρές συνέπειες της απόφασης να είμαστε διαχωρισμένοι. Δεν σώζουμε και δεν θεραπεύουμε ενεργά, επειδή δεν υπάρχει τίποτα *να* σώσουμε ή *να* θεραπεύσουμε. Ωστόσο, όταν οι νόες μας σώζονται και θεραπεύονται με την αλλαγή της απόφασής μας, η Υιότητα σώζεται και θεραπεύεται ως ένα. Δεν υπάρχει τίποτα που πρέπει να κάνουμε, εκτός από το να δεχθούμε αυτό το ευτυχές γεγονός.

(7:3-7) Έχουμε δεχτεί, και τώρα δίνουμε. Διότι θέλουμε να κρατήσουμε τα δώρα που έδωσε ο Πατέρας μας. Σήμερα θέλουμε να βιώσουμε τους εαυτούς μας ως ένα με Εκείνον, έτσι ώστε ο κόσμος να μπορέσει να μοιραστεί την αναγνώριση της πραγματικότητας μαζί μας. Με αυτή την εμπειρία μας ο κόσμος απελευθερώνεται. Καθώς αρνούμαστε τον διαχωρισμό μας από τον Πατέρα μας, ο κόσμος θεραπεύεται μαζί με μας.

Να το επαναλάβω, αν πω ότι είμαι ένα με τον Θεό, αρνούμαι ότι είμαι διαχωρισμένος από τον Πατέρα μου. Βλέπουμε εδώ στο τέλος της παραγράφου την εξήγηση αυτού που είπε ο Ιησούς στην αρχή: Πρώτα αρνούμαι αυτό που νόμιζα ότι ήμουν, συνειδητοποιώντας με χαρά ότι είχα άδικο. Αυτό που μένει είναι η απλή αλήθεια ότι ο Θεός έχει δίκιο. Μόνο τότε μπορώ πραγματικά να δεχθώ τα δικά Του δώρα της αγάπης και της αιώνιας ζωής. Ωστόσο, δεν τα δέχομαι μόνο για τον εαυτό μου, γιατί μέσα στην ελευθερία μου από τα φοβερά δώρα του εγώ βρίσκεται η ελευθερία του κόσμου.

Από την παράγραφο 8 μέχρι το τέλος περιέχονται οι οδηγίες για την ημέρα. Είναι ιδιαίτερα όμορφες, όπως πράγματι είναι τώρα όλα τα μαθήματα:

(8:1-4) Ειρήνη σε σένα σήμερα. Διασφάλισε την ειρήνη σου εξασκώντας την επίγνωση ότι είσαι ένα με τον Δημιουργό σου, όπως Αυτός μαζί σου. Κάποια ώρα σήμερα, όποτε σου φαίνεται καλύτερα, αφιέρωσε ένα μισάωρο στην σκέψη ότι είσαι ένα με τον Θεό. Αυτή είναι η πρώτη μας προσπάθεια σε μια εκτεταμένη περίοδο για την οποία δεν δίνουμε ούτε κανόνες ούτε ιδιαίτερες λέξεις για να καθοδηγήσουμε τον διαλογισμό σου.

Μόλις αποδεχθούμε ως στόχο μας την ειρήνη, δεχόμαστε επίσης τα μέσα που μας προσφέρει ο Ιησούς για να την επιτύχουμε. Μας ζητά τώρα να επεκτείνουμε τις περιόδους άσκησής μας σε τριάντα ολόκληρα λεπτά, μια περίοδο κατά την οποία θα ήθελε να σκεφτούμε την ενιαιότητα του Εαυτού μας με τον Δημιουργό Του. Προσπαθήστε να δείτε πόσα ανόητα λόγια και σκέψεις φέρνετε στο διαλογισμό, πόσο δύσκολο είναι να καθίσετε ήσυχα χωρίς συγκεκριμένες οδηγίες. Όταν

δυσκολεύεστε, μην επιπλήξετε, κρίνετε ή πιέζετε τον εαυτό σας. Απλά πείτε: «Φοβάμαι την ενιαιότητα, γιατί αν ήμουν πραγματικά ακίνητος, η σκέψη της αγάπης θα διαπερνούσε τα εμπόδιά μου και θα εξαφανιζόμουν. Για να προστατευθώ από τη σιωπή της Αγάπης του Θεού, θα είμαι θορυβώδης και ανήσυχος: Μια μύγα θα διαταράξει τη συγκέντρωσή μου, το αυτί μου θα αρχίσει να με φαγουρίζει, ένα μελλοντικό ραντεβού θα με απασχολήσει ξαφνικά - επίσης δεκάδες άλλες άσχετες σκέψεις θα περάσουν από το νου μου». Μην καταπολεμάτε αυτόν τον φόβο και την απόσπαση της προσοχής · απλά παρακολουθήστε ήρεμα τι κάνετε. Αυτό θα αρκεί για να εκπληρώσετε τις απαιτήσεις της περιόδου πρακτικής.

(8:5-7) Θα εμπιστευτούμε την Φωνή του Θεού να μιλήσει όπως νομίζει ότι χρειάζεται σήμερα, σίγουροι ότι δεν θα αποτύχει. Μείνε μαζί Του αυτή την μισή ώρα. Αυτός θα κάνει τα υπόλοιπα.

Ξεκινάμε αυτή την άσκηση με την εμπιστοσύνη ότι αν κάνουμε αυτό που μας αναλογεί - να δούμε το εγώ μας χωρίς κρίση - το Άγιο Πνεύμα θα κάνει το δικό Του. Πράγματι, δεν μπορεί να αποτύχει να πραγματοποιήσει το δικό Του, επειδή αυτό το Κομμάτι *είναι* το Ίδιο. Αποφασίζοντας να πάμε κόντρα στα εμπόδια που χτίσαμε ενάντια στην Παρουσία του Αγίου Πνεύματος, η δική Του Φωνή της Αγάπης μπορεί να ακουστεί - όχι με λόγια, αλλά με την εμπειρία μιας αφηρημένης αγάπης που επεκτείνεται μέσα από το νου για να καθοδηγεί τα λόγια και τις πράξεις μας.

(9:1-2) Το κέρδος σου δεν θα είναι μικρότερο ακόμα κι αν πιστεύεις ότι δεν γίνεται τίποτα. Μπορεί να μην είσαι έτοιμος να δεχτείς τα οφέλη σήμερα.

Ο Ιησούς σας λέει και πάλι να μην αισθανθείτε ένοχοι αν δεν «δεχτείτε τα οφέλη», ενημερώνοντάς σας ότι είναι πολύ πιθανό ότι δεν θα το δεχτείτε. Ίσως να θυμάστε τα λόγια του προς την Helen:

Αφού τελειώσεις με τη διδασκαλία, θα την δεχτείς και θα την κρατήσεις και θα την χρησιμοποιήσεις. Αυτές είναι οι τελικές εξετάσεις, τις οποίες θα περάσεις χωρίς πρόβλημα, οι βαθμοί των ενδιάμεσων τεστ δεν καταχωρούνται στο φάκελό σου. (Absence from Felicity, σελ. 219)

Ο Ιησούς δεν βαθμολογεί την απόδοσή σας, γιατί γνωρίζει ότι η έκβαση της επιστροφής σας είναι τόσο βέβαιη, όσο ο Θεός (K-4.II.5:8).

(9:3) Και όμως, κάποια στιγμή, κάπου, θα έρθουν σε σένα, και εσύ δεν θα αποτύχεις να τα αναγνωρίσεις όταν εμφανιστούν με βεβαιότητα μέσα στο νου σου.

Μην αναστατώνεστε, λέει ο Ιησούς, αν δεν πετύχετε τη σημερινή άσκηση. Με τον καιρό θα το κάνετε. Αν παλεύετε με τις σκέψεις για το πότε θα συμβεί, ή σκέφτεστε ότι δεν θα συμβεί ποτέ, επιστρέφετε μόνο στο λάθος να δίνετε στο εγώ εξουσία που δεν έχει. Θυμηθείτε, κάνετε τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών σωστά στο βαθμό που τις κάνετε «άθλια», αλλά χωρίς κρίση. Μην πιέζετε τον εαυτό σας να είναι τέλειος, γιατί αυτό απλώς ενισχύει τη φοβερή πεποίθηση ότι είστε ατελής.

(9:4-5) Αυτή η μισή ώρα θα πλαισιωθεί με χρυσάφι, και το κάθε λεπτό θα γίνει ένα διαμάντι γύρω από τον καθρέπτη που θα σου προσφέρει αυτή η άσκηση. Και θα δεις το πρόσωπο του Χριστού μέσα σε αυτόν, σε αντανάκλαση του δικού σου.

Ο συμβολισμός εδώ είναι παρόμοιος με την ενότητα «Οι Δύο Εικόνες» (K-17.IV). Όμως, εκεί όπου το πολύπλευρο διαμαντένιο πλαίσιο χρησίμευε για να αποκρύψει την εικόνα του θανάτου του εγώ, εδώ το όμορφα διακοσμημένο πλαίσιο συμβολίζει την εξάσκησή μας που μας αποκαλύπτει την αθωότητα του προσώπου του Χριστού, το οποίο ακτινοβολεί την αγάπη του πίσω σε εμάς καθώς την αποδεχόμαστε. Έτσι, ο τριαντάλεπτος διαλογισμός μας γίνεται το πλαίσιο που οδηγεί άμεσα

στην μνήμη της Ταυτότητάς μας. Μπορεί ακόμη να δούμε το διαλογισμό μας να μας ανοίγει το παράθυρο στη αιωνιότητα, στην οποία εξαφανίζεται κάθε αίσθηση του εαυτού:

… Η κορνίζα της ξεθωριάζει απαλά και ο Θεός αναδύεται στην ψύμησή σου, προσφέροντάς σου ολόκληρη την δημιουργία... (Κ-17.IV.15:5)

Σε αυτή τη αιώνια άγια στιγμή είμαστε ενωμένοι με όλους τους αδελφούς μας, η δημιουργία ένα με τον Δημιουργό της:

… Η άγια στιγμή λάμπει το ίδιο σε όλες τις σχέσεις, διότι μέσα σε αυτήν είναι ένα. Διότι εδώ βρίσκεται μόνο θεραπεία, ήδη ολοκληρωμένη και τέλεια. Διότι εδώ είναι ο Θεός, κι όπου είναι Εκείνος μόνο το τέλειο και το ολοκληρωμένο μπορεί να υπάρχει. (Κ-17.IV.16: 8-10)

(10) Ίσως σήμερα, ίσως αύριο, θα δεις στον καθρέφτη που θα σου κρατά αυτή η ιερή μισή ώρα, την δική σου μεταμόρφωση, να κοιτάζει εσένα. Όταν θα είσαι έτοιμος θα την βρεις εκεί, μέσα στο νου σου να περιμένει να βρεθεί. Τότε θα θυμηθείς τη σκέψη στην οποία αφιέρωσες αυτή την μισή ώρα, και θα νιώσεις ευγνωμοσύνη που δεν πέρασε ποτέ καθόλου χρόνος.

Καθώς εξασκείστε σε αυτή την άσκηση, να έχετε επίγνωση του φόβου και της αντίστασής σας. Κοιτάξτε στον καθρέφτη και δείτε το πρόσωπό σας, το «φιλικό» πρόσωπο της ιδιαιτερότητας, του πόνου και της κακοποίησης, το οποίο προτιμάτε από το πρόσωπο του Χριστού. Δεν θέλετε να δείτε ένα πρόσωπο χωρίς οδυνηρό παρελθόν, ούτε ένα μέλλον που αναμένεται με φόβο ή μαγική ελπίδα. Αυτό το μάθημα λοιπόν, θα σας βοηθήσει, αν φύγετε με αυξημένη κατανόηση για το πόσος φόβος υπάρχει στο να κοιτάξετε μέσα σας για να δείτε το αναμάρτητο και το άχρονο πρόσωπο που λάμπει από την αγάπη του Ιησού. Μπορεί επίσης να αναγνωρίσετε την Βιβλική αναφορά στην μεταμόρφωση του Ιησού, όπως μαρτυρούν οι μαθητές στο Όρος Θαβώρ. (Κατά Ματθαίον 17:1-8)

Η επόμενη παράγραφος αρχίζει με την ίδια φράση της προηγούμενης, υπογραμμίζοντας τη μουσική φύση αυτών των μαθημάτων:

(11:1) Ίσως σήμερα, ίσως αύριο, θα κοιτάξεις αυτό το γυαλί, και θα καταλάβεις ότι το αναμάρτητο φως που βλέπεις ανήκει σε σένα · ότι η ομορφιά που αντικρίζεις είναι η δική σου.

Εάν αυτή η ομορφιά είναι αληθινή, οτιδήποτε άλλο σκεφτήκατε για τον εαυτό σας είναι ψέμα. Μια τέτοια αναγνώριση δημιουργεί φόβο, και αυτό το μάθημα σας βοηθά να δείτε πόσο έχετε προσκολληθεί σε αυτές τις μισητές εικόνες του εαυτού σας που αντικατοπτρίζουν τη δυναμική του ιδιαίτερου μίσους. Θα δείτε επίσης πόσο καλύπτετε τις φοβερές εικόνες με όμορφες - τις εκφράσεις της ιδιαίτερης αγάπης. Έτσι κι αλλιώς, αυτά είναι τα πρόσωπα με τα οποία έχετε ορίσει τον εαυτό σας, τα οποία χρησιμοποιείτε για να καλύψετε το πρόσωπο της αληθινής αθωότητας που συμβολίζει το αναμάρτητο φως το οποίο μοιράζεστε με την Υιότητα.

(11:2-3) Θεώρησε αυτή την μισή ώρα το δώρο σου προς τον Θεό, βέβαιος ότι η επιστροφή Του θα είναι μία αίσθησης αγάπης που δεν μπορείς να κατανοήσεις, μία χαρά πολύ βαθιά για να μπορέσεις να καταλάβεις, μία θέα πολύ άγια για να μπορέσουν τα μάτια σου να δουν. Και όμως, μπορείς να είσαι σίγουρος ότι κάποια μέρα, ίσως σήμερα, ίσως αύριο, θα καταλάβεις και θα κατανοήσεις και θα δεις.

Καθώς εξασκείστε αυτή τη μισή ώρα, προσπαθήστε να μην ασκήσετε πίεση στον εαυτό σας για να είστε ήσυχοι και ακίνητοι. Θα επιτύχετε μόνο αν παρατηρείτε το νου σας, παρακολουθώντας πόσο φοβισμένοι είστε να εγκαταλείψετε αυτές τις εικόνες, και να αναγνωρίσετε ότι αισθάνεστε άνετα να βλέπετε το δικό σας πρόσωπό αντί του Χριστού. Η αποδοχή αυτού του φόβου γίνεται το θεμέλιο

της εμπιστοσύνης στον καινούργιο σας Δάσκαλο που θα σας οδηγήσει με τον καιρό απαλά πέρα από το εγώ στη χαρά που χαρούμενα μας περιμένει όλους. Ίσως σήμερα, ίσως αύριο. Αλλά σίγουρα!

(12) Πρόσθεσε και άλλους πολύτιμους λίθους στην χρυσή κορνίζα αυτού του καθρέφτη που σου προσφέρεται σήμερα, επαναλαμβάνοντας κάθε ώρα της ημέρας στον εαυτό σου:

Ας θυμηθώ ότι είμαι ένα με τον Θεό, ένα με όλα μου τα αδέλφια, και με τον Εαυτό μου, με αιώνια αγιότητα και γαλήνη.

Τουλάχιστον μια φορά την ώρα, λοιπόν, προσπαθήστε να έχετε επίγνωση ότι δεν θέλετε να λέτε αυτές τις λέξεις. Θα το ξαναπούμε - χωρίς να πιέζετε τον εαυτό σας, εστιάστε σε αυτό που δεν θέλετε να κάνετε ή να εγκαταλείψετε. Η συνειδητοποίηση αυτών των εγωικών σκέψεων θα σας επιτρέψει να συνειδητοποιήσετε ότι ένα άλλο κομμάτι του νου σας στην πραγματικότητα θέλει να κάνει αυτές τις λέξεις δικές σας. Αυτό θα δώσει νόημα στη ημέρα, γιατί θα έχετε μάθει πόση είναι η αφοσίωσή σας στον εαυτό σας και στην Υιότητα. Θα συνειδητοποιήσετε ότι ο φόβος σας να θυμάστε κάθε ώρα δεν σας κάνει ευτυχισμένους, αλλά μια άλλη σκέψη μέσα στο νου σας θα σας φέρει την ειρήνη που έρχεται όταν γνωρίζετε ότι είστε ένα με τον Θεό και με τον Εαυτό σας.

ΜΑΘΗΜΑ 125

Μέσα στην ησυχία λαμβάνω το Λόγο του Θεού σήμερα

Σε αυτό το όμορφο μάθημα ο Ιησούς μας λέει να είμαστε σε ησυχία, το οποίο θυμίζει την πρόταση: «Η ενθύμηση του Θεού έρχεται στον ήσυχο νου» (Κ-23.Ι.1:1). Αν πραγματικά εννοούμε ότι επιθυμούμε να θυμηθούμε το Θεό και να επιστρέψουμε στην εστία, οι νόες μας πρέπει να είναι σε ησυχία. Το πρόβλημα είναι ότι τους έχουμε γεμίσει με παράσιτα που κάνουν οι θορυβώδεις κραυγές του εγώ - του δικού του συστήματος σκέψης, του διαχωρισμού και της ατομικότητας · την αμαρτία, την ενοχή και το φόβο · την ιδιαιτερότητα και την επίθεση - που καθιστά αδύνατο να ακούσουμε το Άγιο Πνεύμα να μας θυμίζει την Ταυτότητά μας. Αν θέλουμε να είμαστε σε ησυχία και να λάβουμε το Λόγο του Θεού - την αρχή της Επανόρθωσης - πρέπει να εξετάσουμε τις παρεμβολές του εγώ μας χωρίς κρίση, αφήνοντάς τες έτσι να φύγουν.

(1:1-4) Αυτή η μέρα ας είναι μια μέρα ηρεμίας και ήσυχης ακρόασης. Ο Πατέρας σου θέλει να ακούσεις το Λόγο Του σήμερα. Σε καλεί μέσα από τα τρίσβαθα του νου σου όπου ενοικεί. Άκουσέ Τον σήμερα.

Βαθιά μέσα μας βρίσκεται ο ορθός νους, τον οποίο επιδιώξαμε να κρύψουμε, και να κρυφθούμε από αυτόν. Αν θέλουμε να φτάσουμε στο ήσυχο μέρος όπου κατοικεί η Φωνή του Πατέρα μας, πρέπει να επιστρέψουμε και να αποκαλύψουμε αυτό που κρατήσαμε κρυμμένο. Στο κείμενο βρίσκουμε αυτό το υπέροχο απόσπασμα που μας υπενθυμίζει το ξεχασμένο τραγούδι, του οποίου η θαυμάσια μελωδία ακούγεται ξανά, στο βαθμό που μπορούμε να είμαστε σε ησυχία και να ακούσουμε:

Άκουσε, - ίσως συλλάβεις τον απόηχο μια αρχαίας κατάστασης όχι εντελώς ξεχασμένης · αμυδρά, ίσως, αλλά όχι εντελώς άγνωστη, σαν ένα τραγούδι που το όνομά του το έχεις ξεχάσει εδώ και πολύ καιρό, και οι περιστάσεις κατά τις οποίες το άκουσες έχουν φύγει εντελώς από την μνήμη σου. Δεν

έχει μείνει μαζί σου ολόκληρο το τραγούδι, παρά μόνο μια μικρή αύρα από την μελωδία του, που δεν είναι συνδεδεμένη με κάποιο πρόσωπο ή τόπο ή κάτι ιδιαίτερο. Αλλά θυμάσαι από αυτό το μικρό κομμάτι και μόνο, πόσο όμορφο ήταν το τραγούδι, πόσο υπέροχο ήταν το σκηνικό όπου το άκουσες, και πόσο αγαπούσες εκείνους που ήταν εκεί και άκουγαν μαζί σου.

Οι νότες δεν είναι τίποτα. Όμως τις έχεις κρατήσει μαζί σου, όχι για τις ίδιες, αλλά σαν μια γλυκιά υπενθύμιση αυτού που θα σε έκανε να κλάψεις αν θυμόσουν πόσο αγαπητό σου ήταν. Θα μπορούσες να θυμηθείς, και όμως φοβάσαι, γιατί πιστεύεις ότι θα χάσεις τον κόσμο που έμαθες από τότε. Και όμως ξέρεις ότι τίποτε στον κόσμο που έμαθες δεν σου είναι αγαπητό ούτε κατά το ήμισυ όσο αυτό. Άκουσε, και δες αν θυμάσαι ένα αρχαίο τραγούδι που ήξερες πριν τόσο καιρό και το αγαπούσες περισσότερο από κάθε άλλη μελωδία που δίδαξες τον εαυτό σου να αγαπά από τότε. (Κ-21.1.6-7)

Έτσι σήμερα αφοσιωνόμαστε στην ησυχία και ακούμε προσεκτικά, για να λάβουμε το Λόγο του Θεού για την Επανόρθωση στην οποία μας έχει καλέσει πριν την φαινομενική ύπαρξη του χρόνου. Σε αυτή την ήσυχη ακρόαση ακούμε το άηχο τραγούδι της Αγάπης του Πατέρα μας (Τα Δώρα του Θεού σελ. 76), και είμαστε σε ειρήνη.

(1:5) Η ειρήνη δεν είναι εφικτή μέχρι να ακουστεί ο Λόγος Του σε όλο τον κόσμο · μέχρι ο νους σου, ησυχάζοντας, να δεχτεί το μήνυμα που πρέπει να ακούσει ο κόσμος για να εισέλθει στον ήσυχο χρόνο της ειρήνης.

Όταν ο Ιησούς μιλάει για τον κόσμο, δεν αναφέρεται στο εξωτερικό κόσμο των σωμάτων, αλλά στον κόσμο που υπάρχει στο νου. Καθώς *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*, η ιδέα ενός διαχωρισμένου κόσμου δεν έχει αφήσει ποτέ την πηγή της μέσα στο νου. Συνεπώς, όταν θεραπευόμαστε από τη σκέψη του διαχωρισμού αφήνοντας την επένδυσή μας στην ιδιαιτερότητα, ο Λόγος του Θεού μπορεί να ακουστεί σε όλο τον κόσμο, επειδή η Υιότητα είναι μία. Ο κόσμος - που δεν είναι τίποτε άλλο παρά μία προβολή του διαχωρισμού που υπάρχει στο νου - έχει θεραπευτεί και έτσι ο Ιησούς δεν υποστηρίζει να κηρύττουμε τον ιερό του λόγο σε έναν κόσμο που έχει ήδη σωθεί, αλλά μόνο να τον αποδεχτούμε - την Επανόρθωση - μέσα στο νου μας.

(2:1) Αυτός ο κόσμος θα αλλάξει μέσα από σένα.

Η κεντρική ιδέα επαναλαμβάνεται, αν ο κόσμος είναι μια προβολή της σκέψης του διαχωρισμού και αυτή η σκέψη θεραπευθεί, ο κόσμος επίσης θεραπεύεται. Η εξωτερική αλλαγή είναι άνευ σημασίας, διότι μόνο η αλλαγή της σκέψης του νου είναι σημαντική. Διαφορετικά, δεν θα υπήρχε ελπίδα. Αυτή είναι η λογική στην οποία εδράζονται τα λόγια του Ιησού στις αρχικές σελίδες του εγχειριδίου για δασκάλους:

… Μέσα σε αυτή την μάταιη και περιορισμένη κατάσταση μάθησης, που δεν διδάσκει τίποτα άλλο εκτός από την απελπισία και τον θάνατο, ο Θεός στέλνει τους δασκάλους Του. Και καθώς αυτοί διδάσκουν τα δικά Του μαθήματα της χαράς και της ελπίδας, η μάθησή τους τελικά ολοκληρώνεται.

Αν δεν ήταν οι δάσκαλοι του Θεού πολλή λίγη ελπίδα σωτηρίας θα υπήρχε, γιατί ο κόσμος της αμαρτίας θα φάνταζε για πάντα αληθινός. Αυτοί που έχουν αυταπάτες εξαπατούν, διότι διδάσκουν την πλάνη. (Εγχ-εισ.4:7-5:1)

… Όμως, ο χρόνος είναι που περνάει κουραστικά, και ο κόσμος είναι πολύ κουρασμένος τώρα. Είναι γερασμένος και εξουθενωμένος, χωρίς ελπίδα. Ποτέ δεν υπήρξε αμφιβολία για το αποτέλεσμα, γιατί τι είναι αυτό που μπορεί να αλλάξει την Θέληση του Θεού; Αλλά ο χρόνος, με τις ψευδαισθήσεις της αλλαγής και του θανάτου, εξαντλεί τον κόσμο και όλα τα πράγματα σε αυτόν.

Και όμως, ο χρόνος έχει τέλος, και αυτό είναι που έχουν οριστεί να φέρουν οι δάσκαλοι του Θεού. Γιατί ο χρόνος βρίσκεται στα χέρια τους. Αυτή ήταν η επιλογή τους, και τους δόθηκε. (Εγχ-1.4:4-10)

Όλοι μας καλούμαστε να είμαστε δάσκαλοι του Θεού και να δεχτούμε την Επανόρθωση, και με την θεραπεία μας θεραπεύεται ο κόσμος. Αυτό που μέχρι τώρα ήταν κουρασμένο, φθαρμένο και χωρίς ελπίδα, τώρα ακτινοβολεί μέσα στο απαλό φως της συγχώρεσης και λάμπει με την ελπίδα της σωτηρίας. Το παρακάτω απόσπασμα από το ποίημα της Helen «Μεταμόρφωση», στο οποίο αναφερθήκαμε προηγουμένως, εκφράζει αυτή την αλλαγή ή την μεταμόρφωση του κόσμου:

Συμβαίνει ξαφνικά,

Και όλα αλλάζουν. Ο ρυθμός του κόσμου

Μετατρέπεται σε συναυλία. Αυτό που ήταν σκληρό πριν

Και φαινόταν να μιλά για τον θάνατο τώρα τραγουδά τη ζωή,

Και ενώνει την χορωδία με την αιωνιότητα.

Μάτια που ήταν τυφλά αρχίζουν να βλέπουν και αυτιά

Που κώφευαν στη μελωδία αρχίζουν να ακούν.

Στην ξαφνική ησυχία ξαναγεννιέται

Το αρχαίο τραγούδισμα του τραγουδιού της δημιουργίας,

Που σίγησε για καιρό, αλλά δεν ξεχάσθηκε.

(Τα Δώρα του Θεού, σ. 64)

(2:2) Δεν υπάρχει άλλο μέσο για να σωθεί, γιατί το σχέδιο του Θεού είναι απλά αυτό: Ο Υιός του Θεού είναι ελεύθερος να σώσει τον εαυτό του, αφού του δίδεται ο Λόγος του Θεού για να είναι ο Οδηγός του, για πάντα μέσα στο νου του και στο πλευρό του για να τον οδηγήσει με ασφάλεια στην εστία του Πατέρα του με την δική του βούληση, η οποία είναι πάντα ελεύθερη όπως του Θεού.

Το «σχέδιο του Θεού» - η αλληγορική έκφραση που έχουμε ήδη συζητήσει - είναι η ελευθερία να αλλάξουμε το νου μας. Η στρατηγική που έχει το εγώ, η οποία κορυφώνεται με την κατασκευή του κόσμου και του σώματος, θέλει να μας πείσει ότι δεν έχουμε νου. Δεν μπορούμε να αλλάξουμε αυτό που δεν έχουμε, και το να μην έχουμε νου διασφαλίζει ότι η προηγούμενη απόφαση υπέρ του εγώ δεν θα μεταβληθεί. Αυτό δεν μας αφήνει καμία επιλογή παρά να κυνηγάμε τα αντικείμενα της ιδιαίτερης αγάπης ως σωτήρες, εκ των οποίων διαχρονικά τα πλέον σημαντικά ήταν ο Θεός και οι εκπρόσωποί Του. Αλλά το αληθινό σχέδιο του Θεού - σε αντιδιαστολή με το βιβλικό - είναι ότι δεν σωζόμαστε από την «πραγματικότητα» της αμαρτίας μέσω της θυσίας - της δικής μας ή κάποιου άλλου - αλλά συνειδητοποιώντας ότι κάναμε λάθος για την αμαρτία. Ομοίως, ο κόσμος δεν σώζεται με την εξιλέωσή μας μέσω της θυσίας, ούτε κηρύττοντας τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, αλλά αλλάζοντας το νου μας για το εγώ. Εκείνη την στιγμή ο θεραπευμένος νους της Υιότητας σώζεται από την εσφαλμένη επιλογή του.

(2:3-4) Δεν οδηγείται με την βία, παρά μόνο με την αγάπη. Δεν κρίνεται, παρά μόνο εξαγνίζεται.

Η συνεχιζόμενη παρουσία της αγάπης του Ιησού στο νου μας, μας οδηγεί να κάνουμε τη σωστή επιλογή. Είναι σαν ένας φάρος που φωτίζει με το δικό του φως της αγάπης στα σκοτεινά σημεία του νου μας. Εφόσον έχουμε απομακρυνθεί από το φως, πρέπει να επιστρέψουμε. Η αγάπη του

Ιησού συνεχώς μας καλεί, όχι με την έννοια ότι κυριολεκτικά μας καλεί πίσω, διότι η απλή παρουσία της είναι το κάλεσμα. Τη στιγμή που συνειδητοποιούμε το λάθος μας ή τουλάχιστον μπορούμε να το εξετάσουμε, είμαστε έτοιμοι να στρέψουμε την προσοχή μας στο νου μας και να αλλάξουμε δάσκαλο. Δεν υπάρχει κανένας εξαναγκασμός ή επιβολή από την πλευρά του Ιησού, γιατί εάν υπήρχε, θα ήταν παράφρων όπως εμείς, γιατί θα πίστευε ότι υπάρχει ένα πραγματικό πρόβλημα που πρέπει να λυθεί και που απαιτεί άμεση λύση. Ευτυχώς, δεν είναι τρελός, όπως δεν είναι και ο Πατέρας μας, και έτσι η αγάπη του - που είναι πέρα από το χρόνο και το χώρο - απλά είναι. Η ίδια η ύπαρξη της είναι η «δύναμή» της.

(3:1) Μέσα στην σιωπή θα ακούσουμε την Φωνή του Θεού σήμερα χωρίς την παρεμβολή των δικών μας ασήμαντων σκέψεων, χωρίς τις προσωπικές μας επιθυμίες, και χωρίς καμία κρίση προς τον άγιο Του Λόγο.

Γευόμαστε την εμπειρία του Αγίου Πνεύματος και θυμόμαστε την Αγάπη Του, όταν αφήνουμε όλα τα πράγματα που το παρεμποδίζουν. Εδώ ο Ιησούς αναφέρεται στα εμπόδια αυτά ως «ασήμαντες σκέψεις», «προσωπικές επιθυμίες» και «χωρίς καμία κρίση». Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να έχουμε επίγνωση γι' αυτά, διότι διαφορετικά δεν μπορούμε να επιλέξουμε εναντίον τους. Μαθαίνουμε για αυτές τις άμυνες του εγώ όταν βλέπουμε τις εκδηλώσεις τους: τις ιδιαίτερες σχέσεις που έχουμε μεταξύ μας που εκφράζουν την ιδιαίτερη σχέση του νου με το εγώ. Καθώς όλο και περισσότερο συνειδητοποιούμε την ενοχή και το μίσος που εκφράζονται μέσα από τα σώματά μας - το ιδιαίτερο μίσος και την ιδιαίτερη αγάπη - μαθαίνουμε ότι αυτό που βιώνουμε εξωτερικά είναι η σκιά εκείνου που αρχικά κάναμε πραγματικό στο νου μας. Αυτή είναι η πρώτη ένδειξη ότι υπάρχει ένας νους, ο οποίος μας επιτρέπει να έχουμε επίγνωση ότι είναι οι σκέψεις μας που πρέπει να αλλάξουν, όχι κάτι εξωτερικό.

(3:2) Δεν θα κρίνουμε τον εαυτό μας σήμερα, γιατί αυτό που είμαστε δεν γίνεται να κριθεί.

Η Ταυτότητά μας ως Χριστός πρέπει μόνο να γίνει αποδεκτή, όχι να κριθεί. Η αρχική κρίση του εγώ ήταν ότι η ατομικότητά μας ήταν ένα φρικτό, αμαρτωλό πράγμα, το οποίο ενισχύθηκε από την ενοχή. Προτού το γνωρίσουμε, βρεθήκαμε σε έναν κόσμο κρίσης, όπου κάθε κρίση δικαιολογείται από μια πληθώρα εσφαλμένων αντιλήψεων. Όλο αυτό το διάστημα, το όραμα της συλλογικής μας αγιότητας ως Υιός του Θεού παρέμεινε κρυμμένο πίσω από τις κρίσεις μας της αμαρτίας και της ενοχής, του φόβου και της επίθεσης.

(3:3-5) Στεκόμαστε μακριά από όλες τις κρίσεις που έχει κάνει ο κόσμος για τον Υιό του Θεού. Ο κόσμος δεν τον γνωρίζει. Σήμερα δεν θα ακούσουμε τον κόσμο, παρά θα περιμένουμε ήσυχα τον Λόγο του Θεού.

Αν σταματήσουμε για ένα λεπτό για να συλλογιστούμε αυτά τα λόγια, θα πρέπει να ανησυχήσουμε. Ο κόσμος μας λέει ότι ο Υιός του Θεού - εμείς - είναι ένα σώμα, γεννημένο σε μία συγκεκριμένη στιγμή, προορισμένο να ζήσει ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, μόνο για να πεθάνει στο τέλος · η ύπαρξή του κυβερνάται από διάφορους νόμους. Χρειάζεται να εξετάσουμε αυτούς τους νόμους, αναγνωρίζοντας ότι είναι αληθινοί από την οπτική του κόσμου, όμως όχι από του Θεού - Αυτός σκέφτεται διαφορετικά (Κ-23.Ι.2:7). Ο Ιησούς αντανακλά την αλήθεια του Θεού ότι η δική μας πραγματικότητα είναι πνεύμα, το οποίο δεν έχει καμία σχέση με τον κόσμο. Ωστόσο, πρέπει πρώτα να αντιληφθούμε πόσο πολύ έχουμε ταυτιστεί με την διδασκαλία του κόσμου. Μόνο τότε μπορούμε να καταλάβουμε ότι ο κόσμος μας διδάσκει, γιατί πρώτα εμείς διδάξαμε τον κόσμο. Αναγνωρίζουμε την ταύτισή *μας* με τον φυσικό και τον ψυχολογικό μας εαυτό και στην συνέχεια μαθαίνουμε ότι πρέπει να αλλάξει μέσα από την αμφισβήτηση των σκέψεων, των αξιών, των στόχων και των κρίσεων μας.

(4:1-2) Άκουσε, άγιε Υιέ του Θεού, τον Πατέρα σου να μιλά. Η Φωνή Του θα σου δώσει τον άγιο Του Λόγο, να διαδώσεις σε όλο τον κόσμο τα νέα της σωτηρίας και την άγια ώρα της ειρήνης.

Να επαναλάβω ότι ο Ιησούς δεν μιλά για τον εξωτερικό κόσμο. Αυτό που λέει είναι ότι ό κόσμος υπάρχει μόνο μέσα στο νου μας. Όταν αποδεχόμαστε τον Ιησού ως δάσκαλό μας - για μια σύντομη περίοδο - αυτή η απόφαση παίρνεται για όλη την Υιότητα, διότι ο Υιός του Θεού είναι ένας. Αυτό γίνεται ένα όλο και πιο σημαντικό θέμα καθώς προχωρούμε. Η Φωνή της Ενιαιότητας μιλά μόνο για την ενιαιότητα.

(4:3) Μαζευόμαστε στο θρόνο του Θεού σήμερα, το ήσυχο μέρος μέσα στο νου μας όπου Αυτός ενοικεί για πάντα, με την αγιότητα που Αυτός δημιούργησε και ποτέ δεν θα εγκαταλείψει.

Ο *θρόνος* χρησιμοποιείται με τον ίδιο τρόπο που χρησιμοποιείται ο *βωμός* - για να υποδηλώσει το μέρος μέσα στο νου μας, όπου επιλέγουμε οποιοδήποτε από τα δύο, είτε να λατρεύουμε το εγώ είτε να θυμόμαστε το Θεό. Όταν ζητάμε από τον Ιησού να μας βοηθήσει για να παραμερίσουμε τις παρεμβολές του εγώ, είμαστε στον ιερό χώρο του ορθού νου, όπου θυμόμαστε την Ταυτότητά μας ως ο ένας Υιός του Θεού - ένα μέρος ησυχίας και ξεκούρασης. Έτσι ο θρόνος του εγωικού Θεού του διαχωρισμού και του μίσους, υποχωρεί στο Θεό της αγάπης, της ειρήνης και της αγιότητας. Αυτός ο θρόνος, όπως έχουμε δει, είναι το πιο ιερό απ' όλα τα μέρη στη γη, διότι ένα αρχαίο μίσος έχει γίνει τωρινή αγάπη. (K-26.IX.6:1)

(5:1) Αυτός δεν περίμενε να επιστρέψεις το νου σου σ' Αυτόν για να σου δώσει τον Λόγο Του.

Η σωτηρία παραδοσιακά θεωρείται το δικό μας βήμα, *πριν* κάνει ο Θεός το δικό Του. Εάν υποφέρουμε, θυσιαζόμαστε, προσευχόμαστε, ακολουθούμε τις τελετουργίες και είμαστε καλά παιδιά, ο Θεός θα μας ανταμείψει. Με άλλα λόγια, ότι ο Θεός περιμένει εμείς να εξιλεωθούμε για τις αμαρτίες μας. Εδώ μας λέει ακριβώς το αντίθετο - ο Θεός μας έχει ήδη δώσει τον αγαπημένο Λόγο του δικού Του σχεδίου της Επανόρθωσης, και εμείς απλά επιστρέφουμε στο νου για να το αποδεχτούμε. Ο Θεός δεν κάνει τίποτε άλλο από το να αγαπά, μία Αγάπη που δεν εξαρτάται από τίποτα που κάνουμε. Η έλλειψη της δικής μας επίγνωσης ήταν το πρόβλημα, και θυμόμαστε τον Λόγο Του όταν τον επιλέγουμε.

(5:2) Δεν έχει κρυφτεί από σένα, όσο εσύ περιπλανήθηκες για λίγο μακριά Του.

Η αλήθεια είναι ότι εμείς κρύψαμε τον Θεό. Αυτός δεν έκανε τίποτα. Η παρουσία Του μέσω του Αγίου Πνεύματος είναι πλήρως παρούσα στο νου όλων. Αυτό υπονοεί ότι η ευθύνη είναι δική μας και όχι του Θεού ή του Ιησού. Εμείς περιπλανηθήκαμε μακριά · εμείς επιστρέφουμε. Τι θα μπορούσε να είναι πιο απλό;

(5:3-4) Δεν τρέφει τις ψευδαισθήσεις που έχεις εσύ για τον εαυτό σου. Αυτός γνωρίζει τον Υιό Του, και θέλει αυτός να παραμείνει ως μέρος δικό Του άσχετα με το τι ονειρεύεται εκείνος · άσχετα με την τρελή του σκέψη ότι η θέλησή του δεν είναι δική του.

Σκέψεις όπως αυτή είναι η βάση για να πούμε ότι πρέπει να είμαστε ευγνώμονες που ο Θεός δεν γνωρίζει την ύπαρξή μας. Θέλουμε ο Θεός να γνωρίζει τον μεμονωμένο εαυτό μας που υπάρχει ως σώμα, και να το αγαπά ιδιαιτέρως. Η αλήθεια είναι ότι Αυτός γνωρίζει τον Υιό Του μόνο ως πνεύμα που είναι: ένα αδιαίρετο κομμάτι της Αγάπης Του. Αυτή δεν είναι η δυϊστική αντίληψη του υποκείμενου και του αντικείμενου, διότι ο Θεός δεν συμμερίζεται τις αγαπημένες μας ψευδαισθήσεις για τον διαχωρισμό. Ο μικρός μας εαυτός δεν είναι Αυτός που γνωρίζει, ευτυχώς.

Συγχώρεσε στον εαυτό σου την παραφροσύνη σου... Δεν μπορείς να ξεφύγεις από αυτό που είσαι. Γιατί ο Θεός είναι ελεήμων, και δεν άφησε τον Υιό του να Τον εγκαταλείψει. Να είσαι ευγνώμων γι'

αυτό που είναι Αυτός, γιατί σε αυτό βρίσκεται η διαφυγή σου από την τρέλα και τον θάνατο. Πουθενά δεν μπορείς να βρεθείς παρά μόνο εκεί όπου είναι Αυτός. (Κ-31.IV.11:1,3-6)

Βρισκόμαστε μόνο μέσα στον ένα Εαυτό που είναι πέρα από τις ψευδαισθήσεις. Θυμόμαστε αυτές τις λέξεις από το Μάθημα 93.

Ο εαυτός που έφτιαξες δεν είναι ο Υιός του Θεού. Επομένως, αυτός ο εαυτός δεν υπάρχει καθόλου. Και οτιδήποτε φαίνεται πως κάνει ή σκέφτεται δεν έχει καμία σημασία. Δεν είναι ούτε καλός ούτε κακός. Είναι μη πραγματικός, και τίποτα περισσότερο από αυτό. Δεν μάχεται με τον Υιό του Θεού. Δεν τον πληγώνει, ούτε επιτίθεται στην γαλήνη του. Δεν έχει αλλάξει την δημιουργία, ούτε έχει υποβιβάσει την αιώνια αθωότητα σε αμαρτία, και την αγάπη σε μίσος. Τι δύναμη μπορεί να κατέχει αυτός ο εαυτός που έφτιαξες, όταν επιθυμεί να αντικρούσει την Θέληση του Θεού; (Εργ.93.5)

(6:1) Σήμερα Αυτός σου μιλά.

Η αλήθεια είναι ότι ο Θεός μιλά συνεχώς. Το πρόβλημα είναι ότι εμείς δεν ακούμε, γιατί εάν το κάναμε, θα χάναμε την ιδιαιτερότητά μας. Αυτό είναι που μας φοβίζει.

(6:2) Η Φωνή Του περιμένει να ησυχάσεις, γιατί ο Λόγος Του δεν μπορεί να ακουστεί αν ο νους σου δεν ησυχάσει για λίγο, και οι ασήμαντες επιθυμίες του δεν γαληνέψουν.

Η ευθύνη είναι δική μας, και πρέπει να έχουμε επίγνωση πως οτιδήποτε σκεφτόμαστε είναι μέρος του εγωικού μας εαυτού που επιδιώκει να πνίξει την Φωνή του Θεού και να κρατήσει κρυμμένη την Αγάπη Του. Επομένως πρέπει να δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή σε αυτά που νιώθουμε κατά τη διάρκεια της ημέρας, να συνειδητοποιήσουμε τις μικρές μας επιθυμίες, κρίσεις και ελπίδες. Θυμόμαστε αυτό το σημαντικό απόσπασμα από το κείμενο το οποίο αφορά τη δύναμη που έχει η ιδιαιτερότητα να σιωπήσει την απαλή Φωνή του Θεού:

… Ποια απάντηση από αυτές που δίνει το Άγιο Πνεύμα μπορεί να φτάσει σε σένα, όταν εσύ ακούς την ιδιαιτερότητά σου, και αυτή είναι που ρωτά και απαντά; Η μικρή της απάντηση, βουβή μέσα στην μελωδία που ξεχύνεται από τον Θεό προς εσένα αιώνια υμνώντας με αγάπη αυτό που είσαι, είναι η μόνη που ακούς. Και αυτό το τεράστιο τραγούδι της τιμής και της αγάπης γι' αυτό που είσαι, φαίνεται σιωπηλό και δεν ακούγεται μπροστά στην «ισχύ» της. Τεντώνεις τα αυτιά σου για ν' ακούσεις την βουβή φωνή του, ενώ το Κάλεσμα του Θεού του Ίδιου είναι βουβό για σένα. (Κ.24.II.4:3-6)

Λαμβάνοντας υπόψη τη «δύναμη» της ιδιαιτερότητας, πως θα μπορούσαν τα εγώ μας να αντισταθούν στον πειρασμό να επιλέξουν την ιδιαίτερη αγάπη της αντί για την αγάπη του Ιησού;

(6:3-7:1) Περίμενε τον Λόγο Του ησυχάζοντας. Υπάρχει ειρήνη μέσα σου για να την επικαλεστείς σήμερα, για να σε βοηθήσει να ετοιμάσεις τον αγιότατο νου σου ν' ακούσει την Φωνή του Δημιουργού του να μιλά.

Τρεις φορές σήμερα, τις πιο κατάλληλες για σιωπή, αφιέρωσε δέκα λεπτά μακριά από τον κόσμο, και επέλεξε ν' ακούσεις την απαλή Φωνή που σου λέει τον Λόγο του Θεού.

Μας ζητείται να συνειδητοποιήσουμε πόσο πολύ ακούμε τον κόσμο και να κατανοήσουμε πως αυτό σημαίνει ότι ακούμε το προβαλλόμενο σύστημα των σκέψεων μας. Γι' αυτό πρέπει να επιλέξουμε ενάντια στο εγώ, κάτι που δεν μπορούμε να κάνουμε εάν δεν το γνωρίζουμε. Γι' αυτό είναι τόσο σημαντική η καθημερινή μας επαγρύπνηση, για να ακούσουμε τη Φωνή του Θεού. Αυτό το σημείο χρειάζεται συνεχή επανάληψη, όπως και σ' αυτή τη δήλωση από το κείμενο:

Μπορεί να αναρωτιέσαι γιατί είναι τόσο ζωτικής σημασίας να κοιτάξεις το μίσος σου και να συνειδητοποιήσεις το πλήρες μέγεθός του. Μπορεί, ακόμα, να νομίζεις ότι θα ήταν εύκολο για το Άγιο Πνεύμα να στο δείξει, και να το διασκορπίσει χωρίς εσύ να χρειάζεται να το φέρεις στην επίγνωσή σου. (Κ.13.ΙΙΙ.1:1-2)

Ασκήσεις σαν την σημερινή μας βοηθούν να οδηγηθούμε μέσα από το μίσος προς την αγάπη που είναι πέρα από τον κόσμο, η οποία αντανακλάται στους διαχωρισμένους νόες μας από το Λόγο του Θεού, τη Φωνή Του που μιλά ήσυχα και ειρηνικά για την Επανόρθωση.

(7:2-4) Σου μιλά από πιο κοντά από την ίδια την καρδιά σου. Η Φωνή Του είναι κοντύτερα από το χέρι σου. Η αγάπη Του είναι όλα όσα είσαι και όλα όσα είναι Αυτός · το ίδιο όπως και συ, και συ το ίδιο όπως κι Αυτός.

Ακούμε ολοένα και περισσότερο για το σημαντικό θέμα της ενιαιότητας: της ενιαιότητάς μας με τον Θεό, με το Άγιο Πνεύμα και μεταξύ μας. Το να αναγνωρίσουμε αυτή την ενότητα με τους αδελφούς μας είναι η προϋπόθεση για να θυμηθούμε την ενιαιότητά μας ως Χριστός.

(8:1-2) Την δική σου φωνή είναι που ακούς καθώς σου μιλάει Εκείνος. Είναι ο δικός σου λόγος που λέει.

Στον ορθό νου, η δική μας φωνή και η φωνή του Αγίου Πνεύματος είναι ένα. Όπως ο Ιησούς ήταν η εκδήλωση του Αγίου Πνεύματος, έτσι ζητείται κι από μας να είμαστε η εκδήλωσή Του. Όταν είμαστε στην κατάσταση του εσφαλμένου νου όμως, χρειαζόμαστε μία εμπειρία αγάπης η οποία βρίσκεται έξω από εμάς. Το να αποδεσμεύσουμε ό,τι παρεμβάλει αυτή την αγάπη μας επιτρέπει να ενωθούμε μαζί της και έτσι να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είμαστε διαχωρισμένοι από την αγάπη. Η Φωνή του Θεού μιλάει μόνο έναν Λόγο, και αυτός ο Λόγος είναι το Ποιοι είμαστε.

(8:3-4) Είναι ο Λόγος της ελευθερίας και της ειρήνης, της ενότητας θέλησης και σκοπού, χωρίς διαχωρισμό ή διχασμό μέσα στον ένα Νου του Πατέρα και του Υιού. Ησύχασε και άκουσε τον Εαυτό σου σήμερα, και άφησέ Τον να σου πει ότι ο Θεός ποτέ δεν εγκατέλειψε τον Υιό Του, και ότι εσύ ποτέ δεν εγκατέλειψες τον Εαυτό σου.

Με άλλα λόγια, ο Θεός και ο Υιός Του είναι ένα - δεν υπάρχει καμία ατομικότητα, και καμία διάκριση μεταξύ Τους. Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει καμία άλλη φωνή, η οποία να μιλά για το διαχωρισμό, που μπορεί να μπει ανάμεσα σε μας και τον Εαυτό μας. Πως είναι δυνατόν να μη βρούμε αυτό που ποτέ δεν χάθηκε; Πως μπορεί ο Πατέρας μας να είναι χωρίς τον Υιό Του;

Αυτός δεν έχει εγκαταλείψει τις Σκέψεις Του! Δεν θα μπορούσε να φύγει από αυτές περισσότερο από ότι αυτές θα μπορούσαν να Τον κρατήσουν απέξω. Διαμένουν σε ενότητα μαζί Του, και μέσα στην Ενιαιότητά τους και οι Δυο διατηρούνται ολοκληρωμένοι. Δεν υπάρχει δρόμος που να οδηγεί μακριά Του. Ένα ταξίδι με αφετηρία τον εαυτό σου δεν υπάρχει. Πόσο ανόητο και παράλογο είναι να νομίζεις ότι θα μπορούσε να υπάρχει κάποιος δρόμος με έναν τέτοιο στόχο!... Πουθενά δεν μπορείς να βρεθείς παρά μόνο εκεί όπου είναι Αυτός. (Κ.31.ΙV.10:1-6, 11:6)

(9:1-3) Μόνο ησύχασε. Δεν χρειάζεται άλλος κανόνας από αυτόν, για να αφήσεις τις σημερινές σου ασκήσεις να σε ανυψώσουν πάνω από τον τρόπο σκέψης του κόσμου, και να ελευθερώσουν την όρασή σου από τα μάτια του σώματος. Μόνο ησύχασε και άκου.

Αυτός είναι ο μόνος κανόνας που χρειαζόμαστε, όχι μόνο σήμερα, αλλά κάθε μέρα. Χρειάζεται να ησυχάσουμε, το οποίο σημαίνει, για άλλη μια φορά, να έχουμε επίγνωση του θορύβου του νου που επιλέγει να σβήσει την ήσυχη, μικρή Φωνή η οποία μας λέει ότι τα όνειρά μας, οι σκέψεις μας και

τα συναισθήματά μας είναι ψεύτικα - μέρος της μίας μοναδικής ψευδαίσθησης, ο σκοπός της οποίας είναι να μας κρατά μακριά από την ενθύμηση της Ταυτότητάς μας ως Υιός του Θεού.

… Αυτή η διδασκαλία δεν επιχειρεί να διδάξει τίποτα περισσότερο από το ότι η δύναμη της απόφασης δεν μπορεί να βρίσκεται στην επιλογή διαφορετικών μορφών αυτού που εξακολουθεί να είναι η ίδια ψευδαίσθηση και το ίδιο λάθος. (Κ.31.IV.8:3)

Έτσι μας ζητείται να κάνουμε την απλή επιλογή μεταξύ της μίας ψευδαίσθησης του διαχωρισμού και της μιας αλήθειας που αντανακλά τη συγχώρεση.

(9:4) Θα ακούσεις το Λόγο μέσα στον οποίο η Θέληση του Θεού και του Υιού ενώνονται μέσα στην Θέληση του Πατέρα.

Θα επαναλάβω αυτή την απλή αλήθεια: Η πραγματικότητά μας είναι η ενιαιότητα, την οποία θυμόμαστε όταν βλέπουμε τον τρόπο με τον οποίο κρατάμε τους εαυτούς μας διαχωρισμένους τον έναν από τον άλλο. Η επαγρύπνηση αυτή αποτελεί την καθημερινή πρακτική των *Μαθημάτων Θαυμάτων* - να συνειδητοποιήσουμε τους δυσδιάκριτους, και μερικές φορές όχι τόσο δυσδιάκριτους τρόπους, με τους οποίους βάζουμε φραγμούς ανάμεσα σε μας και τους άλλους, είτε μέσω της ιδιαίτερης αγάπης ή μέσω του ιδιαίτερου μίσους: κρίνοντας, κρατώντας παράπονα, χτίζοντας συμμαχίες και με το να είμαστε σίγουροι ότι έχουμε δίκιο. Αναγνωρίζουμε την σημασία που έχει το να μετατοπιστούμε από την αντίληψη των διαχωρισμένων συμφερόντων του κόσμου - *για να κερδίσω εσύ πρέπει να χάσεις* - προς την αντίληψη των κοινών συμφερόντων του Αγίου Πνεύματος. Έτσι λοιπόν μαθαίνουμε ότι δεν μπορεί εμείς και τα αδέλφια μας να είμαστε διαφορετικοί - είμαστε ένα, είτε στην ήττα είτε στη νίκη, ανάλογα με την απόφασή μας.

*… Όλες οι επιλογές στον κόσμο βασίζονται σε αυτό · επιλέγεις μεταξύ του αδελφού σου και του εαυτού σου, και θα κερδίζεις τόσα όσα θα χάνει εκείνος, και αυτό που χάνεις είναι αυτό που δίνεται σε αυτόν. Πόσο απόλυτα αντίθετο με την αλήθεια είναι αυτό, όταν όλος ο σκοπός του μαθήματος είναι να διδάξει ότι αυτό που χάνει ο αδελφός σου το έχεις χάσει **εσύ**, και αυτό που κερδίζει είναι αυτό που δίδεται σε **σένα**. (Κ.31.IV.8:4-5)*

Έτσι επιλέγουμε σήμερα για *όλους* τους Υιούς του Θεού, αναγνωρίζοντας την εγγενή ομοιότητά τους.

(9:5) Καθώς περνά κάθε ώρα σήμερα, ησύχαζε για μια στιγμή και υπενθύμιζε στον εαυτό σου ότι έχεις έναν ειδικό σκοπό για την σημερινή ημέρα · να ησυχάσεις και να λάβεις τον Λόγο του Θεού.

Θα πρέπει να το κάνεις αυτό όχι μόνο κάθε ώρα, αλλά όσο συχνά μπορείς, ιδιαίτερα όταν καταλαβαίνεις ότι σκέφτεσαι ότι: «Ο αδελφός μου και εγώ *δεν* είμαστε ένα». Αυτός είναι ο ειδικός σκοπός που έχεις σήμερα να θυμάσαι το σκοπό του εγώ, και να επιλέγεις εναντίον του και υπέρ της Φωνής που μιλά τον ήσυχο Λόγο της συγχώρεσης και της αλήθειας. Η μετάβαση από τη ψευδή εγωϊκή συγχώρεση στην αληθινή συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος είναι το θέμα του επόμενου μαθήματος.

ΜΑΘΗΜΑ 126

Ό,τι δίνω δίνεται στον εαυτό μου.

Είναι άλλο ένα σημαντικό μάθημα, ένα από τα λίγα σημεία στα *Μαθήματα Θαυμάτων* όπου ο Ιησούς μιλά για *τη συγχώρεση-με-σκοπό-την-καταστροφή*, τον όρο από *Το Τραγούδι της Προσευχής* (Τρ-2.ΙΙ). Υπάρχουν τρία σημεία όπου το κάνει αυτό: εδώ στο Μάθημα 126 · ξανά στο Μάθημα 134, «Ας αντιληφθώ τη συγχώρεση όπως είναι» · και στην «Η Δικαίωση της Συγχώρεσης» στο Κεφάλαιο 30 (Κ.30.VI). Σε αυτά τα τρία σημεία ο Ιησούς εξετάζει - χωρίς να χρησιμοποιεί τους όρους - την εσφαλμένη συγχώρεση και *τη συγχώρεση-με-σκοπό-την-καταστροφή*, την οποία το εγώ χρησιμοποιεί για να μας παγιδεύσει ακόμα περισσότερο μέσα στη δική του ιδιαιτερότητα.

Το βασικό θέμα αυτού του μαθήματος έχει δύο πτυχές: το να δίνεις είναι του νου, και ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι το ίδιο. *Όλα όσα δίνω δίνονται στον εαυτό μου* επειδή δεν υπάρχει κανείς έξω από μένα. Ο αδελφός μου και εγώ είμαστε ένα. Αν του δώσω αγάπη, την επεκτείνω στον εαυτό μου · αν του επιτεθώ, το κάνω και στον εαυτό μου. Το να δίνεις και το να λαμβάνεις συμβαίνουν μόνο στο νου και, αφού ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας, κι αυτά είναι ένα. *Η συγχώρεση-με-σκοπό-την-καταστροφή* αντανακλά την πεποίθηση του εγώ ότι δεν είμαστε ένας, αλλά δύο, και έτσι το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού ενισχύεται, για να μην πούμε ότι βρίσκει δικαιολογία για να επιτεθεί.

(1:1) Η σημερινή ιδέα, εντελώς ξένη για το εγώ και την σκέψη του κόσμου, είναι αποφασιστική για την μεταστροφή του τρόπου σκέψης που προωθούν αυτά τα μαθήματα.

Η μεταστροφή του εγωικού συστήματος σκέψης του διαχωρισμού αναιρεί την πεποίθηση στα ξεχωριστά συμφέροντα, μέσω της συγχώρεσης, η οποία μας θυμίζει ότι η ταυτότητά μας είναι μία. Με άλλα λόγια, όπως μας θυμίζει το κείμενο: «... δεν μπορείς να αλληλεπιδράς παρά μόνο με τον εαυτό σου» (Κ-31.V.15:5). Αυτό που δίνω σε σένα το δίνω στον εαυτό μου · την ενοχή ή την αγάπη, το μίσος ή τη συγχώρεση. Αυτός είναι ο λόγος που τα συμφέροντά μας είναι κοινά: είναι ένα.

(1:2-3) Αν πίστευες σε αυτή την δήλωση, δεν θα υπήρχε κανένα πρόβλημα για την απόλυτη συγχώρεση, την βεβαιότητα σκοπού, και την σίγουρη κατεύθυνση. Θα καταλάβαινες το μέσο με το οποίο έρχεται σε σένα η σωτηρία, και δεν θα δίσταζες να το χρησιμοποιήσεις τώρα.

Δεν την πιστεύουμε, γιατί φοβόμαστε τις συνέπειες ότι δεν θα υπάρχουμε πλέον ως διαχωρισμένα άτομα. Ο διαχωρισμός ξεκίνησε με τη σκέψη ότι ο Θεός και εγώ είμαστε διαχωρισμένοι. Είμαστε τόσο ξεχωριστοί και διαφορετικοί στην πραγματικότητα, που εγώ υπάρχω και Αυτός δεν υπάρχει, αυτή η πεποίθηση είναι η προέλευση του εγώ. Έχουμε ήδη δει τον τέταρτο νόμο του χάους: «Έχω αυτό που έχω πάρει». Ο Θεός δεν έχει ζωή και εγώ έχω · επιπλέον, κάθομαι στο δικό Του θρόνο της δημιουργίας. Έτσι λοιπόν διαφέρουμε. Η αρχή *ή ένας ή ο άλλος* παραμένει το θεμέλιο του εγωικού συστήματος σκέψης του διαχωρισμού, του μίσους και του φόνου.

Επομένως, το να αμφισβητήσουμε αυτή τη σκέψη σημαίνει να αμφισβητούμε την ύπαρξή μας, γι' αυτό και επιλέγουμε να μην το κάνουμε. Όμως παρόλο που δεν έχουμε επίγνωση της ενότητά μας με τον Θεό, μπορούμε ακόμα να μάθουμε γι' Αυτόν μέσω των σχέσεών μας. Αποδεχόμενοι το *μέσο* της συγχώρεσης, αναγνωρίζουμε ότι πραγματικά επιθυμούμε το *σκοπό* της: τη σωτηρία και την Αγάπη του Θεού.

(2:1) Ας αναλογιστούμε τι πιστεύεις τώρα, αντί γι' αυτή την ιδέα.

Στρεφόμαστε στη *συγχώρεση-με-σκοπό-την-καταστροφή*, μια ιδέα που βασίζεται στην ιδέα ότι εσείς και εγώ είμαστε διαχωρισμένοι, στο σκοπό και στον εαυτό. Τα συμφέροντά μας είναι

διαφορετικά: Εσείς θέλετε αυτό που θέλω εγώ, και εγώ θέλω αυτό που θέλετε εσείς. Έτσι βρισκόμαστε στο πεδίο της μάχης της ιδιαίτερης σχέσης.

(2:2-3) Σου φαίνεται ότι οι άλλοι άνθρωποι είναι ξεχωριστοί από σένα, και ότι μπορούν να συμπεριφέρονται με τρόπους που δεν έχουν καμία σχέση με τις σκέψεις σου, ούτε οι δικές σου με τις δικές τους. Άρα, η στάση σου δεν έχει καμία επίδραση επάνω τους, και οι εκκλήσεις τους για βοήθεια δεν σχετίζονται καθόλου με τις δικές σου.

Αυτό συμβαίνει επειδή είμαστε διαχωρισμένοι. Τα σώματά μας, μας κρατούν διαχωρισμένους, και αν γνωρίζαμε ότι είμαστε νόες, θα πιστεύαμε ότι ήταν και αυτοί διαχωρισμένοι. Το εγώ βασίζει την προστασία του στην προβαλλόμενη αμαρτία, επινοώντας εικόνες που γίνονται αντιληπτές ως αμαρτωλές και διαφορετικές από εμάς: Αυτό το άτομο είναι ο αμαρτωλός · εγώ είμαι ο αναμάρτητος. Πιστεύω λοιπόν ότι εσείς έχετε επίδραση στο σώμα μου, αλλά οι σκέψεις που κάνω για εσάς παραμένουν δικές μου, αδιαπέραστες από την αλλαγή.

Επομένως, αν εσείς έχετε πρόβλημα, το εγώ μου πανηγυρίζει, διότι αυτό σημαίνει ότι εσείς τιμωρείστε και εγώ έχω ξεφύγει από τη δύσκολη κατάσταση. Σε καμία περίπτωση δεν βλέπω τον εαυτό μου να σχετίζεται με την δική σας κατάσταση. Μπορεί να επιλέξω να σας βοηθήσω, αλλά αυτό είναι κάτι που εγώ θα αποφασίσω, το οποίο δεν έχει καμία επίδραση σε μένα γιατί *εγώ* βοηθώ *εσάς*, το άτομο που βρίσκεται σε δύσκολη θέση. Αυτό είναι το αποκορύφωμα της στρατηγικής του εγώ: εσύ έχεις το πρόβλημα όχι εγώ · εσύ είσαι ο αμαρτωλός που θα καταστρέψει ο Θεός, όχι εγώ, ο αναμάρτητος. Είναι υποχρεωτικό να διατηρώ αυτή την αντίληψη, αλλιώς θα τρομοκρατηθώ από το μέγεθος της αμαρτίας μου και θα φοβάμαι την τιμωρία του Θεού. Είναι ουσιαστικό μέρος του σχεδίου του εγώ για τη δική μας (για τη *δική του*) σωτηρία να εξασκούμε τη συγχώρεση-με-σκοπό-την-καταστροφή, το κατ' εξοχήν όπλο του για να αποδείξει ότι οι διαφορές είναι πραγματικότητα, ενώ η ομοιότητα ψευδαίσθηση:

Η «συγχώρεση-με-σκοπό-την-καταστροφή» έχει πολλές μορφές, εφόσον είναι όπλο του κόσμου των μορφών. Δεν είναι όλες φανερές, και μερικές από αυτές είναι προσεκτικά συγκαλυμμένες κάτω από αυτό που μοιάζει με φιλανθρωπία. Όμως, όλες οι μορφές που μπορεί να πάρει δεν έχουν παρά μόνο αυτό το μοναδικό σκοπό · ο σκοπός τους είναι να διαχωρίζει και να κάνει αυτό που ο Θεός δημιούργησε ίσο, διαφορετικό. (Τρ-2.ΙΙ.1:1-3)

(2:4) Ακόμα νομίζεις ότι εκείνοι μπορούν να αμαρτήσουν χωρίς να επηρεάσουν την αντίληψή σου προς τον εαυτό σου, ενώ εσύ μπορείς να κρίνεις την αμαρτία τους, και παρόλα αυτά να παραμένεις γαλήνιος μακριά από κατάκριση.

Αυτό είναι το σημείο που μας οδηγεί πάντα το εγώ: Αφού το πρόβλημα το έχετε εσείς, εγώ είμαι ελεύθερος. Επιπλέον, η «αθωότητά μου» μου δίνει το δικαίωμα να κρίνω την αμαρτία σας, γιατί πλέον δεν θυμάμαι την προέλευσή της. Γνωρίζω μόνο αυτό που αντιλαμβάνομαι εξωτερικά - αυτό που επινόησα - ξεχνώντας ότι εγώ είμαι ο ονειρευτής του ονείρου. Καθοριστική εδώ είναι η αρχή του εγώ, *οι ιδέες αφήνουν την πηγή τους*: Είμαι σε θέση, λέει το εγώ μου, να προβάλω τις ένοχες και αμαρτωλές σκέψεις μου σε εσάς και έτσι, να ξεφύγω από την τιμωρία. Το εγώ συνεχίζει, αφού δεν είμαστε συνδεδεμένοι δεν έχει σημασία αυτό που υπάρχει μέσα σας ή ακόμα και το ότι εγώ έθεσα την αμαρτία εκεί. Δεν με μολύνετε, ούτε σας μολύνω. Πράγματι, η δική σας αμαρτία αποδεικνύει την αθωότητά μου, όπως σε αυτό το απόσπασμα από το κείμενο που ξεκινά με μια πρόταση που είναι γνωστή σε όλους τους μαθητές των Μαθημάτων:

Προφυλάξου από τον πειρασμό να αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου σαν αδικημένο. Με αυτή την οπτική, αναζητάς να βρεις μια αθωότητα που δεν είναι Δική Τους [του Θεού και του Χριστού] αλλά μόνο δική σου, και με κόστος κάποιου άλλου την ενοχή. Μπορεί η αθωότητα να εξαγοραστεί

*δίνοντας την ενοχή σου σε κάποιον άλλο; Και **είναι** την αθωότητα που η επίθεσή σου προς αυτόν προσπαθεί να πάρει; Δεν είναι η ανταπόδοση για την δική σου επίθεση εναντίον του Υιού του Θεού αυτό που αναζητάς; Δεν είναι ασφαλέστερο να πιστεύεις ότι είσαι αθώος από αυτό, και ότι κάνεις τον εαυτό σου θύμα παρά την αθωότητά σου; Με όποιο τρόπο και να παίζεται το παιχνίδι της ενοχής, πρέπει να υπάρχει απώλεια. Κάποιος πρέπει να χάσει την αθωότητά του και κάποιος άλλος μπορεί να την πάρει από αυτόν, κάνοντάς την δική του. (Κ-26.Χ.4)*

Αυτή η αρχή *ή ο ένας ή το άλλος* - η δική σας ενοχή ή η δική μου - χαρακτηρίζει την ιδιαίτερη σχέση, το σπίτι της ενοχής του εγώ και το εμπόδιό του ενάντια στην αγάπη.

(3) Όταν «συγχωρείς» μια αμαρτία, δεν υπάρχει άμεσο όφελος προς τα σένα. Δίνεις ευσπλαχνία σε κάποιον ανάξιο, απλά για να επισημάνεις ότι είσαι καλύτερος, σε ανώτερο επίπεδο από αυτόν που συγχωρείς. Αυτός δεν έχει κερδίσει την φιλεύσπλαχνη ανεκτικότητα σου, την οποία χαρίζεις σε κάποιον ανάξιο του δώρου σου, διότι οι αμαρτίες του τον έχουν υποβιβάσει κάτω από το επίπεδο πραγματικής ισότητας με σένα. Αυτός δεν έχει καμία αξίωση στην συγχώρεσή σου. Αυτή προσφέρει ένα δώρο σε αυτόν, αλλά όχι σε σένα.

Αυτό είναι αυτονόητο. Καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας πρέπει να είμαστε σε εγρήγορση για το πώς συνεχώς αναπαριστούμε αυτό το μοτίβο επίθεσης. Η περιγραφή αυτής της δυναμικής από τον Ιησού - είτε εδώ, στο *Τραγούδι της Προσευχής*, είτε αλλού - αποκαλύπτει την καταστροφική φύση αυτής της «συγχώρεσης». Δεν γνωρίζουμε ωστόσο, πόσο έντεχνα το εκθέτουμε συνεχώς. Κρίνουμε κάποιον άλλο, π.χ., και παραβλέπουμε το κατηγορητήριο με το πρόσχημα της συγχώρεσης, γεγονός το οποίο μας θέτει σαφώς σε ανώτερη θέση. Αυτή είναι η εγωική παραμόρφωση της συγχώρεσης, στην οποία φαίνεται ότι κερδίσατε τη συγχώρεση που σας έδωσα τόσο ευγενικά. Έτσι έχετε λάβει την «αθωότητά μου», ακόμα κι αν δεν σας αξίζει. Το *Τραγούδι της Προσευχής* περιγράφει πειστικά την αλαζονεία και το μίσος που μεταμφιέζεται ως ευγενική συγχώρεση:

Σε αυτή την κατηγορία, αρχικά, υπάρχουν μορφές στις οποίες ένα «καλύτερο» άτομο καταδέχεται να σκύψει να σώσει έναν «ελεεινό» από αυτό που είναι πραγματικά. Η συγχώρεση εδώ βασίζεται σε μια στάση μεγαλόκαρδης αρχοντιάς τόσο μακριά από την αγάπη που η αλαζονεία δεν θα μπορούσε ποτέ να εκτοπιστεί. Ποιος μπορεί να συγχωρεί ενώ απεχθάνεται και περιφρονεί; Και ποιος είναι αυτός που μπορεί να πει σε κάποιον άλλον ότι είναι βουτηγμένος στην αμαρτία, ενώ τον αντιλαμβάνεται ως Υιό του Θεού; Ποιος κάνει κάποιον σκλάβο για να τον διδάξει τι είναι η ελευθερία; Δεν υπάρχει ένωση εδώ. Παρά μόνο θλίψη. Αυτό δεν είναι πραγματικό έλεος. Είναι θάνατος. (Τρ-2.ΙΙ.2)

(4:1) Έτσι η συγχώρεση δεν έχει πραγματική βάση · ένα φιλεύσπλαχνο καπρίτσιο, καλοπροαίρετο μεν, αλλά ανάξιο, ένα δώρο που κάποιες φορές δίνεται και άλλες παρακρατείται.

Με άλλα λόγια, αν νομίζω ότι το αξίζετε, θα σας συγχωρήσω · αν δεν το αξίζετε, όχι. Αλλά *εγώ* είμαι αυτός που το καθορίζει, μια απόφαση που βασίζεται στην ικανοποίηση των δικών μου συμφερόντων.

(4:2) Εφόσον είναι αδικαιολόγητο, η παρακράτησή του είναι δίκαιη, ούτε είναι σωστό να υποφέρεις όταν παρακρατείται.

Εσείς είστε αυτοί που πρέπει να υποφέρουν όταν παρακρατώ τη συγχώρεση, όχι εγώ, διότι δεν το αξίζετε, και αυτό δικαιολογεί τις πικρίες μου, για να μην πω ότι πείθω τους άλλους πόσο δίκιο έχω. Η μεγάλη προβολή αυτής της δυναμικής είναι ο βιβλικός Θεός, ο Οποίος μόνο κρίνει ποιος θα πρέπει να λάβει την Αγάπη του Ουρανού και από ποιόν θα πρέπει να παρακρατηθεί.

(4:3) Η αμαρτία που συγχωρείς δεν είναι η δική σου.

Επειδή αυτό που είναι σημαντικό για το εγώ είναι να κάνουμε την αμαρτία πραγματική, οπουδήποτε αλλού εκτός από τους εαυτούς μας, διατηρούμε την ατομική μας ύπαρξη · έτσι, η αμαρτία κάποιου άλλου δεν είναι μόνο υπεύθυνη γι' αυτή, αλλά θα πληρώσει το αντίτιμό της.

(4:4-5) Κάποιος έξω από σένα την έχει διαπράξει. Και αν λοιπόν, είσαι μεγαλόψυχος μαζί του και του δώσεις κάτι που δεν το αξίζει, το δώρο δεν είναι δικό σου περισσότερο από ό,τι ήταν και η αμαρτία του.

Από την οπτική του εγώ, δεν χρειάζεται να λάβω το δώρο της συγχώρεσης επειδή δεν είμαι εγώ ο αμαρτωλός · *εσείς* είστε, και έτσι σας συγχωρώ. Αυτό που υποβόσκει κάτω από τη συγχώρεσή μου είναι η αντίληψη ότι εσείς και εγώ είμαστε διαφορετικοί, το οποίο δικαιολογεί αυτήν την πρακτική. Σκεφτείτε πως θα ήμασταν χωρίς διαφορές. Σε τελική ανάλυση, ήταν η ένωση ενός σπερματοζωαρίου και ενός ωαρίου - δύο διαφορετικών κυττάρων - που μας έδωσαν «ζωή». Και πάλι, ο διαχωρισμός μας αποδεικνύεται από το γεγονός ότι η δική σας αμαρτία δεν είναι δική μου, και η συγχώρεση που σας δόθηκε τόσο γενναιόδωρα επίσης δεν είναι δική μου, καθώς δεν την χρειάζομαι. Ωστόσο, ασκώντας τη *συγχώρεση-με-σκοπό-την-καταστροφή*, διασφαλίζουμε ότι δεν δίνεται και σε μας η συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος.

(5:1) Αν αυτό είναι αλήθεια, η συγχώρεση δεν έχει κανένα έδαφος στο οποίο να βασιστεί αξιόπιστα και με βεβαιότητα.

Εάν αυτή η εκδοχή της συγχώρεσης ήταν αληθινή, θα βασίζονταν σε ένα καπρίτσιο, σε αυτό που νομίζω ότι πρέπει να γίνει. Και πάλι, το πιο ξεκάθαρο παράδειγμα του εγωικού συστήματος σκέψης στην πράξη, είναι ο τρόπος με τον οποίο ο Θεός γίνεται αντιληπτός κατά τη διάρκεια των αιώνων, και σίγουρα ο τρόπος που απεικονίζεται στη Βίβλο. Η συγχώρεση και η Αγάπη του Θεού μπορούν να χαρακτηριστούν σίγουρα, ως ευγενικές, αλλά και ιδιόρρυθμες · ο Θεός κάποιες φορές συγχωρεί τις αμαρτίες με ευσπλαχνία, ενώ άλλες φορές καταστρέφει τους ανθρώπους που τις έχουν διαπράξει. Ο Ιησούς δεν είναι διαφορετικός. Ένα όχι τόσο γνωστό παράδειγμα της οργής του Θεού εμφανίζεται στο βιβλίο της Γένεσης (38:1-10), όπου ο Θεός είναι δυσαρεστημένος - χωρίς λόγο - με τον Ηρ, τον πρωτότοκο γιο του Ιούδα:

Και ο Ηρ όμως δυσαρέστησε τον Κύριο, και ο Κύριος τον θανάτωσε.

Αυτό το θεϊκό έγκλημα επαναλαμβάνεται στη συνέχεια με τον αμέσως μικρότερο γιο του Ιούδα, τον Αυνάν, που του ζητήθηκε από τον πατέρα του να κοιμηθεί με τη νύφη του που χήρεψε, ώστε να γεννήσει το παιδί του εκλιπόντος αδερφού του. Ωστόσο, γνωρίζοντας ότι το παιδί δεν θα ήταν δικό του, ο Αυνάν εκσπερμάτωνε στο πάτωμα:

Αυτό που έκανε όμως δυσαρέστησε τον Κύριο, γι' αυτό τον θανάτωσε κι αυτόν.

Δεν ξέρεις ποτέ με τι διάθεση θα ξυπνήσει το πρωί ο Θεός μέχρι να είναι πολύ αργά. Η ίδια σας η ύπαρξη εξαρτάται από τη διάθεσή Του ή από του Υιού Του. Η θεϊκή αγάπη όπως βιώνεται στη Βίβλο δεν είναι σε καμία περίπτωση συνεπής, σε αντίθεση με την αγάπη που μας παρουσιάζει ο Ιησούς στη διδασκαλία του.

(5:2-3) Είναι μία εκκεντρικότητα, κατά την οποία μερικές φορές επιλέγεις να παρέχεις πλουσιοπάροχα μια χάρη σε κάποιον που δεν την αξίζει. Όμως παραμένει δικαίωμά σου να μην αφήσεις τον αμαρτωλό να διαφύγει από την δίκαιη τιμωρία του για την αμαρτία του.

Στην Καθολική Εκκλησία, ο ιερέας έχει τη εξουσία να συγχωρεί ή να μην συγχωρεί τις αμαρτίες. Και πάλι, αυτός είναι ο μεταβαλλόμενος εγωικός Θεός ο Οποίος είναι η πηγή της συγχώρεσης που αποκλείει, ο Οποίος έχει το δικαίωμα να κρίνει, είτε δίκαια είτε άδικα. Περιττό να πούμε ότι αυτός

ο ψεύτικος Θεός έχει φτιαχτεί σύμφωνα με τη δική μας εικόνα και ομοίωση, διότι αναπαράγει τη *συγχώρεση-με-σκοπό-την-καταστροφή*.

(5:4-5) Νομίζεις ότι ο Κύριος των Ουρανών θα άφηνε την σωτηρία του κόσμου να εξαρτάται από κάτι τέτοιο; Η φροντίδα Του για σένα δεν θα ήταν πραγματικά μικρή, αν η σωτηρία σου βασιζόταν σε ένα καπρίτσιο;

Η τέλεια Ενιαιότητα της αληθινής Αγάπης του Θεού είναι αυτή που συγχωρεί, γιατί εκφράζει την αλήθεια ότι τίποτα δεν συνέβη. Επομένως, όταν σας συγχωρώ, συνειδητοποιώ ότι αυτό που είχα κρατήσει ενάντιά σας ήταν μια προβολή της δικής μου αμαρτίας, και τόσο η δική σας αμαρτία όσο και η δική μου ήταν άμυνες ενάντια στην εγγενή ενότητά μας. Σκιαγραφώντας ένα μεταγενέστερο μάθημα, διαβάζουμε:

… Η λειτουργία σου πάνω στην γη είναι μόνο να τον συγχωρέσεις, ώστε να μπορέσεις να τον δεχτείς πίσω ως Ταυτότητα σου. Αυτός είναι έτσι όπως τον δημιούργησε ο Θεός. Και εσύ είσαι αυτό που είναι αυτός. Συγχώρεσε του τώρα τις αμαρτίες του, και θα δεις ότι είσαι ένα μαζί του. (Εργ.-192.10:6-9)

(6:1-2) Εσύ δεν καταλαβαίνεις την συγχώρεση. Έτσι όπως την βλέπεις, δεν είναι παρά μία επιφυλακή προς κάποια απροκάλυπτη επίθεση, χωρίς να χρειάζεται διόρθωση μέσα στο νου σου.

Προσπαθώ να σας σταματήσω από την απροκάλυπτη επίθεση των αμαρτωλών ενεργειών σας. Τίποτα δεν πρέπει να αλλάξει μέσα μου γιατί εγώ δεν είμαι το πρόβλημα · εσείς είστε. Όμως, καθώς *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*, η μυστική επίθεση του νου μου περνά απαρατήρητη, προστατευμένη από την προβολή, η οποία είναι η σκέψη της μη συγχώρεσης που περιγράφεται σε αυτό το απόσπασμα από το Μέρος ΙΙ του βιβλίου εργασιών:

Μία σκέψη μη συγχώρεσης είναι κάποια σκέψη που κάνει μία κρίση και δεν την αμφισβητεί παρόλο που δεν είναι αληθινή. Ο νους είναι κλειστός, και δεν επιθυμεί να απελευθερωθεί. Η σκέψη αυτή προστατεύει την προβολή, σφίγγει τις αλυσίδες της, έτσι ώστε οι παραμορφώσεις να είναι πιο κρυφές και συγκαλυμμένες · λιγότερο προσιτές σε αμφισβήτηση, και μακριά από κάθε λογική. (Τι Είναι η Συγχώρεση - 1.2:1-4)

(6:3-6) Δεν μπορεί να σου δώσει γαλήνη έτσι όπως την αντιλαμβάνεσαι. Δεν είναι μέσο για την απελευθέρωσή σου από αυτό που βλέπεις σε κάποιον άλλο από τον εαυτό σου. Δεν έχει την δύναμη να επανορθώσει την ενότητά σου με αυτόν στην επίγνωσή σου. Δεν είναι αυτό που ο Θεός σκόπευε να είναι για σένα.

«Αυτό που ο Θεός σκόπευε να είναι για σένα» - μέσω του Αγίου Πνεύματος - είναι ότι η συγχώρεση του άλλου είναι η συγχώρεση του εαυτού μου. Στη *συγχώρεση-με-σκοπό-την-καταστροφή* ωστόσο, αντιλαμβάνομαι πάντα το διαχωρισμό. Η συγχώρεση δεν μπορεί να μου δώσει ειρήνη γιατί απέρριψα να την δώσω σε κάποιον άλλο, και έτσι η εσωτερική μου ανησυχία παραμένει, κάνοντας συνεχώς αισθητή την παρουσία της μέσα στις σκιές της σύγκρουσης που βρίσκονται στην καθημερινή μου ζωή. Συνεπώς αρνούμαστε τη λειτουργία μας να συγχωρούμε, μια λειτουργία που περιγράφεται στο εγχειρίδιο για δασκάλους με αυτόν τον τρόπο:

… Και αυτή είναι η λειτουργία των δασκάλων του Θεού · να μην βλέπουν καμιά θέληση σαν ξεχωριστή από την δική τους, ούτε και την δική τους σαν ξεχωριστή από του Θεού. (Εγχ-5.III.3:9)

Ο Ιησούς προχωρά τώρα στην αληθινή συγχώρεση, το μέσο για να εκπληρώσουμε τη λειτουργία μας:

(7:1) Όταν δεν Του δίνεις το δώρο που σου ζητά, δεν μπορείς να αναγνωρίσεις και τα δικά Του δώρα, και θα νομίζεις ότι δεν σου τα έδωσε.

Ο τρόπος με τον οποίο θυμάμαι το δώρο της Αγάπης του Θεού - που είναι αμετάβλητη παρά τα τρελά μου όνειρα - είναι το να συνειδητοποιήσω ότι αυτό που βλέπω σε σας είναι επινοημένο. Δεν γνωρίζω ότι εγώ το επινόησα μέχρι να αναγνωρίσω πρώτα τις προβαλλόμενες αντιλήψεις μου. Πρέπει λοιπόν να συνειδητοποιήσω τις κρίσεις μου, τις αμαρτίες για τις οποίες κατηγορώ εσάς. Ο Ιησούς με βοηθά δείχνοντάς μου ότι αυτό που αντιλαμβάνομαι σε σας είναι αυτό που κρυφά αντιλαμβάνομαι σε μένα, το οποίο τώρα μπορώ να αλλάξω. Έτσι διδασκόμαστε στο κείμενο:

Αν αντιλαμβάνεσαι προσβολή σε έναν αδελφό αφαίρεσε την προσβολή από τον νου σου, διότι προσβάλλεσαι από τον Χριστό και πλανάσαι γι' Αυτόν… Αν αυτό που αντιλαμβάνεσαι σε προσβάλλει, θίγεσαι από τον εαυτό σου και καταδικάζεις τον Υιό του Θεού τον οποίον ο Θεός δεν καταδίκασε. Άφησε το Άγιο Πνεύμα να απομακρύνει όλες τις προσβολές του Υιού του Θεού εναντίον του εαυτού του και μην αντιλαμβάνεσαι κανέναν παρά μόνο μέσα από την δική Του καθοδήγηση, διότι Αυτό θα σε σώσει από κάθε καταδίκη. (Κ-11.VIII.12:1,3-4)

Από τη στιγμή που θα εξαπατηθούμε από τον Υιό του Θεού - εμείς και οι αδελφοί μας - η δυναμική της προβολής μας κάνει να πιστεύουμε ότι στερήθηκαν από εμάς τα δώρα του Θεού, όπως εξηγεί το ακόλουθο γνωστό απόσπασμα:

Ο Χριστός βρίσκεται στον βωμό του Θεού, περιμένοντας να καλωσορίσει τον Υιό Του. Έλα, όμως, χωρίς καμία απολύτως καταδίκη, ειδάλλως θα πιστεύεις ότι η πόρτα είναι σφραγισμένη και δεν μπορείς να εισέλθεις. (Κ-11.IV.6:1-2)

Ο τρόπος που μαθαίνουμε ότι εμείς σφραγίσαμε την πόρτα είναι να αναγνωρίσουμε τη δική μας κρίση και επίθεση.

(7:2-3) Και όμως, Εκείνος θα σου ζητούσε ένα δώρο αν δεν ήταν για σένα; Θα μπορούσε ποτέ να ικανοποιηθεί με κενές χειρονομίες, και να δώσει αξία σε τόσο μηδαμινά δώρα ανάξια του Υιού Του;

Οι «κενές χειρονομίες» και τα «μηδαμινά δώρα» είναι οι τρόποι που συγχωρεί ο κόσμος: π.χ., έχετε κάνει κάτι τρομερό, αλλά αυτή τη φορά θα κάνω τα στραβά μάτια. Οι «κενές χειρονομίες» και τα «μηδαμινά δώρα» βασίζονται στην ιδέα ότι οι ξεχωριστές αμαρτίες που βλέπω σε σας είναι πραγματικές και αποδείξιμες. Όμως ο Θεός δεν μπορεί να ικανοποιηθεί με τα τεχνάσματα που χρησιμοποιεί το εγώ μας για τη συγχώρεση, επειδή δεν γνωρίζει το διαχωρισμό, και έτσι δεν μπορεί να γνωρίζει τίποτα εκτός από την τέλεια Ενιαιότητα του Υιού Του.

(7:4-6) Η σωτηρία είναι καλύτερο δώρο από αυτό. Και η αληθινή συγχώρεση σαν το μέσο με το οποίο επιτυγχάνεται, πρέπει να θεραπεύει το νου που δίνει, γιατί το να δίνεις σημαίνει ότι λαμβάνεις. Αυτό που δεν λαμβάνεται δεν έχει δοθεί, αλλά αυτό που έχει δοθεί πρέπει να έχει παραληφθεί.

Με άλλα λόγια, αυτό που επεκτείνεται μέσα από εμένα σ' εσάς, με θεραπεύει, γιατί αυτό το *εσείς* που νομίζω ότι βρίσκεται έξω από μένα είναι ένα διαχωρισμένο κομμάτι του εαυτού μου. Αλλάζοντας την αντίληψή μου για σας, αλλάζω την αντίληψή μου για μένα. Επιπλέον, ό,τι σας δίνω, το δίνω στον εαυτό μου - αυτό είναι το δώρο της σωτηρίας.

(8:1-2) Σήμερα προσπαθούμε να καταλάβουμε την αλήθεια ότι ο δότης και ο παραλήπτης είναι ο ίδιος. Θα χρειαστείς βοήθεια για να αποκτήσει αυτό κάποιο νόημα για σένα, διότι είναι τόσο ξένο προς τις σκέψεις με τις οποίες είσαι εξοικειωμένος.

Ο Ιησούς μας λέει ότι αυτό είναι δύσκολο. Θα ήταν υπέροχο αν μπορούσαμε να αποδεχθούμε την αλήθεια αυτής της δήλωσης, αλλά δεν μπορούμε. Η Ενιαιότητα του Υιού του Θεού είναι τόσο ξένη για τον διαχωρισμένο μας εαυτό που δεν έχει νόημα, γιατί εάν η δήλωση «ο δότης και ο παραλήπτης είναι ο ίδιος» ήταν αληθινή, όλα όσα πιστεύω για τον εαυτό μου θα είναι λανθασμένα. Αυτό έχει ως συμπέρασμα: Εάν κρατώντας το χέρι του Ιησού συγχωρώ, τότε όλα όσα αντιλαμβάνομαι είναι λάθος. Αυτό βέβαια περιλαμβάνει τη σκέψη του διαχωρισμού, το θεμέλιο της πίστης ότι το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι διαφορετικά.

(8:3-4) Αλλά η Βοήθεια που χρειάζεσαι βρίσκεται εκεί. Δώσε Του την πίστη σου σήμερα, και ζήτησε Του να μοιραστεί μαζί σου την άσκησή σου στην αλήθεια σήμερα.

Το βασικό σημείο είναι να ζητήσουμε βοήθεια από το Άγιο Πνεύμα. Δεν θα το κάνουμε παρά μόνο αν πιστεύουμε ότι έχουμε πρόβλημα. Επομένως, η ευθύνη του Ιησού ως δασκάλου μας είναι να μας διδάξει ότι κάθε φορά που αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά προβλήματα που απαιτούν λύση, πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι αυτό είναι κάποιο δικό μας πρόβλημα. Το να αφήνουμε την ειρήνη και την αγάπη μας να επηρεάζεται από οτιδήποτε εξωτερικό είναι μια προβολή της δικής μας αμαρτίας, που είναι το θέμα το οποίο υπάρχει πίσω από αυτό το απόσπασμα που αφορά τις αντιδράσεις στις μαγικές σκέψεις των άλλων:

… Η διαχείριση την μαγείας γίνεται λοιπόν ένα μάθημα μεγάλης σημασίας που πρέπει να μάθει πολύ καλά ο δάσκαλος του Θεού. Η πρώτη του φροντίδα όσον αφορά αυτό είναι να μην κάνει επίθεση. Αν κάποια μαγική σκέψη προκαλεί θυμό σε οποιαδήποτε μορφή, τότε ο δάσκαλος του Θεού μπορεί να είναι σίγουρος ότι ενδυναμώνει την δική του πίστη στην αμαρτία και έχει καταδικάσει τον εαυτό του. Μπορεί επίσης να είναι σίγουρος ότι έχει ζητήσει να έρθουν σ' αυτόν θλίψη, πόνος, φόβος και καταστροφή. (Εγχ-17.1:4-7)

Οι μαγικές σκέψεις - οι αντιδράσεις του εγώ σε οποιοδήποτε επίπεδο - χρησιμεύουν ευτυχώς σαν τον καθρέφτη που αντανακλά φωτίζοντας την κρυφή μας πίστη στη μαγεία και την αμαρτία: τη δύναμη του εγώ που μας παρέχει τα απαραίτητα για αγάπη και διατροφή. Το να έχουμε αυτή την επίγνωση της αμαρτίας μας παρακινεί να έχουμε πίστη στη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος: *για τους εαυτούς μας*. Καθώς η αντίληψη είναι ερμηνεία, το πρόβλημα δεν είναι αυτό που αντιλαμβάνονται τα μάτια μου, αλλά η ερμηνεία μου γι' αυτό που βλέπω - κάποια εκδοχή της πεποίθησης ότι υπάρχει ένα πρόβλημα, τόσο σοβαρό ώστε να μου πάρει την ειρήνη του Θεού. Και πάλι, χρειάζομαι βοήθεια για να μάθω ότι το πρόβλημά μου είναι μέσα μου, όπου επίσης είναι και η Βοήθειά μου.

(8:5) Και αν κατορθώσεις να ρίξεις έστω μία μικρή βιαστική ματιά στην απελευθέρωση που βρίσκεται στην ιδέα που ασκούμαστε σήμερα, αυτή είναι μία μέρα δόξας για τον κόσμο.

Ο Ιησούς δεν λέει ότι πρέπει να το γνωρίζουμε αυτό όλη την ημέρα, κάθε μέρα. Είναι ικανοποιημένος αν έστω και μια στιγμή συνειδητοποιήσουμε την αλήθεια της δικής του διδασκαλίας και το ψεύδος της δικής μας · που είναι αληθινά μια στιγμή δόξας για μας και τον κόσμο μέσα στον καθένα από εμάς.

(9) Δώσε δεκαπέντε λεπτά δύο φορές σήμερα στην προσπάθεια να κατανοήσεις την σημερινή ιδέα. Είναι η σκέψη με την οποία η συγχώρεση παίρνει την θέση που της αρμόζει στις προτεραιότητές σου. Είναι η σκέψη που θα απελευθερώσει το νου σου από κάθε φραγμό για την σημασία της συγχώρεσης, και θα σε αφήσει να συνειδητοποιήσεις την αξία της για σένα.

Καθώς περνάμε τη μέρα, η προτεραιότητά μας δεν πρέπει να είναι να ολοκληρώσουμε τα πράγματα που «χρειάζεται» να κάνουμε, αλλά να μάθουμε να συγχωρούμε. Αυτό σημαίνει να μάθουμε ότι ο διαχωρισμός από τον αδερφό μας δεν είναι ποτέ δικαιολογημένος. Ωστόσο, δεν

χρειάζεται ακόμη να αποδεχτούμε την ενιαιότητα της κοινής μας πραγματικότητας, αλλά μόνο ότι ο διαχωρισμός που αντιλαμβανόμασταν ήταν λάθος, ειδικά όταν ως αποτέλεσμα είχε να δώσουμε την εξουσία σε κάτι έξω από εμάς να μας κλέψει την ειρήνη μας.

Να επαναλάβουμε αυτό το σημαντικό σημείο, εάν δεν βάλετε αυτές τις αρχές στην καθημερινή εξάσκηση, δεν υπάρχει ελπίδα να μάθετε αυτά τα μαθήματα. Είναι ανάγκη να αναγνωρίσετε ότι ανεξάρτητα από το τι συμβαίνει κατά τη διάρκεια της ημέρας σας, το μόνο πράγμα που είναι σημαντικό είναι να αφήσετε τον Ιησού να σας διδάξει τον ορθό τρόπο να αντιλαμβάνεστε τις σχέσεις σας. Να παρακολουθείτε λοιπόν τρυφερά το νου σας για να δείτε πόσο γρήγορα τον ξεχνάτε και εξυψώνετε την ιδιαιτερότητα ως την απόλυτη αξία σας.

(10:1) Σιωπηλά, κλείσε τα μάτια σου στον κόσμο που δεν καταλαβαίνει την συγχώρεση, και αναζήτησε το άδυτο μέσα στον ήσυχο τόπο όπου οι σκέψεις αλλάζουν και οι λανθασμένες πεποιθήσεις παραμερίζονται.

Αυτό το ήσυχο καταφύγιο είναι ο λήπτης των αποφάσεων που επέλεξε το Άγιο Πνεύμα αντί για το εγώ. Φέρνουμε τις ψευδαισθήσεις των εσφαλμένων μας αντιλήψεων στην αλήθεια Του, η οποία μας θυμίζει ότι κάνουμε λάθος. Αυτή η χαρούμενη και γεμάτη ευγνωμοσύνη κατάσταση μετατρέπει το νου μας σε ιερό βωμό - τον ήσυχο χώρο που η Αγάπη του Ουρανού καθαγιάζει τα πυρετώδη όνειρά μας του μίσους και του πόνου. Μέσα στα υπέροχα λόγια της δεύτερης στροφής του ποιήματος της Helen, «Μετάβαση»:

Υπάρχει μια σιωπή στην οποία ο Λόγος του Θεού

Προσφέρει ένα αρχαίο νόημα, και είναι ήσυχο.

Τίποτα δεν μένει ανείπωτο, και όλα λαμβάνονται.

Παράξενα όνειρα λούζονται με το χρυσό νερό από

Την φλεγόμενη σιωπή της ειρήνης του Θεού,

Και ό,τι ήταν κακό γίνεται ξαφνικά

Το δώρο του Χριστού σε εκείνους που Τον καλούν.

Το τελευταίο Του δώρο δεν είναι παρά ένα όνειρο,

Αλλά μέσα σε αυτό το μοναδικό όνειρο είναι που γίνεται το ονείρεμα.

(Τα Δώρα του Θεού, σ. 61)

(10:2-3) Επαναλάμβανε την σημερινή ιδέα, και ζήτησε βοήθεια για να καταλάβεις τι σημαίνει πραγματικά. Δείξε προθυμία να διδαχθείς.

Η τελευταία πρόταση είναι σημαντική. Χρειάζεται «προθυμία να διδαχθείς», το οποίο δεν μπορεί να συμβεί μέχρι να αποδεχτείτε πρώτα ότι έχετε διδάξει εσφαλμένα τον εαυτό σας. Θυμόμαστε ξανά αυτές τις δύο δηλώσεις από το κείμενο, οι οποίες έχουν τοποθετηθεί μαζί:

… Παραιτήσου τώρα από την θέση του δασκάλου του εαυτού σου… γιατί δε διδάχτηκες σωστά. (K-12.V.8:3 · K-28.I.7:1)

Χρειάζεται να είστε πρόθυμοι και να πείτε ότι κάνετε λάθος. Κάθε φορά που μπαίνετε στον πειρασμό και έχετε ισχυροποιημένη άποψη για οτιδήποτε - είτε καλό, είτε κακό - να ξέρετε ότι έχετε επιλέξει το εγώ. Η δύναμη της ειρήνης του Θεού βρίσκεται στην ησυχία της - ήρεμη,

ομοιόμορφη και αμετάβλητη. Οι δικές σας αντιδράσεις της κρίσης, του θυμού, της προσδοκίας, του άγχους ή της ανησυχίας δείχνουν ότι έχετε αφήσει το χέρι του Ιησού και έχετε πιάσει του εγώ. Τη στιγμή που είστε κατηγορηματικοί για κάτι, δεν είστε πλέον ήσυχοι. Και πάλι, η ειρήνη είναι ήσυχη και ακίνητη, και δεν μεταβάλλεται. Γι' αυτό ο Ιησούς δανείζεται τη βιβλική έκφραση «ήσυχη, μικρή φωνή» (Α' Βασιλέων 19:12) για να αναφερθεί στη Φωνή του Αγίου Πνεύματος και δηλώνει:

Η ενθύμηση του Θεού έρχεται στον ήσυχο νου. (Κ-23.Ι.1:1)

Μέσα σε αυτή την ησυχία βρίσκουμε τη δύναμη για να διδαχθούμε από τη Φωνή που μιλάει για την Ησυχία την Ίδια.

(10:4) Να χαίρεσαι που ακούς την Φωνή της αλήθειας και της θεραπείας να σου μιλά, και θα καταλάβεις τα λόγια που σου λέει και θ' αναγνωρίσεις ότι σου λέει τα δικά σου.

Αυτή η ιδέα έχει εκφραστεί επίσης στο τέλος του τελευταίου μαθήματος: η Φωνή του Αγίου Πνεύματος είναι η φωνή μας, τα δικά Του λόγια είναι τα δικά μας. Δεν είναι μόνο ότι εσείς και εγώ δεν είμαστε διαχωρισμένοι, αλλά και ότι το Άγιο Πνεύμα, ο Ιησούς και εγώ δεν είμαστε διαχωρισμένοι. Είμαστε πράγματι διαχωρισμένοι μέσα στο όνειρο, όπου ακόμη χρειαζόμαστε έναν Δάσκαλο, του Οποίου τα λόγια αφήνουμε να αντικαταστήσουν τα δικά μας. Αλλά ενωμένοι με Αυτούς, συνειδητοποιούμε ότι υπάρχει μια Φωνή και ένας Λόγος πίσω από όλες τις λέξεις.

(11) Όσο πιο συχνά μπορείς, υπενθύμιζε στον εαυτό σου ότι έχεις ένα στόχο σήμερα · ένα σκοπό που δίνει σε αυτή την ημέρα ειδική αξία για σένα και όλους τους αδελφούς σου. Μην αφήσεις το νου σου να ξεχάσει αυτό το στόχο για πολύ ώρα, παρά λέγε στον εαυτό σου:

Ό,τι δίνω δίδεται στον εαυτό μου. Η Βοήθεια που χρειάζομαι για να μάθω ότι αυτό είναι αλήθεια είναι μαζί μου τώρα. Και θα έχω εμπιστοσύνη σε Αυτόν.

Έπειτα πέρασε μια στιγμή σε ησυχία, ανοίγοντας το νου σου στην διόρθωση και την αγάπη Του. Και ό,τι ακούσεις από Αυτόν θα το πιστέψεις, γιατί αυτό που Εκείνος δίνει το λαμβάνεις εσύ.

Κλείνουμε το μάθημα με άλλη μια προτροπή από τον Ιησού να κρατήσουμε τη συγχώρεση ως τον ανώτατο στόχο στο νου μας. Καθώς περνάμε την ημέρα μας - μπαίνουμε στον πειρασμό να βλέπουμε τα ξεχωριστά αντί για τα κοινά συμφέροντα, να πιστεύουμε ότι το να δίνεις συνεπάγεται θυσία και απώλεια: που είναι οι αμαρτωλές σιωπηλές υπενθυμίσεις μας να κλέψουμε - αναζητούμε για να θυμηθούμε Ποιος προχωρά μαζί μας και Ποιου η Αγάπη μας βοηθά να επιλέξουμε ξανά. Μόλις θυμηθούμε, εισερχόμαστε μέσα μας για να ησυχάσουμε τον ταραχώδη νου μας και να σιωπήσουμε τις γεμάτες μίσος σκέψεις μας. Η Παρουσία του Αγίου Πνεύματος είναι ο φάρος, το φως της συγχώρεσης το Οποίο απομακρύνει με τη λάμψη του όλες τις σκέψεις του διαχωρισμού και της ενοχής. Τώρα λαμβάνουμε με χαρά αυτό που έχει δώσει, καθώς το δώρο λάμπει μέσα από τους νόες μας για να δώσει το ίδιο δώρο στον κόσμο. Όταν δίνουμε γνωρίζουμε ότι έχουμε λάβει, και αυτό που έχουμε λάβει τώρα με χαρά το αφήνουμε να δοθεί μέσα από εμάς. Αλήθεια πόσο υπέροχη είναι η σωτηρία!

ΜΑΘΗΜΑ 127

Δεν υπάρχει αγάπη άλλη από του Θεού.

Εδώ βλέπουμε την αντίθεση ανάμεσα στο θετικό (την αγάπη) και το αρνητικό (την ιδιαίτερη αγάπη).

(1:1-2) Ίσως πιστεύεις ότι υπάρχουν πολλά και διαφορετικά είδη αγάπης. Ίσως νομίζεις ότι υπάρχει ένα είδος αγάπης γι' αυτό, κι ένα άλλο είδος για τ' άλλο · ένας τρόπος ν' αγαπάς τον έναν, και ένας άλλος τρόπος ν' αγαπάς κάποιον άλλον.

Το θέμα είναι η ιδιαίτερη αγάπη. Για παράδειγμα, η αγάπη μεταξύ συζύγων ή εραστών είναι διαφορετική από την αγάπη μεταξύ γονέα και παιδιού ή μεταξύ φίλων · η αγάπη για ένα ζώο ή ένα φυτό δεν είναι η ίδια με την αγάπη για έναν άνθρωπο · και η αγάπη για τον Ιησού και τον Θεό διαφέρει από όλες τις άλλες μορφές. Τα πολλά είδη αγάπης αποδεικνύουν ότι το εγώ έχει δίκιο: ότι υπάρχει πράγματι μια ιεραρχία ψευδαισθήσεων, όπως διακηρύσσει ο πρώτος νόμος του χάους (K-23.11.2:3). Επιπλέον, ανάμεσα στα διάφορα είδη αγάπης, μερικά θεωρούνται ανώτερα από άλλα. Έτσι λέμε ότι η Αγάπη του Θεού βρίσκεται σε ένα υψηλότερο επίπεδο από τη σεξουαλική ή ρομαντική αγάπη · ή ότι τίποτα δεν είναι αγνότερο από την αγάπη μιας μητέρας, η οποία υπερισχύει από την αγάπη για ένα κατοικίδιο ζώο, ένα φυτό ή για κάποιο σκοπό.

(1:3-7) Η Αγάπη είναι μία. Δεν αποτελείται από πολλά και διαφορετικά κομμάτια, δεν έχει διαβαθμίσεις ούτε είδη ούτε επίπεδα, δεν έχει διαφοροποιήσεις ούτε διακρίσεις. Είναι αυτό που είναι, έχει μία φύση και είναι αναλλοίωτη. Ποτέ δεν διαφοροποιείται ανάλογα με το πρόσωπο και τις καταστάσεις. Είναι η Καρδιά του Θεού, αλλά και του Υιού Του.

Η αγάπη στο όνειρο εκφράζεται διαφορετικά διότι, όπως μόλις είδαμε, έχει πολλές διαφορετικές μορφές. Όμως αν η αγάπη μας εδώ αντικατόπτριζε πραγματικά την αγάπη του Ουρανού, θα ήταν αμετάβλητη, ανεπηρέαστη από πράγματα που κάποιος αγαπημένος κάνει ή δεν κάνει. Ωστόσο, όταν αγαπάτε κάποιες φορές και κάποιες άλλες όχι, ανεξάρτητα από το πόσο άγια φαίνεται ότι είναι η αγάπη σας, πρέπει να προέρχεται από το εγώ σας και όχι από το ορθό σας νου. Η αντανάκλαση της αληθινής αγάπης αντικατοπτρίζει την Ενιαιότητα και την αμεταβλητότητα του Θεού.

Αυτές οι δηλώσεις δεν προορίζονται να μας κάνουν να αισθανόμαστε ένοχοι, ωστόσο, όταν κοιτάζουμε τις δικές μας σχέσεις αγάπης, συνειδητοποιούμε πόσο άστατες και ευμετάβλητες είναι. Δεν μπορούμε να αλλάξουμε τα λάθη μας αν δεν συνειδητοποιήσουμε πρώτα ότι τα κάναμε. Επομένως, είναι χρήσιμο να δούμε πόσο μακριά από την αγάπη είμαστε όλη την ημέρα: αγαπάμε τους ανθρώπους όταν είναι ευγενικοί μαζί μας · αν όχι, η αγάπη μας μεταβάλλεται. Πρέπει λοιπόν να δούμε τα ευμετάβλητα συναισθήματά μας, ώστε να μπορούμε να ζητήσουμε από τον Ιησού να μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε ότι αντανακλούμε την πίστη μας στην αμαρτία, την προέλευση όλων των μεταβολών. Έτσι βλέπουμε σε κάποιον άλλο αυτό που επιλέγουμε να μην αναγνωρίσουμε μέσα μας: τον αμαρτωλό διαχωρισμό από τον Θεό και την Καρδιά της Αγάπης Του.

Η αμαρτία για την οποία κατηγορούμε τον εαυτό μας, είναι ότι αγαπήσαμε τον Θεό μια φορά, αλλά μετά αποφασίσαμε ότι η Αγάπη Του δεν ήταν αρκετή · θελήσαμε στη θέση της την ιδιαιτερότητα και την ατομικότητά μας. Εμείς λοιπόν κατηγορήσαμε τον εαυτό μας για ευμετάβλητη αγάπη, και με τον χαρακτηριστικό τρόπο του εγώ, προβάλλαμε την αμαρτία, κατηγορώντας τους άλλους ότι ήταν άπιστοι και ασταθείς στην αγάπη τους. Πράγματι, θέλουμε οι άνθρωποι να είναι άπιστοι και αμφιταλαντευόμενοι, διότι αυτό μας επιτρέπει να φορέσουμε το πρόσωπο της αθωότητας του εγώ.

(2:1-3) Το νόημα της αγάπης είναι θολό για όποιον νομίζει ότι η αγάπη μπορεί ν' αλλάζει. Δεν καταλαβαίνει ότι είναι αδύνατον ν' αλλάζει η αγάπη. Επομένως νομίζει ότι μπορεί ν' αγαπά κάποιες φορές, και να μισεί κάποιες άλλες.

Προσπαθούμε πάντα να δικαιολογούμε το μίσος μας: «Δεν ήμουν πάντα έτσι · εσύ με έκανες έτσι.» «Γεννήθηκα αθώος και καλός, αλλά η κακομεταχείριση των γονιών μου με έκανε να μισώ τους πάντες. Δεν έφταιγα εγώ». Βρίσκουμε κάτι που δικαιολογεί το μίσος μας, επιτρέποντας στους εαυτούς μας να αποφύγουν την ευθύνη για την ευμετάβλητη αγάπη μας. Με αυτό τον τρόπο, τα παρακάτω λόγια αναφέρονται στο πρόσωπο της αθωότητας:

… Πιστεύει ότι είναι καλός μέσα σε έναν κακό κόσμο.

Αυτή η όψη μπορεί να θυμώσει, γιατί ο κόσμος είναι μοχθηρός και ανίκανος να παρέχει την αγάπη και το καταφύγιο που αξίζει η αθωότητα. Και έτσι αυτό το πρόσωπο είναι συχνά μούσκεμα από δάκρυα για την αδικίες που κάνει ο κόσμος σε εκείνους που είναι γενναιόδωροι και καλοί. Αυτή η όψη ποτέ δεν κάνει την πρώτη επίθεση. Αλλά κάθε μέρα ένα σωρό μικρά πράγματα κάνουν μικρές επιθέσεις εναντίον της αθωότητάς της, προκαλώντας τον εκνευρισμό της, και στο τέλος καταλήγουν σε φανερές προσβολές και ύβρεις.

Το πρόσωπο της αθωότητας που φοράει τόσο υπερήφανα η αντίληψη του εαυτού μπορεί να ανεχτεί την επίθεση κατά την αυτοάμυνα, γιατί μήπως δεν είναι κοινώς γνωστό ότι ο κόσμος συμπεριφέρεται σκληρά προς την ανυπεράσπιστη αθωότητα; (K-31.V.2:9-4:1)

Με τον τρόπο αυτό το μίσος μας μεταμφιέζεται σαν αγάπη, και το μίσος προς τον εαυτό μας παραμένει προστατευμένο από την ασπίδα της ανυπεράσπιστης αθωότητας.

(2:4) Ακόμα νομίζει ότι η αγάπη μπορεί να δοθεί σε κάποιον, αλλά να παρακρατηθεί από άλλους.

Σε αυτόν τον κόσμο είναι αδύνατο να τους αγαπάς όλους με τον ίδιο *τρόπο [μορφή]*. Ωστόσο, σε αυτό που εστιάζει ο Ιησούς δεν είναι ποτέ στη συμπεριφορά, αλλά μόνο στο *περιεχόμενο* - τη σκέψη που αρνείται την αγάπη από ορισμένους ανθρώπους ή ορισμένες ομάδες ή από ανθρώπους σε συγκεκριμένες περιόδους. Στο δηκτικό αυτό απόσπασμα από το κείμενο, ο Ιησούς μας διδάσκει την καθολική φύση της αγάπης, τη διόρθωση της εγωικής σκέψης του αποκλεισμού:

*Δεν μπορείς να αγαπάς μέρη της πραγματικότητας και να κατανοείς τι σημαίνει η αγάπη. Πώς να την καταλάβεις αν θέλεις να αγαπάς με διαφορετικό τρόπο από του Θεού, ο Οποίος δεν γνωρίζει καμία ιδιαίτερη αγάπη; Το να πιστεύεις ότι οι **ιδιαίτερες** σχέσεις, με **ιδιαίτερη** αγάπη, μπορούν να σου προσφέρουν την σωτηρία είναι η πίστη ότι ο διαχωρισμός είναι η σωτηρία. Διότι η σωτηρία βασίζεται πάνω στην απόλυτη ισότητα της Επανόρθωσης. Πώς μπορείς να αποφασίσεις ότι κάποιες ιδιαίτερες πλευρές της Υιότητας μπορούν να σου δώσουν περισσότερα από άλλες; (K-15.V.3:1-5)*

Στις οδηγίες των αρχικών μαθημάτων του βιβλίου εργασιώνο Ιησούς είπε ότι τα μάτια μας δεν μπορούν να αντιληφθούν τα πάντα στο δωμάτιο, ούτε να σκεφτούμε τα πάντα. Ωστόσο, ήταν σαφής να μην αποκλείσουμε τίποτα, διότι η ιδέα του μη αποκλεισμού είναι κρίσιμη στα μαθήματά του. Οι δηλώσεις που βρίσκουμε εδώ αντανακλούν τις προηγούμενες οδηγίες του Ιησού. Οι *μορφές* είναι διαφορετικές, αλλά το *περιεχόμενό* τους είναι το ίδιο: να έχουμε κατά νου του πόσο μπαίνουμε στον πειρασμό να αποκλείουμε. Δεν είναι τόσο σημαντικό αν αποκλείσετε ένα πίνακα όταν κοιτάζετε τριγύρω ένα δωμάτιο, αλλά γίνεται πραγματικά σημαντικό αν αποκλείσετε ορισμένους ανθρώπους από την αγάπη σας.

(2:5) Αν πιστεύεις τέτοια πράγματα για την αγάπη σημαίνει ότι δεν την καταλαβαίνεις.

Η αγάπη είναι το *περιεχόμενο*. Στις ενότητες του κειμένου που αφορούν τις ιδιαίτερες σχέσεις, ο Ιησούς τονίζει ότι η ιδιαιτερότητα είναι ο θρίαμβος της *μορφής* εις βάρος του περιεχομένου. Παρακάτω είναι ένα αντιπροσωπευτικό απόσπασμα:

Όποτε κάποια μορφή ιδιαίτερης σχέσης σε βάλει στον πειρασμό να αναζητήσεις την αγάπη σε τελετουργίες, θυμήσου ότι η αγάπη είναι αυτάρκης, και όχι κάποια μορφή οποιουδήποτε είδους. Η ιδιαίτερη σχέση είναι μια τελετουργία μορφής, που στοχεύει στο να εξυψώσει την μορφή για να πάρει την θέση του Θεού εις βάρος του περιεχομένου. Δεν υπάρχει νόημα στην μορφή, και ποτέ δεν θα υπάρξει. (Κ-16.V.12:1-3)

Εφόσον ταυτιζόμαστε σχεδόν αποκλειστικά με τη μορφή - τα σώματά μας - δε μπορούμε να διανοηθούμε ότι η μορφή της αγάπης είναι άνευ σημασίας. Δεν καταλαβαίνουμε λοιπόν τη καθολική της φύση και πιστεύουμε ότι μπορούμε πραγματικά να αγαπάμε ορισμένα μέρη της Υιότητας, αλλά όχι όλα.

(2:6) Αν η αγάπη έκανε τέτοιες διακρίσεις, σημαίνει ότι θα έπρεπε να κρίνει ανάμεσα στους ενάρετους και τους αμαρτωλούς, και να βλέπει τον Υιό του Θεού σε πολλά ξεχωριστά κομμάτια.

Αυτό αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα της καθοριστικής διαφοράς μεταξύ του Θεού και του Ιησού της Βίβλου, και των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Είναι σαφές σε όλη την Παλαιά και τη Καινή Διαθήκη ότι οι δίκαιοι σώζονται και οι αμαρτωλοί καταδικάζονται στην κόλαση. Ανεξάρτητα από το ποιο βιβλίο ή επιστολή διαβάζει κάποιος, το μήνυμα είναι το ίδιο: ο Υιός του Θεού δεν είναι ένας, αλλά υπάρχουν ξεχωριστά μέρη · μερικοί είναι καλοί και θα ανταμειφθούν από τον Θεό, και άλλοι κακοί και θα καταδικαστούν από Αυτόν. Ο Υιός συνεχίζει την παραφροσύνη του Πατέρα, όπως φαίνεται αν κάποιος είναι γραμματέας ή φαρισαίος. Αυτές οι ατυχείς ομάδες δεν περιλαμβάνονται στο «αγαθό» τμήμα της Υιότητας, και στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο, ούτε οι Εβραίοι, ούτε και άλλοι ανεπιθύμητοι δεν περιλαμβάνονται. Θα ήταν πράγματι απίστευτο να θεωρούμε ότι αυτή η ιδιαιτερότητα είναι χαρακτηριστικό της Αγάπης του Θεού, παρά μόνο για να αποδεικνύουμε συνεχώς το μίσος της σε όλη τη ζωή μας.

(3:1-2) Η αγάπη δεν κρίνει. Η Φύση της είναι μία και τα βλέπει όλα σαν ένα.

Επομένως ο Θεός δεν γνωρίζει τον διαχωρισμένο Υιό ο οποίος είναι κατακερματισμένος. Ο Εαυτός που Αυτός γνωρίζει είναι ο Χριστός, που είναι ένα μαζί Του. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η αγάπη δεν μπορεί να κρίνει, διότι μόνο στο διαχωρισμό είναι δυνατή η κρίση. Πράγματι, η κρίση είναι ένα από τα πιο σημαντικά θέματα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, και η εγκατάλειψή της είναι η ουσία της Επανόρθωσης, το μάθημα που ο Ιησούς θέλει να μάθουμε:

Καθώς ο δάσκαλος του Θεού προχωρά στην εκπαίδευσή του, μαθαίνει ένα μάθημα με αυξανόμενη ακρίβεια. Δεν παίρνει ο ίδιος τις αποφάσεις του · ζητά από τον Δάσκαλό του την δική Του απάντηση, και αυτήν ακολουθεί ως οδηγό για τις πράξεις του. Αυτό γίνεται σταδιακά όλο και ευκολότερο, καθώς ο δάσκαλος του Θεού μαθαίνει να παραιτείται από την δική του κρίση. Η παραίτηση από την κρίση, η προφανής προϋπόθεση για να ακούει την Φωνή του Θεού, είναι συνήθως μια αργή διαδικασία, όχι επειδή είναι δύσκολη, αλλά επειδή είναι επιρρεπής στο να θεωρηθεί σαν μια προσωπική προσβολή. Η εκπαίδευση του κόσμου κατευθύνεται προς την επίτευξη ενός στόχου σε άμεση αντίθεση με τα μαθήματά μας. Ο κόσμος εκπαιδεύει για στήριξη στην προσωπική κρίση ως κριτήριο ωριμότητας και δύναμης. Τα δικά μας μαθήματα εκπαιδεύουν στην παραίτηση από την κρίση σαν απαραίτητη προϋπόθεση για τη σωτηρία. (Εγχ-9.2)

(3:3) Το νόημά της βρίσκεται στην ενιαιότητα.

Όταν σας αγαπώ εν μέρει δεν μπορεί να είναι αγάπη, η έννοια της οποίας βρίσκεται στην τέλεια ενότητα, που δεν αποκλείει κανέναν και τίποτα. Η ιδιαίτερη αγάπη του εγώ επομένως επιτίθεται στην Ενιαιότητα του Ουρανού, καθιστώντας τον εστία της ενοχής:

… Έχουμε πει ότι το να περιορίζεις την αγάπη σε μέρος της Υιότητας σημαίνει ότι φέρνεις την ενοχή στις σχέσεις σου, κι έτσι τις κάνεις μη πραγματικές. Αν επιδιώκεις να ξεχωρίσεις κάποιες πλευρές της ολότητας και να αποβλέπεις σε αυτές για την ικανοποίηση των φανταστικών σου αναγκών, τότε επιχειρείς να χρησιμοποιήσεις τον διαχωρισμό για να σε σώσει. Πώς, λοιπόν τότε, να μην εισέλθει η ενοχή; Διότι ο διαχωρισμός είναι η πηγή της ενοχής, και το να τον επικαλείσαι για την σωτηρία σημαίνει πως πιστεύεις ότι είσαι μόνος. Το να είσαι μόνος σημαίνει ότι είσαι ένοχος. Διότι το να βιώνεις τον εαυτό σου ως μόνο σημαίνει ότι αρνείσαι την Ενιαιότητα του Πατέρα και του Υιού Του, κι ότι έτσι επιτίθεσαι στην πραγματικότητα. (Κ-15.V.2:2-7)

Όπως έχουμε παρατηρήσει νωρίτερα, η ενιαιότητα της αγάπης - «η Ενιαιότητα του Πατέρα και του Υιού του» - δεν μπορεί να κατανοηθεί εδώ. Ωστόσο, μπορούμε να μάθουμε να αντανακλούμε την Ενιαιότητα του Ουρανού αναγνωρίζοντας τα κοινά μας συμφέροντα. Αφιερώνουμε το χρόνο μας για να μάθουμε αυτό το μάθημα που τα περιλαμβάνει όλα.

(3:4) Και το νόημά της ξεφεύγει από το νου που την θεωρεί ότι είναι μεροληπτική ή αποσπασματική.

Είναι άλλο ένα χαρούμενο λογοπαίγνιο, το οποίο θα επανεξεταστεί σε ένα μεταγενέστερο μάθημα. Το να είσαι μεροληπτικός σημαίνει ότι κάνεις μια κρίση · π.χ., μεροληπτούμε υπέρ μιας ομάδας έναντι μιας άλλης. Όταν επιδεικνύουμε μια τέτοια μεροληψία, βλέπουμε την Υιότητα χωρισμένη σε κομμάτια. Υπάρχει ένα καλό και ένα κακό κομμάτι, και η μεροληψία μας είναι υπέρ του ενός ή του άλλου. Δεδομένου ότι η αγάπη δεν μπορεί να γίνει γνωστή *εν μέρει*, μέσα σε αυτό το *μεροληπτικό* σύστημα σκέψης η αγάπη δεν θα γίνει ποτέ γνωστή.

(3:5-8) Δεν υπάρχει αγάπη άλλη από του Θεού, και ό,τι είναι αγάπη είναι δικό Του. Δεν υπάρχει άλλη αρχή που να κυβερνά εκεί που δεν βρίσκεται η αγάπη. Η αγάπη είναι μια νομοτέλεια χωρίς αντίθετο. Η ολότητά της είναι η δύναμη που κρατά τα πάντα ως ένα, ο σύνδεσμος ανάμεσα στον Πατέρα και τον Υιό που Τους κρατά και τους Δύο μαζί παντοτινά ως ίδιους.

Η αρχή που θέλουμε να διατηρήσουμε μέσα στο όνειρό μας - εκεί όπου δεν υπάρχει η αγάπη - είναι η αρχή της τέλειας ενιαιότητας. Αυτό αντανακλάται στη μάθησή μας να συγχωρούμε. Είναι αδύνατο να βιώσουμε την ενιαιότητα στον κόσμο, αλλά τη θυμόμαστε όταν συνειδητοποιούμε ότι εμείς και οι αδελφοί μας δεν είμαστε διαχωρισμένοι, αλλά έχουμε τον ίδιο σκοπό και στόχο. Έτσι θα γίνουμε η αντανάκλαση της αγιότητας της αγάπης, όπως τόσο όμορφα μας θυμίζει το ακόλουθο απόσπασμα:

Σε αυτό τον κόσμο μπορείς να γίνεις ένας άσπιλος καθρέπτης, μέσα στον οποίο η Αγιότητα του Δημιουργού σου λάμπει προς τα έξω από σένα σε όλους γύρω σου. Εδώ μπορείς να αντανακλάς τον Ουρανό… Δεν χρειάζεται παρά να αφήνεις τον καθρέπτη καθαρό και ξάστερο από όλες τις εικόνες του κρυμμένου σκότους που έχεις σχεδιάσει πάνω του. Ο Θεός θα λάμψει πάνω του από Μόνος Του. Μόνο η καθαρή αντανάκλαση του Εαυτού Του μπορεί να γίνει αντιληπτή πάνω σ' αυτόν… Καθάρισε μόνο τον καθρέπτη, και όλοι θα καταλάβουν το μήνυμα που έχει ο καθρέφτης και λάμπει προς τα έξω για να το δουν. (Κ-14.IX.5:1-2,5-7· 6:5)

Αυτές οι ασκήσεις έχουν λοιπόν σχεδιαστεί έτσι ώστε να μας βοηθήσουν να καθαρίσουμε τον καθρέφτη που είναι ο νους μας, ώστε να μπορεί να αντικατοπτρίζει αναμάρτητα τη στοργική ενιαιότητα του Ουρανού, για να θυμηθεί όλη η Υιότητα. Με αυτόν τον τρόπο λοιπόν ερχόμαστε

επιτέλους στο θεραπευτικό τόπο της Επανόρθωσης, όπου παύουμε να είμαστε η αντανάκλαση της αγάπης, αλλά έχουμε γίνει η Ίδια η Αγάπη:

… Εκεί, [στον Ουρανό] η αγιότητα δεν είναι αντανάκλαση, αλλά μια πραγματική κατάσταση αυτού που μόνο την αντανάκλασή του είχαν εδώ. Ο Θεός δεν είναι εικόνα, και τα δημιουργήματά Του, ως μέρος δικό Του, τον φέρουν μέσα τους αληθινά. Δεν αντανακλούν απλά την αλήθεια, επειδή είναι η αλήθεια. (Κ-14.IX.8:5-7)

(4) Καμία διδασκαλία που σκοπό της έχει να σε διδάξει να θυμηθείς τι είσαι πραγματικά δεν μπορεί να μην πετύχει να δώσει έμφαση στο ότι δεν μπορεί να υπάρχει διαφορά ανάμεσα σε αυτό που πραγματικά είσαι και αυτό που είναι η αγάπη. Το νόημα της αγάπης είναι το δικό σου, και το μοιράζεται μαζί σου ο Θεός ο Ίδιος. Διότι αυτό που είσαι είναι κι Εκείνος. Δεν υπάρχει αγάπη άλλη από την δική Του, και αυτό που είναι Εκείνος, είναι ό,τι υπάρχει. Δεν υπάρχει όριο σε Εκείνον, επομένως κι εσύ είσαι απεριόριστος.

Αυτό σημαίνει πως οτιδήποτε φαίνεται να υπάρχει έξω από την αγάπη και την ενιαιότητα δεν μπορεί να υπάρχει, επειδή δεν είναι του Θεού. Αυτός είναι ένας άλλος τρόπος να κατανοήσουμε γιατί ο Θεός όχι μόνο δεν θα μπορούσε να έχει δημιουργήσει αυτόν τον κόσμο, αλλά και δεν γνωρίζει τίποτα γι' αυτόν:

… Οι ασταμάτητες προσπάθειες του εγώ να κερδίσει την αναγνώριση του πνεύματος και να εξασφαλίσει έτσι την δική του ύπαρξη είναι άχρηστες. Το πνεύμα δεν γνωρίζει το εγώ. (Κ-4.II.8:5-6)

Ο κόσμος είναι έξω από το Νου του Θεού και έτσι δεν υπάρχει. Η ύπαρξή μας ως Υιός του Θεού, όμως, δεν μπορεί να είναι έξω από το Νου Του, επειδή είμαστε μέρος της απεριόριστης αγάπης. Πράγματι, *είμαστε* αγάπη, το νόημα της οποίας είναι η απεριόριστη ενιαιότητα που ενώνει όλη τη δημιουργία με το Δημιουργό της.

(5) Κανένας νόμος από αυτούς που υπακούει ο κόσμος δεν μπορεί να σε βοηθήσει να συλλάβεις την έννοια της αγάπης. Αυτό που πιστεύει ο κόσμος φτιάχτηκε για να κρύψει το νόημα της αγάπης, και να το κρατήσει σκοτεινό και μυστικό. Δεν υπάρχει ούτε μία αρχή που να υπερασπίζεται ο κόσμος που να μην παραβιάζει την αλήθεια για την αγάπη, και γι' αυτό που είσαι πραγματικά.

Αυτές είναι βαρυσήμαντες δηλώσεις και η αλήθεια τους έγκειται στο γεγονός ότι κάθε ανθρώπινος νόμος και όλες οι διδαχές του κόσμου σχετίζονται με την φαινομενική πραγματικότητα του διαχωρισμού. Όσον αφορά τις ερμηνείες του τι συμβαίνει σε αυτόν τον κόσμο μπορεί να διαφωνούμε, αλλά κανείς εδώ αληθινά δεν αμφιβάλλει για την πραγματικότητά του. Οτιδήποτε διδάσκει ο κόσμος είναι ψεύτικο. Ακόμη και η κβαντική φυσική τελικά καταλήγει στην ίδια παγίδα του εγώ, τουλάχιστον από την οπτική των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Λέει ότι ο υλικός κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση, αλλά εξακολουθεί να κάνει πραγματική τη σκέψη που σχετίζεται με το σύμπαν. Αυτή η σειρά μαθημάτων διδάσκει ότι αυτή η σκέψη είναι διαχωρισμός, και επομένως επίσης απατηλή. Πάντα να έχετε κατά νου την μη-δυαδικότητα που είναι η βάση των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Υπάρχει η αλήθεια της τέλειας και απόλυτης ενιαιότητας, *και τίποτε άλλο*. Το περιεχόμενο αυτής της αλήθειας εκφράζεται συνοπτικά στην αρχή του κειμένου:

Αυτή η σειρά μαθημάτων μπορεί να συνοψιστεί πολύ απλά με τον εξής τρόπο:

Τίποτα το πραγματικό δεν μπορεί να απειληθεί.

Τίποτα το μη πραγματικό δεν υπάρχει.

Εδώ βρίσκεται η γαλήνη του Θεού.

(Κ-εισ.2· 2:2-3)

Ωστόσο, τα *Μαθήματα Θαυμάτων* κάνουν κάτι περισσότερο από το να διακηρύξουν τη μη πραγματικότητα του κόσμου. Μας παρέχουν το κίνητρο που υπάρχει πίσω από τη δημιουργία του: «να κρύψει το νόημα της αγάπης και να το κρατήσει σκοτεινό και μυστικό». Το ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο, που έχει ήδη αναφερθεί, επεξηγεί τον σκοπό του εγώ για την ενοχή του:

Ο κύκλος του φόβου βρίσκεται λίγο πιο κάτω από το επίπεδο που βλέπει το σώμα, και φαίνεται πως είναι ολόκληρη η βάση πάνω στην οποία βασίζεται ο κόσμος. Εδώ είναι όλες οι ψευδαισθήσεις, όλες οι διαστρεβλωμένες σκέψεις, όλες οι παρανοϊκές επιθέσεις, η οργή, η εκδίκηση και η προδοσία που φτιάχτηκαν για να κρατούν την ενοχή στην θέση της, έτσι ώστε ο κόσμος να μπορεί να προέλθει από αυτήν και να την κρατήσει κρυφή. Η σκιά της αναδύεται στην επιφάνεια, ούτως ώστε να κρατά τις πιο εξωτερικές εκδηλώσεις της στο σκοτάδι, και να φέρνει την απελπισία και την μοναξιά σε αυτόν και να τον κρατά δίχως χαρά. Ωστόσο, η έντασή της κρύβεται κάτω από βαριά καλύμματα, και κρατιέται χωριστά από αυτό για το οποίο φτιάχτηκε να κρύψει. (Κ-18.1Χ.4:1-4)

Πώς μπορεί κάποιος να έχει πίστη σε έναν κόσμο του οποίου ο σκοπός είναι να προστατεύσει την ενοχή και να επιτεθεί στον Θεό; (Εργ. Τι Είναι ο Κόσμος. 2:1) Πώς θα μπορούσε κάποιος να πιστέψει τα ψέματά του και να παρασυρθεί από τις εξαπατήσεις του; Αυτές τις ερωτήσεις μας ζητά να εξετάσουμε ο Ιησούς.

(6:1-2) Μην ψάχνεις μέσα στον κόσμο για να βρεις τον Εαυτό σου. Η αγάπη δεν βρίσκεται στο σκοτάδι και στο θάνατο.

Ο Ιησούς μας λέει ξανά ότι αυτός ο κόσμος είναι ένα μέρος όπου επικρατεί το σκοτάδι και ο θάνατος · και μόλις μετά βίας ένα μέρος όπου επικρατεί το φως, η ζωή, η αγάπη ή η ελπίδα. Δεν μπορεί να μην είναι έτσι, αφού ο κόσμος είναι η σκιά μιας σκέψης σκότους και θανάτου. Υπάρχουμε επειδή πιστέψαμε ότι καταστρέψαμε το φως, τη ζωή και την αγάπη. Αυτή η σκέψη της καταστροφής αποτελεί το θεμέλιο του κόσμου, το οποίο συνεχώς αντανακλά το σκοτάδι του πίσω σε μας. Ο Ιησούς μας λέει λοιπόν να μην ψάχνουμε για βοήθεια μέσα στον κόσμο ή στο σώμα, γιατί ποτέ δεν θα τη βρούμε εκεί. Θυμηθείτε ότι φτιάξαμε τον σκιώδη κόσμο του σώματος ειδικά για να κρατήσουμε το φως της αγάπης κρυμμένο στα πέπλα της αμαρτίας και της ενοχής του εγώ. Πώς λοιπόν, θα μπορούσε να έχει νόημα να αναζητούμε την αγάπη στο ίδιο το μέρος που φτιάχτηκε για να την κρύψει; Μπορείτε να θυμηθείτε τις προηγούμενες συζητήσεις μας της σημαντικής ενότητας κοντά στο τέλος του κειμένου, «Μην Ψάχνεις Έξω από τον Εαυτό Σου» (Κ-29.VII), που εκφράζει αυτό το βασικό θέμα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*: να αναζητούμε την αλήθεια του Εαυτού μας μόνο εκεί όπου μπορούμε να τη *βρούμε* - στο νου μας.

(6:3) Και όμως, είναι ολοφάνερη σε μάτια που βλέπουν και αυτιά που ακούν την Φωνή της αγάπης.

Όταν ζητάμε βοήθεια από τον Ιησού και χρησιμοποιούμε τα μάτια του για να κοιτάξουμε τον κόσμο, αντιλαμβανόμαστε ορθά και θυμόμαστε την αγάπη. Έχουμε μάθει ότι ο κόσμος της συγχώρεσης, που είναι «η εξωτερική εικόνα μιας εσωτερικής κατάστασης» (Κ-21.εισ.1: 5), αντικατοπτρίζει την αγάπη στο νου μας, που μας μιλάει μέσω της Φωνής της Επανόρθωσης και της ειρήνης.

(6:4-5) Σήμερα ασκούμαστε στο να ελευθερώσουμε το νου μας από όλους τους νόμους που πρέπει να υπακούς · από όλους τους περιορισμούς κάτω από τους οποίους ζεις, και από όλες τις

αλλαγές που νομίζεις ότι είναι κομμάτι της ανθρώπινης μοίρας. Σήμερα κάνουμε το μοναδικό μέγιστο βήμα που απαιτούν αυτά τα μαθήματα για την πρόοδό σου προς την κατεύθυνση του καθορισμένου στόχου τους.

Αν θέλουμε να θυμόμαστε το ποιοι είμαστε ως Υιός του Θεού, παιδί της αγάπης Του, πρέπει να ελευθερώσουμε το νου μας από τους νόμους που πιστεύουμε ότι είναι αληθινοί. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να τους γνωρίζουμε, όμως να αμφισβητούμε κάθε αξία που πιστεύουμε (Κ-24.εισ.2:1). Αυτό περιλαμβάνει τις «θετικές» αλλαγές που πιστεύουμε ότι έχουν συμβεί, συμβαίνουν ή θα συμβούν στον κόσμο ως «μέρος της ανθρώπινης μοίρας». Αυτές τελικά δεν σημαίνουν τίποτα, επειδή έχουν να κάνουν με το διαχωρισμό. Η αγάπη δεν αλλάζει, αλλά η πεποίθησή μας ότι η αγάπη έχει αλλάξει *μπορεί* να αλλάξει. Επομένως, εγκαταλείπουμε το δικό μας ενοχικό σύστημα σκέψης, με τους συνακόλουθους νόμους της επίθεσης, της ιδιαιτερότητας και του θανάτου, και στρεφόμαστε από τους περιοριστικούς νόμους τους στον απεριόριστο νόμο της συγχώρεσης, που αντανακλά μέσα στο όνειρο το νόμο αγάπης του Ουρανού.

Κατά την μελέτη αυτής της παραγράφου και του μαθήματος, να έχετε κατά νου ότι ο Ιησούς δεν ασχολείται με τους *εξωτερικούς* νόμους, διότι αυτοί αντικατοπτρίζουν τον εγωικό *εσωτερικό* νόμο του διαχωρισμού. Ο Ιησούς ενδιαφέρεται για τον τελευταίο, γιατί προέρχεται από την εσφαλμένη επιλογή του νου. Το επίκεντρο των μαθημάτων του είναι πάντα η αλλαγή του *περιεχομένου* (του νου), όχι της *μορφής* (του σώματος).

(7) Αν πετύχεις έστω και την πιο αμυδρή ματιά στην σημασία της αγάπης σήμερα, θα έχεις προχωρήσει αμέτρητη απόσταση και χρόνο ανυπολόγιστο προς την κατεύθυνση της απελευθέρωσής σου. Ας δώσουμε λοιπόν μαζί, με χαρά λίγη ώρα στον Θεό σήμερα, και ας καταλάβουμε ότι δεν υπάρχει καλύτερη χρήση για τον χρόνο μας από αυτή.

Ο Ιησούς μας λέει ότι αν το πετύχουμε μόνο για μία στιγμή, αυτό αρκεί, γιατί γλυτώνουμε χιλιάδες χρόνια. Αυτό είναι ένα σημείο που συζητήσαμε προηγουμένως, καθώς είναι μια ιδέα στην οποία ο Ιησούς επιστρέφει επανειλημμένα. Ωστόσο, είναι μια ιδέα που δεν έχει νόημα για εμάς που είμαστε πλάσματα του χρόνου και του χώρου, μέχρι να ενωθούμε μαζί του στην άγια στιγμή. Όλα τότε φαίνονται διαφορετικά, διότι η εμπειρία μας πλέον δεν λειτουργεί μέσα τις διαστάσεις του χρόνου και του χώρου. Πράγματι, η χρήση του χρόνου από το Άγιο Πνεύμα είναι για να τον κάνει να μην έχει νόημα, αφήνοντας να πάρει τη θέση του το αιώνιο νόημα της αγάπης.

(8:1-2) Για δεκαπέντε λεπτά δύο φορές σήμερα ας ξεφύγεις από κάθε νόμο που πιστεύεις τώρα. Άνοιξε το νου σου και αναπαύσου.

Αυτό υπονοεί ότι ο νους μας έχει κλείσει, κάτι που πρέπει να δεχτούμε πριν ζητήσουμε από τον Ιησού να μας βοηθήσει να τον ανοίξουμε. Στο εγχειρίδιο, ο Ιησούς εξηγεί ότι η κρίση είναι που κλείνει το νου μας στην αλήθεια και έτσι ανοίγει καθώς απελευθερώνουμε τις κρίσεις μας για τους άλλους και για τους εαυτούς μας. Μόνο τότε μπορούμε να βρούμε την ειρήνη και την ξεκούραση που μας υπόσχεται:

… Η ευρύτητα νου έρχεται με την απουσία κάθε κρίσης. Όπως η κρίση κλείνει το νου στον Δάσκαλο του Θεού, έτσι η ευρύτητα νου Τον προσκαλεί να εισέλθει. Όπως η κατάκριση κρίνει τον Υιό του Θεού ως κακό, έτσι η ευρύτητα νου του επιτρέπει να κριθεί από την Φωνή που μιλά για τον Θεό εκ μέρους Του. Όπως η προβολή ενοχής πάνω του τον στέλνει στην κόλαση, έτσι η ευρύτητα νου αφήνει την εικόνα του Χριστού να επεκταθεί σε αυτόν. Μόνο αυτός που διαθέτει ευρύτητα νου μπορεί να βρίσκεται σε γαλήνη, γιατί μόνο αυτοί βλέπουν τον λόγο γι' αυτό. (Εγχ-4.Χ.1:2-6)

Δεκαπέντε λεπτά, δύο φορές την ημέρα, αξίζουν σίγουρα την ειρήνη που προσφέρει ο Ιησούς.

(8:3-4) Μπορείς να αποδράσεις από τον κόσμο που φαίνεται να σε κρατά φυλακισμένο, αν δεν τον θεωρείς αγαπητό. Απόσυρε κάθε αξία που έχεις εναποθέσει στις ποταπές προσφορές του και τα ανούσια δώρα του, και άφησε τα δώρα του Θεού να αντικαταστήσουν όλα αυτά.

Στα επόμενα τρία μαθήματα ο Ιησούς συζητά για τον κόσμο και την επένδυσή μας σε αυτόν. Δεν είναι ο κόσμος, το σώμα ή οι νόμοι τους που μας κρατούν φυλακισμένους, αλλά ότι ταυτιζόμαστε μαζί τους, το οποίο διατηρεί την ταύτιση του νου μας με το εγώ. Έτσι δεν είναι η ταύτισή μας με το διαχωρισμένο *σώμα* που είναι το πρόβλημα, αλλά με τον διαχωρισμένο *νου*. Θα το συζητήσουμε λεπτομερέστερα στα επόμενα μαθήματα.

(9:1-3) Κάλεσε τον Πατέρα σου, σίγουρος ότι η Φωνή Του θ' απαντήσει. Αυτός ο Ίδιος το έχει υποσχεθεί. Και Αυτός ο Ίδιος θα τοποθετεί ένα σπινθήρα αλήθειας μέσα στο νου σου όποτε παραιτείσαι από μία εσφαλμένη πίστη, κάποια σκοτεινή ψευδαίσθηση της πραγματικότητάς σου και της σημασίας της αγάπης.

Η σπίθα της αλήθειας που είναι η Παρουσία του Αγίου Πνεύματος περιμένει να σταματήσουμε να καλύπτουμε αυτήν την αλήθεια. Πρέπει να αφήσουμε τις ψευδείς πεποιθήσεις μας να φύγουν, κάτι που δεν μπορούμε να κάνουμε, μέχρι να μάθουμε πρώτα ότι τις έχουμε. Έτσι, επιστρέφουμε στην συνεχή ανάγκη να παρακολουθούμε το νου μας όλη την ημέρα για όλες τις σκοτεινές σκέψεις της ιδιαιτερότητας και της κρίσης - τους πολλούς τρόπους με τους οποίους αρνούμαστε την καλοσύνη από τους άλλους και τους εαυτούς μας. Όταν τις βλέπουμε με το Άγιο Πνεύμα, αυτές οι σκοτεινές σκέψεις εξαφανίζονται στο φως της συγχώρεσης, αντανακλώντας τη μεγαλύτερη αλήθεια της Επανόρθωσης στην οποία βρίσκεται η μνήμη του Εαυτού μας.

(9:4-6) Αυτός θα λάμψει διαπερνώντας μέσα από τις αργόσχολες σκέψεις σου σήμερα, και θα σε βοηθήσει να καταλάβεις την αλήθεια της αγάπης. Με τρυφερή ευγένεια θα κατοικήσει μέσα σου καθώς εσύ επιτρέπεις στην Φωνή Του να διδάξει το νόημα της αγάπης στον καθαρό και ανοιχτό νου σου. Και Αυτός θα ευλογήσει το μάθημα με την Αγάπη Του.

Και πάλι, αυτό σημαίνει ότι ο νους μας έχει γεμίσει με άχρηστες σκέψεις και είναι κλειστός στην αλήθεια. Δεδομένου ότι είμαστε αυτοί οι οποίοι γέμισαν το νου μας, εμείς είμαστε αυτοί που πρέπει να τον ανοίξουν. Ωστόσο, δεν μπορούμε να το κάνουμε χωρίς τον Ιησού και αυτός δεν μπορεί να το κάνει χωρίς εμάς. Ο νους μας περιμένει λοιπόν να κάνουμε την επιλογή, να ζητήσουμε τη βοήθειά του για να ελευθερώσει το δέσιμό μας με την ενοχή, ώστε να κρατήσουμε το χέρι αγάπης του. Αυτό το υπέροχο απόσπασμα από τα «Δώρα του Θεού» περιγράφει αυτή τη διαδικασία του ανοίγματος των χεριών μας στον Ιησού, απελευθερώνουμε τα δώρα του εγώ ώστε να δεχτούμε τα δικά του και να επιστρέψουμε στην εστία:

Πώς μπορείς να ελευθερωθείς από όλα τα δώρα που σου προσφέρει ο κόσμος; Πώς μπορείς να αλλάξεις αυτές τις μικρές, βάναυσες προσφορές για εκείνες που δίνει ο Ουρανός και θα ήθελε ο Θεός να κρατήσεις; Άνοιξε τα χέρια σου και δώσε μου όλα τα πράγματα που έχεις κρατήσει ενάντια στην αγιότητά σου και τα κράτησες για να συκοφαντήσεις στον Υιό του Θεού... Δώσε μου αυτά τα ανάξια πράγματα τη στιγμή που τα βλέπεις μέσα από τα μάτια μου και κατάλαβες το κόστος τους…

Τα παίρνω με χαρά από εσένα, τα βάζω δίπλα στα δώρα του Θεού, τα οποία ο Ίδιος έχει τοποθετήσει στο βωμό για τον Υιό Του. Και αυτά τα δίνω σε σένα για να πάρουν τη θέση εκείνων που μου δίνεις σαν έλεος για τον εαυτό σου. Αυτά είναι τα δώρα που σου ζητώ και μόνο αυτά. Γιατί όπως τα εναποθέτεις δίπλα σου, φτάνουν σε μένα, και μπορώ μετά να έρθω ως σωτήρας σε σένα. Τα δώρα του Θεού είναι στα χέρια μου, για να τα δώσω σε οποιονδήποτε θα ανταλλάξει τον κόσμο για τον Ουρανό. Χρειάζεται μόνο να καλέσεις το όνομά μου και να μου ζητήσεις να δεχθώ το δώρο του πόνου από πρόθυμα χέρια που θα εναποθετηθούν στα δικά μου, με τα αγκάθια

εγκαταλελειμμένα και τα καρφιά πολύ καιρό πεταγμένα, καθώς ένα προς ένα εγκαταλείπονται τα γήινα δώρα της μετάνοιας. Στα χέρια μου είναι όλα όσα θέλεις και χρειάζεσαι και ελπίζεις να βρεις ανάμεσα στα ευτελή παιχνίδια της γης. Τα παίρνω όλα από εσένα και χάνονται. Και λάμπουν εκεί που κάποτε βρισκόταν, εκεί υπάρχει μια πύλη προς έναν άλλο κόσμο, μέσα από την οποία εισερχόμαστε στο όνομα του Θεού. (Τα Δώρα του Θεού, σελ. 118-19)

(10) Σήμερα ο τεράστιος αριθμός των μελλοντικών χρόνων που θα περίμενες για την σωτηρία εξαφανίζεται μπροστά στην αιώνια ουσία αυτών που μαθαίνεις. Ας δώσουμε τις ευχαριστίες μας σήμερα που απαλλασσόμαστε από ένα μέλλον όμοιο με το παρελθόν. Σήμερα αφήνουμε πίσω μας το παρελθόν, για να μην το θυμηθούμε ποτέ πια. Και ανυψώνουμε τα μάτια μας σε ένα διαφορετικό παρόν, όπου το μέλλον κάνει την εμφάνισή του εντελώς διαφορετικό από το παρελθόν σε όλα τα χαρακτηριστικά.

Ο Ιησούς μας ζητά να αφήσουμε το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον, τις σκιερές προβολές της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου. Στην άγια στιγμή, όταν ζητάμε βοήθεια από τον Ιησού, βρισκόμαστε έξω από το γραμμικό χρόνο και το σύστημα σκέψης του εγώ, και επομένως δεν είμαστε πλέον δεσμευμένοι από τους νόμους του κόσμου. Η όρασή του απελευθερώνει την πίστη στο αμαρτωλό παρελθόν, το ένοχο παρόν και το τρομακτικό μέλλον, επιτρέποντας την αθωότητα του Υιού του Θεού να ξαναγεννηθεί σε ένα λαμπερό και φωτεινό μέλλον, την επέκταση της τωρινής αγάπης της αγίας στιγμής.

(11:1) Ένας ολοκαίνουργιος κόσμος γεννιέται ξανά.

Αυτή είναι μια συμβολική εικόνα που χρησιμοποιεί ο Ιησούς σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Λέει ότι η σωτηρία και η αγία σχέση είναι σαν ένα βρέφος (Κ-19.IV-Γ.9:3, 10:4, Κ-22.Ι.7:3) και ότι ο Χριστός ξαναγεννιέται σαν ένα μικρό παιδί (Εργ-182.10:1). Εδώ περιγράφει τη δική μας διαδικασία σαν ένα βρέφος που επιστρέφει προσεκτικά στο σπίτι του. Όμως αυτή η επιλογή της επιστροφής απειλείται καθώς εξασκούμαστε, διότι το εγώ δεν θέλει να φύγει ήσυχα εκείνη την ευλογημένη νύχτα (ζητώ συγνώμη από τον Dylan Thomas). Είναι η συνεχής επιμέλεια να είμαστε με τον Ιησού που επιτρέπει σε αυτό το νεογέννητο να μεγαλώνει, καθώς η απόφασή μας να αλλάξουμε ανάγκες ενισχύεται, η οποία συντηρείται με την καθημερινή πρακτική και την εμπιστοσύνη στον νέο μας δάσκαλο, ακόμα και όταν ο παλιός προσπαθεί να εκτροχιάσει την πρόοδό μας.

(11:2-4) Και εμείς θα τον παρατηρούμε να μεγαλώνει με υγεία και δύναμη, για να ρίξει την ευλογία του πάνω σε όλους όσους έρχονται για να μάθουν να αφήνουν κατά μέρος τον κόσμο που νόμιζαν ότι φτιάχτηκε με μίσος για να γίνει ο εχθρός της αγάπης. Τώρα όλοι απελευθερώνονται, μαζί μας. Τώρα όλοι είναι αδέλφια μας μέσα στην Αγάπη του Θεού.

Ο εσωτερικός κόσμος της νηπιακής ηλικίας είναι νεογέννητος, διότι ακόμα φοβόμαστε. Όμως το παιδί ενηλικιώνεται καθώς απελευθερώνουμε τον φόβο μας και συνειδητοποιούμε ότι είμαστε πιο ευτυχισμένοι όταν είμαστε με τον Ιησού παρά όταν είμαστε μόνοι και διαχωρισμένοι. Η εικόνα του αναπτυσσόμενου βρέφους εκφράζεται τέλεια στο Μάθημα 182, «Θα μείνω ακίνητος για μια στιγμή και θα πάω στην εστία», και θα το αναπτύξουμε με περισσότερα σχόλια τότε.

Οι προτάσεις 3 και 4 εκφράζουν ότι όταν το κάνουμε αυτό με τον Ιησού το κάνουμε για όλους τους αδελφούς μας, επειδή υπάρχει μόνο ένας Υιός. Όταν είμαστε με τον Ιησού είμαστε πέρα από το εγώ, γιατί εκείνος είναι πέρα από το εγώ. Και όλοι οι αδελφοί μας είναι εκεί επίσης:

Όταν ενώνεσαι μαζί μου ενώνεσαι χωρίς το εγώ, διότι εγώ έχω αποκηρύξει το εγώ στον εαυτό μου κι επομένως δεν μπορώ να ενωθώ με το δικό σου. Η ένωσή μας, λοιπόν, είναι ο τρόπος να αποκηρύξεις το εγώ μέσα σου. Η αλήθεια και στους δυο μας είναι πέρα από το εγώ. Η επιτυχία μας

στην υπέρβαση του εγώ είναι εγγυημένη από τον Θεό, κι εγώ μοιράζομαι αυτή την βεβαιότητα και για τους δυο μας και για όλους μας. Φέρνω την ειρήνη του Θεού πίσω σε όλα τα παιδιά Του διότι την έλαβα από Αυτόν για όλους μας. Τίποτα δεν μπορεί να επικρατήσει ενάντια στην ενωμένη θέλησή μας διότι τίποτα δεν μπορεί να επικρατήσει ενάντια στην Θέληση του Θεού. (Κ-8.V.4)

Έτσι, ένας παλιός και κουρασμένος κόσμος, που έχει συλληφθεί από την κατάρα του μίσους, μετατρέπεται σε τόπο ευλογίας και αγάπης.

(12:1) Θα τους θυμόμαστε κατά τη διάρκεια της ημέρας, διότι δεν μπορούμε να αφήσουμε ένα κομμάτι δικό μας έξω από την αγάπη μας αν θέλουμε να γνωρίσουμε τον Εαυτό μας.

Επιδιώξτε να αναγνωρίσετε κατά τη διάρκεια της ημέρας το πόσο αποκλείετε τους άλλους, τόσο με προφανείς όσο και με δυσδιάκριτους τρόπους. Θυμηθείτε ότι δεν πρόκειται για τον τρόπο ή τη συμπεριφορά, αλλά για τις σκέψεις μας που θα ξεχωρίσουν τις ιδιαίτερες σκέψεις αγάπης ή μίσους. Επομένως, το *εκείνους που μας ζητείται να θυμόμαστε κατά τη διάρκεια της ημέρας*, αναφέρεται σε όλους όσους επιλέγουν να ελευθερωθούν, όπως επεσήμανε ο Ιησούς στην προηγούμενη παράγραφο.

(12:2) Τουλάχιστον τρεις φορές την ώρα σκέψου κάποιον που κάνει το ταξίδι αυτό μαζί σου, και που κι αυτός ήρθε για να μάθει αυτό που πρέπει να μάθεις εσύ.

Αυτός ο «κάποιος» είναι όποιος έχει καταλάβει την προσοχή του εγώ σας εκείνη τη στιγμή: κάποιος με τον οποίο ζείτε ή εργάζεστε ή απλά τον σκέπτεστε · κάποιον που μπαίνετε σε πειρασμό να δείτε σαν ξεχωριστό, επειδή είναι κάποιος από τον οποίο εξαρτάστε ή κάποιος που έχετε επιλέξει να μισείτε. Οποιοσδήποτε, λοιπόν, είναι κατάλληλος στόχος για την άσκηση μας.

Ο Ιησούς ολοκληρώνει το μάθημα δίνοντάς μας τις λέξεις για να πούμε στον συγκεκριμένο κάποιον:

(12:3-5) Και καθώς έρχεται στο νου σου, δώσε του αυτό το μήνυμα από τον Εαυτό σου:

Αδερφέ μου, σε ευλογώ με την Αγάπη του Θεού, την οποία μοιράζομαι μαζί σου. Διότι θέλω να μάθω το χαρμόσυνο μάθημα ότι δεν υπάρχει άλλη αγάπη από του Θεού και την δική σου και την δική μου και όλων.

Έτσι, τελειώνουμε με την ευτυχισμένη και σωτήρια σκέψη της ενιαιότητάς μας με εκείνους από τους οποίους προσπαθήσαμε να διαχωριστούμε, ενωμένοι με τον Θεό και με τους εαυτούς μας. Έτσι, μαθαίνουμε το χαρούμενο μάθημα ότι η Αγάπη του Θεού είναι το μόνο που υπάρχει, στην οποία είμαστε ένα με όλους όσους κάποτε πίστευαν ότι ήταν διαχωρισμένοι από αυτήν.

ΜΑΘΗΜΑ 128

Ο κόσμος που βλέπω δεν έχει τίποτα που να θέλω

Αυτό και τα επόμενα δύο μαθήματα αποτελούν μια ενότητα. Αυτό ασχολείται με τον κόσμο: «Ο κόσμος που βλέπω δεν έχει τίποτα που να θέλω» · το Μάθημα 129, «Πέρα από αυτόν τον κόσμο υπάρχει ένας κόσμος που θέλω» είναι μια συζήτηση για τον πραγματικό κόσμο, που είναι δική μας

επιλογή · και το Μάθημα 130, «Είναι αδύνατο να βλέπω δύο κόσμους» ενισχύει την ανάγκη μας να επιλέξουμε ανάμεσα στους δύο.

Είναι δύσκολο να κατανοήσουμε το μάθημα αυτό χωρίς να αναγνωρίσουμε τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στη *μορφή* και το *περιεχόμενο*. Ο κόσμος *(*η *μορφή)*, είναι η προβολή της σκέψης της ενοχής *(*το *περιεχόμενο)*. Αυτό το μάθημα, επομένως, δεν θα πρέπει να θεωρηθεί ότι υποστηρίζει τον ασκητισμό ή τη θυσία - να εγκαταλείψουμε τον κόσμο *(*τη *μορφή)* - αλλά αντίθετα μας ενθαρρύνει να εγκαταλείψουμε την ενοχή στο νου *(*το *περιεχόμενο),* την πηγή του κόσμου. Ωστόσο, μπορεί να είναι δελεαστικό για τους μαθητές να αισθάνονται ένοχοι επειδή επιθυμούν να έχουν κοσμικά πράγματα, πιστεύοντας ότι ο Ιησούς απαιτεί να τα θυσιάσουν. Και πάλι, αυτά δεν είναι μαθήματα για την άρνηση του σώματος, παρά μόνο για να απελευθερώσουμε τις σκέψεις μας που αφορούν το σώμα. Αυτές οι σκέψεις αντανακλούν την υποβόσκουσα ενοχή μας, η οποία έχει τη μυστική επιθυμία να κρατήσει αλώβητο το διαχωρισμό. Η θεμελιώδης αξία του εγώ για τον κόσμο συνεπώς, αποτελεί ένα μέρος στο οποίο διατηρούμε την ιδιαίτερη ταυτότητά μας μέσω της ενοχής, όμως θεωρώντας ότι κάποιος άλλος είναι υπεύθυνος γι' αυτή. Θα επιστρέψουμε σε αυτή την ιδέα καθώς αναλύουμε το μάθημα.

(1:1-2) Ο κόσμος που βλέπεις δεν έχει τίποτα να σου προσφέρει που να το χρειάζεσαι · τίποτα που να μπορείς να χρησιμοποιήσεις με οποιοδήποτε τρόπο, ούτε και τίποτα που να σου δίνει χαρά. Πίστεψε αυτή τη σκέψη, και σώζεσαι από χρόνια δυστυχίας, από αμέτρητες απογοητεύσεις, και από ελπίδες που καταλήγουν σε στάχτες απελπισίας.

Ακόμα μια αναφορά στις ιδιαίτερες σχέσεις: για την ανάγκη μας να πιστέψουμε ότι υπάρχουν πράγματα, ουσίες και άνθρωποι στον κόσμο που μας ικανοποιούν, μας δίνουν ευχαρίστηση, μας κάνουν να νιώθουμε καλά για τον εαυτό μας και καλύπτουν την έλλειψη που πιστεύουμε ότι είναι η πραγματικότητά μας. Αντί να στραφούμε στο Άγιο Πνεύμα για αυτό που μας λείπει - τη μνήμη του Ποιοι είμαστε ως Χριστός - αρνούμαστε την Παρουσία Του, προβάλλουμε την ενοχή που ακολουθεί αυτή την άρνηση και αναζητάμε έξω από μας την ανακούφιση από τον πόνο που αναπόφευκτα προκύπτει από την απόρριψη της αγάπης. Αυτή είναι η βάση της αίσθησής μας ότι ο κόσμος διαθέτει αυτό που θέλουμε, μια αξία που βασίζεται στην πεποίθηση ότι είμαστε σώματα, με ανάγκες που πρέπει να ικανοποιηθούν · αλλιώς νιώθουμε μοναξιά και στέρηση. Έτσι, η αντίληψη που έχουμε για τον κόσμο είναι ότι υπάρχει για να ικανοποιεί στις προσδοκίες και τις ανάγκες μας.

(1:3) Όποιος θέλει να αφήσει αυτό τον κόσμο πίσω του και να ανυψωθεί πάνω από τις ασήμαντες βλέψεις του και τους μικροπρεπείς τρόπους του, πρέπει να αποδεχτεί αυτή τη σκέψη ως αληθινή.

Σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, και εδώ ξανά, ο Ιησούς μας υπενθυμίζει ότι τα δώρα του κόσμου δεν αξίζουν τίποτα σε σύγκριση με τα δικά του. Στα «Δώρα του Θεού», στα οποία έχουμε ήδη αναφερθεί, ο Ιησούς αντιπαραβάλλει και τα δύο, θέλοντας να δούμε πόσο γρήγορα συμβιβαζόμαστε με ψίχουλα - τα δώρα που βασίζονται στο φόβο του εγώ του «ασήμαντου σκοπού και των μικρών τρόπων» - και όχι την πανδαισία της Αγάπης του Θεού. Συζητήσαμε αυτό το σημαντικό θέμα στο *Τραγούδι της Προσευχής*, όπου ο Ιησούς μας παροτρύνει να μην συμβιβαζόμαστε με μια ηχώ της Φωνής του Θεού, αλλά με το πλήρες τραγούδι Του (Τρ.-1.Ι.2:8-9). Μας ζητά εδώ να αναζητούμε μόνο μια εμπειρία της Αγάπης του Θεού, και να απαρνηθούμε τα ευτελή υποκατάστατα που προσφέρει ο κόσμος.

(2:1-2) Κάθε πράγμα στο οποίο δίνεις αξία εδώ, δεν είναι παρά μια αλυσίδα που σε δένει στον κόσμο, και δεν θα υπηρετεί άλλο σκοπό από αυτόν. Γιατί τα πάντα πρέπει να υπηρετούν τον σκοπό που τους δίνεις, μέχρι να δεις έναν διαφορετικό σκοπό εκεί.

Η έννοια του σκοπού είναι ζωτικής σημασίας για την κατανόηση αυτού του μαθήματος. Δεν είναι τα κοσμικά πράγματα που είναι πολύτιμα, αλλά ο σκοπός που τους δίνουμε. Πιστεύουμε ότι μας προσελκύει ένα συγκεκριμένο άτομο, αντικείμενο, ουσία ή ιδέα, αλλά στην πραγματικότητα αυτό που μας προσελκύει είναι η ενοχή. Αυτό αποδεικνύει ότι έχουμε αμαρτήσει, ότι είμαστε διαχωρισμένα άτομα και έχουμε δίκιο, ενώ το Άγιο Πνεύμα κάνει λάθος. Το να το αποδείξουμε αυτό είναι ο σκοπός που δίνουμε αξία εδώ, και η εκπλήρωση αυτού του σκοπού είναι η μόνη ανάγκη του εγώ μας.

Οι περισσότερες πνευματικές σχολές βλέπουν - και δυστυχώς και πολλοί μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* συμφωνούν - ότι τα προβλήματά μας έχουν τις ρίζες τους στον υλικό κόσμο της αμαρτίας. Αυτό οδηγεί στο αναπόφευκτο συμπέρασμα ότι πρέπει να εγκαταλείψουμε τον κόσμο για να βρούμε την ευτυχία. Ωστόσο, αν δεν απελευθερώσουμε το σκοπό του νου που είναι να διατηρεί την ενοχή, απλά θα αντικαταστήσουμε αυτό που μέχρι τώρα εξυπηρετούσε αυτόν το σκοπό με μια άλλη μορφή. Η διατύπωση του Φρόιντ για την *υποκατάσταση των συμπτωμάτων* είναι το ψυχοδυναμικό μοντέλο γι' αυτό το μοτίβο συμπεριφοράς.

(2:3-5) Ο μόνος σκοπός αντάξιος του νου σου που περιέχει αυτός ο κόσμος είναι να τον προσπεράσεις, χωρίς να καθυστερείς προσπαθώντας να βρεις κάποια ελπίδα εκεί που δεν υπάρχει καμία. Ο κόσμος που βλέπεις δεν έχει τίποτα που να θέλεις.

Ο μόνος σκοπός που έχουμε για να βρισκόμαστε σε έναν κόσμο χρόνου και χώρου, σε σαφή διάκριση από το σκοπό του εγώ, είναι να μας διδάξει ότι δεν υπάρχει κόσμος χρόνου και χώρου:

Είναι προφανές ότι η αντίληψη του Αγίου Πνεύματος για τον χρόνο είναι ακριβώς αντίθετη από του εγώ. Ο λόγος είναι εξίσου ξεκάθαρος, διότι αντιλαμβάνονται τον στόχο του χρόνου διαμετρικά αντίθετα. Το Άγιο Πνεύμα ερμηνεύει τον σκοπό του χρόνου καθιστώντας την ανάγκη γι' αυτόν μη αναγκαία. Θεωρεί την λειτουργία του χρόνου προσωρινή, εξυπηρετώντας μόνο την διδακτική Του λειτουργία, η οποία εξ ορισμού είναι προσωρινή. Η δική Του έμφαση δίδεται λοιπόν, στην μόνη πλευρά του χρόνου που μπορεί να επεκταθεί προς το άπειρο, διότι το τώρα είναι η πιο κοντινή προσέγγιση στην αιωνιότητα που προσφέρει αυτός ο κόσμος. (K-13.1V.7:1-5)

Έτσι ο μόνος σκοπός του κόσμου είναι να μας δώσει την ευκαιρία να επιλέξουμε την άγια στιγμή, το *τώρα* όπου το σύστημα σκέψης του εγώ απορρίπτεται, και μόνο η Φωνή του Θεού ακούγεται. Η πρώτη γραμμή άμυνας του εγώ - ο κόσμος και το σώμα - προσπερνιέται καθώς συνειδητοποιούμε ότι η αξία δεν βρίσκεται σε αυτό που βλέπουμε με τα μάτια μας, αλλά στην ενοχή του νου. Όταν προσπερνάμε τον κόσμο, λοιπόν, ερχόμαστε πρόσωπο με πρόσωπο με την ενοχή μας, τη δεύτερη γραμμή άμυνας του εγώ. Πίσω από αυτή την άμυνα είναι η απόφασή μας να είμαστε μεμονωμένα άτομα, και πίσω από αυτό είναι η Αγάπη του Θεού.

Ζητάμε τη βοήθεια του Ιησού, όχι για να αφήσουμε τις προσκολλήσεις μας σε ανθρώπους, πράγματα και ουσίες, αλλά για να μας βοηθήσει να καταλάβουμε το σκοπό τους. Έτσι μας λέει - δύο φορές - ότι το Άγιο Πνεύμα δεν θα αφαιρέσει τις ιδιαίτερες σχέσεις μας, αλλά θα μεταμορφώσει το σκοπό τους από την ενοχή στην αγάπη:

Το Άγιο Πνεύμα γνωρίζει ότι κανείς δεν είναι ξεχωριστός. Ωστόσο, αντιλαμβάνεται ότι έχεις φτιάξει ιδιαίτερες σχέσεις, τις οποίες θέλει να εξαγνίσει και να μην σε αφήσει να τις καταστρέψεις. Όσο ανίερος και να είναι ο λόγος που τις έφτιαξες, το Άγιο Πνεύμα μπορεί να τις μετουσιώσει σε αγιότητα αφαιρώντας τόσο φόβο όσο Του επιτρέψεις. Μπορείς να αναθέσεις στην φροντίδα Του κάθε σχέση σου και να είσαι σίγουρος ότι δεν θα καταλήξει σε πόνο, αν Του προσφέρεις την προθυμία σου να μην υπηρετεί καμιά άλλη ανάγκη εκτός από την δική Του. Όλη η ενοχή προκύπτει από τον τρόπο που τις χρησιμοποιείς. Όλη η αγάπη προκύπτει από τον τρόπο που το Άγιο πνεύμα τις χρησιμοποιεί. Μην φοβάσαι, λοιπόν, να αφήσεις να φύγουν οι φανταστικές σου ανάγκες, οι οποίες θα κατέστρεφαν τις σχέσεις σου. Η μοναδική σου ανάγκη είναι η δική Του. (Κ-15.V.5)

… Έχω πει επανειλημμένα ότι το Άγιο Πνεύμα δεν θα σου στερήσει τις ιδιαίτερες σχέσεις σου, αλλά θα τις μεταμορφώσει. Και το μόνο που εννοώ με αυτό είναι ότι θα αποκαταστήσει σε αυτές την λειτουργία που τους έδωσε ο Θεός. Η λειτουργία που τους έδωσες εσύ σίγουρα δεν είναι να προσφέρουν ευτυχία. Αλλά η άγια σχέση μοιράζεται τον σκοπό του Θεού, αντί να στοχεύει στην κατασκευή ενός υποκατάστατού της. (Κ-17.IV.2:3-6)

Αυτά τα δύο αποσπάσματα είναι ζωτικής σημασίας για την κατανόηση αυτού του μαθήματος. Θα το ξαναπούμε, ο Ιησούς δεν απομακρύνει τις διάφορες μορφές από τη ζωή μας, όμως μας βοηθάει να μεταμορφώσουμε τον σκοπό που έχει ο νους γι' αυτές. Παραδίνοντάς τες σε αυτόν, τα οχήματα του εγώ που ενισχύουν το σύστημα σκέψης του, γίνονται το μέσο με το οποίο αλλάζουμε το νου μας. Αργότερα στο βιβλίο εργασιών διαβάζουμε ότι τα σώματά μας είναι ουδέτερα (Εργ.294) γιατί απλώς πραγματοποιούν τις επιθυμίες του νου. Ποιο σύστημα σκέψης επιλέγουμε; Η απόφασή μας στηρίζεται στην αξία που του προσφέρουμε.

(3:1) Ξέφυγε σήμερα από τις αλυσίδες που [εσύ] **έχεις τοποθετήσει στο νου σου όταν αντιλαμβάνεσαι την σωτηρία εδώ.**

Αυτό που είναι σημαντικό σ' αυτή την πρόταση είναι η λέξη *εσύ*, η οποία αναφέρεται στον λήπτη των αποφάσεων που έχει επιλέξει να κάνει τον κόσμο ένα μέσο φυλάκισης. Ωστόσο, η φυλακή δεν είναι οι ιδιαίτερες σχέσεις του κόσμου, αλλά η δύναμη του νου που τις επέλεξε · οι αλυσίδες αντιπροσωπεύουν την ανάγκη να αποδειχθεί ότι η ατομικότητα μας είναι ζωντανή και καλά κρατεί. Το κλειδί που ξεκλειδώνει αυτές τις αλυσίδες είναι ο λήπτης των αποφάσεων ο ίδιος ο οποίος αντιστρέφει την επιλογή, επιλέγοντας την ελευθερία της σωτηρίας και όχι τη φυλακή της ενοχής.

(3:2) Γιατί σε ό,τι δίνεις αξία, αυτό γίνεται μέρος δικό σου όπως αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου.

Το σαφέστερο παράδειγμα γι' αυτό είναι το σώμα. Το δίνουμε αξία γιατί είναι το στοιχείο πάνω στο οποίο προβάλλουμε την ασυνείδητη ενοχή του νου, χάνοντας έτσι κάθε μνήμη της ταυτότητάς μας ως νους, και σίγουρα όχι ως Χριστός. Έτσι, το σώμα έχει μεγάλη αξία · και καθώς του δίνουμε αξία, γινόμαστε ένα μαζί του, τουλάχιστον στην επίγνωση: γινόμαστε αυτό που δίνουμε αξία, καθώς θυμόμαστε τη διάσημη έκφραση από τη δεκαετία του 1960: «Είσαι αυτό που τρως». Αν εκτιμάτε κάτι και του δίνετε ένα νόημα το οποίο δεν έχει από μόνο του, γίνεστε αυτό το νόημα. Παράδειγμα αυτής της αρχής αποτελεί αυτό το απόσπασμα από το εγχειρίδιο:

Το κεντρικό μάθημα είναι πάντα αυτό · ότι αυτό για το οποίο χρησιμοποιείς το σώμα, αυτό θα γίνει για σένα. Χρησιμοποίησέ το για την αμαρτία και την επίθεση, πράγμα που είναι το ίδιο με την αμαρτία, και θα το βλέπεις ως αμαρτωλό. Αφού είναι αμαρτωλό, θα είναι αδύναμο, και όντας

αδύναμο, υποφέρει και πεθαίνει. Χρησιμοποίησέ το για να φέρεις τον Λόγο του Θεού σε εκείνους που δεν τον έχουν, και το σώμα καθίσταται άγιο. Εφόσον είναι άγιο δεν γίνεται να ασθενεί, ούτε να πεθάνει. (Εγχ-12.5:1-5)

Η απόφαση του νου βασίζεται στο σύστημα σκέψης στο οποίο δίνει αξία: το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα.

(3:3) Όλα τα πράγματα που αναζητάς για να κάνεις την αξία σου σπουδαιότερη στα μάτια σου σε περιορίζουν ακόμα πιο πολύ, κρύβουν την αξία σου από σένα, και προσθέτουν άλλη μια μπάρα στην πόρτα που οδηγεί στην αληθινή επίγνωση του Εαυτού σου.

Αυτές οι μπάρες είναι οι ασπίδες της λήθης του εγώ, μια φράση από το Μάθημα 136 (Εργ-136.5:2) που έχουμε ήδη εξετάσει. Ο κόσμος και το σώμα αμύνονται ενάντια στην εσωτερική ασπίδα της ενοχής, η οποία μας τρελαίνει (κυριολεκτικά και μεταφορικά), διασφαλίζοντας ότι ο λήπτης των αποφάσεων δεν θα αλλάξει ποτέ γνώμη. Δίνοντας αξία στα πράγματα του κόσμου και πιστεύοντας ότι θα μας βοηθήσουν ή θα μας βλάψουν - τόσο στην πηγή των προβλημάτων μας όσο και τη λύση τους - ενισχύουμε την τελική μπάρα της πόρτας που οδηγεί στην αλήθεια. Όσο πιστεύουμε ότι ο κόσμος είναι πραγματικός, ποτέ δεν θα επιστρέψουμε στις σκέψεις του νου που είναι το πραγματικό πρόβλημα.

(4) Σήμερα, μην αφήσεις τίποτα που να έχει σχέση με σκέψεις για το σώμα να καθυστερήσει την πορεία σου προς την σωτηρία, ούτε να επιτρέψεις στον πειρασμό να πιστέψεις ότι ο κόσμος έχει τίποτα που να θέλεις, να σε καθυστερήσει. Τίποτα δεν υπάρχει εδώ για να αγαπήσεις. Τίποτα εδώ δεν αξίζει ούτε ένα λεπτό καθυστέρησης και πόνου · ούτε ένα λεπτό αβεβαιότητας και αμφιβολίας. Οι ανάξιοι δεν προσφέρουν τίποτα. Η βεβαιότητα σκοπού δεν μπορεί να βρεθεί στην αναξιότητα.

Βλέπουμε επανειλημμένα ότι τίποτα σε αυτόν τον κόσμο δεν αξίζει. Στην πραγματικότητα, ο κόσμος είναι κυριολεκτικά ένα τίποτα, είναι μια προβολή μιας σκέψης στο νου μας που είναι εγγενώς ένα τίποτα. Θυμηθείτε ότι το σύστημα σκέψης του εγώ είναι εντελώς επινοημένο και ξεκίνησε επειδή πιστέψαμε στην πραγματικότητα της μικρής, τρελής ιδέας, αντί να συμμεριστούμε την αντίληψη του Αγίου Πνεύματος για την ανυπαρξία του. Υπερασπιζόμαστε την πίστη μας στήνοντας το ένα στρώμα άμυνας πάνω στο άλλο, κανένα από τα οποία δεν είναι κάτι, γιατί προέρχονται από το τίποτα και δεν υπερασπίζονται τίποτα. Μόνο μέσω της αναγνώρισης αυτού του γεγονότος θα υποκινηθούμε να εγκαταλείψουμε την εγγενή αναξιότητα του κόσμου, καθώς θυμόμαστε για άλλη μια φορά την ευτυχία που συναντάμε όταν διασχίζουμε τη γέφυρα προς τον πραγματικό κόσμο:

*Και θα σκεφτείς, προς μεγάλη σου έκπληξη, ότι δεν άφησες **τίποτα** για όλο αυτό! (Κ-16.VI.11:4)*

Είναι σημαντικό να μην αισθάνεστε ένοχοι λόγω των σωματικών σκέψεων. Δεν έχει σημασία αν είναι θετικές, άγιες και υγιείς, ή αρνητικές, άσχημες και αμαρτωλές. Δεν μπορούμε να αποφύγουμε τις σκέψεις του σώματος ενώ είμαστε εδώ, αλλά μπορούμε να αλλάξουμε τον δάσκαλο που θα μας βοηθήσει να τις κοιτάξουμε διαφορετικά. Έτσι ο Ιησούς μας ενθαρρύνει να μην στενοχωριόμαστε με τις σκιώδεις σκέψεις του εγώ που φέραμε μαζί μας στον κόσμο:

... και μην ενοχλείσαι που την περιβάλλουν σκιές [την μικρή μας προθυμία]. Γι' αυτό ήρθες. Αν μπορούσες να έρθεις χωρίς αυτές δεν θα χρειαζόσουν την άγια στιγμή. (Κ-18.IV.2:4-6)

Στο εγχειρίδιο, ο Ιησούς μας θυμίζει γλυκά ότι η λειτουργία μας εδώ δεν σημαίνει να μην έχουμε περιορισμούς, αλλά να μην έχουμε τις κρίσεις ενοχής που τους έχουμε επιβάλει:

Μην απελπίζεσαι, λοιπόν, από τους περιορισμούς. Η λειτουργία σου είναι να ξεφύγεις από αυτούς, αλλά όχι να είσαι χωρίς αυτούς. (Εγχ-26.4:1-2)

Ο Ιησούς μας βοηθάει να καταλάβουμε ότι οι εμμονές μας να κρίνουμε το σώμα μας ή τα σώματα άλλων είναι το μέσο που χρησιμοποιεί για να μας διδάξει την υποβόσκουσα ανάγκη μας να τοποθετούμε το πρόβλημα και τη λύση του έξω από το νου μας. Οι σωματικές μας ανησυχίες μας αποσπούν την προσοχή έτσι ώστε δεν κοιτάζουμε μέσα μας, γιατί τώρα αντιλαμβανόμαστε ότι η ενοχή μας βρίσκεται σε κάποιον άλλο. Καταλαβαίνουμε ότι το πρόβλημα που πρέπει να επιλυθεί δεν βρίσκεται στις σκέψεις του σώματος, ούτε στα διάφορα εξωτερικά σημεία που μας ελκύουν, αλλά στον σκοπό του νου να ενισχύσει την ενοχή, έναν σκοπό που εξυπηρετείται έξυπνα από αυτές τις σκέψεις που αποσπούν την προσοχή.

(5:1-2) Σήμερα ασκούμαστε στην απελευθέρωση όλων των σκέψεων για αξίες που είχαμε δώσει σε αυτό τον κόσμο. Τον αφήνουμε ελεύθερο από σκοπούς που δώσαμε στις όψεις του και στις φάσεις του και στα όνειρά του.

Ο Ιησούς τονίζει ξανά και ξανά ότι το πρόβλημα βρίσκεται στις «αξίες που είχαμε δώσει σε αυτό τον κόσμο», με τελική αξία να αποδείξουμε ότι εμείς έχουμε δίκιο και ότι εκείνος κάνει λάθος.

Όπως βλέπουμε εδώ, ο Ιησούς περιστασιακά χρησιμοποιεί τον όρο *όψεις (πλευρές ή πτυχές)* για να υποδηλώσει τα διαφορετικά μέρη της Υιότητας. Έτσι, για παράδειγμα, μιλώντας για την ενότητα της θεραπείας, λέει στο κείμενο:

… Επεκτείνεται προς όλες τις πλευρές της Υιότητας συγχρόνως, κι έτσι τις καθιστά ικανές να φτάνουν η μία την άλλη. (Κ-13.VI.6:4)

Και αργότερα, για τις ιδιαίτερες σχέσεις:

… Αν επιδιώκεις να ξεχωρίσεις κάποιες πλευρές της ολότητας και να αποβλέπεις σε αυτές για την ικανοποίηση των φανταστικών σου αναγκών, τότε επιχειρείς να χρησιμοποιήσεις το διαχωρισμό για να σε σώσει. (Κ-15.V.2:3)

Έτσι, κάθε ένα από τα φαινομενικά διαχωρισμένα κομμάτια μας αποτελεί μια πτυχή της Υιότητας. Στο μάθημα, ο Ιησούς μιλάει για τα διάφορα είδη της κοσμικής μας εμπειρίας: τις αξίες που δίνουμε σε ανθρώπους · τα σώματά μας ή στα μέρη τους · σε τροφές και ουσίες · και για τα πολυάριθμα πράγματα που μας προσφέρει ο κόσμος, τόσο για τα ευχάριστα όσο και τα οδυνηρά. Θα επαναλάβουμε αυτό το σημαντικό σημείο, δεν παραιτούμαστε από τα πράγματα, αλλά από το σκοπό που τους έχουμε δώσει. Με αυτόν τον τρόπο ο κόσμος ελευθερώνεται και του επιτρέπεται να έχει έναν άλλο σκοπό, όπως βλέπουμε τώρα:

(5:3-4) Τον αφήνουμε δίχως σκοπό μέσα στο νου μας, και τον αποσυνδέομε από όλα όσα επιθυμούσαμε να είναι. Έτσι, σηκώνουμε τις αλυσίδες που φράζουν την πόρτα προς την

ελευθερία από τον κόσμο, και πηγαίνουμε πέρα από όλες τις μικρές αξίες και τους υποβαθμισμένους στόχους.

Όταν αποσύρουμε τον σκοπό που έχουμε δώσει στον κόσμο, τότε δεν έχει πλέον κανένα σκοπό, κι έτσι επιτρέπουμε στο Άγιο Πνεύμα να του δώσει τον δικό Του σκοπό. Οι ιδιαίτερες σχέσεις μας γίνονται τώρα μια τάξη στην οποία μαθαίνουμε τα μαθήματα της συγχώρεσης και, καθώς τα μαθαίνουμε, σπάνε οι αλυσίδες της φυλάκισής μας, χωρίς να συμβεί καμία εξωτερική αλλαγή. Πράγματι, *εμείς* δεν έχουμε κάνει τίποτα, και αυτό είναι το θέμα.

(6:1) Κάνε παύση και ησύχασε για λίγο, και δες πόσο μακριά ανυψώνεσαι από τον κόσμο, όταν [εσύ] **απελευθερώνεις το νου σου από αλυσίδες και τον αφήνεις να αναζητήσει το επίπεδο όπου βρίσκεται στον οίκο του.**

Το *εσύ*, και πάλι, αναφέρεται στον λήπτη των αποφάσεων που επιλέγει τη συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος αντί για την ενοχή του εγώ, έτσι απελευθερώνει το νου από τις αλυσίδες του, που έθεσε ο δεσμοφύλακας - ο εαυτός μας που λαμβάνει τις αποφάσεις. Οι νόες μας ελευθερώνονται να αναζητήσουν και να βρουν το αληθινό τους σπίτι: τον ορθό νου που είναι η κατοικία του Αγίου Πνεύματος, το σκαλοπάτι για την επιστροφή μας στην εστία. Η αρχική φράση προέρχεται από την αρχή του 46ου Ψαλμού, ο οποίος αναφέρεται συχνά στα Μαθήματα. Παρακάτω υπάρχει ακόμα μια τέτοια αναφορά, η οποία δίνει έμφαση στη σημασία του σκοπού καθώς υψωνόμαστε πάνω από τον κόσμο, αφήνοντας ένα κενό χώρο στο νου μας ώστε να ανέλθει στην επίγνωσή μας η Επανόρθωση του Αγίου Πνεύματος:

Ας ησυχάσουμε για μια στιγμή, και ας ξεχάσουμε όλα τα πράγματα που μάθαμε ποτέ, όλες τις σκέψεις που κάναμε, και κάθε προκατάληψη που έχουμε για το τι σημαίνουν τα πράγματα και ποιος είναι ο σκοπός τους. Και ας μην θυμόμαστε τις δικές μας ιδέες για τον σκοπό του κόσμου. Δεν ξέρουμε. Ας αφήσουμε κάθε εικόνα που έχουμε για τον καθένα στο νου μας να απαγκιστρωθεί και να διαλυθεί. (Κ-31.Ι.12)

(6:2-5) Θα είναι ευγνώμων να νιώσει ελευθερία για λίγο. Γνωρίζει που ανήκει. Μόνο άφησε ελεύθερα τα φτερά του, και θα πετάξει μέσα στην βεβαιότητα και την χαρά για ενωθεί με τον ιερό σκοπό του. Άφησέ τον ν' αναπαυθεί μέσα στον Δημιουργό του, για να επανορθωθεί στην σωφροσύνη, την ελευθερία και την αγάπη.

Η μνήμη του Δημιουργού και της Πηγής μας είναι στον ορθό νου μας, εκεί όπου ο Ιησούς μας περιμένει υπομονετικά. Για να αναπαυθούμε στην αγάπη του, πρέπει πρώτα να αφήσουμε την επένδυσή μας στην ενοχή, που σημαίνει να αφήσουμε τις επενδύσεις μας στον κόσμο, το οποίο επιτυγχάνεται με την κατανόηση - μέσω της βοήθειας του Ιησού - του σκοπού που εξυπηρετούν. Επομένως, αν θέλουμε να απαλλαγούμε από τη δυστυχία, τη μιζέρια και τον πόνο, πρέπει να ζητήσουμε τη βοήθεια του Ιησού για να δούμε τον κόσμο διαφορετικά. Δεν αλλάζουμε τον κόσμο, ούτε ό,τι κάνουμε στον κόσμο, αλλά αλλάζουμε τον τρόπο με τον οποίο τον βλέπουμε. Αυτό αλλάζει το σκοπό του από την ενοχή στη συγχώρεση, και επανερχόμαστε στη λογική, την ελευθερία και την αγάπη.

(7:1-3) Δώσε του [τον λήπτη των αποφάσεων που είναι στο νου μας] **δέκα λεπτά ανάπαυσης, τρεις φορές σήμερα. Και όταν μετά ανοίξεις τα μάτια σου, δεν θα δίνεις την ίδια αξία σε τίποτα από**

ό,τι βλέπεις που έδινες πριν. Ολόκληρη η οπτική σου προς τον κόσμο θα αλλάζει λιγάκι, κάθε φορά που θα αφήνεις το νου σου να ξεφύγει από τις αλυσίδες του.

Αυτό που αλλάζει είναι η προοπτική μας, όχι κατ' ανάγκη ο κόσμος ή η συμπεριφορά μας. Η νοοτροπία μας αλλάζει γιατί δεν εκτιμούμε πλέον τον κόσμο όπως πριν. Το κλειδί για αυτό το μάθημα - όπως συμβαίνει και σε πολλά άλλα - είναι ότι περνάμε ήσυχα όλη την ημέρα με τον Ιησού, σκεπτόμενοι το μήνυμά του. Έτσι, φέρνουμε την εμπειρία της αγάπης και της ειρήνης του Ιησού πίσω στον κόσμο, καθώς αλληλεπιδρούμε και πάλι μαζί της. Αν το κάναμε σωστά, θα υπάρξει μια μετατόπιση - ακόμα και μικρή - γιατί τώρα θα θυμηθούμε ότι έχουμε έναν άλλο δάσκαλο να ερμηνεύσει για μας τα γεγονότα της ημέρας. Αυτή είναι η προοπτική που αλλάζει, όπως εξηγεί το ακόλουθο απόσπασμα από την ενότητα «Η Γέφυρα προς τον Πραγματικό Κόσμο»:

Η γέφυρα η ίδια δεν είναι παρά μια μετάβαση στην πλευρά της πραγματικότητας. Σε αυτή την πλευρά, όλα όσα βλέπεις είναι χονδροειδώς διαστρεβλωμένα κι εντελώς εκτός προοπτικής. Αυτό που είναι μικρό και ασήμαντο μεγεθύνεται, κι αυτό που είναι ισχυρό και δυνατό υποβιβάζεται στην μικρότητα… Αυτό το πλαίσιο αναφοράς χτίζεται γύρω από την ιδιαίτερη σχέση. Χωρίς αυτή την ψευδαίσθηση δεν θα υπήρχε κάποιο νόημα που θα ήθελες να αναζητήσεις ακόμα εδώ. (K-16.VI.7:1-3,6-7)

Αυτή είναι μια πολύ ευγενική προσέγγιση στο πνευματικό μας ταξίδι, γιατί δεν μας ζητείται να εγκαταλείψουμε τις ιδιαίτερες σχέσεις μας, αλλά μόνο να μετατοπίσουμε την προοπτική μας από την ενοχή του εγώ προς τη συγχώρεση του Ιησού.

(7:4) Ο κόσμος δεν βρίσκεται εκεί που ανήκει.

Η προσοχή μας δεν ανήκει στον κόσμο αλλά στο νου μας, όπου βρίσκεται η διόρθωση του Αγίου Πνεύματος. Αυτό ήθελε να πει ο Ιησούς όταν επέστησε την προσοχή της Helen στο γεγονός ότι ο νους της περιπλανιόταν:

… Είσαι υπερβολικά ανεκτικός στην περιπλάνηση του νου. (K-2.VI.4:6)

Επιτρέπουμε στο νου μας να περιπλανηθεί στον κόσμο - που είναι το αποτέλεσμα της προβολής - πιστεύοντας ότι εκεί βρίσκεται το πρόβλημα και η αλήθεια. Στη συνέχεια εστιαζόμαστε στο σώμα - που τώρα πιστεύουμε ότι είναι ο εαυτός μας - με τις πιεστικές ανάγκες του που απαιτούν να εκπληρωθούν από τους άλλους. Ο Ιησούς λοιπόν, μας ζητά να κάνουμε ένα βήμα πίσω μαζί του και να παρακολουθήσουμε το νου μας και το σώμα μας και να δούμε τους κόσμους τους διαφορετικά.

(7:5-8) Και εσύ ανήκεις εκεί που θα ήταν, και εκεί που πηγαίνει για να αναπαυθεί όταν τον απελευθερώνεις από τον κόσμο. Ο Οδηγός σου είναι σίγουρος. Άνοιξε το νου σου σε Αυτόν. Ησύχασε και αναπαύσου.

Με άλλα λόγια, δεν ανήκετε στο σώμα αλλά στο νου, στον τόπο ανάπαυσης ο οποίος αντικατοπτρίζει την αλήθεια του Ουρανού μέσα στο όνειρο. Σε πρακτικό επίπεδο, αυτό σημαίνει ότι καθώς περνάτε την ημέρα σας και μπαίνετε στον πειρασμό να αναστατωθείτε, συνειδητοποιήστε όσο πιο γρήγορα μπορείτε, ότι έχετε δώσει αξία σε κάτι που βρίσκεται στον κόσμο. Αυτό τελικά σημαίνει ότι ενισχύετε την ιδιαιτερότητα και την ατομικότητά σας · που είναι ένας τρόπος να

αποδείξετε ότι έχετε δίκιο και ο Ιησούς κάνει λάθος. Μόλις αντιληφθείτε ότι επιλέξατε το εγώ, μεταβείτε στο ήσυχο μέρος που αναπαύεστε στο νου σας - μπορεί να είναι μόνο μερικά δευτερόλεπτα, αν δεν μπορείτε να διαθέσετε δέκα λεπτά - και πείτε στον Ιησού: «Σε παρακαλώ βοήθησέ με να το δω αυτό διαφορετικά». Αυτή είναι η προοπτική που αλλάζει, και αυτό εννοεί ο Ιησούς στην τελευταία παράγραφο:

(8) Προστάτευε το νου σου και κατά την διάρκεια της ημέρας. Και όταν νομίζεις ότι βλέπεις κάποια αξία σε μια όψη ή μια εικόνα του κόσμου, αρνήσου να θέσεις αυτή την αλυσίδα στο νου σου, και πες στον εαυτό σου με ήσυχη βεβαιότητα:

Αυτό δεν θα με βάλει σε πειρασμό να καθυστερήσω.

Ο κόσμος που βλέπω δεν έχει τίποτα που να θέλω.

Και πάλι, το *εσύ [σου]* αναφέρεται στον λήπτη των αποφάσεων που επιλέγει να ενισχύσει και να διατηρήσει την ατομικότητά του βάζοντας μια αλυσίδα ενοχής στο νου. Η ενοχή απαιτεί να προβάλλεται, με αποτέλεσμα να δίνουμε αξία στον κόσμο. Θα δούμε σε άλλα μαθήματα, όπως το έχουμε ήδη κάνει, ότι τα λόγια μας, πόσο μάλλον αυτά του Ιησού, δεν σημαίνουν τίποτα αν δεν τα βάζουμε σε πράξη καθημερινά, ανελλειπώς.

ΜΑΘΗΜΑ 129

Πέρα από αυτό τον κόσμο υπάρχει ένας κόσμος που θέλω.

Πέρα από αυτόν τον κόσμο υπάρχει ο πραγματικός κόσμος, ο ορθά νοούμενος τόπος της αλήθειας. Ο Ιησούς εδώ επικαλείται τη δύναμη που έχει ο νους μας για να επιλέξει ανάμεσα στους δύο: τον εγωικό σκιώδη κόσμο της ενοχής και του μίσος · ή τον φωτεινό κόσμο της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος που αντανακλά την Αγάπη Του.

(1:1-2) Αυτή είναι η σκέψη που ακολουθεί αυτή που εφαρμόσαμε χτες. Δεν μπορείς να σταματήσεις στην ιδέα ότι ο κόσμος δεν έχει καμιά αξία, γιατί απλά θα είσαι απογοητευμένος, εκτός κι αν δεις ότι υπάρχει κάτι άλλο στο οποίο μπορείς να ελπίζεις.

Δεν είναι αρκετό να ειπωθεί ότι ο κόσμος δεν έχει καμία αξία χωρίς να κάνουμε το επόμενο βήμα. Αναπόσπαστο κομμάτι των παραπάνω δηλώσεων είναι το να κοιτάζουμε μαζί με τον Ιησού, που σημαίνει να είμαστε μαζί του. Αυτό μας θυμίζει ότι υπάρχει μια άλλη επιλογή που έχουμε κάνει, να επιλέξουμε έναν άλλο δάσκαλο. Αν κοιτάζουμε τον κόσμο μας μέσα από τα μάτια του εγώ, θα πάθουμε κατάθλιψη και τελικά θα έχουμε την τάση ή να σκοτώσουμε ή να σκοτωθούμε. Το ακόλουθο απόσπασμα εκφράζει αυτό το ατυχές αποτέλεσμα ότι έχουμε προσαρμόσει το εσφαλμένο συμπέρασμα του εγώ στα σωστά γεγονότα:

… Όλοι οι δρόμοι του [κόσμου] δεν οδηγούν παρά στην απογοήτευση, στο τίποτα και στο θάνατο… Οι δρόμοι που αυτός ο κόσμος μπορεί να προσφέρει φαίνονται πάρα πολλοί, αλλά πρέπει να έρθει η στιγμή που ο καθένας θα αρχίσει να βλέπει πόσο μοιάζουν ο ένας με τον άλλον. Άνθρωποι

πέθαναν βλέποντας το αυτό, επειδή δεν είδαν κανένα άλλο δρόμο εκτός από τα μονοπάτια που τους πρόσφερε ο κόσμος. Και μόλις έμαθαν ότι δεν οδηγούσαν πουθενά, έχασαν την ελπίδα τους. Αλλά ωστόσο αυτή ήταν η ώρα που θα μπορούσαν να έχουν μάθει το πιο σπουδαίο τους μάθημα. Όλοι πρέπει να φτάσουν σε αυτό το σημείο, και να πάνε πιο πέρα από αυτό. Είναι πράγματι αλήθεια ότι δεν υπάρχει καμία απολύτως επιλογή μέσα στον κόσμο. Αλλά αυτό δεν αποτελεί μάθημα από μόνο του. Το μάθημα έχει έναν σκοπό, και σ' αυτό έρχεσαι για να καταλάβεις ποιος είναι ο σκοπός του… Ο σκοπός του είναι η απάντηση στην έρευνα που όλοι όσοι εξακολουθούν να πιστεύουν ότι υπάρχει μια άλλη απάντηση να βρεθεί, πρέπει να αναλάβουν. Μάθε τώρα, χωρίς να απελπίζεσαι, ότι δεν υπάρχει καμιά ελπίδα για απάντηση στον κόσμο… Μην ψάχνεις για ελπίδα εκεί όπου δεν υπάρχει καμία. Επίσπευσε την μάθησή σου τώρα, και κατάλαβε ότι χάνεις τον καιρό σου εκτός και αν πας πέρα από αυτό που έχεις μάθει σε αυτό που έχεις ακόμα να μάθεις. Γιατί από αυτό το χαμηλότερο σημείο η μάθηση θα οδηγήσει σε ύψη ευτυχίας, όπου θα βλέπεις το σκοπό του μαθήματος να λάμπει καθαρά και τέλεια μέσα στις δυνατότητες της μαθησιακής σου κατανόησης. (K-31.IV.2:3· 3:3-10· 4:2-3,6-8)

Κοιτάζοντας μέσα από τα μάτια του Ιησού, μαθαίνουμε να χαμογελάμε σε όλα όσα συμβαίνουν - προσωπικά και συλλογικά. Αυτό το χαμόγελο είναι ανέφικτο, εκτός αν τα μάτια του είναι δικά μας, και στεκόμαστε δίπλα στην αγάπη του. Μόνο τότε πραγματικά και χαρούμενα επιλέγουμε να δούμε έναν άλλο κόσμο πέρα από αυτόν.

(1:3-4) Δίνουμε έμφαση όχι στην εγκατάλειψη του κόσμου, αλλά στην ανταλλαγή του με κάτι που είναι πολύ πιο ικανοποιητικό, γεμάτο χαρά, και ικανό να σου προσφέρει γαλήνη. Νομίζεις ότι αυτά μπορεί να σου τα προφέρει αυτός ο κόσμος;

Ο Ιησούς δεν μιλάει για ένα απτό, φυσικό κόσμο, αλλά για τον κόσμο που υπάρχει στις σκέψεις μας. Έτσι, η ανταλλαγή του κόσμου σημαίνει την ανταλλαγή των σκέψεων του εγώ που φτιάχνουν τον κόσμο - την ιδιαιτερότητα και την ενοχή - για τις σκέψεις του Αγίου Πνεύματος της συγχώρεσης και της αγάπης, το θεμέλιο του πραγματικού κόσμου. Έτσι, η πολύ σημαντική ερώτηση που κάνει ο Ιησούς σε μας είναι εάν πιστεύουμε πραγματικά ότι ο κόσμος μας μπορεί να προσφέρει την ικανοποίηση, τη χαρά και την ειρήνη που μπορεί να μας προσφέρει ο δικός του.

(2:1-2) Μπορεί να αξίζει τον κόπο να σκεφτούμε για άλλη μια φορά την αξία αυτού του κόσμου. Ίσως παραδεχτείς ότι δεν θα χάσεις τίποτα αν απελευθερώσεις κάθε σκέψη για αξία εδώ.

Ο Ιησούς μας δίνει αν μη τι άλλο αυτή τη μεγάλη αξία - σε αυτό το σημείο συνειδητοποιούμε ότι ο κόσμος δεν έχει τίποτα που να θέλουμε.

(2:3-6) Ο κόσμος που βλέπεις είναι πραγματικά άσπλαχνος, ασταθής, σκληρός, αδιάφορος για σένα, εκδικητικός, ανηλεής και γεμάτος μίσος. Δίνει μόνο για να το πάρει πίσω, και σου αφαιρεί όλα τα πράγματα που αγάπησες για λίγο. Σε αυτόν δεν βρίσκεις αγάπη που να διαρκεί, διότι εδώ δεν υπάρχει καμία. Αυτός είναι ο κόσμος του χρόνου, όπου όλα τα πράγματα έχουν ένα τέλος.

Η τελευταία πρόταση είναι σημαντική, γιατί βοηθά τους μαθητές να αποφύγουν την παγίδα της σκέψης ότι όταν ο Ιησούς λέει, για παράδειγμα, «ο κόσμος που βλέπεις είναι πραγματικά άσπλαχνος», αναφέρεται στον τρόπο που τον βλέπουμε, όχι στον ίδιο τον κόσμο. Αυτή η πρόταση καθιστά σαφές ότι μιλάει για τον κόσμο της αντίληψης και του χρόνου. *Τα πάντα* εδώ σβήνουν και τελικά πεθαίνουν, γιατί τίποτα στον κόσμο δεν είναι αιώνιο. Ανεξάρτητα από το πόσο υπέροχα φαίνονται τα πράγματα, δεν διαρκούν: «Αυτός είναι ο κόσμος του χρόνου, όπου όλα τα πράγματα

έχουν ένα τέλος». Υπάρχουν πολλά αποσπάσματα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* που θίγουν το ίδιο θέμα, μιλώντας για τον κόσμο που αντιλαμβανόμαστε - έναν τόπο μορφών, σωμάτων, αλλαγών και τελικά θανάτου. Στην αρχή αυτού του βιβλίου αναφερθήκαμε ίσως την πιο ποιητική δήλωση των Μαθημάτων πάνω σε αυτό το θέμα. Το επαναλαμβάνουμε τώρα:

*… Όσα **φαίνονται** αιώνια όλα θα έχουν ένα τέλος. Τα αστέρια θα εξαφανιστούν, και δε θα υπάρχει πια μέρα και νύχτα. Όλα τα πράγματα που έρχονται και φεύγουν, οι παλίρροιες, οι εποχές και οι ζωές των ανθρώπων · όλα τα πράγματα που αλλάζουν με τον καιρό που ανθίζουν και μαραίνονται δεν θα επιστρέψουν. Το αιώνιο δεν βρίσκεται εκεί όπου ο χρόνος έχει τοποθετήσει ένα τέλος. Ο Υιός του Θεού ποτέ δεν μπορεί να αλλάξει από κάτι που έχουν φτιάξει από αυτόν οι άνθρωποι. Αυτός θα είναι όπως ήταν και όπως είναι, γιατί ο χρόνος δεν καθόρισε την μοίρα του, ούτε ρύθμισε την ώρα της γέννησης και του θανάτου του. (Κ-29.VI.2:7-12)*

Μία από τις μεγαλύτερες συνεισφορές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι ότι ξεσκεπάζουν τις ψευδαισθήσεις, τις ιδέες του κόσμου για την αλήθεια και το ψέμα, τη ζωή και το θάνατο, το πνεύμα και την ύλη, την αγάπη και το μίσος:

*… Ο κόσμος φτιάχτηκε για να μην μπορεί να **υπάρξει διαφυγή** από τα προβλήματα. (Κ-31.IV.2:6)*

Καλύπτοντας τον πόνο μας με σκέψεις και αντιλήψεις ομορφιάς, καλοσύνης, αλήθειας και αγάπης, δεν οδηγεί στο να ξεφύγουμε από την ενοχή μας. Το αντίθετο μάλιστα. Μόνο η συγχώρεση επιφέρει αληθινή διαφυγή, επιστρέφοντάς μας στο άχρονο και στην ομορφιά, την καλοσύνη, την αλήθεια και την αγάπη που είναι πέρα από τις μορφές. Αυτά αντικατοπτρίζονται στον πραγματικό κόσμο, το τελευταίο βήμα πριν την επιστροφή μας στον Ουρανό και στον Εαυτό μας.

(3:1) Είναι απώλεια να βρεις έναν άλλο κόσμο όπου το να χάνεις είναι αδύνατο · όπου η αγάπη διαρκεί για πάντα, το μίσος δεν υπάρχει και η εκδίκηση δεν έχει κανένα νόημα;

Αυτός είναι ο πραγματικός κόσμος, ο οποίος δεν είναι τόπος αλλά η σκέψη της τέλειας θεραπείας. Όταν επιλέγουμε το σύστημα σκέψης του Αγίου Πνεύματος μια για πάντα, ταυτιζόμαστε με την αρχή της Επανόρθωσής Του - την αντανάκλαση της αιώνιας Αγάπης του Ουρανού που δεν μπορεί ποτέ να χαθεί. Ο νους μας στη συνέχεια θεραπεύεται, και το σύστημα σκέψης του εγώ - ο διαχωρισμός, η αμαρτία, η ενοχή, ο φόβος, ο πόνος, το μίσος και ο θάνατος, - εξαφανίζεται, καθώς παρέμενε στη θέση του μόνο γιατί ταυτιστήκαμε μαζί του. Όταν αλλάζουμε την ταυτότητά μας και την αντικαθιστούμε με την Αγάπη του Θεού, το εγώ φεύγει μαζί με το μίσος του και την εκδίκηση, τη σκληρότητα και τον πόνο.

(3:2) Είναι απώλεια να βρεις όλα όσα χρειάζεσαι πραγματικά, και να γνωρίζεις ότι δεν τελειώνουν και θα παραμείνουν ακριβώς όπως τα θέλεις συνεχώς;

Ο Ιησούς μας λέει: «Φυσικά δεν πρόκειται να χάσετε τίποτα · κοιτάξτε το αιώνιο δώρο που προσφέρω στη θέση του». Ωστόσο, όσο ταυτιζόμαστε με το σώμα μας και την ιδιαιτερότητά μας, θα πιστεύουμε ότι η εγκατάλειψη των πραγμάτων σε αυτόν τον κόσμο συνεπάγεται θυσία και απώλεια. Έτσι χρειαζόμαστε έναν δάσκαλο για να μας διδάξει διαφορετικά. Το ακόλουθο ποίημα της Helen, «Το Δώρο του Ουρανού», γράφτηκε για μένα όταν είχε κλαπεί ένα δώρο που μου έκανε η Helen, ένα μενταγιόν με το Άγιο Πνεύμα. Εκφράζει γλυκά το μήνυμα του Ιησού σε όλους εμάς το

ότι η πραγματική απώλεια είναι αδύνατη, το ανακουφιστικό μήνυμα της Επανόρθωσης. Αναφέραμε ήδη κάποια κομμάτια από αυτό, αλλά η ομορφιά του αξίζει άλλη μια και πλήρη ανάγνωση:

Κανείς δεν μπορεί να κλέψει το άπειρο. Γιατί όταν

Κάτι χάνεται, οι άγγελοι ενώνουν τα φτερά τους

Και κλείνουν το χώρο τόσο γρήγορα που φαίνεται

Σαν να είναι μια ψευδαίσθηση · αδιευκρίνιστη, ανολοκλήρωτη.

Κανείς δεν μπορεί να στερήσει κάτι από το όλον.

Η ολότητά του αποτελεί εγγύηση

Ότι είναι ολοκληρωμένο για πάντα. Δεν μπορεί να υπάρχει

Απώλεια που μένει χωρίς να αποκατασταθεί πριν αυτή εμφανισθεί.

Κανείς δεν μπορεί να μειώσει την αγάπη. Είναι η ίδια

Ο Μεγάλος Αποκαταστάτης. Μπορεί μόνο να επιστρέψει

Όλα όσα της πήραν. Δεν γνωρίζει

Καμία απώλεια, κανένα όριο και καμία μείωση.

Ο Ουρανός μόνο να δώσει μπορεί. Αυτό είναι το σημάδι

Ότι η απώλεια είναι αδύνατη. Φάνηκε

Ότι είχε χαθεί. Όμως οι άγγελοι ήρθαν γρήγορα

Και υποσχέθηκαν ότι θα σου το φέρουν πίσω.

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 80)

(3:3) Ωστόσο, και αυτά [τα δώρα του πραγματικού κόσμου] **στο τέλος θα ανταλλαχτούν για αυτό το οποίο δεν μπορούμε καν να μιλήσουμε, γιατί από εκεί πηγαίνεις σε ένα τόπο όπου οι λέξεις σταματούν εντελώς να λειτουργούν, σε μια σιωπή όπου η γλώσσα δεν μιλιέται και όμως είναι κατανοητή με βεβαιότητα.**

Αυτό το μάθημα αναφέρεται σε τρεις κόσμους: *τον κόσμο του εγώ*, ο οποίος είναι άσπλαχνος, ασταθής, σκληρός, · *τον πραγματικό κόσμο*, ο οποίος διορθώνει το εγώ, τα δώρα της αγάπης του αντανακλούν την Αγάπη του Ουρανού και γίνονται η γέφυρα που επιτρέπει στον Θεό να κάνει το τελευταίο βήμα, με το οποίο μας προσεγγίζει και μας ανυψώνει στον *Ουρανό* (Δ-4.8:3). Όπως λέει ο

Ιησούς, δεν υπάρχουν λόγια για να μιλήσουμε γι αυτό, αλλά έχουμε αυτές τις αρχικές παραγράφους από την ενότητα «Η Αναλλοίωτη Κατοικία» για να εξετάσουμε την ακινησία και την ειρήνη του:

Υπάρχει ένα μέρος μέσα σου όπου όλος αυτός ο κόσμος έχει ξεχαστεί · όπου καμία μνήμη αμαρτίας και ψευδαίσθησης δεν παρατείνει την παραμονή της εκεί. Υπάρχει ένα μέρος μέσα σου που ο χρόνος το έχει αφήσει, και ακούγονται αντίλαλοι της αιωνιότητας. Υπάρχει ένα μέρος ξεκούρασης τόσο ήσυχο που κανένας άλλος ήχος δεν ακούγεται εκτός έναν ύμνο στον Ουρανό που ανυψώνεται για να χαροποιήσει τον Θεό τον Πατέρα και τον Υιό. Εκεί όπου και οι Δυο διαμένουν, εκεί έρχονται στην ενθύμηση, και οι Δυο. Και εκεί όπου είναι Αυτοί είναι και ο Ουρανός και η ειρήνη.

Μην νομίζεις ότι μπορείς να αλλάξεις την κατοικία Τους. Γιατί η Ταυτότητά σου διαμένει σε Αυτούς, και όπου είναι Αυτοί, πρέπει να είσαι κι εσύ παντοτινά. Η σταθερότητα του Ουρανού είναι μέσα σου, τόσο βαθιά ώστε το καθετί σε αυτόν τον κόσμο περνά απαρατήρητο και αόρατο. Η ήρεμη αιωνιότητα της ατέλειωτης ειρήνης σε περιβάλλει γλυκά με το απαλό της αγκάλιασμα, τόσο δυνατή και ήρεμη, γαλήνια με την δύναμη του Δημιουργού της, ώστε τίποτα δεν μπορεί να παρεισδύσει μέσα στον άγιο Υιό του Θεού. (Κ-29.V.1-2)

Για να συνοψίσουμε, η σειρά είναι αυτή, ξεκινάμε από τον κόσμο του εγώ, μετά στον πραγματικό κόσμο και από εκεί στον Ουρανό. Στην πραγματικότητα, φυσικά, δεν υπάρχει σειρά ούτε υπάρχουν χωριστοί κόσμοι · βρισκόμαστε σε «ένα ταξίδι χωρίς απόσταση» (Κ-8.VI.9:7). Πώς θα μπορούσαμε να ταξιδέψουμε στο Παντού, όταν δεν φύγαμε ποτέ από εκεί;

(4:1-3) Η επικοινωνία, σαφής και ξεκάθαρη όπως η ημέρα, παραμένει αιώνια απεριόριστη. Και ο Θεός ο Ίδιος μιλάει στον Υιό Του, όπως και ο Υιός Του μιλάει σ' Αυτόν. Η γλώσσα Τους δεν έχει λόγια, διότι αυτά που λένε δεν μπορούν να εκφραστούν με σύμβολα.

Το πρώτο απόσπασμα στο *Τραγούδι της Προσευχής* εκφράζει όμορφα αυτό το επίπεδο επικοινωνίας: το τραγούδι που ο Πατέρας τραγουδάει στον Υιό και ο Υιός τραγουδά στον Πατέρα (Τρ-1.εισ.1:Ι.3). Αυτό το τραγούδι δεν έχει νότες, διαστήματα, αρμονικές, μέρη ή μορφή. Πράγματι, είναι εντελώς πέρα από τη μορφή, και το ανείπωτό του αποκαλύπτει το ίδιο σαν Ουρανό - την κατάσταση της τέλειας Ενιαιότητας και Αγάπης που είναι πέρα από όλες τις λέξεις, διότι είναι πέρα από όλα τα σύμβολα:

… δεν υπάρχει κανένα σύμβολο για την ολότητα. Η πραγματικότητα γίνεται τελικά γνωστή χωρίς μορφή, χωρίς εικόνα και είναι αθέατη… Καλωσόρισε τη δύναμη που είναι πέρα… από τον κόσμο των συμβόλων και των περιορισμών. Αυτός απλά θα είναι, κι έτσι Αυτός απλά είναι. (Κ-27.III.5:1-2· 7:8-9)

(4:4-6) Η γνώση Τους είναι άμεση και μοιράζεται ολοκληρωτικά και απόλυτα ως ένα. Πόσο μακριά από αυτό βρίσκεσαι εσύ που είσαι δέσμιος σε αυτό τον κόσμο. Και όμως, πόσο κοντά είσαι, όταν τον ανταλλάσσεις με τον κόσμο που θέλεις.

Δεν υπάρχει ατομικότητα στην κατάσταση της τέλειας Ενιαιότητας του Ουρανού. Ωστόσο, δεν πηγαίνουμε από την σωματική μας εμπειρία απευθείας στην εστία, αλλά από τον κόσμο του σώματος στον πραγματικό κόσμο του νου. Αυτό το μεταβατικό βήμα μας βάζει να εξετάσουμε την ενοχή και να συνειδητοποιήσουμε ότι είναι επινοημένη, διαλύοντας έτσι την ύπαρξή της. Όταν φύγει η ενοχή, το μόνο που απομένει είναι η αγάπη μέσα στον ορθό νου μας - τον πραγματικό

κόσμο. Έτσι στεκόμαστε στην πύλη του Ουρανού, που έφερε η συγχώρεση του αδελφού μας, ο οποίος μετασχηματίζεται στον εαυτό μας:

Συγχώρεσε το παρελθόν και άφησέ το να φύγει, γιατί έχει φύγει. Δεν στέκεσαι πια στο έδαφος που βρίσκεται μεταξύ των κόσμων. Έχεις προχωρήσει, και έχεις φτάσει στον κόσμο που βρίσκεται στην πύλη του Ουρανού. Δεν υπάρχει εμπόδιο στη Θέληση του Θεού, ούτε καμιά ανάγκη να επαναλάβεις ένα ταξίδι που έχει τελειώσει εδώ και πολύ καιρό. Κοίταξε ευγενικά προς τον αδελφό σου, και δες τον κόσμο στον οποίο η αντίληψη του μίσους σου έχει μεταμορφωθεί σε έναν κόσμο αγάπης. (Κ-26.V.14)

(5:1-2) Τώρα είναι το τελικό βήμα βέβαιο · τώρα στέκεσαι μόνο ένα βήμα πέρα από την αιωνιότητα. Εδώ κοιτάς μόνο μπροστά, ποτέ πίσω για να δεις ξανά ένα κόσμο που δεν θέλεις.

Δεν μπορείτε να κοιτάξετε πίσω επειδή ο κόσμος εναντίον του οποίου επιλέξατε έχει εξαφανιστεί. Όταν ξυπνάμε από το όνειρο, δεν υπάρχει τίποτα να θυμηθούμε, διότι η αφύπνιση είναι εσωτερική κατανόηση: όχι μια πνευματική επίγνωση, αλλά η γνώση ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ. Αυτό σημαίνει ότι ο κόσμος δεν υπήρξε ποτέ και έτσι δεν υπάρχει τίποτα να θυμηθούμε:

*Και όταν η θύμηση του Θεού έχει έρθει σε σένα μέσα στον άγιο τόπο της συγχώρεσης δεν θα θυμάσαι τίποτα άλλο, και η μνήμη θα είναι πλέον τόσο άχρηστη όσο και η μάθηση, διότι ο μόνος σου σκοπός θα είναι να δημιουργείς. Ωστόσο, αυτό δεν μπορείς να το γνωρίζεις μέχρι κάθε αντίληψη να έχει καθαριστεί και εξαγνιστεί, και τελικά απομακρυνθεί παντοτινά. Η συγχώρεση αφαιρεί μόνο το αναληθές, ανασηκώνοντας τις σκιές από τον κόσμο και μεταφέροντάς τον, ασφαλή και σίγουρο μέσα στην ευγένειά της, στον φωτεινό κόσμο της νέας και καθαρής αντίληψης. Εκεί είναι ο σκοπός σου **τώρα**. Και εκεί είναι που σε περιμένει η ειρήνη. (Κ-18.IX.14)*

Η συγχώρεση έχει εκπληρώσει τη λειτουργία της κατάργησης των εμποδίων για την επίγνωση της παρουσίας της αγάπης (Κ-εισ.1:7). Η ειρήνη του Θεού παραμένει, για να αντικατασταθεί άμεσα από την Ειρήνη την Ίδια, στο τελευταίο Του βήμα, την τελική μετατόπιση στον αληθινό κόσμο, όπου ξυπνάμε ολοκληρωτικά από το όνειρο.

(5:3-5) Εδώ βρίσκεται ο κόσμος που έρχεται να πάρει την θέση του, καθώς αποδεσμεύεις το νου σου από τα μικρά πράγματα που ο κόσμος έχει θέσει για να σε κρατήσει δέσμιο. Μην τους δίνεις αξία, και θα εξαφανιστούν. Αν τα υπολήπτεσαι, τότε θα σου φαίνονται αληθινά.

Τα πράγματα που αντιλαμβανόμαστε στον κόσμο είναι απλώς σκιές των σκέψεων του διαχωρισμού, της αμαρτίας και της ενοχής του νου. Χάνουμε τον εαυτό μας μόνο από αυτές τις σκέψεις. Ο λήπτης των αποφάσεων κοιτάζει το εγώ με τον Ιησού και λέει: «Έκανα ένα λάθος. Δεν θέλω πλέον το σύστημα σκέψης της ατομικότητας αλλά την αγάπη σου. Δεν χρειάζομαι πλέον τον κόσμο ως άμυνα για να προστατεύει και να διατηρεί τη διαχωρισμένη μου ταυτότητα με το να κρατάω το νου μου κρυμμένο».

Θυμηθείτε ότι ο σκοπός που έχει το εγώ για τον κόσμο είναι για να υπάρχει η κατάσταση χωρίς νου, το οποίο επιτυγχάνει μέσα από την ενστάλαξη του φόβου για να μην αλλάξουμε το νου μας και επιλέξουμε έναν διαφορετικό Δάσκαλο. Όταν δεν φοβόμαστε πλέον την Αγάπη Του, δίνοντας περισσότερη αξία στην Αγάπη του Θεού και όχι στην ιδιαιτερότητα του εγώ, παύουμε να προσπαθούμε να προστατευθούμε από το νου, το οποίο γίνεται η βοήθεια να επιλέξουμε Εκείνον

τον Οποίο θα μας οδηγήσει στην εστία. Επομένως, δεν χρειαζόμαστε κάποιον κόσμο, γιατί δεν χρειάζεται να είμαστε χωρίς νου.

Το κύριο σημείο, άλλη μια φορά, είναι ότι δεν απελευθερώνουμε το νου μας από τα πράγματα του κόσμου, αλλά από την ενοχή που δίνει ο σκοπός του κόσμου. Μόλις ο νους μας αποδεσμευτεί από την ανυπαρξία της ενοχής, είναι ελεύθερος να επιστρέψει στο Άγιο Πνεύμα, το Οποίο μας οδηγεί με χαρά πέρα από τη γέφυρα στον πραγματικό κόσμο, τον τόπο της αλήθειας και της ομορφιάς:

*… Αυτό που έχει σφυρηλατήσει η ενοχή είναι άσχημο, τρομακτικό και πολύ επικίνδυνο. Μην βλέπεις καμιά ψευδαίσθηση αλήθειας και ομορφιάς εκεί. Και να είσαι ευγνώμων που **υπάρχει** ένα μέρος όπου η αλήθεια και η ομορφιά σε περιμένουν. Πήγαινε να τις συναντήσεις χαρωπά και μάθε πόσα σε περιμένουν χάρη στην απλή σου προθυμία να παρατήσεις το τίποτα **διότι** δεν είναι τίποτα. (K-16.VI.10:4-7)*

(6:1-2) Αυτή είναι η επιλογή. Τι απώλεια είναι δυνατόν να υπάρξει για σένα αν επιλέξεις να μην δίνεις αξία στο τίποτα;

Ο Ιησούς μας διαβεβαιώνει ότι δεν θα χάσουμε τίποτα όταν επιλέγουμε ενάντια στο τίποτα. Μέσα στο σύστημα σκέψης του εγώ ωστόσο, η θυσία και η απώλεια είναι σημαντικοί παράγοντες: Πρέπει να εγκαταλείψω κάτι για να πάρω κάτι ως αντάλλαγμα - αν θέλω να έχω την ιδιαιτερότητα πρέπει να επιβιώσω, πρέπει να πληρώσω γι' αυτό · αν θέλω να λυτρωθώ από τον Θεό για όσα έκλεψα από Αυτόν, πρέπει να Τον αποζημιώσω. Επιπλέον, το εγώ διδάσκει ότι υπάρχει πάντα απώλεια εάν πιάσω το χέρι του Ιησού. Όμως έχουμε διδαχθεί διαφορετικά:

Χρειάζεται να μάθεις πολλά και για να συνειδητοποιήσεις και να αποδεχτείς το γεγονός ότι ο κόσμος δεν έχει να δώσει τίποτα. Τι μπορεί να σημαίνει η θυσία του τίποτα; Δεν γίνεται να σημαίνει ότι έχεις λιγότερα εξαιτίας αυτής. Σύμφωνα με αυτόν τον κόσμο, δεν υπάρχει θυσία που να μην εμπλέκει το σώμα. Σκέψου για λίγο τι ονομάζει θυσία ο κόσμος. Δύναμη, φήμη, χρήματα, σωματική ευχαρίστηση · ποιος είναι ο «ήρωας» στον οποίο ανήκουν όλα αυτά; Θα μπορούσαν να σημαίνουν τίποτα σε κάτι άλλο εκτός από ένα σώμα; Εν τούτοις το σώμα δεν μπορεί να αξιολογεί. Αναζητώντας τέτοια πράγματα ο νους συνδέει τον εαυτό του με το σώμα, κρύβοντας την Ταυτότητά του και χάνοντας από μπροστά του αυτό που είναι πραγματικά.

Μόλις συμβεί αυτή η σύγχυση, ο νους καθίσταται αδύνατον να καταλάβει ότι όλες αυτές οι «ηδονές» του κόσμου δεν είναι τίποτα. Αλλά πόσο μεγάλη θυσία (και αυτή είναι πραγματικά θυσία!) εμπεριέχει όλο αυτό. Τώρα ο νους έχει καταδικάσει τον εαυτό του να αναζητά χωρίς να βρίσκει · να είναι για πάντα ανικανοποίητος και δυσαρεστημένος · να μην γνωρίζει τι είναι αυτό που θέλει να βρει. (Εγχ-13.2:1-3:3)

Παρεμπιπτόντως, οι τέσσερις κοσμικές αξίες που απαριθμούνται στο 2:6 προέρχονται από την περίφημη δήλωση του Φρόιντ στις *Εισαγωγικές του Διαλέξεις για την Ψυχανάλυση*, που αναφέρεται στον καλλιτέχνη:

*Καταπιέζεται από υπερβολικά ισχυρές ενστικτώδεις ανάγκες. Επιθυμεί να κερδίσει τιμή, δύναμη, πλούτο, φήμη και την αγάπη των γυναικών ...**

Έτσι μαθαίνουμε ότι επιλέγοντας τον πραγματικό κόσμο του Αγίου Πνεύματος και όχι τον κόσμο του διαχωρισμού και του πόνου του εγώ δεν έχουμε καμία απώλεια, αλλά κερδίζουμε την Ταυτότητά μας, την επίγνωση την οποία φαινομενικά είχαμε χάσει σε εκείνη τη στιγμή της τρέλας:

Δάσκαλε του Θεού, μην ξεχνάς την σημασία της θυσίας, και να θυμάσαι ότι κάθε απόφαση που παίρνεις πρέπει να ερμηνεύεται με τους όρους του κόστους. Αποφάσισε υπέρ του Θεού, και τα

πάντα σου δίνονται χωρίς κανένα κόστος. Αποφάσισε εναντίον Του, και επιλέγεις το τίποτα, με κόστος της επίγνωσης των πάντων. (Εγχ-13.8:1-3)

(6:3-5) Αυτός ο κόσμος δεν έχει τίποτα που να θέλεις πραγματικά, αλλά αυτό που διαλέγεις για να πάρει την θέση του, το θέλεις πραγματικά! Ας σου δοθεί σήμερα. Δεν περιμένει παρά την επιλογή σου, για να πάρει την θέση όλων αυτών των πραγμάτων που αναζητάς αλλά δεν θέλεις.

Ο Ιησούς κάνει έκκληση για άλλη μια φορά στη λογική μας και τον λόγο που έχουμε για να κάνουμε τη σωστή επιλογή, πράγμα που δεν είναι καθόλου επιλογή μόλις σταθμιστούν προσεκτικά οι δύο εναλλακτικές λύσεις:

Οι δάσκαλοι του Θεού δεν γίνεται να μετανιώνουν όταν παραιτούνται από τις ηδονές αυτού του κόσμου. Είναι θυσία να παραιτηθείς από τον πόνο; Δυσανασχετεί ένας ενήλικος που αφήνει τα παιδικά παιχνίδια; Κάποιος που η όρασή του έχει ήδη δει το πρόσωπο του Χριστού είναι δυνατόν να κοιτάζει πίσω του αναπολώντας ένα σφαγείο; Κανένας που έχει ξεφύγει από τον κόσμο και όλες τις ασχήμιες του δεν κοιτάζει πίσω του με καταδικαστική διάθεση… Ποιος στα λογικά του επιλέγει το τίποτα ενώ μπορεί να έχει τα πάντα; (Εγχ-13.4:1-5, 10)

(7:1) Άσκησε την προθυμία σου να κάνεις αυτή την αλλαγή για δέκα λεπτά το πρωί και το βράδυ, και άλλα δέκα ανάμεσα.

Αυτό που προτείνεται είναι να εξασκηθείτε για τριάντα λεπτά, αλλά σαφώς ο Ιησούς θα ήθελε να σκεφτόμαστε όλη την ημέρα αυτό που πραγματικά θέλουμε, ειδικά όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να ξεχνάμε.

(7:2-4) Άρχισε έτσι:

Πέρα από αυτό τον κόσμο υπάρχει ένα κόσμος που θέλω. Επιλέγω να βλέπω αυτό τον κόσμο αντί γι' αυτόν που έβλεπα μέχρι τώρα, γιατί εδώ δεν υπάρχει τίποτα που να θέλω πραγματικά.

Δεν μπορείτε να λέτε αυτές τις λέξεις και να τις εννοείτε όσο προσπαθείτε να διατηρήσετε την ιδιαιτερότητά σας. Επομένως, πρέπει να δώσετε ιδιαίτερη προσοχή σε αυτήν την επιθυμία, αλλιώς θα είναι απλά κενές λέξεις που δεν σημαίνουν τίποτα. Οι ασκήσεις δεν θα λειτουργήσουν και εσείς θα πιστέψετε ότι κάνατε ο χρέος σας, αλλά ο Ιησούς και τα μαθήματά του ότι σας απογοήτευσαν. Προσπαθήστε να βρείτε τη σκέψη που λέει: «Δίνω μεγαλύτερη αξία στην ατομικότητά μου, την ιδιαιτερότητά μου και στο να έχω δίκιο, και όχι στο να δεχθώ την Αγάπη του Θεού». Τώρα μπορείτε να κάνετε μια ουσιαστική επιλογή, όπως εξηγεί αυτό το απόσπασμα, περιγράφοντας τη ματαιότητα της αναζήτησης αυτών που θέλουμε από τον κόσμο:

Ποιος θα ήταν πρόθυμος να απομακρυνθεί από όλους τους δρόμους του κόσμου, εκτός κι αν είχε καταλάβει την πραγματική τους ματαιότητα; Δεν είναι χρήσιμο να αρχίσει έτσι, αντί να αναζητά έναν άλλο δρόμο; Γιατί όσο βλέπει επιλογή εκεί όπου δεν υπάρχει καμία, ποια δύναμη απόφασης μπορεί να χρησιμοποιήσει; Η μεγάλη απελευθέρωση της δύναμης πρέπει να αρχίσει με το να μάθεις που αυτή πραγματικά έχει χρησιμότητα. Και ποια απόφαση έχει δύναμη εάν εφαρμόζεται σε καταστάσεις χωρίς επιλογή; (Κ-31.IV.5)

Μόλις δούμε τις δύο επιλογές τη μια δίπλα στην άλλη η επιλογή είναι απλή. Τώρα έρχεται αυτή η όμορφη πρόταση:

(7:5) Έπειτα κλείσε τα μάτια σου στον κόσμο που βλέπεις, και μέσα στην σιγαλιά του σκοταδιού δες τα φώτα που δεν είναι από αυτόν τον κόσμο να ανάβουν ένα - ένα, μέχρι το γεγονός ότι το ένα αρχίζει εκεί που τελειώνει το άλλο χάνει κι αυτό την σημασία του, καθώς όλα αναμειγνύονται και γίνονται ένα.

Καθώς ασκείστε προοδευτικά, θα δείτε το φως σε κάποιον άλλο - όχι το φυσικό φως - γιατί θα το έχετε δει στον εαυτό σας. Καθώς το κάνετε με συνέπεια, μέρα με τη μέρα, θα συνειδητοποιήσετε ότι το φως είναι το ίδιο σε όλους. Στη συνέχεια, η δήλωση «ότι το ένα (φως) αρχίζει εκεί που τελειώνει το άλλο» αποκτά σημασία, γιατί συνειδητοποιείτε ότι το φως στα αδέλφια σας και στον εαυτό σας είναι το ίδιο, όπως είναι και στον Ιησού. Αυτό είναι το μόνο φως στο νου σας, γιατί είναι το φως του Θεού: μια ενιαία και ενοποιημένη παρουσία δίχως αρχή και τέλος. Όμως χρειάζεστε εξάσκηση σε όλες τις καταστάσεις και τις σχέσεις, συμπεριλαμβάνοντας τον εαυτό σας, στις οποίες θα μπείτε στον πειρασμό να δείτε μόνο το σκοτάδι και τις πτυχές της ιδιαιτερότητας. Έτσι θα κλείσουν τα μάτια σας στο διαχωρισμό και θα ανοίξουν στην ενότητα:

… Αν δεν αντιλαμβάνεσαι την δημιουργία Του αληθινά δεν θα μπορείς να γνωρίσεις τον Δημιουργό, εφόσον ο Θεός και οι δημιουργίες Του δεν είναι διαχωρισμένες. Η Ενιαιότητα του Δημιουργού και της δημιουργίας είναι η ολότητά σου, η νοητική σου υγεία και η απεριόριστη δύναμή σου. Αυτή η απεριόριστη δύναμη είναι το δώρο του Θεού σε σένα, διότι είναι αυτό που είσαι. (Κ-7.VI.10:3-5)

(8:1-2) Σήμερα τα φώτα του Ουρανού υποκλίνονται σε σένα, για να λάμπουν πάνω στα βλέφαρά σου όσο αναπαύεσαι πέρα από τον κόσμο του σκότους. Εδώ βρίσκεται φως που τα μάτια σου δεν μπορούν να δουν.

Η αναφορά δεν γίνεται στο φυσικό φως ή τις αύρες, αλλά στο φως της Επανόρθωσης που λάμπει στους νόες μας. Ακόμα κι αν βιώσουμε αυτήν την θεραπευτική σκέψη του φωτός στο φυσικό επίπεδο, πρέπει να θυμόμαστε ότι είναι μόνο μια συμβολική αντανάκλαση της σκέψης του νου για το φως. Είναι επίσης σημαντικό να προχωρήσουμε πέρα από την ποιητική ομορφιά αυτών των λέξεων στο πραγματικό τους νόημα: Δεν υπάρχει εξωτερικό φως που να λάμπει πάνω μας, γιατί το φως είναι μέσα μας. Πράγματι, το φως *είμαστε* εμείς, και αποκαθίσταται στη επίγνωση τη στιγμή που απαρνούμαστε το σκοτάδι.

(8:3) Και όμως, ο νους σου μπορεί να το δει πεντακάθαρα, και να το καταλάβει.

Τα μάτια σας δεν μπορούν να το δουν, γιατί τα μάτια σας φτιάχτηκαν να μην βλέπουν και να μην γνωρίσουν το φως του νου. Στην πραγματικότητα, τα μάτια δεν έγιναν για να δουν το σκοτάδι της ενοχής του νου. Ωστόσο, όταν επιλέγετε τον Ιησού ως δάσκαλό σας, θα κοιτάζετε έξω τον κόσμο και θα βλέπετε μόνο εκφράσεις της αγάπης ή καλέσματα για αγάπη (Κ-14.Χ.7:1), συνειδητοποιώντας ότι η έκφραση και το κάλεσμα είναι το ίδιο. Η ενοχή μας τυφλώνει και δεν μπορούμε να δούμε αυτή την ενιαία αλήθεια · η συγχώρεση την απελευθερώνει.

(8:4-5) Μια μέρα χάριτος σου δίνεται σήμερα, και δίνουμε τις ευχαριστίες μας. Αυτή την μέρα συνειδητοποιούμε ότι αυτό που φοβόσουν να χάσεις ήταν μόνο η ίδια η απώλεια.

Αυτό που «φοβόσουν να χάσεις » ήταν η σκέψη της ατομικότητας του εγώ, το οποίο δεν είναι τίποτα. Αυτός ο ατομικός εαυτός αντιπροσωπεύει την απώλεια της Ταυτότητάς μας ως Χριστός, που είναι το παν. Η συγχώρεσή μας, μας επιτρέπει να αναγνωρίσουμε τη διαφορά μεταξύ του τίποτα που δεν έχει αξία και την αξία των πάντων. Και θυμόμαστε αυτό που πραγματικά θέλουμε:

Μπορεί να πιστεύεις ότι αυτά τα μαθήματα σου ζητούν θυσίες από όλα αυτά που αγαπάς. Κατά μία έννοια αυτό είναι αλήθεια, διότι αγαπάς τα πράγματα που σταυρώνουν τον Υιό του Θεού, και στόχος αυτών των μαθημάτων είναι να τον απελευθερώσουν. Αλλά μην κάνεις λάθος ως προς το τι σημαίνει θυσία. Πάντα σημαίνει ότι παραιτείσαι από αυτό που θέλεις. Ω δάσκαλε του Θεού, τι είναι αυτό που θέλεις, λοιπόν; Ο Θεός σε κάλεσε και εσύ απάντησες στο Κάλεσμά Του. Θέλεις, λοιπόν, να θυσιάσεις αυτό το Κάλεσμα; (Εγχ-13.6:1-7)

Ποιοι λογικοί θα επέλεγαν ποτέ να θυσιάσουν αυτό το Κάλεσμα, μόλις θυμόταν ότι ήταν δικό τους, να τους καλεί στη χάρη που διασκορπίζει όλες τις σκέψεις της θυσίας και της απώλειας.

(9) Τώρα καταλαβαίνουμε ότι δεν υπάρχει απώλεια. Γιατί, επιτέλους έχουμε δει το αντίθετό της, και είμαστε ευγνώμονες για την επιλογή που κάναμε. Να θυμάσαι την απόφασή σου κάθε ώρα, και αφιέρωνε ένα λεπτό για να επιβεβαιώσεις την επιλογή σου, αφήνοντας κατά μέρος τις όποιες σκέψεις έχεις, και στην θέση τους για λίγο, μείνε μόνο σε αυτή:

Ο κόσμος που βλέπω δεν έχει τίποτα που να θέλω.

Πέρα από αυτόν τον κόσμο υπάρχει ένα κόσμος που θέλω.

Δεν είναι μόνο σημαντικό να θυμάστε την απόφασή σας κάθε ώρα, αλλά και όλη την ημέρα. Όταν αντιληφθείτε τις σκέψεις του εγώ - κρίση, επίθεση και ιδιαιτερότητα - μην αισθάνεστε ένοχοι, αλλά πηγαίνετε γρήγορα να ζητήσετε βοήθεια στον Ιησού για να δείτε την κατάσταση διαφορετικά. Αυτό σημαίνει να εξετάσετε τον σκοπό που έχετε δώσει στην κατάσταση, ότι αμύνεστε ενάντια στον σκοπό που έχει η συγχώρεση του, τον οποίο είστε τώρα έτοιμοι να αποδεχτείτε. Βασικό για αυτήν τη διαδικασία είναι να αναγνωρίσετε ότι ένα μέρος του νου σας δεν θέλει τον κόσμο του φωτός και της αγάπης, αλλά ένα άλλο μέρος τον θέλει · αλλιώς δεν θα κάνατε αυτά τα μαθήματα. Η επίγνωση αυτού του διαχωρισμού σας επιτρέπει να ζητήσετε από τον Ιησού να σας βοηθήσει να αλλάξετε ο νου σας, λέγοντας, και πραγματικά εννοώντας:

Ο κόσμος που βλέπω δεν έχει τίποτα που να θέλω. Πέρα από αυτόν τον κόσμο υπάρχει ένα κόσμος που θέλω.

Είμαστε έτοιμοι τώρα για το τελικό μάθημα αυτής της σειράς, το οποίο ενισχύει τη δύναμη του νου μας να επιλέξει μόνο αυτό που θα μας κάνει ευτυχισμένους.

* The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud (London: Hogarth Press, 1953), Volume XVI, p. 376.

ΜΑΘΗΜΑ 130

Είναι αδύνατον να βλέπω δύο κόσμους

Σ’ αυτό το μάθημα που είναι τελευταίο αυτής της ενότητας, ο Ιησούς υπογραμμίζει άλλη μια φορά τη δύναμη που έχουμε να αποφασίζουμε, κάνοντας σαφές ότι αυτό που βλέπουμε εξωτερικά δεν είναι καθόλου εξωτερικό, αλλά ότι απλά είναι μια σκιά ή μια αντανάκλαση αυτού που φτιάξαμε αρχικά μέσα στο νου. Αυτό το μάθημα λοιπόν, αναπτύσσει την αρχή ότι *η προβολή δημιουργεί την αντίληψη*: αρχικά βλέπουμε μέσα μας, επιλέγοντας είτε το σκοτάδι της αμαρτίας του εγώ, είτε το φως της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος · μετά κοιτάζουμε έξω και αντιλαμβανόμαστε είτε μια σκιά ενοχής είτε μια αντανάκλαση αγάπης. Έτσι, το πρόβλημα δεν βρίσκεται ποτέ σε αυτό που

αντιλαμβανόμαστε έξω, αλλά στον δάσκαλο που έχουμε επιλέξει μέσα μας. Η απόφαση αυτή αποτελεί το αντικείμενο αυτού του μαθήματος.

(1:1-3) Η αντίληψη είναι συνεπής. Αυτό που βλέπεις αντανακλά αυτό που σκέφτεσαι. Και αυτό που σκέφτεσαι δεν αντανακλά παρά την επιλογή σου για το τι θέλεις να δεις.

Όλα όσα αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά δεν είναι συνεπή, γιατί αυτά πάντα αλλάζουν. Αυτό που θέλει να πει ο Ιησούς είναι ότι η αντίληψή μας συμβαδίζει με τις σκέψεις μας, καθώς αυτές συμβαδίζουν με τον δάσκαλο που έχουμε επιλέξει - η δική μας επιλογή για το τι θέλουμε να δούμε. Βρίσκουμε την ίδια ιδέα στην ενότητα «Τα Χαρακτηριστικά των Δασκάλων του Θεού» κάτω από την υποενότητα «Τιμιότητα», όπου ο Ιησούς ορίζει την ειλικρίνεια ως συνέπεια: αυτό που κάνουμε ή λέμε είναι σύμφωνο με αυτό που σκεφτόμαστε (Εγχ-4.II). Έτσι η τιμιότητα δεν ορίζεται από τη μορφή, την αλήθεια της μορφής των λέξεων μας, αλλά από τη συνέπειά της με το περιεχόμενο - αυτό που έχουμε κάνει πραγματικότητα στο νου μας: την αγάπη του Ιησού ή το μίσος του εγώ.

(1:4) Οι αξίες σου το καθορίζουν αυτό, γιατί θέλεις να δεις αυτό στο οποίο δίνεις αξία, πιστεύοντας ότι αυτό που βλέπεις είναι πραγματικά εκεί.

Αυτό που καθορίζει τις αξίες μας είναι η εκτίμηση του ατομικού μας εαυτού: θέλουμε να αποδείξουμε ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό είναι πραγματικός και ότι υπάρχει. Εφόσον είναι αυτή η αξία μας, επιλέγουμε το εγώ ως δάσκαλό μας. Θυμηθείτε ότι στην αρχή, ως ένας Υιός, μας παρουσιάστηκαν δύο επιλογές για τη μικροσκοπική, τρελή ιδέα: να τη δούμε μέσα από τα μάτια του εγώ ή του Αγίου Πνεύματος. Κι εμείς δώσαμε αξία στο διαχωρισμό μας, έτσι επιλέξαμε το πρώτο. Στη συνέχεια για να προστατεύσουμε την ύπαρξή μας επιλέξαμε το εγωικό σύστημα σκέψης της ενοχής και του μίσους, και αυτό προκάλεσε ένα αντιληπτικό σύμπαν με υλική υπόσταση. Από την άλλη πλευρά, εάν επιλέξουμε να δώσουμε αξία την τέλεια Ενιαιότητα της Αγάπης του Θεού, επιλέγουμε τον Ιησού ως δάσκαλό μας και όλα θα αλλάξουν ανάλογα. Όταν αυτή η μετατόπιση είναι πλήρης, βρισκόμαστε στον πραγματικό κόσμο.

(1:5-6) Κανένας δεν μπορεί να βλέπει ένα κόσμο στον οποίο δεν έχει αποδώσει αξία. Και κανένας δεν γίνεται να μη μπορεί να δει αυτό που πιστεύει ότι θέλει.

Αν θέλω το διαχωρισμό, την ατομικότητα και την ιδιαιτερότητα, αυτό θα αντιλαμβάνομαι στον κόσμο. Αν θέλω να επιστρέψω στην εστία για να χαθώ μέσα στην Καρδιά του Θεού, όταν κοιτάζω τον κόσμο θα συνειδητοποιήσω τελικά ότι δεν υπάρχει τίποτα εκεί. Αυτή είναι η εμπειρία του πραγματικού κόσμου, ο τόπος της αλήθειας στο νου μας ο οποίος είναι έξω από το όνειρο του κόσμου. Όταν κοιτάζω το όνειρο από έξω σημαίνει ότι δεν παίρνω τίποτα στα σοβαρά εδώ γιατί γνωρίζω ότι είναι απατηλό. Καταλαβαίνω τον σκοπό του ονείρου και, καθώς δεν το μοιράζομαι πλέον, δεν μοιράζομαι πλέον την πίστη στην πραγματικότητά του. Μπορεί να θυμάστε αυτήν τη δήλωση από την επί του Όρους Ομιλία:

Διότι, όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί θα είναι και η καρδία σας. (Κατά Ματθαίον 6:21)

Αυτό αναφέρεται πέντε φορές στα *Μαθήματα Θαυμάτων* και αποτελεί τη βάση για αυτό το απόσπασμα. Στην αρχή του κειμένου, π.χ., διαβάζουμε:

… Θυμήσου ότι εκεί όπου είναι η καρδιά σου, εκεί βρίσκεται και ο θησαυρός σου. Πιστεύεις σε ό,τι δίνεις αξία. (Κ-2.II.1:5-6)

Ό,τι πιστεύουμε, βλέπουμε: «Και κανένας δεν γίνεται να μη μπορεί να δει αυτό που πιστεύει ότι θέλει». Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς στα μαθήματά του δίνει ιδιαίτερη έμφαση στο

σκοπό. Ο σκοπός που επιλέξαμε, ο οποίος βασίζεται στην πεποίθηση, καθορίζει αυτό που θέλουμε, το οποίο με τη σειρά του καθορίζει αυτό που βλέπουμε: *η προβολή δημιουργεί την αντίληψη*.

(2:1) Ωστόσο, ποιος μπορεί να μισεί και ν' αγαπά ταυτόχρονα;

Θυμηθείτε ότι η *διάσπαση (διάσχιση)* είναι ένας ψυχολογικός όρος που περιγράφει πώς διατηρούμε ταυτόχρονα δύο αλληλοαποκλειόμενες σκέψεις:

… Η διάσπαση είναι μια διαστρεβλωμένη διαδικασία σκέψης όπου δύο συστήματα σκέψης που δεν μπορούν να συνυπάρξουν διατηρούνται συγχρόνως. (K-14.VII.4:3)

Το εγώ μας έχει κάνει να πιστεύουμε ότι μπορούμε να μισούμε και να αγαπάμε ταυτόχρονα. Έχω χωρίσει την αγάπη στον ορθό νου μου και την κρύβω, και ταυτίζομαι μόνο με το μίσος του εγώ. Όταν φέρνω την αγάπη και το μίσος στο ίδιο σημείο, ωστόσο - φέρνοντας την ψευδαίσθηση στην αλήθεια - το σκοτάδι του μίσους μας πρέπει να εξαφανιστεί:

… Αν τα βάλουμε μαζί, η κοινή αποδοχή τους γίνεται αδύνατη. Αλλά αν το ένα κρατηθεί στο σκοτάδι κρυμμένο από το άλλο, ο διαχωρισμός τους φαίνεται πως τα κρατά και τα δύο ζωντανά και ίσης αξίας στην πραγματικότητά τους. (K-14.VII.4:4-5)

Ο Ιησούς μιλά εδώ για το ότι χρειάζεται να κάνουμε μια επιλογή. Δεν μπορώ να επιλέξω και τα δύο την αγάπη και το μίσος, και αυτός είναι ο φόβος του εγώ: αν επιλέξουμε την αγάπη, το μίσος εξαφανίζεται και με αυτό φεύγει ο εαυτός που έγινε υπαρκτός μέσα στο μίσος και τράφηκε με την ενοχή:

… Η ένωσή τους, λοιπόν, γίνεται η πηγή του φόβου, διότι αν συναντηθούν, πρέπει να πάψουμε να αποδεχόμαστε το ένα από τα δύο. Δεν μπορείς να τα έχεις και τα δύο, διότι το ένα αρνείται το άλλο. Όταν είναι ξεχωριστά, αυτό το γεγονός χάνεται από την αντίληψη, διότι αν το κάθε ένα βρίσκεται σε ξεχωριστό μέρος, μπορεί να του αποδώσεις σταθερή πίστη. Αν τα φέρεις το ένα δίπλα στο άλλο, αμέσως το γεγονός ότι είναι εντελώς ασυμβίβαστα γίνεται ολοφάνερο. Το ένα θα χαθεί, διότι το άλλο είναι αντιληπτό στην ίδια θέση. (K-14.VII.4:6-10)

Έτσι επιλέγουμε να ζήσουμε στο σκοτάδι του μίσους και της κρίσης, του φόβου και της ενοχής. Με αυτόν τον τρόπο, ο ατομικός και ιδιαίτερος εαυτός είναι εγγυημένη ύπαρξη, ο οποίος διατηρείται από τις σωματικές σκιές του διαχωρισμού και προστατεύεται από το φως της συγχώρεσης εις βάρος τής ζωντανής ενιαιότητας:

Ο κόσμος που βλέπεις είναι βασισμένος στην «θυσία» της ενιαιότητας. Είναι μια εικόνα ολοκληρωτικού διχασμού και καθολικής απουσίας ενότητας. Γύρω από κάθε οντότητα είναι χτισμένος ένας τοίχος τόσο συμπαγής φαινομενικά που ό,τι είναι μέσα μοιάζει σαν να μην έχει πρόσβαση προς τα έξω, και ό,τι είναι έξω ποτέ δεν μπορεί να φτάσει και να ενωθεί με αυτό που είναι αποκλεισμένο μέσα στον τοίχο. Κάθε μέρος πρέπει να θυσιάσει το άλλο, για να κρατήσει τον εαυτό του ολόκληρο. Γιατί εάν ενωνόντουσαν το καθένα θα έχανε την δική του ταυτότητα, ενώ με το διαχωρισμό τους διατηρούν τον εαυτό τους. (K-26.I.2)

Ο Ιησούς συνεχίζει να εξηγεί αυτό το παράξενο σύστημα σκέψης του φόβου που προσπαθεί να διατηρήσει ανέπαφο τον ατομικό μας εαυτό, διαχωρισμένο από τον Εαυτό μας:

(2:2-3) Ποιος μπορεί να επιθυμεί αυτό που δεν θέλει να είναι πραγματικότητα; Και ποιος μπορεί να επιλέγει να βλέπει ένα κόσμο τον οποίο φοβάται;

Αν φοβάμαι τον πραγματικό κόσμο επειδή απειλεί την ατομικότητά μου, δεν θα τον δω, γιατί βλέπω μόνο αυτό που το εγώ προγραμματίζει να δουν τα μάτια, τα αυτιά και ο εγκέφαλός μου, να

κάνουν πραγματικό και να το καταλάβουν. Φοβόμαστε την αγάπη του Ιησού επειδή αποδεικνύει ότι η ιδιαιτερότητά μας είναι ένα ψέμα και έτσι βλέπουμε μόνο την ιδιαιτερότητα των ξεχωριστών συμφερόντων. *Η προβολή δημιουργεί την αντίληψη* είναι η αρχή στην οποία βασίζεται η κατανόησή μας για τις φαινομενικά πραγματικές εμπειρίες στον αντιληπτικό κόσμο.

(2:4-5) Ο φόβος τυφλώνει γιατί αυτό είναι το όπλο του: Αυτό που φοβάσαι να δεις, δεν μπορείς να το δεις. Η αγάπη και η αντίληψη, επομένως, πηγαίνουν χέρι-χέρι, αλλά ο φόβος κρύβει μέσα στο σκοτάδι αυτό που βρίσκεται εκεί.

Η Αγάπη του Θεού είναι στο νου μου, η οποία εκπροσωπείται από την αρχή της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος. Το εγώ φοβάται να επιλέξω το Άγιο Πνεύμα ως Δάσκαλό μου και έτσι κρατά την αγάπη κρυμμένη, κρατώντας την στο σκοτάδι και χρησιμοποιεί ως κάλυμμα την ατομικότητα και ενοχή. Το εγώ με διδάσκει ότι πρέπει να φοβάμαι την ενοχή μου, το δικό του πονηρό τέχνασμα. Ωστόσο, φοβάμαι πραγματικά να επιλέξω την αγάπη και έτσι ο φόβος με τυφλώνει Συνήθως στα *Μαθήματα Θαυμάτων* η ενοχή περιγράφεται ως ο παράγοντας που τυφλώνει:

Η ενοχή σε τυφλώνει, διότι όσο βλέπεις έστω και μια κηλίδα ενοχής μέσα σου, δεν βλέπεις το φως. Και προβάλλοντάς την ο κόσμος φαίνεται σκοτεινός, και τυλιγμένος στην ενοχή σου. Πετάς ένα σκοτεινό πέπλο επάνω του, και δεν μπορείς να τον δεις διότι δεν μπορείς να κοιτάξεις μέσα σου. (K-13.IX.7:1-3)

Έτσι, η ενοχή και ο φόβος μας λένε να μην κοιτάξουμε μέσα μας, γιατί αν το κάνουμε θα δούμε την αμαρτία μας. Κοιτάζουμε μόνο έξω από εμάς, για να προστατεύσουμε τον εαυτό μας, και αναπόφευκτα αντιλαμβανόμαστε έναν κόσμο που για εμάς είναι πραγματικός. Στην πραγματικότητα, όμως, αν κοιτάζαμε μέσα μας θα συνειδητοποιούσαμε ότι δεν υπάρχει τίποτα εκεί - *κυριολεκτικά!* Το ακόλουθο απόσπασμα είναι ίσως η πιο ξεκάθαρη έκφραση του συλλογισμού του εγώ στα *Μαθήματα Θαυμάτων,* να μας κρατήσει στην κατάσταση χωρίς νου και σε μια σωματική κατάσταση φόβου. Οι συλλογισμοί του είναι πραγματικά αβάσιμοι, γιατί δεν υπάρχει τίποτα στο νου μας που να μπορεί να μας βλάψει. Πράγματι, δεν υπάρχει τίποτα μέσα στο νου μας εκτός από το φως της Αγάπης του Ουρανού:

… Πολύ δυνατά το εγώ σου φωνάζει να μην κοιτάξεις μέσα σου, διότι αν το κάνεις τα μάτια σου θα πέσουν στην αμαρτία, και ο Θεός θα σε τυφλώσει. Αυτό πιστεύεις, κι έτσι δεν κοιτάζεις. Ωστόσο δεν είναι αυτός ο κρυφός φόβος του εγώ, ούτε ο δικός σου που το υπηρετείς… Κάτω από τον φόβο σου να κοιτάξεις μέσα σου εξαιτίας της αμαρτίας βρίσκεται άλλος ένας φόβος, κάποιος που κάνει το εγώ να τρέμει.

Τι θα γινόταν αν κοίταζες μέσα σου και δεν έβλεπες καθόλου αμαρτία; Αυτή την «τρομακτική» ερώτηση το εγώ ποτέ δεν την κάνει. Κι εσύ που τώρα το ρωτάς απειλείς πολύ σοβαρά ολόκληρο το αμυντικό σύστημα του εγώ που δεν μπαίνει πια στον κόπο να προσποιηθεί ότι είναι φίλος σου. (K-21.IV.2:3-5, 8· 3:1-3)

Ο σκοπός των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι να μας βοηθήσουν να θέσουμε την ίδια ερώτηση στο εγώ, γιατί σ' αυτή βασίζεται η σωτηρία μας και το να επιστρέψουμε από το σκοτάδι στο φως.

(3:1-2) Τι μπορεί, λοιπόν, ο φόβος να προβάλλει πάνω στον κόσμο; Τι μπορείς να δεις μέσα στο σκοτάδι που να είναι πραγματικό;

Αυτό που προβάλλει ο φόβος πάνω στον κόσμο είναι το τίποτα, γιατί προβάλλει το σύστημα σκέψης του εγώ - διαχωρισμό, ατομικότητα, ενοχές, επίθεση, βάσανα και θάνατο - το οποίο είναι εγγενώς τίποτα. Το εγώ μας λέει ότι οι σκέψεις του είναι πραγματικές και μέσα σε αυτές βρίσκεται η ταυτότητά μας, προστατευμένη με ασφάλεια από τους φίλους μας. Ταυτόχρονα μας λέει ότι

αυτοί οι «φίλοι» είναι τόσο φρικτοί που δεν μπορούμε να τους κοιτάξουμε, με τον κίνδυνο να αφανιστούμε. Βλέπουμε άλλη μια φορά το διαχωρισμό σε δράση: από τη μία καλωσορίζουμε την αμαρτία, την ενοχή και το φόβο ως εαυτό μας · από την άλλη πλευρά, δραπετεύουμε από τα δικά τους «μυτερά, κοκαλιάρικα δάχτυλα» του θανάτου (Εργ.189.5:4). Έτσι πρέπει να αρνηθούμε αυτές τις σκέψεις, να τις προβάλλουμε μακριά από το νου μας για να τις βλέπουμε έξω. Αλλά το μόνο που βλέπουμε πραγματικά είναι η σκιά της ενοχής μας, η οποία είναι εγγενώς τίποτα. Η παραίσθηση θα ήταν ένας πιο σωστός όρος γι' αυτό το αντιληπτικό φαινόμενο του να βλέπεις αυτό που δεν υπάρχει:

… Τι θα γινόταν αν αναγνώριζες ότι αυτός ο κόσμος είναι μια παραίσθηση; Τι θα γινόταν αν καταλάβαινες πραγματικά ότι τον επινόησες εσύ; Τι θα γινόταν αν συνειδητοποιούσες ότι εκείνοι που φαίνονται ότι τριγυρνούν μέσα σ' αυτόν, αμαρτάνουν και πεθαίνουν, επιτίθενται και δολοφονούν και αυτοκαταστρέφονται, είναι εντελώς μη πραγματικοί; Θα μπορούσες να έχεις πίστη σε αυτά που βλέπεις, αν το δεχόσουν αυτό; Και θα το έβλεπες; (Κ-20.VIII.7:3-7)

«Τι μπορείς να δεις μέσα στο σκοτάδι που να είναι πραγματικό;» Τίποτα. Αυτό που είναι πραγματικό είναι μόνο το φως, το οποίο περιμένει υπομονετικά να αφαιρεθούν τα καλύμματα της ενοχής που το κρατούν κρυμμένο.

(3:3) Η αλήθεια κρύβεται από τον φόβο, και αυτό που παραμένει είναι μόνο στην σφαίρα της φαντασίας.

Η αλήθεια δεν καταστρέφεται από τον φόβο, αλλά κρύβεται από αυτόν. Αντίστοιχα, όταν κατά τη διάρκεια μιας έκλειψης ο ήλιος βρίσκεται πίσω από το φεγγάρι, ο ήλιος δεν καταστρέφεται · απλά εκείνες τις λίγες στιγμές δεν είναι ορατός. Έτσι, δεν βλέπουμε την αγάπη λόγω του φόβου του νου και της επακόλουθης προβολής του στον κόσμο. Αλλά το γεγονός ότι πιστεύουμε ότι βλέπουμε το φόβο δεν τον κάνει πραγματικό, διότι παραμένει μόνο ένα αποδυναμωμένο προϊόν της δικής μας τρελής φαντασίας, όπως περιγράφει το παρακάτω απόσπασμα:

Όταν έκανες ορατό αυτό που δεν είναι αληθινό, αυτό που είναι αληθινό έγινε αόρατο για σένα. Όμως, δεν μπορεί να είναι αόρατο πραγματικά, διότι το Άγιο Πνεύμα το βλέπει με τέλεια καθαρότητα. Είναι αόρατο για σένα διότι εσύ κοιτάζεις κάτι άλλο. Ωστόσο, δεν εξαρτάται από σένα να αποφασίσεις τι είναι ορατό και τι αόρατο, όπως δεν εξαρτάται από σένα να αποφασίσεις ποια είναι η πραγματικότητα. Αυτό που μπορεί να γίνει ορατό είναι αυτό που βλέπει το Άγιο Πνεύμα. Ο ορισμός της πραγματικότητας ανήκει στον Θεό, όχι σε σένα. (Κ-12.VIII.3:1-6)

Μόνο η αλαζονεία του εγώ είναι που προκαλεί το να πιστεύει ότι κάτι υπάρχει απλά και μόνο επειδή το «βλέπει». Μόνο η τρέλα μας είναι αυτή που μας επιτρέπει να πιστεύουμε ότι αυτό που μας λέει το εγώ είναι η πραγματικότητά μας, όπως έχουμε ήδη δει:

Μην ρωτάς αυτόν τον περαστικό ξένο, «Τι είμαι;» Αυτός είναι το μόνο πράγμα σε ολόκληρο το σύμπαν που δεν ξέρει. Και όμως, αυτόν είναι που ρωτάς, και στην απάντησή του είναι που θέλεις να προσαρμοστείς. Αυτή η μία εξωφρενική σκέψη, μανιώδης μέσα στην αλαζονεία της, εν τούτοις τόσο μικροσκοπική και τόσο ανούσια ξεγλιστρά απαρατήρητη μέσα από το σύμπαν της αλήθειας, και γίνεται ο οδηγός σου. Σε αυτήν απευθύνεσαι για να ρωτήσεις το νόημα του σύμπαντος. Και από το μοναδικό τυφλό πράγμα μέσα σε όλο το σύμπαν της αλήθειας, ζητάς να μάθεις, «Πώς να βλέπω τον Υιό του Θεού;» (Κ-20.III.7:5-10)

Όμως παρά τους φόβους μας και την πραγματικότητα που φανταζόμαστε, η αλήθεια παραμένει ασφαλής μέσα, περιμένοντας την επιστροφή της λογικής μας.

(3:4-6) Όμως, τι μπορεί να είναι πραγματικό μέσα σε φαντασιοπληξίες γεννημένες από τον φόβο; Τι θα ήθελες ώστε να βλέπεις κάτι τέτοιο; Τι θα επιθυμούσες να κρατήσεις μέσα σε ένα τέτοιο όνειρο;

Όπως και σε πολλά άλλα σημεία, ο Ιησούς απευθύνεται σε μας λέγοντας: «Κοιτάξτε αυτό που δίνετε στον εαυτό σας · κοιτάξτε αυτό που έχετε αποδεχτεί ως το ψεύτικο υποκατάστατο του υπέροχου δώρου της θύμησης του Ουρανού που σας προσφέρω». Και ρωτάει: «Τι θα θέλατε ώστε να βλέπετε κάτι τέτοιο; Τί θα επιθυμούσατε να κρατήσετε μέσα σε ένα τέτοιο όνειρο;» Μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτό που επιλέγουμε και που θέλουμε να κρατήσουμε δεν είναι τίποτα. Επιπλέον, ένα τίποτα που μας κάνει πιο δυστυχισμένους. Δεν είναι όμως ο κόσμος που μας θλίβει, αλλά το τίποτα που επιλέξαμε στο νου μας. Ωστόσο, πριν επιλέξουμε εναντίον του και υπέρ της αγάπης του Ιησού, πρέπει πρώτα να έχουμε επίγνωση του μη πραγματικού που έχουμε επιλέξει και που αντιλαμβανόμαστε, όπως συνεχίζει να μας διδάσκει ο Ιησούς:

(4:1) Ο φόβος έχει φτιάξει όλα όσα νομίζεις ότι βλέπεις.

Τα μάτια του σώματός μας τον βλέπουν · αλλά αυτό που βλέπουν δεν υπάρχει. Στην πραγματικότητα, τα μάτια του σώματός μας δεν βλέπουν καθόλου. Τα μάτια που τυφλώνονται από τα σκοτεινά πέπλα της ενοχής του φόβου δεν μπορούν να δουν, σε αντίθεση με το φως της όρασης:

Η όραση βασίζεται στο φως. Δεν μπορείς να δεις στο σκοτάδι. Όμως στο σκοτάδι, στον ιδιωτικό κόσμο του ύπνου, βλέπεις μέσα στα όνειρα παρόλο που τα μάτια σου είναι κλειστά. Κι εδώ είναι που βλέπεις αυτό που έφτιαξες. Αλλά άφησε το σκοτάδι να φύγει και δεν θα βλέπεις πια όλα όσα έφτιαξες, διότι η θέα τους βασίζεται στην άρνηση της όρασης….Τα όνειρα εξαφανίζονται όταν έρθει το φως και μπορείς να δεις.

Μην αναζητάς την όραση μέσω των ματιών σου, διότι έτσι έφτιαξες τον τρόπο που βλέπεις, ώστε να μπορείς να βλέπεις μέσα στο σκοτάδι, και σ' αυτό έχεις εξαπατηθεί. Πέρα από αυτό το σκοτάδι, κι όμως μέσα σου, βρίσκεται η όραση του Χριστού, ο Οποίος κοιτά τα πάντα μέσα στο φως. Η δική σου «όραση» προέρχεται από το φόβο, όπως η δική Του από την αγάπη. (Κ-13.V.8:1-5,9· 9:1-3)

Γνωρίζουμε ότι αυτό που βλέπουμε προέρχεται από το φόβο αν έχουμε κάνει τις διαφορές πραγματικές, διότι η όραση βλέπει μόνο την ομοιότητα η οποία αντανακλά την ενότητα της Υιότητας:

(4:2-3) Όλος ο διαχωρισμός, όλες οι διακρίσεις, και το πλήθος των διαφορών που πιστεύεις ότι καταρτίζουν τον κόσμο. Δεν βρίσκονται εκεί.

Ο Ιησούς δεν δηλώνει μόνο ότι ο Θεός δεν δημιούργησε τα αεροπορικά ατυχήματα, το AIDS, τον καρκίνο ή τη δυστυχία. Δεν δημιούργησε το διαχωρισμό, τις διακρίσεις ή τις διαφορές. Η αρχή του Ουρανού είναι η μη δυαδική Ενιαιότητα. Οτιδήποτε εξωτερικό δεν υπάρχει και δεν μπορεί να υπάρχει, διότι είναι έξω από το Νου του Θεού. Η ενιαιότητα δεν βλέπει διαχωρισμό και διαφορές, οι οποίες είναι ο τομέας του τρελού κόσμου της αντίληψης του εγώ. Το παρακάτω απόσπασμα από το εγχειρίδιο περιγράφει αυτόν τον εγγενώς απατηλό κόσμο:

Η πίστη στον βαθμό δυσκολιών είναι η βάση της αντίληψης αυτού του κόσμου. Βασίζεται στις διαφορές · σε ανισόπεδο υπόβαθρο και σε εναλλασσόμενο προσκήνιο, σε άνισα ύψη και διαφορετικά μεγέθη, σε ποικίλους βαθμούς σκότους και φωτός, και σε χιλιάδες αντιθέσεις στις οποίες κάθε πράγμα που βλέπεις συναγωνίζεται όλα τα άλλα για να αναγνωριστεί… Αυτό που βλέπουν τα μάτια του σώματος είναι μόνο σύγκρουση…

Οι ψευδαισθήσεις είναι πάντα ψευδαισθήσεις διαφορών. Τι άλλο θα μπορούσε να ήταν;… Θεωρώντας την υγεία βάρος, αποσύρεται σε πυρετώδη όνειρα. Και σε αυτά τα όνειρα ο νους είναι διαχωρισμένος, διαφορετικός από τους άλλους νόες, με διαφορετικά δικά του ενδιαφέροντα, και ικανός να ικανοποιήσει τις ανάγκες του εις βάρος των άλλων. (Εγχ.-8.1:1-2,6· 2:1-2,7-8)

Τι υπάρχει μέσα στο νου που προκαλεί αυτές τις διαφορές; Μας το λέει η επόμενη πρόταση:

(4:4-5) Ο εχθρός της αγάπης τις έχει επινοήσει. Όμως, η αγάπη δεν μπορεί να έχει εχθρό, άρα αυτά δεν έχουν καμία αιτία, καμία ύπαρξη, και καμία συνέπεια.

Τα πάντα μέσα στον κόσμο - ο διαχωρισμός, οι διακρίσεις και οι διαφορές του - δεν έχουν αιτία, επειδή προέρχονται από το φόβο - τον «εχθρό» της αγάπης - ο οποίος δεν υπάρχει. Χωρίς αιτία δεν υπάρχει αποτέλεσμα και χωρίς αποτέλεσμα, τα πράγματα του κόσμου δεν υπάρχουν. Όταν είστε μέσα στον πραγματικό κόσμο βρίσκεστε έξω από το όνειρο του κόσμου. Τον κοιτάζετε - τον πόνο, τα βάσανα και το θάνατο - αλλά είστε πέρα από αυτόν γνωρίζοντας ότι αυτό που βλέπετε δεν είναι πραγματικό: η αιτία του κόσμου είναι μια σκέψη που έχει ήδη αναιρεθεί - στην πραγματικότητα, δεν υπήρξε ποτέ - και αν δεν υπάρχει αιτία, αυτό που παρατηρείτε δεν έχει «καμία ύπαρξη και καμία συνέπεια».

(4:6-8) Μπορεί εσύ να τους αποδίδεις αξία, αλλά αυτά παραμένουν αναληθή. Μπορεί να τα αναζητάς, αλλά δεν θα τα βρίσκεις. Σήμερα δεν θα τα αναζητήσουμε, ούτε θα σπαταλήσουμε την ημέρα μας αναζητώντας κάτι που δεν μπορεί να βρεθεί.

Αναζητούμε την ευτυχία, την ειρήνη και τη χαρά, αλλά δεν θα τα βρούμε ποτέ γιατί ο κόσμος δημιουργήθηκε για να κρατήσει κρυφή την πηγή τους: την Αγάπη του Θεού που είναι μέσα στους ορθούς μας νόες. Είμαστε ελεύθεροι στα όνειρά μας να δώσουμε αξία σε ό,τι επιλέγουμε, αλλά δεν έχουμε δύναμη να κάνουμε τέτοιες αξίες πραγματικές:

*… Μόνο ό,τι δημιουργεί ο Θεός είναι αμετάκλητο και αμετάβλητο. Ό,τι έφτιαξες εσύ μπορεί πάντα να αλλάξει διότι, όταν δεν σκέφτεσαι σαν τον Θεό, στην πραγματικότητα δεν σκέφτεσαι καθόλου. Οι αυταπάτες δεν είναι πραγματικές σκέψεις, παρόλο που μπορεί να τις πιστεύεις. Αλλά κάνεις λάθος. Η λειτουργία της σκέψης προέρχεται από τον Θεό και βρίσκεται μέσα στον Θεό. Σαν μέρος της δικής Του σκέψης, εσύ δεν **μπορείς** να σκέφτεσαι χωριστά από Αυτόν. (Κ-5.V.6:11-16)*

Αυτό το ευτυχές γεγονός είναι η Επανόρθωση.

Ακολουθεί άλλη μια σαφής δήλωση λόγω της δύναμης που έχει ο νους να επιλέγει:

(5) Είναι αδύνατον να βλέπεις δύο κόσμους που να μην υπερκαλύπτουν ο ένας τον άλλο με οποιοδήποτε τρόπο. Αναζήτησε τον ένα, και ο άλλος εξαφανίζεται. Αλλά ο ένας παραμένει. Είναι η εμβέλεια της επιλογής πέραν της οποίας δεν μπορεί να υπερβεί η απόφασή σου. Το πραγματικό και το μη πραγματικό βρίσκονται όλα εκεί για να επιλέξεις ανάμεσά τους, και τίποτα περισσότερο.

Αυτός είναι ο νόμος του διαχωρισμένου νου: ο λήπτης των αποφάσεων πρέπει να αποφασίσει ανάμεσα στο εγώ και στο Άγιο Πνεύμα. Δεν μπορεί να επιλέξει και τα δύο, ούτε να μην επιλέξει κανένα από αυτά. Πρέπει πάντα να επιλέγεται ή το ένα ή το άλλο.

*… **δεν μπορείς** να πάρεις αποφάσεις μόνος σου. Η μόνη ερώτηση πραγματικά είναι με τι επιλέγεις να τις παίρνεις. Αυτό είναι όλο πραγματικά. Ο πρώτος κανόνας, λοιπόν, δεν είναι εξαναγκασμός, αλλά μια απλή δήλωση ενός απλού γεγονότος. Δεν θα παίρνεις αποφάσεις μόνος σου ό,τι και να αποφασίζεις. Γιατί οι αποφάσεις παίρνονται μαζί με είδωλα ή με τον Θεό. Και ζητάς βοήθεια από*

τον αντί-Χριστό ή από τον Χριστό, και αυτός που θα επιλέξεις θα ενωθεί μαζί σου και θα σου πει τι να κάνεις. (Κ-30.Ι.14:3-9)

Η παράγραφος αυτού του μαθήματος αντικατοπτρίζει την ίδια ιδέα. Επιλέγουμε ανάμεσα στην αλήθεια και την ψευδαίσθηση, το πραγματικό και το μη πραγματικό. Μόλις δούμε τη σύγκρουση μεταξύ αυτών των δύο κόσμων, η λύση είναι εύκολη:

Η διέξοδος από την σύγκρουση ανάμεσα σε δύο αντικρουόμενα συστήματα σκέψης είναι προφανώς να επιλέξεις το ένα και να παραιτηθείς από το άλλο. Αν ταυτιστείς με το δικό σου σύστημα σκέψης, και δεν μπορείς να ξεφύγεις από αυτό, και αν δεχτείς δύο συστήματα σκέψης που βρίσκονται σε πλήρη διαφωνία, η ειρήνη του νου είναι αδύνατη. Αν διδάσκεις και τα δύο, πράγμα που σίγουρα θα κάνεις εφόσον τα δέχεσαι και τα δύο, τότε διδάσκεις την σύγκρουση και την μαθαίνεις… Δεν μπορεί να υπάρξει καμία σύγκρουση ανάμεσα στην παράνοια και την πνευματική υγεία. Μόνο η μία από τις δύο είναι αληθινή, κι επομένως μόνο η μία είναι πραγματική. (Κ-6.V-B.5:1-3· 6:1-2)

(6:1) Σήμερα θα προσπαθήσουμε να μην κάνουμε κανένα συμβιβασμό εκεί όπου κανένας συμβιβασμός δεν είναι δυνατός.

Ο συμβιβασμός του εγώ, όπως θα δούμε στο τέλος του μαθήματος, φέρνει λίγη κόλαση στον Παράδεισο ή το αντίστροφο. Προσπαθούμε να φέρουμε τον Θεό στον κόσμο, λέγοντας ότι η αλήθεια, η ευτυχία και η ελπίδα υπάρχουν εδώ. Αυτό κάνει τον κόσμο πραγματικό, συμβιβάζοντας τη μη δυϊστική πραγματικότητα του Ουρανού που δεν περιέχει διαχωρισμό, διακρίσεις ή διαφορές. Γι' αυτό, όπως σημειώθηκε νωρίτερα, ο Ιησούς διδάσκει ότι η σωτηρία δεν κάνει συμβιβασμούς. Εδώ συγκεκριμένα μιλάει μέσα στο πλαίσιο της συγχώρεσης, αλλά η γενική αρχή σίγουρα ισχύει:

Η σωτηρία δεν είναι κανενός είδους συμβιβασμός. Το να συμβιβάζεσαι σημαίνει ότι δέχεσαι μόνο μέρος από αυτό που θέλεις · ότι παίρνεις μόνο λίγο και παραιτείσαι από το υπόλοιπο. Η σωτηρία δεν παραιτείται από τίποτα. Είναι ολοκληρωτική για τον καθένα… διότι ο συμβιβασμός είναι η πεποίθηση ότι η σωτηρία είναι αδύνατη… Αυτά τα μαθήματα είναι εύκολα ακριβώς γιατί δεν κάνουν κανένα συμβιβασμό. (Κ-23.ΙΙΙ.3:1-4,6· 4:1)

Όταν πιστεύουμε ότι κάτι εδώ έχει αξία, ή όταν ελπίζουμε σε ένα πιο φωτεινό αποτέλεσμα - ακόμα κι αν είναι κάτι τόσο ευγενές όπως η παγκόσμια ειρήνη, ή τόσο ξεκάθαρο όπως η οικογενειακή υγεία και ευτυχία - προσπαθούμε να επιτύχουμε αυτόν τον συμβιβασμό. Και αυτό ποτέ δεν θα λειτουργήσει. Οι ελπίδες μας θα χαθούν γιατί η πραγματική ελπίδα βρίσκεται μόνο όταν προσκαλέσουμε τον Ιησού να κοιτάξει μαζί μας την απελπισία του εγώ, αυτός είναι ο τρόπος που το εγκαταλείπουμε.

(6:2-5) Ο κόσμος που βλέπεις είναι απόδειξη ότι ήδη έχεις κάνει μια επιλογή. Αυτό που θα μάθουμε σήμερα είναι κάτι περισσότερο από το μάθημα ότι δεν μπορείς να βλέπεις δύο κόσμους. Ο κόσμος που βλέπεις είναι απόλυτα συνεπής από την οπτική που τον βλέπεις. Είναι όλος ένα κομμάτι διότι προέρχεται από ένα συναίσθημα, και αντανακλά την πηγή του σε όλα όσα βλέπεις.

Αυτό που εκφράζει ο Ιησούς είναι η αρχή ότι *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*. Ο τρόπος που μαθαίνουμε ποιον δάσκαλο έχουμε επιλέξει στο νου μας, είναι με το να δίνουμε προσοχή στον κόσμο που φτιάξαμε. Αν είναι ένας κόσμος ιδιαιτερότητας, πόνου και απώλειας, καλού και κακού, αυτό είναι απόδειξη - αφού *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους* - ότι έχουμε επιλέξει το εγώ. Η μόνη αξία που έχει ο κόσμος είναι να αντανακλά σε μας την επιλογή που έκανε ο νους. Όπως είπα, το Μάθημα 193 μας λέει ότι αν ο πόνος είναι πραγματικός στην αντίληψή μας, έχουμε επιλέξει το λάθος δάσκαλο (Εργ.193.7). Αυτό συμβαίνει επειδή ο πόνος προέρχεται από το διαχωρισμό, τις

διακρίσεις και τις διαφορές, διότι έχουμε κάνει το σώμα πραγματικό. Το μάθημα δεν λέει μόνο ότι δεν μπορούμε να δούμε δύο κόσμους, αλλά ότι ο κόσμος που βλέπουμε συνάδει με τον δάσκαλο που έχουμε επιλέξει στο νου μας: *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*. Καταλαβαίνοντας αυτό, ο κόσμος μπορεί να εξυπηρετήσει έναν διαφορετικό σκοπό.

(7:1) Έξι φορές σήμερα, με ευχαριστίες και ευγνωμοσύνη, δίνουμε με χαρά πέντε λεπτά στην σκέψη που δίνει τέλος σε κάθε συμβιβασμό και αμφιβολία, και πηγαίνει πέρα απ' όλα αυτά σαν ένα.

Δεν είμαστε ευγνώμονες για τον πόνο και τα βάσανα που βιώνουμε, αλλά για τον δάσκαλο μέσα στο νου μας που μας βοηθά να καταλάβουμε από πού προέρχονται. Όποιες και αν είναι οι συνθήκες στη ζωή μας, είμαστε ευγνώμονες λόγω των μαθημάτων που μπορούμε να μάθουμε από τον δάσκαλό μας. Κάτω από την ευγενική καθοδήγηση του Ιησού, βλέπουμε ότι κάθε κατάσταση, όσο διαφορετική και αν είναι η μορφή της, περιέχει το μόνο μάθημα που θα μας σώσει από τον πόνο μας. Γι' αυτή την ευκαιρία να θεραπευτούμε, με χαρά δίνουμε τις ευχαριστίες μας.

Σημειώστε ότι ο Ιησούς εξακολουθεί να μιλάει για τριάντα λεπτά. Στα προηγούμενα μαθήματα ήταν δέκα λεπτά, τρεις φορές την ημέρα. τώρα είναι πέντε λεπτά, έξι φορές την ημέρα. Σκοπός του είναι να μας κάνει να είμαστε όλο και πιο προσεκτικοί και να σκεφτόμαστε τα μαθήματα όλο και πιο συχνά. Μπαίνουμε σε πειρασμό, μόλις φεύγουμε από τα σπίτια μας το πρωί, να εμπλακούμε με την πολυάσχολη ζωή μας στον κόσμο και να ξεχάσουμε όλα τα άλλα. Αυτό φαίνεται ότι μας πιέζει. Όπως είπε ο Wordsworth: «Ο κόσμος ασκεί πάρα πολύ έλεγχο στη ζωή μας».* Εάν «δώσουμε με χαρά πέντε λεπτά στην σκέψη που δίνει τέλος σε κάθε συμβιβασμό και αμφιβολία, και πηγαίνει πέρα απ' όλα αυτά σαν ένα», θα καταλάβουμε ότι όλα τα προβλήματα στον κόσμο δεν είναι παρά ένα πρόβλημα, και αυτή η αναγνώριση μας επιτρέπει να επιλέξουμε τη μία του λύση.

(7:2) Δεν θα κάνουμε χίλιες διακρίσεις, ούτε θα επιχειρήσουμε να πάρουμε μαζί μας ένα μικρό κομμάτι της μη πραγματικότητας, αφού αφιερώνουμε το νου μας στην εύρεση μόνο αυτού που είναι αληθινό.

Διακρίσεις όπως: αυτό που μου συνέβη σήμερα είναι καλό, αυτό είναι κακό · αυτό το άτομο με το οποίο βρίσκομαι είναι καλό, αυτό το άτομο είναι κακό - αυτά γεννήθηκαν από το φόβο του εγώ. Αντίθετα, θέλουμε να μάθουμε ότι όλα είναι το ίδιο, διότι έχουμε έναν δάσκαλο που ερμηνεύει τους Υιούς του Θεού - *χωρίς εξαίρεση* - ότι μοιράζονται το κοινό περιεχόμενο της ανάγκης για συγχώρεση. Αυτή η επιθυμία να δούμε ένα μόνο περιεχόμενο μέσα στην ψευδαίσθηση ανοίγει το δρόμο για να βρούμε αυτό που είναι πραγματικό: την Ενιαιότητα του Εαυτού, τον Χριστό που ο Θεός δημιούργησε ως ένα μαζί Του.

(8) Άρχισε την αναζήτησή σου για τον άλλο κόσμο ζητώντας μια δύναμη πέρα από την δική σου, και αναγνωρίζοντας τι είναι αυτό που αναζητάς. Δεν θέλεις ψευδαισθήσεις. Και έρχεσαι σε αυτά τα πέντε λεπτά αδειάζοντας τα χέρια σου από όλους τους ασήμαντους θησαυρούς αυτού του κόσμου. Περιμένεις να σε βοηθήσει ο Θεός, καθώς λες:

Είναι αδύνατον να βλέπω δύο κόσμους. Ας δεχτώ την δύναμη που μου προσφέρει ο Θεός και ας μη βλέπω καμιά αξία σε αυτό τον κόσμο, ώστε να βρω την ελευθερία και την λύτρωση.

Εστιάζουμε στο να εγκαταλείψουμε τη μικρότητα που επιλέξαμε στη θέση του μεγαλείου του Θεού. Και πάλι, πρέπει να έχουμε επίγνωση του τι διευθετούμε, να θυμόμαστε ότι το πρόβλημά μας δεν είναι ότι ζητάμε πάρα πολλά, αλλά πολύ λίγα (Κ-26.VII.11:7). Την πραγματική δύναμη του αετού είναι που αναζητούμε και όχι την αδυναμία του σπουργιτιού, τη δύναμη του Χριστού όχι του εγώ (Εργ-4.I.2:2). Με αυτόν τον τρόπο φέρνουμε σ' αυτή τη δύναμη τους μικρούς μας θησαυρούς, για

να αδειάσουμε τα χέρια μας εκεί και να επιτρέψουμε στην Αγάπη του Θεού να μας γεμίσει. Οι ανούσιες κοσμικές αξίες της ιδιαιτερότητάς μας, που φέρθηκαν στην αξία του πραγματικού κόσμου, αντικαθίστανται γρήγορα από την πραγματική ελευθερία και απελευθέρωση.

(9:1-3) Ο Θεός θα είναι εκεί. Γιατί έχεις επικαλεστεί την μεγάλη αλάνθαστη δύναμη που θα κάνει αυτό το γιγάντιο βήμα μαζί σου με ευγνωμοσύνη. Δεν θα αποτύχεις να δεις τις ευχαριστίες Του να εκφράζονται μέσα σε ξεκάθαρη αντίληψη και αλήθεια.

Αυτή είναι η αντανάκλαση του πραγματικού κόσμου. Όσο πιστεύουμε ότι είμαστε εδώ, δεν μπορούμε να γνωρίζουμε την αλήθεια όπως είναι στην πραγματικότητα: αφηρημένη, μη συγκεκριμένη και ανυπέρβλητη. Ωστόσο, μπορούμε να αντιληφθούμε την αντανάκλαση της αλήθειας με τη μορφή της συγχώρεσης: βλέποντας ότι τα συμφέροντα των άλλων είναι σαν τα δικά μας. Η αντανάκλαση από μόνη της δεν είναι ιερή, γιατί η ιερότητα ανήκει μόνο σε αυτό που συμβολίζει. Ο Ιησούς το κάνει αυτό στην αρχή του κειμένου όταν συζητά για την όραση, η οποία είναι μια αντανάκλαση της γνώσης του Ουρανού.

Η ορθή όραση είναι η φυσική αντίληψη της πνευματικής όρασης, αλλά εξακολουθεί να είναι μια διόρθωση, παρά ένα γεγονός. Η πνευματική όραση είναι συμβολική, και επομένως δεν είναι εργαλείο για την γνώση. Είναι, όμως, ένα μέσο ορθής αντίληψης, κάτι το οποίο την θέτει στο χώρο του θαύματος. Ένα «όραμα του Θεού» είναι μάλλον ένα θαύμα παρά μια αποκάλυψη. Το γεγονός ότι η αντίληψη αναμιγνύεται έστω και ελάχιστα αφαιρεί αυτή την εμπειρία από την σφαίρα της γνώσης. Αυτός είναι ο λόγος που τα οράματα, όσο άγια και να είναι, δεν έχουν διάρκεια. (Κ-3.ΙΙΙ.4)

Έτσι θέλουμε να θυμόμαστε ότι τελικά αυτό που θέλουμε είναι ο Θεός και η Αγάπη Του, όχι οι συγκεκριμένες μορφές με τις οποίες αντανακλώνται. Ο Ιησούς τονίζει αυτό το σημείο στην επόμενη παράγραφο.

(9:4-5) Και δεν θα αμφιβάλλεις γι' αυτό που θα δεις, γιατί παρόλο που είναι αντίληψη, δεν θα είναι κάτι που με την όραση των ματιών σου και μόνο, θα μπορούσες να δεις ποτέ. Και θα γνωρίζεις ότι η δύναμη του Θεού σε στήριζε καθώς έκανες αυτή την επιλογή.

Σε άλλα σημεία αυτό ονομάζεται όραση του Χριστού: η όραση που έρχεται όταν ζητάμε τη βοήθεια του Ιησού για να δούμε τον κόσμο διαφορετικά. Η δύναμη που καλούμε είναι η δική Του, όχι η δική μας, όπως λέει το κείμενο: επιλέγουμε πάντα ανάμεσα στην αδυναμία μας και τη δύναμη του Χριστού μέσα μας (Κ-31.VIII.2). Είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι κάνουμε λάθος και ότι δεν αναγνωρίζουμε αυτό που έχουμε κάνει πραγματικότητα. Επιπλέον, δεν καταλαβαίνουμε τι μας αναστατώνει, αλλά νομίζουμε ότι γνωρίζουμε. Ωστόσο, το γεγονός ότι νομίζουμε ότι γνωρίζουμε και κατηγορούμε για την αναστάτωσή μας κάτι εξωτερικά, μας λέει ότι δεν γνωρίζουμε τίποτα. Έτσι πρέπει ταπεινά να επικαλεστούμε την πραγματική δύναμη μέσα μας, που μας επιτρέπει να δούμε διαφορετικά προς αυτό που μας ενοχλούσε. Έτσι η όραση, που βρίσκεται ακόμα στη σφαίρα της αντίληψης, θέτει τις βάσεις για τον μετασχηματισμό σε γνώση.

(10:1) Απόταξε τον πειρασμό σήμερα όποτε παρουσιαστεί, απλά με το να θυμηθείς τα όρια της επιλογής σου.

Μας ζητείται ξανά να προσέξουμε πως οτιδήποτε στους προσωπικούς μας κόσμους μπορεί να μας βάλει σε πειρασμό για να ξεχάσουμε αυτό που γνωρίζουμε ότι είναι η αλήθεια. Να θυμάστε αυτή την κυοφορούσα πρόταση από το κείμενο:

… Τίποτα δεν τυφλώνει τόσο πολύ όσο η αντίληψη της μορφής. (Κ-22.ΙΙΙ.6:7)

Το να ζητάμε βοήθεια από τον Ιησού σημαίνει να θέλουμε να προχωρήσουμε πέρα από τη μορφή της ιδιαιτερότητας στη σκέψη της μέσα στο νου μας. Αυτό εννοεί η προαναφερθείσα πρόταση από την τελευταία ενότητα του κειμένου:

Ο πειρασμός έχει ένα μάθημα που θέλει να σου διδάξει, σε όλες τις μορφές του, όπου και αν εμφανίζεται. Θέλει να πείσει τον ιερό Υιό του Θεού ότι είναι ένα σώμα, γεννημένος μέσα σε κάτι που πρέπει να πεθάνει, ανίκανος να ξεφύγει από την αδυναμία του, και δέσμιος από ό,τι τον διατάζει να αισθάνεται. (Κ-31.VIII.1:1-2)

Θέλουμε να πάμε πέρα από τον πειρασμό να βλέπουμε το σώμα ως πραγματικό, στο νου που είναι το μόνο σπίτι της επιλογής. Αυτή είναι λοιπόν η μόνη μας ελπίδα για ουσιαστική αλλαγή. Ο πραγματικός κόσμος επιτυγχάνεται έτσι, όχι με πράξεις, αλλά με μια απλή αλλαγή του νου καθώς μεταβαίνουμε από την ενοχή στην αγιότητα, από το μη πραγματικό στο πραγματικό, από το λανθασμένο στο σωστό, όπως βλέπουμε τώρα:

(10:2-3) Το μη πραγματικό ή το πραγματικό, το λανθασμένο ή το σωστό είναι αυτό που βλέπεις, και μόνο το ένα από τα δύο. Η αντίληψη είναι συνεπής με την επιλογή σου, και η κόλαση ή ο Ουρανός θα έρχονται σε σένα ως ένα.

Είναι ή το ένα ή το άλλο, και χρειάζεται να είστε σε εγρήγορση για το πόσο προσπαθείτε να συνδυάσετε και τα δύο φέρνοντας το Άγιο Πνεύμα στον κόσμο. Μάλλον, θέλετε να φέρετε τον κόσμο σας στο νου, εκεί που Αυτό βρίσκεται. Η κατάσταση του κόσμου δεν χρειάζεται να διορθωθεί ή να θεραπευτεί · το πρόβλημα είναι η εσφαλμένη αντίληψη του νου. Η αντίληψη ξεκινά με μια σκέψη διαχωρισμού και είναι αυτή που χρειάζεται να θεραπευτεί: η επιλογή που έγινε υπέρ της κόλασης αντί για του Ουρανού. Είναι διδακτικό να αναγνωρίζουμε ότι το εγώ είναι 100 % ένα σύστημα σκέψης μίσους και ότι το Άγιο Πνεύμα είναι 100 % ένα σύστημα σκέψης αγάπης. Δεν υπάρχει κάτι ενδιάμεσα, που είναι το νόημα αυτών που λέει ο Ιησούς ότι η κόλαση και ο παράδεισος έρχονται σε εμάς ως ένα, το οποίο είναι στο εγχειρίδιο:

Μην ξεχνάς ότι η θυσία είναι ολοκληρωτική. Δεν υπάρχει θυσία κατά το ήμισυ. Δεν μπορείς να παραιτηθείς από τον Ουρανό μόνο εν μέρει. Δεν γίνεται να βρίσκεσαι λιγάκι στην κόλαση. Ο Λόγος του Θεού δεν έχει εξαιρέσεις. Αυτό είναι που τον καθιστά ιερό και πέρα από αυτό τον κόσμο. (Εγχ.-13.7:1-6)

Η απλότητα αυτής της επιλογής καθιστά τη σωτηρία απλή και εκεί βρίσκεται η ελπίδα μας και η πραγματική δύναμη του νου.

(11:1) Αν δεχτείς ένα μικρό κομμάτι της κόλασης ως αληθινό, τότε καταριέσαι τα μάτια σου και την όρασή σου, και αυτό που βλέπεις θα είναι πραγματικά η κόλαση.

Αυτό δεν έχει καμία σχέση με την εξωτερική μορφή. «Δέχομαι ένα μικρό κομμάτι της κόλασης ως αληθινό» όταν αποδέχομαι ως πραγματικό το σύστημα σκέψης του εγώ. Ό,τι βλέπω εξωτερικά είναι μια σκιά αυτής της κόλασης, ανεξάρτητα από το πόσο όμορφη ή ελκυστική είναι η μορφή της: η ψευδαίσθηση είναι ψευδαίσθηση · το μίσος είναι μίσος. Αυτό που επιλέγουμε να πιστέψουμε είναι αυτό που θα αντιληφθούμε και αυτό που αντιλαμβανόμαστε είναι αυτό που πιστεύουμε ότι είναι πραγματικό. Η επιλογή μας υπέρ του Ουρανού αποκτά νόημα μόνο όταν αναγνωρίσουμε την προηγούμενη επιλογή που κάναμε υπέρ της κόλασης και επιλέξουμε ενεργά ενάντιά της. Έτσι η κατάρα για τον Θεό και τον εαυτό μας γίνεται ευλογία:

… Ένα αρχαίο θαύμα έχει έλθει για να ευλογήσει και να αντικαταστήσει μια αρχαία έχθρα που ήλθε για να σκοτώσει. (Κ-26.IX.8:5)

(11:2-5) Παρόλα αυτά η απελευθέρωση του Ουρανού θα παραμένει ακόμη στην εμβέλεια επιλογής σου, για να πάρει την θέση όλων όσων θα σου έδειχνε η κόλαση. Το μόνο που χρειάζεσαι να πεις σε κάθε κομμάτι της κόλασης, όποια μορφή και να πάρει, είναι απλά αυτό:

Είναι αδύνατον να βλέπω δύο κόσμους. Αναζητώ την ελευθερία μου και την λύτρωση, και αυτό δεν είναι μέρος αυτού που θέλω.

Κλείνουμε με την επίγνωση ότι υπάρχει ένα δικό μας κομμάτι που θέλει να βρίσκεται στην κόλαση. Μόνο αυτή η ευχή μας κάνει δυστυχισμένους, όχι αυτό που λέει ή κάνει κανείς. Εάν πραγματικά εννοούμε ότι θέλουμε την ειρήνη του Θεού, θα εξετάσουμε σοβαρά την προσωπική κόλαση την οποία αγαπάμε και φέρνουμε στον κόσμο μας. Ευτυχώς, μπορούμε πάντα να επιλέξουμε ξανά, και μ' αυτή την επιλογή εμείς και η Υιότητα είμαστε ελεύθεροι.

* Το πλήρες απόσπασμα γράφει: «Ο κόσμος ασκεί πάρα πολύ έλεγχο στη ζωή μας · αργά και σύντομα, / Λαμβάνοντας και ξοδεύοντας, σπαταλάμε τις δυνάμεις μας: / Βλέπουμε λίγα στη φύση που είναι δικά μας. / Δώσαμε στις καρδιές μας, ένα άθλιο δώρο! (The World Is Too Much with Us [1807], l. 1)

ΜΑΘΗΜΑ 131

Κανένας που αναζητά την αλήθεια δεν μπορεί να αποτύχει

Κατά μία έννοια, το μάθημα αυτό είναι μια περιγραφή για το περίφημο εδάφιο της επί του Όρους Ομιλίας που αφορά το να αναζητήσουμε και να βρούμε: «... αναζητήστε και θα βρείτε · ... εκείνος που αναζητά βρίσκει» (κατά Ματθαίον 7:7β, 8β) - το πιο συχνά αναφερόμενο βιβλικό εδάφιο στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Έτσι εδώ βρίσκουμε να εκφράζεται το σημαντικό θέμα ότι αυτό που θα αναζητήσουμε θα το βρούμε: εάν αναζητήσουμε την ευτυχία στον κόσμο, θα έχουμε την ψευδαίσθηση ότι θα τη βρούμε εκεί. Ωστόσο, αν την αναζητήσουμε στο νου μας, θα τη βρούμε πραγματικά.

(1:1) Η αποτυχία είναι σίγουρη όσο αναζητάς στόχους που δεν είναι δυνατόν να επιτευχθούν.

Αυτή η δήλωση εκφράζει το θεμελιώδες ρητό του εγώ: *Αναζήτησε αλλά μην βρεις* (K-16.V.6:5). Εδώ μας λέει ότι το πρόβλημα βρίσκεται στον κόσμο και η λύση του βρίσκεται επίσης εκεί. Επομένως, η καθοδήγηση του εγώ αποσκοπεί στο να μας αποσπάσει από την πραγματική πηγή του προβλήματος: τον λήπτη των αποφάσεων του νου που επιλέγει το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα. Επομένως, η λύση πρέπει επίσης να είναι στο νου μας: αντιστρέφοντας την λανθασμένη απόφασή μας. Το εγώ καμουφλάρει αυτό το γεγονός, κάνοντάς μας να πιστεύουμε αντ' αυτού ότι ζούμε σε ένα σώμα. Δεδομένου ότι όλοι αντιμετωπίζουμε σωματικά προβλήματα και ταλαιπωρίες, η ευτυχία μας συσχετίζεται με την ελαχιστοποίηση του πόνου και τη μεγιστοποίηση της απόλαυσης. Έτσι επιδιώκουμε την ευτυχία εδώ, και η ύπαρξή μας ως πλάσματα του κόσμου έχει γίνει έτσι ώστε να μην την βρούμε ποτέ αληθινά, αλλά συνεχώς να την αναζητούμε. Η αναστάτωση, η απογοήτευση και η απελπισία είναι αναπόφευκτες, όπως εξηγούν αυτά τα δύο αποσπάσματα:

Τα περασμένα σου μαθήματα πρέπει να σε δίδαξαν λάθος πράγματα, απλά και μόνο επειδή δεν σε έχουν κάνει ευτυχισμένο. Μόνο και μόνο γι' αυτό το λόγο η αξία τους είναι αμφισβητήσιμη. Αν η μάθηση στοχεύει στην αλλαγή, και αυτός είναι πάντα ο στόχος της, είσαι ικανοποιημένος με τις αλλαγές που σου έχει επιφέρει η μάθησή σου; Η δυσαρέσκεια με τα αποτελέσματα της μάθησης είναι ένα σημάδι μαθησιακής αποτυχίας, εφόσον σημαίνει ότι δεν απόκτησες αυτό που ήθελες. (K-8.1.4)

Δεν υπάρχει τίποτα πιο απογοητευτικό για έναν μαθητή όσο κάποια μαθήματα που δεν μπορεί να μάθει. Η αίσθηση της επάρκειας του δοκιμάζεται και στενοχωριέται. Το να βρίσκεσαι αντιμέτωπος με μια αδύνατη μαθησιακή κατάσταση είναι το πιο θλιβερό πράγμα στον κόσμο. Μάλιστα, αυτός είναι και ο τελικός λόγος που και ο ίδιος ο κόσμος είναι καταθλιπτικός. Τα μαθήματα του Αγίου Πνεύματος ποτέ δεν προκαλούν κατάθλιψη, διότι είναι μαθήματα χαράς. Όποτε η αντίδραση σου στην μάθηση είναι η κατάθλιψη, αυτό συμβαίνει επειδή έχει χαθεί από μπροστά σου ο αληθινός στόχος των μαθημάτων. (K-8.VII.8)

Επομένως, μόνο όταν επιλέγουμε το Άγιο Πνεύμα ως Δάσκαλό μας, μπορούμε να επιστρέψουμε στην πηγή των παραπόνων μας - την εσφαλμένη επιλογή του νου, την οποία τώρα διορθώνουμε με χαρά.

Η επόμενη παράγραφος συνεχίζει να εξετάζει το ότι ψάχνουμε για κάτι το οποίο δεν θα βρούμε ποτέ.

(1:2) Ψάχνεις για μονιμότητα στο προσωρινό, για αγάπη εκεί που δεν υπάρχει καθόλου, για ασφάλεια καταμεσής του κινδύνου · για αθανασία μέσα στην σκοτεινιά του ονείρου του θανάτου.

Όλα αυτά επικεντρώνονται στο σώμα. Η σύγχρονη επιστήμη μας βοηθά να επεκτείνουμε τη φυσική ζωή, το οποίο αντανακλά την επικρατούσα ελπίδα ότι μια μέρα θα γίνουμε αθάνατοι - η τελική απόδειξη ότι εμείς είχαμε δίκιο και ο Θεός έκανε λάθος. Επιπλέον, κάνουμε τον Θεό καλύτερο. Όχι μόνο θα είμαστε αθάνατοι στην αιωνιότητα, αλλά και στο σώμα - το ίδιο το σώμα (και ο κόσμος) όπου ο Θεός δεν επιτρέπεται: «ο κόσμος ήταν προορισμένος να είναι ένας τόπος όπου ο Θεός δεν θα μπορούσε να εισέλθει ...» (Τί Είναι ο Κόσμος. 3.2:4). Η μόνιμη κατάστασή μας ως εγώ θα αποδείξει έτσι τον απόλυτο θρίαμβο έναντι του Δημιουργού μας. Όμως, προς απογοήτευσή του εγώ, θα αποτύχει: «Η αιωνιότητα είναι η μία λειτουργία που το εγώ έχει προσπαθήσει να αναπτύξει, αλλά συστηματικά αποτυγχάνει» (K-4.V.6:2).Πράγματι, πώς θα μπορούσε το εγώ να πετύχει στο τρελό του σχέδιο, και πώς θα μπορούσαμε να επιτύχουμε στην αναζήτησή μας ακολουθώντας το; Ο Ιησούς εξετάζει αυτό ακριβώς στην επόμενη πρόταση:

(1:3) Ποιος θα μπορούσε να πετύχει εκεί όπου το σκηνικό της αναζήτησής του είναι η αντίφαση, και ο τόπος όπου έρχεται να βρει την σταθερότητα;

Τα πάντα σ' αυτό τον κόσμο εμπεριέχουν την αντίφαση. Πράγματι, ένας τρόπος να αναγνωρίσουμε ότι αυτός ο κόσμος δεν είναι του Θεού και επομένως δεν είναι πραγματικός, είναι ότι είναι ένας τόπος αντιθέτων · ότι έγινε σκόπιμα για να είναι το αντίθετο του Ουρανού. Η φυσική και αληθινή μας κατάσταση είναι η ενιαιότητα, η μη δυϊστική κατάσταση στην οποία υπάρχει μόνο ο Θεός. Επανεξετάζοντας αυτήν τη σημαντική δήλωση, διαβάζουμε:

Δεν υπάρχει τίποτα έξω από σένα. Αυτό είναι που πρέπει τελικά να μάθεις, διότι είναι η συνειδητοποίηση ότι η Βασιλεία των Ουρανών αποκαθίσταται σε σένα. Διότι ο Θεός δημιούργησε μόνο αυτή, και δεν έφυγε από εκεί ούτε την εγκατέλειψε διαχωρισμένη από τον Εαυτό Του. Η Βασιλεία των Ουρανών είναι η κατοικία του Υιού του Θεού, που δεν εγκατέλειψε τον Πατέρα του

και δεν κατοικεί χωριστά από Αυτόν. Ο Ουρανός δεν είναι ούτε τόπος ούτε κατάσταση. Είναι απλά η επίγνωση της τέλειας Ενιαιότητας, και η γνώση ότι δεν υπάρχει τίποτα άλλο · τίποτα έξω από αυτή την Ενιαιότητα, και τίποτα άλλο μέσα σε αυτή. (Κ-18.VI.1)

Στον δυϊστικό μας κόσμο, τα πάντα έχουν αντίθετα και αναγνωρίζονται μέσα σε αντιθέσεις. Κατανοούμε την αγάπη ως το αντίθετο του μίσους ή του φόβου και ζούμε με δυϊστικές έννοιες όπως ψηλό και κοντό, χοντρό και αδύνατο, ηλικιωμένο και νέο, αρσενικό και θηλυκό, ζωή και θάνατος. Όλα αυτά πηγάζουν από τις ασυνείδητες προσπάθειές μας να αποδείξουμε ότι μη δυϊστική Ενιαιότητα του Ουρανού είναι ψέμα, και η δυϊστική ατομικότητα του εγώ αλήθεια. Όμως είναι δυνατή η επιτυχία του εγώ όταν η αλήθεια της ενιαιότητας βρίσκεται πέρα από τις ψευδαισθήσεις που αναζητούμε;

(2:1) Στόχοι που δεν έχουν νόημα δεν είναι δυνατόν να επιτευχθούν.

Αυτό είναι το μυστικό που δεν μας αφήνει ποτέ να δούμε το εγώ. Η ζωές μας - σωματικά και ψυχολογικά - είναι προγραμματισμένες να αποτυγχάνουν, και κάθε φορά έχουμε κίνητρο να προσπαθούμε ακόμη περισσότερο, ώστε οι επόμενες προσπάθειές μας να εξελιχθούν διαφορετικά: η επόμενη δουλειά μας θα μας ανταμείψει · η επόμενη σχέση μας θα είναι ικανοποιητική · το επόμενο μας αυτοκίνητο θα είναι καλύτερο από όλων των άλλων · και ούτω καθεξής. Τέτοιου είδους προσπάθειες, ωστόσο, είναι εγγενώς χωρίς νόημα γιατί δεν θα λειτουργήσουν. Αυτό εννοεί ο Ιησούς όταν λέει ότι ασχολούμαστε με παρεμφερή (ή χωρίς νόημα) θέματα:

… Με το να ασχολείται με παρεμφερή θέματα, ελπίζει να κρύψει το αληθινό ερώτημα και να το κρατήσει έξω από το νου. Η χαρακτηριστική διαρκής ενασχόληση του εγώ με ασήμαντα πράγματα συμβαίνει γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό. Οι ανησυχίες για προβλήματα που έχουν δημιουργηθεί με τρόπο που τα καθιστά άλυτα είναι ένα από τα αγαπημένα τεχνάσματα του εγώ για την παρεμπόδιση της προόδου της μάθησης. (Κ-4.V.6:4-6)

Έτσι προσπαθούμε να βρούμε κάτι που θα μας ικανοποιήσει · και τίποτα δεν θα το κάνει, όμως συνεχίζουμε να προσπαθούμε και να προσπαθούμε. Πίσω από όλες μας τις προσπάθειες, ωστόσο, είναι το πονηρό γέλιο του εγώ που λέει: «Φυσικά, δεν θα λειτουργήσει, γιατί δεν αξίζεις να είσαι ευτυχισμένος». Αυτή η σκέψη γίνεται ένας από τους τελευταίους μάρτυρες για το πόσο πραγματική είναι η ενοχή μας και είναι η πρωταρχική δύναμη πίσω από το να αναζητάμε και να μην βρίσκουμε.

(2:2-5) Δεν υπάρχει τρόπος να τους φτάσεις, γιατί τα μέσα τα οποία χρησιμοποιείς για να τους βρεις είναι το ίδιο ανούσια όσο και οι ίδιοι. Ποιος είναι δυνατόν να ελπίζει ότι θα ωφεληθεί σε κάτι ενώ χρησιμοποιεί ανόητα μέσα; Πού μπορούν να οδηγούν; Και τι μπορούν να πετύχουν που να προσφέρει ελπίδα αληθινή;

Αυτό είναι το μυστικό, για άλλη μια φορά, το εγώ δεν μας αφήνει ποτέ να κοιτάξουμε. Τα *Μαθήματα Θαμάτων* όπως είδαμε, απομακρύνουν τα πέπλα που κρύβουν τη στρατηγική του εγώ, επιτρέποντάς μας να κοιτάξουμε το νου μας και να καταλάβουμε τι κάνει το εγώ. Η εισαγωγική παράγραφος της ενότητας «Οι Νόμοι του Χάους» εκφράζει τον στόχο του Ιησού να αποκαλύψει τον σκοπό που έχει το εγώ για το τρελό σύστημα σκέψης του:

Οι «νόμοι» του χάους μπορούν να οδηγηθούν στο φως, αν και ποτέ δεν θα γίνουν κατανοητοί. Οι χαοτικοί νόμοι δεν βγάζουν νόημα, επομένως βρίσκονται έξω από την σφαίρα της λογικής. Ωστόσο, εμφανίζονται ως εμπόδιο προς την ειρήνη και την αλήθεια. Ας τους κοιτάξουμε, λοιπόν, ήρεμα, έτσι ώστε να μπορέσουμε να δούμε πέρα από αυτούς, κατανοώντας τι είναι, όχι αυτό που θέλουν να υποστηρίξουν. Είναι σημαντικό να γίνει κατανοητός ο σκοπός τους, γιατί αυτός είναι να φτιάχνουν κάτι που δεν έχει νόημα, και να επιτίθενται στην αλήθεια. Εδώ βρίσκονται οι νόμοι του κόσμου που

έφτιαξες. Ωστόσο, αυτοί δεν κυβερνούν τίποτα, και δεν χρειάζεται να παραβιαστούν · απλά να τους κοιτάξεις και να προχωρήσεις πέρα από αυτούς. (K-23.II.1)

Εάν δεν επιλέξουμε ποτέ τον Ιησού ως δάσκαλό μας, δεν έχουμε κανένα μέσο για να προσδιορίσουμε τη στρατηγική του εγώ, και έτσι θα συνεχίσουμε να ψάχνουμε και ποτέ δεν θα βρίσκουμε. Το μέσο της αναζήτησής μας είναι το σώμα, που αναζητά το νόημα στο σώμα. Ωστόσο, μόλις καταλάβουμε - κοιτάζοντας το εγώ μέσα από τα μάτια του Ιησού - τον κρυμμένο σκοπό που υπάρχει πίσω από την τρέλα του κόσμου, και την δική μας που πιστέψαμε σε αυτό, κινούμαστε εύκολα πέρα από αυτό που δεν έχει νόημα προς στην αλήθεια.

(2:6) Η αναζήτηση φαντασιοπληξιών οδηγεί στον θάνατο διότι είναι η αναζήτηση για το τίποτα, και ενώ αναζητάς την ζωή, στην πραγματικότητα ζητάς τον θάνατο.

Αυτό είναι άλλο ένα κοινό θέμα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, η πιο ξεκάθαρη δήλωσή του γίνεται στην αρχή του κειμένου όπου ο Ιησούς περιγράφει τη βασική σύγκρουση ανάμεσα σε αυτό που κάνουμε και αυτό που σκεφτόμαστε (K-2.VI). Για παράδειγμα, αν έχουμε κίνητρο να βοηθήσουμε, αλλά κατά βάθος μισούμε αυτούς που θέλουμε να βοηθήσουμε, πρέπει να υπάρξει σύγκρουση. Σε ένα ευρύτερο επίπεδο, αν αναζητούμε την ευτυχία και την ειρήνη εδώ - «την αναζήτηση φαντασιοπληξιών» - αλλά ταυτόχρονα υπάρχει μια σκέψη που μας λέει ότι δεν το αξίζουμε, πρέπει να υπάρξει σύγκρουση. Αυτό είναι το σημείο που εστιάζει ο Ιησούς εδώ: στην εγγενή σύγκρουση που αγνοούμε ότι μας οδηγεί πιο βαθιά μέσα στον κόσμο, για να διασφαλίσει ότι δεν θα πετύχουμε ποτέ στον στόχο μας. Πράγματι, ο ίδιος ο διαιρεμένος νους είναι η σύγκρουση: το εγώ εναντίον του Αγίου Πνεύματος, ο θάνατος εναντίον της ζωής, το μίσος εναντίον της συγχώρεσης. Και τα δύο συστήματα σκέψης βρίσκονται στο νου, για να διασφαλιστεί ότι οι ζωές μας αντανακλούν αυτή τη σύγκρουση, έως ότου επιλέξουμε την άγια στιγμή και επιτρέψουμε στο Άγιο Πνεύμα να είναι ο μοναδικός μας Δάσκαλος.

(2:7) Ψάχνεις για ασφάλεια και προστασία, ενώ μέσα στην καρδιά σου προσεύχεσαι για κίνδυνο και προστασία του μικρού ονείρου που εσύ έχεις φτιάξει.

Αυτή είναι μια ακόμα αποκάλυψη βόμβα, αν σκεφτούμε το νόημά της. Εξωτερικά, ο συνειδητός εαυτός μας πιστεύει ότι αναζητούμε ασφάλεια και προστασία, ευτυχία και ειρήνη. Ταυτόχρονα όμως, το ασυνείδητο εγώ μας βάζει να αναζητήσουμε τον κίνδυνο, γιατί αυτό σημαίνει ότι είμαστε θύματα των δυνάμεων που βρίσκονται πέρα από τον έλεγχό μας: κάτι εκεί έξω μπορεί να μας βλάψει, και το αποδεικνύουν τα βάσανά μας. Αν είμαστε επομένως τα αθώα θύματα των καταστροφικών εξωτερικών δυνάμεων, ο Θεός δεν θα τιμωρήσει εμάς, αλλά αυτούς που μας βασανίζουν. Αυτό επιβεβαιώνει το δικό μας πρόσωπο της αθωότητας, το οποίο απαιτεί όλοι γύρω μας να είναι αμαρτωλοί, ένοχοι και ότι αξίζει να τιμωρηθούν.

Από τη μία πλευρά, λοιπόν, αναζητούμε την ευτυχία και την ασφάλεια, αλλά από την άλλη, επιλέγουμε το εγώ ως δάσκαλο και οδηγό, μια επιλογή που οδηγεί αναπόφευκτα στην ταύτιση με το σύστημα σκέψης της ενοχής και του μίσους. Προβάλλοντας αυτήν την ενοχή, την βλέπουμε παντού εκτός από τον εαυτό μας και την μισούμε. Το πρόβλημά μας γίνεται η απειλή που αντιλαμβανόμαστε έξω, αλλά ποτέ στο πρόβλημα μέσα μας. Η προστασία για το μικρό όνειρο που κάναμε στον κόσμο ενισχύει το μικρό όνειρο του συστήματος σκέψης του εγώ που λατρεύουμε στο νου μας. Εδώ παραλληλίζεται η διάκριση που κάνει ο Ιησούς στο κείμενο ανάμεσα στο όνειρο του κόσμου για το σώμα και στο μυστικό όνειρο του νου:

… Το χάσμα μεταξύ πραγματικότητας και ονείρων δεν βρίσκεται μεταξύ του ονείρου του κόσμου και αυτού που ονειρεύεσαι μυστικά. Αυτά είναι ένα. Το όνειρο του κόσμου δεν είναι παρά μέρος του δικού σου ονείρου που το παρέδωσες, και το είδες σαν να ήταν και η αρχή και το τέλος του. Ωστόσο

αυτό άρχισε με το μυστικό σου όνειρο, το οποίο δεν το αντιλήφθηκες αν και προκάλεσε το δικό σου μέρος που βλέπεις εσύ και δεν αμφιβάλεις ότι είναι πραγματικό. (K-27.VII.11:4-7)

Για άλλη μια φορά, σε αυτό το μάθημα ο Ιησούς χρησιμοποιεί τον όρο *μικρό όνειρο* για να δηλώσει το *μυστικό όνειρο* που κρατάμε θαμμένο στο νου μας. Εάν είναι θαμμένο, προφανώς δεν το γνωρίζουμε και έτσι δεν μπορούμε ποτέ να θυμηθούμε ότι το επιλέξαμε. Αν δεν το θυμόμαστε, δεν μπορούμε ποτέ να αλλάξουμε την απόφασή μας. Με άλλα λόγια, όσο προσπαθούμε να ενισχύουμε το απατηλό σύστημα σκέψης του εγώ, δεν θα βρούμε ποτέ την αλήθεια. Όμως όταν συνειδητοποιήσουμε ότι αυτό που αναζητούσαμε ήταν ένα λάθος και ότι η αλήθεια για την οποία ψάχναμε έξω είναι μέσα μας, όλα θα αλλάξουν, γιατί θα έχουμε βρει επιτέλους αυτό που πραγματικά αναζητούμε.

(3:1-2) Και όμως η αναζήτηση είναι αναπόφευκτη εδώ. Γι' αυτό ήρθες, και σίγουρα θα κάνεις αυτό για το οποίο ήρθες.

Η αναζήτηση για την οποία ήρθαμε εδώ - πράγματι, που είναι ο λόγος ο οποίος γεννηθήκαμε - είναι να βρούμε την ευτυχία, που για το εγώ σημαίνει να θυσιάσουμε κάποιον άλλο. Μόλις τα προβλήματά μας γίνουν αντιληπτά ότι βρίσκονται έξω από εμάς, οι κρίσεις και οι επιθέσεις μας δικαιολογούνται - που είναι ο πυρήνας του συστήματος σκέψης του εγώ *ή ο ένας ή ο άλλος, να σκοτώσεις ή να σκοτωθείς.* Για να υπάρχω, ο Θεός πρέπει να καταστραφεί. Αν θέλω να είμαι αθώος και να ξεφύγω από την οργή Του, κάποιος άλλος πρέπει να είναι αμαρτωλός. Αυτή είναι η φύση της αναζήτησής μας, που κάνει την αλήθεια και την ευτυχία να προέρχονται από το να βρούμε σφάλμα σε κάποιον άλλο. Αυτό μας απομακρύνει από το αγκίστρι της αμαρτίας, όπως εξηγεί το παρακάτω απόσπασμα:

Προφυλάξου από τον πειρασμό να αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου σαν αδικημένο. Με αυτή την οπτική, αναζητάς να βρεις μια αθωότητα που δεν είναι Δική Τους αλλά μόνο δική σου, και με κόστος κάποιου άλλου την ενοχή… Με όποιο τρόπο και να παίζεται το παιχνίδι της ενοχής, πρέπει να υπάρχει απώλεια. Κάποιος πρέπει να χάσει την αθωότητά του και κάποιος άλλος μπορεί να την πάρει από αυτόν, κάνοντάς την δική του.

Νομίζεις ότι ο αδελφός σου είναι άδικος με σένα επειδή νομίζεις ότι κάποιος πρέπει να είναι άδικος για να κάνει τον άλλον αθώο. (K-26.X.4:1-2,7-5:1)

Ακολουθεί άλλη μια σημαντική δήλωση:

(3:3) Αλλά ο κόσμος δεν μπορεί να σου υπαγορέψει τον στόχο τον οποίο (εσύ) **αναζητάς, εκτός κι αν** (εσύ) **του δώσεις την δύναμη να το κάνει.**

Στην πραγματικότητα ο κόσμος δεν έχει τη δύναμη και δεν μπορεί να μας βλάψει, γιατί η φαινομενική του δύναμη βρίσκεται στον λήπτη των αποφάσεων - που είναι το *εσύ* στο οποίο αναφέρεται ο Ιησούς. Αν ο κόσμος, οι άνθρωποι και η αρρώστιες έχουν τη δύναμη να μας αφαιρέσουν την ηρεμία και να μας στερήσουν την Αγάπη του Θεού, συμβαίνει μόνο επειδή εμείς αρχικά - ως ο ονειρευτές του ονείρου του νου - τους δώσαμε αυτή τη δύναμη. Θυμηθείτε, αυτό είναι το δικό μας όνειρο και έτσι το να βιώνουμε απειλή, πόνο και επίθεση, αντιπροσωπεύει το όνειρο που δημιουργήσαμε για να αποφύγουμε την ευθύνη για τις καταστάσεις στις οποίες βρισκόμαστε. Ωστόσο, το πρόβλημα δεν βρίσκεται ποτέ σε κάτι εξωτερικό, αλλά είναι πάντα στο νου μας. Η δύναμη που μας προκαλεί πόνο - πράγματι, όλες οι σκέψεις επίθεσης - βρίσκεται μόνο σε εμάς. Θυμόμαστε αυτή τη σημαντική δήλωση από το κείμενο:

Μην φοβάσαι το εγώ. *Βασίζεται στον δικό σου νου, κι έτσι όπως το έφτιαξες με το να πιστεύεις σε αυτό, έτσι μπορείς και να το καταργήσεις αποσύροντας την πίστη σου από αυτό. Μην προβάλεις την*

ευθύνη για αυτή σου την πίστη πάνω σε κάποιον άλλον, διότι έτσι θα διατηρήσεις αυτή την πίστη. Όταν είσαι πρόθυμος να δεχτείς την πλήρη ευθύνη για την ύπαρξη του εγώ, τότε θα έχεις αφήσει κατά μέρος κάθε θυμό και επίθεση, διότι αυτά προέρχονται από μια προσπάθεια να προβάλεις την ευθύνη για τα δικά σου σφάλματα. (K-7.VIII.5:1-4)

(3:4) Ειδάλλως, είσαι ακόμα ελεύθερος να επιλέξεις ένα στόχο που βρίσκεται πέρα από αυτό τον κόσμο και κάθε εγκόσμια σκέψη, και έναν που έρχεται σε σένα από μια ιδέα που από καιρό είχες εγκαταλείψει αλλά την θυμάσαι ακόμα, παλιά αλλά και καινούργια · ένα απόηχο μιας κληρονομιάς ξεχασμένης, που όμως κρατά όλα όσα θέλεις πραγματικά.

Παρόλο που έχουμε επιλέξει ενάντια στο Άγιο Πνεύμα και την Επανόρθωσή Του, η μνήμη του Θεού παραμένει στο νου μας. Δεν χρειάζεται παρά να την επιλέξουμε, και η πραγματική ελευθερία εντοπίζεται στο να μην δώσουμε στον κόσμο τη δύναμη να μας κρατά φυλακισμένους. Ο πυρήνας των μαθημάτων του Ιησού είναι να μάθουμε να επιλέγουμε έναν διαφορετικό δάσκαλο, που είναι το νόημα της αλλαγής του νου. Το μόνο μας πρόβλημα - που χρονολογείται στην αρχική στιγμή - είναι ότι επιλέξαμε το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα. Μόλις καταλάβουμε ότι αυτό το λάθος είναι η πηγή της δυστυχίας μας, η λύση είναι προφανής: να επιλέξουμε έναν άλλο δάσκαλο. Σε εκείνο το σημείο, ο στόχος μας αλλάζει από την ψευδαίσθηση της ατομικότητας στην αλήθεια της ενιαιότητάς μας ως Υιού του Θεού, καθώς ακούμε το ξεχασμένο τραγούδι, τον «απόηχο μιας ξεχασμένης κληρονομιάς»:

Άκουσε, -- ίσως συλλάβεις τον απόηχο μια αρχαίας κατάστασης όχι εντελώς ξεχασμένης · αμυδρά, ίσως, αλλά όχι εντελώς άγνωστη, σαν ένα τραγούδι που το όνομά του το έχεις ξεχάσει εδώ και πολύ καιρό, και οι περιστάσεις κατά τις οποίες το άκουσες έχουν φύγει εντελώς από την μνήμη σου. Δεν έχει μείνει μαζί σου ολόκληρο το τραγούδι, παρά μόνο μια μικρή αύρα από την μελωδία του, που δεν είναι συνδεδεμένη με κάποιο πρόσωπο ή τόπο ή κάτι ιδιαίτερο. Αλλά θυμάσαι από αυτό το μικρό κομμάτι και μόνο, πόσο όμορφο ήταν το τραγούδι, πόσο υπέροχο ήταν το σκηνικό όπου το άκουσες, και πόσο αγαπούσες εκείνους που ήταν εκεί και άκουγαν μαζί σου. (K-21.I.6)

Ο Ιησούς έχει ως στόχο να πειστούμε ότι θέλουμε να ακούσουμε την ηχώ του τραγουδιού, του οποίου ο υπέροχος ήχος που μας καλεί βρίσκεται «πέρα από αυτό τον κόσμο και κάθε εγκόσμια σκέψη» στην Πηγή όλου του τραγουδιού.

(4:1-2) Να χαίρεσαι που πρέπει να αναζητάς. Να χαίρεσαι ακόμα που μαθαίνεις ότι αναζητάς τον Ουρανό, και πρέπει να βρεις τον στόχο που θέλεις πραγματικά.

Η αναζήτηση βρίσκεται στον πυρήνα της φύσης μας ως λήπτης των αποφάσεων. Αναζητούμε την ατομικότητα και προσπαθούμε να την εξασφαλίσουμε, ενισχύοντας το σύστημα σκέψης του εγώ και του κόσμου του · ή συνειδητοποιούμε ότι κάναμε λάθος και ψάχνουμε την αλήθεια, πράγμα που σημαίνει ότι επιλέγουμε το δάσκαλο που θα μας οδηγήσει εκεί. Αυτό είναι το νόημα του «Να χαίρεσαι που πρέπει να αναζητάς» - να χαίρεσαι που έχεις έναν λήπτη αποφάσεων που μπορεί να αναζητήσει. Έτσι ο Ιησούς μας προτρέπει να αναζητούμε την αλήθεια και όχι τις ψευδαισθήσεις, γιατί «κανένας που αναζητά την αλήθεια δεν μπορεί να αποτύχει».

(4:3-6) Κανένας δεν μπορεί να αποτύχει ν' αναζητήσει αυτό τον στόχο και να τον φτάσει στο τέλος. Ο Υιός του Θεού δεν αναζητά μάταια, παρόλο που προσπαθεί να καθυστερεί, να εξαπατά τον εαυτό του και να νομίζει ότι αναζητά την κόλαση. Όταν σφάλλει, βρίσκει διόρθωση. Όταν περιπλανιέται για λίγο μακριά από τον διαδρομή του, οδηγείται πίσω στο ορισμένο έργο του.

Ο Ιησούς είπε κάποτε στην Helen ότι όταν αυτή κάνει το θέλημά του αυτός θα το στηρίξει και όταν αυτή δεν το κάνει αυτός θα το διορθώσει.* Δεν γίνεται να χάσει. Αυτό είναι το σημείο που τονίζει ο

Ιησούς εδώ: όταν κάνουμε κάποιο λάθος, δεν είναι κάποια αμαρτία για την οποία θα τιμωρηθούμε, αλλά απλά μια προσπάθεια να καλύψουμε την απάντηση που υπάρχει ήδη. Όταν είμαστε γεμάτοι με πόνο και απογοήτευση, έχουμε κίνητρο να ζητήσουμε τη βοήθεια από τον Ιησού, την οποία δεν μπορούμε ποτέ να αποτύχουμε να λάβουμε. Μας υπενθυμίζει ότι όλα όσα βάζουμε στο νου μας είναι απατηλά, και έτσι δεν υπάρχουν. Αυτή η αναγνώριση επαναφέρει στην επίγνωσή μας τον Ουρανό. Για το εγώ αυτό είναι κόλαση, όμως αυτό που λέει το εγώ σε μας ότι ο ουρανός θα είναι δικός μας, στην πραγματικότητα είναι η κόλαση της ιδιαιτερότητας.

(5:1) Κανένας δεν παραμένει στην κόλαση, διότι κανένας δεν μπορεί να εγκαταλείψει τον Δημιουργό του, ούτε να επηρεάσει την τέλεια, αιώνια και αμετάβλητη Αγάπη Του.

Εδώ επαναδιατυπώνεται την αρχή της Επανόρθωσης: ο διαχωρισμός από τον Θεό δεν συνέβη ποτέ. Είμαστε ελεύθεροι να ονειρευόμαστε ότι έχουμε διαχωριστεί και ότι ζούμε στην κόλαση, αλλά αυτό δεν αλλάζει την πραγματικότητα. Εκεί παραμένει η ορθά νοούμενη Παρουσία του Αγίου Πνεύματος, η οποία αντανακλά την «την τέλεια, αιώνια και αμετάβλητη Αγάπη» που ενώνει τη δική μας θέληση με του Θεού:

Το σχέδιο του Θεού για την σωτηρία δεν θα μπορούσε να έχει δημιουργηθεί χωρίς την δική σου θέληση και συναίνεση. Πρέπει να έχει γίνει αποδεκτό από τον Υιό του Θεού, διότι αυτός πρέπει να λάβει αυτό που ο Θεός βούλεται γι' αυτόν. Διότι ο Θεός δεν βούλεται χωριστά από αυτόν, ούτε το Θέλημα του Θεού περιμένει τον χρόνο για να εκπληρωθεί. Επομένως, αυτό που ένωσε το Θέλημα του Θεού πρέπει να βρίσκεται μέσα σου τώρα, όντας αιώνιο. Πρέπει να έχεις διαφυλάξει ένα μέρος όπου το Άγιο Πνεύμα μπορεί να κατοικεί, και όπου Αυτό όντως βρίσκεται. (K-21.V.5:1-5)

(5:2-5) Θα βρεις τον Ουρανό. Όλα όσα ψάχνεις θα αποτύχουν εκτός από αυτό. Όχι όμως επειδή θα σου τα πάρουν. Θα φύγουν επειδή δεν τα θέλεις.

Αυτή είναι άλλη μια βασική αρχή των *Μαθημάτων Θαυμάτων.* Ο Ιησούς δεν αφαιρεί τα πράγματα από εμάς. Στο κείμενο μας λέει, όπως έχουμε ήδη δει, ότι το Άγιο Πνεύμα μεταμορφώνει τις ιδιαίτερες σχέσεις μας. Έτσι, τα πράγματα που αναζητήσαμε εκτός του Ουρανού θα εξαφανιστούν, γιατί αυτή ήταν η απόφασή μας. Όπως λέει ο Ιησούς στο κείμενο, παρακαλώντας μας να κάνουμε μια άλλη επιλογή:

… Παραιτήσου από τον κόσμο! Αλλά όχι για να τον θυσιάσεις. Ποτέ δεν τον θέλησες. Ποια ευτυχία έχεις αναζητήσει εδώ που να μην σου έφερε πόνο; Ποια στιγμή ικανοποίησης δεν έχει εξαγοραστεί με φοβερό αντίτιμο σε πόνο; Η χαρά δεν έχει κόστος. Είναι το ιερό σου δικαίωμα, και αυτό για το οποίο πληρώνεις δεν είναι η ευτυχία. (K-30.V.9:4-10)

Όμως, ο Ιησούς δεν μπορεί να κάνει αυτήν την επιλογή για εμάς. Μπορεί να μας υπενθυμίσει μόνο την επιλογή που υπάρχει μέσα μας για να δεχτούμε τον Ουρανό που δεν είναι μόνο μέσα μας, αλλά *είναι* εμείς. Επιλέγουμε με χαρά ενάντια στην κόλαση του εγώ, συνειδητοποιώντας ότι δεν είναι πλέον αυτό που θέλουμε. Ποιος ενδεχομένως θα μπορούσε να επιλέξει τη θυσία και τον πόνο αντί για τη χαρά και την ευτυχία, αν ήταν σαφής η επιλογή αναμεσά τους;

Το πρόβλημα, και πάλι, είναι ότι οι άνθρωποι πιστεύουν ότι θέλουν την αλήθεια. Ωστόσο, αν το έκαναν, δεν θα ήταν εδώ. Οι άνθρωποι αρνούνται έξυπνα το φόβο, τη σύγκρουση και την ενοχή που νιώθουν κρυφά, επειδή θέλουν να είναι μόνοι τους και να μην επιστρέψουν στην εστία. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* διδάσκουν ότι όσο συνεχίζετε να θέλετε να επιστρέψετε στην εστία όταν δεν το θέλετε, η πραγματική επιθυμία να επιστρέψετε παραμένει θαμμένη κάτω από την επιθυμία να υπάρχετε εδώ και να αποδείξετε ότι ο Ιησούς κάνει λάθος. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο είναι σημαντικό να σας διδάξει ο Ιησούς, όχι μόνο ότι παρερμηνεύετε τον κόσμο, αλλά ότι οι εσφαλμένες

αντιλήψεις σας είναι προβολές της βασικής σκέψης του νου: «Θέλω να υπάρχω και να έχω δίκιο». Χρειάζεται να εξετάσετε αυτήν τη σκέψη και όταν αλλάξετε το νου σας αυτή θα εξαφανιστεί.

(5:6) Θα φτάσεις το στόχο που θέλεις πραγματικά τόσο σίγουρα όσο ο Θεός σε δημιούργησε αναμάρτητο.

Σε δύο σημεία του κειμένου που ήδη αναφέρθηκαν ο Ιησούς λέει ότι το αποτέλεσμα είναι τόσο βέβαιο όσο ο Θεός (Κ-2.ΙΙΙ.3:10 · Κ-4.ΙΙ.5:8). Στο τέλος θα επιστρέψουμε στην εστία, γιατί στην πραγματικότητα δεν φύγαμε ποτέ. Πώς θα μπορούσαμε να μην επιστρέψουμε στο μέρος που ήδη είμαστε;

(6:1-3) Γιατί να χρειάζεται να περιμένεις για τον Ουρανό; Είναι εδώ σήμερα. Ο χρόνος είναι η μεγάλη ψευδαίσθηση είτε είναι παρελθόν είτε μέλλον.

Το Μάθημα 188 αρχίζει με την πρόταση: «Η ειρήνη του Θεού λάμπει μέσα μου τώρα» (Εργ.188). Ο χρόνος, ο κατ' εξοχήν μηχανισμός του εγώ, μας λέει ότι ο Ουρανός είναι παρελθόν επειδή τον απορρίψαμε - το νόημα της αμαρτίας. Λέει επίσης ότι παρόλο που τον απορρίψαμε, αν υποφέρουμε και κάνουμε αρκετές θυσίες, πληρώνοντας τον Θεό για όσα του κάναμε στο παρελθόν, θα ξανακερδίσουμε τον Ουρανό στο μέλλον.

(6:4-6) Αυτό όμως δεν μπορεί να συμβαίνει αν ο Ουρανός είναι το μέρος όπου ο Θεός θέλει να βρίσκεται ο Υιός Του. Πώς είναι δυνατόν η Θέληση του Θεού να βρίσκεται στο παρελθόν, ή να μην έχει συμβεί ακόμα; Αυτό που θέλει Εκείνος συμβαίνει τώρα, χωρίς παρελθόν και ολοκληρωτικά χωρίς μέλλον.

Το χρονικό παράθυρο γι' αυτή την εμπειρία είναι η άγια στιγμή. Όταν επιλέγουμε να είμαστε με τον Ιησού, δεν μπορεί να υπάρξει διαχωρισμός από την Αγάπη του Θεού γιατί ο Ιησούς είναι η Αγάπη του Θεού. Εάν δεν υπάρχει διαχωρισμός, δεν υπάρχει αμαρτία, ενοχή ή φόβος, χωρίς τα οποία δεν μπορεί να υπάρξει προβολή σε έναν κόσμο που να παράγει παρελθόν, παρόν και μέλλον. Επομένως η άγια στιγμή είναι ο δρόμος που επιστρέφουμε στην επίγνωση του «όπου ο Θεός θέλει να βρίσκεται ο Υιός Του», στο αιώνιο παρόν της Αγάπης Του. Στην αρχή της ενότητας «Η Αναλλοίωτη Κατοικία» εκφράζεται με υπέροχο τρόπο το μέρος όπου ο Θεός «περιμένει» τον Υιό Του:

Υπάρχει ένα μέρος μέσα σου όπου όλος αυτός ο κόσμος έχει ξεχαστεί · όπου καμία μνήμη αμαρτίας και ψευδαίσθησης δεν παρατείνει την παραμονή της εκεί. Υπάρχει ένα μέρος μέσα σου που ο χρόνος το έχει αφήσει, και ακούγονται αντίλαλοι της αιωνιότητας. Υπάρχει ένα μέρος ξεκούρασης τόσο ήσυχο που κανένας άλλος ήχος δεν ακούγεται εκτός έναν ύμνο στον Ουρανό που ανυψώνεται για να χαροποιήσει τον Θεό τον Πατέρα και τον Υιό. Εκεί όπου και οι Δυο διαμένουν, εκεί έρχονται στην ενθύμηση, και οι Δυο. Και εκεί όπου είναι Αυτοί είναι και ο Ουρανός και η ειρήνη.

Μην νομίζεις ότι μπορείς να αλλάξεις την κατοικία Τους. Γιατί η Ταυτότητά σου διαμένει σε Αυτούς, και όπου είναι Αυτοί, πρέπει να είσαι κι εσύ παντοτινά. Η σταθερότητα του Ουρανού είναι μέσα σου, τόσο βαθιά ώστε το καθετί σε αυτόν τον κόσμο περνά απαρατήρητο και αόρατο. Η ήρεμη αιωνιότητα της ατέλειωτης ειρήνης σε περιβάλλει γλυκά με το απαλό της αγκάλιασμα, τόσο δυνατή και ήρεμη, γαλήνια με την δύναμη του Δημιουργού της, ώστε τίποτα δεν μπορεί να παρεισδύσει μέσα στον άγιο Υιό του Θεού. (Κ-29.V.1-2)

(6:7) Είναι τόσο μακριά από τον χρόνο όσο ένα μικροσκοπικό κερί από ένα μακρινό αστέρι, ή αυτό που επέλεξες από αυτό που θέλεις πραγματικά.

Η αναλλοίωτη κατοικία - το πραγματικό μας σπίτι - είναι όσο αντιληπτό μπορεί να γίνει πιο μακριά από το χρόνο. Είναι το φως του Ουρανού, το οποίο είναι εντελώς άγνωστο σε όλους εκτός από τη Σκέψη που ο Θεός δημιούργησε ένα μαζί Του:

Οι Σκέψεις του Θεού είναι πολύ πέρα από κάθε αλλαγή, και λάμπουν παντοτινά. Δεν περιμένουν να γεννηθούν. Περιμένουν το καλωσόρισμα και την ενθύμηση. Η Σκέψη που ο Θεός έχει για σένα είναι όπως ένα αστέρι, αμετάβλητο σε έναν αιώνιο ουρανό. Τόσο ψηλά είναι τοποθετημένο στον Ουρανό που αυτοί που είναι έξω από τον Ουρανό δεν ξέρουν ότι αυτό βρίσκεται εκεί. Ωστόσο ακίνητο και λευκό και όμορφο θα λάμπει μέσα σε όλη την αιωνιότητα. Δεν υπήρχε εποχή που να μην ήταν εκεί · καμία στιγμή το φως του δεν εξασθένησε ή δεν έχασε από την τελειότητα που είχε πάντα.

Όποιος γνωρίζει τον Πατέρα γνωρίζει και αυτό το φως, γιατί Αυτός είναι ο αιώνιος ουρανός που το κρατάει ασφαλές, παντοτινά ψηλά και στερεωμένο με ασφάλεια. Η τέλεια αγνότητά του δεν εξαρτάται από το εάν φαίνεται από τη γη ή όχι. Ο ουρανός το αγκαλιάζει και το κρατάει απαλά στην τέλεια θέση του, η οποία είναι τόσο μακριά από τη γη όσο είναι η γη από τον Ουρανό. (Κ-30.III.8:1-9:3)

Στο υπόλοιπο αυτού του υπέροχου μαθήματος, ο Ιησούς αντιπαραθέτει τα πενιχρά και απειροελάχιστα χαρίσματα του εγώ με το θαυμαστό δώρο της δημιουργίας μας: το μεγαλείο του Χριστού.

(7) Ο Ουρανός παραμένει η μόνη σου εναλλακτική γι' αυτό τον παράξενο κόσμο που έφτιαξες και όλους τους τρόπους του · τα εναλλασσόμενα μοτίβα του και τους αβέβαιους στόχους, τις οδυνηρές ηδονές του και τις τραγικές χαρές του. Ο Θεός δεν έφτιαξε αντιφάσεις. Αυτό που αρνείται την ίδια του την ύπαρξη και επιτίθεται στον εαυτό του δεν είναι από Αυτόν. Αυτός δεν έφτιαξε δύο νόες, με τον Ουρανό ως χαρούμενο αποτέλεσμα του ενός, και την γη την λυπηρή έκβαση του άλλου η οποία είναι το αντίθετο του Ουρανού από όλες τις απόψεις.

Είναι μια κλασική δήλωση της μη δυαδικότητας του Ουρανού. Ο Θεός δεν δημιούργησε τα αντίθετα - το καλό και το κακό, τον Ουρανό και τον κόσμο. Αυτά είναι δικά μας λάθη, ο τρόπος που προσπαθούμε να συνδυάσουμε τον Ουρανό και την κόλαση. Η φράση «τις οδυνηρές ηδονές και τις τραγικές χαρές» συνοψίζει τη φύση των ιδιαίτερων σχέσεων. Αυτό που πιστεύουμε ότι φέρνει χαρά είναι τραγικό · αυτό που πιστεύουμε ότι φέρνει ευχαρίστηση είναι επώδυνο. Δεν υπάρχει συμβιβασμός σε αυτό το θέμα. Θυμηθείτε την εξήγηση που δίνει ο Ιησούς στο εγχειρίδιο:

Μην ξεχνάς ότι η θυσία είναι ολοκληρωτική. Δεν υπάρχει θυσία κατά το ήμισυ. Δεν μπορείς να παραιτηθείς από τον Ουρανό μόνο εν μέρει. Δεν γίνεται να βρίσκεσαι λιγάκι στην κόλαση. Ο Λόγος του Θεού δεν έχει εξαιρέσεις. Αυτό είναι που τον καθιστά ιερό και πέρα από αυτό τον κόσμο. Αυτή η ιερότητά του είναι που δείχνει προς τον Θεό. (Εγχ.-13.7:1-7)

Τα άσχημα νέα για τον εσφαλμένα νοούμενο εαυτό μας είναι ότι η αλήθεια είναι *όλα ή τίποτα.* Τα καλά νέα για τον ορθά νοούμενο εαυτό μας είναι ότι η αλήθεια είναι *όλα ή τίποτα*.

(8:1-3) Ο Θεός δεν υπόκειται σε συγκρούσεις. Ούτε η δημιουργία Του είναι διαιρεμένη στα δύο. Πώς είναι δυνατόν ο Υιός Του να βρίσκεται στην κόλαση, όταν ο Ίδιος τον εγκατέστησε στον Ουρανό;

Η κόλαση είναι το εγωικό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού και της δυαδικότητας, για να μην πούμε της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου. Όταν αυτό το σύστημα προβάλλεται γίνεται ο κόσμος. Συνεπώς, η κόλαση δεν είναι ο κόσμος, αλλά ο κόσμος είναι η προβαλλόμενη σκιά αυτού του συστήματος σκέψης. Επιπλέον, ο Θεός όχι μόνο δεν υποφέρει από συγκρούσεις, δεν αντιλαμβάνεται το κακό ή την αμαρτία. Δεν αντιλαμβάνεται καν τα λάθη. Δεν αντιλαμβάνεται

τίποτα, γιατί δεν υπάρχει τίποτα έξω από το Νου Του. Έτσι, σίγουρα δεν μπορεί να βιώσει «τη δημιουργία Του χωρισμένη στα δύο», όπως θα ήθελε να πιστεύουμε το εγώ. Ο Υιός του Θεού είναι Ένας, αδιαίρετος σε μια ενότητα που την αρνούμαστε όταν κάνουμε επίθεση σε κάποιον άλλο, όπως εξηγεί το ακόλουθο απόσπασμα:

… [το Λόγο του Θεού] Τον αρνείσαι αν επιτίθεσαι εναντίον κάποιου αδελφού σου για οποιοδήποτε λόγο. Διότι εδώ συμβαίνει ο διαχωρισμός από τον Θεό. Ένας διαχωρισμός που είναι αδύνατος. Ένας διαχωρισμός που είναι αδύνατον να συμβεί. Και όμως είναι ένας διαχωρισμός στον οποίο εσύ σίγουρα πιστεύεις, διότι έχεις σκηνοθετήσει μια κατάσταση που είναι αδύνατη. Και σε αυτή την κατάσταση το αδύνατον μπορεί να φαίνεται ότι συμβαίνει. (Μ-13.7:9-14)

(8:4) Θα μπορούσε να χάσει αυτό που η Αιώνια Θέλησή του έχει δώσει ως παντοτινή του κατοικία;

Αυτή γι' άλλη μια φορά είναι η αρχή της Επανόρθωσης που λέει ότι ο Υιός του Θεού δεν διαχωρίστηκε ποτέ από την Πηγή Του. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, όπως συζητήθηκε προηγουμένως, όταν ο Ιησούς μιλάει για την Απάντηση του Θεού στο διαχωρισμό ή για το δικό Του σχέδιο για τη σωτηρία, μιλάει μεταφορικά. Αν τα λόγια του ήταν στην κυριολεξία αληθινά, ο Θεός θα είχε χάσει τον Υιό Του στην αμαρτία, αυτό ακριβώς που το εγώ θέλει να πιστεύουμε.

(8:5-6) Ας μην προσπαθούμε πια να επιβάλλουμε μια ξένη θέληση πάνω στον μοναδικό σκοπό του Θεού. Αυτός είναι εδώ διότι Αυτός το θέλει, και ό,τι θέλει Αυτός είναι παρόν τώρα, πέρα από τα όρια του χρόνου.

Εκεί που είναι ο Θεός, δεν είναι ο κόσμος, ούτε είναι ο διχασμένος νους. Ωστόσο, η μνήμη Του είναι μέσα στο νου μας ως Άγιο Πνεύμα και η ένωση μαζί Του οδηγεί στην αναγνώριση ότι όλα αυτά είναι ένα όνειρο. Επομένως, δεν είναι ότι ο Θεός πραγματικά είναι μαζί μας, αλλά ότι εμείς είμαστε μαζί Του και, πράγματι, ήμασταν πάντα μαζί Του. Τα δικά μας όνειρα του διαχωρισμού δεν επηρέασαν την πραγματικότητα.

(9:1-2) Σήμερα δεν θα επιλέξουμε ένα παράδοξο στην θέση της αλήθειας. Πώς θα μπορούσε ο Υιός του Θεού να κάνει τον χρόνο για να απομακρύνει την Θέληση του Θεού;

Και πάλι, οι μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* λένε συχνά ότι ο Ιησούς εννοεί ότι μόνο οι ερμηνείες μας για τον κόσμο είναι απατηλές. Δεν είναι έτσι. Ο απατηλός κόσμος είναι το σύμπαν του χρόνου και του χώρου, της ύλης και της αλλαγής. Αυτός δεν μπορεί να είναι ο αιώνιος και άπειρος κόσμος του Θεού, όπως μπορεί να θυμηθεί ο αναγνώστης από αυτές τις συγκινητικές προτάσεις του κειμένου:

*… Όσα **φαίνονται** αιώνια όλα θα έχουν ένα τέλος. Τα αστέρια θα εξαφανιστούν, και δε θα υπάρχει πια μέρα και νύχτα. Όλα τα πράγματα που έρχονται και φεύγουν, οι παλίρροιες, οι εποχές και οι ζωές των ανθρώπων · όλα τα πράγματα που αλλάζουν με τον καιρό που ανθίζουν και μαραίνονται δεν θα επιστρέψουν. Το αιώνιο δεν βρίσκεται εκεί όπου ο χρόνος έχει τοποθετήσει ένα τέλος. Ο Υιός του Θεού ποτέ δεν μπορεί να αλλάξει από κάτι που έχουν φτιάξει από αυτόν οι άνθρωποι. Αυτός θα είναι όπως ήταν και όπως είναι, γιατί ο χρόνος δεν καθόρισε την μοίρα του, ούτε ρύθμισε την ώρα της γέννησης και του θανάτου του. Η συγχώρεση δεν θα τον αλλάξει. Ωστόσο ο χρόνος υπηρετεί την συγχώρεση έτσι ώστε τα πράγματα του χρόνου να μπορέσουν να εξαφανιστούν επειδή δεν χρησιμεύουν πια. (Κ-29.VI.2:7-14)*

(9:3-4) Έτσι αρνείται τον εαυτό του, και αντιτίθεται σε αυτό που δεν έχει αντίθετο. Νομίζει ότι έφτιαξε μία κόλαση που έρχεται σε αντίθεση με τον Ουρανό, και πιστεύει ότι κατοικεί σε κάτι που δεν υπάρχει, ενώ ο Ουρανός είναι ο τόπος που δεν μπορεί να βρει.

Δεν θα βρούμε τον Ουρανό όσο νομίζουμε ότι ο Ουρανός είναι εδώ ή ότι οι ιδιότητές του - η αγάπη και η αθανασία - είναι εφικτές στον κόσμο μας. Χρειάζεται να πούμε στον νέο μας δάσκαλο: «Δόξα τω Θεώ κάνω λάθος σε όλα κι εσύ έχεις δίκιο. Πώς θα μπορούσα να σκεφτώ ότι κατοικώ σε έναν κόσμο που δεν υπάρχει, και όχι στον κόσμο που ήδη βρίσκομαι; Είμαι πραγματικά χαρούμενος και ευγνώμων που έκανα λάθος».

(10:1) Σήμερα, άφησε τις ανόητες σκέψεις πίσω σου, και στρέψε το νου σου στις αληθινές ιδέες.

Οι ανόητες σκέψεις είναι οτιδήποτε κάνει αυτόν τον κόσμο πραγματικό όπως τον βιώνουμε - είναι οι πτυχές της ιδιαιτερότητας. Οι αληθινές ιδέες του κόσμου που μας οδηγούν - είναι οι εκφράσεις της συγχώρεσης. Σημειώστε ότι το να στραφούμε στη συγχώρεση συνεπάγεται να αφήσουμε πίσω μας τις σκέψεις της ιδιαιτερότητας.

(10:2) Κανένας που αναζητεί την αλήθεια δεν γίνεται να αποτύχει, και σήμερα αναζητάς την αλήθεια.

Αν και δεν αναφέρεται εδώ, υπονοείται όμως ότι δεν μπορούμε να αναζητήσουμε την αλήθεια εάν επιλέξουμε έναν δάσκαλο που αντιπροσωπεύει το αντίθετό της. Η αλήθεια μπορεί να βρεθεί μόνο στα χέρια ενός Δασκάλου ο Οποίος θα μας οδηγήσει εκεί. Έτσι, το συμπέρασμα είναι να επιλέξουμε τον σωστό Δάσκαλο:

… Δεν μπορείς να μαθαίνεις συγχρόνως από δύο δασκάλους που βρίσκονται σε πλήρη διαφωνία για τα πάντα. Το κοινό τους πρόγραμμα παρουσιάζει ένα αδύνατο μαθησιακό έργο. Σε διδάσκουν τελείως διαφορετικά πράγματα με εντελώς διαφορετικούς τρόπους, που θα μπορούσαν να είναι πιθανά αν και οι δύο δεν σε δίδασκαν για τον εαυτό σου. Η πραγματικότητά σου παραμένει ανεπηρέαστη και από τους δύο, αλλά αν ακούς και τους δύο, ο νους θα διχάζεται για το ποια είναι η πραγματικότητά σου. (Κ-8.Ι.6:2-5)

Μόνο ένας Δάσκαλος μιλά για την αλήθεια της πραγματικότητάς μας. Ποιος θα επέλεγε έναν που δεν γνωρίζει Ποιοι είμαστε;

(10:3) Θα αφιερώσουμε δέκα λεπτά γι' αυτό το στόχο τρεις φορές σήμερα, και θα ζητήσουμε να δούμε την ανατολή του πραγματικού κόσμου που θα αντικαταστήσει τις ανόητες εικόνες που μας ήταν τόσο αγαπητές, με αληθινές ιδέες που θα παίρνουν την θέση των σκέψεων που δεν είχαν κανένα νόημα, καμία επίδραση, και καμία πηγή ή υπόσταση στην αλήθεια.

Ο πραγματικός κόσμος είναι η γέφυρα ανάμεσα στην εμπειρία αυτού του κόσμου και του Ουρανού, που επιτυγχάνεται με το να παραιτηθούμε από τις αγαπημένες ανόητες εικόνες που κρατήσαμε στη θέση του. Αυτός ο σκοπός αξίζει σίγουρα τριάντα λεπτά από τον χρόνο μας σήμερα.

(11:1-4) Αυτό αναγνωρίζουμε σήμερα καθώς ξεκινάμε την άσκησή μας. Αρχίζουμε έτσι:

Ζητώ να δω ένα διαφορετικό κόσμο, και να κάνω διαφορετικές σκέψεις από αυτές που έκανα μέχρι σήμερα. Τον κόσμο που αναζητώ δεν τον έφτιαξα μόνος μου, και οι σκέψεις που θέλω να σκέφτομαι δεν είναι οι δικές μου.

Εδώ αντικατοπτρίζεται η ιδέα ότι δεν μπορούμε «να ζητήσουμε να δούμε ένα διαφορετικό κόσμο, και να κάνουμε διαφορετικές σκέψεις από αυτές που κάναμε μέχρι σήμερα», εκτός εάν έχουμε επίγνωση των εγωικών μας σκέψεων. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο είναι απαραίτητο να ζητήσετε βοήθεια από τον Ιησού να μην τις καλύψει - ούτε να είστε ένοχοι ούτε να τις φοβάστε - αλλά να αποκαλύψετε την ανοησία τους φέρνοντάς τες σε αυτόν. Καθώς μαθαίνουμε να το κάνουμε αυτό, συνειδητοποιούμε ότι ο Υιός του Θεού είναι ένας, τόσο μέσα στην ψευδαίσθηση

όσο και στον Ουρανό: η δήλωση «τον κόσμο που αναζητώ δεν τον έφτιαξα μόνος μου» είναι αληθής τόσο από την πλευρά του εγώ όσο και από του Άγιου Πνεύματος.

Ο κόσμος που αναζητάμε αληθινά είναι ο πραγματικός κόσμος. Ένα απόσπασμα στο κείμενο αναφέρεται στο Άγιο Πνεύμα ως τον Κατασκευαστή του κόσμου - τον πραγματικό κόσμο - και ο Ιησούς χρησιμοποιεί το «Κατασκευαστής» αντί για το «Δημιουργός» επειδή ο κόσμος Του είναι επίσης μια ψευδαίσθηση. Ο πραγματικός κόσμος δεν είναι ένας τόπος, αλλά ένα σύστημα σκέψης που είναι το απόλυτο αντίθετο του εγώ και πράγματι αντιπροσωπεύει την αναίρεσή του. Η επιλογή του ενός επιτυγχάνεται με την απελευθέρωση του άλλου. Το *ή το ένα ή το άλλο* παραμένει η μόνη αρχή που διέπει την απόφασή μας: το σκοτάδι του εγώ ή το φως του Αγίου Πνεύματος · την ψευδαίσθηση ή την αλήθεια · το σφάλμα ή διόρθωση του. Ιδού το απόσπασμα:

Υπάρχει ένας άλλος Κατασκευαστής του κόσμου, ο ταυτόχρονος Διορθωτής της τρελής πίστης ότι κάτι θα μπορούσε να εδραιωθεί και να διατηρηθεί χωρίς κάποια σύνδεση που να συνεχίζει να το κρατάει μέσα στους νόμους του Θεού ·… Το διορθωμένο σφάλμα είναι το τέλος του σφάλματος. Κι έτσι εξακολουθεί ο Θεός να προστατεύει τον Υιό Του, ακόμα και στο σφάλμα.

Υπάρχει ένας άλλος σκοπός σε αυτό τον κόσμο που έφτιαξε το σφάλμα, επειδή έχει έναν άλλο Κατασκευαστή ο Οποίος μπορεί να συμφιλιώσει τον στόχο του με τον σκοπό του Δημιουργού Του…

Ο καθένας εδώ έχει εισέλθει στο σκοτάδι, ωστόσο κανείς δεν έχει εισέλθει μόνος. Ούτε είναι ανάγκη να παραμείνει περισσότερο από μια στιγμή. Γιατί αυτός έχει έλθει με την Βοήθεια του Ουρανού μαζί του, έτοιμη να τον οδηγήσει έξω από το σκοτάδι στο φως οποιαδήποτε στιγμή. Ο χρόνος που αυτός επιλέγει μπορεί να είναι οποτεδήποτε, γιατί η βοήθεια είναι εκεί, περιμένοντας μόνο την επιλογή του. (Κ-25.ΙΙΙ.4:1-5:1· 6:1-4)

(11:5) Για αρκετά λεπτά παρατήρησε το νου σου και δες, παρόλο που τα μάτια σου είναι κλειστά, τον ανόητο κόσμο που νόμιζες ότι είναι αληθινός.

Ο αναγνώστης αναμφίβολα θυμάται αυτή τη μορφή διδασκαλίας από τα πρώτα μαθήματα. Το επόμενο μάθημα εξηγεί την λογική αυτής της δήλωσης: το αν τα μάτια μας είναι ανοιχτά ή κλειστά δεν έχει σημασία. Καθώς ο κόσμος δεν είναι τίποτα περισσότερο από τις δικές μας σκέψεις του διαχωρισμού και της ενοχής που προβάλλουμε, και με κλειστά μάτια μπορούμε επίσης να γνωρίζουμε.

(11:6) Κάνε μια ανασκόπηση των σκέψεων που είναι συμβατές με αυτό τον κόσμο, και τις θεωρείς αληθινές.

Εξετάζουμε όχι μόνο τις καταστάσεις ή τις σχέσεις, αλλά τις σκέψεις της ιδιαιτερότητας και της ενοχής που βρίσκονται κάτω από αυτές. Άλλωστε, αυτές οι σκέψεις *είναι* ο κόσμος που νομίζουμε ότι βλέπουμε.

(11:7-8) Έπειτα άφησέ τες να φύγουν, και βυθίσου κάτω από αυτές στο ιερό μέρος όπου δεν μπορούν να εισέλθουν. Υπάρχει μια πόρτα κάτω από αυτές μέσα στο νου σου, την οποία δεν μπόρεσες να κλειδώσεις ολοκληρωτικά για να κρύψεις αυτό που βρίσκεται πιο πέρα.

Η πόρτα οδηγεί στον ορθό νου, το οποίο σημαίνει ότι η συγχώρεση ανοίγει σαν κλειδί την ευτυχία. Αυτή είναι η πόρτα που περνάμε με τη βοήθεια του Ιησού, ανοίγοντάς την όταν μπορούμε - με τον Ιησού δίπλα μας - για να κοιτάξουμε τον κόσμο του εγώ, τόσο τις σκέψεις του όσο και την προβολή τους σε μορφή. Αυτές οι ανόητες σκέψεις της ιδιαιτερότητας, έχουν χρησιμοποιήσει τα στρώματα της ενοχής και του μίσους για να καλύψουν τον ιερό τόπο όπου βρίσκονται οι συμβατές, οι ορθά νοούμενες σκέψεις που θα μας οδηγήσουν στην εστία.

(12:1-3) Αναζήτησε αυτή την πόρτα και βρες την. Αλλά πριν προσπαθήσεις να την ανοίξεις, υπενθύμισε στον εαυτό σου ότι κανένας που αναζητά την αλήθεια δεν είναι δυνατόν να αποτύχει. Και αυτό είναι το αίτημα σου σήμερα.

Χρειάζεται να θυμόμαστε ότι ο Ιησούς θα μας οδηγήσει μέσω της πόρτας, και όπως μας λέει το εγώ, θα καταστραφούμε και θα αφανιστούμε καθώς θα εξαφανιστούμε στη λήθη. Χρειαζόμαστε λοιπόν αυτή την πρόσθετη διαβεβαίωση ότι οι συνέπειες της διέλευσης από την πόρτα είναι ευτυχείς. Όπως λέει ένα προηγούμενο μάθημα: «Νομίζεις ότι καταστρέφεσαι, αλλά σώζεσαι» (Εργ.93.4:4). Το να περνάς μέσα από την πόρτα, σημαίνει το τέλος του εγώ, αλλά όχι το δικό μας τέλος, και έχουμε κίνητρο να ψάξουμε και να βρούμε την πόρτα γιατί συνειδητοποιήσαμε ότι εδώ τίποτα δεν λειτουργεί. Απολύτως τίποτα, γιατί δεν θα βρούμε ποτέ πραγματική ευτυχία, ειρήνη ή χαρά σε αυτόν τον κόσμο. Γι' αυτό ο Ιησούς μας ζητά να εμπιστευτούμε αυτόν που είναι ο Δάσκαλός μας. Όπως μας υπενθυμίζει, σε ένα μήνυμα που έχει ήδη προσφέρει παρηγοριά:

… Όμως ο Θεός μπορεί να σε φέρει εκεί, αν είσαι πρόθυμος να ακολουθήσεις το Άγιο Πνεύμα μέσα από τον φαινομενικό τρόμο, δείχνοντάς Του εμπιστοσύνη ότι δεν θα σε εγκαταλείψει και θα σε αφήσει εκεί. Διότι ο δικός Του σκοπός δεν είναι να σε τρομάξει, ενώ ο δικός σου είναι. Μπαίνεις σε έντονο πειρασμό να Το εγκαταλείψεις εκεί που βρίσκεται το εξωτερικό πεδίο του φόβου, αλλά Αυτό θα σε οδηγήσει με ασφάλεια μέσα από αυτό και ακόμα μακρύτερα πέρα από αυτό. (Κ-18.IX.3:7-9)

Μόλις συνειδητοποιήσουμε τον οδηγό που επιλέξαμε να μας οδηγήσει μέσα από τον κύκλο του φόβου, δεν θα διστάσουμε ούτε στιγμή να επιλέξουμε έναν άλλο Οδηγό ο Οποίος δεν μπορεί να αποτύχει να μας βοηθήσει να φτάσουμε στην αλήθεια.

(12:4) Τίποτα άλλο δεν έχει καμιά σημασία τώρα · σε κανένα άλλο στόχο δεν δίνουμε αξία ούτε ψάχνουμε κάτι άλλο, τίποτα μπροστά από αυτή την πόρτα που να θέλεις πραγματικά, και μόνο ό,τι βρίσκεται πέρα από αυτήν είναι αυτό που αναζητάς.

Ο Ιησούς μας θυμίζει αυτό που πραγματικά θέλουμε, επειδή είναι μεγάλος ο πειρασμός σε αυτό το σημείο να επιστρέψουμε στον κόσμο των σωμάτων. Όταν το αυτο-μίσος μας εμφανίζεται μπροστά μας, αρρωσταίνουμε ή θέλουμε να αρρωστήσουμε τους άλλους · οι κρίσεις έρχονται και η ιδιαιτερότητα γίνεται για άλλη μια φορά μια άσχημη σκέψη που κρύβει την αλήθεια. Όλα αυτά είναι άμυνες ενάντια στα βήματα που κάνουμε με τον Ιησού. Καθώς πλησιάζουμε στην πόρτα, η φωνή του εγώ γίνεται πιο επίμονη. Ωστόσο, είναι μια φωνή που δεν κάνει τίποτα περισσότερο από το να εκφράζει την επιθυμία μας για ατομικότητα. Η διαχωρισμένη μας ταυτότητα είναι το μόνο που απειλείται, και το να αναγνωρίσουμε την ασημαντότητα αυτού του εαυτού είναι αυτό που μας επιτρέπει να δώσουμε αξία στο στόχο που μας προσφέρει ο Ιησούς και τα μαθήματά του.

(13:1) Άπλωσε το χέρι σου και δες πόσο εύκολα ανοίγει αυτή η πόρτα, μόνο και μόνο με την πρόθεσή σου να την περάσεις.

Με άλλα λόγια, εκεί δεν υπάρχει τίποτα. Στο κείμενο, ο Ιησούς μιλά για την αμαρτία που φαίνεται να είναι ένας συμπαγής τοίχος από γρανίτη, από τον οποίο δεν μπορούμε ποτέ να περάσουμε. Ωστόσο, έχοντας έναν διαφορετικό στόχο και έναν διαφορετικό δάσκαλο, η πόρτα της αμαρτίας ανοίγει εύκολα. Στην πραγματικότητα, όπως συμβαίνει περνάμε μέσα της και πάμε πέρα από αυτήν συνειδητοποιώντας ότι δεν υπήρχε πόρτα - η πόρτα και το δωμάτιο που μπήκαμε έχουν εξαφανιστεί, γιατί στην πραγματικότητα δεν υπήρξαν ποτέ. Μόνο στα δικά μας ψευδαισθητικά όνειρα της αμαρτίας φαινόταν συμπαγή, μια «πραγματικότητα» που διαλύθηκε απαλά εξαιτίας του Αγίου Πνεύματος:

… Η αμαρτία είναι ένα εμπόδιο, τοποθετημένη σαν βαριά σιδερένια πόρτα, κλειδωμένη και χωρίς κλειδί, που εμποδίζει τον δρόμο προς την ειρήνη. Κανένας που την κοιτάζει δίχως την βοήθεια της λογικής δεν θα προσπαθούσε να την περάσει. Τα μάτια του σώματος την βλέπουν σαν συμπαγή γρανίτη, τόσο πυκνό που θα ήταν τρέλα να επιχειρήσεις να τον περάσεις. Όμως η λογική βλέπει μέσα από αυτήν εύκολα, διότι είναι ένα σφάλμα. Η μορφή που παίρνει δεν μπορεί να κρύψει την κενότητά της από τα μάτια της λογικής. (K-22.III.3:2-6)

(13:2) Άγγελοι φωτίζουν τον δρόμο, έτσι ώστε όλο το σκοτάδι εξαφανίζεται, και στέκεσαι μέσα σε ένα φως τόσο έντονο και καθαρό που καταλαβαίνεις όλα όσα βλέπεις.

Καθώς κατανοούμε όλα αυτά που βλέπουμε, ξεχνάμε όλα όσα είδαμε κάποτε. Σε αυτό το σημείο, πάλι, δεν υπάρχει τίποτα να θυμάστε γιατί το εγώ έχει εξαφανιστεί. Οι άγγελοι της συγχώρεσης έχουν αποβάλει τις σκοτεινές φιγούρες της αμαρτίας και της κρίσης:

Τριγύρω σου άγγελοι πετούν στοργικά, για να κρατήσουν μακριά όλες τις σκοτεινές σκέψεις της αμαρτίας, και να κρατήσουν μέσα το φως εκεί όπου έχει εισέλθει. Τα χνάρια από τα βήματά σου φωτίζουν τον κόσμο, γιατί όπου περπατάς η συγχώρεση πηγαίνει μαζί σου χαρούμενα. (K-26.IX.7:1-2)

(13:3) Μόνο μία μικρή στιγμή έκπληξης, ίσως, σε κάνει να σταματήσεις πριν συνειδητοποιήσεις ότι ο κόσμος που βλέπεις μπροστά σου μέσα το φως αντανακλά την αλήθεια που ήδη γνώριζες, και δεν είχες ξεχάσει εντελώς όταν περιπλανιόσουν μακριά μέσα σε όνειρα.

Αυτό μας θυμίζει την υπέροχη ενότητα που έχουμε ήδη δει, «Το Ξεχασμένο Τραγούδι», το οποίο περιγράφει όμορφα τη μνήμη που μας οδηγεί πίσω στην αλήθεια που δεν ξεχάσαμε ποτέ. Είμασταν πάντοτε στο σπίτι μέσα στο Θεό, απλά ονειρευόμασταν την εξορία (K-10.I.2:1):

… Εσύ δεν κατοικείς εδώ, αλλά στην αιωνιότητα. Δεν ταξιδεύεις παρά μόνο στα όνειρά σου ενώ είσαι ασφαλής στο σπίτι σου. (K-13.VII.17:6-7)

(14:1-4) Σήμερα δεν γίνεται να αποτύχεις. Δίπλα σου περπατά το Πνεύμα [Το Άγιο Πνεύμα] **που σου έστειλε ο Ουρανός, ώστε να μπορέσεις να προσεγγίσεις αυτήν την πόρτα μια μέρα, και με την βοήθειά Του να την περάσεις χωρίς προσπάθεια, προς το φως. Σήμερα, η μέρα αυτή έχει έρθει. Σήμερα ο Θεός κρατά την αρχαία υπόσχεση Του στον άγιο Υιό Του, όπως και ο Υιός Του τώρα θυμάται την δική του υπόσχεση προς Αυτόν.**

Κοντά στο τέλος της ενότητας «Οι Μυστικοί Όρκοι», ο Ιησούς μιλά για την υπόσχεση του Υιού στον Πατέρα Του:

… Στην δημιουργία του ο Πατέρας του είπε «Εσύ είσαι αγαπητός σε Μένα και Εγώ σε σένα για πάντα. Να είσαι τέλειος όπως είμαι κι Εγώ, γιατί ποτέ δεν μπορείς να είσαι χωριστά από Εμένα». Ο Υιός Του δεν θυμάται ότι απάντησε «Θα είμαι,» αν και με αυτή την υπόσχεση γεννήθηκε. (K-28.VI.6:4-6)

Αυτή είναι η υπόσχεση ότι αναιρούμε τους μυστικούς όρκους του διαχωρισμού με τους οποίους δεσμευτήκαμε, και ότι ακόμα είμαστε δεσμευμένοι μεταξύ μας · που είναι η δική μας υπόσχεση ότι θα είμαστε ένα με τον Δημιουργό μας. Αυτή η αρχαία υπόσχεση τηρείται μέσω της Φωνής Του, καθώς το φως της αλήθειας αναδύεται στο νου μας που αφυπνίζεται.

(14:5) Αυτή είναι μία μέρα χαράς, διότι ερχόμαστε στον καθορισμένο χρόνο και τόπο όπου θα βρούμε τον στόχο όλων μας των αναζητήσεων, και όλων των αναζητήσεων του κόσμου, οι οποίες τελειώνουν μαζί καθώς περνάς πέρα από την πόρτα.

Με άλλα λόγια, και ο εσφαλμένος και ο ορθός νους εξαφανίζονται · ο κόσμος της αντίληψης και ο διορθωμένος κόσμος της αληθινής αντίληψης. Ένα όμορφο απόσπασμα από την διευκρίνηση των όρων στην ενότητα «Ορθή Αντίληψη - Γνώση» απεικονίζει αυτό το ένδοξο τέλος, καθώς οι ψευδαισθήσεις εσφαλμένες και ορθά νοούμενες εξαφανίζονται σε ένα λαμπερό φως στο βωμό του Εαυτού μας:

*Και τώρα η **γνώση** του Θεού, αναλλοίωτη, βέβαιη, αγνή και απόλυτα κατανοητή, εισέρχεται στο βασίλειο της. Φεύγει πια η αντίληψη, η ορθή και η λανθασμένη. Φεύγει και συγχώρεση, διότι έχει επιτελέσει το έργο της. Και φεύγουν και τα σώματα μέσα στο λαμπερό φως πάνω στην αγία τράπεζα του Υιού του Θεού. (Δ.-4.7:1-4)*

(15:1) Να θυμάσαι συχνά ότι σήμερα θα πρέπει να είναι μια μέρα ιδιαίτερης χαράς, και κρατήσου μακριά από σκέψεις ζοφερές και ανούσια μοιρολόγια.

Καθώς περνάμε την ημέρα μας, ο Ιησούς μας ζητά να έχουμε επίγνωση για τις «ζοφερές σκέψεις και τα ανούσια μοιρολόγια» που κάνουμε και τα πέπλα της ιδιαίτερης αγάπης που χρησιμοποιούμε για να τις αποκρύψουμε. Μόνο όταν εντοπίσουμε αυτές τις σκέψεις του εγώ - «στοργικές» και μισητές - ο Ιησούς μπορεί να μας βοηθήσει να τις αφήσουμε να φύγουν. Ωστόσο, δεν μπορούμε να αφήσουμε κάτι που νομίζουμε ότι δεν υπάρχει · η άρνηση είναι μια σχεδόν πνευματική πρακτική. Αυτά τα μαθήματα, λοιπόν, εντοπίζουν τη θλιβερή ουσία των μοιρολογιών μας, έτσι μπορούμε να επιλέξουμε ένα άλλο ρεφρέν για να αντικαταστήσουμε το πένθιμο ρεφρέν του εγώ. Μια τέτοια επιλογή, για παράδειγμα, είναι το μέσο για τη θεραπεία του ασθενούς στην ψυχοθεραπεία:

… Η θεραπεία συμβαίνει καθώς ένας ασθενής αρχίζει να ακούει το μοιρολόι που τραγουδά, και αμφισβητεί την εγκυρότητά του. Και μέχρι να το ακούσει, δεν καταλαβαίνει ότι είναι αυτός ο ίδιος που το τραγουδά. Το ότι το ακούει είναι το πρώτο βήμα στην ανάρρωσή του. Η αμφισβήτηση αυτού πρέπει λοιπόν να γίνει η επιλογή του. (Ψ-2.VI.1:5-8)

(15:2-7) Η ώρα της σωτηρίας έχει έρθει. Η σημερινή μέρα είναι καθορισμένη από τον ίδιο τον Ουρανό να είναι χρόνος χάριτος για σένα και τον κόσμο. Αν ξεχνάς αυτό το ευτυχές γεγονός, υπενθύμιζε το στον εαυτό σου έτσι:

- Σήμερα αναζητώ και βρίσκω όλα όσα θέλω.

- Ο μοναδικός σκοπός μου, μου τα προσφέρει.

- Κανένας που αναζητά την αλήθεια, δεν είναι δυνατόν να αποτύχει.

Να αναφέρουμε την καθοδήγηση που συχνά επαναλαμβάνεται, αυτό που δίνει νόημα στην εξάσκησή μας είναι να μάθουμε πόσο δεν εννοούμε τις λέξεις του μαθήματος, αποδεχόμενοι ότι ένα μέρος του εαυτού μας δεν θέλει την τρομακτική αλήθεια που θα μας απαλλάξει από την ιδιαιτερότητά μας. Επομένως, προτού να πούμε και να εννοούμε αυτές τις λέξεις, πρέπει πρώτα να έχουμε επίγνωση της αλήθειας του εγώ, χρειαζόμαστε τον Ιησού να μας βοηθήσει για να συγχωρήσουμε αυτές τις ιδιαίτερες σκέψεις, οι οποίες προτιμούν το εγώ από αυτόν. Με άλλα λόγια, πριν έρθει στο νου μας η αλήθεια, πρέπει να συγχωρήσουμε τον εαυτό μας που την απωθήσαμε. Έτσι μαθαίνουμε το ευτυχές γεγονός πως δεν είχε καμία επίπτωση το ότι απωθήσαμε τον Ιησού: Δεν πήγε πουθενά και, ευτυχώς, ούτε κι εμείς. Χωρίς κάποιο αποτέλεσμα, η αμαρτία του διαχωρισμού δεν είναι αιτία και δεν υπάρχει τίποτα χωρίς αιτία. Επομένως, δεν υπάρχει αμαρτία και έτσι δεν υπάρχει τίποτα για συγχώρεση. Αυτή είναι η αλήθεια και επιλέγοντας να συγχωρήσουμε, επιλέγουμε να αναζητήσουμε αυτό που πραγματικά θέλουμε να βρούμε. Ο μοναδικός μας σκοπός διασφαλίζει ότι θα το κάνουμε, διότι κανένας που αναζητά την αλήθεια, δεν είναι δυνατόν να αποτύχει.

* *Absence from Felicity, Second Edition,* σελ. 455.

ΜΑΘΗΜΑ 132

Ελευθερώνω τον κόσμο από όλα όσα νόμιζα ότι ήταν

Είναι ένα από τα πιο σημαντικά μαθήματα στο βιβλίο εργασιών, καθώς παρέχει μια σαφή δήλωση για την ψευδαισθητική φύση του κόσμου και τη σύνδεσή του με τις σκέψεις μας. Τα πρώτα μαθήματα του βιβλίου εργασιών, όπως θυμάστε, επικεντρώθηκαν στη σχέση μεταξύ των σκέψεών μας και των εικόνων που βλέπουμε στον κόσμο. Εδώ αναφέρονται οι ίδιες ιδέες, αλλά με πιο περίπλοκο τρόπο που μας οδηγούν ακόμα πιο βαθιά στην αλήθεια της πραγματικότητάς μας.

(1:1) Τι άλλο κρατά τον κόσμο αλυσοδεμένο εκτός από τις πεποιθήσεις σου;

Το να αισθανόμαστε ότι είμαστε φυλακισμένοι και θυματοποιημένοι δεν προέρχεται από τον κόσμο, αλλά από κάποια πεποίθηση στο νου μας. Όπως θα δούμε, αν ο κόσμος δεν είναι τίποτα, πώς μπορεί να μας δεσμεύει; Ο νους είναι που δίνει στον κόσμο την δύναμή του, γιατί εκεί είναι που λαμβάνει χώρα η δέσμευση. Η πρώτη πρόταση ουσιαστικά ανακοινώνει το θέμα που θα αναπτύξει το μάθημα τώρα.

(1:2) Και τι άλλο μπορεί να σώσει τον κόσμο εκτός από τον Εαυτό σου;

Ο Εαυτός μας δεν βρίσκεται σε αυτόν τον κόσμο. Είναι μέσα στο νου μας, και μέσω του Αγίου Πνεύματος, το σύμβολο του Εαυτού, μαθαίνουμε να θυμόμαστε την Ταυτότητά μας. Έτσι, ο κόσμος δεν σώζεται από τους μεμονωμένους ανθρώπους, αλλά από το ότι θυμόμαστε την Ενιαιότητα του Χριστού, τον ενιαίο και άμορφο Εαυτό. Η συγχώρεση είναι το μέσο με το οποίο θυμόμαστε και είναι επομένως το όργανο της σωτηρίας του κόσμου.

(1:3-4) Η πίστη είναι πραγματικά ισχυρή. Οι σκέψεις που κρατάς είναι ισχυρές, και οι ψευδαισθήσεις είναι εξίσου δυνατές σε επιδράσεις όσο και η αλήθεια.

Το Μάθημα 16 λέει: «Δεν έχω ουδέτερες σκέψεις» (Εργ.16) και μπορούμε να δούμε ξανά ότι ο Ιησούς μας θυμίζει ένα σημαντικό θέμα από τα πρώτα μαθήματα. Οι σκέψεις έχουν δύναμη μέσα στο όνειρο, όπου μπορούν να μας κρατήσουν στον ύπνο και να μας κάνουν να πιστέψουμε ότι το όνειρο είναι πραγματικότητα. Όπως δηλώνει το κείμενο:

Είναι οι σκέψεις, λοιπόν, επικίνδυνες; Για τα σώματα, ναι! (K-21.VIII.1:1-2)

Επομένως, όσο ταυτιζόμαστε με το σώμα μας, οι σκέψεις μας έχουν τεράστια δύναμη: να επιλέξουν την κόλαση ή τον Ουρανό. Και αυτό που επιλέγουμε θα γίνει πραγματικότητα για μας.

(1:5-6) Ένας τρελός νομίζει ότι ο κόσμος που βλέπει είναι αληθινός, και δεν αμφιβάλλει γι' αυτό. Ούτε μπορεί να ταλαντευτεί αμφισβητώντας τις επιδράσεις των σκέψεών του.

Ο Ιησούς δεν εννοεί μόνο τους κλινικά τρελούς, αυτούς που πιστοποιούνται ότι είναι φρενοβλαβείς και νοσηλεύονται, αλλά όλους μας, καθώς πιστεύουμε ότι ο κόσμος είναι πραγματικός. Ανεξάρτητα από τα όσα μας λέει η λογική μας από τη μελέτη μας στα *Μαθήματα Θαυμάτων* ή οποιοδήποτε

άλλο πνευματικό σύστημα, εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι τα σώματά μας είναι πραγματικά και σημαντικά, με ανάγκες που απαιτούν ικανοποίηση από έναν κόσμο που είναι πραγματικά εκεί. Έχουμε ήδη εξετάσει ένα απόσπασμα για τις παραισθήσεις (K-20.VIII.7:3-7). Σκεφτείτε τώρα αυτό το απόσπασμα:

… Αν αποφασίσεις ότι κάποιος πραγματικά προσπαθεί να σου επιτεθεί ή να σε εγκαταλείψει ή να σε υποδουλώσει, τότε θα αντιδράσεις σαν να το κάνει πραγματικά, και έτσι κάνεις το σφάλμα πραγματικό για σένα. Όταν ερμηνεύεις το σφάλμα του δίνεις δύναμη, και κάνοντάς το αυτό θα παραβλέπεις την αλήθεια… μια ξεκάθαρη προσπάθεια να αποδείξεις πόσο ικανός είσαι να καταλαβαίνεις αυτό που αντιλαμβάνεσαι. Αυτό φαίνεται από το γεγονός ότι αντιδράς στις ερμηνείες που δίνεις σαν να ήταν σωστές.(K-12.I.1:7-8· 2:2-3)

Έτσι πιστεύουμε ότι οι αντιλήψεις μας για τους άλλους, πόσο μάλλον για τον κόσμο, είναι αληθινές, απλώς και μόνο επειδή το λέμε. Ωστόσο, το παράφρων εγώ μας είναι που προβάλλει αυτό τον ισχυρισμό, θαμμένο πίσω από την αλαζονική βεβαιότητά μας.

Όποιος έχει εργαστεί με την κλινικά ψυχωτικούς, θα σας πει ότι δεν υπάρχει κανένας τρόπος να τους πείσετε ότι το σύστημα σκέψης τους είναι μη πραγματικό. Τέτοιου είδους προσπάθειες απλώς τους αναγκάζουν να παραμείνουν στις παραισθήσεις τους ακόμη πιο επίμονα. Αυτό στη συνέχεια σας κάνει μια άλλη μορφή εχθρού, ο οποίος είναι ήδη αναπόσπαστο μέρος του παραισθησιακού συστήματος. Ωστόσο, η ίδια κατάσταση συμβαίνει και με τον υπόλοιπο πληθυσμό του κόσμου. Δεν θέλουμε να μας λένε ότι οι σκέψεις μας είναι η αιτία όλων όσων βιώνουμε, ούτε ότι ο λόγος που βρισκόμαστε εδώ είναι για να αποδείξουμε ακριβώς το αντίθετο. Εάν είχα επίγνωση των αποτελεσμάτων των σκέψεών μου, θα τις άλλαζα. Έχοντας άγνοια, μπορώ να είμαι το αθώο θύμα αυτού που μου έκανε ο κόσμος. Έτσι, δεν υπάρχει καμία ελπίδα αλλαγής και το εγώ μου είναι ασφαλές.

(1:7) Μόνο όταν αρχίσει να αμφισβητεί την πηγή τους, αρχίζει να υπάρχει ελπίδα ελευθερίας.

Αυτή είναι η ελευθερία που μας φέρνει ο Ιησούς στα *Μαθήματα Θαυμάτων* και αυτό που μας ζητά να φέρουμε στον κόσμο. Αυτό παραπέμπει στον μεγάλο φιλόσοφο Σωκράτη, ο οποίος έβαζε τους αρχαίους Αθηναίους να αμφισβητήσουν αυτά που πίστευαν. Δεν έδινε απαντήσεις, αλλά ζητούσε από τους ανθρώπους να αμφισβητήσουν τις εικασίες τους. Όταν οι άνθρωποι αναστατώθηκαν από αυτό το φιλοσοφικό πνεύμα αντιλογίας, οι συνέπειες που ακολούθησαν ήταν καταστροφικές, καθώς οι αρχές κατάφεραν να σιγήσουν οριστικά την ανήσυχη και διερευνητική φωνή του.

Στην Εισαγωγή του Κεφαλαίου 24, ο Ιησούς μας λέει ότι «*για να μάθεις αυτά τα μαθήματα χρειάζεται προθυμία να αμφισβητήσεις κάθε αξία που έχεις μέχρι τώρα*» (K-24.εισ.2:1). Δεν απαιτεί να παραιτηθούμε από τις αξίες μας, συμπεριλαμβανομένης της ιδιαιτερότητάς μας, αλλά μας ζητά να αμφισβητήσουμε τη άποψή μας ότι έχουμε δίκιο για όλα, και να θεωρήσουμε ότι ίσως υπάρχει κάποιος μέσα μας που ξέρει καλύτερα. Περιττό να πούμε ότι δεν μπορούμε να θέσουμε τα εγώ μας σε αμφισβήτηση, αν δεν πιστεύουμε ότι είμαστε υπεύθυνοι γι' αυτά. Εάν πιστεύουμε ότι είμαστε τα αποτελέσματα αυτού που μας έχουν κάνει οι άλλοι, δεν θα δεχτούμε το ρόλο που παίζουμε στο όνειρο το οποίο ονομάζουμε ζωή μας. Κατά συνέπεια, το πρώτο βήμα για την μάθηση αυτών των μαθημάτων είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι όλα προέρχονται από το νου μας και από πουθενά αλλού. Επομένως είναι στο νου μας που πρέπει να γίνει η αμφισβήτηση, το πρώτο βήμα για τη συγχώρεση, που τελικά μας επιτρέπει να είμαστε παρόντες για τους άλλους, καλώντας τους να αμφισβητήσουν όπως κάναμε κι εμείς, να επιλέξουν όπως επιλέξαμε. Θυμόμαστε:

Σε αυτούς οι δάσκαλοι του Θεού έρχονται για να αντιπροσωπεύσουν μία άλλη επιλογή, την οποία αυτοί έχουν ξεχάσει. Η απλή παρουσία ενός δασκάλου του Θεού είναι μία υπενθύμιση. Οι σκέψεις

του ζητούν το δικαίωμα να αμφισβητηθεί αυτό που ο ασθενής έχει δεχτεί ως αλήθεια. (Εγχ.5.ΙΙΙ.2:1-3)

Σε αυτή την αμφισβήτηση ξεκινά η θεραπεία μας, και η ελευθερία επιτέλους γίνεται εφικτή.

(2:1) Και όμως η σωτηρία επιτυγχάνεται εύκολα, γιατί ο καθένας είναι ελεύθερος να αλλάξει το νου του, και όλες οι σκέψεις του αλλάζουν μαζί με αυτόν.

Το να αλλάξουμε το νου μας σημαίνει να αλλάξουμε το δάσκαλό μας, το οποίο επιτρέπει να αλλάξουν και οι δικές μας σκέψεις. Όταν ακολουθούμε το εγώ, αυτές οι σκέψεις περιλαμβάνουν την αμαρτία, την ενοχή, το φόβο, τον πόνο, την επίθεση και το θάνατο. Με τον Ιησού, αυτές είναι οι σκέψεις για συγχώρεση, ειρήνη και θεραπεία, που αναιρούν το εγώ. Οποιοσδήποτε μπορεί να κάνει αυτή την επιλογή, επειδή η διαδικασία δεν εξαρτάται από τίποτα εξωτερικό. Δεν έχει σημασία αν ζείτε σε ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης, μια φυλακή ή ένα γκέτο ή σαν μέλος μιας προνομιακής τάξης · μπορείτε να αλλάξετε το νου σας και να συγχωρέσετε ενώ είστε ξαπλωμένος στο κρεβάτι του νοσοκομείου και πεθαίνετε. Η κατάσταση του σώματός σας ή του κόσμου γύρω σας είναι άσχετη με τη σωτηρία, η οποία έχει να κάνει μόνο με το νου σας. Και πάλι, αυτή η αλλαγή γεννιέται από την αναγνώριση ότι, ίσως, θα μπορούσατε να είχατε άδικο. Δεν χρειάζεται καν να είστε σίγουροι γι' αυτό. Μόνο να παραδεχθείτε ότι υπάρχει μια τέτοια πιθανότητα.

(2:2-4) Τώρα η πηγή της σκέψης άλλαξε, διότι αλλαγή του νου σημαίνει ότι αλλάζεις την πηγή όλων των ιδεών που σκέφτεσαι ή σκέφτηκες ποτέ ή πρόκειται να σκεφτείς. Απελευθερώνεις το παρελθόν από όλα όσα σκεφτόσουν πριν. Απελευθερώνεις το μέλλον από όλες τις αρχαίες σκέψεις αναζήτησης αυτού που δεν θέλεις να βρεις.

Θυμηθείτε ότι η τελική πηγή της ελευθερίας μας είναι ο δάσκαλος που επιλέγουμε: η ενοχή του εγώ ή η συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος. Και οι δύο είναι στο νου μας, που σημαίνει ότι το παρελθόν απελευθερώνεται εκεί: το μόνο σημείο που εστιάζει το πρόγραμμα εκπαίδευσης των Μαθημάτων.

Αυτές οι γραμμές αναφέρονται στο προηγούμενο μάθημα και ο Ιησούς μας λέει ότι αυτό που συμβαίνει τώρα είναι μέρος μιας αρχαίας σκέψης που εξακολουθεί να υπάρχει στο παρόν, επειδή ο γραμμικός χρόνος είναι μια ψευδαίσθηση. Σε ατομικό επίπεδο αισθανόμαστε το σκιώδες κομμάτι αυτού που όλοι εμείς, ως ένας Υιός, αισθανόμασταν εκείνη την αρχική στιγμή. Δεν υπάρχει διαφορά γιατί δεν υπάρχει χρόνος. Ο κόσμος του χρόνου και του χώρου του εγώ - το παρελθόν, το παρόν, το μέλλον και τα διαχωρισμένα σώματα - δημιουργήθηκαν ειδικά για να βάλουν ένα χάσμα ανάμεσα στο αρχικό και το συνεχιζόμενο σύστημα σκέψης του διαχωρισμού και τις εμπειρίες μας στον κόσμο. Ο σκοπός των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι να συρρικνώσει αυτό το χάσμα και γι' αυτό στην αρχή του κειμένου ο Ιησούς λέει ότι το θαύμα εξοικονομεί χρόνο, διαλύει το χρονικό διάστημα με το να συρρικνώσει το διάστημα που υπάρχει ανάμεσα στην αιτία - την αρχαία στιγμή που επιλέξαμε το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα - και το αποτέλεσμα - τα βάσανα που βιώνουμε τώρα στο σώμα · το ίδιο κενό που έχουμε θεσπίσει για να μας κρατά διαχωρισμένους τον έναν από τον άλλο. Αυτό το σημαντικό απόσπασμα δικαιολογεί μια δεύτερη παραπομπή, καθώς υπογραμμίζει το κεντρικό πνεύμα των Μαθημάτων για το θαύμα, το οποίο μας απαλλάσσει από την σχεδόν ανεξάντλητη δυστυχία της ενοχής μας:

Το θαύμα ελαχιστοποιεί την ανάγκη του χρόνου… το θαύμα συνεπάγεται μια αιφνίδια μεταστροφή της αντίληψης από οριζόντια σε κάθετη. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα ένα διάκενο από το οποίο και ο δότης και ο αποδέκτης αναδύονται πιο μακριά στον χρόνο από ότι θα μπορούσαν να είχαν κάνει σε άλλη περίπτωση. Άρα, το θαύμα έχει την μοναδική ιδιότητα να καταργεί το χρόνο στο μέτρο που καθιστά μη αναγκαίο το διάστημα του χρόνου που διανύει. Δεν υπάρχει σχέση ανάμεσα στον χρόνο που χρειάζεται να γίνει ένα θαύμα και στον χρόνο που καλύπτει. Το θαύμα αναπληρώνει την

μάθηση που σε άλλη περίπτωση θα χρειαζόταν χιλιάδες χρόνια. Αυτό το κάνει αναγνωρίζοντας την θεμελιώδη απόλυτη ισότητα δότη και αποδέκτη στην οποία βασίζεται το θαύμα. Το θαύμα συντομεύει τον χρόνο καταρρίπτοντάς τον, εκμηδενίζοντας έτσι κάποια διαστήματα μέσα σε αυτόν. Όμως, αυτό το κάνει μέσα στο ευρύτερο πλαίσιο της χρονικής ακολουθίας. (K-1.II.6:1, 3-10)

Είναι σημαντικό να διαβάσετε προσεκτικά τις λέξεις των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, γιατί συχνά έχουν μια ενθυμητική πρόθεση. Έτσι, η χρήση της λέξης *αρχαίο* από τον Ιησού είναι σκόπιμη, ελπίζοντας να μας απομακρύνει από το πολύ στενό πλαίσιο της εμπειρίας μας ως πλάσματα του χρόνου και του χώρου και να μας πάει πίσω σε εκείνη την αρχαία - *και την τρέχουσα* - κατάσταση του νου. Υπάρχουν, στην πραγματικότητα, δύο αρχαίες καταστάσεις: *το μίσος*, όταν πιστέψαμε ότι καταστρέψαμε τον Ουρανό, για να μπορέσουμε να υπάρξουμε · και *η Επανόρθωση*, που αναιρεί το μίσους.

(3:1-2) Το παρόν τώρα παραμένει ο μόνος χρόνος. Εδώ στο παρόν ο κόσμος απελευθερώνεται.

Ο κόσμος βρίσκεται υπό καθεστώς δουλείας λόγω της ταύτισής μας με το εγωικό σύστημα σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου. Μόλις προβάλλεται, επιφέρει τον γραμμικό χρόνο: παρελθόν, παρόν και μέλλον. Κατά την άγια στιγμή - που σημαίνει ότι «το παρόν τώρα παραμένει ο μόνος χρόνος» - δεν είμαστε στον κόσμο, το οποίο σημαίνει ότι η προσοχή μας δεν είναι προσηλωμένη στα σώματα, τα δικά μας ή των άλλων · προσέχουμε μόνο το νέο μας Δάσκαλο:

Είναι προφανές ότι η αντίληψη του Αγίου Πνεύματος για τον χρόνο είναι ακριβώς αντίθετη από του εγώ. Ο λόγος είναι εξίσου ξεκάθαρος, διότι αντιλαμβάνονται τον στόχο του χρόνου διαμετρικά αντίθετα. Το Άγιο Πνεύμα ερμηνεύει τον σκοπό του χρόνου καθιστώντας την ανάγκη γι' αυτόν μη αναγκαία… Η δική Του έμφαση δίδεται, λοιπόν, στην μόνη πλευρά του χρόνου που μπορεί να επεκταθεί προς το άπειρο, διότι το τώρα είναι η πιο κοντινή προσέγγιση στην αιωνιότητα που προσφέρει αυτός ο κόσμος. (K-13.IV.7:1-3,5)

Όταν είμαστε με το Άγιο Πνεύμα, δεν είμαστε πλέον διαχωρισμένοι από την Αγάπη του Θεού. Επομένως δεν υπάρχει το εγωικό σύστημα σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής ή του φόβου, και κανένας κόσμος που θα μπορούσε να προκύψει για να προστατεύσει αυτό το σύστημα σκέψης. Στο *τώρα* της άγιας στιγμής ελευθερώνεται ο κόσμος, επειδή ο κόσμος εκείνη την στιγμή δεν υπάρχει: «Το σώμα δεν υπάρχει καθόλου ούτε μια στιγμή» (K-18.VII.3:1). Κατά την άγια στιγμή δεν υπάρχει καθόλου σώμα, διότι, για άλλη μια φορά, το σώμα είναι η υλική ενσωμάτωση της εγωικής σκέψης του διαχωρισμού (Εργ-72.2:2), η οποία έχει φύγει. Επίσης, ο κόσμος δεν υπάρχει σε καμία στιγμή, διότι ο κόσμος και το σώμα είναι το ίδιο, ενωμένα στον ένα σκοπό του διαχωρισμού.

(3:3) Γιατί καθώς αφήνεις το παρελθόν να ανασηκωθεί και απελευθερώνεις το μέλλον από τους αρχαίους φόβους σου, βρίσκεις διαφυγή και την δίνεις και στον κόσμο.

Γνωρίζουμε τώρα την ιδέα ότι δεν υπάρχει κόσμος στον οποίο δεν δίνουμε τίποτα, και έτσι κυριολεκτικά δεν δίνουμε στον κόσμο τη διαφυγή που βρήκαμε. Ο κόσμος είναι απλά μέρος του νου μας, και ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας. Έτσι, ο Λόγος του Ιησού στα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν χρειάζεται να κηρυχθεί, να διδαχθεί ή να διαδοθεί και σίγουρα δεν χρειάζεται μια εκκλησία να τον στηρίξει. Ο Λόγος του προορίζεται μόνο για ένα άτομο: εσένα, τον αναγνώστη. Όταν ταυτίζεσαι με το Λόγο της αρχής της Επανόρθωσης, εσύ *είσαι* η Υιότητα και ο κόσμος θεραπεύεται. Έτσι σώζεται ο κόσμος και έτσι, όταν θεραπεύεσαι, δεν θεραπεύεσαι μόνος, το θέμα ενός μαθήματος (137) που θα εξερευνήσουμε σύντομα.

Για να συνοψίσουμε λοιπόν, ο Ιησούς δεν εννοεί κυριολεκτικά ότι δίνουμε διαφυγή στον κόσμο, το οποίο θα ήταν ακριβώς αντίθετο από όσα διδάσκουν τα μαθήματά του. Η διαφυγή δίνεται στον

κόσμο υπό την έννοια ότι υπάρχει στο νου σας και στο βαθμό που ταυτίζεστε με το εγώ, ο κόσμος υπάρχει σε ένα ασθενή νου και γι' αυτό υπάρχει ένας ασθενής κόσμος. Ωστόσο, όταν επιλέγετε τον Δάσκαλο της θεραπείας και ο νους σας θεραπεύεται, η Υιότητα θεραπεύεται μαζί σας. Εάν δεν υπάρχει διαχωρισμός, δεν υπάρχει κόσμος. Με αυτόν τον τρόπο ο κόσμος ελευθερώνεται, που αποτελεί προϋπόθεση για τη θεραπεία και την απαλή εξαφάνισή του:

Μπορεί αυτό που δεν άρχισε να τελειώσει πραγματικά; Ο κόσμος θα τελειώσει μέσα σε μία ψευδαίσθηση, έτσι όπως άρχισε. Εν τούτοις, το τέλος του θα είναι μια ψευδαίσθηση ελέους. Η ψευδαίσθηση της συγχώρεσης, ολοκληρωμένη, χωρίς να αποκλείει κανέναν, απεριόριστη σε ευγένεια, θα τον καλύψει, κρύβοντας κάθε κακό, καλύπτοντας κάθε αμαρτία και δίνοντας τέλος στην ενοχή για πάντα. Έτσι τελειώνει ο κόσμος που έφτιαξε η ενοχή, διότι τώρα που δεν έχει κανένα σκοπό φεύγει… Ο κόσμος θα φτάσει στο τέλος του όταν το σύστημα σκέψης του αντιστραφεί ολοκληρωτικά. (Εγχ.-14.1:1-5· 4:1)

Και με αυτόν τον τρόπο ο κόσμος τελειώνει μέσα σε χαρά, ειρήνη, γέλιο και με μια ευλογία (Εγχ.-14.5:1-8).

(3:4-5) Έχεις υποδουλώσει τον κόσμο με όλους σου τους φόβους, τις αμφιβολίες και τις δυστυχίες, τον πόνο και τα δάκρυά σου · και όλες σου οι θλίψεις τον πιέζουν, και κρατούν τον κόσμο αιχμάλωτο στις δοξασίες σου. Ο θάνατος τον χτυπά από παντού διότι εσύ κρατάς τις πικρές σκέψεις του θανάτου μέσα στο νου σου.

Εστιάζουμε πάλι στις σκέψεις μας - ο φόβος, η αμφιβολία, η δυστυχία και ο πόνος υπάρχουν μόνο μέσα στο νου. Έρχονται, χωρίς εξαίρεση, από την πεποίθηση ότι υπάρχουμε, πράγμα που σημαίνει ότι ο Θεός έπρεπε να καταστραφεί. Η ατομική μου ύπαρξη ήταν υπεράνω όλων και η μοναδική μου ανησυχία, και γι' αυτό με χαρά σκότωσα, γιατί αυτό σήμαινε ότι η ύπαρξή μου θα συνεχιστεί. Αυτή η ιδιοτέλεια (ο εγωισμός) είναι το πραγματικό νόημα της αμαρτίας και η σκέψη να σκοτώσει κανείς για να αποκτήσει την ατομικότητα, είναι η πηγή των δακρύων και της θλίψης μας.

Η αρχή και το τέλος αυτού του συστήματος σκέψης είναι ο θάνατος: σκότωσα τον Θεό, και τώρα φοβάμαι ότι γι' αυτό το λόγο θα με σκοτώσει. Θυμηθείτε ότι καθώς αυτός είναι ο μύθος του εγώ, ο εσφαλμένα νοούμενος κόσμος ακολουθεί τους κανόνες του εγώ, πράγμα που σημαίνει ότι όλα είναι δυνατά, συμπεριλαμβάνοντας την επιστροφή του Θεού από τους νεκρούς. Η σημερινή πλημμύρα των ταινιών τρόμου αποδίδει καλά αυτό το φαινόμενο. Επειδή ο θάνατος είναι η ολοκλήρωση του συστήματος σκέψης του εγώ, είναι η ολοκλήρωση της ύπαρξης όλων. Πρέπει να είναι έτσι, καθώς ο κόσμος δεν είναι παρά η προβολή των σκέψεών μας, όπως αναφέρεται σε αυτό το μάθημα. Επειδή οι σκέψεις του νου είναι σκέψεις διαχωρισμού, αμαρτίας, ενοχής, φόβου και θανάτου, ο κόσμος του χρόνου και του χώρου είναι ομοίως τόπος διαχωρισμού, αμαρτίας, ενοχής, φόβου και θανάτου. Ένα απόσπασμα περιγράφει την κακή χρήση του χρόνου από το εγώ, με αποκορύφωμα τον θάνατο του σώματος και την αιώνια απομόνωση της ψυχής στην κόλαση, έτσι:

Η πίστη στην κόλαση είναι αναπόφευκτη για εκείνους που ταυτίζονται με το εγώ. Οι εφιάλτες τους και οι φόβοι τους όλοι συνδέονται με αυτή. Το εγώ διδάσκει ότι η κόλαση είναι στο μέλλον, διότι προς τα εκεί κατευθύνεται όλη η διδασκαλία του… Πόσο αποκαρδιωτική και απελπιστική είναι η χρήση του χρόνου από το εγώ! Και πόσο τρομακτική! Διότι κάτω από την φανατική επιμονή του ότι το παρελθόν και το μέλλον είναι τα ίδια, κρύβεται μια πολύ πιο ύπουλη απειλή προς την ειρήνη… Αλλά η πίστη στην ενοχή οδηγεί πάντα στην πίστη στην κόλαση, και πάντα το κάνει. Ο μόνος τρόπος που το εγώ επιτρέπει στον φόβο της κόλασης να βιωθεί είναι να φέρει την κόλαση εδώ, αλλά πάντα σαν μια πρόγευση του μέλλοντος. Διότι κανένας που θεωρεί ότι αξίζει την κόλαση δεν μπορεί να πιστέψει ότι η τιμωρία θα καταλήξει σε ειρήνη. (Κ-15.Ι.4:1-3· 6:1-3, 5-7)

Μέσα σ' αυτό το παρανοϊκό και μοχθηρό σύστημα σκέψης της αμαρτίας και της τιμωρίας, της ενοχής και του θανάτου, δεν υπάρχει διαφυγή. Η ελπίδα βρίσκεται μόνο έξω από αυτό, στον ορθό νου που υπερβαίνει τόσο το σύστημα σκέψης του εγώ όσο και τον κόσμο του.

(4:1-3) Ο κόσμος από μόνος του δεν είναι τίποτα. Ο νους σου είναι που πρέπει να του δώσει κάποιο νόημα. Και αυτό που βλέπεις σε αυτόν [τον κόσμο] **είναι οι επιθυμίες σου, εκδηλωμένες με τέτοιο τρόπο ώστε να τις θεωρείς αληθινές.**

Μια σαφέστερη δήλωση. Ο κόσμος δεν είναι τίποτα από μόνος του, είναι μόνο η προβολή μιας σκέψης που δεν υπάρχει. Έτσι μια σκέψη του τίποτα δημιουργεί έναν κόσμο του τίποτα. Τίποτα από αυτά δεν θα έχει νόημα εκτός αν προχωρήσετε πέρα από αυτό με έναν δάσκαλο που στέκεται έξω από το τίποτα, ένα δάσκαλο που εκπροσωπεί το Όλον του Θεού. Μόνο ένα παρανοϊκό σώμα που κοιτάζει ένα παρανοϊκό σύστημα σκέψης μπορεί να το κρίνει ως λογικό, γιατί δεν γνωρίζει την πραγματικότητα. Για αυτό ο Ιησούς συνεχώς μας καλεί να ενωθούμε μαζί του στο ταξίδι πέρα από το εγώ:

Όταν ενώνεσαι μαζί μου ενώνεσαι χωρίς το εγώ, διότι εγώ έχω αποκηρύξει το εγώ στον εαυτό μου κι επομένως δεν μπορώ να ενωθώ με το δικό σου. Η ένωσή μας, λοιπόν, είναι ο τρόπος να αποκηρύξεις το εγώ μέσα σου. Η αλήθεια και στους δυο μας είναι πέρα από το εγώ. (Κ-8.V.4:1-3)

(4:4-5) Ίσως να νομίζεις ότι δεν έφτιαξες εσύ τον κόσμο, αλλά ότι ήρθες χωρίς την θέλησή σου σε κάτι που είχε ήδη φτιαχτεί, και δεν περίμενε τις δικές σου σκέψεις για να αποκτήσει κάποιο νόημα. Όμως, η αλήθεια είναι ότι βρήκες ακριβώς αυτό που έψαχνες όταν ήρθες.

Η εμπειρία μας όταν γεννιόμαστε - γι' αυτό ερχόμαστε σαν αθώα, ανήμπορα και ευάλωτα μωρά - είναι: «Τι κάνω εδώ; Αυτή δεν είναι η επιλογή μου». Από τη στιγμή που έγινε η σύλληψή μας, ένα πέπλο αμνησίας έπεσε στο νου μας και ξεχάσαμε την πραγματική προέλευση της σύλληψής μας - την επιθυμία να υπάρξουμε, αλλά χωρίς να είμαστε οι υπεύθυνοι γι' αυτό. Αυτή είναι η σκέψη που συλλαμβάνει τον εαυτό της σαν μια διαχωρισμένη φυσική οντότητα. Ο κόσμος, ως μέρος του ίδιου συστήματος σκέψης του διαχωρισμού, ενισχύει αυτή την εμπειρία γιατί γίνεται αντιληπτός ως προϋπάρχων της γέννησής μας, ως μια πραγματικότητα έξω από το νου μας.

Ανεξάρτητα από την κοινή μας εμπειρία ότι δεν ήρθαμε πρόθυμα σε αυτόν τον κόσμο, η αλήθεια είναι ότι βρήκαμε ακριβώς αυτό που αναζητήσαμε όταν ήρθαμε: ένα σπίτι για την ατομική μας ιδιαιτερότητα και, πάνω από όλα, ένα σπίτι όπου ξεφεύγουμε από κάθε ευθύνη που είμαστε εδώ. Έτσι μπορούμε να πούμε στον Θεό: «Ναι, υπάρχω, αλλά δεν είναι δικό μου λάθος. Η ζωή μου δεν προέκυψε όταν διαχωρίστηκα από Εσένα με την απόφαση του νου μου, αλλά από τους γονείς μου». Αλλά η αλήθεια είναι, και πάλι, ότι βρήκαμε στον κόσμο την επιθυμητή απόδειξη της δικής μας αθωότητας και της ενοχής του αδελφού μας: τις επιθυμίες μας που παρουσιάζονται με αυτόν τον τρόπο για να μπορούμε να τις κοιτάζουμε και να τις θεωρούμε πραγματικές.

Το βιβλίο εργασιώνδεν παρέχει συνήθως την βαθιά μεταφυσική εξέταση που βρίσκεται στο κείμενο, λόγω του διαφορετικού του σκοπού. Αυτό το μάθημα όμως, αντικατοπτρίζει την υποστήριξη του συστήματος σκέψης των Μαθημάτων και δείχνει γιατί ο Ιησούς δηλώνει στην αρχή του βιβλίου εργασιώνότι είναι το θεωρητικό υπόβαθρο του κειμένου που κάνει αυτά τα μαθήματα να έχουν νόημα (Εργ-εισ.1:1). Αυτό το υπόβαθρο, το βρίσκουμε εδώ, αν και δηλώνεται κάπως επιγραμματικά.

(5:1) Δεν υπάρχει κανένας κόσμος ξέχωρα από αυτό που επιθυμείς, και εδώ βρίσκεται η ύστατη απελευθέρωσή σου.

Ο κόσμος μας λέει, ότι η απελευθέρωσή μας έρχεται μέσα από τον ίδιο τον κόσμο, όμως στην πραγματικότητα έρχεται μόνο από την αναγνώριση ότι ο κόσμος πηγάζει από τις σκέψεις που αντιπροσωπεύουν τις επιθυμίες μας. Θυμηθείτε αυτά τα σημαντικά λόγια για τον κόσμο της αντίληψης: «Είναι η εξωτερικευμένη εικόνα μιας ευχής · μια εικόνα που θέλησες να είναι αληθινή» (Κ-24.VII.8:10). Είναι επομένως οι σκέψεις μας από τις οποίες πρέπει να απελευθερωθούμε, γιατί η δύναμη να αλλάξουμε παραμένει μέσα μας. Σ' αυτόν τον κόσμο σπάνια έχουμε τη δύναμη για να ελέγξουμε τι κάνουν σε μας τα δικά μας σώματα ή τα σώματα των άλλων, όμως εμείς και μόνο εμείς έχουμε τη δύναμη για να ελέγξουμε τις σκέψεις μας. Πράγματι, είναι η μόνη μας δύναμη:

Η δύναμη της απόφασης είναι η μόνη ελευθερία που σου έχει απομείνει ως φυλακισμένος αυτού του κόσμου. Μπορείς να αποφασίσεις να τον δεις σωστά. (Κ-12.VII.9:1-2)

Η απόφαση να δούμε σωστά τον κόσμο είναι η απόφαση να τον δούμε σαν την προβολή της κρυφής μας επιθυμίας.

(5:2) Άλλαξε το νου σου γι' αυτό που θέλεις να βλέπεις, και όλος ο κόσμος θα αλλάξει ανάλογα.

Και πάλι, ο Ιησούς δεν μιλά για τον εξωτερικό κόσμο, αλλά για την πηγή του στο νου. Το παρακάτω απόσπασμα περιγράφει τον τρομακτικό κόσμο της αντίληψής μας που ακολουθεί την επιλογή του νου να ταυτιστεί με την ενοχή:

… Η βέβαιη έκβαση του μαθήματος ότι ο Υιός του Θεού είναι ένοχος είναι ο κόσμος που βλέπεις. Είναι ένας κόσμος τρόμου και απελπισίας. Ούτε υπάρχει ελπίδα ευτυχίας σε αυτόν. Δεν υπάρχει σχέδιο για ασφάλεια που να μπορείς να κάνεις και να οδηγήσει ποτέ στην επιτυχία. Δεν υπάρχει χαρά που μπορείς να αναζητήσεις εδώ και ελπίδα για να βρεις. (Κ-31.I.7:4-8)

Εάν, από την άλλη πλευρά, ταυτιστούμε με τη σκέψη της αθωότητας, αντιλαμβανόμαστε έναν κόσμο στον οποίο δεν υπάρχει καμιά κατηγόρια, επίθεση ή πόνος:

Η έκβαση του μαθήματος ότι ο Υιός του Θεού είναι αθώος είναι ένας κόσμος στον οποίο δεν υπάρχει φόβος, τα πάντα είναι φωτισμένα με ελπίδα και αστράφτουν με απαλή φιλικότητα. (Κ-31.1.8:1)

Αυτή είναι η άποψη του Ιησού εδώ. Δεν είναι ότι ο εξωτερικός κόσμος αλλάζει απαραιτήτως - πολύ συχνά δεν συμβαίνει - αλλά η αντίληψή μου για τον κόσμο θα αλλάξει σίγουρα, διότι η αντίληψη προέρχεται από τον δάσκαλο που έχω επιλέξει. *Η προβολή φτιάχνει την αντίληψη*: Κοιτάζω πρώτα μέσα μου, και αυτό που βλέπω έξω είναι αυτό που έχω προβάλει. Αν επιλέξω το εγώ σαν δάσκαλο μου - το δάσκαλο της ενοχής - θα αντιληφθώ έναν κόσμο κρίσης: αμαρτία, κατηγόρια, ενοχή, πόνο και θάνατο. Εάν ο Ιησούς είναι ο δάσκαλός μου - ο δάσκαλος της αθωότητας - θα αντιληφθώ έναν κόσμο στον οποίο δεν υπάρχει καμιά κατηγόρια ή τιμωρία. Ο Υιός του Θεού θεωρείται λοιπόν, ως ένας, και ο καθένας από εμάς, τα φαινομενικά διαχωρισμένα μέρη νοούνται ότι μοιράζονται την ίδια ανάγκη και τον ίδιο σκοπό. Η αντίληψη των διαχωρισμένων συμφερόντων του εγώ μετατοπίζεται στο όραμα του Ιησού για τον ενιαίο σκοπό της Επανόρθωσης.

(5:3-4) Οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους. Αυτό το κεντρικό θέμα τονίζεται συχνά στο κείμενο και πρέπει να το βάλεις καλά στο νου σου αν θέλεις να καταλάβεις το σημερινό μάθημα.

Ο Ιησούς μας υπενθυμίζει αυτή την βασική αρχή των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Η κατανόηση αυτού του μαθήματος, για να μην αναφέρουμε όλων των Μαθημάτων, στηρίζεται στην ορθή κατανόηση αυτής της αρχής. Η ιδέα ενός κόσμου στον οποίο υπάρχει πόνος και θάνατος δεν έχει αφήσει ποτέ την πηγή της: την ενοχή στο νου μας. Το εγώ μας λέει ότι η ιδέα της ενοχής *αφήνει* την πηγή της και

κάνει έναν πραγματικό κόσμο ενοχής που είναι διαχωρισμένος και ανεξάρτητος από το νου. Ο Ιησούς, όμως, σκέφτεται διαφορετικά (K-23.I.2:7). Ο κόσμος που αντιλαμβανόμαστε έξω από μας δεν είναι παρά η προβολή του κόσμου που κάναμε πραγματικό μέσα μας. Δεδομένου ότι αυτό που προβάλλεται δεν αφήνει ποτέ την πηγή του στο νου, δεν υπάρχει κυριολεκτικά κανένας εξωτερικός κόσμος. Έτσι δεν μπορεί να υπάρξει κάποιος κόσμος για να σώσουμε. Η αρχή που είναι αντίστοιχη με το *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους* είναι *η προβολή φτιάχνει την αντίληψη*, που εξηγείται σε ένα οικείο τώρα απόσπασμα:

Η προβολή φτιάχνει την αντίληψη. Ο κόσμος που βλέπεις είναι αυτό που του έδωσες εσύ, και τίποτα περισσότερο… Είναι ο μάρτυρας της κατάστασης του νου σου, η εξωτερική εικόνα μιας εσωτερικής κατάστασης. Όπως σκέφτεται ο άνθρωπος, έτσι αντιλαμβάνεται. Επομένως, μην αναζητάς να αλλάξεις τον κόσμο, παρά επέλεξε να αλλάξεις το νου σου για τον κόσμο. Η αντίληψη είναι ένα αποτέλεσμα και όχι μια αιτία. (K-21.εισ.1:1-2, 5-8)

(5:5-6:1) Δεν είναι η έπαρση που σου λέει ότι εσύ έφτιαξες τον κόσμο που βλέπεις, και ότι αυτός αλλάζει καθώς εσύ αλλάζεις το νου σου. Έπαρση είναι όμως αυτή που διαφωνεί και ισχυρίζεται ότι έχεις έρθει σε ένα κόσμο ξέχωρο από σένα, ανεπηρέαστο από το τι σκέφτεσαι, και εντελώς ξέχωρο από ό,τι νομίζεις ότι είναι.

Η *ταπεινοφροσύνη* και η *αλαζονεία* είναι κεντρικά θέματα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, και φαίνεται ότι είναι ύψιστη αλαζονεία να ισχυριζόμαστε ότι φτιάξαμε τον κόσμο, και σημάδι ταπεινοφροσύνης να δηλώσουμε ότι δεν τον φτιάξαμε. Ωστόσο, όπως συχνά το κάνει, ο Ιησούς παίρνει αυτό που συνήθως σκεφτόμαστε και το γυρίζει ανάποδα για να διδάξει το ακριβώς αντίθετο από το σύστημα σκέψης του κόσμου (δηλαδή του εγώ). Έτσι, ο Ιησούς λέει ότι δεν είναι αλαζονεία (υπερηφάνεια) αλλά ταπεινοφροσύνη να αναγνωρίσουμε ότι φτιάξαμε τον κόσμο και ότι υπάρχει μόνο ως σκέψη. Δεδομένου ότι *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*, αυτή η σκέψη ενός διαχωρισμένου κόσμου, για άλλη μια φορά, δεν άφησε ποτέ την πηγή της στο νου μας. Καθώς ο νους μας μετατοπίζεται από την ενοχή του εγώ στην συγχώρεση του Ιησού, η εμπειρία μας στον κόσμο μετατοπίζεται αναλόγως.

Η αλαζονεία μας λέει ότι υπάρχει ένας κόσμος έξω από μας, επειδή επιβεβαιώνει ότι έχουμε δίκιο και ότι ο Θεός κάνει λάθος: φτιάξαμε έναν κόσμο έξω από τον Ουρανό και είμαστε περήφανοι γι' αυτό. Αν αυτό ήταν αλήθεια, θα είχαμε πράγματι την εξουσία που θα μπορούσε να καταστρέψει την αλήθεια. Ωστόσο, δεν υπάρχει τίποτα έξω από το Νου του Θεού, και έτσι είναι αδύνατον να υπάρξει ένα διαχωρισμένο σύμπαν. Παρόλα αυτά, πιστεύουμε ότι ένας εξωτερικός κόσμος προηγείται του ερχομού μας, δεν επηρεάζεται από τις σκέψεις μας και θα φέρει την ημερομηνία της αναχώρησής μας. Αυτό βασίζεται στο Νευτώνειο μοντέλο του φυσικού σύμπαντος, σε αντίθεση με αυτό των κβαντικών φυσικών, το οποίο καταλήγει επίσης στο συμπέρασμα ότι ο κόσμος είναι προϊόν σκέψης. Όπως είδαμε, τα *Μαθήματα Θαυμάτων* προσθέτουν ότι αυτή η θεμελιώδης σκέψη είναι η ψευδαίσθηση της ενοχής μας.

(6:2-3) Δεν υπάρχει κόσμος! Αυτή είναι η κεντρική σκέψη που τα μαθήματα επιχειρούν να διδάξουν.

Ο Ιησούς είναι σαφής - λόγω του θαυμαστικού και της ίδιας της δήλωσης - ότι αυτή η σκέψη είναι κρίσιμη για την κατανόηση, την εξάσκηση και την εκμάθηση των μαθημάτων του. Πιθανώς δεν υπάρχει πιο σημαντική έννοια στις διδασκαλίες τους, ούτε άλλη πιο παρεξηγημένη. Οι μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* - σε μια μαγική προσπάθεια αυτοσυντήρησης - προσπαθούν συχνά να διαστρεβλώσουν αυτή τη δήλωση της μη πραγματικότητας του κόσμου, προκειμένου να ελαχιστοποιήσουν τη ριζοσπαστική του φύση. Ισχυρίζονται ότι ο Ιησούς εννοεί ότι ο κόσμος που *βλέπουμε* είναι ψευδαίσθηση · με άλλα λόγια, ό,τι ερμηνεύει εσφαλμένα το εγώ για αυτόν. Ωστόσο, υποστηρίζουν, ότι το ίδιο το υλικό σύμπαν είναι πραγματικό, με άλλα λόγια · μια επέκταση του Θεού. Παρόλο που σε όλα τα Μαθήματα, ο Ιησούς σίγουρα επικεντρώνεται στις εσφαλμένες

αντιλήψεις μας, το βασικό θεμέλιο πάνω στο οποίο παρουσιάζει το σύστημα σκέψης του - «μια κεντρική σκέψη που τα μαθήματα προσπαθούν να διδάξουν» - είναι ότι ο φυσικός κόσμος, δηλαδή ολόκληρο το σύμπαν, είναι μια άμυνα του εγώ, ο σκοπός της οποίας είναι να βρει μια κρυψώνα όπου ο Θεός δεν θα μπορούσε να εισέλθει (Εργ.3.2:4). Επιπλέον, ο κόσμος διαψεύδει την απεριόριστη, τέλεια και αιώνια φύση της πραγματικότητας. Το φυσικό σύμπαν του χρόνου και του χώρου, όντας το αντίθετο του Ουρανού από κάθε άποψη, επιδιώκει να αποδείξει ότι η μη δυαδική πραγματικότητα είναι ψευδαίσθηση και η δυαδική ψευδαίσθηση είναι πραγματικότητα. Πολλά αποσπάσματα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* το καταδεικνύουν. Εδώ είναι τρία αντιπροσωπευτικά, τα οποία είδαμε νωρίτερα:

Ο κόσμος που βλέπεις είναι ψευδαίσθηση κόσμου. Ο Θεός δεν τον δημιούργησε, διότι ό,τι δημιουργεί Αυτός πρέπει να είναι αιώνιο σαν τον Ίδιο. Όμως δεν υπάρχει τίποτα στον κόσμο που βλέπεις που θα διαρκέσει για πάντα. Μερικά πράγματα μπορεί να κρατήσουν μέσα στο χρόνο περισσότερο από κάποια άλλα. Αλλά θα έρθει η ώρα που όλα τα ορατά πράγματα θα έχουν ένα τέλος. (Δ.-4.1)

*… Όσα **φαίνονται** αιώνια όλα θα έχουν ένα τέλος. Τα αστέρια θα εξαφανιστούν, και δε θα υπάρχει πια μέρα και νύχτα. Όλα τα πράγματα που έρχονται και φεύγουν, οι παλίρροιες, οι εποχές και οι ζωές των ανθρώπων · όλα τα πράγματα που αλλάζουν με τον καιρό που ανθίζουν και μαραίνονται δεν θα επιστρέψουν. Το αιώνιο δεν βρίσκεται εκεί όπου ο χρόνος έχει τοποθετήσει ένα τέλος. (Κ-29.VI.2:7-10)*

Οι νόμοι του Θεού δεν επικρατούν άμεσα σε έναν κόσμο που κυβερνά η αντίληψη, γιατί ένας τέτοιος κόσμος δεν θα μπορούσε να έχει δημιουργηθεί από το Νου για τον οποίο η αντίληψη δεν έχει κανένα νόημα. (Κ-25.III.2:1)

Γιατί λοιπόν, οι μαθητές αρνούνται αυτό που είναι τόσο ξεκάθαρο στα *Μαθήματα Θαυμάτων*; Η δυναμική του εγώ δίνει την απάντηση: Αν ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση, το ίδιο θα πρέπει να είναι και το σώμα μας, που σημαίνει ο εαυτός που νομίζουμε ότι είμαστε - σωματικά και ψυχολογικά - θα πρέπει επίσης να είναι ψευδής. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς εγείρει το ερώτημα ποιος είμαι εγώ που διαβάζω τα *Μαθήματα Θαυμάτων* ή που εφαρμόζω αυτές τις αρχές: «Ποιος είναι το «εσύ» που ζει σ 'αυτόν τον κόσμο;» (Κ-4.II.11:8). Η σωστή απάντηση, φυσικά, είναι ότι δεν είναι το *εγώ* αυτό που φυσιολογικά αναγνωρίζουμε ως εαυτός μας, αλλά ο λήπτης των αποφάσεων στο νου. Ο ονειρευτής του ονείρου, όχι μια μορφή μέσα σε αυτό, που καλούμε με το όνομά μας. Αφού δεν υπάρχει κόσμος, δεν μπορεί να υπάρχει κάποιο *εσύ* που να ζει εδώ. Έτσι το εγώ επιδιώκει να διατηρήσει την ταυτότητά του υποστηρίζοντας ότι ο κόσμος πραγματικά υπάρχει. Επιπλέον, είναι ένας κόσμος στον οποίο ο Θεός ο Δημιουργός και η Πηγή μας εμπλέκεται άμεσα. Λαμβάνοντας υπόψη την «πραγματικότητα» της ύλης - αλλιώς πώς θα μπορούσε να το μάθει ο Θεός - ο ατομικός μας εαυτός πρέπει να είναι «πραγματικός» κι αυτός. Έτσι, για άλλη μια φορά φαίνεται να έχει θριαμβεύσει το εγώ και όχι ο Θεός.

(6:4-5) Δεν είναι όλοι έτοιμοι να το δεχτούν αυτό [αυτή η σκέψη]**, και ο κάθε ένας πρέπει να πάει όσο επιτρέπει στον εαυτό του να φτάσει στο μονοπάτι της αλήθειας. Θα επιστρέψει και θα πάει ακόμα μακρύτερα, ή μπορεί να κάνει πίσω για λίγο και έπειτα να ξαναγυρίσει.**

Αυτό φαίνεται να υποδηλώνει τη μετενσάρκωση: κάποιες από τις εμπειρίες μας είναι θετικές και άλλες αρνητικές, και έτσι επανερχόμαστε ξανά και ξανά μέχρι να μάθουμε τα μαθήματα. Πράγματι, υπάρχουν πολλές περιπτώσεις μέσα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* όπου ο Ιησούς υπονοεί ότι μετενσαρκωνόμαστε, και συζητά ρητά το θέμα στο Εγχειρίδιο, χωρίς όμως να παίρνει θέση (Εγχ-24). Το τελικό συμπέρασμα ωστόσο, είναι ότι, καθώς ο γραμμικός χρόνος είναι μια ψευδαίσθηση, όπως και το σώμα και ο κόσμος, δεν υπάρχει κόσμος που θα μπορούσαμε να εισέλθουμε - μία ή

πολλές φορές. Πιο κοντά στην αλήθεια είναι ένα μοντέλο του νου σαν ολόγραμμα, όπου τα πάντα φαίνεται ότι έχουν συμβεί σε μια στιγμή και εξακολουθούν να συμβαίνουν σε μια στιγμή. Επομένως, αυτά που βιώνουμε στις προσωπικές μας ζωές είναι απλά διαφορετικές όψεις του ίδιου απατηλού ονείρου. Για τους σκοπούς της πορείας της Επανόρθωσής μας, δεν έχει σημασία αν αυτές οι διαφορετικές πτυχές συμβαίνουν μέσα σε μια ζωή ή σε πολλές. Η λειτουργία μας παραμένει να επιλέξουμε την άγια στιγμή στο παρόν, εστιάζοντας στα μαθήματα συγχώρεσης που μας δίνει η τάξη της άμεσης εμπειρίας μας να μάθουμε - *τώρα*.

(7:1) Αλλά η θεραπεία είναι το δώρο εκείνων που είναι προετοιμασμένοι να μάθουν ότι δεν υπάρχει κόσμος, και μπορούν να δεχτούν το μάθημα τώρα.

Αυτό συνιστά η θεραπεία, διότι αν δεν υπάρχει κόσμος, δεν μπορεί να υπάρχει σκέψη διαχωρισμού. Έτσι, επιστρέφουμε στην αρχή ότι *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*: η ιδέα ενός διαχωρισμένου κόσμου δεν έχει αφήσει ποτέ την πηγή της στο νου που τη σκέφτηκε. Αλλά αν δεν υπάρχει κόσμος, θα πρέπει να προήλθε από το τίποτα, αφού κάτι πρέπει να παράγει κάτι. Αυτό σημαίνει ότι η σκέψη του διαχωρισμού δεν πρέπει να είναι τίποτα, δεδομένου ότι δεν «παρήγαγε» τίποτα. Όλη η ασθένεια, όπως μας λένε παντού τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, προέρχεται από την πίστη στον διαχωρισμό. Εάν δεν υπάρχει διαχωρισμός, δεν υπάρχει καμία ασθένεια:

Κανένας νους δεν αρρωσταίνει μέχρι κάποιος άλλος νους να συμφωνήσει ότι είναι διαχωρισμένοι. Άρα είναι κοινή τους απόφαση να είναι άρρωστοι. Εάν αρνηθείς να συμφωνήσεις και αποδεχτείς τον ρόλο που παίζεις στο να κάνεις την ασθένεια πραγματική, ο άλλος νους δεν μπορεί να προβάλλει την ενοχή του χωρίς την δική σου βοήθεια να τον αφήσεις να αντιληφθεί τον εαυτό του σαν διαχωρισμένο και χωριστά από εσένα. Έτσι το σώμα δεν γίνεται αντιληπτό σαν άρρωστο από τους νόες και των δύο σας από διαφορετικές οπτικές. Η ένωση με το νου κάποιου αδελφού σου εμποδίζει την αιτία της αρρώστιας και τις επιπτώσεις που γίνονται αντιληπτά. Η θεραπεία είναι το αποτέλεσμα νοών που ενώνονται, όπως η ασθένεια προέρχεται από νόες που διαχωρίζονται. (K-28.III.2)

Η θεραπεία, λοιπόν, αναιρεί το σύστημα σκέψης του εγώ, το οποίο κρατιέται με ασφάλεια στη θέση του από την πίστη ότι αυτός ο κόσμος και οι εμπειρίες μας εδώ είναι πραγματικοί. Συνεπώς, συγχωρούμε τον αδελφό μας για αυτό που δεν έχει κάνει, γιατί τίποτα δεν συμβαίνει σε ένα όνειρο. Η ασθένεια ενισχύει αυτή την ψευδαίσθηση, η θεραπεία την αναιρεί. Όπως λέει το μάθημα 80: «Ένα πρόβλημα, μία λύση». (Εργ-80.1:5)

(7:2) Η ετοιμότητά τους θα φέρει το μάθημα σε αυτούς σε κάποια μορφή που να μπορούν να καταλάβουν και ν' αναγνωρίσουν.

Αυτό σημαίνει ότι δεν χρειάζεται να μάθετε αυτό το μάθημα μέσω *αυτών* των μαθημάτων. Οποιοδήποτε πνευματικό μονοπάτι που υπογραμμίζει τη συγχώρεση αντί της επίθεσης, την ενότητα αντί του διαχωρισμού, διδάσκει στο ίδιο μάθημα στο τέλος. Μια δήλωση από την αρχή του εγχειριδίου τονίζει αυτό το σημαντικό ξεχωριστό σημείο:

Υπάρχει μια σειρά μαθημάτων για κάθε δάσκαλο του Θεού. Η μορφή των μαθημάτων έχει μεγάλη ποικιλία. Το ίδιο και τα διδακτικά βοηθήματα που την αφορούν. Αλλά το περιεχόμενο των μαθημάτων ποτέ δεν αλλάζει. Το κεντρικό του θέμα είναι πάντα, «Ο Υιός του Θεού είναι αθώος, και μέσα στην αθωότητά του βρίσκεται η σωτηρία του». Μπορούν να διδαχθούν με πράξεις ή σκέψεις · με λόγια ή χωρίς λόγια · σε οποιαδήποτε γλώσσα ή σε καμία γλώσσα · σε οποιοδήποτε μέρος, χρόνο, και με οποιοδήποτε τρόπο. (Εγχ.-1.3:1-6)

(7:3-4) Μερικοί το βλέπουν ξαφνικά την στιγμή του θανάτου, και σηκώνονται για να το διδάξουν. Άλλοι το βρίσκουν σε εμπειρίες που δεν είναι αυτού του κόσμου, που τους δείχνουν ότι ο κόσμος δεν υπάρχει διότι αυτό που βλέπουν πρέπει να είναι η αλήθεια, ενώ έρχεται σε ξεκάθαρη αντίθεση με τον κόσμο.

Υπάρχουν διάφοροι τρόποι να βιωθεί αυτή η αλήθεια. Μερικοί άνθρωποι έχουν αυτό που συνήθως αναφέρεται ως μυστικιστική εμπειρία, όταν ξαφνικά μεταφέρονται με το νου τους πέρα από αυτόν τον κόσμο και από ό,τι βιώνουν εδώ. Εκείνη την στιγμή αναγνωρίζουν την μη πραγματικότητα του κόσμου και γνωρίζουν ότι η ενοποιημένη Υιότητα δεν έχει αφήσει ποτέ την Πηγή της. Ανεξάρτητα από τον φόβο που μπορεί να προκύψει, αυτή η εμπειρία γίνεται ένα πρότυπο απέναντι στο οποίο όλα τα άλλα πράγματα αξιολογούνται, που τους επιτρέπει να μην παίρνουν αυτό τον κόσμο το ίδιο σοβαρά όπως και πριν. Μόλις επιτρέψετε το φως της αλήθειας στο νου σας - ακόμα και για μια στιγμή - συνειδητοποιείτε ότι όλα τα υπόλοιπα είναι μια άμυνα ενάντια στην εμπειρία της τέλειας αγάπης.

Όμως, υπάρχει μεγάλη αντίσταση στο να επιτρέψουμε αυτό το φως να μπει, διότι αυτό σηματοδοτεί το τέλος του σκότους του εγώ. Όπως μας θυμίζει το κείμενο, επιβεβαιώνοντας την εμπειρία μας:

Καθώς το φως πλησιάζει, εσύ θα τρέχεις προς το σκοτάδι, οπισθοχωρώντας από την αλήθεια, μερικές φορές καταφεύγοντας σε δευτερεύουσες μορφές φόβου, και άλλες φορές στον απόλυτο τρόμο. (K-18.III.2:1)

Αυτός ο έντονος τρόμος παίρνει μερικές φορές τη μορφή αυτοκτονίας, όταν φανεί ότι ο κόσμος δεν είναι αυτό που πιστεύαμε:

… Οι δρόμοι που αυτός ο κόσμος μπορεί να προσφέρει φαίνονται πάρα πολλοί, αλλά πρέπει να έρθει η στιγμή που ο καθένας θα αρχίσει να βλέπει πόσο μοιάζουν ο ένας με τον άλλον. Άνθρωποι πέθαναν βλέποντας το αυτό, επειδή δεν είδαν κανένα άλλο δρόμο εκτός από τα μονοπάτια που τους πρόσφερε ο κόσμος. Και μόλις έμαθαν ότι δεν οδηγούσαν πουθενά, έχασαν την ελπίδα τους. (K-31.IV.3:3-5)

Ωστόσο, αν παραμείνουμε στο φως του Δασκάλου μας, η Αγάπη Του μας επιτρέπει να περάσουμε μέσα από το σκοτάδι της απόγνωσης στον πραγματικό κόσμο της ζωής και της αλήθειας.

(8:1-2) Και μερικοί θα το βρουν σε αυτά τα μαθήματα, και στις ασκήσεις που κάνουμε σήμερα. Η σημερινή μέρα είναι αληθινή διότι ο κόσμος δεν υπάρχει.

Και πάλι, τα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν είναι ο μόνος τρόπος να βιώσει και να μάθει κανείς αυτή την αλήθεια: *«μερικοί* θα την βρουν σε αυτά τα μαθήματα*»*. Επιπλέον, όπως έχω επανειλημμένα τονίσει, ο Ιησούς κυριολεκτεί ότι δεν υπάρχει κόσμος. Δεν εννοεί απλώς έναν κόσμο πόνου, βάσανων, ή ασθένειας, αλλά απολύτως όλα στον αντιληπτικό κόσμο, αφού όλη η ύλη έχει μορφή, αλλάζει και τελικά πεθαίνει. Η σημερινή ιδέα - «ελευθερώνω τον κόσμο από όλα όσα νόμιζα ότι ήταν» - είναι αλήθεια επειδή ο κόσμος δεν υπάρχει. Αν υπήρχε, δεν θα είχα την εξουσία να τον ελευθερώσω, το οποίο μπορώ να κάνω, επειδή κρατιέται σε δουλεία μόνο από τον λήπτη των αποφάσεων στο νου μου.

(8:3) Και αν [ο κόσμος] **είναι πραγματικά δική σου φαντασία, τότε μπορείς να τον απελευθερώσεις από όλα τα πράγματα που νόμισες ποτέ ότι ήταν απλά αλλάζοντας όλες τις σκέψεις που του έδωσαν αυτές τις μορφές.**

Σε πρακτικό επίπεδο - δεν χρειάζεται να βλέπουμε τα πράγματα μεταφυσικά - όσο ταυτίζομαι με το εγώ και επιλέγω να μάθω από αυτό, θα αισθάνομαι διαχωρισμένος και ένοχος. Δεδομένου ότι η ενοχή απαιτεί τιμωρία, είμαι υποχρεωμένος από το φόβο να τον προβάλω έξω από τον εαυτό μου με έναν ακατάλληλο τρόπο για να τον ξεφορτωθώ. Πιστεύω στη συνέχεια ότι η ενοχή μου - που τώρα βρίσκεται σε άλλους με τη μορφή της αμαρτίας και της θυματοποίησης - είναι έτοιμη να μου επιτεθεί, γιατί αυτή είναι η φύση της αμαρτίας. Επομένως, δεν μπορώ να μην αντιληφθώ έναν κόσμο στον οποίο είμαι ευάλωτος και στον οποίο υπάρχει απειλή γύρω μου. Σχεδόν πάντοτε, είναι πολύ λίγα που μπορώ να κάνω γι' αυτό.

Μόλις αλλάξω δάσκαλο όμως, απελευθερώνω την ενοχή μου αποσύροντας την προβολή της. Μπορεί να είμαι στην ίδια κατάσταση που υπήρχε πριν, αλλά τώρα έχω ειρήνη επειδή η αγάπη του Ιησού είναι μαζί μου αντί για το μίσος του εγώ. Να το τονίσω αυτό πάλι, όταν αλλάζουν οι σκέψεις μας, αλλάζει η αντίληψή μας για τον κόσμο, όχι ο ίδιος ο κόσμος. Για παράδειγμα, οι άνθρωποι δεν θα γίνονται πλέον αντιληπτοί σαν εχθροί, αλλά σαν φίλοι που είναι τόσο παράφρονες όσο κι εμείς. Έτσι κάνουμε όλοι το ίδιο ταξίδι για την εστία, αν και ένα μέρος μας δεν πιστεύει ότι αξίζουμε να επιστρέψουμε σε ένα μέρος που δεν πιστεύουμε καν ότι υπάρχει. Ωστόσο, ο ορθός νους μας δεν βλέπει πλέον τον κόσμο σαν εχθρό μας, όπως μας λέει ο Ιησούς αργότερα στο βιβλίο εργασιών, επειδή έχουμε διαλέξει να είμαστε φίλοι του (Εργ-194.9:6).

(8:4) Οι ασθενείς θεραπεύονται καθώς εσύ αφήνεις να φύγουν όλες οι σκέψεις της ασθένειας, και οι νεκροί ανασταίνονται όταν αφήνεις σκέψεις ζωής να αντικαταστήσουν όλες τις σκέψεις θανάτου που έκανες ποτέ.

Ο Ιησούς δεν προτείνει κυριολεκτικά να χαιρετάμε τους νεκρούς οι οποίοι, λόγω των θεραπευμένων νοών μας, θα αναστηθούν από τους τάφους τους για να μας ευχαριστήσουν. Αλλά χρησιμοποιεί τον συμβολισμό της Αγίας Γραφής - όπου η θεραπεία ασθενών και η ανάσταση νεκρών θεωρούνται σημάδια της επιστροφής του Ιησού (Κατά Ματθαίον 10:1,8), για να μιλήσουν για τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού *(όχι του Ιησού)*, την αφύπνιση του Υιού από το δικό του όνειρο της ασθένειας και του θανάτου. Το θέμα που θέτει ο Ιησούς αφορά τις θεραπευμένες μου *σκέψεις*. Όταν δεχθώ την αγάπη του σαν τη μοναδική πραγματικότητα του διαχωρισμένου νου μου, θα δω την ασθένεια και το θάνατο σαν εκφράσεις της παραφροσύνης του εγώ, των οποίων δεν αποτελώ πλέον μέρος. Μπορώ να επιστρέψω στην παραφροσύνη, αλλά σε αυτή την άγια στιγμή, γνωρίζοντας ότι ο Ιησούς είναι μαζί μου, έχω αναιρέσει όλες τις σκέψεις του διαχωρισμού, της ασθένειας και του θανάτου.

Και πάλι, αν *οι ιδέες δεν αφήσουν την πηγή τους*, η ιδέα ενός άρρωστου σώματος που πεθαίνει δεν έχει αφήσει ποτέ την πηγή της, την άρρωστη σκέψη του διαχωρισμού στο νου. Όταν ενώνομαι με τον Ιησού, αυτή η σκέψη αναιρείται και δεν μπορεί πλέον να εκφραστεί σαν ένα άρρωστο σώμα ή ένα σώμα που πεθαίνει. Τα φυσικά μάτια μου μπορεί να αντιλαμβάνονται την ασθένεια και το θάνατο, αλλά ο θεραπευμένος νους μου συνειδητοποιεί ότι είναι μόνο μορφές σε ένα όνειρο, και ότι η πραγματικότητά μου και η πραγματικότητα όλων των άλλων είναι έξω από αυτό. Αυτή είναι η έννοια της θεραπείας. Για να επαναλάβω, ο Ιησούς δεν μιλάει για κάτι συγκεκριμένο ή εξωτερικό. Τα λόγια του το υποδηλώνουν αυτό, αλλά καθώς ο κόσμος και τα σώματα είναι ψευδαισθήσεις, η ασθένεια και ο θάνατος πρέπει να είναι κι αυτά ψευδαισθήσεις. Δεν μπορεί παρά να τονιστεί αρκετά συχνά ότι ο Ιησούς μιλάει μόνο για σκέψεις. Και όπως αναφέρει στο Κείμενο: «Αυτά είναι μαθήματα για την αιτία και όχι για το αποτέλεσμα» (Κ-21.VII.7:8) - το *αποτέλεσμα* είναι το σώμα · η *αιτία* είναι οι σκέψεις μας.

(9:1-2) Ένα μάθημα το οποίο επαναλάβαμε μία φορά τώρα πρέπει να το τονίσουμε και πάλι, διότι περιέχει την σταθερή βάση της σημερινής ιδέας. Είσαι έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός.

Όπως σημειώθηκε νωρίτερα, εκείνο το μάθημα - «Είμαι όπως ο Θεός με δημιούργησε» - εμφανίσθηκε δύο φορές νωρίτερα (Εργ.94,110), θα εμφανιστεί ξανά (Εργ-162), και γίνεται η βάση για μια περίοδο επανάληψης είκοσι μαθημάτων (Εργ-Επαν.VI). Προφανώς κατέχει μια σημαντική θέση στο πρόγραμμα των μαθημάτων του Ιησού.

(9:3-4) Δεν υπάρχει μέρος όπου να μπορείς να υποφέρεις, ούτε χρόνος που να μπορεί να επιφέρει αλλαγή στην αιώνια κατάστασή σου. Πώς είναι δυνατόν να υπάρχει ο κόσμος του χωροχρόνου, αν παραμένεις έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός;

Καθώς ενωνόμαστε με τον Ιησού, αυτά δεν γίνονται απλά λόγια, αλλά η πραγματικότητά μας. Έτσι, δεν παίρνουμε στα σοβαρά τίποτα στον προσωπικό ή τον συλλογικό μας κόσμο. Να επαναλάβουμε κάποια λόγια από το κείμενο:

Σε κάθε πειρασμό να αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου ως αδύναμο και δυστυχή απόκτησε την χαρούμενη συνήθεια να αποκρίνεσαι με αυτά τα λόγια:

***Είμαι όπως με δημιούργησε ο Θεός. Ο Υιός Του δεν μπορεί να υποφέρει τίποτα. Κι εγώ είμαι ο Υιός Του**. (K-31.VIII.5:1-4)*

Αυτές οι λέξεις υποδηλώνουν την πραγματικότητα του Εαυτού μας, το «μέρος» μέσα μας που διαψεύδει ότι αυτό που μας είπε το εγώ ήταν αλήθεια. Αντικατοπτρίζουν τη σκέψη της αλήθειας, στην παρουσία της οποίας δεν μπορεί να εισέλθει ο διαχωρισμός και ο πόνος, ο χρόνος και ο τόπος. Όπως ο Ιησούς θυμίζει χαρούμενα:

*… Μαζί, μπορούμε να γελάσουμε… και να καταλάβουμε ότι ο χρόνος δεν μπορεί να εισβάλει στην αιωνιότητα. Είναι αστείο να νομίζεις ότι ο χρόνος μπορεί να έλθει και να παρακάμψει την αιωνιότητα, πράγμα το οποίο **σημαίνει** ότι δεν υπάρχει χρόνος.*

Το άχρονο μέσα στο οποίο ο χρόνος γίνεται πραγματικός · το μέρος του Θεού που μπορεί να επιτεθεί στον εαυτό του · ένας χωριστός αδελφός σαν εχθρός · ένας νους μέσα σε ένα σώμα όλα είναι μορφές της κυκλικότητας της οποίας το τέλος είναι στην αρχή της, τελειώνοντας στην αιτία της. (K-27.VIII.6:4-7:1)

Συνεπώς, με χαρά παραμένουμε όπως ο Θεός μας δημιούργησε.

(10:1) Τι άλλο είναι το σημερινό μάθημα εκτός από άλλος ένας τρόπος να πούμε ότι το να γνωρίσεις τον Εαυτό σου είναι η σωτηρία του κόσμου;

Αν γνωρίζω τον εαυτό μου, έχω πει «όχι» στο εγώ, σώζοντας έτσι το νου μου από το σύστημα σκέψης του. Δεδομένου ότι οι νόες είναι ενωμένοι και ο κόσμος είναι προϊόν του νου, ο κόσμος σώζεται επίσης. Αυτό το συχνά επαναλαμβανόμενο σημείο πηγαίνει στην καρδιά της διδασκαλίας του Ιησού στα μαθήματά του.

(10:2-3) Το να ελευθερώσεις τον κόσμο από κάθε είδους πόνο σημαίνει ότι αλλάζεις το νου σου για τον εαυτό σου. Δεν υπάρχει κόσμος ξέχωρος από τις ιδέες σου διότι οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους, και στηρίζεις τον κόσμο μέσα στο νου σου με την σκέψη σου.

Αυτό είναι σχεδόν παρόμοιο με ό,τι είδαμε στην παράγραφο 5, όπου ο Ιησούς είπε: «Δεν υπάρχει κανένας κόσμος ξέχωρα από αυτό που επιθυμείς», συνεχίζοντας με το «Οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους». Εδώ, λέει: «Δεν υπάρχει κόσμος ξέχωρος από τις ιδέες σου διότι οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους». Θα πρέπει να γίνει σαφές ότι ο κόσμος ελευθερώνεται από τον πόνο και θεραπεύεται από τα βάσανα - που συμπεριλαμβάνει την πίστη στον θάνατο - με το να αλλάξετε το

δικό *σας* νου, επειδή οι σκέψεις σας είναι η αιτία της δική σας αντίληψης του πόνου. Αλλάξτε το σκεπτικό σας και ο πόνος έχει φύγει. Αυτή η αλλαγή συνιστά να θυμηθείτε την προβολή, αναγνωρίζοντας ότι το πρόβλημα του πόνου δεν είναι εξωτερικό (στο σώμα), αλλά εσωτερικό (στο νου). Επιτρέψτε μου να επαναλάβω αυτή την σημαντική παράγραφο από το κείμενο, που εξηγεί πώς ξεφεύγουμε από κάθε πόνο:

*Τώρα σου δείχνεται ότι **μπορείς** να διαφύγεις. Το μόνο που χρειάζεται είναι να κοιτάξεις το πρόβλημα όπως είναι, και όχι με τον τρόπο που το έχεις θέσει εσύ. Πώς θα μπορούσε να υπάρχει ένας άλλος τρόπος να λύσεις ένα πρόβλημα που είναι πολύ απλό, αλλά έχει κρυφτεί από βαριά σύννεφα περιπλοκότητας, τα οποία φτιάχτηκαν για να κρατήσουν το πρόβλημα άλυτο; Χωρίς τα σύννεφα το πρόβλημα θα αναδυθεί με όλη του την πρωτόγονη απλότητα. Η επιλογή δεν θα είναι δύσκολη, επειδή το πρόβλημα είναι παράλογο όταν το δεις καθαρά. Κανείς δεν έχει δυσκολία να αποφασίσει να αφήσει ένα απλό πρόβλημα να λυθεί εάν φαίνεται ότι τον πληγώνει, και επίσης πολύ εύκολα να το αφήσει να απομακρυνθεί. (K-27.VII.2)*

Έτσι το πρόβλημα του πόνου - *το* πρόβλημα στον κόσμο - δεν είναι τίποτα περισσότερο από μία παγίδα του εγώ σχεδιασμένη να κρύψει την απλότητα της απάντησης: την αλλαγή του νου μας.

Είναι αδύνατο να κατανοηθούν δηλώσεις όπως αυτή από την οπτική γωνία του σώματος. Μπορούν να γίνουν κατανοητές μόνο από κάποιο σημείο έξω από το όνειρο - πάνω από το πεδίο της μάχης. Μόνο τότε μπορείτε να κοιτάξετε κάτω στον κόσμο και στο σώμα και να χαμογελάσετε με ευγένεια σε αυτό που μέχρι τώρα φαινόταν τόσο σοβαρό. Μέσα από τον κόσμο, ένα χαμόγελο που δεν παίρνει τίποτα στα σοβαρά αποτελεί επίθεση και δύσκολα αγάπη, που ισοδυναμεί με ανθρώπους που επιτίθενται στους άλλους χρησιμοποιώντας τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, λέγοντας για παράδειγμα: «Γιατί είσαι αναστατωμένος, δεν ξέρεις ότι ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση;» Ωστόσο, αν πραγματικά ξέραμε ότι ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση, δεν θα μπορούσαμε ποτέ να το πούμε αυτό σε κάποιον που πονάει. Αυτές οι δηλώσεις θα πρέπει να εκφράζονται μόνο όταν είστε *αληθινά* ξεκάθαροι - από μια θέση έξω από το όνειρο - ότι ο κόσμος και το σώμα είναι ψευδαισθήσεις. Διαφορετικά, για άλλη μια φορά, αυτές οι ευγενικές και θεραπευτικές διδασκαλίες καταλήγουν ως επιθέσεις.

(11:1-4) Όμως, αν είσαι έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός, δεν μπορείς να σκέφτεσαι ξέχωρα από Αυτόν, ούτε να φτιάχνεις κάτι που δεν μοιράζεται την αιωνιότητα και την Αγάπη Του. Αυτά τα στοιχεία είναι έμφυτα στον κόσμο που βλέπεις; Δημιουργεί αυτός ο κόσμος όπως δημιουργεί Εκείνος; Εκτός κι αν συμβαίνει αυτό, δεν είναι αληθινός, και ούτε μπορεί να είναι στο ελάχιστο.

Αυτό που «δεν μοιράζεται την αιωνιότητα και την Αγάπη Του» είναι το σώμα και ο κόσμος που φτιάξαμε. Στα εμπύρετά μας όνειρα πιστεύουμε ότι τα φτιάξαμε εμείς, αλλά στην πραγματικότητα ήταν ανύπαρκτα. Στο επόμενο μάθημα ο Ιησούς αναφέρει ότι η αιωνιότητα αποτελεί ένα από τα κριτήρια αξιολόγησης των επιλογών μας. Είναι επίσης ένα από τα επιχειρήματα που χρησιμοποιεί ο Ιησούς, όπως είδαμε, για να αποδείξει ότι ο αιώνιος και τέλειος Θεός δεν θα μπορούσε να δημιουργήσει κάτι εντελώς διαφορετικό από Αυτόν. Συνεχίζει στο ίδιο πνεύμα:

(11:5) Αν εσύ είσαι αληθινός, ο κόσμος που βλέπεις είναι ψεύτικος, γιατί η δημιουργία του Θεού δεν μοιάζει καθόλου με τον κόσμο, με κανένα τρόπο.

Αυτό είναι το κριτήριο που μας ζητάει ο Ιησούς να εφαρμόσουμε: Είναι ο κόσμος μια έκφραση της τέλειας Αγάπης του Θεού, διαχρονική και αιώνια; Αυτό το πρότυπο λοιπόν, αποτελεί τη βάση για να καταλήξουμε ότι αυτός ο ατελής κόσμος του χρόνου και του θανάτου δεν μπορεί να είναι η δημιουργία του Θεού. Καθώς ο Θεός μπορεί μόνο να δημιουργήσει σαν τον εαυτό του, ό,τι δημιουργεί πρέπει να είναι τόσο τέλειο, αμετάβλητο και αιώνιο όσο αυτός. Αυτό ισχύει μόνο για το

πνεύμα - όχι για το σώμα - έτσι αυτό το μάθημα είναι ζωτικής σημασίας για την κατανόηση της μη δυαδικής βάσης των Μαθημάτων.

(11:6) Και όπως εσύ δημιουργήθηκες από την δική Του Σκέψη, έτσι και οι δικές σου σκέψεις είναι αυτές που τον έφτιαξαν και αυτές πρέπει να τον απελευθερώσουν, έτσι ώστε να μπορέσεις να γνωρίσεις τις Σκέψεις που μοιράζεσαι με τον Θεό.

Ακριβώς όπως ο Θεός είναι ο Δημιουργός του Ουρανού και του Χριστού, είμαστε και εμείς οι ψευτο-δημιουργοί ή οι κατασκευαστές αυτού του κόσμου. Επομένως, δεν είναι ευθύνη του Θεού να τον απελευθερώσει, αλλά δική μας. Αυτό που κάνει ο Θεός - μέσω του Αγίου Πνεύματος, της μνήμης Του στο νου μας - είναι να μας θυμίζει ότι ο κόσμος είναι πράγματι αξιολύπητος και δεν υπάρχει ελπίδα σωτηρίας εδώ. Όμως επειδή είναι μια κατάσταση που εμείς φτιάξαμε, μπορούμε να την αναιρέσουμε, κι έτσι να θυμηθούμε την αλήθεια της πραγματικότητάς μας σαν τη μία Σκέψη του Θεού.

(12:1) Απελευθέρωσε τον κόσμο!

Και πάλι, ο Ιησούς δεν μιλάει για κάτι εξωτερικό, γιατί ο κόσμος δεν είναι παρά το επιφαινόμενο των σκέψεών μας. Απελευθερώνουμε τον κόσμο απελευθερώνοντας αυτές τις σκέψεις, που επιτυγχάνεται επιλέγοντας τον Δάσκαλο των συγχωρεμένων σκέψεων.

(12:2-3) Οι αληθινές σου δημιουργίες περιμένουν αυτή την απελευθέρωση για να σου δώσουν την πατρική σου ιδιότητα, όχι των ψευδαισθήσεων, αλλά όπως ο Θεός στην αλήθεια. Ο Θεός μοιράζεται την Πατρότητά Του μαζί με σένα που είσαι ο Υιός Του, διότι δεν κάνει διακρίσεις σε αυτό που είναι ο Ίδιος και αυτό που ακόμα είναι ο Εαυτός Του.

«Αυτό που ακόμα είναι ο Εαυτός Του» είναι ο Χριστός, επειδή ο Χριστός και ο Θεός είναι ένας Εαυτός. Καθώς ο Θεός είναι ο Δημιουργός του Χριστού, εμείς - σαν Χριστός - επεκτείνουμε ομοίως την Αγάπη του Ουρανού και δημιουργούμε όπως ο Πατέρας μας. Οι δημιουργίες μας είναι το προϊόν αυτής της επέκτασης και καθιερώνουν την πατρότητα μας, που είναι εγγενής στην Ταυτότητά μας ως Υιός του Θεού:

Το Θέλημα του Πατέρα και του Υιού γίνονται Ένα, με την επέκτασή Τους. Η επέκτασή Τους είναι το αποτέλεσμα της Ενότητάς Τους, και κρατά αδιάσπαστη την ενότητά τους επεκτείνοντας το κοινό Τους Θέλημα. Αυτή είναι η τέλεια δημιουργία από τους τέλεια δημιουργημένους από κοινού με τον τέλειο Δημιουργό. Ο Πατέρας πρέπει να δίνει πατρότητα στον Υιό Του, διότι η δική Του Πατρότητα πρέπει να επεκτείνεται προς τα έξω. Εσύ που ανήκεις στον Θεό έχεις την ιερή λειτουργία της επέκτασης της Πατρότητάς Του με το να μην θέτεις καθόλου όρια σε αυτήν. (Κ-8.ΙΙΙ.3:1-5)

(12:4) Ό,τι δημιουργεί δεν είναι ξέχωρο από τον Ίδιο, και πουθενά δεν τελειώνει ο Πατέρας, ώστε ο Υιός να αρχίζει ως κάτι ξέχωρο από Αυτόν.

Αυτή η θαυμάσια δήλωση είναι άλλη μία έκφραση της Ενιαιότητας του Ουρανού, όπου δεν υπάρχει διαχωρισμός μεταξύ του Θεού και του Χριστού, δεν υπάρχει διάκριση μεταξύ «αυτού που είναι ο Ίδιος και αυτού που ακόμα είναι ο Εαυτός Του». Στη δυαδική μας γλώσσα αναφερόμαστε στο Θεό σαν την Πηγή ή την Πρώτη Αιτία και εμείς, ο Χριστός, είμαστε το Αποτέλεσμα. Αλλά στον Ουρανό δεν υπάρχουν δύο χωριστά όντα. Μόνο ένα.

(13:1) Δεν υπάρχει κόσμος διότι είναι μια σκέψη ξέχωρη από τον Θεό, φτιαγμένη για να χωρίσει τον Πατέρα από τον Υιό, και να αποκόψει ένα μέρος του Θεού του Ίδιου κι έτσι να καταστρέψει την Ολότητά Του.

Αυτή είναι άλλη μια δήλωση της μη δυϊστικής βάσης των Μαθημάτων. Η Επανόρθωση ορίζει ότι ενώ είμαστε ελεύθεροι μέσα στην ψευδαίσθηση να πιστεύουμε ότι έχουμε πετύχει το αδύνατο, δεν είμαστε αληθινά ελεύθεροι να αλλάξουμε το αμετάβλητο της πραγματικότητας. Ούτε μια νότα από το τραγούδι του Ουρανού δεν χάθηκε (Κ-26.V.5:4). Η Ολότητα παραμένει πλήρης · η Συνολικότητα παραμένει ολική · ο Θεός παραμένει Θεός.

(13:2-4) Είναι δυνατόν ένας κόσμος που προέρχεται από μια τέτοια ιδέα να είναι αληθινός; Μπορεί να βρίσκεται πουθενά; Αρνήσου τις ψευδαισθήσεις, και δέξου την αλήθεια.

Ένα άλλο βασικό θέμα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*: Δεν μας ζητείται να επιβεβαιώσουμε την αλήθεια, αλλά να «*αρνηθούμε την άρνηση της αλήθειας*» (Κ-12.2.1:4). Ο Ιησούς μας ζητά να κοιτάξουμε μαζί του το σύστημα σκέψης του εγώ - την άρνηση της αλήθειας - και να πούμε ότι αυτή δεν είναι πλέον η επιλογή μας. Αν κοιτάξουμε ειλικρινά τον διαχωρισμένο κόσμο μέσα από τα μάτια του Ιησού, αναγνωρίζουμε πως, εφόσον παρέρχεται από την ψευδαίσθηση του διαχωρισμού, δεν μπορεί παρά να είναι μη πραγματικός.

(13:5) Αρνήσου ότι είσαι μια σκιά τοποθετημένη για λίγο σε ένα κόσμο που πεθαίνει.

Αυτό είναι το σώμα: μια σκιά που όταν φαίνεται ότι γεννιέται «τοποθετημένη για λίγο σε ένα κόσμο που πεθαίνει». Είναι ένας κόσμος που πεθαίνει γιατί προέρχεται από μια σκέψη θανάτου και αυτό που προέρχεται από το θάνατο μπορεί να είναι μόνο σαν αυτόν: *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*. Και η σκέψη του εγώ, επίσης, πρέπει να είναι μια σκέψη θανάτου, επειδή είναι το αντίθετο της ζωής. Θυμηθείτε ότι το σύστημα σκέψης του εγώ ξεκινάει με τη δήλωση: «Υπάρχω επειδή κατέστρεψα τον Θεό και βασιλεύω πάνω από το νεκρό Του σώμα». Παρεμπιπτόντως, αυτή η φράση από το μάθημα θυμίζει τα γνωστά λόγια του Macbeth, λίγο πριν πεθάνει:

Σβήσου, μικρό κερί!
Η ζωή δεν είναι παρά ήσκιος διαβατάρικος, φτωχός θεατρίνος,
που κορδώνεται κι αφρίζει στη σκηνή για τη λίγη του την ώρα,
κι έπειτα κανείς δεν τον ακούει….(V,5,21).

(13:6) Απελευθέρωσε το νου σου, και θα δεις ένα κόσμο απελευθερωμένο.

Το *σου* σε αυτή την πρόταση αναφέρεται στον λήπτη των αποφάσεων και ο Ιησούς μας λέει να κάνουμε μια άλλη επιλογή: «Ελευθερώστε το νου σας από την τυραννία του εγώ, κάτω από την οποία τον θέσατε, και επιλέξτε την αγάπη μου αντί αυτού. Μετά θα κοιτάζετε έναν κόσμο απελευθερωμένο από την πίστη σας στην αμαρτία και τις προβολές της ενοχής σας, γιατί στην ελευθερία σας είναι η ελευθερία του κόσμου».

(14:1) Σήμερα σκοπός μας είναι να ελευθερώσουμε τον κόσμο από όλες τις άσκοπες σκέψεις που είχαμε ποτέ γι' αυτόν, και για όλα τα ζωντανά πράγματα που βλέπουμε πάνω του.

Η εστίαση είναι αδιαμφισβήτητα σαφής - ο Ιησούς μας μιλάει για τις σκέψεις μας, όχι για τα σώματά μας, ούτε για τη συμπεριφορά τους.

(14:2-4) Δεν μπορεί να βρίσκονται εδώ. Ούτε κι εμείς. Γιατί βρισκόμαστε στην κατοικία που ο Πατέρας μας ίδρυσε για εμάς, μαζί με αυτά.

Ο Υιός του Θεού είναι ένας. Όταν κρατώ το χέρι του Ιησού και περπατώ μαζί του έξω από το όνειρο, δεν περπατάμε μόνοι, γιατί περπατάμε με ολόκληρη την Υιότητα προς την εστία από όπου ποτέ δεν

φύγαμε πραγματικά: Πώς μπορεί η πραγματικότητά μας να είναι οπουδήποτε αλλού εκτός μαζί με τον Δημιουργό της πραγματικότητας;

(14:5) Κι εμείς που είμαστε έτσι όπως μας δημιούργησε Αυτός θέλουμε να απελευθερώσουμε τον κόσμο από όλες τις ψευδαισθήσεις μας, σήμερα, ώστε να ελευθερωθούμε κι εμείς.

Αυτό που μας ελευθερώνει δεν είναι να κάνουμε κάτι με το σώμα μας ή με τα σώματα των άλλων, αλλά να ελευθερώσουμε τις σκέψεις μας: «Ελευθερώνω τον κόσμο από όλα όσα σκέφτηκα ότι ήταν».

(15:1-3) Άρχισε τις δεκαπεντάλεπτες περιόδους πρακτικής, δύο φορές την ημέρα, έτσι:

Εγώ που παραμένω έτσι όπως με δημιούργησε ο Θεός θέλω να ελευθερώσω τον κόσμο από όλα όσα νόμιζα ότι ήταν. Διότι είμαι αληθινός επειδή ο κόσμος δεν είναι, και θέλω να γνωρίσω την δική μου πραγματικότητα.

Προσέξτε τη διπολική αρχή των *Μαθημάτων Θαυμάτων*: Ή ο Θεός ή ο κόσμος είναι πραγματικός · δεν μπορούν να συνυπάρχουν ως πραγματικότητα. Δεδομένου ότι ο Θεός και ο Ουρανός είναι πραγματικοί, όλα σε αυτό τον κόσμο - συμπεριλαμβανομένου του σώματός μου και της προσωπικότητάς μου - πρέπει να είναι ψευδαισθήσεις.

(15:4) Έπειτα απλά αναπαύσου, σε εγρήγορση αλλά χωρίς ένταση, και άφησε το νου σου μέσα στην ησυχία ν' αλλάξει έτσι ώστε ο κόσμος να ελευθερωθεί, μαζί με σένα.

Εάν διαβάσετε προσεκτικά, αυτό το απόσπασμα ξεχωρίζει σαν ένα από τα πιο σημαντικά στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Κατ' αρχάς, μας ζητείται να αναπαυθούμε, να είμαστε «σε εγρήγορση, αλλά χωρίς ένταση». Με άλλα λόγια, αυτό το μάθημα δεν πρέπει να προκαλεί άγχος ούτε πρέπει να προσπαθούμε να το κάνουμε τέλεια επιβάλλοντας στον εαυτό μας την πίστη ότι δεν είμαστε πραγματικά εδώ - θα ήταν ανόητο να το κάνουμε. Θυμηθείτε την προειδοποίηση του Ιησού στην αρχή του Κειμένου:

… Το σώμα είναι απλά μέρος της εμπειρίας σου στον υλικό κόσμο. Οι ικανότητές του μπορεί να υπερεκτιμηθούν και συχνά υπερεκτιμούνται. Εν τούτοις, είναι σχεδόν αδύνατον να αρνηθείς την ύπαρξή του σ' αυτό τον κόσμο. Όσοι κάνουν κάτι τέτοιο εμπλέκονται σε μια ιδιαίτερα άνευ αξίας μορφή άρνησης. (Κ-2.IV.3:8-11).

Ο Ιησούς μας ζητά να αφήσουμε το νου μας «να αλλάξει στην ησυχία», που σημαίνει ότι ο λήπτης αποφάσεων αποφασίζει να μείνει σε ησυχία και σε ακινησία, και το σύστημα σκέψης του εγώ σιωπά. Αυτή δεν είναι ευθύνη του Ιησού. Δεδομένου ότι εγώ είμαι η πηγή των ενοχλητικών κραυγών που πνίγουν τη Φωνή για Αγάπη, εγώ είμαι ο μόνος που μπορεί να πει ότι δεν θέλω πλέον να είμαι φυλακισμένος. Αυτή είναι η αλλαγή του νου που επιτυγχάνεται στην ησυχία. Μόλις μείνω ακίνητος, ο νους αλλάζει από το Άγιο Πνεύμα, διότι έχω φέρει τις ψευδαισθήσεις μου σε Αυτό. Σε εκείνο το σημείο, το σκοτάδι τους εξαφανίζεται υπό το φως της αλήθειας Του.

Επομένως, μέσα σε αυτή τη μία πρόταση, βρίσκουμε να περικλείεται η διαδικασία θεραπείας των Μαθημάτων: να φέρω το σκοτάδι της ψευδαίσθησης στο φως της αλήθειας. Έτσι θεραπεύονται οι σκέψεις μας, όχι από εμάς, αλλά από την Αγάπη του Θεού. Ο κόσμος ελευθερώνεται επίσης από το ζυγό της ενοχής μας, που τελικά ακυρώνεται από την Επανόρθωση.

Για να ολοκληρώσει το μάθημα, ο Ιησούς επιστρέφει στο θέμα της Υιότητας του Υιού του Θεού:

(16:1) Δεν χρειάζεται να συνειδητοποιήσεις ότι η θεραπεία έρχεται σε πολλούς αδελφούς στα πέρατα του κόσμου, όπως και σε εκείνους που βλέπεις κοντά, καθώς στέλνεις αυτές τις σκέψεις για να ευλογήσουν τον κόσμο.

Δεν στέλνετε κυριολεκτικά αυτές τις σκέψεις έξω, γιατί δεν υπάρχει κάτι έξω για να στείλετε τις σκέψεις. Μόλις επιλέξετε την αγάπη του Ιησού, η αγάπη του επεκτείνεται φυσικά μέσα από σας, που σημαίνει ότι επεκτείνεται μέσα από το νου της Υιότητας. Δεν *υπάρχει* τίποτα άλλο. Η γλώσσα των *Μαθημάτων Θαυμάτων* συχνά φαίνεται να υποδηλώνει ότι υπάρχει κάτι εσωτερικό και κάτι εξωτερικό, το πρώτο εκτείνεται στο δεύτερο. Το *περιεχόμενο* πίσω από αυτές τις λέξεις, ωστόσο, είναι αρκετά διαφορετικό. Για να επαναλάβουμε, δεν μπορείτε να επεκτείνετε την αγάπη έξω, γιατί δεν υπάρχει κάτι έξω. Μόλις συνδεθείτε με τον Ιησού σαν δάσκαλό σας, έχετε ενωθεί με την Υιότητα, μια διαδικασία που εκφράζεται με τη δήλωση ότι στέλνετε τις σκέψεις σας έξω στον κόσμο.

(16:2) Αλλά θα νιώσεις την δική σου απελευθέρωση, παρόλο που μπορεί να μην καταλαβαίνεις απόλυτα ακόμα ότι ποτέ δεν θα μπορούσες να απελευθερωθείς μόνος σου.

Ο Ιησούς δεν μας ζητά να καταλάβουμε, για παράδειγμα, ότι «όταν θεραπεύομαι, δεν θεραπεύομαι μόνος» (Εργ.137), ή ότι όταν ευλογώ τον κόσμο ευλογώ τον εαυτό μου (Εργ.187). Αλλά θα βιώσουμε την αγάπη, την ειρήνη και τη χαρά που έρχονται όταν αφήνουμε τις κρίσεις και τα παράπονα, και αποδεχθούμε ότι η αγάπη του Ιησού είναι το μόνο που θέλουμε. Υπάρχει μία υπέροχη ανώνυμη προσευχή που λέει: «Δεν έχω τίποτα, δεν θέλω τίποτα, δεν είμαι τίποτα άλλο παρά η αγάπη του Ιησού». Στην αγάπη του απελευθερώνεται η Υιότητα ως ένα από το βάρος του διαχωρισμού.

(17) Όλη την ημέρα, να αυξάνεις την ελευθερία που στέλνεις με αυτές τις ιδέες σε όλο τον κόσμο, και να λες όποτε μπαίνεις στον πειρασμό να αρνηθείς την δύναμη της απλής αλλαγής του νου σου:

Ελευθερώνω τον κόσμο από όλα όσα νόμιζα ότι ήταν, και επιλέγω την δική μου πραγματικότητα στην θέση τους.

Ο Ιησούς κλείνει το μάθημα, προτρέποντάς σας να εφαρμόσετε την ιδέα της ημέρας όταν μπείτε στον πειρασμό να αρνηθείτε τη δύναμη του νου σας. Χωρίς αυτή την εφαρμογή, καθημερινά, αυτές οι αρχές δεν θα έχουν κανένα νόημα. Μπαίνετε έτσι, στον πειρασμό, όταν βλέπετε τον εαυτό σας σαν θύμα εξ αιτίας κάποιου ή από κάποιο πράγμα που βρίσκεται έξω από σας, πιστεύοντας ότι η αλλαγή της διάθεσής σας οφείλεται σε οτιδήποτε άλλο εκτός από τη δύναμη του νου σας. Στη συνέχεια, αναζητάτε κάτι, όχι στο νου, για να διορθώσετε την κατάσταση και να σας κάνει να αισθανθείτε καλύτερα. Όχι μόνο αρνείστε ότι ο νους σας έχει τη δύναμη να σας αναστατώσει ή να σας ενοχλήσει, αλλά επίσης αρνείστε τη δύναμή του να σας ειρηνεύσει. Η δύναμη του νου σας επιστρέφει σε σας όταν μπορείτε απλά να πείτε ότι κάνατε λάθος και ο Ιησούς έχει δίκιο, ότι αυτός είναι ο δάσκαλος που θέλετε. Έτσι, όχι μόνο ελευθερώνετε τον κόσμο από όλα όσα νομίζατε ότι ήταν, αλλά ελευθερώνετε και το εγώ από όλα όσα νομίζατε ότι ήταν επίσης.

ΜΑΘΗΜΑ 133

Δεν θα δίνω αξία σε ό,τι δεν έχει αξία.

Ακόμα ένα σημαντικό μάθημα, το οποίο αντιπαραβάλλει - όπως και το προηγούμενο - την πραγματικότητα του Ουρανού (την αλήθεια και την Αγάπη του Θεού) με την απατηλή φύση των πάντων σε αυτόν τον κόσμο. Έτσι, έχει αξία μόνο ό,τι είναι από τον Θεό ή θα μας οδηγήσει πίσω σε Αυτόν, ενώ καθετί που μας ριζώνει ακόμα περισσότερο σε αυτόν τον κόσμο είναι χωρίς αξία. Το μάθημα παρέχει επίσης το θεμέλιο για τη συζήτηση στο εγχειρίδιο για τα στάδια της ανάπτυξης της εμπιστοσύνης, ιδιαίτερα τα τρία πρώτα, τα οποία εξετάζουν τη διαφορά ανάμεσα σε αυτό που έχει αξία και αυτό που δεν έχει αξία (Εγχ-4.I-A).

(1) Μερικές φορές στην διδασκαλία υπάρχει όφελος, ειδικά αφού περάσεις αυτά που φαίνονται θεωρητικά και έχεις προχωρήσει πολύ πέρα από αυτά που έχει ήδη μάθει ο μαθητής, να τον επαναφέρεις σε πρακτικές μέριμνες. Αυτό θα κάνουμε σήμερα. Δεν θα μιλήσουμε για υψηλές, παγκόσμιες ιδέες, παρά θα μείνουμε στα δικά σου οφέλη.

Καθώς διαβάζετε αυτό το μάθημα θα συνειδητοποιήσετε γρήγορα ότι ο Ιησούς έχει πει ένα μικρό ψεματάκι σε αυτήν την πρώτη δήλωση. Είναι αδύνατον να συζητήσει τις πρακτικές εφαρμογές αυτών των μαθημάτων χωρίς να αναφερθεί στο μεταφυσικό τους υπόβαθρο. Αυτές οι «υψηλές παγκόσμιες ιδέες» περιλαμβάνουν τα εξής: ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση, και τίποτα εδώ δεν έχει καμμιά αξία επειδή εδώ δεν υπάρχει τίποτα. Αυτό αποτελεί μέρος της διδασκαλίας γιατί δεν υπάρχει τρόπος να μάθεις αληθινά, να κατανοήσεις, να εφαρμόσεις ή να διδάξεις τα *Μαθήματα Θαυμάτων* χωρίς να κατανοήσεις αυτό το μεταφυσικό υπόβαθρο. Ο λόγος που η συγχώρεση είναι θεραπευτική είναι ότι στην ουσία δεν υπάρχει τίποτα που να χρειάζεται να συγχωρεθεί, και αυτή η δήλωση δεν θα είχε νόημα χωρίς την κατανόηση αυτού που είχαμε συζητήσει στο προηγούμενο μάθημα. Δεν υπάρχει κόσμος επειδή ο κόσμος προέρχεται από ένα σύστημα σκέψης που δεν υπάρχει.

(2:1) Δεν ζητάς πολλά από την ζωή, αντίθετα ζητάς πάρα πολύ λίγα.

Αυτή η φράση πρέπει να είναι οικεία, καθώς την έχουμε παραθέσει προηγουμένως άλλες δύο φορές κατά γράμμα από το κείμενο και θα κάνουμε το ίδιο και τώρα: «Εδώ ο Υιός του Θεού δεν ζητά πάρα πολλά, αλλά αντίθετα πάρα πολύ λίγα» (K-26.VII.11:7). Ζητάμε πολύτιμα δώρα του εγώ που είναι ανύπαρκτα, ενώ απορρίπτουμε ως μη ελκυστικά τα πολύτιμα δώρα του Θεού που περιλαμβάνουν τα πάντα.

(2:2) Όταν αφήνεις το νου σου να απασχολείται με έννοιες που αφορούν το σώμα, να αγοράσεις πράγματα και διάκριση σύμφωνα με την κρίση του κόσμου, ζητάς την θλίψη, και όχι την ευτυχία.

Όταν διαβάζετε ένα απόσπασμα σαν αυτό μπορεί να νιώσετε ότι κατακλύζεστε από ενοχή λόγω των πραγμάτων που σας αρέσει να αγοράζετε όταν πηγαίνετε για ψώνια, για να κάνετε το σώμα σας να νιώσει καλύτερα - να αποφύγετε τον πόνο και να απολαμβάνετε μεγαλύτερη ευχαρίστηση - ή να έχετε την αποδοχή των άλλων. Όμως ο στόχος του Ιησού δεν είναι η ενοχή. Να θυμάστε ότι αυτά είναι μαθήματα για το *περιεχόμενο,* όχι για τη *μορφή* · την *αιτία* (το νου) και όχι το αποτέλεσμα (το σώμα) (K-21.VII.7:8). Αντί να νιώθουμε ένοχοι εξαιτίας των ιδιαίτερών μας σχέσεων - με ανθρώπους, ουσίες, αντικείμενα ή τροφές - θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε από τί παραιτούμαστε όταν επιλέγουμε την ιδιαιτερότητά μας. Έτσι, ο Ιησούς δεν θέλει να κρίνουμε τους εαυτούς μας ή κάποιον άλλο, αλλά να κάνουμε ένα βήμα πίσω μαζί του και να δούμε ότι όταν επιλέγουμε να ανησυχούμε για το σώμα - υλικό ή ψυχολογικό - το κάνουμε γιατί φοβόμαστε, και ο φόβος δεν είναι αμαρτία. Επιπλέον, η επιδίωξη της ιδιαιτερότητας θα μας φέρει θλίψη, όχι ευτυχία, που σημαίνει ότι είναι ανόητο να την επιδιώκουμε. Όσο πιο συνειδητοί είμαστε στο ότι το να

αναζητάμε την ευτυχία έξω από τον νου δεν θα μας δώσει αυτό που θέλουμε, τόσο περισσότερο θα υποκινηθούμε ώστε να εγκαταλείψουμε τις ιδιαίτερες προσκολλήσεις μας.

(2:3-5) Αυτά τα μαθήματα δεν επιχειρούν να σου πάρουν τα λίγα που έχεις. Δεν προσπαθούν να αναπληρώσουν με ουτοπικές ιδέες τις ικανοποιήσεις που περιέχει ο κόσμος. Δεν υπάρχει ικανοποίηση σε αυτό τον κόσμο.

Αυτή η δήλωση δεν μπορεί να έχει νόημα χωρίς την κατανόηση του προηγούμενου μαθήματος. Παρόλο που το σημείο στο οποίο εστιάζει ο Ιησούς σε αυτό το μάθημα μπορεί να είναι πιο πρακτικό, εξακολουθεί να βασίζεται στις υποκείμενες μεταφυσικές αρχές, στις δικές του «υψηλές, παγκόσμιες ιδέες». Ο ρόλος του Ιησού ως δασκάλου μας *δεν* είναι να μας πει: να μην πηγαίνουμε για ψώνια, να αποφύγουμε αυτό το φαγητό ή αυτή τη σχέση. Απλά μας υπενθυμίζει ότι τα πράγματα του κόσμου δεν θα μας φέρουν την ειρήνη του Θεού. Επομένως, γιατί να επενδύουμε χρόνο και ενέργεια σε αυτά; Ωστόσο, δεν χαρακτηρίζει τέτοιες επιδιώξεις αμαρτωλές ή λανθασμένες και αυτό είναι το θέμα που θέτει. Σε ένα διδακτικό απόσπασμα από το κείμενο, ο Ιησούς εξετάζει τη μη κακή φύση της φαρμακευτικής αγωγής:

Όλα τα υλικά μέσα που δέχεσαι ως γιατρικά για τις σωματικές ασθένειες εισάγουν ξανά τις αρχές της μαγείας… Όμως, δεν συνεπάγεται πως η χρήση τέτοιων μέσων για διορθωτικούς σκοπούς είναι κάτι κακό. Μερικές φορές η ασθένεια έχει τόσο ισχυρή επιρροή μέσα στο νου που καθιστά το άτομο προσωρινά μη δεχτικό στην Επανόρθωση. Σε αυτή την περίπτωση μπορεί να είναι συνετό να χρησιμοποιήσουμε μια συμβιβαστική προσέγγιση του νου και του σώματος, κατά την οποία, προσωρινά, αποδίδουμε πίστη θεραπευτικής ικανότητας σε κάτι που προέρχεται από έξω. Και αυτό γιατί το τελευταίο πράγμα που θα βοηθήσει ένα νου που δεν βρίσκεται σε ορθή κατάσταση, ή που ασθενεί, είναι μια αύξηση φόβου. Ήδη βρίσκεται σε μια κατάσταση εξασθένησης εξαιτίας του φόβου. Αν εκτεθεί πρόωρα σε ένα θαύμα, μπορεί να καταληφθεί από πανικό. Αυτό είναι πιθανόν να συμβεί όταν η αντεστραμμένη αντίληψη έχει καθιερώσει την πίστη ότι τα θαύματα είναι τρομακτικά. (K-2.IV.4:1,4-10)

Επομένως, η χρήση οποιουδήποτε πράγματος στον κόσμο για να κερδίσετε ευχαρίστηση ή να αποφύγετε τον πόνο - που ορίζεται στα *Μαθήματα Θαυμάτων* ως *μαγεία* - γίνεται ιερή εάν ο σκοπός του είναι να μειώσει το φόβο. Ο σκοπός που έχει το Άγιο Πνεύμα για τις δραστηριότητες του κόσμου είναι να μας βοηθήσει να μάθουμε το κυριότερο μάθημα ότι δεν υπάρχει κόσμος και δεν θα βρεθούν εδώ πράγματα που θα μας ικανοποιήσουν. Πώς μπορεί να ικανοποιήσει το τίποτα;

(3:1-2) Σήμερα αναφέρουμε τα αληθινά κριτήρια με τα οποία συγκρίνουμε όλα τα πράγματα που νομίζεις ότι θέλεις. Εκτός κι αν εκπληρώνουν κάποιους πολύ σημαντικούς όρους, δεν αξίζει να τα επιθυμείς καθόλου, γιατί μόνο αντικαθιστούν κάποια άλλα που μπορούν να σου προσφέρουν πολύ περισσότερα.

Όπως θα δούμε, ο Ιησούς παρέχει τέσσερα κριτήρια για να αξιολογήσουμε αν αυτό που θέλουμε έχει αξία ή αν είναι χωρίς αξία. «Αυτά που μπορούν να σου προσφέρουν πολύ περισσότερα» είναι τα δώρα που μας λέει ο Ιησούς ότι είναι δικά μας αν απλά κρατήσουμε το χέρι του.

(3:3) Τους νόμους που κυβερνούν την επιλογή δεν τους έφτιαξες εσύ, ούτε μπορείς να φτιάξεις περισσότερες εναλλακτικές ως προς το τι να διαλέξεις.

Υπάρχει μόνο μία επιλογή: ο Θεός ή το εγώ, αυτό που έχει αξία ή αυτό που δεν έχει αξία, όλα ή τίποτα.

(3:4-5) Την επιλογή μπορείς [εσύ] **να την κάνεις – πραγματικά** [εσύ]**, πρέπει να την κάνεις. Αλλά είναι σοφό να μάθεις τους νόμους που** [εσύ] **ενεργοποιείς όταν επιλέγεις, και να ξέρεις ανάμεσα σε ποιες επιλογές αποφασίζεις.**

Ο Ιησούς θα παρουσιάσει δύο νόμους, που ακολουθούνται από τα τέσσερα κριτήρια. Επιλέγουμε μεταξύ των πάντων της Αγάπης του Ουρανού και του τίποτα της ιδιαιτερότητας του εγώ. Σημειώστε ξανά ότι το *εσύ* στο οποίο απευθύνεται ο Ιησούς είναι ο λήπτης των αποφάσεων, ο οποίος επιλέγει ανάμεσα στο εσφαλμένα νοούμενο σύστημα σκέψης της επίθεσης, της ενοχής και του μίσους και το ορθά νοούμενο σύστημα σκέψης της συγχώρεσης, της αγάπης και της ειρήνης.

(4:1-2) Έχουμε ήδη τονίσει ότι δεν είναι παρά δύο, όσες πολλές και να φαίνονται ότι είναι. Το φάσμα των επιλογών είναι καθορισμένο, και αυτό δεν μπορεί ν' αλλάξει.

Αυτό είναι ένα εγγενές χαρακτηριστικό του διαιρεμένου νου - *ο πρώτος νόμος* - που επιλέγει μόνο μεταξύ του εγώ και του Αγίου Πνεύματος. Θυμόμαστε αυτό το απόσπασμα που αναφερθήκαμε νωρίτερα από την ενότητα «Κανόνες για Αποφάσεις»:

… Δεν θα παίρνεις αποφάσεις μόνος σου ό,τι και να αποφασίζεις. Γιατί οι αποφάσεις παίρνονται μαζί με είδωλα ή με τον Θεό. Και ζητάς βοήθεια από τον αντί-Χριστό ή από τον Χριστό, και αυτός που θα επιλέξεις θα ενωθεί μαζί σου και θα σου πει τι να κάνεις. (K-30.I.14:7-9)

Δεν είναι δυνατόν να επιλέξεις ανάμεσα σε άλλες εναλλακτικές:

(4:3) Θα ήταν πολύ άδικο να σε αφήσουμε να έχεις απεριόριστες εναλλακτικές, και να καθυστερείς έτσι την τελική σου επιλογή μέχρι να σκεφτείς όλες τις άλλες μέσα στο χρόνο · και να μην οδηγηθείς ξεκάθαρα στον τόπο όπου δεν υπάρχει παρά μία επιλογή που πρέπει να γίνει.

Ο «τόπος» είναι το σπίτι του λήπτη των αποφάσεων και ο Ιησούς λέει ότι δεν θα ήταν δίκαιο να σας βοηθήσει να κάνετε τις επιλογές εδώ, όπου είναι πολυπληθείς και απατηλές. Αντ' αυτού, μας παροτρύνει να μην τον φέρουμε σε αυτό το όνειρο της πολλαπλότητας, αλλά να ενωθούμε μαζί με αυτόν στον λήπτη των αποφάσεων του νου, όπου μας βοηθά να δούμε ότι η μόνη ουσιαστική επιλογή είναι αν θα παραμείνουμε κοιμισμένοι ή αν θα ξυπνήσουμε. Ο αναγνώστης μπορεί να θυμηθεί τις προηγούμενες αναφορές μας στην ενότητα «Η Πραγματική Εναλλακτική», όπου ο Ιησούς συζητά το ίδιο θέμα (K-31.IV). Είναι επίσης η βάση για τις παρατηρήσεις του σχετικά με το φόβο, που προορίζονταν αρχικά για την Helen, που επίσης είχαμε εξετάσει στο παρελθόν. Η συνάφειά τους δικαιολογεί μια συνοπτική επανεξέταση:

Η διόρθωση του φόβου είναι δική σου ευθύνη. Όταν ζητάς απελευθέρωση από τον φόβο, υπονοείς ότι δεν είναι δική σου η ευθύνη. Αντί γι' αυτό, θα έπρεπε να ζητάς, βοήθεια στις συνθήκες που έχουν προκαλέσει τον φόβο. Αυτές οι συνθήκες μπορεί να περιλαμβάνουν μια προθυμία να είσαι διαχωρισμένος. Σε αυτό το επίπεδο μπορείς να ***κάνεις*** *κάτι. (K-2.VI.4:1-5)*

… Εγώ γνωρίζω ότι αυτός δεν υπάρχει, αλλά εσύ όχι. Αν παρενέβαινα ανάμεσα στις σκέψεις σου και τα αποτελέσματά τους, τότε θα έκανα επικίνδυνα πειράματα με τον βασικό νόμο της αιτίας και του αποτελέσματος του πιο σημαντικού νόμου που υπάρχει. Και δεν θα σε βοηθούσα καθόλου αν υποβίβαζα την δύναμη της δικής σου σκέψης. Αυτό θα ερχόταν σε άμεση αντίθεση με τον σκοπό αυτών των μαθημάτων. Θα σε βοηθούσε πολύ περισσότερο να σου υπενθυμίσω ότι δεν προφυλάσσεις αρκετά προσεκτικά τις σκέψεις σου. (K-2.VII.1:3-7)

Δεδομένου ότι η σωτηρία μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσα από τη δική *μας* αλλαγή του νου μας, ο Ιησούς μας υπενθυμίζει να εξασκήσουμε τη δύναμη της απόφασης. Πράγματι, ο σκοπός των Μαθημάτων είναι να μας βοηθήσει να το κάνουμε αυτό.

(5:1) Ένας άλλος σχετικός και ευεργετικός νόμος είναι ότι δεν υπάρχει κανένας συμβιβασμός στο τι θα επιφέρει η επιλογή σου.

Η εκδοχή του εγώ γι' αυτό τον δεύτερο νόμο του *ή ο ένας ή ο άλλος* είναι *να σκοτώσεις* ή θα σκοτωθείς. Το Άγιο Πνεύμα μας λέει ωστόσο, ότι μόνο ό,τι διδάσκει Αυτό είναι αληθινό και ότι τίποτα του εγώ δεν είναι αληθινό:

… Παίρνεις την ερμηνεία για αλήθεια. Και κάνεις λάθος. Όμως ένα λάθος δεν είναι αμαρτία, ούτε η πραγματικότητα έχει χάσει το θρόνο της από τα δικά σου λάθη. Ο Θεός βασιλεύει για πάντα, και οι νόμοι Του επικρατούν πάνω σένα και τον κόσμο. Η Αγάπη Του παραμένει το μόνο πράγμα που υπάρχει. Ο φόβος είναι ψευδαίσθηση, διότι είσαι σαν Αυτόν. (Εγχ-18.3:7-12)

Επιλέγουμε είτε τον Θεό είτε το εγώ, και ενδιάμεσα δεν υπάρχει τίποτε άλλο, όπως υπογραμμίζει ο Ιησούς:

(5:2-4) Δεν μπορεί να σου φέρει μόνο λίγα, γιατί δεν υπάρχει μεσαία κατάσταση. Κάθε επιλογή που κάνεις σου φέρνει ή τα πάντα ή τίποτα. Άρα, αν μάθεις τα κριτήρια με τα οποία μπορείς να ξεχωρίσεις το «πάντα» από το «τίποτα», θα κάνεις την καλύτερη επιλογή.

Ερχόμαστε τώρα στα τέσσερα τεστ ή κριτήρια για να αξιολογήσουμε αν αυτό που επιλέξαμε έχει αξία ή δεν έχει αξία, είναι αληθινό ή είναι απατηλό. Η επιλογή μας αντικατοπτρίζει τα πάντα του Θεού ή γίνεται ένα σκιώδες απόσπασμα του τίποτα του εγώ; Η παραπάνω παράγραφος αντηχεί επίσης τη διδασκαλία του Ιησού ότι δεν μπορούμε να φέρουμε λίγο Ουρανό στην κόλαση ή λίγο κόλαση στον Ουρανό - είναι πάντα *ή το ένα ή το άλλο*. Έχουμε ήδη συζητήσει ότι πολλοί μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, και της θρησκείας γενικότερα, προσπαθούν να φέρουν τον Θεό στον κόσμο, ελπίζοντας ως δια μαγείας ότι αυτός ο συνδυασμός Ουρανού-κόλασης θα ανακούφιζε την ταλαιπωρία και τον πόνο μας.

Το πρώτο κριτήριο:

(6:1) Πρώτον, αν διαλέξεις ένα πράγμα που δεν θα κρατήσει για πάντα, αυτό που διάλεξες είναι άνευ αξίας.

Εδώ μας γυρνά πίσω στο Μάθημα 132: Ο κόσμος δεν μοιράζεται την αιωνιότητα του Ουρανού και επομένως δεν μπορεί να είναι πραγματικός. Αν λοιπόν επιλέξετε κάτι που δεν θα διαρκέσει για πάντα, πρέπει να είναι χωρίς αξία, αφού δεν μπορεί να είναι του αιώνιου Θεού. Σχεδόν σε όλα όσα δίνουμε αξία εδώ δεν διαρκούν, όπως είναι π.χ. τα υλικά αντικείμενα ή η έκσταση την οποία πολλοί προσπαθούν να επιτύχουν. Πράγματι, οι απολαύσεις μας είναι διαμορφωμένες έτσι ώστε να μην διαρκούν, γιατί η απογοήτευσή μας, μας ωθεί συνεχώς να επιστρέφουμε για να απολαύσουμε περισσότερο. Με αυτόν τον τρόπο το εγώ μας έχει πείσει να αναζητούμε την ευχαρίστηση και την ειρήνη έξω από τον εαυτό μας, και όχι την Αγάπη του Θεού που υπάρχει μέσα στο νου μας. Κάθε αποτυχία απλώς ενισχύει την ανάγκη μας να συνεχίσουμε να ψάχνουμε μέχρι να βρούμε τον «θησαυρό» μας.

(6:2-3) Μια προσωρινή αξία δεν έχει καθόλου αξία. Ο χρόνος ποτέ δεν μπορεί να αφαιρέσει μια αξία που είναι αληθινή.

Η απάντηση του εγώ είναι ότι ο χρόνος *μπορεί* να αφαιρέσει μια πραγματική αξία, στην οποία αντιτίθεται ο Ιησούς: «Είναι αστείο να νομίζεις ότι ο χρόνος μπορεί να έλθει και να παρακάμψει την αιωνιότητα, πράγμα το οποίο *σημαίνει* ότι δεν υπάρχει χρόνος» (Κ-27.VIII.6:5). Ωστόσο, όταν σ' αυτόν τον κόσμο δίνουμε αξία στο εφήμερο, λέμε ότι ο κόσμος του χρόνου και του χώρου δεν είναι ένα αστείο, αλλά μια σοβαρή πραγματικότητα: Ότι ο χρόνος μπορεί να διακόψει την αιωνιότητα,

για να μην πούμε ότι θα την καταστρέψει · αυτή είναι η αξία που έχει για τους ατομικούς μας εαυτούς, τα πλάσματα του χρόνου.

(6:4-5) Ό,τι ξεθωριάζει και πεθαίνει δεν βρισκόταν ποτέ εκεί, και δεν προσφέρει τίποτα σε αυτόν που το επιλέγει. Εξαπατάται από το τίποτα με μια μορφή που νομίζει ότι του αρέσει.

Αν σκεφτείτε την ενότητα «Οι Δύο Εικόνες», στην οποία θα επιστρέψουμε σήμερα, βρίσκουμε μια παρόμοια ιδέα. Το εγώ μας δελεάζει, μας ελκύει και μας παρασύρει με το λαμπερό πλαίσιο της ιδιαιτερότητας, μέσα στο οποίο κρύβει την εικόνα του θανάτου, που εδώ περιγράφεται ως τίποτα. Η λάμψη του πλαισίου μας προσελκύει επειδή συντηρεί τον ιδιαίτερο εαυτό μας, να είναι ριζωμένος σε έναν κόσμο στον οποίο όλα ξεθωριάζουν και πεθαίνουν. Και πάλι, ο Ιησούς δεν μας ζητά να νιώθουμε ενοχές καθώς εξετάζουμε τις δικές μας επιλογές για την προσωρινότητα του τίποτα, αλλά θέλει να καταλάβουμε ότι προτιμούμε το πλαίσιο από την εικόνα επειδή δίνουμε αξία στην ατομικότητά μας, η οποία νομίζουμε ότι μας αρέσει.

Το δεύτερο κριτήριο:

(7:1) Έπειτα, αν επιλέξεις να αφαιρέσεις ένα πράγμα από κάποιον άλλο, δεν θα σου μείνει τίποτα.

Αυτό απορρέει το γνωστό μας *τέταρτο νόμο του χάους*: «έχεις αυτό που έχεις πάρει» (K-23.II.9:3). Αν θέλω κάτι που μου λείπει, μπορώ να το πάρω μόνο παίρνοντάς το από εσάς, το οποίο σημαίνει ότι τώρα αυτό εσείς δεν το έχετε. Αυτό, στη συνέχεια, δεν μπορεί να είναι ένα αληθινό δώρο - μια αντανάκλαση της αγάπης - που να εκφράζει το δικαίωμα του καθενός να έχει τα πάντα. Σύμφωνα με τους νόμους της ιδιαιτερότητας ωστόσο, το να αποκτήσω τον επιθυμητό θησαυρό μου σημαίνει ότι είναι μόνο δικό *μου* δικαίωμα, ένα ακόμα σκιερό κομμάτι του τίποτα του εγώ. Επομένως δεν είναι ένα δώρο που το μοιράζονται όλοι, που καθίσταται χωρίς αξία γιατί δεν βασίζεται στην απόλυτη Αγάπη του Θεού.

(7:2) Αυτό συμβαίνει διότι όταν αρνείσαι το δικαίωμά του στα πάντα, το αρνείσαι και στο εαυτό σου.

Δεδομένου ότι πιστεύω πως εγώ έχω κάτι και εσείς δεν το έχετε, οι ανομοιότητές μας κάνουν το εγωικό σύστημα σκέψης να ζει και να βασιλεύει στο νου μας. Μια τέτοιου είδους άρνηση της αλήθειας για την εγγενή ενιαιότητά μας αρνείται τα πάντα και επιβεβαιώνει το τίποτα.

(7:3) Άρα δεν αναγνωρίζεις τα πράγματα που έχεις πραγματικά, αρνούμενος ότι βρίσκονται εκεί.

Τα πράγματα που πραγματικά έχω είναι τα δώρα που δίνει ο Θεός σε μένα, τα οποία αντικατοπτρίζονται στο όνειρό μου ως συγχώρεση, ειρήνη και θεραπεία. Τίποτα απ' αυτά δεν είναι δυνατό ωστόσο, εκτός αν το μοιράζονται όλοι:

… Στα κουρασμένα μάτια σου φέρω ένα όραμα ενός διαφορετικού κόσμου, τόσο νέου και καθαρού και φρέσκου που θα ξεχάσεις τον πόνο και την λύπη που έβλεπες πριν. Ωστόσο αυτό είναι ένα όραμα το οποίο πρέπει να μοιράζεσαι με τον καθένα που βλέπεις, ειδάλλως δεν θα το βλέπεις. Και δίνοντας αυτό το δώρο είναι ο τρόπος που το κάνεις δικό σου. Και ο Θεός όρισε, με στοργική καλοσύνη, αυτό το δώρο να είναι δικό σου. (K-31.VIII.8:4-7)

(7:4-5) Όποιος αναζητά να αποσπάσει έχει εξαπατηθεί ο ίδιος από την ψευδαίσθηση ότι η απώλεια κάποιου άλλου θα του επιφέρει κέρδος. Όμως η απώλεια προσφέρει απώλεια, και τίποτα άλλο.

Έτσι το έχω εγώ και όχι εσείς. Εγώ κερδίζω και εσείς χάνετε. Τώρα μαθαίνω ότι έχω χάσει και εγώ, γιατί αυτό που έχει αξία δεν μπορεί να εμπεριέχει καμία απώλεια για κανέναν. Εάν υπάρχει απώλεια συνεπώς, πρέπει να είναι χωρίς αξία. Η Αγάπη του Θεού δίνεται σε όλους τους Υιούς Του ισόποσα, και είναι αδύνατο κάποιος να έχει περισσότερο ή λιγότερο:

Όταν έχει ολοκληρωθεί η Επανόρθωση, όλα τα ταλέντα θα είναι μοιρασμένα σε όλους τους Υιούς του Θεού. Ο Θεός δεν μεροληπτεί. Όλα Του τα τέκνα έχουν την ολοκληρωτική Αγάπη Του, και όλα Του τα δώρα δίνονται ελεύθερα, εξίσου σε όλους…. Η μοναδικότητα των Υιών του Θεού δεν προέρχεται από εξαίρεση και αποκλεισμό αλλά από συμμετοχή όλων. Όλοι μου οι αδελφοί είναι μοναδικοί. Αν πιστεύουν ότι στερούνται κάτι, η αντίληψή τους διαστρεβλώνεται. Όταν συμβαίνει αυτό βλάπτονται οι σχέσεις ολόκληρης της οικογένειας του Θεού, ή της Υιότητας. (Κ-1.V.3:1-3,5-8)

Ωστόσο, εάν πιστεύω στην απώλεια και την έλλειψη, αυτή η σκέψη, που γεννήθηκε από την ιδέα ότι εγώ υπάρχω με το να κλέψω από τον Θεό, σημαίνει ότι η απώλεια του Ουρανού έγινε το δικό μου κέρδος.

Το τρίτο κριτήριο:

(8:1-4) Ο επόμενος παράγοντας είναι αυτός στον οποίο βασίζονται όλοι οι άλλοι. Γιατί η επιλογή που κάνεις έχει αξία για σένα; Τι είναι αυτό που ελκύει το νου σου σε αυτή; Ποιο σκοπό εξυπηρετεί;

Ο υποβόσκων σκοπός του εγώ είναι να διατηρήσει την ατομικότητά μου, που είναι το κίνητρο για να επιλέξω αρχικά το εγώ. Το να ψάχνω πράγματα σε αυτόν τον κόσμο αποδεικνύει ότι εγώ υπάρχω. Επιπλέον, οι ανάγκες μου αποδεικνύουν ότι υπάρχει πράγματι ένα διαχωρισμένο *εγώ*, και με έλκει η αρχή ότι για να συνεχίσει αυτός ο εαυτός, κάποιος πρέπει να θεωρηθεί υπεύθυνος για την διαχωρισμένη μου κατάσταση. Έτσι ο τέταρτος και ο πέμπτος νόμος του χάους έρχονται να μας σώσουν (Κ-23.II.8-12). Αν μου λείπει κάτι και το έχεις εσύ, αυτό συμβαίνει επειδή μου το πήρες. Αυτό σε εδραιώνει ως αμαρτωλό και εμένα ως αθώο θύμα. Το ότι βρίσκομαι σε μια κατάσταση έλλειψης είναι η απόδειξη ότι πήρες όλα όσα χρειάζομαι, κι έτσι μου τα στέρησες. Έτσι δίνω αξία μέσα στον κόσμο σε ό,τι θα αποδείξει την δική μου αθωότητα, που έλκεται από την ενοχή κάποιου άλλου και ζει για να εκπληρώσει τον σκοπό της διατήρησης της αθωότητάς μου εις βάρος κάποιου άλλου.

(8:5-7) Εδώ είναι ευκολότερο να εξαπατηθείς. Γιατί αυτό που θέλει το εγώ δεν μπορεί να το αναγνωρίσει. Ούτε καν λέει την αλήθεια όπως την αντιλαμβάνεται, γιατί χρειάζεται να κρατήσει το φωτοστέφανο με το οποίο προστατεύει τους στόχους του από την φθορά και από την σκουριά, ώστε εσύ να μπορείς να βλέπεις πόσο «αθώο» είναι.

Θυμάμαι τον τρόπο που χρησιμοποιούν οι πολιτικοί για να μας λένε ψέματα. Λένε ότι στόχος τους είναι να βοηθήσουν τη χώρα και να βελτιώσουν τη ζωή μας, αλλά ο στόχος τους, που δεν είναι μυστικός, είναι να εκλεγούν. Θέλουν να εκπληρωθούν οι ιδιαίτερες ανάγκες τους: φήμη, δύναμη, πλούτος. Το ενδιαφέρον είναι ότι όλοι το γνωρίζουμε αυτό, αλλά τις περισσότερες φορές επιτρέπουμε στον εαυτό μας να εξαπατηθεί. Πραγματικά πιστεύουμε, αρκετά αφελώς, ότι υπάρχει διαφορά ανάμεσα σε δύο υποψήφιους ή ανάμεσα σε δέκα υποψήφιους. Ωστόσο, όλοι θέλουν το ίδιο πράγμα: την εξύμνηση της ιδιαιτερότητάς τους. Αυτό που συμβαίνει πραγματικά, το οποίο εκφράστηκε παραπάνω, είναι ότι γίνονται τόσο καλοί στην παράσταση την οποία δίνουν που καταλήγουν να το πιστεύουν και οι ίδιοι · εμπλέκονται τόσο πολύ με το αυτοσχέδιο φωτοστέφανό τους, που ξεχνούν τι κρύβει το φωτοστέφανο. Παρόμοια, είμαστε όλοι τόσο πολύ αφοσιωμένοι στη λαμπερή ιδιαιτερότητα του πλαισίου που χάνουμε την επίγνωση της ίδιας της εικόνας: ενοχή και θάνατος - η εικόνα του μηδενός. Η διαιώνιση αυτής της ενοχής είναι ο μυστικός στόχος του εγώ,

γιατί αποδεικνύει ότι ο διαχωρισμός ζει και βασιλεύει. Αυτός ο στόχος προστατεύεται από το πρόσωπο της αθωότητας, το φωτοστέφανο του μίσους που μας περιβάλλει με «φως», την ίδια στιγμή την οποία σκεπάζει τον κόσμο μέσα στο σκοτάδι της ενοχής μας.

(9:1) Το καμουφλάζ του όμως δεν είναι παρά ένα λεπτό λουστράρισμα, που δεν μπορεί να εξαπατήσει άλλους από εκείνους που τους ικανοποιεί να εξαπατούνται.

Επομένως, όταν ένας πολιτικός, φίλος ή επιχειρηματίας μας εξαπατά, αυτό μπορεί να συμβαίνει μόνο επειδή θέλουμε να εξαπατηθούμε και *συμφωνήσουμε να εξαπατηθούμε*. Γιατί; Διότι οι δικοί τους μυστικοί στόχοι είναι επίσης και οι δικοί μας. Όλοι θέλουμε να δοξασθεί η ιδιαιτερότητά μας και να εδραιωθεί αποφασιστικά η ατομικότητά μας. Έτσι, αρκούμαστε, κατ' επιλογήν, να ελκόμαστε από το πλαίσιο, γιατί επιθυμούμε να κρύψουμε την εικόνα της ενοχής του εγώ, τον μυστικό του στόχο που ενισχύει την ατομικότητά μας και τη σκέψη ότι έχουμε καταστρέψει τον Θεό και την αγάπη. Κανείς δεν θέλει να αναγνωρίσει αυτή τη σκέψη, και έτσι επιτρέπουμε στον εαυτό μας να παρασυρθεί από τον κόσμο, όπως ακριβώς τον παρασύρουμε.

(9:2) Οι στόχοι του είναι προφανείς σε όποιον ενδιαφέρεται να τους εντοπίσει.

Σκοπός των Μαθημάτων είναι να μάθουμε για αυτούς τους μυστικούς στόχους. Ο Ιησούς διδάσκει πώς δεν σταματάμε ποτέ να εξαπατόμαστε στον κόσμο από αυτά που δεν έχουν αξία. Ανεξάρτητα από το πόσες φορές μελετάμε αυτά τα μαθήματα και απομνημονεύουμε τα αποσπάσματά τους, εξακολουθεί να μας ελκύει η λάμψη που έχουν εξωτερικά: Δεν θέλουμε να μάθουμε αυτό το οποίο θα μας διδάξουν που είναι το ακριβώς αντίθετο από όλα όσα επιθυμούν να μάθουν τα εγώ μας. Με άλλα λόγια, τα *Μαθήματα Θαυμάτων* απειλούν την ατομικότητα και την ιδιαιτερότητα που συγκροτούν την ύπαρξή μας. Δεν βλέπουμε το τι μας διδάσκουν, επιλέγοντας να αναζητήσουμε αλλού τη σωτηρία μας.

(9:3-4) Εδώ η απάτη διπλασιάζεται, γιατί αυτός που πλανάται δεν θα αντιληφθεί ότι απλά έχει αποτύχει να ωφεληθεί. Θα πιστεύει ότι έχει υπηρετήσει τους κρυφούς στόχους του εγώ.

Με άλλα λόγια, βιώνουμε την απώλεια και την απογοήτευση στον κόσμο όσο πιστεύουμε ότι είμαστε εδώ. Ωστόσο, δεν αναγνωρίζουμε το εγώ που στήνει τις καταστάσεις μας, έτσι ώστε να αποτύχουμε, κατηγορώντας τους άλλους για τα βάσανά μας. Αυτός είναι ο κρυφός σκοπός του, τον οποίο εκπληρώνουμε με χαρά διατηρώντας την ενοχή στη θέση της. Το γεγονός ότι είμαι απογοητευμένος, αποθαρρημένος και καταθλιπτικός είναι απόδειξη ότι υπάρχω, πράγμα που σημαίνει ότι έχω πετύχει τους στόχους του εγώ, υπηρετώντας τους με επιτυχία καθώς διατηρώ την ιδιαίτερη ταυτότητά μου. Με χαρά υποφέρω την απογοήτευση δίνοντας αξία σ' αυτό που δεν έχει αξία, διότι αυτό διασφαλίζει την διαχωρισμένη μου ύπαρξη και αποδεικνύει ότι εγώ έχω δίκιο και ο Θεός κάνει λάθος. Μέσα από την αναζήτηση αυτού που δεν έχει αξία, αποδεικνύω ότι εγώ δεν είμαι υπεύθυνος, γιατί ο κόσμος φαίνεται ότι αρνείται σε μένα την ευτυχία και την ειρήνη που μου αξίζει · π.χ., αυτό το άτομο με κακομεταχειρίζεται ή με κακοποιεί, και ότι χωρίς το οποίο θα ήμουν ευτυχισμένος. Με άλλα λόγια, υπάρχει πάντα κάποιος ή κάτι που με κάνει να υποφέρω και να στενοχωριέμαι, επιτρέποντάς μου να φορέσω το πρόσωπο της αθωότητας που λέει ότι οι άλλοι είναι ένοχοι αμαρτωλοί, αλλά όχι εγώ.

(10:1) Όμως παρόλο που προσπαθεί να κρατήσει το φωτοστέφανό του καθαρό στην όραση του, ακόμα θα αντιλαμβάνεται τις γυαλισμένες άκρες του και τον σκουριασμένο πυρήνα του.

Υπάρχει κάτι μέσα μας που ξέρει ότι η δική μας ζωή του ιδιαίτερου μίσους και της ιδιαίτερης αγάπης μας είναι ψέμα, γιατί οι ενοχές δεν φεύγουν ποτέ. Με άλλα λόγια, το πρόσωπο της αθωότητας δεν λειτουργεί πραγματικά, γιατί ένα μέρος μας έχει επίγνωση των «γυαλισμένων

άκρων του και του σκουριασμένου πυρήνα του». Η ενοχή παραμένει έτσι στο νου μας και δημιουργεί ανεπιτυχώς την ανάγκη της ιδιαιτερότητας, οπότε δεν χρειάζεται να δούμε ότι το πρόβλημα είναι δικό μας.

(10:2) Τα ασήμαντα λάθη του φαντάζουν σαν αμαρτίες σ' αυτόν, διότι βλέπει την μαυρίλα σαν να είναι δική του · την σκουριά σαν σημάδι βαθιάς αναξιότητας μέσα του.

Αυτό περιγράφει την δική σας ενοχή. Προσπαθείτε να είστε ειρηνικοί, αναζητώντας την ευτυχία στον κόσμο και προσπαθώντας να κάνετε το ανάξιο άξιο. Ωστόσο, η αναζήτηση είναι μάταιη και το εγώ αποδίδει την αποτυχία του στην δική σας αμαρτωλότητα. Αισθάνεστε άσχημα, όχι γιατί δεν πήρατε αυτό που θέλατε, αλλά επειδή θυμάστε την οντολογική πεποίθηση ότι σκοτώσατε τον Θεό για να πάρετε αυτό που θέλατε. Ωστόσο, ποτέ δεν θα βρείτε ειρήνη, ασφάλεια και χαρά γιατί ψάχνετε σε λάθος μέρος. Η ενοχή ρίχνει την δική της άσχημη σκιά της αποτυχίας και της αναξιότητας, ανεξάρτητα από το πόσο απελπισμένα προσπαθείτε να γυαλίσετε τα πλαίσια και να διατηρήσετε λαμπερό το φωτοστέφανο.

(10:3-4) Αυτός που ακόμα θέλει να διατηρήσει τους στόχους του εγώ και να τους υπηρετεί ως δικούς του δεν κάνει λάθη, σύμφωνα με τις προσταγές του καθοδηγητή του. Αυτή η καθοδήγηση διδάσκει ότι είναι σφάλμα να πιστεύεις ότι οι αμαρτίες δεν είναι παρά λάθη, γιατί ποιος τότε θα υπέφερε για τις αμαρτίες του αν ήταν έτσι;

Το εγώ λέει ότι ο πόνος και η δυστυχία σας αποδεικνύουν ότι έχετε αμαρτήσει, διότι η αμαρτία απαιτεί τιμωρία: Αν ήσουν αναμάρτητος δεν θα υπέφερες. Μια παραλλαγή αυτής της ιδέας βρίσκεται στον *τρίτο νόμο του χάους* του εγώ, όπου ο Θεός είναι σίγουρος ότι πιστεύει στην αμαρτία του Υιού Του, επειδή ο Υιός Του είπε ότι είναι έτσι.

Η αλαζονεία πάνω στην οποία βασίζονται οι νόμοι του χάους δεν θα μπορούσε να είναι πιο προφανής από ό,τι φανερώνεται εδώ. Εδώ είναι μια αρχή που θέλει να προσδιορίσει τι πρέπει να είναι ο Δημιουργός της πραγματικότητας · τι πρέπει να σκέφτεται και τι πρέπει να πιστεύει · και πώς πρέπει να αντιδρά, πιστεύοντάς το. Ούτε καν θεωρείται απαραίτητο να ερωτηθεί Αυτός για την αλήθεια αυτού που έχει εδραιωθεί για την πίστη Του. Ο Υιός Του μπορεί να Του το πει αυτό, και… Αυτός πρέπει να δεχτεί την πεποίθηση του Υιού Του για το τι είναι, και να τον μισήσει γι' αυτό. (K-23.II.6:1-4,6)

Έτσι η αμαρτία γίνεται πραγματική και είναι υπεράνω διόρθωσης.

Αυτή είναι μια παραλλαγή του γνωστού επιχειρήματος του Τζον Κάλβιν ότι μπορείτε να αναγνωρίσετε την ελίτ - αυτούς που ο Θεός αγαπά και ως εκ τούτου θα έσωζε - από την ευτυχισμένη και ευημερούσα ζωή τους. Οι οικογένειές τους δεν θα αρρωστήσουν σοβαρά, δεν θα υπάρξουν κρίσεις ή οικονομικές δυσκολίες και όλα θα πάνε πάντα καλά. Για τον Κάλβιν, αυτά ήταν τα κριτήρια για να εντοπίσετε ότι είστε αναμάρτητοι και να γνωρίζετε ότι ο Θεός σας αγαπά, ενώ τα βάσανα δείχνουν ότι είστε αμαρτωλοί.

(11:1) Κι έτσι ερχόμαστε στο κριτήριο για επιλογή που είναι το πιο δύσκολο να γίνει πιστευτό, διότι το γεγονός ότι είναι ολοφάνερο είναι καλυμμένο κάτω από πολλά επίπεδα ασάφειας.

Αυτά τα επίπεδα ασάφειας είναι το πλαίσιο από την εικόνα της ιδιαιτερότητας · οι προσπάθειες που κάνουμε να δούμε εξωτερικά στον κόσμο αυτό που δεν επιθυμούμε να γνωρίζουμε ότι βρίσκεται μέσα μας.

Το τέταρτο κριτήριο:

(11:2-3) Αν νιώθεις οποιαδήποτε ενοχή για την επιλογή σου, έχεις επιτρέψει στους στόχους του εγώ να μπουν ανάμεσα στις πραγματικές εναλλακτικές επιλογές σου. Κι έτσι δεν συνειδητοποιείς ότι υπάρχουν μόνο δύο επιλογές, και η επιλογή που νομίζεις ότι έκανες σου φαίνεται τρομακτική, και πολύ επικίνδυνη για να είναι το «τίποτα» που είναι πραγματικά.

Η ενοχή είναι το απόλυτο κριτήριο για να διακρίνουμε αυτό που έχει αξία από αυτό που δεν έχει. Η παρουσία της αποδεικνύει ότι επιλέξατε αυτό που δεν έχει αξία, γιατί αν σε αυτόν τον κόσμο δώσετε αξία σε κάτι ως πηγή ευτυχίας, ειρήνης ή αγάπης, θα αισθάνεστε ένοχοι. Ο Ιησούς θέλει να συνειδητοποιήσουμε πόσο ένοχοι πιστεύουμε ότι είμαστε και ότι η ενοχή είναι η πηγή κάθε δυστυχίας. Επικαλύπτουμε την ενοχή μας με επίπεδα αφάνειας για να αρνηθούμε την παρουσία της στο νου μας, με αυτόν τον τρόπο προστατεύουμε την κρυφή μας αμαρτία. Έτσι, κάθε φορά που αναζητούμε κάτι εδώ ως πηγή χαράς, αναπαριστούμε την αρχική στιγμή όταν επιλέξαμε αμαρτωλά την ατομικότητα του εγώ αντί για την Αγάπη του Θεού · λέγοντας, ουσιαστικά: «Η Αγάπη του Θεού δεν είναι αρκετή. Θέλω αντί γι' αυτήν την ιδιαιτερότητά μου και όχι να είμαι μέρος της δημιουργίας του Θεού, θέλω να είμαι εγώ η Πρώτη Αιτία που κάθεται στο θρόνο της δημιουργίας ως δημιουργός».

Με άλλα λόγια, όλοι, ως ένας Υιός, γυρίσαμε την πλάτη στον Θεό και επιλέξαμε το εγώ. Εκείνη η στιγμή της παραφροσύνης ανακαλείται όποτε αναζητούμε την ιδιαιτερότητα. Το μήνυμα εδώ, για άλλη μια φορά, δεν είναι ότι πρέπει να αισθανόμαστε ένοχοι όταν αναζητούμε αυτό που δεν έχει αξία, αλλά ότι πρέπει να αναγνωρίζουμε αυτό που κάνουμε. Εάν δεν καταλάβουμε ότι η δυστυχία μας προέρχεται από την ενοχή γιατί δεν της δίνουμε σημασία, δεν θα έχουμε κίνητρο να αλλάξουμε το νου μας. Επειδή καλύπτουμε την ενοχή μας, ο Ιησούς μας λέει για το σχέδιο που έχει Άγιο Πνεύμα να αποκαλύψει τη δυστυχία μας, ώστε να αναγνωρίσουμε την αιτία της:

Το Άγιο Πνεύμα χρειάζεται έναν ευτυχισμένο μαθητή, στον οποίο να μπορεί να εκπληρώσει χαρούμενα την αποστολή Του. Εσύ που είσαι πεισματικά αφοσιωμένος στην μιζέρια πρέπει πρώτα να αναγνωρίσεις ότι είσαι δυστυχισμένος και όχι ευτυχισμένος. Το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να διδάξει χωρίς αυτή την αντιπαράθεση διότι εσύ πιστεύεις ότι η δυστυχία ***είναι*** *ευτυχία. Αυτό σου έχει προκαλέσει τόσο μεγάλη σύγχυση ώστε… δεν συνειδητοποιείς ότι η βάση πάνω στην οποία στηρίζεται… δεν σημαίνει απολύτως τίποτα… Αν έχεις πίστη στο τίποτα θα βρεις τον «θησαυρό» που αναζητάς… Θα πιστέψεις ότι το τίποτε έχει αξία, και θα το εκτιμάς. Ένα μικρό κομματάκι γυαλί, ένας κόκκος σκόνης, ένα σώμα ή ένας πόλεμος είναι ένα και το αυτό για σένα. Διότι αν δίνεις αξία σε ένα πράγμα φτιαγμένο από το τίποτα, έχεις πιστέψει ότι το τίποτα μπορεί να είναι πολύτιμο, και ότι μπορείς να μάθεις να κάνεις το ψεύτικο αληθινό. (Κ-14.ΙΙ.1:1-5,7,9-11)*

Η αναγνώριση της δυστυχίας μας επιτρέπει να μάθουμε πως δώσαμε αξία στην ανυπαρξία της ενοχής μας. Έτσι επιλέγουμε το μόνο που έχει αξία, την αλήθεια του κόσμου: τη συγχώρεση που μας φέρνει από την ψευδαίσθηση του φόβου στην πραγματικότητα της αγάπης.

Ο Ιησούς ολοκληρώνει το μάθημα συνοψίζοντας:

(12:1-3) Όλα τα πράγματα ή έχουν αξία, ή δεν έχουν, είναι άξια ή όχι να τα αναζητάς, απόλυτα επιθυμητά ή εντελώς ανάξια της παραμικρής προσπάθειάς σου να τα αποκτήσεις. Η επιλογή είναι εύκολη εξαιτίας αυτού. Η πολυπλοκότητα δεν είναι τίποτα άλλο από ένα προπέτασμα καπνού, που κρύβει το πολύ απλό γεγονός ότι καμιά απόφαση δεν μπορεί να είναι δύσκολη.

Το υλικό σύμπαν, για να μην πούμε το μεμονωμένο σώμα, είναι απίστευτα πολύπλοκα σχεδιασμένο: για να αποκρύψει την απλή επιλογή που πρέπει να κάνει ο νους μας. Επιλέξαμε κάποτε εσφαλμένα και πριν μπορέσουμε να αλλάξουμε γνώμη, το εγώ επινόησε έναν πολύπλοκο κόσμο, προκαλώντας μας να ξεχάσουμε ότι υπήρχε μια επιλογή, ξεχνώντας ακόμη και τη λάθος

εικόνα που είχαμε επιλέξει. Αντιθέτως ταυτιστήκαμε με το πλαίσιο - το σώμα της ιδιαιτερότητάς μας - που εμπόδισε να αναγνωρίσουμε την επιλογή που είχε ο νους μεταξύ της αλήθειας και της ψευδαίσθησης, αυτού που έχει αξία και αυτού που δεν έχει, και κατέστησε την επιστροφή στο νου σχεδόν αδύνατη. Θυμηθείτε αυτό το απόσπασμα από το κείμενο, που αναφέρεται λεπτομερώς πώς τα σύννεφα της πολυπλοκότητας του εγώ κρύβουν την απλότητα της απάντησης:

… Πώς θα μπορούσε να υπάρχει ένας άλλος τρόπος να λύσεις ένα πρόβλημα που είναι πολύ απλό, αλλά έχει κρυφτεί από βαριά σύννεφα περιπλοκότητας, τα οποία φτιάχτηκαν για να κρατήσουν το πρόβλημα άλυτο; Χωρίς τα σύννεφα το πρόβλημα θα αναδυθεί με όλη του την πρωτόγονη απλότητα. Η επιλογή δεν θα είναι δύσκολη, επειδή το πρόβλημα είναι παράλογο όταν το δεις καθαρά. (K-27.VII.2:3-5)

(12:4-5) Ποιο είναι το όφελος για σένα αν μάθεις αυτό; Είναι πολύ μεγαλύτερο από το να μπορείς απλά να κάνεις τις επιλογές σου εύκολα και δίχως πόνο.

Το πραγματικό κέρδος είναι η επιστροφή μας στον Ουρανό. Μόλις συνειδητοποιήσουμε ότι αυτή η απόφαση συνεπάγεται την ευτυχία μας, το να επιλέξουμε τον Θεό είναι αναπόφευκτο, γιατί ποιος θα επέλεγε ενάντια στη χαρά;

Ο Ιησούς επιστρέφει στο σημαντικό θέμα να προσεγγίσουμε τον Θεό επιλέγοντας ενάντια στο εγώ:

(13:1) Ο Ουρανός προσεγγίζεται από εκείνον που έρχεται με άδεια χέρια και ανοιχτό νου, μην έχοντας τίποτα, για να βρει τα πάντα και να τα διεκδικήσει ως δικά του.

Αυτή η δήλωση προαγγέλλει ένα υπέροχο απόσπασμα από το Μάθημα 189: Ο τρόπος που φτάνουμε στον Ουρανό είναι να αδειάσουμε το νου μας από όλες τις σκέψεις του εγώ · αναιρούμε αυτό που είναι αρνητικό (Εργ.189.7). Θυμηθείτε ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν επικεντρώνονται στο θετικό, την Αγάπη του Θεού, αλλά στην απελευθέρωση των παρεμβολών για να θυμηθούμε αυτή την Αγάπη. Εγκαταλείπουμε το εγωικό σύστημα σκέψης που είχαμε κρατήσει τόσο σφιχτά και τα άδεια χέρια μας ελευθερώνονται για να λάβουν το δώρο του Ουρανού.

(13:2) Σήμερα θα επιχειρήσουμε να φτάσουμε σε αυτή την κατάσταση, αφήνοντας πίσω μας τις αυταπάτες, με ειλικρινή προθυμία να δίνουμε αξία μόνο όπου υπάρχει πραγματικά.

Μας ζητείται να εξασκήσουμε την ειλικρίνεια του εαυτού μας, αφήνοντας στην άκρη την αυταπάτη ότι θέλουμε να επιστρέψουμε στην εστία, γιατί δίνουμε αξία συνεχώς σε αυτό που δεν έχει αξία: την ατομικότητα, την ιδιαιτερότητα και την κρίση. Παρατηρήστε τον εαυτό σας καθώς περνάτε την ημέρα, βλέποντας τον τρόπο που το εγώ προσπαθεί να καθορίσει τη σοφία σας για να γνωρίσετε τι είναι καλύτερο και το πώς προσπαθεί να αποδείξει ότι δεν μπορείτε να εμπιστευτείτε κανέναν, γιατί οι άνθρωποι πάντα σας απογοητεύουν. Αφού τίποτα δεν λειτουργεί σωστά, οι κρίσεις που κάνετε για τους άλλους και τον κόσμο είναι δικαιολογημένες.

Να το επαναλάβω, παρατηρήστε καθώς αναζητάτε αυτό που δεν έχει αξία να είναι σε αντίθεση με αυτό που έχει αξία, αυτή είναι η ειλικρινής προθυμία για την οποία μιλά ο Ιησούς. Η εξάσκηση αυτής της ειλικρίνειας σημαίνει ότι του ζητάτε να είναι ο οδηγός σας όλη την ημέρα. Θα ξέρετε ότι έχετε επιλέξει εναντίον του όταν θυμώνετε, είστε ένοχοι, καταθλιπτικοί και επικριτικοί. Θα ξέρετε ότι έχετε επιλέξει υπέρ του όταν αφήσετε να φύγουν αυτές οι εγωικές σκέψεις.

(13:3-4) Οι δύο εκτεταμένες ασκήσεις των δεκαπέντε λεπτών ας αρχίζουν έτσι:

- Δεν θα δώσω αξία σε αυτό που δεν έχει αξία, και, μόνο ό,τι έχει αξία αναζητώ, γιατί μόνο αυτό επιθυμώ να βρω.

Προτού εκφράσουμε αυτήν τη δήλωση και να την εννοούμε, πρέπει αρχικά να αναγνωρίσουμε πώς δεν το κάνουμε. Πρέπει να ψάχνουμε το νου μας όλη την ημέρα - η δική μας ειλικρινής προθυμία - για το πώς αναζητούμε συνεχώς αυτό που έχει αξία. Οτιδήποτε εμπλέκει την κρίση εναντίον των άλλων, ή ακόμα και υπαινιγμό για ιδιαιτερότητα, είναι εγγενώς χωρίς αξία. Επομένως, το να ζητάμε από τον Ιησού να μας βοηθήσει να δούμε τα πάντα διαφορετικά, μας επιτρέπει να μεταβούμε από αυτό που δεν έχει αξία σε αυτό που έχει αξία. Έχοντας ζητήσει βοήθεια για να αναζητήσουμε αυτό που έχει πραγματικά αξία, είμαστε σίγουροι ότι θα το βρούμε.

(14) Και έπειτα λάβε αυτό που περιμένει τον κάθε ένα που το ζητά, ερχόμενος χωρίς βάρη, στην θύρα του Ουρανού, η οποία ανοίγει καθώς αυτός έρχεται. Εάν δεις ότι αφήνεσαι να περιπέσεις στην περισυλλογή άχρηστων εμποδίων, ή να πιστέψεις ότι βλέπεις κάποιες δύσκολες αποφάσεις μπροστά σου, τότε πολύ γρήγορα απάντησε με αυτή την απλή σκέψη:

- Δεν θα δώσω αξία σε αυτό που δεν έχει αξία , γιατί μόνο αυτό που έχει αξία μου ανήκει.

Μπορεί να θυμάστε αυτήν τη δήλωση που έχει διατυπωθεί στις αρχές του κειμένου:

Δεν μπορείς να διανοηθείς την καταπληκτική απελευθέρωση και την βαθιά γαλήνη που έρχεται όταν αντιμετωπίσεις τον εαυτό σου και τους αδελφούς σου ολοκληρωτικά χωρίς κρίση. (Κ-3.VI.3:1)

Οι κρίσεις είναι τα περιττά βάρη στα οποία αναφέρεται ο Ιησούς. Όταν αρχίζετε να κρίνετε τον εαυτό σας και τους άλλους, σταματήστε όσο είναι δυνατόν πιο σύντομα και ρωτήστε αν θέλετε πραγματικά να έχετε τις συνέπειες αυτών των σκέψεων που δεν έχουν αξία. Οι δύσκολες αποφάσεις επίσης, προκύπτουν από το να δίνουμε αξία σε αυτό που δεν έχει αξία, αλλά καμία απόφαση δεν μπορεί να είναι δύσκολη εδώ επειδή δεν υπάρχει «εδώ». Η μόνη αληθινή απόφαση είναι η επιλογή που κάνει ο νους ανάμεσα στο εγώ και τον Ιησού. Τι μπορεί να είναι πιο απλό; Η επιλογή του Ιησού απελευθερώνει την επένδυση του εγώ στο να έχει δίκιο, και όταν επιστρέψετε την προσοχή σας σε μια απόφαση στο επίπεδο της μορφής, θα ξέρετε αυτόματα το πιο στοργικό πράγμα που πρέπει να κάνετε.

Σίγουρα χρειάζεται να παίρνουμε αποφάσεις όσο ζούμε ως σώμα, αλλά ο αγαπημένος μας δάσκαλος τις κάνει αβίαστες, γιατί ακολουθούν απαλά την ορθά νοούμενη επιλογή του νου. Επομένως, όταν τέτοιου είδους αποφάσεις είναι προβληματικές και περιβάλλονται με άγχος, κατάθλιψη και ενοχές, γνωρίζετε ότι έχετε επιλέξει λάθος δάσκαλο. Το αίτημα του Ιησού σε αυτό το σημείο είναι απλό: Άφησε το χέρι του εγώ και πιάσε το δικό του. Η δυσκολία προκύπτει μόνο όταν αντιστέκεστε στο απλό αίτημά του. Αυτό σας δείχνει ότι είδατε για άλλη μια φορά τον κόσμο ως σημαντικό ή ανάξιο, βοηθητικό ή επιβλαβή - μια πραγματικά ανεκτίμητη αντίληψη! Αναγνωρίζοντας την ανάγκη να επιστρέψετε στο νου, θυμάστε ότι αυτό που έχει αξία σε αυτόν τον κόσμο είναι να μάθετε να επιλέγετε τον Ιησού ως δάσκαλο και οδηγό σας - να συγχωρείτε αντί να καταδικάζετε - μια επιλογή που κάνετε τώρα με χαρά.

ΜΑΘΗΜΑ 134

Ας αντιληφθώ την συγχώρεση όπως είναι πραγματικά.

Έχω μιλήσει κατά καιρούς για τη μουσική φύση του κειμένου, στην οποία ο Ιησούς παρουσιάζει, ξαναπαρουσιάζει και αναπτύσσει τα θέματα της σωτηρίας. Το ίδιο μπορεί να ειπωθεί και για το βιβλίο εργασιών. Σίγουρα, η δομή του διαφέρει από του κειμένου, αλλά καθώς διαβάζετε τα μαθήματα μπορείτε να αναγνωρίσετε ότι είναι οργανωμένα σαν μουσικά θέματα: η εισαγωγή των θεμάτων, η ανάλυση, η χαλάρωση και στη συνέχεια η επαναφορά για να αναπτυχθούν ακόμα περισσότερο. Αυτά τα τρία μαθήματα δείχνουν ξεκάθαρα αυτή τη δομή, καθώς επικεντρώνονται σε ένα θέμα που είδαμε στα Μαθήματα από 68 έως το 72: το σχέδιο που έχει το εγώ για τη σωτηρία. Αυτό το σχέδιο, που αναφέρεται στο κείμενο ως το σχέδιο του εγώ για τη συγχώρεση, συνιστά να κρατάμε πικρίες.

Σαν εισαγωγή στο Μάθημα 134, επιτρέψτε μου να επανεξετάσω αυτό το πολυμήχανο σχέδιο. Η στρατηγική του εγώ μας καλεί να κάνουμε πραγματικότητα τη σκέψη που κάνει ο νους για την αμαρτία, και στη συνέχεια να μας πείσει ότι η ενοχή μας είναι τόσο φρικτή που δεν μπορεί ποτέ να κοιταχτεί, μήπως κι ο τρόμος χτυπήσει τις καρδιές μας. Με άλλα λόγια, ότι η αμαρτία οδηγεί στην ενοχή, η οποία με τη σειρά της απαιτεί τιμωρία. Το εγώ εδραιώνει έτσι την οδυνηρή «πραγματικότητα» της αμαρτίας και μας λέει ότι αν παραμείνουμε μέσα στο νου και έρθουμε αντιμέτωποι με την ενοχή του, θα πέσουμε κατευθείαν πάνω στην οργή ενός εξαγριωμένου Θεού, αποφασισμένου να μας καταστρέψει ανακτώντας τη ζωή που Του κλέψαμε. Το εγώ μας συμβουλεύει ότι ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορούμε να σωθούμε από την αμαρτία μας είναι να αρνηθούμε την παρουσία της και να την προβάλουμε έξω, κάνοντάς μας να πιστεύουμε ότι υπάρχει τώρα σε ένα σώμα · ανεξάρτητα αν είναι κάποιου άλλου ή το δικό μας είναι δεν έχει σημασία από την οπτική του εγώ, εφόσον η αμαρτία γίνεται αντιληπτή έξω από το νου, αυτός είναι ο ορισμός της επίθεσης. Παρεμπιπτόντως, όταν προβάλλουμε την αμαρτία στα ίδια μας τα σώματα την ονομάζουμε επίθεση της ασθένειας, το θέμα του Μαθήματος 136, «Η ασθένεια είναι μια άμυνα ενάντια στην αλήθεια» (Εργ.136).

Το Μάθημα 134 αρχίζει με μια συζήτηση για το σχέδιο του εγώ να δει την αμαρτία ως πραγματική, αλλά σε κάποιον άλλον. Στο βιβλιαράκι *Το Τραγούδι της Προσευχής*, ο Ιησούς ονομάζει αυτή τη δυναμική της δικαιολογημένης επίθεσης *συγχώρεση-με-σκοπό-την-καταστροφή* (Τρ-2.II), όπως μπορεί να θυμάται ο αναγνώστης.

(1) Ας κάνουμε μια επανάληψη της σημασίας του «συγχωρώ», γιατί είναι εύκολο να διαστρεβλωθεί και να γίνει αντιληπτό σαν κάτι που συνεπάγεται μια άδικη θυσία δίκαιης οργής, ένα δώρο αδικαιολόγητο και ανάξιο, και μια ολοκληρωτική άρνηση της αλήθειας. Από μια τέτοια οπτική, η συγχώρεση πρέπει να θεωρηθεί σαν μια εκκεντρική ανοησία, και αυτά τα Μαθήματα θα φανούν ότι βασίζουν την σωτηρία σε ένα καπρίτσιο.

Αρχίζουμε με την άθλια αμαρτωλότητά μας, πιστεύοντας ότι υπάρχουμε εις βάρος του Θεού. Όπως έχω εξηγήσει προηγουμένως, η αμαρτία που αξίζει την ενοχή δεν είναι στην πραγματικότητα η δολοφονία του Θεού και η σταύρωση του Υιού Του, αλλά η εγωιστική μας φιλαρέσκεια, που παίρνοντας τεράστιες διαστάσεις, λέει: «Θέλω να εξυπηρετούνται οι ανάγκες της ατομικότητας και της ιδιαιτερότητάς μου, και δεν με ενδιαφέρει το κόστος. Ακόμα κι αν αυτό συνεπάγεται να καταστρέψω κάποιον άλλο - και έναν *Άλλο*! - το κάνω με χαρά για να υπάρξω. Η θυσία της αγάπης είναι ένα μικρό τίμημα για την επιβίωση του ιδιαίτερου εαυτού μου».

Αυτή είναι η αμαρτία που αρνούμαστε, και προβάλλοντάς την ισχυριζόμαστε ότι βρίσκεται σε κάποιον άλλο. Αν αυτό είναι αλήθεια, όπως σίγουρα μαρτυρά η αντίληψη, είμαι αθώος και οι άλλοι αξίζει να κρίνονται. Γι' αυτό λέμε στις ιδιαίτερες σχέσεις μας: «Εσύ είσαι το αντικείμενο της αιτιολογημένης και δίκαιης οργής μου που αξίζει να τιμωρηθεί». Προκειμένου να βελτιώσω ακόμη περισσότερο τον εαυτό μου και να ενισχύσω την αυτοαποκαλούμενη αθωότητά μου, φορώ ένα

μανδύα πνευματικότητας, διακηρύσσω ότι παρά το γεγονός πως υπάρχει αμαρτία, μέσα στην καλοσύνη της φιλεύσπλαχνης καρδιάς μου προσφέρω συγχώρεση και άφεση. Έτσι θυσιάζεται η δίκαιη οργή μου για να υπηρετήσω μια «ανώτερη» πνευματική αλήθεια. Αυτή λοιπόν, είναι συγχώρεση-με-σκοπό-την-καταστροφή: σε συγχωρώ, αν και λόγω των αμαρτιών σου δεν το αξίζεις. Έτσι αυτές δεν συγχωρούνται πραγματικά, αλλά καταδικάζονται. Όπως εξηγεί ο Ιησούς:

… Όσο την θεωρείς αθέμιτο δώρο, τότε θα υποστηρίζει την ενοχή που θέλεις να «συγχωρήσεις». Η αδικαιολόγητη συγχώρεση είναι επίθεση. Και αυτή είναι η μόνη συγχώρεση που μπορεί ποτέ να δώσει ο κόσμος. Συγχωρεί τους «αμαρτωλούς» μερικές φορές, αλλά στην επίγνωσή του παραμένει το γεγονός ότι έχουν αμαρτήσει. Κι έτσι δεν αξίζουν την συγχώρεση που δίνει.

Αυτή είναι η λανθασμένη συγχώρεση που ο κόσμος υιοθετεί για να κρατήσει την αίσθηση της αμαρτίας ζωντανή. (Κ-30.VI.3:4–4:1)

Στο *Τραγούδι της Προσευχής*, ο Ιησούς μιλά για το ίδιο θέμα, αλλά ακόμα πιο έντονα:

*Κανένα άλλο δώρο του Ουρανού δεν έχει τόσο παρανοηθεί όσο η συγχώρεση. Μάλιστα, έχει γίνει μάστιγα · μια κατάρα ενώ προοριζόταν για ευλογία, μια σκληρή χλεύη της χάριτος, μια παρωδία της ιερής ειρήνης του Θεού… Η ευγένεια της συγχώρεσης στην αρχή είναι δυσνόητη, διότι η σωτηρία δεν έχει γίνει κατανοητή, **ούτε έχει αναζητηθεί ακόμα**. Αυτό που ήταν προορισμένο να θεραπεύει χρησιμοποιείται για να πληγώνει διότι η συγχώρεση δεν είναι επιθυμητή. Η ενοχή γίνεται σωτηρία, και η θεραπεία φαίνεται σαν κάποια τρομερή εναλλακτική για την ζωή. (Τραγ-2.I.1:1-2,4-6)*

Πριν μπορέσουμε να μάθουμε τη σημασία που έχει η αληθινή συγχώρεση, πρέπει αρχικά να κατανοήσουμε τη διαστρεβλωμένη εκδοχή του εγώ, γι' αυτό και το μάθημα άρχισε όπως άρχισε. Ο Ιησούς συνεχίζει τώρα με το μήνυμά του για τη συγχώρεσή, την ευλογία του Αγίου Πνεύματος που αντικαθιστά την κατάρα του εγώ:

(2:1-3) Αυτή η διαστρεβλωμένη άποψη του τι σημαίνει συγχώρεση διορθώνεται εύκολα, όταν μπορέσεις να αποδεχτείς το γεγονός ότι η συγνώμη δεν ζητείται για κάτι που είναι αληθινό. Πρέπει να περιορίζεται σε ό,τι είναι λανθασμένο. Είναι άσχετη με οτιδήποτε εκτός από τις ψευδαισθήσεις.

Η λέξη συγνώμη εμφανίζεται σπάνια στα *Μαθήματα Θαυμάτων* και είναι συνώνυμο της συγχώρεσης. Η χρήση της συχνά καθορίζεται από το μέτρο που χρησιμοποιείται: η συγνώμη [pardon] έχει δύο συλλαβές και η συγχώρεση [forgiveness] τρεις. Έχουν ίδιο νόημα, επομένως χρησιμοποιούνται ως ισοδύναμα.

Στη *συγχώρεση-με-σκοπό-την-καταστροφή*, συγχωρώ αυτό που πιστεύω πως είναι αληθινό: την αμαρτία σου. Γνωρίζω ότι είσαι αμαρτωλός επειδή είμαι κι εγώ. Η ύπαρξή μου ως μοναδικού και διαχωρισμένου ατόμου αποκτήθηκε αμαρτάνοντας εις βάρος του Θεού, αφού η ατομικότητα και η Ενιαιότητα δεν μπορούν να συνυπάρχουν. Επομένως κατέστρεψα τον Θεό για να μπορέσω να ζήσω, και η ύπαρξή μου αποδεικνύει πως η τέλεια Ενιαιότητα είναι ψέμα. Το ίδιο το γεγονός πως νομίζω ότι βρίσκομαι εδώ επομένως, υπάρχει σε ένα σώμα με προσωπικότητα, το οποίο σημαίνει ότι δεν είμαι μόνο ένα άτομο, αλλά ένας αμαρτωλός του οποίου η αμαρτία είναι το ίδιο αισθητή όπως το σώμα μου.

Η άμυνα του εγώ ενάντια στην ενοχή που αναπόφευκτα ακολουθεί την πίστη μου στην αμαρτία, είναι προβολή: η αμαρτία δεν είναι μέσα μου, αλλά μέσα σε σας. Αυτή είναι η αλήθεια του εγώ, δεν πρέπει να το αρνηθούμε. Ωστόσο, έχουμε διδαχθεί σε αυτό το μάθημα, και σε άλλα σημεία επίσης, ότι δεν μπορούμε να συγχωρήσουμε κάποια αμαρτία που πιστεύουμε ότι έχει πράγματι συμβεί (π.χ., Κ-27.II.1-5· Κ-30.VI.1-4), αλλά την αμαρτία που βλέπουμε ως εσφαλμένη σκέψη ή

αντίληψη, το αποτέλεσμα μιας εσφαλμένης επιλογής υπέρ του διαχωρισμού - το οποίο συγχωρείται με τη διόρθωση του σφάλματος στο νου. Παρεμπιπτόντως, εδώ μιλάμε μόνο για ένα σφάλμα που κρίναμε ότι είναι άξιο καταδίκης. Ο καθένας σε αυτόν τον κόσμο λειτουργεί μέσα από ένα εσφαλμένο σύστημα σκέψης. Στην πραγματικότητα, το να παίρνεις μια απλή ανάσα είναι το αποτέλεσμα του αρχικού εσφαλμένου πνευματικού συστήματος σκέψης, του διαχωρισμού και της ανάγκης. Το θέμα δεν είναι ότι πρέπει να νιώθουμε ένοχοι επειδή αναπνέουμε, αλλά ότι εξετάζουμε το λάθος που κάναμε να καταδικάσουμε κάποιον άλλον για ό,τι κρίναμε πως ήταν αμαρτωλό.

Το να βλέπουμε την αμαρτία ως ψευδαίσθηση σημαίνει ότι δεν είχε κανένα αποτέλεσμα. Όταν πιστεύουμε ότι έχουμε πληγωθεί από τους άλλους και παρουσιάζουμε τον πόνο μας ως απόδειξη των δικών τους αμαρτιών, ότι είναι αναίσθητοι ότι παρακρατούν την αγάπη κ.λπ., λέμε σε αυτούς ότι οι αμαρτίες τους μας επηρέασαν και επομένως ότι είναι πραγματικές. Η αληθινή συγχώρεση είναι συνεπώς αδύνατη καθώς το εγώ θριαμβεύει για άλλη μια φορά. Ο Ιησούς περιγράφει αυτή τη δυναμική επίθεσης με τη μορφή της ασθένειας, η οποία έχει σχεδιαστεί για να αποδείξει την ενοχή κάποιου άλλου και επομένως ότι δεν αξίζει τη συγχώρεση:

… Ένα αρρωστημένο και ταλαιπωρημένο εσύ αντιπροσωπεύει μόνο την ενοχή τού αδελφού σου · είναι η μαρτυρία που στέλνεις εσύ μήπως και ξεχάσει τις πληγές που προκάλεσε, από τις οποίες ορκίζεσαι ότι ποτέ δεν θα ξεφύγει. Αυτή την αρρωστημένη και λυπηρή εικόνα εσύ την αποδέχεσαι, έστω μόνο και μόνο για να μπορέσει να εξυπηρετήσει την πρόθεσή σου να τον τιμωρήσεις. Οι άρρωστοι δεν δείχνουν έλεος για κανέναν, και μεταδίδοντας τη ασθένειά τους αναζητούν να σκοτώσουν. Ο θάνατος φαίνεται σαν ένα εύκολο τίμημα, αν μπορούν να πουν, «Κοίταξέ με, αδελφέ, πεθαίνω στα χέρια σου». Γιατί η αρρώστια είναι ο μάρτυρας για την ενοχή του, και ο θάνατος θα αποδείξει ότι τα λάθη του πρέπει να είναι αμαρτίες… Την ψυχρή και πικρή εικόνα που έχεις στείλει στον αδελφό σου εσύ την έχεις κοιτάξει με θλίψη. Και όλα όσα αυτή η εικόνα έχει δείξει σε αυτόν εσύ τα έχεις πιστέψει, επειδή έγινε μάρτυρας για την ενοχή του την οποία αντιλήφθηκες και αγάπησες. (Κ-27.I.4:3-7,10-11)

(2:4) Η αλήθεια είναι δημιουργία του Θεού, και το να συγχωρείς κάτι τέτοιο είναι χωρίς νόημα.

Αυτό συμβαίνει επειδή συγχωρείτε μια ψευδαίσθηση ή ένα λάθος και δεν υπάρχουν λάθη στον Ουρανό. Η αγάπη δεν χρειάζεται να συγχωρεθεί, παρά μόνο να γίνει αποδεκτή, γιατί την απόρριψη της αγάπης είναι που το εγώ κρίνει με χαρά ως αμαρτωλή. Όταν παρακρατάτε την αγάπη, απωθείτε τον Ιησού ή δημιουργείτε μια υπόθεση εναντίον κάποιου άλλου, το εγώ σας μπαίνει μέσα και φωνάζει «αμαρτία!» Στη συνέχεια έρχεται η ενοχή, την οποία αρνείστε προβάλλοντάς την σε κάποιον άλλο, και επιτίθεστε ακόμη περισσότερο. Ωστόσο, το να απωθείτε την αγάπη δεν είναι αμαρτία, αλλά μόνο το τρελό αποτέλεσμα που φέρνει ο φόβος να χάσετε την ατομικότητα και την ιδιαιτερότητά σας. Και πάλι, δεν είναι ότι η αμαρτία αξίζει να τιμωρηθεί αλλά ότι ένα λάθος χρειάζεται διόρθωση.

(2:5-7) Όλη η αλήθεια ανήκει σε Αυτόν, αντανακλά τους νόμους Του και ακτινοβολεί την Αγάπη Του. Αυτό χρειάζεται συγχώρεση; Πώς μπορείς να συγχωρήσεις το αναμάρτητο και το αιώνια καλό;

Η αντανάκλαση των νόμων του Θεού σε αυτόν τον κόσμο είναι η συγχώρεση, η οποία αναγνωρίζει ότι οι ψευδαισθήσεις δεν είναι πραγματικότητα και επομένως μόνο αυτές πρέπει να συγχωρούνται. Ο Θεός και ο Χριστός δεν το κάνουν, ούτε τα αδέλφια μας όπως είναι στην πραγματικότητα, γιατί το μόνο που συγχωρούμε είναι η προβολή της αμαρτίας μας σε κάποιον άλλο. Έτσι, δεν είναι το άλλο άτομο που χρειάζεται συγχώρεση, αλλά εμείς οι ίδιοι για το ότι προβάλλαμε την εσφαλμένη

επιθυμία μας ότι η αμαρτία είναι πραγματική. Ο Ιησούς μας ζητά να κοιτάξουμε τους αδελφούς μας μέσα από τα δικά του μάτια, για να μάθουμε ότι τα λάθη μας δεν είχαν καμία επίδραση στον αναμάρτητο και αιώνια αγαθό Υιό του Θεού:

Ο Υιός του Θεού είναι τέλειος, διαφορετικά δεν μπορεί να είναι Υιός του Θεού. Ούτε θα τον γνωρίσεις, εάν νομίζεις ότι δεν αξίζει την διαφυγή από την ενοχή σε όλες της τις συνέπειες και τις μορφές. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να σκέφτεσαι γι' αυτόν εκτός από αυτόν, εάν θέλεις να γνωρίσεις την αλήθεια για τον εαυτό σου.

Σε ευχαριστώ, Πατέρα, για τον τέλειο Υιό σου, και μέσα στην δόξα του θα δω την δική μου.

Εδώ βρίσκεται η χαρούμενη δήλωση ότι δεν υπάρχουν μορφές κακού που μπορούν να υπερβούν την Θέληση του Θεού · την χαρούμενη αναγνώριση ότι η ενοχή δεν έχει επιτύχει από την επιθυμία σου να κάνεις τις ψευδαισθήσεις πραγματικές. Και τι άλλο είναι αυτό εκτός από μια απλή δήλωση της αλήθειας; (Κ-30.VI.9)

(3:1) Η πιο σοβαρή δυσκολία που βρίσκεις στην γνήσια συγχώρεση από πλευράς σου είναι ότι ακόμα μέσα στο νου σου πιστεύεις ότι πρέπει να συγχωρέσεις την αλήθεια, και όχι τις ψευδαισθήσεις.

Με άλλα λόγια, συγχωρώ αυτό που εσείς δεν έχετε κάνει. Και πάλι, δεν αναφερόμαστε στη συμπεριφορά, αλλά το πώς ερμηνεύει ο νους τη συμπεριφορά. Θυμηθείτε ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* διδάσκουν ότι η αντίληψη δεν είναι αντικειμενική, διότι σας βλέπω ή με τα μάτια του εγώ ή με του Ιησού. Αν σας βλέπω με τα μάτια του εγώ, πρέπει να επιτεθώ, γιατί αυτό είναι το μόνο που κάνει το εγώ. Αν σας βλέπω με τα μάτια του Ιησού ωστόσο, καταλαβαίνω ότι το να κάνω επίθεση σ' εσάς είναι μια προβολή αυτού που δεν θέλω να δω στον εαυτό μου - όσο περισσότερο βλέπω μια ψευδαίσθηση τόσο τη βλέπω σ' εσάς. Πρέπει να είναι έτσι, αφού *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*: οι δικές σας αμαρτίες είναι δικές μου · οι δικές μου είναι δικές σας. Επομένως συγχωρώ μια ψευδαίσθηση, πίσω από την οποία κρύβεται η αμετάβλητη αλήθεια του Υιού του Θεού:

… Μην ξεχνάς λοιπόν, ότι τα είδωλα κρατούν κρυφό αυτό που είσαι, όχι από το Νου του Θεού αλλά από τον δικό σου. (Κ-30.III.11:8)

(3:2) Αντιλαμβάνεσαι τη συγχώρεση σαν μια μάταιη προσπάθεια να παραβλέψεις κάτι που υπάρχει · να παραβλέψεις την αλήθεια, σε μια αβάσιμη προσπάθεια να εξαπατήσεις τον εαυτό σου κάνοντας μια ψευδαίσθηση αληθινή.

Είναι σημαντικό πως ο Ιησούς δεν λέει ότι πρέπει να αρνηθούμε αυτό που βλέπουν τα μάτια μας. Σε αυτόν τον κόσμο οι άνθρωποι κάνουν ασυνείδητα πράγματα, γιατί το να είσαι σε αυτόν τον κόσμο είναι ένα ασυνείδητο πράγμα. Θυμηθείτε ότι ο Ιησούς μιλά για την ερμηνεία. Η δική μας ερμηνεία - αυτό που πιστεύουμε πως είναι γεγονός - είναι ότι οι άνθρωποι είναι κακοί λόγω αυτών που κάνουν και διακηρύττουμε την αμαρτία τους μέσω των πληγωμένων εαυτών μας. *Αυτή* η ερμηνεία πρέπει να αλλάξει, και όχι αυτό που βλέπουν τα φυσικά μας μάτια. Έτσι επιστρέφουμε στο κεντρικό θέμα: ποιον δάσκαλο επιλέγουμε για να μας διδάξει πως να αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο.

(3:3) Αυτή η διαστρεβλωμένη άποψη αντανακλά το γεγονός ότι η ιδέα της αμαρτίας κρατά ακόμα έδαφος μέσα στο νου σου, έτσι όπως βλέπεις τον εαυτό σου.

Αυτός δεν είναι ο εαυτός με τον οποίο ταυτιζόμαστε ως σώμα ή προσωπικότητα. Ο Ιησούς μιλάει μόνο για αυτό που έχει κάνει πραγματικότητα ο λήπτης των αποφάσεων μέσα στο νου. Είμαι ένας

αξιολύπητος αμαρτωλός, ένοχος διότι κατέστρεψα την Αγάπη του Ουρανού και γιατί σταύρωσα το Χριστό, και αξίζει να τιμωρηθώ. Το σχέδιο που έχει το εγώ μου να ξεφύγει από αυτό το τρομερό φορτίο είναι να καταδείξει ως αμαρτωλό κάποιον άλλον εκτός από εμένα. Όπως λέει ένα επόμενο μάθημα του βιβλίου εργασιών: «Έτσι φτιάχτηκαν οι εξειδικεύσεις» (Εργ.161.3:1). Φτιάξαμε έναν κόσμο εξειδικεύσεων γεμίζοντάς τον με ανθρώπους που θα γίνονταν οι αποδιοπομπαίοι τράγοι μας - για να βλέπουμε την

αμαρτία σε αυτούς και όχι σε μας. Όμως αυτό που βλέπουμε αντικατοπτρίζει σε εμάς αυτό που δεν θέλουμε να δούμε, αλλά το έχουμε ήδη κάνει πραγματικό μέσα στο νου μας.

(4:1) Επειδή πιστεύεις ότι οι αμαρτίες σου είναι πραγματικές, βλέπεις την συγχώρεση σαν πλάνη.

Το να σας συγχωρέσω είναι ένα μέρος του σχεδίου του εγώ να αρνηθώ την αμαρτωλότητά μου, για να τη δω μέσα σας όμως να την παραβλέψω, και να φορέσω τον ιερό μανδύα της πνευματικότητας. Στην κατάσταση της «ανώτερης αγιότητάς μου» συγχωρώ και αγαπώ, ανεξάρτητα από το πόσο άσχημα συμπεριφερθήκατε απέναντί σε μένα (ή στους άλλους με τους οποίους ταυτίζομαι). Αυτός ο τρόπος προσέγγισης σημαίνει ότι κρυφά θέλουμε οι άνθρωποι να συμπεριφέρονται καταχρηστικά, να μας απορρίπτουν και να μας προδίδουν, ώστε εμείς να υιοθετήσουμε την πιο ιερή στάση από τους άλλους, να υψωθούμε πάνω από την προσωπική μας αθλιότητα για να κοιτάξουμε τους αμαρτωλούς από ψηλά και να πούμε: «Είσαι ένα αξιολύπητο άτομο, αλλά με την αγάπη του Ιησού στην καρδιά μου σε συγχωρώ». Έτσι εμείς είμαστε φαινομενικά συγχωρεμένοι και ο άλλοι καταραμένοι, αν και μοιάζει με συγχώρεση επιφανειακά.

(4:2-3) Γιατί είναι αδύνατον να θεωρείς την αμαρτία αληθινή και να μην πιστεύεις ότι η συγχώρεση είναι ένα ψέμα. Επομένως η συγχώρεση δεν είναι παρά μία αμαρτία, σαν όλες τις άλλες.

Υπό αυτή την έννοια η συγχώρεση είναι ένα τέχνασμα, ένας άλλος τρόπος επίθεσης, αλλά φαίνεται σαν να είναι αγάπη. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο *η συγχώρεση-με-σκοπό-την-καταστροφή* είναι ένας τόσο γραφικός όρος · όχι ιδιαίτερα όμορφος, αλλά εκφράζει καλά τον κρυμμένο σκοπό του εγώ: ο Θεός θα σε καταστρέψει, γιατί είσαι ο αμαρτωλός που έκλεψε από Αυτόν, και εγώ συγχωρούμαι · έτσι εγώ θα πάω στον Ουρανό και εσύ στην κόλαση. Με λόγια που έχουμε ήδη δει, ο Ιησούς ζωγραφίζει ένα αυστηρό πορτρέτο των μυστικών μας κινήτρων προς αυτόν που κατηγορούμε ότι αμάρτησε:

… Κρατάς μια εικόνα της σταύρωσης σου μπροστά από τα μάτια του, ώστε να μπορέσει να δει ότι οι αμαρτίες του είναι καταγραμμένες στον Ουρανό με το δικό σου αίμα και θάνατο, και πηγαίνουν μπροστά του, κλείνοντας τη πύλη και καταδικάζοντάς τον στη κόλαση. Ωστόσο αυτό είναι καταγραμμένο στη κόλαση και όχι στον Ουρανό, όπου είσαι πέρα από επίθεση και αποδεικνύεις την αθωότητά του. (Κ-27.Ι.3:2-3)

(4:4-6) *[«η συγχώρεση-με-σκοπό-την-καταστροφή»]* **Λέει ότι η αλήθεια είναι ψέμα, και χαμογελά στον διεφθαρμένο σαν να είναι αθώος όπως το χορτάρι, τόσο λευκός σαν το χιόνι. Πλανάται σε αυτό που θεωρεί ότι μπορεί να πετύχει. Θα βλέπει σαν σωστό το ολοφάνερο λάθος · και το αποκρουστικό ως καλό.**

Μια άλλη μορφή που προκύπτει από τη *συγχώρεση-με-σκοπό-την-καταστροφή* είναι η «αφελής ευδαιμονία», η κατάσταση του να βλέπεις τον κόσμο ως υπέροχο, γεμάτο με καλούς ανθρώπους που κάνουν καλά πράγματα. Το σίγουρο είναι ότι ο ευδαίμων ισχυρίζεται ότι όλοι κάνουν κάτι λάθος κατά διαστήματα, αλλά υπάρχει τέτοια αγάπη και πνευματικότητα εδώ, μια αισθητή

παρουσία του Θεού, που όλα είναι ένα θαυμαστό, αν και ακατανόητο μέρος του σχεδίου του Δημιουργού μας. Η αλήθεια ωστόσο, είναι ότι εδώ δεν είναι υπέροχα. Στον Ουρανό, ναι · αλλά τι μπορεί να είναι υπέροχο που να έχει σχέση με την πεποίθηση ότι καταστρέψαμε τον Θεό, φύγαμε από την εστία και δεν θα βρούμε ποτέ τον δρόμο της επιστροφής; Ακόμη κι αν μπορούσαμε, ο Ουρανός θα είχε εξαφανιστεί, ή τουλάχιστον η επιστροφή μας θα είχε απαγορευτεί.

Ο Ιησούς με αυτό τον τρόπο περιγράφει ένα από τα ύπουλα τεχνάσματα που χρησιμοποιεί το εγώ για να υπερασπίσει την πραγματική και μυστική πίστη μας στην αμαρτία ζωγραφίζοντας πάνω από τις προβολές του με ένα χαρούμενο και αθώο πρόσωπο - είτε πρόκειται για κάποιον που διαπράττει ένα αποτρόπαιο έγκλημα εναντίον μας το οποίο το παραβλέπουμε, είτε απλώς για τον ίδιο τον κόσμο. Είναι σημαντικό να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους: «Ο κόσμος φτιάχτηκε σαν μια επίθεση εναντίον του Θεού» (Εργ. Τι Είναι ο Κόσμος; 2:1), και η επίθεση είναι η φύση του. *Οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*, και η αρχική επιθετική σκέψη του διαχωρισμού δεν μπορεί ποτέ να αφήσει το νου, ανεξάρτητα από την προβολή της σε μορφή: ο κόσμος παραμένει για πάντα ενωμένος με την πηγή του, είναι ένα με την επιθετική σκέψη του νου. Επομένως, ο φόβος, το μίσος και η επίθεση είναι τα καθοριστικά χαρακτηριστικά αυτού του κόσμου, ενώ η αγάπη, η ειρήνη και η αιώνια ζωή ορίζουν τον Ουρανό - δεν υπάρχει τίποτα ενδιάμεσα, κανένας συμβιβασμός ανάμεσα στην ψευδαίσθηση και την αλήθεια. Το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε εδώ - σε μεγάλο βαθμό, όμως - είναι να αναιρέσουμε την πεποίθησή μας μέσα στην πραγματικότητα του κόσμου: τον σκοπό που έχει η συγχώρεση.

(5:1-2) Η συγχώρεση δεν είναι απελευθέρωση από αυτή την άποψη. Είναι απλά άλλο ένα σημάδι ότι η αμαρτία είναι ασυγχώρητη, στην καλύτερη περίπτωση καλυμμένη, ή την αρνείσαι ή της βρίσκεις ένα άλλο όνομα, γιατί η συγχώρεση είναι πια προδοσία προς την αλήθεια.

Έχουμε κάνει την αμαρτία αληθινή και τώρα επιδιώκουμε να την παραβλέψουμε ή να την αρνηθούμε - στον εαυτό μας, σε κάποιο άλλο άτομο ή στον κόσμο γενικότερα. Δεδομένου ότι αυτό που περιλαμβάνει τον εσφαλμένο νου είναι η αμαρτία και το ότι *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*, το φυσικό σύμπαν ως προβολή της αμαρτίας είναι επίσης ένας τόπος αμαρτίας, καθώς είναι η εστία της επίθεσης. Η αμαρτία δεν είναι παρά μια δήλωση ότι εγώ υπάρχω και ότι ο Θεός έχει καταστραφεί, η οποία τιμά την επιθυμία μου για ατομικότητα, ιδιαιτερότητα και την εκπλήρωση των εγωιστικών μου αναγκών σε βάρος των άλλων.

Επομένως η αμαρτωλή σκέψη που τρέφουμε στο νου μας είναι η σκέψη που κυβερνά τον κόσμο. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* μας βοηθούν να κάνουμε ένα βήμα πίσω - μαζί με τον Ιησού που είναι η όραση που μας καθοδηγεί - και να *δούμε*. Μόνο τότε μπορούμε να χαμογελάσουμε απαλά και να πούμε ότι οι ψευδαισθήσεις δεν είναι η αλήθεια, και με αυτό τον τρόπο να αναιρέσουμε αυτό που δεν υπήρξε ποτέ - που είναι η ουσία της συγχώρεσης. Αλλά δεν μπορούμε να αναιρέσουμε αυτό που πιστεύουμε ότι βρίσκεται εδώ, εάν δεν αναγνωρίσουμε πως πιστεύουμε ότι αυτό βρίσκεται εδώ. Βιώνοντας τον εαυτό μας μέσα σε ένα σώμα αντανακλά την πεποίθηση ότι η αμαρτία είναι πραγματική. Αν δεν το δούμε αυτό, η αμαρτία θα παραμείνει για πάντα αληθινή, και η συγχώρεση μια εκκεντρική ανοησία και θα επιβουλεύεται την αλήθεια.

(5:3-4) Η ενοχή δεν μπορεί να συγχωρεθεί. Αν αμαρτήσεις, η ενοχή σου είναι αιώνια.

Η ενοχή θα παραμείνει όσο πιστεύεις ότι η αμαρτία σου είναι πραγματική. Συνεπώς, όσο επιθυμείς να είσαι ένα άτομο - διαχωρισμένο, αυτόνομο και ανεξάρτητο - πρέπει να πιστεύεις ότι η ενοχή σου αξίζει την τιμωρία και ότι η αμαρτία σου δεν συγχωρείται.

(5:5) Εκείνοι που έχουν συγχωρεθεί από την άποψη ότι οι αμαρτίες τους είναι αληθινές γελιούνται οικτρά και είναι διπλά καταδικασμένοι · πρώτα, από τους ίδιους τους εαυτούς τους γι' αυτό που νομίζουν ότι έκαναν, και άλλη μια φορά από εκείνους που τους συγχωρούν.

Αν μου έχεις κάνει κάτι τρομερό, θα νιώθεις ένοχος. Αρχικά έτσι ξεγελιέσαι και καταδικάζεσαι. Η πεποίθηση που υπάρχει μέσα στη δική σου αμαρτία - η οποία βεβαιώνει ότι εγώ υποφέρω - σου λέει ότι δεν αξίζεις να συγχωρεθείς. Δεύτερον, αν επιμένω ότι σε αγαπώ και σε συγχωρώ, σε επισκέπτομαι στη φυλακή για παράδειγμα, και σου λέω ότι είσαι ένα υπέροχο παιδί του Θεού, ένα μέρος σου θα αισθανθεί ακόμα πιο καταδικασμένο και ξεγελασμένο καθώς σε κοιτάζω συγκαταβατικά, γιατί καταδέχομαι να συγχωρήσω έναν τόσο αμαρτωλό και άθλιο. Δεν μπορεί να υπάρχει αγάπη σε αυτή την πρακτική, στην οποία

… ένα «καλύτερο» άτομο καταδέχεται να σκύψει να σώσει έναν «ελεεινό» από αυτό που είναι πραγματικά. Η συγχώρεση εδώ βασίζεται σε μια στάση μεγαλόκαρδης αρχοντιάς τόσο μακριά από την αγάπη που η αλαζονεία δεν θα μπορούσε ποτέ να εκτοπιστεί. Ποιος μπορεί να συγχωρεί ενώ απεχθάνεται και περιφρονεί; Και ποιος είναι αυτός που μπορεί να πει σε κάποιον άλλο ότι είναι βουτηγμένος στην αμαρτία, ενώ τον αντιλαμβάνεται ως Υιό του Θεού; Ποιος κάνει κάποιον σκλάβο για να τον διδάξει τι είναι η ελευθερία; Δεν υπάρχει ένωση εδώ. Παρά μόνο θλίψη. Αυτό δεν είναι πραγματικό έλεος. Είναι θάνατος. (Τραγ.-2.II.2:1-8)

Ο Ιησούς επιστρέφει τώρα στην αληθινή συγχώρεση:

(6) Είναι η μη πραγματικότητα της αμαρτίας που κάνει την συγχώρεση φυσική και απόλυτα υγιή, μια βαθιά ανακούφιση σε αυτούς που την προσφέρουν · μια ήσυχη ευλογία σε αυτούς που την λαμβάνουν. Δεν ενθαρρύνει τις ψευδαισθήσεις, μόνο τις περισυλλέγει ανάλαφρα, με ένα μικρό γέλιο, και απαλά τις αποθέτει στα πόδια της αλήθειας. Και εκεί εξαφανίζονται εντελώς.

Αν διαβάσετε προσεκτικά αυτήν την παράγραφο, θα συνειδητοποιήσετε ότι ο Ιησούς σας λέει να μην είστε σε μία κατάσταση «αφελούς ευδαιμονίας»: Μας λέει να μην αρνηθούμε την αμαρτία · αλλά να την κοιτάξουμε. Περισυλλέγουμε τις ψευδαισθήσεις και τις αποθέτουμε «στα πόδια της αλήθειας». Ο Ιησούς διατυπώνει έτσι τη βασική αρχή της διδασκαλίας του, που είναι να φέρουμε το σκοτάδι της ψευδαίσθησης στο φως της αλήθειας. Φέρνοντας την ψευδαίσθηση της αμαρτίας σε αυτόν, συμμετέχουμε στο γλυκό του γέλιο, το μικρό γέλιο στο οποίο αφήνουμε την άγια στιγμή, το οποίο ενώνεται με των αδελφών μας και το δικό του. (K-27.VIII.9:8).

Εδώ υπονοείται έντονα να είμαστε προσεκτικοί ώστε να μην παραλείπουμε τα βήματα. Το να φέρνουμε τις ψευδαισθήσεις στην αλήθεια σημαίνει να τις κοιτάζουμε, και όχι να πετάμε τις εσφαλμένες σκέψεις σε ένα τσουβάλι, να τις δένουμε σε ένα πακέτο που φέρνουμε στον Ιησού, ελπίζοντας μαγικά ότι θα μας τις πάρει χωρίς να χρειαστεί να τις αντιμετωπίσουμε μόνοι μας. Αντίθετα, ο Ιησούς μας προτρέπει να εξετάσουμε το μίσος, την κρίση και τον εγωισμό που έχουμε στην καρδιά μας, όπως βλέπουμε σε αυτές τις σημαντικές προτάσεις που έχουμε ήδη αναφέρει:

Μπορεί να αναρωτιέσαι γιατί είναι τόσο ζωτικής σημασίας να κοιτάξεις το μίσος σου και να συνειδητοποιήσεις το πλήρες μέγεθός του. Μπορεί, ακόμα, να νομίζεις ότι θα ήταν εύκολο για το Άγιο Πνεύμα να στο δείξει, και να το διασκορπίσει χωρίς εσύ να χρειάζεται να το φέρεις στην επίγνωσή σου. (K-13.III.1:1-2)

Πρέπει να κάνουμε αυτό που μας αντιστοιχεί για να επιτρέψουμε στον Ιησού να κάνει αυτό που του αντιστοιχεί. Όταν το κάνουμε, αυτό το απόσπασμα του σημερινού μαθήματος θα έχει για μας το απόλυτο νόημα και η διαδικασία της συγχώρεσης θα γίνει πράγματι φωτεινή, συνοδευόμενη από το γλυκό γέλιο που μας ανεβάζει πέρα από τον κόσμο και μέσα στην Καρδιά του Θεού.

(7:1-2) Η συγχώρεση είναι το μόνο πράγμα που αντιπροσωπεύει την αλήθεια στις ψευδαισθήσεις του κόσμου. Βλέπει την μηδαμινότητά τους, και κοιτάζει κατευθείαν μέσα από τις χιλιάδες μορφές που μπορούν να εμφανίζονται.

Όταν κοιτάζετε την αμαρτία μέσα από τα μάτια του Ιησού, βλέπετε κατευθείαν μέσα από αυτήν την αλήθεια. Ο Ιησούς δεν εννοεί να προσποιήστε ότι δεν υπάρχει τίποτα εκεί, αλλά ότι καθώς κοιτάζετε μαζί του την ψευδαίσθηση της κρίσης, θα βλέπετε πέρα από αυτήν. Αντί να αρνηθείτε αυτό που έχει κάνει το δικό σας σώμα ή το σώμα κάποιου άλλου, αλλάζετε την δική σας ερμηνεία για το σώμα αλλάζοντας τους δασκάλους. Αυτό που έμοιαζε με έναν συμπαγή γρανιτένιο τοίχο - η πίστη στην αμαρτία - γίνεται ένα σαθρό πέπλο που δεν μπορεί να εμποδίσει το φως που λάμπει πέρα από αυτό, το οποίο τώρα φαίνεται καθαρά. Όμως δεν θα δείτε αν κοιτάξετε μέσα από τα μάτια της κρίσης. Μόνο η όραση της συγχώρεσης σηκώνει το πέπλο:

… Η επιλογή σου είναι ανάμεσα στην όραση ή την κρίση, αλλά ποτέ δεν μπορείς να έχεις και τα δύο. (Κ-20.V.4:7)

Για να συνοψίσουμε, εξετάζετε τις κρίσεις σας και την πίστη σας στην αμαρτία, συνειδητοποιώντας ότι δεν ήταν αυτό που νομίζατε. Οι διαφορετικές μορφές τους - που έχουν φαινομενικά μικρή ή μεγάλη σημασία - θα εξαφανιστούν μέσα στο δικό τους τίποτα, καθώς το φως της συγχώρεσης σας απελευθερώνει.

(7:3) Κοιτά τα ψέματα, αλλά δεν εξαπατάται.

Η συγχώρεση και το θαύμα κοιτούν τα ψέματα της καταστροφής και του αφανισμού, αλλά δεν ξεγελιούνται από τη φαινομενική πραγματικότητα τους:

Το θαύμα είναι μια διόρθωση. Δεν δημιουργεί, ούτε αλλάζει πραγματικά κάτι. Απλά κοιτάζει τον όλεθρο, κι υπενθυμίζει στο νου ότι αυτό που βλέπει είναι ψευδές. (Εργ. Τι Είναι Το Θαύμα; 1:1-3)

Για οτιδήποτε κατηγορήσω εμένα ή εσάς δεν έχει καμία επίδραση στον Εαυτό μας - είμαστε ένα μέσα στον Χριστό και στην Αγάπη του Θεού. Όμως δεν μπορώ να γνωρίσω την Ενιαιότητά Τους μέχρι να καταλάβω ότι εσείς και εγώ είμαστε επίσης ένα μέσα στο διχασμένο νου: μοιραζόμαστε το παρανοϊκό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού και της επίθεσης, και τη λογική διόρθωση της συγχώρεσης και του θαύματος. Ο ένας δάσκαλος λέει ψέματα, ο άλλος δάσκαλος βλέπει την αντανάκλαση της αλήθειας.

(7:4-5) Δεν δίνει καμία προσοχή στις στριγκλιές αυτό-κατηγόριας των αμαρτωλών που έχουν τρελαθεί από ενοχή. Τους κοιτά με ήσυχη ματιά και απλά τους λέει, «Αδερφέ μου, αυτό που σκέφτεσαι δεν είναι η αλήθεια».

Αυτός ο τύπος δήλωσης - «Αδερφέ μου, αυτό που σκέφτεσαι δεν είναι η αλήθεια» - βρίσκεται σε διάφορες μορφές σε όλο το κείμενο, το βιβλίο εργασιώνκαι το εγχειρίδιο. Μας λένε, για παράδειγμα:

Υιέ του Θεού, δεν έχεις αμαρτήσει, αλλά έχεις πλανηθεί. (Κ-10.V.6:1)

… Παίρνεις την ερμηνεία για αλήθεια. Και κάνεις λάθος. Όμως ένα λάθος δεν είναι αμαρτία, ούτε η πραγματικότητα έχει χάσει το θρόνο της από τα δικά σου λάθη. (Εγχ-18.3:7-9)

Δεν έχει νόημα να μας λέει ο Ιησούς: «Αδερφέ μου, αυτό που σκέφτεσαι δεν είναι η αλήθεια», μέχρι να μάθουμε το τι σκεφτόμαστε. Αυτό δεν μπορεί παρά να λέγεται πολύ συχνά. Πρέπει να έχουμε επίγνωση ότι πιστεύουμε πως η αμαρτία του διαχωρισμού είναι αληθινή: εγώ υπάρχω επειδή έχω αμαρτήσει, αλλά αρνούμαι την παρουσία της αμαρτίας με το να την αντιλαμβάνομαι

μέσα σε σας. Είμαι λοιπόν αποφασισμένος - κυριολεκτικά! - να αποδείξω ότι όλοι στη ζωή μου είναι αμαρτωλοί και αξίζουν την κρίση. Με αυτόν τον τρόπο τα διαπεραστικά και διερευνητικά μάτια μας αναζητούν την αμαρτία και την ενοχή στους άλλους για να τους επιτεθούν:

… Οι αγγελιαφόροι του φόβου εκπαιδεύονται μέσω του τρόμου, και τρέμουν όταν ο αφέντης τους, τους καλεί να τον υπηρετήσουν. Διότι ο φόβος είναι ανελέητος ακόμα και στους φίλους του. Οι αγγελιαφόροι του φεύγουν σαν ένοχοι στα κλεφτά αναζητώντας λιμασμένα την ενοχή, διότι ο αφέντης τους, τους κρατά στο κρύο και στην πείνα και γίνονται μοχθηροί από το αφεντικό τους, που τους επιτρέπει να πανηγυρίζουν μόνο με τα λάφυρα που του φέρνουν. Κανένα ψήγμα ενοχής δεν ξεφεύγει από τα πεινασμένα μάτια τους. Και στην άγρια αναζήτησή τους για αμαρτία ορμούν εναντίον κάθε ζωντανού πλάσματος που βλέπουν, και το μεταφέρουν με κραυγές στον αφέντη τους, για να το καταβροχθίσει. (K-19.IV-A.12:3-7)

Αναγνωρίζουμε τους πεινασμένους αγγελιαφόρους του φόβου κοιτάζοντας μέσα μας, με τον Ιησού δίπλα μας να λέει: Αδελφέ μου, αυτό που σκέφτεσαι για τον εαυτό σου και τους άλλους δεν είναι η αλήθεια.

(8:1) Η δύναμη της συγχώρεσης είναι η εντιμότητα της, που είναι τόσο αδιάφθορη ώστε βλέπει τις ψευδαισθήσεις ως ψευδαισθήσεις, όχι σαν αλήθεια.

Στη συγχώρεση η ειλικρίνεια βλέπει την αλήθεια που αφορά το εγώ. Εφόσον το σύστημα σκέψης του είναι η αμαρτία και το μίσος, αυτό πιστεύουμε για τους εαυτούς μας. Επομένως η ειλικρίνεια κοιτάζει πέρα από αυτό που πιστεύουμε ότι είναι αληθινό για να δει την πραγματική αλήθεια: τις ψευδαισθήσεις ως ψευδαισθήσεις - τις δικές *μου* ψευδαισθήσεις. Θυμόμαστε την συχνά αναφερόμενη πρόταση:

Το μυστικό της σωτηρίας είναι μόνο αυτό: ότι το κάνεις αυτό στον εαυτό σου. (K-27.VIII.10:1)

(8:2-5) Γι' αυτό το λόγο ανοίγει τα μάτια ώστε να αντιμετωπιστούν τα ψέματα · γίνεται ο μεγάλος αποκαταστάτης της απλής αλήθειας. Με την ικανότητά της να παραβλέπει αυτό που δεν βρίσκεται εκεί, ανοίγει το δρόμο για την αλήθεια, που έχει εμποδιστεί από όνειρα ενοχής. Τώρα είσαι ελεύθερος να ακολουθήσεις τον δρόμο που ανοίγει η αληθινή σου συγχώρεση για σένα. Διότι αν ένας αδελφός λάβει αυτό το δώρο από σένα, η πόρτα είναι ανοιχτή για σένα.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τα *Μαθήματα Θαυμάτων* εστιάζουν στην ιδιαίτερη σχέση, με το ζητήσουμε τη βοήθεια του Ιησού για να δούμε αυτό το άτομο διαφορετικά, πράγμα που σημαίνει την προθυμία μας να δούμε τον εαυτό μας διαφορετικά. Λάβετε υπόψη ότι δεν μπορούμε να παραβλέψουμε αυτό που δεν υπάρχει, μέχρι πρώτα να αναγνωρίσουμε ότι πράγματι πιστεύουμε ότι είναι εκεί. Κοιτώντας πέρα από - *παραβλέποντας* - τις αμαρτίες του αδελφού μας, κοιτάμε πέρα από τις δικές μας, καθώς τα όμοια είναι ένα. Η συγχώρεση επομένως γίνεται το κλειδί που ανοίγει την πόρτα από την οποία περνάμε στον πραγματικό κόσμο και πέρα από αυτόν στον Ουρανό.

Η επόμενη παράγραφος είναι σημαντική παρέχοντάς μας έναν πρακτικό τρόπο να κατευθύνουμε την ημέρα μας:

(9) Υπάρχει ένας πολύ απλός τρόπος να βρεις την πόρτα προς την αληθινή συγχώρεση, και να την δεις ορθάνοιχτη σε καλωσόρισμα. Όταν αισθανθείς ότι μπαίνεις σε πειρασμό να κατηγορήσεις κάποιον για αμαρτία οιασδήποτε μορφής, μην αφήσεις το νου σου να μείνει σε αυτό που νομίζεις ότι έκανε, γιατί αυτό είναι αυταπάτη. Αντί γι' αυτό ρώτα: «Θα κατηγορούσα τον εαυτό μου γι' αυτό;»

Ο *εαυτός μου* τον οποίο κατηγορώ δεν είναι ο εαυτός που νομίζω ότι είμαι, γιατί κατηγορώ το νου, όπου βρίσκεται η πίστη στην αμαρτία. Είναι σημαντικό να κατανοήσω το τεράστιο κόστος που έχει για μένα να σας κατηγορήσω για οτιδήποτε - σημαντικό ή ασήμαντο - γιατί όταν το κάνω, κατηγορώ τον εαυτό μου για την ίδια αμαρτία. Αυτό σημαίνει ότι εγώ είμαι αυτός που καταδικάζεται, όχι εσείς. Η ιδέα της αμαρτίας δεν άφησε ποτέ την πηγή της στο νου μου. Επιπλέον, σας έβαλα στο όνειρό μου για να μπορέσω να ξεφύγω από το τρομερό βάρος της αμαρτίας. Επομένως με τις κατηγόριες μου έχω δώσει στον εαυτό μου ένα υπέροχο δώρο, μόνο αν ζητήσω από τον Ιησού να με βοηθήσει να δω ότι δεν κατηγορώ εσάς, αλλά εμένα. Οι κρίσεις μου για εσάς λοιπόν, είναι οι αίθουσες διδασκαλίας που μου επιτρέπουν να αποκαλύψω το σχέδιο του εγώ αντιστρέφοντας το σκοπό του, με το να θυμηθώ την αμαρτία που είχα προβάλει πάνω σας.

Αυτά τα μαθήματα με βοηθούν έτσι να δω την επιδεξιότητα που έχει το εγώ στο να διατηρήσει την αμαρτία, αλλά χωρίς να έχω επίγνωση ότι είναι στο νου μου. Το εγώ μου έδωσε τη δυνατότητα να διατηρήσω την ατομική και ιδιαίτερη ύπαρξή μου, αλλά μαγικά κατηγορώ κάποιον άλλον, ο οποίος θα πληρώσει το τίμημα της θυσίας και όχι εγώ. Φαίνεται λοιπόν να έχω την πίτα του διαχωρισμού του εγώ και να την απολαμβάνω επίσης. Ωστόσο, εγώ είμαι αυτός που πληρώνω το τίμημα, και είναι τρελό να πιστεύω ότι θα μπορούσα ως αποτέλεσμα να υποφέρω με χαρά για την αμαρτία κάποιου άλλου, ο οποίος είναι πιο αμαρτωλός από εμένα. Η παραφροσύνη του εγωικού συστήματος είναι ότι όλοι υποφέρουμε με χαρά ως αθώα θύματα, μέχρι και τον θάνατό μας, αρκεί να μπορούμε να πούμε:

… «Κοίταξέ με, αδελφέ, πεθαίνω στα χέρια σου». (Κ-27.I.4:6)

Δεν πρέπει μόνο να δούμε την αγριότητα του εγωικού σχεδίου, αλλά και την παραφροσύνη του. Καθώς επίσης ότι δεν λειτουργεί, ούτε μας κάνει χαρούμενους. Ωστόσο, αυτές οι σχέσεις, που είναι τόσο πολύ γεμάτες με κρίση και μίσος, όταν αλλάζουμε δασκάλους μπορούν να γίνουν στοργικές αίθουσες διδασκαλίας. Αυτή η αλλαγή δίνει τη δυνατότητα στον Ιησού να μας διδάξει πώς να μετατρέπουμε την επίθεση σε έκκληση για βοήθεια και έκκληση για αγάπη (Κ-12.I.8:6-13) · μια έκκληση που υπάρχει εξίσου μέσα σε όλους μας, μια έκκληση που το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί παρά να απαντήσει αν Το προσκαλέσουμε.

(10:1) Έτσι θα βλέπεις εναλλακτικές επιλογές ώστε η επιλογές σου ν' αποκτήσουν νόημα, και να κρατήσουν το νου σου τόσο ελεύθερο από ενοχές και πόνο όσο σκόπευε ο Ίδιος ο Θεός να είναι, και όπως είναι αληθινά.

Η αληθινή εναλλακτική δεν είναι του εγώ *να σκοτώσεις ή να σκοτωθείς*: ή εσύ είσαι ο αμαρτωλός ή εγώ · ο ένας ζει και ο άλλος πεθαίνει. Η ουσιαστική επιλογή μας είναι: Ποιον δάσκαλο θέλω; Η χρήση του *νου* από τον Ιησού εδώ είναι σημαντική, γιατί μου λέει ότι το πρόβλημα δεν είναι το σώμα μου, αλλά το σύστημα σκέψης που έχω επιλέξει. Η ενοχή δεν βρίσκεται σε σένα ως σώμα, ούτε σε μένα. Είναι στο νου μου, όπου την έβαλα. Επειδή βάζω την ενοχή στο νου μου, μπορώ να αλλάξω το νου μου σχετικά μ' αυτή. Μόνο έτσι μπορώ να απαλλαγώ πραγματικά από αυτή.

(10:2-4) Μόνο τα ψέματα καταδικάζουν. Μόνο η αθωότητα υπάρχει αληθινά. Η συγχώρεση στέκεται ανάμεσα στις ψευδαισθήσεις και στην αλήθεια · ανάμεσα στον κόσμο που βλέπεις και σε εκείνον πέρα από αυτόν · ανάμεσα στην κόλαση της ενοχής και στην θύρα του Ουρανού.

Η συγχώρεση μας φέρνει στον πραγματικό κόσμο, είναι η πύλη πέρα από την οποία βρίσκεται ο ίδιος ο Ουρανός. Αν και η ίδια είναι μια ψευδαίσθηση, η συγχώρεση βρίσκεται ανάμεσα στις ψευδαισθήσεις του εγώ και την αλήθεια του Θεού. Είναι η τελευταία ψευδαίσθηση που αναιρεί την πίστη σε όλα τα άλλα. Σε ένα απόσπασμα που έχουμε δει εν μέρει, διαβάζουμε:

Την συγχώρεση θα μπορούσαμε να την ονομάσουμε ένα είδος ευχάριστου παραμυθιού · ένας τρόπος με τον οποίο αυτοί που δεν γνωρίζουν μπορούν να γεφυρώσουν το χάσμα ανάμεσα στην αντίληψή τους και την αλήθεια… Η συγχώρεση είναι ένα σύμβολο, αλλά σαν σύμβολο μόνο της Θέλησής Του δεν μπορεί να διαιρεθεί. Και έτσι η ενότητα που αντανακλά γίνεται η Θέλησή Του. Είναι το μόνο πράγμα που εν μέρει βρίσκεται στον κόσμο, και παράλληλα είναι και η γέφυρα προς τον Ουρανό. (Δ.-3.2:1· 5)

Η συγχώρεση είναι λοιπόν η αντανάκλαση της αλήθειας, η οποία αναιρεί τα ψέματα της αμαρτίας και του διαχωρισμού που θα καταδίκαζαν. Μόλις αναιρεθούν, εξαφανίζονται στην αλήθεια που μας περιμένει πέρα από τον πραγματικό κόσμο, την υπέροχη πύλη του Ουρανού στην οποία η Ενιαιότητα του Εαυτού μας αποκαθίσταται τελικά στην επίγνωσή μας.

(11:1) Πέρα από αυτή την γέφυρα, τόσο ισχυρή όσο η αγάπη που άφησε την ευλογία της πάνω της, όλα τα όνειρα του κακού και του μίσους και της επίθεσης φέρονται σιωπηλά ενώπιον της αλήθειας.

Σε αυτό το απόσπασμα η γέφυρα είναι η συγχώρεση. Σε άλλα σημεία είναι το Άγιο Πνεύμα ή ο πραγματικός κόσμος. Ο Ιησούς χρησιμοποιεί ελεύθερα το σύμβολο της γέφυρας, αλλά παραμένει συνεπές το περιεχόμενό του που είναι το να φέρουμε τις ψευδαισθήσεις στην αλήθεια. Εδώ, η συγχώρεση γεφυρώνει το χάσμα ανάμεσα στις ψευδαισθήσεις του εγώ και τον πραγματικό κόσμο.

(11:2-4) Δεν διατηρούνται για να διογκωθούν και να φαντάζουν απειλητικά για να τρομοκρατήσουν τον ανόητο ονειρευτή που πιστεύει σε αυτά. Αυτός έχει ξυπνήσει γλυκά από το όνειρό του καταλαβαίνοντας ότι αυτό που νόμιζε ότι έβλεπε δεν βρισκόταν ποτέ εκεί. Και τώρα πια δεν γίνεται να αισθάνεται ότι βρίσκεται σε αδιέξοδο.

Τώρα έχουμε αληθινή ελπίδα στην οποία η απόδραση γίνεται μια ουσιαστική σκέψη. Στο σχέδιο του εγώ, απόδραση σημαίνει να κρύβουμε την αμαρτία μας, αλλά να τη βιώνουμε σε άλλον, πιστεύοντας έτσι ότι είμαστε ελεύθεροι από αυτήν. Η αληθινή απόδραση αναιρεί την πίστη του νου στην αμαρτία η οποία είναι η αρχή του ονείρου, και η συγχώρεση είναι το ευγενικό μέσο που χρησιμοποιεί ο Ιησούς για να μας ξυπνήσει από τους εφιάλτες του εγώ, όπως θυμόμαστε:

… Τόσο φοβερό είναι το όνειρο, τόσο φαινομενικά πραγματικό, που αυτός δεν θα μπορούσε να ξυπνήσει στην πραγματικότητα χωρίς να ιδρώσει από τρόμο και να μην βγάλει μια κραυγή θανάσιμου φόβου, εκτός κι αν ένα ηπιότερο όνειρο έχει προηγηθεί του ξυπνήματός του, και έχει επιτρέψει στον καθησυχασμένο νου του να καλωσορίσει, όχι να φοβηθεί, την Φωνή που τον καλεί με αγάπη για να τον ξυπνήσει · ένα πιο γλυκό όνειρο, στο οποίο τα μαρτύριά του έχουν θεραπευτεί και όπου ο αδελφός του είναι φίλος του. Ο Θεός θέλει ο Υιός Του να ξυπνήσει γλυκά και με χαρά, και του έδωσε τα μέσα να ξυπνήσει χωρίς φόβο. (Κ-27.VII.13:4-5)

Για άλλη μια φορά, το χαρούμενο και ευγενικό μέσο είναι η συγχώρεση, η μόνη μας ελπίδα για να ξεφύγουμε μόνιμα από το εγωικό όνειρο του μίσους και του φόβου.

(12) Δεν χρειάζεται να μάχεται για να σωθεί. Δεν χρειάζεται να σκοτώσει τους δράκους που νόμιζε ότι τον καταδίωκαν. Ούτε χρειάζεται να υψώσει τους βαριούς τοίχους με τις πέτρινες και σιδερένιες πόρτες που νόμιζε ότι τον κρατούσαν ασφαλή. Μπορεί να αφαιρέσει την βαριά και άχρηστη πανοπλία που είχε φτιάξει για να αλυσοδέσει το νου του στον φόβο και την δυστυχία. Το βήμα του είναι ανάλαφρο, και καθώς σηκώνει το πόδι του για να προχωρήσει, ένα αστέρι μένει πίσω του, για να δείχνει τον δρόμο σε αυτούς που τον ακολουθούν.

Αυτή είναι μια επίσης σημαντική παράγραφος. Πιστεύουμε ότι πρέπει να παλέψουμε ενάντια στην αμαρτία, που σημαίνει να πολεμήσουμε ενάντια στην εχθρότητα των άλλων ανθρώπων, των

αθέμιτων πρακτικών στον κόσμο ή των αμαρτιών των σωμάτων μας. Πολλά θρησκευτικά συστήματα, για παράδειγμα, διδάσκουν τους οπαδούς τους να παλεύουν ενάντια στην αμαρτία μέσα τους: την επιθυμία για σεξ, φαγητό ή οποιαδήποτε μορφή ευχαρίστησης. Έτσι η αμαρτία εντοπίζεται στο σώμα, όχι στο νου · και ανεξάρτητα από το αν η αμαρτία βρίσκεται στο δικό σας ή στο δικό μου σώμα, έχουμε μια καλή δικαιολογία να πολεμήσουμε εναντίον της.

Αυτή η ανάγκη να εναντιωνόμαστε στην αμαρτία έχει τις ρίζες της στην ασυνείδητη πεποίθηση ότι η αμαρτία βρίσκεται στο νου μου - έχω σκοτώσει και θα συνεχίσω να σκοτώνω για να διαφυλάξω την ύπαρξή μου. Προβάλλω τη σκέψη του φόνου και τη βλέπω μέσα σας, και έτσι σας φτιάχνω κατ' εικόνα και ομοίωσή μου. Έτσι σας ακούω να λέτε ότι για να διαφυλάξετε τον εαυτό σας, πρέπει να με σκοτώσετε. Τώρα έχω μια καλή δικαιολογία να αμυνθώ, το οποίο είναι το κύριο θέμα του επόμενου μαθήματος, «Αν αμύνομαι δέχομαι επίθεση» (Εργ.135). Εγώ, το πρόσωπο της αθωότητας, δεν έχω άλλη επιλογή από το να πολεμήσω για να διαφυλάξω την ύπαρξή μου, μια καλή δικαιολογία για επίθεση που είδαμε να περιγράφει ο Ιησούς:

Αυτή η όψη μπορεί να θυμώσει, γιατί ο κόσμος είναι μοχθηρός και ανίκανος να παρέχει την αγάπη και το καταφύγιο που αξίζει η αθωότητα. Και έτσι αυτό το πρόσωπο είναι συχνά μούσκεμα από δάκρυα για την αδικίες που κάνει ο κόσμος σε εκείνους που είναι γενναιόδωροι και καλοί. Αυτή η όψη ποτέ δεν κάνει την πρώτη επίθεση. Αλλά κάθε μέρα ένα σωρό μικρά πράγματα κάνουν μικρές επιθέσεις εναντίον της αθωότητάς της, προκαλώντας τον εκνευρισμό της, και στο τέλος καταλήγουν σε φανερές προσβολές και ύβρεις. (Κ-31.V.3)

Έτσι παλεύουμε συνεχώς ενάντια στην αμαρτία: ενάντια στις βλαβερές ουσίες του κόσμου, για παράδειγμα, για να προστατεύσουμε το φυσικό μας σώμα · ενάντια στα τρομερά πράγματα που κάνουν οι άνθρωποι σε μας, για να προστατεύσουμε το ψυχολογικό μας σώμα · ή ενάντια στην αμαρτία που πιστεύουμε ότι είναι μέσα μας, διότι χρειάζεται να είμαστε άκαμπτοι, αυστηροί και πειθαρχημένοι ώστε να προφυλαχτούμε από αμαρτωλές σκέψεις και συμπεριφορές. Όλα αυτά εμπίπτουν όμορφα μέσα στο σχέδιο του εγώ γιατί κάνουν την αμαρτία αληθινή, η οποία καθιερώνει την πραγματικότητα του διαχωρισμένου εαυτού που πρέπει να υπερασπιστεί ζώντας μια ζωή να αγωνίζεται και να μάχεται.

Στον πρώτο κανόνα για αποφάσεις, ο Ιησούς λέει: «*Μη μάχεσαι τον εαυτό σου*», που είναι με πλάγιους χαρακτήρες για να δοθεί έμφαση (Κ-30.Ι.1:7). Με άλλα λόγια: να έχετε επίγνωση του εγώ σας, αλλά μην πολεμάτε εναντίον του. Ο Ιησούς μας συμβουλεύει πως όχι μόνο δεν χρειάζεται να πολεμάμε ενάντια στις εγωικές σκέψεις κάποιου άλλου, δεν χρειάζεται να πολεμάμε ενάντια στις δικές μας. Στο εγχειρίδιο αναφέρεται σε αυτές ως μαγικές σκέψεις και υπογραμμίζει τη σημασία που έχει το πώς αντιμετωπίζουμε αυτές τις απατηλές και δυσπροσάρμοστες προσπάθειες να διατηρήσουμε την εγωική ταυτότητά μας:

… Η διαχείριση της μαγείας γίνεται λοιπόν ένα μάθημα μεγάλης σημασίας που πρέπει να μάθει πολύ καλά ο δάσκαλος του Θεού. Η πρώτη του φροντίδα όσον αφορά αυτό είναι να μην κάνει επίθεση. Αν κάποια μαγική σκέψη προκαλεί θυμό σε οποιαδήποτε μορφή, τότε ο δάσκαλος του Θεού μπορεί να είναι σίγουρος ότι ενδυναμώνει την δική του πίστη στην αμαρτία και έχει καταδικάσει τον εαυτό του. Μπορεί επίσης να είναι σίγουρος ότι έχει ζητήσει να έρθουν σ' αυτόν θλίψη, πόνος, φόβος και καταστροφή. Ας θυμηθεί, λοιπόν, ότι δεν είναι αυτά που θέλει να διδάξει, διότι δεν είναι αυτά που θα ήθελε να μάθει. (Εγχ-17.1:4-8)

Επομένως, σας ζητείται μόνο να έχετε επίγνωση αυτών των μαγικών σκέψεων και των αμαρτωλών πράξεων. Ο Ιησούς λέει να μην αισθάνεστε ένοχοι για αυτές, ούτε να τις κρίνετε σαν αμαρτωλές, γιατί αυτό οδηγεί στην προβολή που χτίζει ένα φράγμα ανάμεσα στον εαυτό σας και κάποιον

άλλον, ο οποίος στη συνέχεια γίνεται ο χώρος που αποθηκεύεται η αμαρτία σας. Ο Ιησούς σας ζητά αντ' αυτού να δεχτείτε τη βοήθειά του για να εξετάσετε τον φόβο σας για αυτόν, επειδή είναι αυτός ο φόβος της αγάπης που χαρακτηρίσατε ως αμαρτία. Επιπλέον, αυτή είναι η ανάγκη σας να αμυνθείτε ενάντια στην αμαρτία που σας ανάγκασε να πολεμήσετε εναντίον όλων των άλλων στον κόσμο. Όπως πάντα, ο Ιησούς σας παροτρύνει να επιστρέψετε στην πηγή του προβλήματος - το μέρος της λήψης των αποφάσεων μέσα στο νου σας που είπε: Είμαι καλύτερα μόνος μου, έξω από την Αγάπη του Θεού:

… Ο δικός σου ρόλος είναι απλά να επιστρέψεις την σκέψη σου στο σημείο που έγινε το σφάλμα, και να το παραδώσεις ειρηνικά στην Επανόρθωση. (K-5.VII.6:5)

Η αρχή της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος αντανακλά την Αγάπη του Θεού, ο Οποίος είναι *το Παν μέσα στα Πάντα* (Προς Κορινθίους Α 15:28 · αναφέρεται επίσης στα *Μαθήματα Θαυμάτων* [π.χ., T-7.IV.7:4]). Μέσα σ' αυτή την Αγάπη ο εαυτός μου δεν είναι τίποτα, αλλά μέσα στο δικό *μου* βασίλειο, ο Θεός είναι το τίποτα και εγώ τα πάντα: *εγώ* είμαι το παν μέσα στα πάντα. Αυτός ο σφετερισμός είναι η αμαρτία μας, και όμως δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα ανόητο λάθος που δεν είχε καμία επίδραση στο Παν, το Οποίο *είναι* τα Πάντα, έξω από το οποίο δεν υπάρχει τίποτα. Επομένως, δεν χρειάζεται να πολεμήσω ενάντια στους δράκους του εγώ, ούτε μέσα στον κόσμο γενικότερα, τις ιδιαίτερες σχέσεις μου, ή πάνω απ' όλα, μέσα στον εαυτό μου. Αν πολεμήσω, τα κάνω αληθινά. Η περίφημη βιβλική δήλωση είναι κατάλληλη εδώ: «Μην αντιστέκεστε στο κακό» (Κατά Ματθαίον 5:39). Όταν αντιστέκεσαι στο κακό, ενισχύεις την παρουσία του, καθώς δεν αντιτάσσεσαι σε κάτι που αρχικά δεν είχες κρίνει ως απειλή. Είναι κρίμα που ο βιβλικός Θεός δεν έδωσε ποτέ προσοχή σε αυτή την πρόταση, επειδή η Αγία Γραφή στο σύνολό της βασίζεται στην αντίστασή Του στο κακό, αντιδρώντας στην αμαρτία που αντιλαμβάνεται ο Υιός Του.

Επομένως, το μόνο που χρειάζεται να κάνετε με το κακό είναι να χαμογελάσετε απαλά και να συνειδητοποιήσετε ότι δεν είναι έτσι, είναι απλώς μια ανόητη σκέψη χωρίς επιπτώσεις. Είναι σημαντικό να το καταλάβετε καθώς αποκτάτε ολοένα και μεγαλύτερη επίγνωση για το εγώ σας, ένας πιθανός κίνδυνος για οποιονδήποτε μαθητή των Μαθημάτων. Είναι πειρασμός να απελπίζεστε που το εγώ δεν φαίνεται να αλλάζει ποτέ και είναι πάντα μαζί σας. Δεν χρειάζεται να απελπίζεστε: αυτό δεν αλλάζει ποτέ! Αυτό που αλλάζει είναι ο δάσκαλος με τον οποίο επιλέγετε να παρατηρείτε το εγώ σας. Είδαμε ότι από την αρχή το εγώ ήταν 100 τοις εκατό δολοφονικό και μοχθηρό: εγωιστικό, εγωκεντρικό και απορροφημένο από τη δική του ιδιαιτερότητα. Αυτό δεν αλλάζει. Αυτό που αλλάζει είναι ο τρόπος με τον οποίο το βλέπουμε - με ευγένεια και καλοσύνη και όχι με ενοχή και κρίση. Έτσι ο Ιησούς μας προτρέπει να επικεντρωθούμε στη διόρθωση, όχι στις σκιές του φαινομενικού προβλήματος:

… Συγκεντρώσου μόνο σε αυτήν [στην προθυμία μας], και μην ενοχλείσαι που την περιβάλλουν σκιές. Γι' αυτό ήρθες. Αν μπορούσες να έρθεις χωρίς αυτές δεν θα χρειαζόσουν την άγια στιγμή. Έλα σε αυτήν όχι με αλαζονεία, υποθέτοντας ότι εσύ πρέπει να πετύχεις την κατάσταση που φέρνει ο ερχομός της. Το θαύμα της άγιας στιγμής βρίσκεται στην προθυμία σου να την αφήσεις να είναι αυτό που είναι. Και στην προθυμία σου γι' αυτήν βρίσκεται επίσης και η αποδοχή του εαυτού σου έτσι όπως ήταν προορισμένος να είναι. (K-18.IV.2:4-9)

Αποδεχόμαστε τον εαυτό μας όπως έπρεπε να είμαστε με την προθυμία μας να κοιτάξουμε τον σκιώδη εαυτό του εγώ, ο οποίος φτιάχτηκε σαν υποκατάστατο του ένδοξου Εαυτού που δημιούργησε ο Θεός. Το να μαχόμαστε ενάντια στη σκιά αντανακλά το ότι αναστατωνόμαστε για το τίποτα, γιατί πήραμε στα σοβαρά τη μικροσκοπική, τρελή ιδέα (K-27.VIII.6:2-3), η οποία ενισχύει την πραγματικότητά της μέσα στον παραπλανημένο νου μας. Κοιτάζοντας όμως ήσυχα το εγώ με την αγάπη του Ιησού δίπλα μας, διασφαλίζει ότι οι «βαριοί τοίχοι με τις πέτρινες και σιδερένιες

πόρτες» του θα εξαφανιστούν απαλά στο δικό τους τίποτα. Και πάλι, δεν μαχόμαστε ενάντια στο εγώ των άλλων, και σίγουρα δεν μαχόμαστε εναντίον του μέσα στον εαυτό μας. Κοιτάζουμε με την αγάπη του Ιησού, και σ' εκείνο το σημείο «ένα αστέρι μένει πίσω». Το αστέρι συμβολίζει τη συγχώρεση, το οποίο δείχνει το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουν οι άλλοι, λέγοντας ότι η επιλογή που κάναμε υπέρ της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος είναι και δική τους, διότι ο ίδιος Δάσκαλος είναι μέσα τους. Γινόμαστε έτσι ένα λαμπρό παράδειγμα - όπως ο Ιησούς είναι το δικό μας φωτεινό παράδειγμα - για το πώς μοιάζει κάποιος που έκανε τη σωστή επιλογή. Μπορεί να μην τα καταφέρνουμε συνέχεια, αλλά μέσα σε αυτή τη στιγμή απελευθερώνουμε τις κρίσεις που κάναμε ενάντια στους άλλους και σε μας τους ίδιους. Η σχέση που έχουμε με τον Ιησού μας επιτρέπει να επιλέξουμε το δικό του αστέρι της συγχώρεσης, όπως μας το εκφράζει το ποίημα της Helen «Η Μορφή του Αστεριού»:

Ο κόσμος μπορεί να είναι για μας ένα λαμπερό αστέρι,

Επειδή αντιπροσωπεύει μια Σκέψη του Θεού....

Ο Υιός Του μένει εκεί που Αυτός θα ήθελε να είναι.

Και ούτε ένα χτύπος μέσα στο τραγούδι του Ουρανού δεν χάνεται

Μέσα στην ήσυχη λάμψη του αστεριού

Αυτή είναι η σιωπηλή Απάντηση για την ερώτηση

Που ο κόσμος έχει θέσει, αλλά η οποία δεν υπάρχει.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 66)

(13:1) Η συγχώρεση πρέπει να εφαρμόζεται…

Αυτό είναι ένα σημείο που πρέπει να επισημανθεί και να διαβαστεί ξανά και ξανά. Το να κατανοήσετε τη θεωρία της συγχώρεσης των *Μαθημάτων Θαυμάτων* δεν σημαίνει τίποτα αν δεν την εξασκήσετε και - επιστρέφοντας στην παράγραφο 9 - να παρακολουθήσετε τον εαυτό σας να κατηγορεί τους άλλους, κάνοντας την ερώτηση: «Θα κατηγορούσα τον εαυτό μου γι' αυτό;» Η σωστή απάντηση είναι «ναι» - σίγουρα θα το έκανα, γιατί αυτό σημαίνει ότι υπάρχω και η ταυτότητά μου παραμένει ασφαλής. Προσποιούμαι ότι δεν κατηγορώ τον εαυτό μου, όπως προσποιούμαι ότι σας κατηγορώ, αλλά ασυνείδητα κατηγορώ με χαρά τον εαυτό μου που αμάρτησα γιατί αυτό, και πάλι, αποδεικνύει την πραγματικότητά μου. Αν είμαι αναμάρτητος και αθώος, δεν υπάρχω πια ως εγώ. Δεν γνωρίζω την Ταυτότητά μου, αλλά γνωρίζω τον διαχωρισμένο και αμαρτωλό μου εαυτό που είναι μάρτυρας των κρίσεων μου, ο οποίος γεννήθηκε από την άδικη μεταχείριση που υπέστη στα χέρια των άλλων. Έτσι ο Ιησούς λέει ότι τα ακόλουθα λόγια είναι τρομακτικά για τον διαχωρισμένο κόσμο:

… ***Δεν γνωρίζω το τι είμαι, και ως εκ τούτου δεν γνωρίζω τι κάνω, που βρίσκομαι, ή πώς να κοιτάζω τον κόσμο ή τον εαυτό μου.*** *(K-31.V.17:7)*

Γι' αυτό πρέπει να μάθουμε να λέμε και να εννοούμε αυτές τις λέξεις:

… Ωστόσο σ' αυτή τη μάθηση γεννιέται η σωτηρία. Και το Τι είσαι θα στο πει το Ίδιο. (K-31.V.17:8-9)

Το κόστος του δικού μας «ναι» είναι η σωτηρία - όταν θυμόμαστε Αυτό που είμαστε.

(13:1) Η συγχώρεση πρέπει να εφαρμόζεται, διότι ο κόσμος δεν μπορεί να αντιληφθεί την σημασία της, ούτε να παρέχει κάποιον καθοδηγητή για να σου διδάξει την ωφελιμότητά της.

Η συγχώρεση πρέπει να εξασκείται επειδή ο τρόπος που μαθαίνουμε τον κόσμο - που είναι η προβολή αυτών που θέλουμε να μάθουμε από αυτόν - είναι αντίθετη με αυτήν. Ο κόσμος λέει ότι η αμαρτία είναι πραγματική, το οποίο αποδεικνύεται από το θυματοποιημένο σώμα. Στόχος του καθενός είναι να διατηρήσει τον διαχωρισμένο εαυτό του, αλλά να χαρίσει την αμαρτία που σχετίζεται με αυτόν. Φοράμε το πρόσωπο της αθωότητας για να δικαιολογήσουμε και να επικυρώσουμε την αυτοαντίληψη ενός κατεστραμμένου εαυτού, για το οποίο υπεύθυνος είναι ο κόσμος:

Η μάθηση του κόσμου είναι χτισμένη επάνω στην αντίληψη του εαυτού που είναι προσαρμοσμένη στην πραγματικότητα του κόσμου. Του ταιριάζει καλά. Γιατί μια τέτοια εικόνα είναι που ταιριάζει σε ένα κόσμο σκιών και ψευδαισθήσεων. Εδώ βρίσκεται και κινείται στο σπίτι του, όπου ό,τι βλέπει είναι ένα με αυτόν. Το χτίσιμο μιας αντίληψης για τον εαυτό είναι ο σκοπός της μάθησης αυτού του κόσμου. Αυτός είναι ο σκοπός του · να έρχεσαι χωρίς εαυτό, και να φτιάχνεις έναν καθώς προχωράς. Και όταν φτάνεις στην «ωριμότητα» τον έχεις τελειοποιήσει, για να αντιμετωπίσεις τον κόσμο με ίσους όρους, εναρμονισμένος με τις απαιτήσεις του.

Η αντίληψη του εαυτού φτιάχνεται από εσένα… Η αντίληψη του εαυτού που ο κόσμος διδάσκει δεν είναι αυτό που φαίνεται. Γιατί έγινε για να υπηρετήσει δυο σκοπούς, αλλά ο νους μπορεί να αναγνωρίσει μόνο τον ένα. Ο πρώτος παρουσιάζει το προσποιητό πρόσωπο της αθωότητας. Είναι αυτό το πρόσωπο που χαμογελάει και γοητεύει και κάποιες φορές φαίνεται πως ακόμα και αγαπάει. (Κ-31.V.1:1-2:1,4-7)

Το δεύτερο πρόσωπο, όπως συνεχίζει η ενότητα, είναι το κρυμμένο πρόσωπο του μίσους, το κρυφό όνειρο στο οποίο είμαστε ο αμαρτωλός δολοφόνος (Κ-27.VII.11:6–12:2), το οποίο είναι το πρόσωπο της αθωότητας που επιδιώκει να αποκρύψει. Η μεταμφίεση είναι τόσο αποτελεσματική που χρειαζόμαστε έναν Οδηγό για να μας διδάξει το ακριβώς αντίθετο από όλα όσα έχει διδάξει ο κόσμος, και στην πραγματικότητα, το ακριβώς αντίθετο από αυτό που έχουν διδάξει πολλές πνευματικές διδασκαλίες. Επομένως, η συγχώρεση απαιτεί πολλή εξάσκηση - για να αναιρέσουμε την αντίσταση να αναγνωρίσουμε την αλήθεια του Εαυτού μας και του ψεύδους του εαυτού μας. Θυμηθείτε αυτή την υπέροχη συνοπτική πρόταση:

… Ας μην ξεχνώ ότι ο εαυτός που έφτιαξα εγώ δεν είναι τίποτα, ενώ ο Εαυτός μου είναι τα πάντα. (Εργ.358.1:7)

(13:2-4) Δεν υπάρχει ούτε μία σκέψη σε όλο τον κόσμο που να οδηγεί στην κατανόηση των νόμων που αυτή ακολουθεί, ούτε της Σκέψης που αντανακλά. Είναι ξένη προς τον κόσμο όπως είναι και η πραγματικότητά σου. Και όμως ενώνει το νου σου με την πραγματικότητα μέσα σου.

Η συγχώρεση δεν είναι η πραγματικότητά μας, αλλά αποτελεί τη σύνδεση μεταξύ των ψευδαισθήσεων της αμαρτίας και της αλήθειας της Επανόρθωσης - και οι δύο είναι στο νου μας. Η συγχώρεση όπως τη γνωρίζει ο κόσμος - *η-συγχώρεση-με-σκοπό-την-καταστροφή* - είναι ξένη προς την αυθεντική συγχώρεση, γιατί κάνει το λάθος πραγματικό την ίδια στιγμή το παραβλέπει. Προασπίζεται την εγκυρότητα του διαχωρισμένου κόσμου και δεν αναγνωρίζει ότι όλα εδώ είναι ένα όνειρο που επιλέξαμε · όχι σε κάποιο μακρινό παρελθόν, αλλά τώρα, διότι όλα - ορθά και εσφαλμένα νοούμενα - συμβαίνουν μέσα στην ίδια στιγμή. Η αληθινή συγχώρεση μας ανεβάζει πάνω από το όνειρο του χρόνου και του χώρου, και κοιτάμε κάτω με τον Ιησού τους εαυτούς μας και τον ακούμε να λέει: «Αδελφοί μου, που είστε οι μορφές μέσα στο όνειρο, αυτό που σκέφτεστε, αισθάνεστε και αντιλαμβάνεστε δεν είναι η αλήθεια».

Τώρα ακολουθεί μια συγκεκριμένη άσκηση συγχώρεσης:

(14:1) Σήμερα ασκούμε την αληθινή συγχώρεση, ώστε η ώρα της ένωσης να μην καθυστερήσει πια.

Η δική μας συγχώρεση για κάποιον άλλο - πραγματικά, οι δικές μας προβολές - μας επιταχύνουν στο μονοπάτι που μας ενώνει με τον αληθινό μας Εαυτό, του Οποίου η μνήμη κρατείται για εμάς στο νου μας. Σε πρακτικό επίπεδο, αυτό σημαίνει ότι όταν δεν συγχωρούμε και επιμένουμε ότι έχουμε δίκιο και γνωρίζουμε καλύτερα από τον Ιησού - πιστεύοντας ότι είναι προτιμότερο να παρακρατούμε την αγάπη από το να την επεκτείνουμε - είναι επειδή δεν θέλουμε να επιστρέψουμε στην αλήθεια. Εάν η συγχώρεση είναι το μόνο μέσο για να θυμηθούμε Ποιοι είμαστε ως αληθινός Υιός του Θεού, τότε το να υιοθετήσουμε τη μορφή της συγχώρεσης του εγώ είναι το μέσο για να παραμείνουμε κοιμισμένοι και να μην επιστρέψουμε στην εστία.

Αν ήμασταν πραγματικά ειλικρινείς, λοιπόν, θα λέγαμε: «Θέλω να είμαι ένα αυτόνομο άτομο και να διατηρήσω τη μοναδικότητά μου και δεν θέλω να χάσω τον διαχωρισμένο εαυτό μου. Αν κρατήσω το χέρι του Ιησού και περπατήσω μέσα από την ψευδαίσθηση του εγώ, σίγουρα θα χάσω αυτή την ιδιαιτερότητα. Η εξαφάνισή μου στην Ενιαιότητα του Ουρανού σημαίνει ότι ο διαχωρισμός έχει φύγει, και αυτό είναι που με φοβίζει». Η πραγματική ειλικρίνεια, λοιπόν, παραδέχεται ότι δεν θέλουμε να επιστρέψουμε στην εστία και επομένως δεν θέλουμε τον Ιησού για δάσκαλό μας. Στη θέση του επιλέγουμε το εγώ, το οποίο διαφυλάσσει την ταυτότητά μας και την κρατά ιερή. Με αυτόν τον τρόπο ο Ιησούς μας εξηγεί, με λόγια που έχουμε ήδη δει, αυτό που περιλαμβάνει η ένωση μαζί του:

Όταν ενώνεσαι μαζί μου ενώνεσαι χωρίς το εγώ, διότι εγώ έχω αποκηρύξει το εγώ στον εαυτό μου κι επομένως δεν μπορώ να ενωθώ με το δικό σου. Η ένωσή μας, λοιπόν, είναι ο τρόπος να αποκηρύξεις το εγώ μέσα σου. Η αλήθεια και στους δυο μας είναι πέρα από το εγώ. (Κ-8.V.4:1-3)

Η συγχώρεση, άλλη μια φορά, είναι το μέσο που θυμόμαστε αυτή την αλήθεια, ενώ το να κρατάμε τις πικρίες μας κάνει να ξεχνάμε. Ο Ιησούς θέλει να δούμε την αιτιώδη σύνδεση που υπάρχει ανάμεσα στο να προσκολλόμαστε στις κρίσεις - φανερές ή κρυφές - και στη δυστυχία και τον πόνο μας. Μόνο τότε μπορούμε να συνειδητοποιήσουμε ότι η αναστάτωσή μας προέρχεται από μια απόφαση που λέει: Δεν θέλω να επιστρέψω στην εστία και να ενωθώ ξανά στην αλήθεια του Ποιος είμαι ως Υιός του Θεού. Έτσι επιλέγω να μη συγχωρώ.

(14:2-3) Γιατί θέλουμε να συναντηθούμε με την πραγματικότητά μας ελεύθερα και ειρηνικά. Οι ασκήσεις μας γίνονται τα βήματα που φωτίζουν τον δρόμο για όλους τους αδελφούς μας, που θ' ακολουθήσουν εμάς στην πραγματικότητα που μοιραζόμαστε μαζί τους.

Δεδομένου ότι οι νόες είναι ενωμένοι, ο ένας αδελφός είναι όλοι οι αδελφοί. Όταν εγκαταλείπω τις πικρίες μου κατά την άγια στιγμή, και συνειδητοποιώ ότι εσείς και εγώ είμαστε ένα - τόσο στην ψευδαίσθηση όσο και στην αλήθεια - συνειδητοποιώ επίσης ότι είμαι ένα με την Υιότητα. Στο τέλος της κλίμακας της προσευχής, την οποία η συγχώρεση με βοήθησε να ανέβω, λέω σε όλους όσους έρχονται να προσευχηθούν μαζί μου:

*… **Δεν γίνεται να πορευτώ χωρίς εσένα, διότι είσαι μέρος από μένα.***

Και έτσι είναι στα αλήθεια. Τώρα μπορείς να προσεύχεσαι μόνο για ό,τι πραγματικά μοιράζεσαι μαζί του. Διότι έχεις καταλάβει ότι αυτός ποτέ δεν σε άφησε, και εσύ, που φαινόσουν μόνος, είσαι ένα μαζί του. (Τρ-1.V.3:9-12)

Η σκέψη της ενότητας του νου μου στέκεται σαν φάρος φωτός που λέει σε όλους - όπως και το φως του Ιησού - «την απόφαση που πήρα εγώ μπορείτε να την πάρετε και εσείς».

(14:4-6) Για να εκπληρωθεί αυτή η μέρα, ας δώσουμε ένα τέταρτο της ώρας δύο φορές σήμερα, και ας το περάσουμε με τον Οδηγό ο Οποίος καταλαβαίνει την σημασία της συγχώρεσης, και στάλθηκε σ' εμάς για να το διδάξει. Ας ζητήσουμε από Αυτόν:

Ας αντιληφθώ την συγχώρεση έτσι όπως είναι πραγματικά.

Αυτό σημαίνει ότι πρέπει πρώτα να δω τη συγχώρεση *όπως δεν είναι*, και να είμαι ειλικρινής με τον εαυτό μου ότι έχω επιλέξει ως οδηγό μου το εγώ. Έτσι, το πρώτο μισό αυτού του μαθήματος μιλά για τη συγχώρεση του εγώ, και οι περισσότερες από τις ενότητες του κειμένου ξεκινούν επίσης παρουσιάζοντας το σύστημα σκέψης του εγώ.

(15:1-2) Έπειτα διάλεξε έναν αδελφό σύμφωνα με την καθοδήγηση Εκείνου, και κάνε ένα κατάλογο των «αμαρτιών» του όπως περνούν μια-μια από το νου σου. Βεβαιώσου ότι δεν μένεις σε καμία ιδιαίτερα, και συνειδητοποίησε ότι χρησιμοποιείς τις «προσβολές» του για να σώσεις τον κόσμο από όλες τις ιδέες της αμαρτίας.

Με άλλα λόγια, οι αμαρτίες που αντιλαμβάνομαι σε σένα γίνονται μια αίθουσα διδασκαλίας μέσα στην οποία μαθαίνω ότι η αμαρτία είναι μια ψευδαίσθηση · γι' αυτό η λέξη είναι σε εισαγωγικά. Αν η αμαρτία είναι απατηλή, το ίδιο είναι και ο διαχωρισμός και η ιδιαιτερότητα · η αλήθεια είναι ότι είμαστε ένα, η αλήθεια που σώζει τον κόσμο. Αυτό δεν έχει να κάνει με οτιδήποτε εξωτερικά, γιατί δεν υπάρχει τίποτα εξωτερικά που να χρειάζεται να σωθεί. Έχουμε σωθεί από το σύστημα σκέψης που λέει ότι η ατομικότητα είναι πραγματική και ο εγωισμός μας δικαιολογημένος. Επομένως ο Ιησούς μιλάει για το τέλος του κόσμου.

… μία ψευδαίσθηση, έτσι όπως άρχισε. Εν τούτοις, το τέλος του θα είναι μια ψευδαίσθηση ελέους. Η ψευδαίσθηση της συγχώρεσης, ολοκληρωμένη, χωρίς να αποκλείει κανέναν, απεριόριστη σε ευγένεια, θα τον καλύψει, κρύβοντας κάθε κακό, καλύπτοντας κάθε αμαρτία και δίνοντας τέλος στην ενοχή για πάντα. Έτσι τελειώνει ο κόσμος που έφτιαξε η ενοχή, διότι τώρα που δεν έχει κανένα σκοπό φεύγει. (Εγχ-14.1:2-5)

Ο Ιησούς μας ζητά να κοιτάξουμε με ειλικρίνεια τις αμαρτίες του άλλου, ώστε να θυμηθούμε ότι εμείς τις προβάλλαμε, το οποίο είναι το απαραίτητο βήμα για συγχώρεση και θεραπεία. Εφόσον οι νόες είναι ενωμένοι, η δική μας θεραπεία είναι η θεραπεία του κόσμου. Έτσι ο Ιησούς χρησιμοποιεί αυτό που φτιάξαμε για να πληγώσουμε ως όργανο βοήθειας (Κ-25.VI.4:1).

(15:3) Για λίγο συλλογίσου όλα τα κακά πράγματα που νόμιζες γι' αυτόν, και κάθε φορά ρώτα τον εαυτό σου «Θα καταδίκαζα τον εαυτό μου γι' αυτό;»

Κάνοντας ένα μάθημα σαν αυτό, συνήθως σκεφτόμαστε ότι ο εαυτός που καταδικάζουμε είναι το σώμα. Είναι σχεδόν αδύνατο να μην το κάνουμε, όμως πρέπει να θυμόμαστε ότι η αμαρτία για την οποία κατηγορούμε τον αδελφό μας είναι μια προβολή της αμαρτίας γιατί κατηγορούμε εμάς τους ίδιους. Μπορεί να ταυτίζουμε την αμαρτία με συναισθήματα και τρόπους συμπεριφοράς που δεν εμπεριέχουν αγάπη, όμως αυτά συνοδεύουν τις αμαρτωλές σκέψεις στο νου μας. Πρέπει λοιπόν να επιστρέψουμε εκεί για να επιλέξουμε ξανά. Αυτό που μας οδηγεί γρήγορα σε αυτή τη διαδικασία της συγχώρεσης είναι να αποδεχθούμε ότι δεν γνωρίζουμε τίποτα και ότι ο Ιησούς γνωρίζει τα πάντα. Οι αντιλήψεις μας δεν είναι αληθινές · δεν είναι αμαρτωλές, κακές ή διαβολικές, αλλά μη πραγματικές γιατί βασίζονται στο διαχωρισμό. Αυτή είναι μια ψευδαίσθηση των εαυτών μας που έχουμε προβάλλει, η οποία προκαλεί μια ψευδαίσθηση επίθεσης. Δουλεύοντας αντίστροφα, ο Ιησούς χρησιμοποιεί τις ψευδείς επιθέσεις που κάνουμε σε κάποιον άλλον ως το όχημα - *τη βασιλική οδό* του Φρόιντ - για να συγχωρέσουμε τις ψευδείς μας επιθέσεις στους εαυτούς μας. Μ' αυτόν τον τρόπο θεραπευόμαστε, και μαζί με μας κι ο αδελφός μας.

(16:1-3) Άφησέ τον να ελευθερωθεί από όλες τις σκέψεις αμαρτίας που είχες γι' αυτόν. Και τώρα είσαι προετοιμασμένος για την ελευθερία. Αν μέχρι τώρα έχεις ασκηθεί με προθυμία και ειλικρίνεια, θα αρχίσεις να νιώθεις ανάταση, ένα ξελάφρωμα του φορτίου πάνω στο στήθος σου, μία βαθιά και βέβαιη αίσθηση ανακούφισης.

Το φορτίο που νιώθουμε, το *σφίξιμο* στο στήθος μας, είναι η ενοχή. Όπως λέει ο Ιησούς:

Δεν μπορείς να διανοηθείς την καταπληκτική απελευθέρωση και την βαθιά γαλήνη που έρχεται όταν αντιμετωπίσεις τον εαυτό σου και τους αδελφούς σου ολοκληρωτικά χωρίς κρίση. (Κ-3.VI.3:1)

Η κρίση είναι ένα σημαντικό όπλο στο σχέδιο που έχει το εγώ για να μας σώσει από την ενοχή που κάναμε πραγματικότητα στο νου μας. Για να διορθώσουμε αυτό το λάθος, θεωρούμε πλέον τις κρίσεις ως αίθουσες διδασκαλίας στις οποίες ο νέος μας δάσκαλος ξανακάνει τα δικά μας βήματα μαζί μας, αποκαλύπτοντας το σημείο προέλευσής τους. Ο Ιησούς μας λέει ότι οι κρίσεις μας προέκυψαν από την πίστη του νου στην αμαρτία και την ενοχή, και από την ανάγκη μας να ξεφύγουμε από αυτές βλέποντάς τες σε κάποιον άλλο. Αυτός είναι ο λόγος που είμαστε εθισμένοι στο να έχουμε ανάγκη να βρίσκουμε λάθη στους άλλους ανθρώπους. Οι κρίσεις μας προέρχονται, όπως έχουμε δει επανειλημμένα, από την ανάγκη να προστατεύσουμε την ατομικότητά μας αρνούμενοι την αμαρτία στους εαυτούς μας και να την βλέπουμε σε κάποιον άλλο.

Αυτό λοιπόν, είναι το βάρος της κρίσης κάτω από το οποίο ζούμε. Το πρόβλημα είναι ότι το έχουμε συνηθίσει τόσο πολύ, που δεν γνωρίζουμε καν ότι ζούμε κάτω από μια τέτοια εγωική παραφροσύνη. Το να είμαστε εδώ είναι πράγματι ένα τεράστιο φορτίο, γιατί δεν είμαστε με τον Θεό και έχουμε αρνηθεί την πραγματικότητά μας ως πνεύμα. Χρειάζεται να το αναγνωρίσουμε αυτό για να μπορέσουμε να κάνουμε το επόμενο βήμα, να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν ζούμε καθόλου εδώ. Δεν πρέπει ωστόσο, να παραλείψουμε αυτά τα βήματα. Το να προσποιηθούμε ότι είμαστε χαρούμενοι στη καθημερινότητά μας δεν θα λειτουργήσει, γιατί αυτό αρνείται ακόμη ποιο πολύ το βάρος της κρίσης, το οποίο καθιστά όλο και πιο δύσκολο να κατανοήσουμε την επαχθή φύση του, η απαραίτητη προϋπόθεση για να το αφήσουμε να φύγει.

Επομένως, ο Ιησούς θα μας διδάξει το μεγάλο κόστος που έχει να εμμένουμε στις κρίσεις που κάνουμε ενάντια στους άλλους, που είναι η σκιά του ακόμη μεγαλύτερου κόστους του να εμμένουμε στις κρίσεις που κάνουμε εναντία στους εαυτούς μας. Τέτοιου είδους κρίσεις δεν είναι μόνο παρανοϊκές, αλλά ανόητα και φορτικά λάθη γιατί δεν είμαστε σε ησυχία. Θα ήταν διαφορετικά αν ο φόνος μας έκανε ευτυχισμένους, αλλά δεν μας κάνει · και δεν μπορούμε πλέον να προσποιούμαστε ότι λειτουργεί για εμάς το να κατηγορούμε τους άλλους και να βλέπουμε τους εαυτούς μας σαν αθώα θύματα. Όταν τελικά παραιτηθούμε από την κρίση - των άλλων και των εαυτών μας - θα βιώσουμε, ως εκ θαύματος, αυτή τη «βέβαιη αίσθηση ανακούφισης».

(16:4) Η ώρα που απομένει θα πρέπει να αφιερωθεί στην εμπειρία της διαφυγής από όλες τις βαριές αλυσίδες που επιδίωξες να επιβάλεις στον αδελφό σου, αλλά στην πραγματικότητα τις επέβαλες στον εαυτό σου.

Αυτός ο εαυτός είναι ο νους, όχι το άτομο που νομίζουμε ότι είμαστε και που βλέπουμε κάθε πρωί στον καθρέφτη του μπάνιου μας.

(17:1) Θα πρέπει να ασκείσαι στην συγχώρεση κατά την διάρκεια όλης της ημέρας, διότι θα υπάρχουν ακόμα πολλές φορές που θα ξεχνάς την σημασία της και θα επιτίθεσαι στον εαυτό σου.

Το λέω κάθε φορά - διότι ο Ιησούς το λέει κάθε φορά - η συγχώρεση δεν έχει νόημα αν δεν την εξασκήσετε. Εδώ σας λέει - όπως κάνει σε όλο το βιβλίο εργασιών- ότι θα υπάρξουν στιγμές μέσα

στην ημέρα που δεν θα κάνετε αυτό που σας ζητάει. Τότε είναι που χρειάζεται να εξασκηθείτε ακόμα περισσότερο, να προσέξετε πραγματικά διότι είστε υπερβολικά ανεκτικοί στην περιπλάνηση του νου (K-2.VI.4:6) που σας έχει πάρει από την εστία σας που είναι μέσα στο Νου του Θεού και σας έχει οδηγήσει στο εγώ, και μετά στην αμαρτία και την ενοχή που προβάλλεται σε όλους τους άλλους. Έτσι, το εγώ σας κάνει να εστιάσετε στο τι κάνουν τα άλλα σώματα για να σας βλάψουν ή τι κάνουν για να κάνουν το σώμα σας να νιώσει καλύτερα · η έμφαση είναι ξεκάθαρα στο σώμα και όχι στο νου. Επομένως, ο Ιησούς σας καθοδηγεί να προσέχετε πόσο γρήγορα απομακρύνεστε από την αλήθεια πηγαίνοντας προς αυτό που σας λέει το εγώ: το πρόβλημα δεν βρίσκεται μέσα σου - στο νου - αλλά σε όλους τους άλλους - στο σώμα.

(17:2) Όταν συμβαίνει αυτό, επέτρεψε στο νου σου να δει μέσα από την ψευδαίσθηση καθώς θα λες στον εαυτό σου:

Δεν μπορούμε να δούμε μέσα από την ψευδαίσθηση αν δεν ζητήσουμε βοήθεια από τον Ιησού. Πράγματι, η συγχώρεση χωρίς τη βοήθειά του είναι αδύνατη, γιατί προσπαθούμε να κάνουμε πράγματα μόνοι μας και ασκούμε τη συγχώρεση-με-σκοπό-την- καταστροφή.

Και τότε ο Ιησούς μας λέει:

(17:3-5) ***Ας αντιληφθώ την συγχώρεση όπως είναι πραγματικά. Θα κατηγορούσα τον εαυτό μου γι' αυτό; Δεν θα θέσω αυτή την αλυσίδα στον εαυτό μου.***

Ο Ιησούς απευθύνεται στα εγωιστικά μας κίνητρα, λέγοντας ότι πρέπει να συγχωρούμε, όχι επειδή είναι υπέροχο, ευγενές και ιερό, ή επειδή μας το λέει αυτός, αλλά επειδή θα νιώσουμε καλύτερα. Είναι σημαντικό να δούμε την αιτιώδη σύνδεση που υπάρχει μεταξύ της δικής μας απόφασης να είμαστε διαχωρισμένοι από αυτόν, και τα αποτελέσματά της: η οποία είναι η αλυσίδα του πόνου που βάζουμε στον εαυτό μας. Αξίζει τον κόπο να υποφέρεις ώστε να νιώσει ένοχος κάποιος άλλος; Για κάποιον λογικό άνθρωπο δεν έχει νόημα αυτή η παραφροσύνη. Επομένως, ζητήστε από τον Ιησού να σας βοηθήσει να συνειδητοποιήσετε ότι οι κρίσεις σας ενάντια τους άλλους είναι επιθέσεις μόνο ενάντια στον εαυτού σας. Σας αξίζουν σίγουρα πολύ καλύτερα από αυτό.

(17:6-7) Και σε ό,τι κάνεις να θυμάσαι:

Κανένας δεν σταυρώνεται μόνος, και όμως, κανένας δεν μπορεί να εισέλθει στον Ουρανό μόνος του.

Ο Υιός του Θεού είναι ένας, και έτσι αν επιδιώξω να σε σταυρώσω, σταυρώνω τον εαυτό μου. Αυτό αναιρεί το παιχνίδι της τραμπάλας του εγώ, όπου ο ένας είναι κάτω και ο άλλος επάνω: Σε σταυρώνω μέχρι να κατέβεις, έτσι καθώς ανεβαίνω μου επιτρέπω να αναστηθώ. Η συγχώρεση λειτουργεί μόνο αν συνειδητοποιήσω ότι αυτό που κάνω σε σένα το κάνω στον εαυτό μου. Θυμηθείτε ότι το εγώ δεν κατανοεί την *ομοιότητα*, αλλά μόνο τη *διαφορά*. Το εγώ διδάσκει ότι εσύ και εγώ είμαστε διαφορετικοί: ο ένας είναι αμαρτωλός, ο άλλος αναμάρτητος. Όμως, το Άγιο Πνεύμα διδάσκει ότι εσύ και εγώ είμαστε το ίδιο: μοιραζόμαστε το εγωικό σύστημα σκέψης και το μονοπάτι για την εστία. Όταν ο Ιησούς λέει «κανείς δεν μπορεί να μπει στον Ουρανό μόνος του», εννοεί ότι δεν μπορώ να μπω στον Ουρανό εις βάρος σου, ούτε ότι θα μπορούσα να μπω στον δικό μου ουρανό - τον ουρανό του εγώ - εις βάρος του Θεού. Όπως λέει στο κείμενο:

… Η σωτηρία είναι ένα εγχείρημα συνεργασίας. (K-4.VI.8:2)

… μαζί, ή καθόλου. (K-19.IV-D.12:8)

… Στην κιβωτό της ειρήνης εισέρχονται δύο - δύο. (K-20.IV.6:5)

Αυτό δεν σημαίνει ότι περπατάτε κυριολεκτικά το μονοπάτι μαζί μου. Δεν χρειάζεται να έχετε επίγνωση της σωτηρίας, κι ούτε υπάρχει σωματικά. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι *εγώ* δεν μας βλέπω ως διαχωρισμένους. Με αυτόν τον τρόπο η αντίληψη των διαφορών - *μέσα στο νου μου* - θεραπεύεται. Αυτό συμβαίνει όταν με χαρά και ευγνωμοσύνη συνειδητοποιώ ότι ο δάσκαλος που επέλεξα εγώ έχει κάνει λάθος και δεν με κατανοεί καλά, και ότι ο πραγματικός δάσκαλος, ο Ιησούς, θα με οδηγήσει απαλά στην εστία.

ΜΑΘΗΜΑ 135

Αν αμύνομαι δέχομαι επίθεση.

Έκανα μια εισαγωγή στο προηγούμενο μάθημα που αφορά το σχέδιο του εγώ για τη σωτηρία ή τη συγχώρεση. Με αυτόν τον τρόπο, συνδέω το προηγούμενο μάθημα με τα μαθήματα 135 και 136. Να επανεξετάζουμε το σχέδιο, το εγώ αρχικά αποδεικνύει την πραγματικότητα της αμαρτίας και της ενοχής, οι οποίες βασίζονται στον «πραγματικό» διαχωρισμό από τον Θεό. Αυτό στη συνέχεια μας λέει ότι η αμαρτία και η ενοχή είναι τόσο εξωφρενικές που πρέπει να τις αρνηθούμε και να μην εξετάσουμε ξανά, για να μην πέσει η οργισμένη εκδίκηση του Θεού και μας καταστρέψει ως τιμωρία για τις αμαρτίες μας. Σώζουμε μαγικά τους εαυτούς μας από τη φρικτή φύση της ενοχής, προβάλλοντάς την από το νου, εκεί που αυτή γίνεται αντιληπτή και βιώνεται στο σώμα. Στο Μάθημα 134, το σχέδιο του εγώ - *τη συγχώρεση-με- σκοπό-την-καταστροφή* - ασχολείται με την ανάγκη του να προβάλλει την ενοχή του νου στο σώμα κάποιου άλλου, μια ενοχή την οποία στη συνέχεια θεωρούμε δεδομένο να συγχωρέσουμε. Στο Μάθημα 136, το σχέδιο καλεί από το εγώ να προβάλλει την ενοχή στο δικό μας σώμα κάνοντάς μας άρρωστους. Στο τρέχων μάθημα, εστιάζουμε στο σχέδιο που έχει το εγώ για να αντιμετωπίσει τα πολυάριθμα προβλήματα που προκύπτουν από την προβολή της ενοχής, καθένα από τα οποία απαιτεί σχέδια ή άμυνες - οι δύο λέξεις χρησιμοποιούνται εδώ ως συνώνυμες - για να μας προστατεύσουν από τους κινδύνους που αντιλαμβανόμαστε έξω από εμάς. Έχοντας πιστέψει ότι το πρόβλημα δεν βρίσκεται μέσα στο νου μας αλλά στον κόσμο των σωμάτων, το εγώ ζητά ένα σχέδιο - δηλαδή, άμυνες - για να λύσει το πρόβλημα. Αυτή η στρατηγική είναι το επίκεντρο του Μαθήματος 135. Παρεμπιπτόντως, αυτό το μάθημα είναι το μεγαλύτερο στο βιβλίο εργασιών- πάνω από τέσσερις σελίδες - και είναι ένα εξαιρετικά σημαντικό μάθημα.

Το θέμα αυτού του μαθήματος - Αν αμύνομαι δέχομαι επίθεση - θυμίζει τη πρόταση από την ενότητα «Οι Δύο Εικόνες»: «όλες οι άμυνες *κάνουν* αυτό που υπερασπίζονται» (Κ-17.IV.7:1). Ο σκοπός της άμυνας είναι να μας προστατεύσει από το φόβο, αλλά η κατασκευή μιας άμυνας ενισχύει την αίσθηση της αδυναμίας μας, που μαζί με την αντίληψη του κινδύνου, δικαιολογεί την ανάγκη μας για άμυνα. Χωρίς το φόβο, δεν υπάρχει ανάγκη προστασίας, και έτσι όταν αμυνόμαστε σημαίνει ότι φοβόμαστε. Έτσι διαπιστώνουμε ότι παρόλο που ο σκοπός μιας άμυνας είναι να μας προστατεύσει από το φόβο, το μόνο που κάνει είναι να τον ενισχύσει.

Τέλος, το μάθημα εξηγεί ότι όταν πιστεύω ότι χρειάζεται να αμυνθώ, επιτίθεμαι αρνούμενος ότι είμαι ο άτρωτος Υιός που δημιούργησε ο Θεός. Ως μέρος της αγαπημένης Του Ενιαιότητας, δεν θα μπορούσε να υπάρξει τίποτα έξω από μένα, και σίγουρα τίποτα που να με απειλεί. Ωστόσο, όταν

σχεδιάζω την άμυνά μου, δηλώνω ότι *δεν* είμαι άτρωτος. Απεναντίας λέω ότι είμαι. *Αυτή* είναι η επίθεση:

Κάθε επίθεση είναι επίθεση προς τον Εαυτό. Δεν γίνεται να είναι κάτι άλλο. Προέρχεται από την δική σου απόφαση να μην είσαι αυτό που είσαι, άρα είναι μια επίθεση προς την ταυτότητά σου. Η επίθεση είναι επομένως ο τρόπος με τον οποίο χάνεται η ταυτότητά σου, διότι όταν επιτίθεσαι, έχεις ξεχάσει τι είσαι. (Κ-10.ΙΙ.5.1-4)

(1:1) Ποιος θα αμυνόταν εκτός κι αν πίστευε ότι δεχόταν επίθεση, ότι η επίθεση ήταν αληθινή, και ότι η δική του άμυνα θα μπορούσε να τον σώσει;

Αυτή η πρόταση είναι παρόμοια με την αρχή του Κεφαλαίου 6, όπου ο Ιησούς δηλώνει ότι η επίθεση δεν δικαιολογείται ποτέ:

… Ο θυμός έχει να κάνει πάντα με προβολή διαχωρισμού, ο οποίος τελικά πρέπει να γίνει αποδεκτός ως ευθύνη δική σου, παρά να κατηγορείς τους άλλους. Ο θυμός δεν μπορεί να εμφανιστεί εκτός κι αν πιστεύεις ότι έχεις δεχτεί επίθεση, ότι η ανταπόδοσή της είναι δικαιολογημένη, και ότι εσύ δεν είσαι με κανένα τρόπο υπεύθυνος γι' αυτήν… [Αλλά] Δεν γίνεται να ***δεχτείς*** *επίθεση, η επίθεση δεν* ***έχει*** *καμία δικαιολογία, και εσύ* ***είσαι*** *υπεύθυνος γι' αυτό που πιστεύεις. (Κ-6.εισ.1:2-3,7)*

(1:2) Εδώ βρίσκεται η αυταπάτη της άμυνας · δίνει πλήρη πραγματικότητα στις ψευδαισθήσεις, και έπειτα επιχειρεί να τις χειριστεί ως αληθινές.

Η βασική ψευδαίσθηση είναι ότι, έχοντας επιλέξει την ατομική ύπαρξη αντί για την ενιαιότητα, είμαι διαχωρισμένος από την Αγάπη της Πηγής μου, καταστρέφοντάς Τον σε μια πράξη αμαρτίας. «Σώζομαι» από το τεράστιο μέγεθος της ενοχής μου με την προβολή, βλέποντάς την σε κάποιον άλλο. Αυτό καθιστά τον κόσμο ένοχο λόγω της αμαρτίας μου, και έτσι πιστεύω ότι οι άλλοι είναι έτοιμοι να μου επιτεθούν, γεγονός που δικαιολογεί την άμυνά μου ενάντια στις αδικαιολόγητες «επιθέσεις κατά της αθωότητάς [μου]» (Κ-31.V.3:4). Αυτή, λοιπόν, είναι η παράνοια της άμυνας: η πεποίθηση ότι η αμαρτία μου κατέστρεψε τον Ουρανό είναι επινοημένη · η προβαλλόμενη αμαρτία μου στους άλλους είναι επινοημένη · το σύστημα σκέψης επίθεσης και άμυνας είναι επινοημένο. Με άλλα λόγια, όταν επιδιώκω να λύσω ένα απατηλό πρόβλημα, η άμυνά μου πρέπει να είναι και απατηλή. Ποιος άλλος εκτός από έναν τρελό θα μπορούσε να το πιστέψει αυτό;

(1:3) Προσθέτει ψευδαισθήσεις στις ψευδαισθήσεις, κάνοντας έτσι την διόρθωση τους διπλά δύσκολη.

Είναι διπλά δύσκολη επειδή η πραγματική ανάγκη για διόρθωση βρίσκεται μέσα στο νου μου. Ωστόσο, ακολουθώντας το σχέδιο που έχει το εγώ για τη σωτηρία, αμύνομαι εναντίον αυτής της ανάγκης βλέποντας τη διόρθωση έξω από το νου μου εξαιτίας των καταστάσεων που ευθύνονται για τη δυστυχία μου. Αυτό το στρατήγημα αμύνεται εναντίον της ενοχής του νου μου, το οποίο είναι επίσης άμυνα. Έτσι, η διόρθωση γίνεται διπλά δύσκολη και ποτέ δεν επιστρέφω στο μέρος του νου μου που λαμβάνει τις αποφάσεις το οποίο επέλεξε αρχικά ενάντια στον Θεό. Αυτό, παρεμπιπτόντως, είναι παρόμοιο με τη συζήτηση στο Μάθημα 136 που μιλά για τη διπλή ασπίδα της λήθης (Εργ.136.5): η ενοχή αμύνεται ενάντια στην αγάπη που βρίσκεται μέσα στο νου · και η ενοχή που αντιλαμβανόμαστε στους άλλους αμύνεται ενάντια στην εσωτερική ενοχή.

(1:4) Και αυτό είναι που κάνεις όταν επιχειρείς να σχεδιάσεις το μέλλον, να ενεργοποιήσεις το παρελθόν, ή να οργανώσεις το παρόν όπως εσύ επιθυμείς.

Αργότερα σε αυτό το μάθημα θα κάνω ανασκόπηση της προηγούμενης συζήτησής μας για τη σχέση που έχουν το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον, με την αμαρτία, την ενοχή και το φόβο. Ωστόσο, επιτρέψτε μου να αναφέρω εν συντομία ότι αυτό δεν σημαίνει πως δεν πρέπει να κάνετε σχέδια για το μέλλον. Αυτή είναι μια παγίδα στην οποία πέφτουν πολλοί μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Αυτό που σημαίνει - όπως θα δούμε αργότερα - είναι ότι δεν προγραμματίζετε *μόνοι σας*. Επομένως, ο Ιησούς δεν λέει ότι πρέπει να ακυρώσετε τα ασφαλιστήρια συμβόλαια, να πετάξετε τις ατζέντες ή να αποφύγετε να κάνετε μελλοντικά ραντεβού. Απλώς μας προτρέπει να μην παίρνουμε αποφάσεις χωρίς αυτόν.

(2:1) Λειτουργείς από την πεποίθηση ότι πρέπει να προστατέψεις τον εαυτό σου από ό,τι συμβαίνει, γιατί αυτό πρέπει να περιέχει αυτό που σε απειλεί.

Όσο πιστεύω ότι βρίσκομαι σε αυτόν τον κόσμο, πρέπει να πιστεύω ότι ο κόσμος είναι ένα εχθρικό, απειλητικό μέρος στο οποίο είμαι ευάλωτος. Πρέπει να το πιστεύω επειδή εγώ έφτιαξα τον κόσμο έτσι. Θυμηθείτε ότι, αν *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*, ο κόσμος δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια προβολή αυτού που έχω στο νου μου: είμαι ένας άθλιος αμαρτωλός γιατί κατέστρεψα την Αγάπη του Θεού. Αυτός είναι ο ιδιοτελής εγωισμός που έχω προβάλλει και τον βλέπω παντού γύρω μου, ο οποίος με δικαιώνει να οργανώσω άμυνες για αυτοπροστασία. Εφόσον ο κόσμος δεν είναι τίποτα άλλο από τη σκέψη μου να επιτεθώ στον Θεό, ο κόσμος πρέπει επίσης να είναι επίθεση: *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*. Αυτό είναι το νόημα αυτής της πρότασης που αναφέρεται συχνά:

Ο κόσμος φτιάχτηκε σαν μια επίθεση εναντίον του Θεού. (Τι Είναι ο Κόσμος; 3.2:1)

(2:2-5) Η αίσθηση απειλής είναι αναγνώριση μιας έμφυτης αδυναμίας · μιας πεποίθησης ότι υπάρχει κίνδυνος ο οποίος έχει δύναμη επάνω σου και χρειάζεται την κατάλληλη άμυνα. Ο κόσμος βασίζεται πάνω σε αυτή την παράλογη πεποίθηση. Και όλες του οι δομές, όλες του οι σκέψεις και αμφιβολίες, οι ποινές και οι πανίσχυροι οπλισμοί, οι νομοθεσίες του και οι κώδικές του, η ηθική του και οι ηγέτες του και οι θεοί του, όλα υπηρετούν στην διατήρηση αυτής της αίσθησης απειλής. Και κάποιος που πορεύεται στον κόσμο οπλισμένος δεν μπορεί παρά να έχει μεγάλο τρόμο μέσα στην καρδιά του.

Όλα αυτά μπορεί να φαίνονται σκληρά, για να μην πούμε εξωπραγματικά, εκτός και αν αναγνωρίσετε αυτές τις υποβόσκουσες μεταφυσικές δηλώσεις στα *Μαθήματα Θαυμάτων*: δηλαδή, ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση, φτιάχτηκε σαν μια επίθεση εναντίον του Θεού επειδή φτιάχτηκε για να κρύψει ένα μέρος από την οργή Του:

… Επομένως ο κόσμος ήταν προορισμένος να είναι ένας τόπος όπου ο Θεός δεν θα μπορούσε να εισέλθει, και όπου ο Υιός Του θα μπορούσε να είναι χωριστά από Αυτόν. (Τι Είναι ο Κόσμος; 3.2:4)

Όλα αυτά είναι επινοημένα, διότι ο οργισμένος Θεός του εγώ είναι ανύπαρκτος. Ωστόσο, όσο πιστεύουμε ότι υπάρχουμε ως άτομα, πρέπει να πιστεύουμε ότι η ενοχή μας είναι δικαιολογημένη και πρέπει να την υπερασπιζόμαστε προβάλλοντας έναν κόσμο. Μόλις ο κόσμος παίρνει θέση στο νου μας, τα πράγματα που περιγράφει ο Ιησούς εδώ - δομές, οπλισμοί, τιμωρίες, νομικοί κώδικες, ηθική, κ.λπ. - είναι απόλυτα λογικά. Εάν ο κόσμος είναι απειλητικός, χρειαζόμαστε οπωσδήποτε προστασία - ως άτομα και ως μέλη της κοινωνίας - επειδή πιστεύουμε ότι οι άλλοι θα κάνουν σε εμάς αυτό που κρυφά πιστεύουμε ότι θα κάναμε σ' αυτούς: να ικανοποιήσουμε την εγωιστική ανάγκη που έχουμε για ιδιαιτερότητα εις βάρος κάποιου άλλου.

Πριν προχωρήσουμε να επαναλάβουμε αυτό το σημαντικό σημείο, ο Ιησούς δεν μας προτρέπει να σταματήσουμε να ζούμε όπως ζούμε, αλλά να κοιτάζουμε μέσα από τα μάτια του, ώστε να μπορέσουμε να συνειδητοποιήσουμε την αληθινή φύση και το σκοπό του κόσμου.

(3:1-2) Η άμυνα είναι τρομακτική. Προέρχεται από τον φόβο, αυξάνοντας τον φόβο καθώς κτίζεται.

Εδώ ξαναπαρουσιάζεται η ιδέα από το κείμενο: «οι άμυνες *κάνουν* αυτό που υπερασπίζονται» (K-17.IV.7:1). Η άμυνα «πηγάζει από τον φόβο», διότι αν αμύνομαι είναι μόνο λόγω του ότι αισθάνομαι πως απειλούμαι. Επιπλέον, απειλή σημαίνει ότι είμαι ευάλωτος, κάτι που αποδεικνύει ότι δεν μπορώ να είμαι ο Υιός του Θεού, ο οποίος είναι για πάντα άτρωτος. Επομένως η πηγή μου είναι το εγώ, το οποίο με κάνει ευάλωτο στην επικείμενη εκδίκηση του δικού του θεού. Η αλήθεια, ωστόσο, είναι ότι ο Υιός του Θεού είναι απολύτως ένα με την Πηγή του και δεν χρειάζεται καμία άμυνα. Πράγματι, έτσι κλείνει το μάθημα: «*ο Υιός του Θεού δεν χρειάζεται καμία άμυνα απέναντι στην αλήθεια της πραγματικότητάς του*».

(3:3-4) Νομίζεις ότι σου παρέχει ασφάλεια. Όμως, μιλά για φόβο πραγματικό και τρόμο απόλυτα δικαιολογημένο.

Ο δικός μου «φόβος γίνεται πραγματικός και ο τρόμος είναι απόλυτα δικαιολογημένος» γιατί, όταν βλέπω την αμαρτία μέσα σου, βλέπω την απειλή για την ύπαρξή μου έξω από το νου. Είναι νόμος του διαιρεμένου νου πως όταν προβάλλουμε, ξεχνάμε *από που* προβάλλαμε. Έτσι, η ενοχή που προβάλλαμε παραμένει θαμμένη στο νου, χωρίς να την θυμόμαστε συνειδητά, ούτε και την αγάπη που κρύβει. Γνωρίζουμε μόνο ό,τι βλέπουν τα μάτια μας και ό,τι ερμηνεύει ο εγκέφαλός μας, που είναι ότι η απειλή διαφαίνεται στο σώμα - το δικό μας ή του άλλου. Εφόσον η τελική μοίρα της ζωής όπως τη γνωρίζουμε είναι ο θάνατος, και τα σώματα πριν από το αναπόφευκτο τέλος τους γερνούν και φθείρονται, ψάχνουμε άμυνες ενάντια στις καταστροφές της ασθένειας και του θανάτου. Είτε μιλάμε για το βασικό φυσικό επίπεδο της ύπαρξης, είτε για το ψυχολογικό, ζούμε με τρόμο: «Γιατί κάποιος που πορεύεται στον κόσμο οπλισμένος δεν μπορεί παρά να κουβαλά μεγάλο τρόμο μέσα στην καρδιά του».

Όμως, οι άμυνές μας είναι τόσο καλές που δεν καταλαβαίνουμε αυτόν τον τρόμο. Περιστασιακά εκδηλώνονται το άγχος ή ο φόβος, αλλά ποτέ ο τεράστιος τόρμος που κρύβεται μέσα του δεν λέει: «Κατέστρεψες τον Θεό και, θα αναστηθεί από τους νεκρούς, θα σε κυνηγήσει και θα αρπάξει τη ζωή που Του αφαίρεσες». Αυτός ο κόσμος λοιπόν, λειτουργεί ως άμυνα ή ως προπέτασμα καπνού, εμποδίζοντάς μας να θυμηθούμε την φρικτή αλήθεια που φτιάξαμε για τον εαυτό μας. Το ίδιο το γεγονός ότι πιστεύουμε ότι υπάρχουμε σημαίνει ότι ο τρόμος υπάρχει βαθιά μέσα μας, αν και το αρνούμαστε. Δικαιολογούμε το φόβο μας λέγοντας ότι όλοι φοβούνται. Πράγματι, αν δεν φροντίσουμε να αναπνέουμε οξυγόνο, να πιούμε νερό, να φάμε φαγητό, θα πεθάνουμε. Εξίσου σίγουρα, αν δεν φροντίσουμε τις ιδιαίτερες ανάγκες μας, θα πεθάνουμε ψυχολογικά, νιώθοντας κατάθλιψη και δυστυχία, απομονωμένοι και μόνοι. Έτσι προσπαθούμε να αμυνθούμε ενάντια σε έναν εγγενώς εχθρικό και απειλητικό κόσμο, τον οποίο φτιάξαμε να είναι έτσι, και από τον οποίο δεν υπάρχει διαφυγή.

(3:5) Δεν είναι παράξενο που καθώς επεξεργάζεσαι τα σχέδιά σου και κάνεις ακόμα πιο βαριά την πανοπλία σου και σφίγγεις ακόμα πιο πολύ τις κλειδαριές σου, δεν σταματάς για να ρωτήσεις τι είναι αυτό που υπερασπίζεσαι, και πώς, και εναντίον ποιανού;

Αυτό μας εισάγει στην επόμενη ενότητα που εξετάζει το σώμα, το οποίο προσπαθούμε να υπερασπιστούμε. Το σημείο που θέτει ο Ιησούς εδώ - όπως συμβαίνει σε όλα τα μαθήματά του - είναι ότι κάνουμε λάθος όσον αφορά την ταυτότητά μας. Νομίζουμε ότι υπάρχουμε ως σάρκα και οστά, διαχωρισμένοι από τον Θεό και ο ένας από τον άλλο. Αυτή η σκέψη του διαχωρισμού που είναι εγκλωβισμένη στο σώμα, θεωρείται ότι είναι η πραγματικότητά μας. Σε άλλα σημεία, ο Ιησούς

αναφέρεται σε αυτή την ταυτότητα ως διακωμώδηση ή παρωδία του ένδοξου Εαυτού που δημιούργησε ο Θεός (K-24.VII.1:11· 10:9· Εργ.95.2:1).

Στη θέση αυτού του ένδοξου Εαυτού, του πνεύματος, έχουμε βάλει αυτήν την παρωδία της ζωής που ονομάζεται σώμα, η οποία νομίζουμε ότι είμαστε. Ο Ιησούς δεν λέει ότι πρέπει να νιώθουμε ένοχοι λόγω της σωματικής μας ταύτισης. Γνωρίζει πολύ καλά ότι όλοι όσοι διαβάζουν και μελετούν τις διδασκαλίες του νομίζουν ότι είναι σώματα. Το ευγενικό μήνυμά του είναι: «Επιτρέψτε με να σας βοηθήσω να δείτε αυτό που νομίζετε ότι είστε. Δεν χρειάζεται να το αλλάξετε, ούτε να παραιτηθείτε απ' αυτό. Δεν χρειάζεται να φοβάστε ότι θα εξαφανιστείτε στο τίποτα. Απλώς κάντε ένα βήμα πίσω μαζί μου και εξετάστε αυτήν την παράξενη ταυτότητα, και επιτρέψτε μου να σας βοηθήσω να αναγνωρίσετε το νου από τον οποίο προήλθε και γιατί, και τέλος, τι μπορούμε να κάνουμε για να την προστατέψουμε πραγματικά».

Πριν μας ζητήσει να παραιτηθούμε από την επένδυσή μας στο σώμα, ο Ιησούς μας ζητά να μοιραστούμε το γλυκό του χαμόγελο ενώ εξετάζουμε το σώμα και αυτό που ονομάζουμε ζωή μας. Αυτός είναι ο σκοπός αυτού του μαθήματος: να αμφισβητήσουμε την επένδυσή μας ενώ κάνουμε ένα βήμα πίσω μαζί του και εξετάζουμε. Αυτό άλλωστε εννοείται και με το ακόλουθο:

Το ερώτημά σου δεν θα πρέπει να είναι, «Πώς μπορώ να δω τον αδελφό μου δίχως το σώμα;» Ρώτα μόνο, «Θέλω πραγματικά να τον δω αναμάρτητο;» (K-20.VII.9:1-2)

Το επόμενο μέρος του μαθήματος ασχολείται με τη σχέση που έχει το σώμα με το νου:

(4) Πρώτα ας αναλογιστούμε τι υπερασπίζεσαι. Πρέπει να είναι κάτι που είναι πολύ αδύναμο και ευάλωτο. Πρέπει να είναι κάτι που γίνεται εύκολο θήραμα, ανίκανο να προστατέψει τον εαυτό του που χρειάζεται την δική σου υπεράσπιση. Τι άλλο εκτός από το σώμα μπορεί να έχει αυτή την αδυναμία ώστε να χρειάζεται την συνεχή φροντίδα και την διαρκή ανησυχία σου για να προστατέψει την μικρή ζωή του; Τι άλλο εκτός από το σώμα ταλαντεύεται και αποτυγχάνει να υπηρετήσει τον Υιό του Θεού ως αντάξιος οικοδεσπότης του;

Υπάρχουν πολλά παρόμοια αποσπάσματα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* όπου ο Ιησούς μας λέει τι είναι το σώμα. Έμεσα εδώ - σε άλλα σημεία άμεσα - γίνεται η ερώτηση: «Αυτό είναι πραγματικά που θέλεις να είσαι; Δεν είναι το πώς σε βλέπω, και σίγουρα δεν είναι το πώς σε δημιούργησε ο Θεός. Αλλά είναι το πώς απαιτείς να σε βλέπουν». Σε άλλο σημείο των Μαθημάτων, ο Ιησούς μας βοηθά να καταλάβουμε ότι επιμένουμε να είμαστε έτσι επειδή το σώμα μας προστατεύει από την ενοχή του νου, το οποίο είναι από μόνο του μια προστασία ενάντια στην αγάπη του νου. Το εγώ γνωρίζει ότι αν κάποτε επιλέξουμε να ταυτιστούμε με την Αγάπη του Θεού, τελειώνει η ατομική μας ύπαρξη, γιατί η ατομικότητα και η ενιαιότητα δεν μπορούν να συνυπάρξουν. Και πάλι, ο Ιησούς θέλει να κατανοήσουμε τη φύση του σώματος και τον σκοπό που εξυπηρετεί. Αντιμέτωποι με τα γεγονότα, η ορθά νοούμενη απόφασή μας είναι αναπόφευκτη.

Παρεμπιπτόντως, τα αποσπάσματα αυτά μην τα περιορίζετε στο φυσικό σώμα, καθώς συμπεριλαμβάνουν και το ψυχολογικό μας σώμα. Γνωρίζουμε πόσο αδύναμοι νιώθουμε και αισθανόμαστε ότι εύκολα μας κάνουν επίθεση αν θεωρήσουμε πως κάποιος μας ρίχνει ένα απειλητικό βλέμμα, ή ότι είμαστε σε απόγνωση αν κάποιος, τη γνώμη του οποίου εκτιμούμε, δεν μας χαμογελάσει ή δεν μας δώσει την έγκριση που θέλουμε.

(5:1-2) Ωστόσο, δεν είναι το σώμα που φοβάται, ούτε μπορεί να γίνει ένα αντικείμενο φόβου. Δεν έχει άλλες ανάγκες εκτός από αυτές που του αποδίδεις εσύ.

Το *εσύ*, όπως γνωρίζουμε, δεν αναφέρεται στην προσωπικότητά μας, αλλά στον λήπτη των αποφάσεων του νου που επιλέγει ή να πιστέψει τα ψέματα του εγώ ή την αλήθεια του Αγίου

Πνεύματος. Αυτό το *εσύ* είναι που έχει επιλέξει να ταυτιστεί με την ατομικότητα του εγώ. Επομένως, αυτό ταυτίζεται επίσης με την ενοχή του εγώ για να κερδίσει τον εαυτό του καταστρέφοντας τον Ουρανό. Αυτή η ενοχή - ως μέρος του σχεδίου του εγώ - γίνεται τόσο τρομακτική για εμάς, που η μόνη μας ελπίδα επιβίωσης είναι να ξεφύγουμε από αυτή αρνούμενοι την ύπαρξή της μέσα στο νου μας και την προβάλλουμε, βλέποντάς την παντού γύρω μας, αλλά ποτέ μέσα μας. Αυτό λοιπόν, είναι το θέμα που θέτει ο Ιησούς: ο φόβος του νου που προστάζει το σώμα τι θα έπρεπε να αισθάνεται.

(5:3–6:2) [το σώμα] **Δεν χρειάζεται πολύπλοκες κατασκευές για την άμυνα του, ούτε φάρμακα για την εξασφάλιση της υγείας του, ούτε φροντίδα και καμία έγνοια. Υπερασπίσου την ζωή του ή δώσε του δώρα για να το κάνεις όμορφο ή τοίχους για να το κρατήσεις ασφαλές, και το μόνο που καταφέρνεις είναι να λες ότι το σπίτι σου είναι ανοιχτό στον κλέφτη του χρόνου, φθαρτό και έτοιμο να καταρρεύσει, τόσο ανασφαλές ώστε πρέπει να το περιφρουρήσεις με την ίδια σου την ζωή.**

Δεν είναι τρομακτική αυτή η εικόνα; Μπορείς να έχεις γαλήνη με μια τέτοια ιδέα για το σπίτι σου;

Ο σκοπός που έχουν τέτοιου είδους δηλώσεις είναι να μην αισθάνεστε ένοχοι επειδή σας αρέσει να έχετε ένα σπίτι στο οποίο μπορείτε να επιστρέψετε το βράδυ: τέσσερεις τοίχους και ένα άνετο κρεβάτι, ζεστά ρούχα το χειμώνα και φάρμακα όταν είστε άρρωστοι. Ο Ιησούς απλώς επισημαίνει ότι μακροπρόθεσμα τέτοιου είδους ανέσεις δεν θα σας φέρουν την ειρήνη του Θεού ή την ευτυχία που διαρκεί για πάντα. Πράγματι, τίποτα που κάνετε σε αυτόν τον κόσμο - *απολύτως τίποτα* - δεν θα σας φέρει αυτή την ειρήνη ή την ευτυχία, όσο ιερό και να φαίνεται. Μόνο μια αλλαγή το νου το προσφέρει αυτό σε μας.

Για να το πω αλλιώς, όλοι είναι τρομοκρατημένοι, αλλά προσπαθούν να το κρύψουν. Επομένως, ο Ιησούς μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε - πρώτον και κύριον - ότι είμαστε πραγματικά τρομοκρατημένοι. Μας δείχνει την πηγή του τρόμου, διότι αν δεν γνωρίζουμε ότι αυτή προέρχεται από το νου, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Εάν πιστεύουμε ότι ο φόβος είναι δικαιολογημένος, ότι προέρχεται από εχθρικά στοιχεία ή ανθρώπους, θα προσπαθήσουμε να προστατευθούμε μόνο εξωτερικά - ως άτομα ή μέλη κοινωνικών, θρησκευτικών και εθνικών ομάδων. Η ίδια η ύπαρξή μας ως άτομα και κοινωνίες βασίζεται στην προστασία του εαυτού μας έτσι ώστε να μετριαστεί ο φόβος. Επειδή πιστεύουμε ότι η απειλή είναι εξωτερική, πιστεύουμε ότι ο μόνος τρόπος για να την καταπολεμήσουμε είναι να αμυνθούμε από τον επικείμενο κίνδυνο · δηλαδή, με το να έχουμε ένα σχέδιο για την αντιμετώπιση της καταστροφής που αισθανόμαστε ότι πλησιάζει. Και πάλι, ο Ιησούς δεν λέει ότι δεν πρέπει να κάνουμε εξωτερικές αλλαγές στη ζωή μας. Μας ζητά να γνωρίζουμε ότι αυτές οι ζωές βασίζονται σε ένα αμυντικό σύστημα ψεύδους, που έχει χτιστεί για να αμύνεται ενάντια σε ψέματα.

Αυτό το απόσπασμα αναφέρεται επίσης σε ένα άλλο βασικό στοιχείο που υπάρχει μέσα στο αμυντικό σχέδιο του εγώ: το σώμα που το ταυτίζουμε με το σπίτι μας. Σε ένα άλλο απόσπασμα ο Ιησούς αναφέρεται στο σώμα ως τον αγαπητό μας υιό:

Έτσι το σώμα έγινε μια θεωρία για τον εαυτό σου, χωρίς να φροντίσει να φτιάξει αποδείξεις πέρα από τον εαυτό του, και καμία διαφυγή μέσα στην εμβέλεια της οπτικής του… Αναπτύσσεται και μαραίνεται, ακμάζει και πεθαίνει. Και εσύ δεν μπορείς να αντιληφθείς εσένα ξέχωρα από αυτό… Ωστόσο η ιδιαιτερότητά σου ψιθυρίζει «Εδώ είναι ο δικός μου αγαπητός υιός, με τον οποίο είμαι πολύ ευχαριστημένος». Έτσι ο «υιός» γίνεται το μέσον για να υπηρετήσει τον σκοπό του «πατέρα του»… Αυτή είναι η παρωδία της δημιουργίας του Θεού. Γιατί όπως η δημιουργία του Υιού Του, Του

έδωσε χαρά και μαρτυρία για την Αγάπη Του και μοιράστηκε τον σκοπό Του, έτσι και το σώμα δίνει μαρτυρία για την ιδέα που το έφτιαξε, και μιλάει για την πραγματικότητά και την αλήθεια της. (K-24.VII.10:1,3-4,6-7,9-10)

Μόλις το σώμα θεωρηθεί ότι είναι η ταυτότητά μας και το σπίτι μας, αναπόφευκτα επιδιώκουμε να το προστατεύσουμε. Έτσι βλέπουμε ξανά το ταλέντο που έχει η στρατηγική του εγώ για τη σωτηρία: Η Αγάπη του Θεού υποστηρίζεται από την ενοχή μας, που με τη σειρά της υποστηρίζεται από το σώμα μας, το οποίο υποστηρίζεται από τον κόσμο, την ίδια στιγμή που το σώμα υπερασπίζεται τον κόσμο. Το ένα αμυντικό σχέδιο μετά το άλλο, και ούτω καθεξής.

(6:3-5) Όμως, τι έδωσε στο σώμα το δικαίωμα να σε υπηρετεί εκτός από την δική σου πίστη; Ο νους σου είναι αυτός που έδωσε στο σώμα όλες τις λειτουργίες που βλέπεις σ' αυτό, και όρισε ότι η αξία του είναι κάτι περισσότερο από ένα μικρό σωρό σκόνης και νερού. Ποιος θα υπερασπιζόταν κάτι που θα αναγνώριζε ότι είναι κάτι τέτοιο;

Προτού ακυρώσετε τα ασφαλιστήρια συμβόλαια και την ιατρική κάλυψη, προτού αφαιρέστε τις κλειδαριές από τις πόρτες σας κ.λπ., να είστε πολύ ξεκάθαροι για το ότι γνωρίζετε και βιώνετε το σώμα σας ως «ένα μικρό σωρό σκόνης και νερού». Εάν δεν πιστεύετε πραγματικά ότι είναι τίποτα, μην κάνετε οτιδήποτε διαφορετικό. Να θυμάστε ότι το μόνο που ζητά ο Ιησούς είναι να κάνετε ένα βήμα πίσω μαζί του και να εξετάσετε τις πράξεις σας. Αν το κάνετε μαζί του, η διαδικασία αλλαγής της ταυτότητάς σας θα είναι σταδιακή, απαλή και πραγματικά θεραπευτική. Επομένως, επιδιώξτε να μην αλλάξετε τη συμπεριφορά σας, αλλά επιλέξτε να αλλάξετε τον δάσκαλο με τον οποίο εξετάζετε τη συμπεριφορά σας, και τη συμπεριφορά των άλλων (K-21.εισ.1:7). Αυτό είναι πολύ σημαντικό. Δεν μπορώ να σας πω πόσοι μαθητές των Μαθημάτων έχουν αποχωρήσει γιατί παρεξήγησαν μαθήματα όπως αυτό. Το να αρνηθεί κάποιος την πίστη στον διαχωρισμό και την ενοχή δεν είναι χρήσιμο, διότι κανείς δεν μπορεί ποτέ να αλλάξει την πεποίθηση χωρίς να αναγνωρίσει πρώτα την παρουσία της.

Παρεμπιπτόντως, η βιβλική αναφορά σε αυτήν την παράγραφο ότι το σώμα δεν είναι τίποτα παρά «ένας μικρός σωρός σκόνης» δεν είναι το μόνο μέρος στα *Μαθήματα Θαυμάτων* όπου ο Ιησούς διακωμωδεί την υπεροπτική ιδέα που έχουμε για το «σπίτι» μας. Εκτός από τις αρκετές αναφορές του βιβλίου εργασιών, στις οποίες θα έρθουμε αργότερα (π.χ., Εργ.136.2:3· Εργ.186.7:4), διαβάζουμε στο κείμενο:

… Και για να υπερασπιστείς αυτό το μικρό κόκκο σκόνης σε προτρέπει να πολεμήσεις ενάντια σε ολόκληρο το σύμπαν. (K-18.VIII.3:2)

… [Το σώμα] Καταλαμβάνει το κεντρικό μέρος σε κάθε όνειρο, το οποίο λέει την ιστορία για το πώς φτιάχτηκε από άλλα σώματα, γεννήθηκε στον κόσμο έξω από το σώμα, ζει για λίγο και πεθαίνει, για να ενωθεί στο χώμα με άλλα σώματα που πεθαίνουν όπως και το ίδιο. (K-27.VIII.1:3)

(7:1-2) Το σώμα δεν χρειάζεται καμία άμυνα. Όσο και αν τονιστεί αυτό, δεν είναι αρκετό.

Όσο πιστεύετε ότι είστε ένα σώμα, το δικό του τίποτα θα χρειάζεται υπεράσπιση, παρόλο που το πραγματικό πρόβλημα παραμένει στο νου. Ωστόσο, ούτε αυτό χρειάζεται υπεράσπιση, γιατί η ενοχή και ο φόβος του είναι επίσης τίποτα, ένα γεγονός που πρέπει απλώς να αποδεχτούμε · να μην τα κρίνουμε, να μην αντιμαχόμαστε ή να αμυνόμαστε εναντίον τους. Συζητώντας για την εσφαλμένα νοούμενη παραφροσύνη του εγώ και την ορθά νοούμενη εξήγηση του Αγίου Πνεύματος, ο Ιησούς εξηγεί τον τρόπο που απλώς εγκαταλείπουμε το παράφρον σύστημα σκέψης επιλέγοντας το λογικό:

… Δεν αφήνεις την παράνοια πηγαίνοντας κάπου αλλού. Την αφήνεις απλά με το να δεχτείς την λογική στην θέση της τρέλας. (Κ-21.VI.3:7-8)

Αυτό είναι και το νόημα της ακόλουθης δήλωσης από το κείμενο, για το πώς θα ξεφύγουμε από τα βάσανα:

*Τώρα σου δείχνεται ότι **μπορείς** να διαφύγεις. Το μόνο που χρειάζεται είναι να κοιτάξεις το πρόβλημα όπως είναι, και όχι με τον τρόπο που το έχεις θέσει εσύ. (Κ-27.VII.2:1-2)*

Το πρόβλημα που έχουμε «θέσει» είναι το σώμα, η άμυνα ενάντια στις ενοχές στο νου μας. Το πρόβλημα «όπως αυτό είναι» είναι η πίστη στην απατηλή ενοχή και η ανάγκη να υπάρχει ως προστασία ένα εξωτερικό πρόβλημα. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο το αληθινό νόημα της συγχώρεσης έγκειται στο να κοιτάξουμε μαζί με τον Ιησού το σύστημα σκέψης του εγώ όπως αυτό εκδηλώνεται στον κόσμο, αναγνωρίζοντας αυτή την εκδήλωση ως προβολή της ενοχής του νου που δεν άφησε ποτέ την πηγή της. Έτσι ο Ιησούς λέει στο τέλος του τρίτου μαθήματος του Αγίου Πνεύματος ότι πρέπει «να επαγρυπνείς μόνο για τον Θεό και τη Βασιλεία Του» (Κ-6.V-Γ). Αυτό δεν είναι άμυνα αλλά επαγρύπνηση · να έχουμε επίγνωση για το εγώ, ώστε να μπορέσουμε τελικά να επιστρέψουμε στην επίγνωση της Βασιλείας.

(7:3-5) [το σώμα] **Θα είναι δυνατό και υγιές αν ο νους δεν του κάνει κακή χρήση, αποδίδοντας του ρόλους που δεν μπορεί να εκπληρώσει, ή σκοπούς πέρα από την εμβέλειά του και υψηλούς στόχους που δεν μπορεί να πετύχει. Τέτοιες προσπάθειες, γελοίες μεν, αλλά πολυαγαπημένες, είναι οι πηγές για τις παρανοϊκές επιθέσεις εναντίον του. Γιατί φαίνεται ότι προδίδει τις ελπίδες σου, τις ανάγκες σου, τις αξίες και τα όνειρά σου.**

Η εστίαση της προσοχής μας είναι το σώμα, το οποίο αναπόφευκτα θα μας απογοητεύσει. Μπορεί να μην φαίνεται όταν είμαστε νέοι, αλλά καθώς μεγαλώνουμε στη μέση ηλικία, αρχίζει η επιδείνωση μέχρι που πεθαίνουμε. Η εστίαση όμως, δεν πρέπει να είναι σε ένα δυνατό και υγιές σώμα, αλλά σε ένα νου που συγχωρεί. Όταν κοιτάμε με πραότητα την αμαρτία, την ενοχή και το μίσος του νου, αφήνοντας την αγάπη του Ιησού να γίνει η ταυτότητά μας, η ειρήνη διαποτίζει την εμπειρία μας εδώ η οποία δεν σχετίζεται με την κατάσταση του σώματος. Με άλλα λόγια, η προσοχή μετατοπίζεται από τις ανησυχίες του σώματος στο νου, όπου μαθαίνουμε να διακρίνουμε μεταξύ των δύο συστημάτων σκέψης του.

Μαθαίνουμε ότι όταν επιλέγουμε ενάντια στην αγάπη του Ιησού και υπέρ του εγώ, θα υποφέρουμε, θα στενοχωριόμαστε και θα δυστυχούμε, θα θυμώνουμε και θα αγχωνόμαστε και δεν θα κοιμόμαστε ούτε θα τρώμε καλά. Επιλέγοντας τον Ιησού οδηγεί αντίθετα σε μια ειρήνη που παραμένει, ανεξάρτητα από ό,τι φαίνεται να συμβαίνει στο σώμα - το δικό μας ή οποιουδήποτε άλλου. Το να μετατοπίσουμε την εστίαση από το σώμα στο νου μεταφράζεται στη μετατόπιση του σκοπού που υπηρετεί το σώμα: από την ενοχή του εγώ στη συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος. Το ακόλουθο απόσπασμα συνοψίζει αυτή τη μετατόπιση σκοπού, δείχνοντας πώς τα σώματά μας δεν τα αρνούμαστε ούτε τα αγνοούμε, αλλά απλώς τα επιστρέφουμε στο σωστό Δάσκαλο:

*Αν χρησιμοποιείς το σώμα για επίθεση, τότε είναι βλαβερό για σένα. Αν το χρησιμοποιείς για να φτάσεις το νου εκείνων που πιστεύουν ότι είναι σώματα, και να τους διδάξεις **μέσω** του σώματος ότι δεν είναι έτσι, τότε θα καταλάβεις τη δύναμη του νου που βρίσκεται μέσα σου. Αν χρησιμοποιείς το σώμα γι' αυτό και μόνο, τότε δεν μπορεί να το χρησιμοποιείς για επίθεση… Το Άγιο Πνεύμα δεν βλέπει το σώμα έτσι όπως το βλέπεις εσύ, διότι γνωρίζει ότι η μόνη πραγματικότητα που υπάρχει στο κάθε τι είναι η υπηρεσία που προσφέρει στον Θεό για χάρη της λειτουργίας που του δίνει Εκείνος… Το σώμα είναι είτε όμορφο είτε άσχημο, ειρηνικό ή βάρβαρο, χρήσιμο ή βλαβερό, ανάλογα με την χρήση που του δίνεται. (Κ-8.VII.3:1-3,6· 4:3)*

(8:1) Ο «εαυτός» που χρειάζεται προστασία δεν είναι πραγματικός.

Αυτή η δήλωση ισχύει τόσο σε σωματικό όσο και σε πνευματικό επίπεδο. Εφόσον ο εαυτός που βιώνουμε ως σώμα είναι μια ψευδαίσθηση, δεν χρειάζεται να τον υπερασπιστούμε. Πώς μπορούμε να υπερασπιστούμε το τίποτα; Όμως ο εαυτός που βιώνουμε ως σώμα είναι απλώς μια προβολή του ένοχου, αμαρτωλού εαυτού που έχουμε κάνει πραγματικότητα στο νου μας. Ούτε αυτός ο εαυτός χρειάζεται προστασία · μόνο να εξεταστεί με μια απαλή όραση και ένα γλυκό χαμόγελο καθώς εξαφανίζεται στο τίποτα. Το εγώ μας λέει ότι αυτός ο ένοχος εαυτός χρειάζεται προστασία και άμυνα - ο κόσμος και το σώμα. Επιπλέον, ένα εγγενές μέρος του σχεδίου του εγώ είναι ότι από τη στιγμή που το κάνουμε σωματικό ξεχνάμε ότι το κάναμε, πιστεύοντας ότι γεννιόμαστε στο σώμα - όχι από δική μας επιλογή - χωρίς να έχουμε άλλη δυνατότητα παρά μόνο να ακολουθήσουμε το σχέδιο του εγώ. Έτσι υπερασπιζόμαστε το σώμα, χωρίς να το συνειδητοποιούμε ότι αυτό καθαυτό είναι μια άμυνα ενάντια στην ενοχή του νου, που δεν είναι πιο αληθινή από το σώμα. Το τίποτα αμύνεται το τίποτα. Γι' αυτό ο Ιησούς μας συμβουλεύει ότι δεν χρειάζεται να κάνουμε τίποτα (K-18.VII): δεν υπάρχει κάποιο πρόβλημα που να χρειάζεται λύση, δεν υπάρχει καμία απειλή που να απαιτεί άμυνα. Χρειάζεται μόνο να θυμόμαστε ότι ερχόμαστε αντιμέτωποι με το τίποτα που αμύνεται το τίποτα.

(8:2-3) Το σώμα, όντας χωρίς αξία δεν χρειάζεται καμία άμυνα, απλά χρειάζεται να το αντιλαμβάνεσαι ξέχωρα από σένα, και τότε γίνεται ένας υγιές, χρήσιμο όργανο μέσα από το οποίο ο νους μπορεί να λειτουργήσει μέχρι που να μην το χρειάζεται πια. Ποιος θα ήθελε να το κρατήσει όταν η χρησιμότητά του παύσει;

Με άλλα λόγια, συνειδητοποιώ ότι το σώμα είναι μια αίθουσα διδασκαλίας, στην οποία μαθαίνω ότι δεν είμαι σώμα και ότι η ενοχή που έκανε το σώμα δεν είναι πραγματική. Το σώμα έτσι φαίνεται να είναι έξω από εμένα · μια αίθουσα διδασκαλίας στην οποία πιστεύει ότι έχει μπει ο νους μου. Όσο πιστεύω ότι βρίσκομαι εδώ, η εστίασή μου είναι το σώμα · όμως αυτή η εστίαση μπορεί να καθοδηγηθεί από διαφορετικό δάσκαλο. Η εστίαση του εγώ είναι ότι παραμένω ριζωμένος εδώ, προστατεύοντας τον εαυτό μου από κάθε άλλο σώμα. Ο σκοπός που έχει ο Ιησούς ωστόσο, είναι να δω το σώμα ως το όχημα μέσα στο οποίο αυτός με διδάσκει ότι δεν είμαι καθόλου σε αυτό. Ο Ιησούς με βοηθά να συνειδητοποιήσω ότι επέλεξα το σώμα για να αντιπροσωπεύσω την αμαρτία και την ενοχή, που προήλθαν από την απόφασή μου να προστατεύσω τον εαυτό μου από την Αγάπη του Θεού. Όταν καταλάβω τη δυναμική του νου, μπορώ να κάνω μια ουσιαστική και διαφορετική επιλογή.

Έτσι το σώμα αποκτά νόημα για μένα, επειδή ο σκοπός του έχει αλλάξει. Να θυμάστε ότι ο σκοπός είναι το παν. Όταν καταλαβαίνεις το σκοπό, καταλαβαίνεις και το νόημα. Ο Ιησούς διδάσκει ότι η μόνη ερώτηση που πρέπει να κάνουμε για οτιδήποτε είναι: «Για ποιο λόγο υπάρχει αυτό;» (K-4.V.6:7-9· K-24.VII.6:1-3). Ο σκοπός που έχει το σώμα από τη σκοπιά του εγώ είναι για να υπάρχει μια φυλακή από την οποία κανείς δεν θα αποδράσει. Για το Άγιο Πνεύμα είναι μια αίθουσα διδασκαλίας, και όταν μαθαίνουμε τα μαθήματά Του όλοι «αποδράμε», απλώς συνειδητοποιώντας ότι εξαρχής δεν ήμασταν ποτέ στο σώμα. Γι' αυτό ο Ιησούς περιγράφει αυτή τη φυγή από το σώμα ως μια σιωπηλή συγχώνευση στο νου:

Δεν υπάρχει καθόλου βία σε αυτή την απόδραση. Το σώμα δεν δέχεται επίθεση, αλλά απλά γίνεται ορθά αντιληπτό. Δεν σε περιορίζει, απλά επειδή εσύ δεν θέλεις να γίνει κάτι τέτοιο. Στην πραγματικότητα δεν «ανυψώνεσαι έξω» από αυτό · δεν μπορεί να σε περιέχει. Πας εκεί που θέλεις να βρίσκεσαι, κερδίζοντας, όχι χάνοντας, μια αίσθηση του Εαυτού… Έλα σε αυτό το καταφύγιο, εκεί όπου μπορείς να είσαι ο εαυτός σου με ειρήνη. Όχι μέσω της καταστροφής, όχι μέσω της βίαιης απόδρασης, αλλά απλά μέσω μιας σιωπηλής συγχώνευσης. (K-18.VI.13:1-5· 14:5-6)

(9:1) Όταν υπερασπίζεσαι το σώμα επιτίθεσαι στο νου σου.

Επιστρέφουμε στο κεντρικό θέμα του μαθήματος, όταν υπερασπίζομαι το σώμα επιβεβαιώνω ότι είναι αδύναμο και ευάλωτο - εκεί έξω υπάρχει κάτι από το οποίο χρειάζεται να προστατευτώ. Ωστόσο, αν βλέπω το σώμα μου πως είναι ευάλωτο από την εξωτερική αμαρτία, είναι μόνο γιατί πρώτα έκανα την αμαρτία αληθινή στο νου μου και κατέληξα στο συμπέρασμα ότι χρειαζόμουν προστασία από αυτήν, το οποίο είναι το σχέδιο άμυνας του εγώ που με κάνει να προβάλλω την αμαρτία πάνω σε σας · αποφεύγοντας έτσι το αναπόφευκτο και τιμωρητικό αποτέλεσμα της. Όταν για τα προβλήματα που έχω εδώ ζητώ τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος, λέω ότι έχω ένα χειρότερο πρόβλημα μέσα στο νου μου που δεν θέλω να το δω. Έτσι ο Ιησούς διδάσκει ότι κάνουμε επίθεση στο νου μας όταν υπερασπιζόμαστε το σώμα - έχει γίνει πραγματική η αμαρτία και στη συνέχεια καθίσταται εντελώς απρόσιτη στη διόρθωση.

(9:2) Διότι βλέπεις τα σφάλματά του [του νου σου]**, τις αδυναμίες του, τα όρια και τις ελλείψεις από τις οποίες νομίζεις ότι το σώμα πρέπει να σωθεί.**

Έχω δει την αμαρτία και το κακό, την ενοχή και το φόβο μέσα στο νου μου αλλά, προβάλλοντας αυτό το σκοτάδι, πίστεψα ότι βρίσκεται παντού γύρω μου, ένα πρόβλημα από το οποίο το σώμα μου πρέπει να σωθεί. Γι' αυτό χρειάζομαι ένα σχέδιο άμυνας να με προστατεύσει από την εξωτερική απειλή, και όχι να απαντήσω στο πραγματικό ερώτημα που παραμένει κρυφό: Γιατί επέλεξα την ενοχή του εγώ εξαρχής;

(9:3-4) Δεν θα βλέπεις το νου ως χωριστό από τις συνθήκες του σώματος. Και θα επιβάλλεις στο σώμα όλο τον πόνο που προέρχεται από την δοξασία ότι ο νους είναι περιορισμένος και εύθραυστος, εντελώς διαχωρισμένος από τους άλλους νόες και από την Πηγή του.

Η σκέψη στο νου μου ότι είμαι διαχωρισμένος από τον Θεό, και επομένως αμαρτωλός, ένοχος, εύθραυστος και ευάλωτος, προβάλλεται και φαίνεται στο σώμα μου που γίνεται σαν το νου μου, τον οποίο δεν θυμάμαι πια. Όλα όσα βλέπω και γνωρίζω τώρα είναι εξωτερικά. Κατά συνέπεια, οι σκέψεις του νου μου είναι οι ίδιες σκέψεις στον εγκέφαλό μου · μόνο που, παρόλο που υπάρχουν μέσα μου, τις βλέπω να προέρχονται από έναν κόσμο στον οποίο γεννήθηκα. Αυτός ο κόσμος γίνεται πραγματικότητα, γεγονός που δηλώνει ότι είμαι διαχωρισμένος από όλους τους άλλους · ένα γεγονός που είναι μια σκιά της σκέψης που λέει ότι έχω διαχωριστεί από την Πηγή μου, και υπάρχω ως ανεξάρτητος και ελεύθερος. Η ενοχή που ακολουθεί οδυνηρά αυτή την αμαρτωλή σκέψη μετατοπίζεται στο σώμα, το οποίο «νιώθει» τον πόνο, αλλά δεν γνωρίζει την πηγή του. Γι' αυτό ο Ιησούς μας λέει σε ένα γνωστό απόσπασμα ότι το σώμα δεν είναι το πρόβλημα:

*Είναι πράγματι παράλογη άποψη να θεωρείς υπεύθυνο για την όραση ένα πράγμα που δεν μπορεί να βλέπει, και να το κατηγορείς για τους ήχους που δεν σου αρέσουν, παρόλο που αυτό δεν μπορεί να ακούσει. Δεν υποφέρει από τις τιμωρίες που του δίνεις γιατί δεν έχει συναισθήματα. Συμπεριφέρεται με τρόπους που εσύ θέλεις, αλλά ποτέ δεν κάνει την επιλογή. Δεν έχει γεννηθεί και δεν πεθαίνει. Μπορεί μόνο να ακολουθήσει άσκοπα το μονοπάτι επάνω στο οποίο έχει τοποθετηθεί… Το στέλνεις για να αναζητήσει τον διαχωρισμό και να διαχωριστεί. Και μετά το μισείς, όχι για ό,τι είναι, αλλά για τις χρήσεις που του έχεις αποδώσει… Αυτό βλέπει και ενεργεί για **σένα**… Και είναι αδύναμο και μικρό από δική σου επιθυμία… Το μισείς, ωστόσο νομίζεις ότι είναι ο εαυτός σου, και ότι, χωρίς αυτό ο εαυτός σου είναι χαμένος. (K-28.VI.2:1-5· 3:2-3,6,8· 4:2)*

Αυτό το διεισδυτικό απόσπασμα εκθέτει όσο πιο ξεκάθαρα γίνεται την παράνοια του να εστιάζουμε στο σώμα - είτε ως μια πηγή ευχαρίστησης ή πόνου, είτε ως ένα αντικείμενο σεβασμού ή αποστροφής - όταν το πραγματικό πρόβλημα είναι η δύναμη της λήψης αποφάσεων του νου,

καθώς επίσης και η λύση. Η άμυνα δικαιολογείται μόνο όταν γίνεται κατανοητή ως επαγρύπνηση ενάντια στο ότι επιλέξαμε το εγώ.

(10:1-3) Αυτές είναι οι σκέψεις που χρειάζονται θεραπεία, και το σώμα θα ανταποκριθεί με υγεία όταν έχουν διορθωθεί και αντικατασταθεί από την αλήθεια. Αυτή είναι η μόνη πραγματική άμυνα του σώματος. Όμως είναι αυτό που αναζητάς για να το υπερασπίσεις;

Το πρόβλημα, για άλλη μια φορά, είναι ότι αρνείστε την ενοχή του νου, την προβάλλετε στο σώμα, το οποίο στη συνέχεια φαίνεται να αρρωσταίνει. Όμως, η ασθένεια δεν είναι το σύμπτωμα, αλλά η ενοχή μέσα στο νου. Αυτό σημαίνει ότι εάν ο νους σας έχει θεραπευθεί - δηλαδή η ενοχή έχει φύγει - δεν είστε άρρωστοι, ανεξάρτητα από το πώς φαίνεται το σώμα σας. Έτσι ο Ιησούς μας προειδοποιεί:

… Τίποτα δεν τυφλώνει τόσο πολύ όσο η αντίληψη της μορφής. Διότι η θέαση της μορφής σημαίνει ότι η κατανόηση έχει συσκοτιστεί. (K-22.III.6:7-8)

Το να αντιλαμβάνεσαι τη μορφή του σώματος δεν είναι όραση, διότι βλέπεις αυτό που σου λέει το εγώ, και αυτό είναι τύφλωση. Το να κρίνουμε την ασθένεια σύμφωνα με τα σωματικά συμπτώματα είναι ένα παράδειγμα μη όρασης, γιατί η ασθένεια είναι η πίστη στην πραγματικότητα της ενοχής, μαζί με τις συνακόλουθες σκέψεις της αδυναμίας και τρωτότητας. Εάν ο νους σας είναι υγιής, το σώμα πρέπει να είναι «υγιές», παρότι φαίνεται να συμβαίνει το αντίθετο, γιατί το σώμα αρχικά δεν ήταν άρρωστο. Απλώς υπάκουσε σ' αυτό που υπαγόρευσε ο νους. Η σύγχυση της αιτιώδους σύνδεσης που υπάρχει ανάμεσα στο νου και το σώμα είναι κοινή στους μαθητές των Μαθημάτων. Ο αναγνώστης μπορεί να θυμηθεί αυτή τη συζήτηση στις αρχές του κειμένου:

… Η ασθένεια ή η «εσφαλμένη κατάσταση του νου» είναι το αποτέλεσμα της σύγχυσης επιπέδων υπό την έννοια ότι πάντα συνεπάγεται ότι αυτό που είναι λανθασμένο σε ένα επίπεδο μπορεί να επηρεάσει αρνητικά ένα άλλο. Επανειλημμένα έχουμε αναφερθεί στα θαύματα ως μέσο διόρθωσης της σύγχυσης επιπέδων επειδή όλα τα λάθη πρέπει να διορθωθούν στο επίπεδο το οποίο συμβαίνουν. Μόνο ο νους είναι ικανός να διαπράξει σφάλμα. Το σώμα μπορεί να ενεργήσει εσφαλμένα, μόνο επειδή έχει ανταποκριθεί σε εσφαλμένη σκέψη. (K-2.IV.2:2-5)

Το σημείο αυτό τονίζεται με το παρακάτω απόσπασμα του κειμένου, διευκρινίζοντας ξανά τη σύγχυση που έχουμε στο να κατανοήσουμε ότι ο νους είναι η πηγή της ασθένειας. Όπως έχουμε ήδη δει σε ένα άλλο πλαίσιο, πώς μπορεί το τίποτα - δηλαδή το σώμα - να είναι άρρωστο; Αυτό είναι το απόσπασμα:

*… Έτσι το σώμα θεραπεύεται από τα θαύματα επειδή δείχνουν ότι ο νους έφτιαξε την αρρώστια, και επιστράτευσε το σώμα να είναι το θύμα, ή το αποτέλεσμα, αυτού που ο νους έφτιαξε. Ωστόσο το μισό μάθημα δεν θα διδάξει το ολόκληρο. Το θαύμα είναι άχρηστο αν μάθεις μόνο ότι το σώμα μπορεί να θεραπευτεί, γιατί δεν είναι αυτό το μάθημα που στάλθηκε για να διδάξει. Το μάθημα είναι ότι ο **νους** ήταν άρρωστος που σκέφτηκε ότι το σώμα μπορούσε να αρρωστήσει · προβάλλοντας την ενοχή του δεν προκάλεσε τίποτα, και δεν είχε αποτελέσματα. (K-28.II.11:4-7)*

Με λίγα λόγια, το ζήτημα είναι ότι επιδιώκουμε να διορθώσουμε το δικό μας πρόβλημα στο επίπεδο του σώματος, και όχι να κατευθύνουμε την προσοχή μας στην πηγή του - την απόφαση που πήρε ο νους να συνεχίζει να ταυτίζεται με το εγώ. Η απόφαση αυτή είναι η ασθένεια και η αλλαγή της απόφασης είναι η θεραπεία. Πράγματι, η μόνη άμυνα του σώματος που είναι πραγματική είναι το να αλλάξουμε την απόφαση που πήρε ο νους.

(10:4) Εσύ του προσφέρεις προστασία από κάτι από το οποίο δεν ωφελείται καθόλου, παρά απλά προσθέτει στην δυστυχία του νου σου.

Όσο περισσότερο επιδιώκουμε να προστατεύσουμε το σώμα, τόσο περισσότερο ενισχύουμε και κρύβουμε την ενοχή στο νου μας. Η ενοχή είναι η πηγή της στενοχώριας μας · και, παρόλο που περνά απαρατήρητη, η στενοχώρια θα συνεχιστεί. Θυμόμαστε αυτές τις λέξεις:

… Για ένα πράγμα ήσουν σίγουρος: Από όλες τις πολλές αιτίες που αντιλαμβανόσουν ότι φέρνουν πόνο και βάσανα σε σένα, η ενοχή σου δεν ήταν ανάμεσά τους. (K-27.VII.7:4)

Συχνά έχουμε την ψευδαίσθηση ότι χρειάζεται να αντιμετωπίσουμε ένα πρόβλημα εξωτερικά, νομίζοντας ότι όλα είναι υπέροχα: όλα είναι του Θεού, όλα είναι στον Ουρανό Του και όλα πάνε καλά στον κόσμο. Ωστόσο, το μόνο που έχει συμβεί είναι ότι η ενοχή που υπάρχει στο νου παραμένει απαρατήρητη, και ως εκ τούτου θεριεύει και προβάλλεται. Έτσι δημιουργούμε ολοένα και περισσότερα προβλήματα, είτε στο σώμα - το δικό μου ή το δικό σας - ή σε κάτι άλλο.

(10:5) Δεν θεραπεύεις, απλά μόνο απομακρύνεις την ελπίδα της θεραπείας, διότι αποτυγχάνεις να δεις πού πρέπει να βρίσκεται η ελπίδα για να έχει νόημα.

Αυτή είναι μια σημαντική πρόταση, στην οποία ο Ιησούς επιστρέφει στο τέλος του μαθήματος. Κάθε φορά που αντιμετωπίζουμε ένα εξωτερικό πρόβλημα - στον προσωπικό μας κόσμο ή στον κόσμο γενικότερα - δεν μπορούμε να θεραπεύσουμε τίποτα. Πράγματι, κάνουμε ακριβώς το αντίθετο καταστρέφοντας την αληθινή ελπίδα της θεραπείας: η οποία είναι το μέρος που λαμβάνουμε τις αποφάσεις στο νου μας - η πηγή του προβλήματος και η λύση του. Εφόσον το πρόβλημα είναι ότι επιλέξαμε ενάντια στην Αγάπη του Θεού, η ελπίδα βρίσκεται μόνο στο να επιστρέψουμε στον λήπτη των αποφάσεων και να επιλέξουμε ξανά, λέγοντας: έκανα λάθος επιλέγοντας το εγώ, έναν ψεύτικο δάσκαλο που δεν λέει την αλήθεια. Ο αληθινός Δάσκαλος είναι το Άγιο Πνεύμα, και αυτό που θέλω να ακούσω είναι το δικό Του μήνυμά της Επανόρθωσης.

Με άλλα λόγια, όταν εστιάζουμε στο σώμα είτε ως πρόβλημα είτε ως απάντηση, αρνούμαστε το νου, που είναι το μόνο πράγμα που μπορεί να μας σώσει · όχι ο Ιησούς, το Άγιο Πνεύμα, ο Θεός ή τα *Μαθήματα Θαυμάτων* - μόνο εμείς μπορούμε να μας σώσουμε, όταν επιλέγουμε τη βοήθειά Τους, η οποία είναι ανίσχυρη αν επιλέξουμε εναντίον της. Επομένως, η ουσία είναι η επιλογή διαφορετικού δασκάλου. Ο ρόλος του Ιησού είναι να μας υπενθυμίζει αυτή τη δύναμη του νου μας, όπως έκανε στην Helen σε αυτή τη σύσταση κατά τη διάρκεια των πρώτων εβδομάδων της γραφής των Μαθημάτων:

… Και δεν θα σε βοηθούσα καθόλου αν υποβίβαζα την δύναμη της δικής σου σκέψης. Αυτό θα ερχόταν σε άμεση αντίθεση με τον σκοπό αυτών των μαθημάτων. (K-2.VII.1:5-6)

Η επόμενη ενότητα του μαθήματος ασχολείται συγκεκριμένα με το να προγραμματίζουμε, και επιτρέψτε μου να επαναλάβω ότι ο Ιησούς δεν εννοεί ότι πρέπει να παραιτηθούμε από τον προγραμματισμό για το μέλλον. Είναι προφανές, για παράδειγμα, ότι το Ίδρυμά μας δεν θα μπορούσε να έχει κάποιο πρόγραμμα διδασκαλίας αν δεν σχεδιάζαμε για το μέλλον. Αυτός εννοεί να μην κάνει κάποιος σχέδια *μόνος του*. Η σημαντική προαναφερθείσα ενότητα «Δεν χρειάζεται να κάνω τίποτα» θέτει το ίδιο θέμα (K-18.VII) - ο Ιησούς δεν εννοεί να πάρουμε κυριολεκτικά αυτή τη δήλωση. Η Helen είχε προφανώς πολλά «κάνει» όταν κατέγραψε τα μαθήματά του. Και πάλι, δεν πρέπει να κάνουμε τίποτα *μόνοι μας*. Θα το πούμε ακόμη πιο συγκεκριμένα, όταν σχεδιάζουμε ή συμπεριφερόμαστε με οποιονδήποτε τρόπο, είναι επειδή έχουμε ορίσει το πρόβλημα μόνοι μας και επομένως πιστεύουμε ότι γνωρίζουμε τη λύση.

Συχνά ζητάμε από το Άγιο Πνεύμα να μας βοηθήσει να λύσουμε ένα πρόβλημα που πρώτα έχουμε δημιουργήσει ως πραγματικό. Ο λόγος που δεν χρειάζεται να κάνουμε τίποτα είναι ότι δεν υπάρχει πρόβλημα προς επίλυση. Αυτό που απαιτεί λύση είναι το να πιστεύουμε ότι υπάρχει ένα πρόβλημα

από το οποίο χρειάζεται να σωθούμε. Το *μόνο* πρόβλημα είναι γιατί θα επιλέγαμε έναν δάσκαλο ο οποίος θα μας το έλεγε αυτό. Επομένως, αφού το πρόβλημα είναι η λανθασμένη επιλογή, η διόρθωση έγκειται απλώς στην επιλογή του κατάλληλου δασκάλου. Γι' αυτό ο Ιησούς μας παροτρύνει να μην κάνουμε τίποτα χωρίς αυτόν, και γιατί «ο θεραπευμένος νους δεν σχεδιάζει», διότι θα σχεδιάσουμε να λύσουμε ένα πρόβλημα που δεν υπάρχει, το οποίο είναι ένα προπέτασμα καπνού για να κρύψουμε το πραγματικό πρόβλημα ότι επιλέξαμε λανθασμένα.

Θα το επαναλάβω ξανά, ο Ιησούς δεν λέει ότι δεν πρέπει να κάνουμε πράγματα στον κόσμο. Ένα από τα πιο σημαντικά πράγματα που πρέπει να θυμάται κάθε μαθητής των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι να είναι φυσιολογικός. Το μάθημα 155 λέει ότι πρέπει να μοιάζετε με όλους τους άλλους, με τη μόνη διαφορά ότι θα χαμογελάτε πιο συχνά (Εργ.155.1:2-3). Θα τρώτε, θα πίνετε, θα ντύνεστε και θα έχετε ασφαλιστικά προγράμματα όπως όλοι οι άλλοι - κάνοντας ό,τι κάνουν οι άλλοι, αλλά διαφορετικά επειδή ενεργείτε με έναν διαφορετικό δάσκαλο, χαμογελάτε πιο συχνά επειδή ο Ιησούς μόνο χαμογελά. Το εγώ χαμογελάει μόνο όταν θέλει κάτι, που σημαίνει ότι το χαμόγελό του αντανακλά τον φόνο. Θυμηθείτε αυτή την βαρυσήμαντη δήλωση από το κείμενο:

… Ό,τι δεν είναι αγάπη είναι φόνος. (Κ-23.IV.1:10)

(11:1-2) Ένας θεραπευμένος νους δεν κάνει σχέδια. Διεκπεραιώνει τα σχέδια που λαμβάνει ακούγοντας την σοφία που δεν είναι δική του.

Πολλοί μαθητές των Μαθημάτων πιστεύουν ότι ακολουθούν αυτή την αρχή επειδή ζητούν από τον Ιησού τα πάντα. Ωστόσο, χωρίς να το γνωρίζουν πέφτουν στην παγίδα του εγώ επειδή του ζητούν την ερώτησή *τους*, και επομένως μπορούν να λάβουν απάντηση μόνο με τους δικούς *τους* όρους. Το ίδιο το γεγονός ότι ζητούν κάτι συγκεκριμένο - π.χ. σωματική θεραπεία, μια θέση στάθμευσης, χρήματα, κάποια σχέση - περιορίζει την απάντηση που λαμβάνουν. Είναι αλαζονεία να πιστεύουν ότι γνωρίζουν το πρόβλημα και μετά να απαιτούν από τον Ιησού να τους το λύσει. Αυτός είναι ο λόγος που μας προειδοποιεί να μην ζητάμε κάτι συγκεκριμένο, όπως σε αυτό το απόσπασμα που επανεξετάστηκε:

Το μυστικό της σωστής προσευχής είναι να ξεχάσεις τα πράγματα που νομίζεις πως χρειάζεσαι. Το να ζητάς κάτι συγκεκριμένο είναι το ίδιο σαν να κοιτάς την αμαρτία και μετά να την συγχωρείς. Ακόμα, με τον ίδιο τρόπο, στην προσευχή παραβλέπεις της εξειδικευμένες ανάγκες σου έτσι όπως τις βλέπεις, και τις αναθέτεις στα Χέρια του Θεού. Εκεί γίνονται τα δώρα σου σ' Αυτόν, διότι Του λένε ότι δεν επιθυμείς να έχεις άλλους θεούς εκτός από Αυτόν · ούτε Αγάπη άλλη εκτός από την δική Του. Ποια άλλη, λοιπόν, θα μπορούσε να είναι η απάντησή Του από την επιστροφή Του στην μνήμη σου; Μπορείς αυτό να το ανταλλάξεις για μια ασήμαντη συμβουλή για ένα πρόβλημα που διαρκεί μόνο μια στιγμή; Ο Θεός απαντά μόνο για την αιωνιότητα. Αλλά και όλες οι μικρές απαντήσεις περιέχονται μέσα σε αυτό. (Τρ-1.Ι.4)

Το να ζητάς από τον Ιησού κάποια συγκεκριμένη βοήθεια δεν είναι αμαρτία, αλλά περιορίζει την απάντησή του, όπως ο ίδιος προειδοποίησε την Helen σε αυτό το μήνυμα λίγο πριν αρχίσει να γράφει *Το Τραγούδι της Προσευχής*. Επαναλαμβάνουμε το κεντρικό θέμα του εδώ, το οποίο προϊδεάζει αυτό που επρόκειτο να συμβεί σε αυτό που τώρα είναι το βιβλιαράκι:

Κάθε συγκεκριμένη ερώτηση περιλαμβάνει μεγάλο αριθμό υποθέσεων που αναπόφευκτα περιορίζει την απάντηση. Μια συγκεκριμένη ερώτηση είναι στην πραγματικότητα μια απόφαση σχετικά με το είδος της απάντησης που είναι αποδεκτή. Ο σκοπός των λέξεων είναι να περιορίσουν, και περιορίζοντας, να κάνουν μια τεράστια περιοχή εμπειρίας πιο διαχειρίσιμη. Αλλά αυτό σημαίνει διαχειρίσιμη από εσένα. Για πολλές πτυχές της ζωής σε αυτόν τον κόσμο αυτό είναι απαραίτητο. Όχι όμως για να ζητάς. Ο Θεός δεν χρησιμοποιεί λέξεις και δεν απαντά με λόγια. Μπορεί μόνο να

«μιλήσει» στον Χριστό μέσα σου, ο Οποίος μεταφράζει την Απάντησή Του σε οποιαδήποτε γλώσσα μπορείς να κατανοήσεις και να αποδεχτείς.… Οι απαντήσεις δεν εξαρτώνται από ***εσένα****. Κάθε όριο που βάζεις σ' αυτές παρεμβάλει την ακοή. Η φωνή του Θεού είναι σιωπηλή και μιλάει σιωπηλά. Αυτό σημαίνει ότι δεν διατυπώνεις την ερώτηση και ότι δεν περιορίζεις την απάντηση… Το μόνο πραγματικό αίτημα είναι για την Απάντηση του Θεού. Το αίτημα χρειάζεται την ταπεινότητα της εμπιστοσύνης, όχι την αλαζονεία της ψευδούς βεβαιότητας. (Απουσία από τη Ευτυχία, σελ. 445-46, 450)*

Αυτή λοιπόν, είναι η απάντηση στο γιατί δεν πρέπει να σχεδιάζουμε: Δεν ξέρουμε τι χρειαζόμαστε, πόσο μάλλον τι πρέπει να σχεδιάσουμε. Επομένως, ο *προγραμματισμός-για-κάτι-συγκεκριμένο* είναι το ίδιο σφάλμα με το να *ζητάς-κάτι-συγκεκριμένο*. Οι ενέργειες και οι προσπάθειές μας τοποθετούνται πολύ καλύτερα στο να ζητάμε βοήθεια για να συγχωρέσομε, γιατί αυτό και μόνο θα αφαιρέσει τα εμπόδια για να ακούμε τη Φωνή της αγάπης, η σοφία της Οποίας μας καθοδηγεί απαλά στα λόγια και τις πράξεις μας. Η ενοχή είναι το πρόβλημα, η συγχώρεση είναι η απάντηση. Δεν χρειάζεται ποτέ να είμαστε πιο συγκεκριμένοι από αυτό.

(11:3) [ο θεραπευμένος νους] **Περιμένει μέχρι να διδαχθεί τι πρέπει να κάνει, και έπειτα προχωρά στην πράξη.**

Αυτό προϋποθέτει ότι επιλέγουμε το Άγιο Πνεύμα ως Δάσκαλό μας, που σημαίνει ότι Αυτός είναι ο Ένας που μας διδάσκει για τη φύση του προβλήματός μας. Στις αρχές του βιβλίου εργασιών, ο Ιησούς μας δίδαξε ότι δεν ποτέ ενοχλούμαι για τον λόγο που νομίζω (Εργ.5). Για να αντιμετωπίσουμε αυτό που νομίζουμε πως είναι το πρόβλημα, αναπτύσσουμε σχέδια και άμυνες. Εάν είμαστε «καλοί» μαθητές των Μαθημάτων, φέρνουμε μέσα το Άγιο Πνεύμα ώστε να γίνει μέρος του δικού *μας* σχεδίου, το οποίο είναι να παρατηρούμε την αναστάτωση η οποία προκαλείται από αυτό που *εμείς* έχουμε αποφασίσει και που χρειάζεται άμυνα. Η πραγματική του διδασκαλία, ωστόσο, είναι η συγχώρεση - η κατάρρευση των δικών μας εμποδίων ώστε να μπορέσουμε να ακούσουμε. Όταν αυτά εξαφανιστούν, είμαστε ελεύθεροι για να διδαχτούμε τι να πούμε ή τι να κάνουμε. Επομένως, εστιάζουμε μόνο στο να φέρουμε το σκοτάδι των ψευδαισθήσεών μας στο φως της δικής Του αλήθειας:

… Η επέκταση της συγχώρεσης είναι η λειτουργία του Αγίου Πνεύματος. Άφησέ την σε Εκείνο. Ας σε απασχολεί μόνο να Του δίνεις αυτό που μπορεί να επεκταθεί. Μην κρατάς κανένα σκοτεινό μυστικό που να μην μπορεί να χρησιμοποιήσει, παρά πρόσφερέ Του τα μικρά δωράκια που μπορεί να επεκτείνει παντοτινά. Θα πάρει το κάθε ένα ξεχωριστά και θα το μετατρέψει σε ισχυρή δύναμη για την ειρήνη. Δεν θα παρακρατήσει ούτε μια ευλογία από αυτό, ούτε θα το περιορίσει με κανένα τρόπο. (Κ-22.VI.9:2-7)

Το να μάθουμε πραγματικά από τον Δάσκαλό μας δεν σημαίνει να μάθουμε τι πρέπει να κάνουμε, αλλά πρώτα να μάθουμε ποιο είναι το δικό μας πρόβλημα και να ζητήσουμε βοήθεια για να δούμε την κατάσταση διαφορετικά. Κοιτάζοντας μέσα από τα δικά Του μάτια, συνειδητοποιούμε ότι η κατάσταση - προβλήματα, παράπονα, πόνος - είναι μέρος του σχεδίου του εγώ για να μας μπερδέψει ως προς το πού βρίσκεται πραγματικά το πρόβλημα. Τα δικά *μας* σχέδια μας οδηγούν ακόμα πιο βαθιά στον κόσμο των σωμάτων · το σχέδιο του Αγίου Πνεύματος ή του Ιησού μας επιστρέφουν στο νου. Αυτή η διαδικασία συνοψίζεται περιεκτικά στο ακόλουθο απόσπασμα σε ένα από τα αρχικά κεφάλαια του κειμένου:

… Εγώ μπορώ να αναλάβω τον έλεγχο σε όλα όσα δεν έχουν σημασία, ενώ η καθοδήγησή μου θα οδηγεί όλα όσα έχουν, αν εσύ το επιλέξεις. Τον φόβο δεν μπορώ να τον ελέγξω, αλλά μπορεί να

τεθεί υπό τον δικό σου έλεγχο. Ο φόβος με εμποδίζει να σου δώσω τον δικό μου έλεγχο. (K-2.VI.1:3-5)

Όταν δίνουμε στον Ιησού το φόβο μας, μπορεί να τον *ελέγξει*. Αυτό ελευθερώνει την αγάπη του να ρέει μέσα από το νου μας, καθοδηγώντας απαλά τις σκέψεις, τα λόγια και τη συμπεριφορά μας.

(11:4-5) [ο θεραπευμένος νους] **Δεν βασίζεται στον εαυτό του για τίποτα εκτός από την επάρκειά του να διεκπεραιώσει τα σχέδια που του έχουν ανατεθεί. Είναι ασφαλής με την βεβαιότητα ότι κανένα εμπόδιο δεν μπορεί να καθυστερήσει την πρόοδό του στο να επιτύχει οποιουδήποτε στόχο που υπηρετεί το ανώτερο σχέδιο για το καλό όλων.**

Είμαι επαρκής για να εκπληρώσω τα σχέδια που έχουν ανατεθεί στο νου μου όταν αφήνω το Άγιο Πνεύμα να είναι ο Δάσκαλος και ο οδηγός μου. Το «μεγαλύτερο σχέδιο» είναι η Επανόρθωση, η οποία πραγματοποιείται από κάθε φαινομενικά διαχωρισμένο κομμάτι του Υιού που εξασκεί τα καθημερινά του μαθήματα της συγχώρεσης, τα οποία περιλαμβάνουν την επιλογή ενός διαφορετικού δασκάλου, αυτού της συγχώρεσης. Στο μάθημα 134 είδαμε πώς το εγώ μας διδάσκει να συγχωρούμε κάνοντας την αμαρτία αληθινή και μετά την παραβλέπουμε. Ο αληθινός Δάσκαλος, ο Δάσκαλος της συγχώρεσης μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι το πρόβλημα που χρειάζεται συγχώρεση είναι μέσα στο νου μας, επειδή το βάζουμε εκεί για να διατηρήσουμε ανέπαφη τη διαχωρισμένη ύπαρξή μας. Γνωρίζω ότι είμαι επαρκής για να εκπληρώσω τον ρόλο μου σε αυτό το σχέδιο, διότι έχω έναν Δάσκαλο που θα με καθοδηγήσει να βρω μέσα μου τη βοήθεια στο πρόβλημα και όχι εξωτερικά. Το Άγιο Πνεύμα είναι η μεγάλη αρχή διόρθωσης - η Επανόρθωση - καθώς Αυτό αναιρεί αυτό που δεν υπήρξε ποτέ.

(12:1) Ένας θεραπευμένος νους είναι απαλλαγμένος από την πίστη ότι πρέπει να κάνει σχέδια, παρόλο που δεν μπορεί να γνωρίζει την έκβαση που είναι καλύτερη, το μέσο με το οποίο πρέπει να την πετύχει, ούτε το πώς ν' αναγνωρίσει το πρόβλημα για την επίλυση του οποίου φτιάχτηκε το σχέδιο.

Ο θεραπευμένος νους συνειδητοποιεί ότι δεν ξέρει τίποτα και είναι ευγνώμων που δεν ξέρει τίποτα. Αυτό δεν είναι ένα αλαζονικό συμπέρασμα ότι γνωρίζει το πρόβλημα, άρα και τη λύση του. Νομίζουμε ότι γνωρίζουμε το πώς πρέπει να ανταποκρίνονται οι άνθρωποι στα προβλήματά μας - είτε πρόκειται για κάποιον με τον οποίο ζούμε ή εργαζόμαστε, είτε για τον ίδιο τον Ιησού - επειδή νομίζουμε πως γνωρίζουμε τι χρειαζόμαστε. Ωστόσο, όλα αυτά είναι ένα τέχνασμα του εγώ, έτσι όταν οι άνθρωποι δεν μας δίνουν αυτό που χρειαζόμαστε, θα είμαστε θυμωμένοι δικαιολογημένα. Συνεπώς δεν θέλουμε πραγματικά βοήθεια, όσο αγαπάμε την ατομικότητά μας. Όμως όταν αναγνωρίσουμε το λάθος μας και επιλέξουμε τον αληθινό Θεραπευτή ως Δάσκαλό μας, αφαιρείται από πάνω μας ένα τεράστιο βάρος. Δεν χρειάζεται πλέον να ανησυχούμε για τίποτα, διότι συνειδητοποιούμε ότι η ίδια η ανησυχία είναι μια άμυνα, ότι είναι μια ανησυχία για μια απατηλή άμυνα (το σώμα) για ένα απατηλό πρόβλημα (το νου).

(12:2-3) [Ο μη θεραπευμένος νους] **Μέχρι να το αναγνωρίσει αυτό, θα κάνει κακή χρήση του σώματος με τα σχέδιά του. Αλλά όταν δεχτεί αυτό ως αληθινό, τότε θεραπεύεται, και αφήνει το σώμα να φύγει.**

Μέχρι να αποδεχτούμε ότι δεν γνωρίζουμε τίποτα και ότι ο Ιησούς γνωρίζει τα πάντα, θα κάνουμε κακή χρήση του σώματος. Πρέπει να είναι έτσι, γιατί αν στραφώ εναντίον του Ιησού νιώθω ένοχος, νομίζοντας ότι γνωρίζω καλύτερα από αυτόν. Η ενοχή είναι τόσο συντριπτική που αναγκάζομαι να την προβάλλω, βλέποντας το πρόβλημά μου στο σώμα - το δικό σας ή το δικό μου - και μετά κάνω κάτι για αυτό. Κατά συνέπεια, κάνω κακή χρήση του σώματος επειδή το βλέπω ως πραγματικό, και όχι ως άμυνα ενάντια στην ενοχή του νου μου που πρώτα έκανα πραγματική. Κάνοντας το σώμα

μέρος της πραγματικότητας επομένως, γίνεται σοβαρό πρόβλημα και ανησυχία, το οποίο απαιτεί προσοχή και άμυνα.

(13:1) Η υποδούλωση του σώματος στα σχέδια που καταστρώνει ο μη θεραπευμένος νους για να σωθεί, κάνει το σώμα να ασθενεί.

Τα σχέδια που καταστρώνει ο εγωικός μη θεραπευμένος νους για τον εαυτό του είναι πάντα μια έκφραση της *συγχώρεσης-με-σκοπό-την-καταστροφή* - βλέποντας το πρόβλημα σε ένα σώμα. Πρέπει να κάνει το σώμα να ασθενήσει γιατί ένας ανίατος νους έχει στραφεί ενάντια στο Άγιο Πνεύμα, που τον αφήνει διαχωρισμένο αμαρτωλό και ένοχο, το οποίο *είναι* η ασθένεια. Μόλις ασθενήσει, ο νους δεν έχει άλλη λύση παρά να προβάλει την ενοχή, δίνοντας έτσι στο σώμα τα σωματικά/ψυχολογικά συμπτώματα που ονομάζουμε ασθένεια. Θα το ξαναπούμε, η αληθινή ασθένεια βρίσκεται στο νου, αλλά βιώνεται στο σώμα λόγω της ανάγκης που έχει το εγώ να ξεφύγει από την ασθένεια της ενοχής, προστατεύοντας έτσι το νου από κάθε πιθανότητα αλλαγής.

(13:2) [Ο μη θεραπευμένος νους] **Δεν είναι ελεύθερος να είναι το μέσο βοήθειας σε ένα σχέδιο που υπερβαίνει κατά πολύ την δική του προστασία, και που χρειάζεται την υπηρεσία του για λίγο.**

Το σχέδιο είναι η Επανόρθωση και η συγχώρεση είναι το μέσο με το οποίο εκπληρώνουμε τον ρόλο μας μέσα σε αυτή. Αυτό έχει να κάνει μόνο με την αλλαγή του νου ή των δασκάλων, και δεν έχει καμία σχέση με τη συμπεριφορά. Επομένως δεν έχει καμία σχέση με τα *Μαθήματα Θαυμάτων* ως βιβλίο που πρέπει να διδαχθεί ή να κηρυχθεί. Ο ρόλος που έχουμε στο σχέδιο είναι απλά να ζητήσουμε τη βοήθεια του Ιησού για να συγχωρέσουμε τις ιδιαίτερες σχέσεις μας.

(13:3) Με αυτή την ικανότητα διασφαλίζεται η υγεία.

Χωρίς την ενοχή μέσα στο νου μου, γνωρίζω ότι δεν είμαι σώμα. Επομένως, πώς μπορεί αυτό να ασθενήσει; Η «θεραπεία του σώματος» προέρχεται από την αναγνώριση ότι δεν είμαι σώμα. Δεν μπορεί να ασθενήσει ούτε να είναι καλά, και αυτό ισχύει ανεξάρτητα από την εμφάνιση του σώματος.

(13:4) Διότι όλα όσα αναλαμβάνει ο νους γι' αυτό το σκοπό θα λειτουργούν αψεγάδιαστα, και με την δύναμη που του έχει δοθεί δεν γίνεται ν' αποτύχει.

Όταν το σώμα μου υπηρετεί με την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος, μπορεί να λειτουργεί μόνο άψογα, ανεξάρτητα από την κατάστασή του. Έτσι ποτέ δεν μπορούμε να κρίνουμε αυτό που υπάρχει στο νου κάποιου μέσα από αυτό που παρατηρούμε στο σώμα. Αν παρατηρήσουμε κάτι που πιστεύουμε ότι είναι σημαντικό, είμαστε ήδη τρελοί και διαστρεβλώνουμε την αλήθεια. Επομένως, οτιδήποτε συμπεράνουμε θα είναι λάθος. Ο κόσμος δεν μπορεί να γίνει κατανοητός παρά μόνο από το σημείο της αγάπης μέσα στο νου μας, στο οποίο δεν υπάρχει κρίση ή ανάγκη να κατανοήσουμε κανέναν ή τίποτα. Αντιλαμβανόμαστε ότι όλοι οι άνθρωποι είναι τρελοί, το οποίο σημαίνει ότι είναι όλοι ασθενείς, ανεξάρτητα από την προσωπικότητά τους ή το σώμα τους. Αρκεί να ξέρουμε ότι χωρίς την ενοχή στο νου, το σώμα θα εκφράσει αβίαστα την αγάπη, με όποια μορφή χρειαστεί. Το παρακάτω απόσπασμα, που έχει ήδη παρατεθεί, είναι ίσως η καλύτερη οδηγία στα *Μαθήματα Θαυμάτων* ώστε να μην κάνετε το λάθος να κοιτάξετε τη *μορφή* για να κατανοήσετε το *περιεχόμενο*. Όταν κάποιος έχει ταυτιστεί με τη σκέψη της Επανόρθωσης, δεν μπορεί ποτέ να συμβεί αυτό το λάθος. Η κρίση είναι πράγματι ένα άθλιο υποκατάστατο της όρασης, η οποία δεν αποδέχεται τη σύγκριση ως μέσο να προσεγγίσουμε τον Υιό του Θεού. Έτσι ο Ιησούς μας προτρέπει να συμπεριφερόμαστε ο ένας στον άλλον με την αγάπη που μας αξίζει, η ίδια η φύση της οποίας μπορεί μόνο να μειώσει τον φόβο, όχι να τον επιδεινώσει. Ιδού το υπέροχο απόσπασμα:

Η αξία της Επανόρθωσης δεν βρίσκεται στο τρόπο με τον οποίο εκφράζεται. Μάλιστα, αν χρησιμοποιηθεί με ειλικρίνεια, αναπόφευκτα θα εκφραστεί με όποιο τρόπο είναι ο πιο χρήσιμος για τον αποδέκτη. Αυτό σημαίνει ότι ένα θαύμα, για να είναι απόλυτα αποτελεσματικό πρέπει να εκφραστεί σε μια γλώσσα που ο αποδέκτης να μπορεί να καταλάβει δίχως φόβο. Αυτό δεν σημαίνει ότι είναι απαραίτητα το υψηλότερο μέσο επικοινωνίας για το οποίο είναι ικανός. Σημαίνει, όμως, ότι αυτό είναι το υψηλότερο μέσο επικοινωνίας για το οποίο είναι ικανός ***τώρα****. Ο όλος στόχος του θαύματος είναι να υψώσει το επίπεδο επικοινωνίας, και όχι να το χαμηλώσει αυξάνοντας τον φόβο. (K-2.IV.5)*

(14:1) Ίσως δεν είναι εύκολο να αντιληφθείς ότι τα σχέδια που κάνεις μόνος σου δεν είναι τίποτα άλλο από άμυνες, με το σκοπό που όλες οι άμυνες έχουν να εκπληρώσουν.

Στον κόσμο μας, δεν φαίνεται ότι τα περισσότερα από αυτά που κάνουμε εμπίπτουν στην κατηγορία των αυτόβουλων σχεδίων, τα οποία είναι μόνο άμυνες. Όμως, αυτό γίνεται ξεκάθαρο όταν καταλαβαίνουμε ότι όλα όσα κάνουμε εξυπηρετούν το σκοπό του να κάνουμε τον κόσμο και το σώμα πραγματικότητα, να αντανακλούν τον υποβόσκων σκοπό του εγώ που αρνείται την παρουσία της ενοχής στο νου μας, ο οποίος έχει ήδη αρνηθεί την παρουσία της Επανόρθωσης.

(14:2-4) Είναι τα μέσα με τα οποία ένας τρομαγμένος νους προσπαθεί να προστατευτεί, με κόστος την αλήθεια. Αυτό δεν είναι δύσκολο να το δεις με κάποιες από τις μορφές που παίρνουν αυτές οι ψευδαισθήσεις, όπου η άρνηση της αλήθειας είναι πολύ προφανής. Ωστόσο, ο προγραμματισμός δεν αναγνωρίζεται συχνά ως άμυνα.

Για να επαναλάβουμε, ο Ιησούς δεν μιλάει για το να κάνουμε σχέδια, αλλά για *αυτό*βουλα σχέδια. Το να κάνουμε σχέδια από μόνο του είναι ένα φυσικό μέρος της ζωής σε αυτόν τον κόσμο και, όπως το ίδιο το σώμα, είναι ουδέτερο, και εξυπηρετεί ή τον σκοπό του εγώ ή του Αγίου Πνεύματος. Το πρόβλημα επομένως δεν έγκειται στο να κάνουμε σχέδια, ούτε στην κατάσταση του σώματος, αλλά στο σκοπό που έχει το εγώ ο οποίος εξυπηρετείται από αυτά τα σχέδια. Μόλις εντοπιστεί το πρόβλημα, η διόρθωση είναι εύκολη και αβίαστη.

(15) Ο νους που ασχολείται με προγραμματισμούς για τον εαυτό του είναι απασχολημένος με το να προσπαθεί να ελέγξει τα μελλοντικά γεγονότα. Δεν πιστεύει ότι κάποιος άλλος θα τον φροντίσει εκτός από τον εαυτό του. Ο χρόνος αποκτά μελλοντική σημασία, και ελέγχεται από την μάθηση και την εμπειρία που αποκτήθηκαν από γεγονότα του παρελθόντος και από παλιές πεποιθήσεις. Παραβλέπει το παρόν, διότι βασίζεται στην ιδέα ότι το παρελθόν έχει διδάξει αρκετά για να επιτρέψει στο νου να κατευθύνει την μελλοντική πορεία του.

Αυτό το απόσπασμα συνοψίζει την εμπειρία που έχουν όλοι στον κόσμο. Ζούμε τις ζωές μας στο παρόν του εγώ, σχεδιάζοντας για το μέλλον, με βάση τις εμπειρίες μας στο παρελθόν. Ο προγραμματισμός μας δεν βασίζεται ποτέ σε μια απόφαση που λαμβάνουμε στο αληθινό παρόν, την άγια στιγμή κατά την οποία επιλέγουμε τον Ιησού και όχι το εγώ. Πράγματι όλα όσα κάνουμε βασίζονται στο παρελθόν. Για παράδειγμα, δεν μου αρέσεις σήμερα λόγω αυτών που μου είπες χθες. Όμως, αν ο χρόνος είναι μια ψευδαίσθηση, τι σχέση έχει το χθες; Καμία, εκτός κι αν θέλω μια δικαιολογία για να σε μισήσω σήμερα, διότι αυτό το μίσος με εμποδίζει να κοιτάξω το μίσος του εαυτού μου. Το παρελθόν γίνεται έτσι ένας τρόπος να δικαιολογήσω την απόφασή μου να σε μισήσω στο παρόν. Επιπλέον, αν θέλω να αποδείξω ότι η τρωτότητα του σώματός μου δεν είναι δικό μου λάθος, αρκεί να κοιτάξω το παρελθόν, που μου λέει ότι όλοι πεθαίνουν σε αυτόν τον κόσμο σύμφωνα με νόμους που είναι πέρα από τον δικό μας έλεγχο. Επομένως, πρέπει να είμαι προετοιμασμένος για τον δικό μου θάνατο ή το θάνατο των αγαπημένων μου - το οποίο στηρίζεται

στην αντίληψη του παρελθόντος. Η υποβόσκουσα ανάγκη που υπηρετείται με αυτό το σύστημα σκέψης είναι να διατηρώ την ενοχή μου, αλλά βλέποντάς την σε κάποιον άλλο.

Όπως έχω εξηγήσει προηγουμένως, ένας τρόπος για να κατανοήσουμε τον κόσμο του χρόνου - παρελθόν παρόν και μέλλον - είναι να τον δούμε σαν μια σκιά του εσωτερικού κόσμου της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου. Όταν αυτές οι σκέψεις προβάλλονται από το νου, γεννούν τον κόσμο του χρόνου, ο οποίος λέει: «Αμάρτησα εναντίον του Θεού στο παρελθόν, είμαι ένοχος στο παρόν για ό,τι έχω κάνει και αξίζω την τιμωρία η οποία φοβάμαι ότι θα έρθει στο μέλλον». Αυτό σημαίνει ότι η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος, το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον είναι ενωμένα και δεν μπορείτε να έχετε το ένα χωρίς το άλλο. Μιλάμε γι' αυτά σαν να ήταν διαχωρισμένες δυναμικές ή ξεχωριστές σκέψεις, αλλά είναι συνδεδεμένες σε μια ενιαία μονάδα διαχωρισμού και μίσους.

Πράγματι, όλα όσα κάνω, σκέφτομαι, αισθάνομαι ή σχεδιάζω βασίζονται στο παρελθόν. Ωστόσο, αν ενεργώ με τον Ιησού, δεν είμαι πλέον διαχωρισμένος από αυτόν, και επομένως δεν είμαι διαχωρισμένος από την Αγάπη του Θεού. Χωρίς διαχωρισμό, δεν μπορεί να υπάρξει το σύστημα σκέψης του μίσους και κανένας χρονικός κόσμος. Ως εκ τούτου, με τον Ιησού ως δάσκαλό μου, τα δικά μου σχέδια για το μέλλον δεν εξιλεώνουν τις αμαρτίες του παρελθόντος, έτσι προσπαθώ να αποτρέψω μια αναπόφευκτη καταστροφή διότι ξέρω ότι είναι αναπόφευκτη η τιμωρία μου. Αντίθετα, όταν ο προγραμματισμός μου προέρχεται από την αγάπη δεν χρειάζεται να κάνω τίποτα άλλο από το να ακολουθώ την γλυκιά καθοδήγησή της.

(16:1) Ο νους που κάνει σχέδια, λοιπόν, αρνείται να επιτρέψει αλλαγές.

Ως ένας μη θεραπευμένος νους που κάνει σχέδια, δεν επιτρέπω την αλλαγή γιατί θέλω να είναι πραγματικός ο διαχωρισμός, αλλά σε κάποιον άλλο. Δεν θέλω κάποια πραγματική αλλαγή στον κόσμο, γιατί αυτό θα αντικατοπτρίζει μια αλλαγή στο νου μου, και θέλω να αντέξει η αρχική μου απόφαση που πήρα υπέρ του εγώ. Έτσι ο Ιησούς μας διδάσκει για το φόβο μας απέναντι στην αλλαγή:

Πολλοί περιφρουρούν τις ιδέες τους διότι θέλουν να προστατέψουν τα συστήματα σκέψης τους όπως είναι, ενώ η μάθηση σημαίνει αλλαγή. Η αλλαγή είναι πάντα τρομακτική για τους διαχωρισμένους, διότι δεν μπορούν να την συλλάβουν σαν μια κίνηση προς την θεραπεία του διαχωρισμού. Πάντα την αντιλαμβάνονται σαν μια κίνηση προς περαιτέρω διαχωρισμό, διότι ο διαχωρισμός ήταν η πρώτη εμπειρία αλλαγής που είχαν. Πιστεύεις ότι αν δεν επιτρέψεις να εισέλθει καμία αλλαγή στο εγώ σου, θα βρεις γαλήνη. (Κ-4.Ι.2:1-4)

Ο βασικός φόβος του εγώ είναι ότι ο Υιός θα αλλάξει το νου του - θα συνειδητοποιήσει ότι έκανε λάθος επιλέγοντας το εγώ, θα ανατρέψει την απόφασή του και θα επιλέξει το Άγιο Πνεύμα. Αυτή είναι η αλλαγή που το εγώ δεν θέλει ποτέ να κάνουμε, και το γιατί αυτό ενισχύει τον κόσμο της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου ως σωματική παρουσία που βρίσκεται έξω από το νου - ένα πρόβλημα που πρέπει να αναιρεθεί μέσω του σχεδιασμού και της άμυνας. Επομένως, η αλλαγή της αντίληψής μας για τη θυματοποίηση δεν πρέπει ποτέ να αλλάξει, γιατί αυτό θα περπατήσουμε στο μονοπάτι της αλλαγής που δίνει ουσιαστικά τέλος στον εαυτό του εγώ με τον οποίο έχουμε ταυτιστεί.

(16:2-3) Αυτό που έχει μάθει πριν γίνεται η βάση για τους μελλοντικούς του στόχους. Οι περασμένες εμπειρίες του κατευθύνουν τις επιλογές του για το τι θα συμβεί.

Οι ιδιαιτερότητες αυτών που έχω μάθει πριν δεν κάνουν καμία διαφορά. Αυτό που έχει σημασία είναι πως πιστεύω ότι κατανοώ την κατάσταση, μια κατανόηση που βασίζεται μόνο στο παρελθόν

το οποίο καθορίζει τις ανάγκες και τα προβλήματά μου, και στη συνέχεια τα σχέδιά μου που στοχεύουν στην αντιμετώπιση αυτών των ανησυχιών.

(16:4-5) Και δεν βλέπει ότι εδώ και τώρα βρίσκονται όλα όσα χρειάζονται για να εγγυηθούν ένα μέλλον διαφορετικό από το παρελθόν, χωρίς την συνέχιση καμιάς παλιάς ιδέας και αρρωστημένης πεποίθησης. Η προσδοκία δεν παίζει κανένα ρόλο σ' αυτό καθόλου, διότι η τωρινή εμπιστοσύνη οδηγεί τον δρόμο.

Η φράση *εδώ και τώρα* είναι παρμένη από τη θεραπεία Gestalt, εμπνευσμένη από τον Fritz Perls και άλλους. Η οποία άνθισε τη δεκαετία του 1960, όταν τα *Μαθήματα Θαυμάτων* λήφθηκαν. Όπως χρησιμοποιείται στα Μαθήματα ο όρος *εδώ και τώρα* σημαίνει την άγια στιγμή, το οποίο δεν ήταν αυτό που σήμαινε για τους Γεσταλτιστές. Κατά την άγια στιγμή επιλέγω ενάντια στην αμαρτία, την ενοχή και το φόβο του εγώ, και επομένως ενάντια στο χρόνο. Δεν υπάρχει επομένως καμία χρονική εμπειρία του σώματος, και παρόλο που η προσοχή μου επιστρέφει στον κόσμο του χρόνου και του χώρου, όπου φαίνεται να βρίσκεται το σώμα μου, είναι χωρίς το βάρος της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου - καμία ενοχή για ένα αμαρτωλό παρελθόν, ούτε φόβος για ένα τρομερό μέλλον. Είμαι λοιπόν ένα άδειο δοχείο μέσα από το οποίο ξεχύνεται η αγάπη του Ιησού. Η συνέχιση για την οποία μιλάει είναι η ενότητα που σφυρηλατείται από την αμαρτία, την ενοχή και το φόβο, το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Κατά την άγια στιγμή δεν φοβάμαι το μέλλον γιατί δεν υπάρχει μέλλον. Το παρελθόν έχει φύγει επίσης, και το μόνο που γνωρίζω είναι η αγάπη του Ιησού που επιλέγω στο *εδώ και τώρα.*

(17:1) Οι άμυνες είναι τα σχέδια που αναλαμβάνεις να κάνεις ενάντια στην αλήθεια.

Αυτό προϊδεάζει το Μάθημα 136, «Η ασθένεια είναι μια άμυνα ενάντια στην αλήθεια». Αυτή η αρχή παρουσιάζεται λίγο πιο γενικά εδώ: το σχέδιο του εγώ για τη σωτηρία το οποίο έχουμε ήδη συζητήσει. Να συνοψίσουμε εν συντομία αυτά που συζητήσαμε προηγουμένως, το εγώ μας λέει να δημιουργήσουμε άμυνες ενάντια στην ενοχή του νου, το οποίο είναι μέρος του μυστικού του σχεδίου για να μας κάνει να συνεχίσουμε να πιστεύουμε στην πραγματικότητά του, μια πραγματικότητα τόσο φρικτή που η μόνη μας άμυνα είναι να την προβάλλουμε και να τη δούμε σε κάποιον άλλο. Όμως, το εγώ δεν μας λέει ποτέ ότι η ενοχή είναι επίσης μια άμυνα, για να προστατεύσει τα εγώ μας από την αλήθεια του ποιοι είμαστε ως Υιός του Θεού.

(17:2) Στόχος τους είναι να επιλέγεις ό,τι εγκρίνεις και να απορρίπτεις ό,τι θεωρείς ασύμβατο με τις πεποιθήσεις σου για την πραγματικότητα.

Επιδοκιμάζουμε καθετί που ενισχύει ότι εμείς έχουμε δίκιο και ότι ο Θεός κάνει λάθος · δηλαδή, ο Υιός έχει διαχωριστεί από τον Δημιουργό του, και έτσι η αμαρτία της ιδιαιτερότητάς του είναι πραγματική. Ωστόσο, ενώ με χαρά διατηρούμε τον ιδιαίτερό μας εαυτό, με την ίδια χαρά δίνουμε την αμαρτία σε κάποιον άλλο μέσω της προβολής. Επομένως, εγκρίνουμε οτιδήποτε καταδεικνύει την ενοχή του άλλου και απορρίπτουμε οτιδήποτε θα αποδείξει το αντίθετο. Το να πούμε ότι είμαστε όλοι μέρος του ενός Υιού του Θεού που δεν αξίζει κρίση ή καταδίκη, είναι ασυμβίβαστο με το σχέδιο που έχει το εγώ να κάνει την ατομικότητά μας πραγματική, αλλά κατηγορώντας κάποιον άλλον για αυτό. Όλες αυτές οι ιδέες γρήγορα απορρίπτονται, απομακρύνονται ή αγνοούνται.

(17:3) Όμως, αυτό που απομένει είναι πραγματικά χωρίς νόημα.

Με άλλα λόγια, αυτό που μένει αφού αγνοήσουμε τα στοιχεία που αποδεικνύουν ότι ο Θεός έχει δίκιο και εμείς έχουμε άδικο είναι η ανούσια αντίληψη ότι η αμαρτία είναι πραγματική, αλλά σε κάποιον άλλο. Αυτό δεν έχει κανένα νόημα για εμάς, όμως έχει για τον Θεό, ο οποίος δεν αναγνωρίζει το διαχωρισμό, πόσο μάλλον την αμαρτία μας.

(17:4) Διότι η πραγματικότητά σου είναι η «απειλή» στην οποία θέλουν να επιτεθούν οι άμυνες σου, να την συσκοτίσουν, και να την απομονώσουν για να την σταυρώσουν.

Η πραγματική απειλή για το εγώ είναι η δύναμη που έχει ο νους του Υιού να επιλέξει εναντίον του και υπέρ του Αγίου Πνεύματος, η μνήμη μέσα στους διαιρεμένους νόες μας για το Ποιοι είμαστε ως πνεύμα - ο Υιός του Θεού όπως Αυτός τον δημιούργησε. Έτσι το εγώ μας λέει ότι οι άμυνες της ενοχής και του σώματος θα μας προστατεύσουν από τον αφανισμό μας από την τιμωρία του Θεού για την αμαρτία μας. Το εγώ δεν αποκαλύπτει ότι οι δικές μας άμυνες μας προστατεύουν στην πραγματικότητα από το να αναγνωρίσουμε ότι μπορούμε να αλλάξουμε το νου μας και να επιλέξουμε την αλήθεια αντί για την ψευδαίσθηση.

Η ακόλουθη παράγραφος είναι από τις πιο παρεξηγημένες στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Όταν οι μαθητές την βγάζουν έξω από το πλαίσιο, χρησιμοποιείται για να επιτεθεί στους ίδιους και σε όλους τους άλλους:

(18) Τι μπορεί να ήταν αυτό που δεν θα ήθελες να δεχτείς, αν μόνο ήξερες ότι όλα όσα συμβαίνουν, όλα τα γεγονότα, τα περασμένα, τα τωρινά και αυτά που έρχονται, είναι ευγενικά σχεδιασμένα από Κάποιον του Οποίου ο μόνος σκοπός είναι το καλό σου; Ίσως έχεις παρεξηγήσει το σχέδιό Του, διότι Αυτός ποτέ δεν θα σου προκαλούσε πόνο. Αλλά οι άμυνές σου δεν σε άφησαν να δεις την τρυφερή ευλογία Του να λάμπει σε κάθε σου βήμα. Όσο εσύ έκανες σχέδια θανάτου, Αυτός σε οδηγούσε απαλά στην αιώνια ζωή.

Το εγώ αρέσκεται να εφαρμόζει εξειδικευμένα αυτό το απόσπασμα, ενισχύοντας την ιδιαιτερότητά μας και αντικρούοντας την πραγματικότητα. Δεν υπάρχει ιδιαιτερότητα στον Ουρανό, και αν το Άγιο Πνεύμα είναι η μνήμη της μη ιδιαίτερης και αφηρημένης Αγάπης του Θεού, δεν μπορεί να υπάρχει ιδιαιτερότητα στο Άγιο Πνεύμα, και σίγουρα όχι στο «σχέδιό» Του. Το σχέδιο του εγώ αγνοεί αυτό που δεν είναι συμβατό με τον υποβόσκων στόχο του και διατηρεί αυτό που είναι. Ο υποβόσκων στόχος του είναι να προστατεύσει την ιδιαιτερότητα, αλλά να προβάλει την ευθύνη για αυτήν σε κάποιον άλλο ή σε κάτι άλλο. Γι' αυτό το εγώ χρειάζεται να κάνει τις εξειδικεύσεις πραγματικές. Το Μάθημα 161 αναφέρει ότι «Το μίσος είναι εξειδικευμένο» (Εργ.161.7:1) και «Έτσι φτιάχτηκαν οι εξειδικεύσεις» (Εργ.161.3:1). Χρειαζόμαστε έναν κόσμο εξειδικεύσεων για να προβάλλουμε το ασυνείδητο αυτο-μίσος μας σε κάποιον άλλο, ώστε η αμαρτία να γίνεται ορατή έξω από εμάς. Το Άγιο Πνεύμα ή ακόμα ο Ίδιος ο Θεός, έχει ένα έξυπνο μέσο για να φανερώσει την εγκυρότητα του σχεδίου, συμμετέχοντας στο εξειδικευμένο σχέδιο του εγώ που μας κρατά εξειδικευμένους.

Έτσι ένα απόσπασμα όπως αυτό αφαιρείται εύκολα από το μη δυϊστικό του πλαίσιο και χρησιμοποιείται για να αποδείξει ότι το Άγιο Πνεύμα έχει ένα εξειδικευμένο σχέδιο για μένα ως συγκεκριμένο άτομο. Εδώ, όπως και σε άλλα σημεία, η γλώσσα των Μαθημάτων φαίνεται να προτείνει τέτοιες εξειδικεύσεις, επειδή ο Ιησούς μας μιλά ως τα συγκεκριμένα άτομα που πιστεύουμε ότι είμαστε:

… Όμως Αυτή [η Ενιαιότητα μέσα στο νου μας] πρέπει να χρησιμοποιήσει την γλώσσα που αυτός ο νους μπορεί να καταλάβει, στην κατάσταση την οποία θεωρεί ότι βρίσκεται. (Κ-25.Ι.7:4)

Ο Ιησούς λοιπόν μας μιλάει στη δυϊστική γλώσσα της ιδιαιτερότητας, γιατί η δυαδικότητα είναι η εξειδικευμένη κατάσταση στην οποία νομίζουμε ότι ζούμε. Καθώς ανεβαίνουμε τη σκάλα της σωτηρίας, συνειδητοποιούμε ότι η πραγματικότητά μας δεν είναι το συγκεκριμένο άτομο που αγαπά ο Θεός, αλλά το μέρος του ενός - μη συγκεκριμένου - Υιού του Θεού. Το σχέδιο για το οποίο μιλά ο Ιησούς - που είναι παρόμοιο με το «μεγαλύτερο σχέδιο που καθορίστηκε για το καλό όλων»

- είναι η Επανόρθωση: το σχέδιο του Αγίου Πνεύματος που διορθώνει το σχέδιο του διαχωρισμού του εγώ.

Στην πραγματικότητα, το Άγιο Πνεύμα δεν έχει σχέδιο, όπως δεν έχει ο Θεός. Εάν υπήρχε κάποιο σχέδιο, θα έπρεπε να υπάρχει ένα πραγματικό πρόβλημα που χρειάζεται να αναιρεθεί. Αυτό που *πρέπει* να αναιρεθεί είναι απλώς η εσφαλμένη πεποίθησή μας ότι υπάρχει ένα πρόβλημα: ο διαχωρισμός και η αμαρτία. Έτσι, το «σχέδιο» του Αγίου Πνεύματος αναιρεί το σχέδιο που έχει το εγώ να επινοήσει ένα πρόβλημα, κι έτσι να αναζητήσουμε και να μην βρούμε μια λύση για αυτό. Για να φρεσκάρουμε τη μνήμη μας, το σχέδιο του εγώ είναι να διατηρήσει την ατομικότητα του Υιού, προστατεύοντας τον εαυτό του μη τυχόν αλλάξει γνώμη γι' αυτό. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο το σχέδιο του Αγίου Πνεύματος για την Επανόρθωση αντανακλά την Ενιαιότητα του Ουρανού, η οποία καθιστά αδύνατο το διαχωρισμό. Το ίδιο το γεγονός ότι η μνήμη της πραγματικότητάς μας ως Χριστός βρίσκεται στο νου διορθώνει το εγωικό σύστημα σκέψης για τον διαχωρισμό από τον Θεό. Η ατομικότητα και η ενιαιότητα δεν μπορούν να συνυπάρξουν. Εάν το Άγιο Πνεύμα είναι η μνήμη της τέλειας Ενιαιότητας, η ταύτισή μας με την στοργική Παρουσία Του αναιρεί το εγώ. Με άλλα λόγια, τίποτα δεν γίνεται να εξουδετερώσει το σχέδιο του εγώ εκτός από την αθόρυβη αποδοχή της παρουσίας της αλήθειας. Σε ένα σημαντικό απόσπασμα που έχουμε ήδη εξετάσει, διαβάζουμε για αυτή τη διαδικασία της αναίρεσης, η οποία «δεν κάνει τίποτα»:

Το θαύμα δεν κάνει τίποτα. Το μόνο που κάνει είναι να καταργεί. Και έτσι ακυρώνει την παρέμβαση σε αυτό που έχει ήδη γίνει. Δεν προσθέτει, παρά απλά απομακρύνει. (Κ-28.Ι.1:1-4)

Αυτός είναι ο λόγος που το σχέδιο του Αγίου Πνεύματος δεν είναι εξειδικευμένο. Η στοργική Παρουσία της αλήθειας στο νου μας είναι η αναίρεση του εγώ, και το σχέδιό Του είναι να Το επικαλεστούμε καθώς περνάμε μέσα από τα εξειδικευμένα σχέδια της ιδιαιτερότητας του εγώ, ζητώντας βοήθεια για να δούμε διαφορετικά τις ιδιαίτερες σχέσεις μας. Αυτό είναι που ένα μεταγενέστερο μάθημα αναφέρεται ως «σενάριο σωτηρίας» (Εργ.169.9:3).

Το κείμενο μας λέει ότι το εγώ μιλάει πρώτο, κάνει πάντα λάθος (Κ-5.VI.3:5· 4:2) και το Άγιο Πνεύμα είναι η απάντηση (Κ-5.II.2:5). Το ότι μιλάει πρώτο το εγώ είναι το σχέδιό του να κάνει το όνειρό μας πραγματικότητα και να μας αποτρέψει από το να επιστρέψουμε στην εστία. Αυτό είναι το σενάριό του, το οποίο προβάλλεται στον χρονικό και χωρικό κόσμο που είναι η εκδήλωση αυτού του άχρονου σχεδίου διατήρησης του διαχωρισμού ανέπαφο, και εμείς να είμαστε σε μια διαρκή κατάσταση χωρίς νου. Το σχέδιο του Αγίου Πνεύματος απλώς εξετάζει, με τη βοήθεια του Ιησού, προς αυτό που κάνουμε στη ζωή μας και το πώς αυτό διατηρεί την ιδιαιτερότητά μας. Επομένως, ενώ κάναμε σχέδια για το θάνατο - που είναι το απόλυτο σχέδιο του εγώ, διότι η ενοχή αξίζει την απόλυτη τιμωρία - η σκέψη της αιώνιας ζωής παρέμεινε μαζί μας. Ο συγκεκριμένος σκοπός των *Μαθημάτων Θαυμάτων,* για να μην πούμε αυτών των ασκήσεων, είναι να μας βοηθήσουν να επιλέξουμε αυτήν τη στοργική και αιώνια σκέψη.

(19:1) Η τωρινή σου εμπιστοσύνη σ' Αυτόν, είναι η άμυνα που υπόσχεται ένα μέλλον γαλήνιο, χωρίς ίχνος θλίψης, και με χαρά που συνεχώς αυξάνεται, καθώς αυτή η ζωή θα γίνει μία άγια στιγμή, ορισμένη μέσα στο χρόνο, αλλά που θα παίρνει υπόψη της μόνο την αθανασία.

Όπως και στα πρώτα κεφάλαια του κειμένου, ο Ιησούς παίζει με την έννοια της ψυχολογικής άμυνας και τους ανύπαρκτους μηχανισμούς που χρησιμοποιεί ενάντια στο ανύπαρκτο πρόβλημα της ενοχής, καθιστώντας με αυτόν τον τρόπο το διαχωρισμό πραγματικό. Η Επανόρθωση είναι επίσης μια άμυνα, που όμως είναι θεραπευτική:

Μπορείς να υπερασπίζεσαι την αλήθεια όπως και το σφάλμα. Θα είναι ευκολότερο να καταλάβεις τα μέσα όταν ξεκαθαρίσεις την αξία του στόχου σου. Το ερώτημα είναι για τι πράγμα

χρησιμοποιούνται*… Η Επανόρθωση είναι η μόνη άμυνα που δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί καταστροφικά επειδή δεν είναι ένα εργαλείο που έφτιαξες εσύ… η Επανόρθωση γίνεται η μόνη άμυνα που δεν είναι δίκοπο μαχαίρι. Μπορεί μόνο να θεραπεύει. (Κ-2.ΙΙ.3:1-3· 4:1,8-9)*

Στα *Μαθήματα Θαυμάτων* λοιπόν, περιγράφονται δύο είδη άμυνας: του εγώ, που κάνει την ενοχή αληθινή και στη συνέχεια προσπαθεί να μας προστατεύσει μέσω της προβολής · και του Αγίου Πνεύματος, που απλά μας υπενθυμίζει ότι η αλήθεια είναι αληθινή και η ψευδαίσθηση είναι ψευδαίσθηση. Η τελευταία άμυνα συνοψίζεται στο προαναφερθέν τρίτο μάθημα του Αγίου Πνεύματος, «Να επαγρυπνείς μόνο για τον Θεό και την Βασιλεία Του» (Κ-6.V-Γ). Ενωμένοι με όλους, χαμογελάμε απαλά μαζί με τον Ιησού προς το εγώ, και αυτό αποτελεί την άμυνά μας. Έτσι ο Ιησούς χρησιμοποιεί μια λέξη που αναμφισβήτητα παραπέμπει στο εγώ, αλλά με μία εντελώς διαφορετική σημασία.

(19:2) Το μέλλον σου, λοιπόν, ας κατευθύνεται από την εμπιστοσύνη στο παρόν και όχι από τις άμυνες, και αυτή η ζωή θα γίνει μία ουσιαστική συνάντηση με την αλήθεια που μόνο οι άμυνες σου μπορούσαν κρύψουν.

Για να κυριολεκτήσουμε, η αλήθεια δεν είναι εφικτή σε αυτόν τον κόσμο, γιατί η αλήθεια δεν μπορεί να είναι παρούσα στην μη πραγματικότητα. Όμως η αντανάκλασή της μπορεί, ιδωμένη μέσω της συγχώρεσης που αναιρεί τις ψευδαισθήσεις του εγώ, συγκεκριμένα το δικό του σύστημα σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου, μαζί με το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Ενωνόμαστε με τον Ιησού και την αγάπη του στην άγια στιγμή, όπου δεν υπάρχει διαχωρισμός. Ό,τι κάνουμε τότε πηγάζει από αυτή την αγάπη, που είναι το νόημα του: «Το μέλλον σου, λοιπόν, ας κατευθύνεται από την εμπιστοσύνη στο παρόν και όχι από τις άμυνες».

Όσο βλέπουμε τους εαυτούς μας ως *συγκεκριμένα* άτομα, αυτό που βιώνουμε θα αφορά ένα *συγκεκριμένο* άτομο που ονομάζεται Ιησούς, που θα μιλάει *συγκεκριμένα* σε εμάς και θα δίνει *συγκεκριμένη* καθοδήγηση. Οι περισσότεροι μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* περνούν μια τέτοια περίοδο. Ωστόσο, καθώς ανεβαίνετε τη κλίμακα καταλαβαίνετε ότι αυτό που είναι σημαντικό δεν είναι η συγκεκριμένη καθοδήγηση που λαμβάνετε, αλλά το αφηρημένο βίωμα της Αγάπης του Θεού. Από τη στιγμή που θα το βιώσετε αυτό, δεν μπορεί να υπάρχει ενδιαφέρον για το συγκεκριμένο, ούτε ανησυχία για το μέλλον. Στην άγια στιγμή, τον τόπο της αφηρημένης αγάπης, δεν υπάρχει μέλλον. Επομένως, η συγκεκριμένη καθοδήγηση είναι περιττή - τι πρέπει να κάνω αύριο; τι δουλειά να κάνω; τι θα με έκανε ευτυχισμένο στο μέλλον; - διότι μόλις ταυτίζεστε με την αγάπη του Ιησού, οι ενοχές του παρελθόντος, το άγχος του παρόντος και οι φόβοι του μέλλοντος εξαφανίζονται.

Αυτό δεν σημαίνει, όπως ήδη έχουμε συζητήσει, ότι δεν κάνετε σχέδια. Οι κανονικοί άνθρωποι κάνουν. Αλλά όταν η αγάπη είναι η ταυτότητά σας, κάνετε σχέδια χωρίς προσπάθεια, άγχος ή ένταση. Κάνετε ό,τι είναι πιο στοργικό για σας και τους ανθρώπους γύρω σας. Εφόσον ζείτε σε έναν κόσμο χρόνου και χώρου, η συμπεριφορά σας πρέπει μερικές φορές να περιλαμβάνει σχέδια, αλλά η πηγή των σχεδίων είναι ο κόσμος της άγιας στιγμής που είναι χωρίς ενοχές. Όταν η προσοχή σας στρέφεται στον κόσμο - όπως εξηγείται στο Μάθημα 184 (Εργ.184.9,10) - είναι δίπλα σας ο Ιησούς με την λαμπερή και στοργική του παρουσία. Αυτό το φως και η αγάπη σας λένε ότι όλα όσα κάνετε - στο παρόν και στο μέλλον - και τα σχέδιά σας δεν είναι να ελαττώσετε το άγχος ή να λύσετε συγκεκριμένα προβλήματα, αλλά η φυσική προέκταση της αγάπης όπως αυτή εκφράζεται σε έναν κόσμο χρόνου και χώρου. Έτσι «αυτή η ζωή γίνεται μια ουσιαστική συνάντηση με την αλήθεια».

(20:1) Χωρίς άμυνες, γίνεσαι ένα φως που ο Ουρανός αναγνωρίζει με ευγνωμοσύνη ως δικό του.

Όταν βάζουμε στην άκρη την ανάγκη που έχει το εγώ να προστατεύσει τον εαυτό του - την ατομικότητά μας και την ιδιαιτερότητά μας - αυτό που μένει είναι το φως του Ουρανού, το οποίο προσπάθησε να καλύψει το σκοτάδι της άμυνάς μας. Καθώς αφαιρούμε τα πέπλα, το φως λάμπει μέσω της επίγνωσής μας για να αγκαλιάσει την Υιότητα.

(20:2) Και θα σε οδηγεί σε δρόμους ορισμένους για την ευτυχία σου, σύμφωνα με το πανάρχαιο σχέδιο, που ξεκίνησε με την γέννηση του χρόνου.

Ο Ιησούς δεν μιλά για ένα συγκεκριμένο σχέδιο το οποίο περιλαμβάνει να γίνετε ένας διάσημος δάσκαλος ή κάποιο ιερό πρόσωπο ή να ξεκινήσετε μια ομάδα όπου όλοι θα λατρεύουν εσάς ή και ο ένας τον άλλον. Το αρχαίο σχέδιο της Επανόρθωσης, που ξεκίνησε τη στιγμή που ο διαχωρισμός φάνηκε να συνέβη, είναι η μνήμη του Θεού που ήρθε μαζί μας όταν ξεκινήσαμε το όνειρό μας: «που ξεκίνησε με την γέννηση του χρόνου». Όσο προσδιορίζουμε τους εαυτούς μας σαν συγκεκριμένα άτομα, ο νους μας θα μεταφράζει τις αφηρημένες διδασκαλίες των *Μαθημάτων Θαυμάτων* - για να μην πούμε την αφηρημένη Αγάπη του Θεού - σε κάτι συγκεκριμένο. Κατά συνέπεια, θα σκεφτούμε ότι ο Ιησούς μιλάει για ένα συγκεκριμένο σχέδιο το οποίο αφορά *εμένα*. Πράγματι, υπάρχει ένα συγκεκριμένο σχέδιο για μένα: η ζωή των ιδιαίτερων σχέσεων του εγώ μου, στην οποία όλοι γίνονται αντιληπτοί ως θυματοποιημένοι αμαρτωλοί, ενώ εγώ, και αυτοί με τους οποίους ταυτίζομαι, παραμένουμε τα αθώα θύματα. Με τη βοήθεια του Ιησού, βλέπω διαφορετικά το σχέδιο του εγώ. Με άλλα λόγια, το σχέδιο του Αγίου Πνεύματος είναι αυτό που επινόησα - το πρόγραμμα σπουδών για τις ιδιαίτερες σχέσεις μου - ιδωμένο μέσα από την συγχωρητική Του όραση. Κοιτάζοντας χωρίς κρίση, οι σχέσεις μου θεραπεύονται. Αυτό το αρχαίο σχέδιο της Επανόρθωσης είναι επομένως η δική μας ιδιαίτερη λειτουργία της συγχώρεσης, που περιγράφεται στο ακόλουθο γνωστό απόσπασμα:

Αυτή είναι η ευγενική αντίληψη του Αγίου Πνεύματος για την ιδιαιτερότητα · η δική Του χρήση γι' αυτό που έφτιαξες εσύ, για να θεραπεύει αντί να πληγώνει. Στον καθένα Αυτό δίνει μια ιδιαίτερη λειτουργία στην σωτηρία που μόνο αυτός μπορεί να εκπληρώσει · ένα κομμάτι μόνο γι' αυτόν. Ούτε το σχέδιο θα είναι ολοκληρωμένο μέχρις αυτός να βρει την ιδιαίτερη λειτουργία του, και να εκπληρώσει το μέρος που ανατέθηκε σε αυτόν, για να τελειοποιήσει τον εαυτό του μέσα σε έναν κόσμο όπου κυβερνάει η ατέλεια. (Κ-25.VI.4)

(20:3-4) Αυτοί που σε ακολουθούν θα ενώσουν το φως τους με το δικό σου, και αυτό θα αυξάνεται μέχρι που όλος ο κόσμος να φωτιστεί με χαρά. Και με χαρά οι αδελφοί μας θα παραμερίσουν τις δύσκαμπτες άμυνες τους, οι οποίες δεν τους ωφελούσαν σε τίποτα και μόνο να τους τρομοκρατούσαν.

Αυτός είναι ένας άλλος τρόπος για να εκφράσουμε το θέμα που επανειλημμένα αναφέρεται στα Μαθήματα: την ενιαιότητα του Υιού του Θεού. Δεν μπορεί να υπάρξει διαχωρισμός όταν επιλέγεις τον Ιησού ως δάσκαλό σου, γιατί η ίδια η αγάπη του εκφράζει αυτή την ενιαιότητα. Ο κόσμος σώζεται εκείνη τη στιγμή και γίνεσαι σαν τον Ιησού - ένα φως αλήθειας που λάμπει σε όλη την Υιότητα. Αυτό σημαίνει αυτοί που «ακολουθούν» - όχι οι άνθρωποι που κρέμονται από κάθε σου λέξη και προσκυνούν στο βωμό σου, αλλά εκείνοι που θα κάνουν την ίδια επιλογή που έκανες εσύ. Ο Ιησούς μιλά επίσης για ολόκληρη την Υιότητα, η οποία ενώνεται ως ένας νους και ένα φως, καθώς ο νους σου αλλάζει πηγαίνοντας από στο σκοτάδι στο φως.

(21) Προσδοκούμε αυτή την ώρα σήμερα με εμπιστοσύνη στο παρόν, διότι αυτό είναι το κομμάτι που έχει σχεδιαστεί για μας. Θα βεβαιωθούμε ότι όλα όσα χρειάζονται για την επιτυχία μας δίνονται σήμερα. Δεν κάνουμε κανένα σχέδιο για το πώς θα γίνει, παρά συνειδητοποιούμε ότι η

απουσία άμυνας είναι όλα όσα χρειάζεται για να ανατείλει η αλήθεια μέσα στο νου μας με βεβαιότητα.

Εφόσον πιστεύουμε ότι είμαστε συγκεκριμένα σώματα που έχουν συγκεκριμένες ανάγκες, είμαστε στο κάτω σκαλί της κλίμακας. Επιπλέον, στην περιγραφή αυτής της κλίμακας στο *Τραγούδι της Προσευχής*, ο Ιησούς μάς λέει ότι κάθε φορά που ζητάμε κάτι συγκεκριμένο από το Άγιο Πνεύμα - *ζητάμε-από-ανάγκη* (Τρ.-1.ΙΙ.2:1) - αντανακλούμε αυτή τη θέση (Τρ.-1.ΙΙΙ.2:1). Καθώς ανεβαίνουμε την κλίμακα, ταυτιζόμαστε λιγότερο με το σώμα και περισσότερο με το νου, συνειδητοποιώντας ότι η μόνη ανάγκη είναι να επιλέξουμε τον σωστό δάσκαλο που θα μας οδηγήσει στην εστία, που μας βοηθά να ξυπνήσουμε γλυκά από το φρικτό όνειρο του εγώ και να θυμηθούμε ότι δεν φύγαμε ποτέ από το σπίτι του Πατέρα μας. Όλοι μοιράζονται αυτήν την ανάγκη, η οποία μας ενώνει ως έναν Υιό. Εκπληρώνοντας αυτή την ανάγκη για τον εαυτό μας, η αφύπνιση λάμπει σε όλο το νου του Υιού, αγκαλιάζοντάς μας όλους με χαρά μέσα στη γλυκιά γαλήνη του:

Όποτε μπαίνεις στον πειρασμό να καταπιαστείς με ένα άχρηστο ταξίδι που θα σε οδηγούσε μακριά από το φως, θυμήσου τι θέλεις πραγματικά, και πες:

Το Άγιο Πνεύμα με οδηγεί στον Χριστό, και που αλλού θα ήθελα να πάω; Τι ανάγκη έχω εκτός από το να αφυπνιστώ μέσα σε Αυτόν;

… Το Άγιο Πνεύμα θα σε διδάξει να αφυπνιστείς σε εμάς και στον εαυτό σου. Αυτή είναι η μόνη πραγματική ανάγκη που πρέπει να ικανοποιηθεί μέσα στον χρόνο. Η σωτηρία από τον κόσμο βρίσκεται μόνο εδώ. Την δική μου ειρήνη σου την δίνω. Πάρε την από μένα ανταλλάσσοντας με χαρά όλα όσα σου έχει προσφέρει αυτός ο κόσμος μόνο και μόνο για να σου τα πάρει. Και θα την απλώσουμε σαν ένα πέπλο φωτός στο πρόσωπο του λυπημένου κόσμου, μέσα στο οποίο κρύβουμε τους αδελφούς μας από τον κόσμο, και αυτόν από αυτούς. (Κ-13.VII.14· 16:5-10)

Και πάλι, όσο ταυτιζόμαστε με την ατομική μας ύπαρξη, ο νους θα μεταφράζει ως συγκεκριμένη την ανάγκη μας για τον δάσκαλο της συγχώρεσης. Τίποτα δεν είναι λάθος σ' αυτό, αλλά το λάθος εισάγεται όταν πιστεύουμε ότι αυτό είναι το μόνο που υπάρχει, διότι τότε δεν θα περάσουμε ποτέ από τα πρώτα δύο σκαλοπάτια. Αυτό που θα έχει συμβεί - το οποίο κατά μία έννοια μας αφήνει σε χειρότερη θέση από πριν - είναι ότι αυτό το όνειρο το κάνουμε ακόμα πιο πραγματικό, γιατί τώρα ο ίδιος ο Ιησούς μας βοηθά να βρούμε ένα πιο χαρούμενο όνειρο εδώ, όπου θα καλύπτονται όλες οι συγκεκριμένες ανάγκες. Από την άλλη πλευρά, αν δούμε την κάλυψη των αναγκών μας ως μια μεταβατική φάση που οδηγεί σε μια πολύ μεγαλύτερη εμπειρία, δεν θα παγιδευτούμε στον ιστό του εγώ. Πράγματι, θα έχουμε στρώσει το δρόμο για να ανατείλει η αλήθεια στο νου μας.

(22:1) Για δεκαπέντε λεπτά σήμερα δύο φορές αναπαυόμαστε από τους ανώφελους προγραμματισμούς και από κάθε σκέψη που εμποδίζει την αλήθεια να εισέλθει στο νου μας.

Ανώφελος προγραμματισμός σημαίνει να λύσουμε ένα πρόβλημα που είναι ανύπαρκτο, γι' αυτό και είναι ανώφελο. Ο Ιησούς δεν λέει ότι δεν πρέπει να κάνετε σχέδια - δεν γίνεται να μην το επαναλάβω - ούτε να μην κάνετε σκέψεις για το μέλλον. Ωστόσο, όταν τα σχέδια που κάνετε είναι γεμάτα με ένταση, φόβο, ενοχές και άγχος, έχετε εμπλακεί σε ανώφελο σχεδιασμό, προσπαθώντας να αμυνθείτε ενάντια στο πρόβλημα της ενοχής που δεν υπάρχει. Πώς λοιπόν, να μπορέσει να εισέλθει η αλήθεια της αθωότητας;

(22:2) Σήμερα θα δεχόμαστε αντί να σχεδιάζουμε, ώστε να μπορούμε να δίνουμε αντί να οργανώνουμε.

Οτιδήποτε οργανώνουμε το κάνουμε αφού πρώτα μας δοθεί η αγάπη που έχουμε επιλέξει. Φυσικά, δεν σημαίνει ότι ο Ιησούς μας δίνει την αγάπη του · αυτή είναι πάντα παρούσα. Περιπλανηθήκαμε

μακριά από αυτή, κι έτσι πρέπει να επιστρέψουμε με το να την αποδεχθούμε. Ή ακόμα πιο σωστά, η αγάπη ανατέλλει στο νου μας από μόνη της καθώς αφαιρούμε τους ιστούς αράχνης του ύπνου που κρατούσαν τα μάτια μας κλειστά λόγω των ενοχών και του φόβου.

(22:3-5) Και μας δίνεται αληθινά, καθώς λέμε:

Αν αμύνομαι δέχομαι επίθεση. Αλλά με την απουσία κάθε άμυνας θα είμαι δυνατός, και θα μάθω αυτό που κρύβουν οι άμυνες μου.

Περιττό να πω ότι οι άμυνές μου κρύβουν την αλήθεια.

(23:1-2) Τίποτα άλλο εκτός από αυτό. Αν πρέπει να γίνουν κάποια σχέδια, θα σου ειπωθούν.

Για άλλη μια φορά, ο Ιησούς δεν λέει να μην κάνουμε σχέδια. Ούτε εννοεί ότι θα ακούσετε μια φωνή που θα σας δίνει συγκεκριμένες πληροφορίες. Θα μπορούσε να συμβεί, αλλά ο πυρήνας της εμπειρίας είναι πως γνωρίζετε εσωτερικά ότι αυτό είναι το αγαπημένο πράγμα που πρέπει να κάνετε. Καθώς προχωράτε στη μελέτη σας με τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, θα γίνεστε όλο και πιο ικανοί να διακρίνετε μεταξύ του τι είναι πραγματικά αγαπημένο και τι είναι ιδιαιτερότητα, γιατί πολύ συχνά οι αγαπημένες μας σκέψεις και πράξεις συγκαλύπτουν ένα υποβόσκων μίσος.

(23:3-4) Μπορεί να μην είναι τα σχέδια που πίστευες ότι χρειαζόντουσαν, ούτε και οι απαντήσεις στα προβλήματα που νόμιζες ότι αντιμετώπιζες. Αλλά είναι οι απαντήσεις σε ένα άλλο είδος ερώτησης, που παραμένει αναπάντητο ενώ χρειάζεται απάντηση, μέχρι που η Απάντηση να έρθει επιτέλους σε σένα.

Εδώ γίνεται αναφορά στην τελευταία αναπάντητη ερώτηση: «*Θέλω να δω αυτό που αρνήθηκα επειδή αυτό είναι η αλήθεια;*» (K-21.VII.5:14) Φοβόμαστε την αλήθεια και γι' αυτό αμυνόμαστε ενάντιά της. Ο Ιησούς εξηγεί ότι το να πω «ναι» σε αυτήν την ερώτηση σημαίνει να λέω «όχι στο όχι» (K-21.VII.12:4), που σημαίνει ότι πρέπει να κοιτάξω το σύστημα άρνησης του εγώ και να πω: Δεν το θέλω πια. Πρέπει να κοιτάξω τις άμυνές μου και να πω ότι αυτές δεν θα μου φέρουν ευτυχία και ειρήνη, γιατί δεν είναι η αλήθεια. Όταν λέω «όχι» στο εγώ - το οποίο σημαίνει ότι κοιτάζω μαζί με τον Ιησού - το κοιτάζω, χαμογελάω απαλά και απορρίπτω τις προσφορές του. Δεν είναι ότι θέλω την αλήθεια, αλλά δεν θέλω πια την ψευδαίσθηση. Έτσι είναι ξεκάθαρος ο δρόμος για να «έρθει» η απάντηση. Θυμηθείτε, δεν είναι ότι η απάντηση έρχεται σε εμάς, αλλά ότι εμείς φτάνουμε στην απάντηση.

Το μεγαλύτερο μέρος των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι γραμμένο με αυτόν τον τρόπο ώστε να αντικατοπτρίζει πως βιώνουμε ότι η απάντηση πράγματι έρχεται. Μία από τις μεγάλες χριστιανικές προσευχές ήταν: «έλα, Κύριε Ιησού». Η Αποκάλυψη στην πραγματικότητα τελειώνει με αυτή την προσευχή (22:17,20). Όμως, πάλι, στην πραγματικότητα δεν είναι ότι ο Ιησούς έρχεται σε εμάς · εμείς ερχόμαστε σε αυτόν. Συνοψίζοντας: Φτάνουμε στην απάντηση κοιτάζοντας το σύστημα του εγώ και λέμε ότι κάναμε ένα μεγάλο λάθος και ότι δεν θέλουμε πλέον τον πόνο που μας έφερε.

(24:1-2) Όλες οι άμυνές σου είχαν στόχο να μην λάβεις αυτό που θα λάβεις σήμερα. Και μέσα στο φως της χαράς της απλής εμπιστοσύνης, θα αναρωτιέσαι μόνο γιατί θεωρούσες ότι πρέπει να αμυνθείς απέναντι στην απελευθέρωση.

Μόλις επιλέξουμε τον Ιησού ως δάσκαλό μας, θα είναι αδιανόητο να πιστέψουμε ότι το εγώ ήταν πιο σοφό από εκείνον.

(24:3-5) Ο Ουρανός δεν ζητά τίποτα. Η κόλαση είναι που έχει υπερβολικές απαιτήσεις για θυσίες. Δεν παραιτείσαι από τίποτα αυτές τις ώρες σήμερα, που ανυπεράσπιστος, παρουσιάζεσαι στον Δημιουργό σου έτσι όπως είσαι πραγματικά.

Αυτές οι προτάσεις είναι ιδιαίτερα σημαντικές όταν τις δούμε κάτω από το φως της πεποίθησης σε πολλά πνευματικά μονοπάτια ότι ο Θεός ζητά συγκεκριμένα πράγματα από εμάς. Αυτό αντανακλά την αρχική ιδιαίτερη σχέση του εγώ με τον Θεό, κατά την οποία πρέπει να Τον πληρώσουμε για να προστατευθούμε από την οργή Του. Έτσι δίνω χρήματα στην εκκλησία Του, ή υποφέρω και θυσιάζομαι. Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, πρέπει να υπακούω στις εντολές Του, να παραχωρήσω το χρόνο μου και να προσκυνήσω στον ιερό Του οίκο. Αυτή η παράξενη ιδέα βασίζεται στην πραγματικότητα της αμαρτίας, για την οποία ο Θεός απαιτεί πληρωμή. Η αλήθεια ωστόσο, είναι ότι το μόνο που «ζητά» ο Ουρανός είναι να ξυπνήσουμε από το όνειρο που μας είχε πει ότι φύγαμε από την εστία. Η θεολογία της θυσίας προέρχεται από την κόλαση του εγώ και δεν έχει καμία σχέση με τον Θεό.

(25:1-4) Αυτός σε θυμάται. Σήμερα θα Τον θυμηθούμε εμείς. Διότι αυτό είναι το Πάσχα της σωτηρίας σου. Και ανασταίνεσαι ξανά από αυτό που φαινόταν σαν θάνατος και απελπισία.

Παρεμπιπτόντως, αυτό το απόσπασμα δεν γράφτηκε το Πάσχα, αλλά τον χειμώνα. Στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, η ανάσταση δεν έχει καμία σχέση με το φυσικό σώμα, η οποία είναι μια σύνδεση που ευλογεί το εγώ. Αυτό εξηγεί την ανάγκη που έχει ο Χριστιανικός μύθος να εστιάζει στη σταύρωση και την ανάσταση του Ιησού, επιβεβαιώνοντας έτσι την αμαρτία και το σώμα ως αληθινά. Η αληθινή ανάσταση, όπως γίνεται κατανοητό στα Μαθήματα, είναι η αφύπνιση μας από το όνειρο του νου για το θάνατο:

Πολύ απλά, η ανάσταση είναι το ξεπέρασμα και η υπέρβαση του θανάτου. Είναι μία εκ νέου αφύπνιση ή αναγέννηση · μία αλλαγή του νου για την σημασία του κόσμου. Είναι η αποδοχή της ερμηνείας του Αγίου Πνεύματος για τον σκοπό του κόσμου · η αποδοχή της Επανόρθωσης για τον εαυτό σου. Είναι το τέλος των ονείρων δυστυχίας, και η χαρούμενη επίγνωση του τελευταίου ονείρου που δίνει το Άγιο Πνεύμα. Είναι η αναγνώριση των δώρων του Θεού. (Εγχ-28.1:1-5)

Επομένως, κοιτάμε το εγωικό όνειρο της σταύρωσης που εστιάζει στον πόνο, τα βάσανα και το θάνατο και λέμε, «όχι στο όχι»: αυτά δεν είναι τα δώρα που θέλω. Μια τέτοιου είδους μετατόπιση μας επιτρέπει να κρατήσουμε το χέρι του Ιησού για να βγούμε από το όνειρο της απελπισίας και να πάμε προς στην ελπίδα - την έννοια της ανάστασης και της αναγέννησης. Μέσα στο εγωικό σύστημα, φυσικά, δεν υπάρχει ελπίδα · μόνο θάνατος.

Η επόμενη πρόταση αναφέρεται στο τέλος της παραγράφου 10: «Δεν θεραπεύεις, απλά μόνο απομακρύνεις την ελπίδα της θεραπείας, διότι αποτυγχάνεις να δεις πού πρέπει να βρίσκεται η ελπίδα για να έχει νόημα». Όταν κάνουμε το σώμα πραγματικό σχεδιάζοντας να το βοηθήσουμε, να το σώσουμε ή να το προστατέψουμε, αρνούμαστε τη μόνη ελπίδα που υπάρχει: τη δύναμη που έχει ο νους να επιλέγει. Το τέλος του μαθήματος μας φέρνει έτσι πίσω στην αρχική σκέψη της απελπισίας, όπου το σώμα ήταν πραγματικό και χρειαζόταν σωτηρία. Επομένως, είναι σημαντικό να μην βλέπουμε το Άγιο Πνεύμα να είναι συγκεκριμένα μαζί μας στον κόσμο. Όπως συζητήσαμε παραπάνω, αυτή η πεποίθηση ξεκινά την άνοδό μας στην κλίμακα αλλά δεν θέλουμε να παραμείνουμε στα κάτω σκαλοπάτια περισσότερο από όσο χρειάζεται. Η θεραπεία βρίσκεται στο Άγιο Πνεύμα *επειδή* Αυτό είναι μέσα στο νου, υπενθυμίζοντάς μας να επιλέξουμε ξανά. Έτσι, η αληθινή ελπίδα μας βρίσκεται στη δύναμη της λήψης των αποφάσεων του νου να επιλέξει ενάντια στο εγώ και υπέρ του Αγίου Πνεύματος.

(25:5) Τώρα το φως της ελπίδας ξαναγεννιέται μέσα σου, διότι τώρα έρχεσαι χωρίς άμυνες, για να μάθεις το δικό σου ρόλο μέσα στο σχέδιο του Θεού.

Θυμηθείτε, οι άμυνες εστιάζουν πάντα στο σώμα, ένα από τα κύρια σημεία που ασχολείται αυτό το μάθημα. Όταν ερχόμαστε χωρίς άμυνες, είναι επειδή έχουμε ανέβει αρκετά την κλίμακα και

ταυτιζόμαστε λιγότερο με τον σωματικό, ιδιαίτερο εαυτό μας, και περισσότερο με τη σκέψη της αγάπης του νου που *είναι* η ταυτότητά μας. Έτσι εκπληρώνουμε το ρόλο μας μέσα στο σχέδιο της μάθησης να αποδεχθούμε την Επανόρθωση συγχωρώντας τις ιδιαίτερες σχέσεις μας. Αυτή η μετατόπιση δεν έχει να κάνει με την εξωτερική συμπεριφορά, αλλά με την αλλαγή των δασκάλων στο νου μας, η οποία μας επιτρέπει να συγχωρούμε αντί να καταδικάζουμε.

(25:6) Ποια μικρά σχέδια ή μαγικές πεποιθήσεις μπορούν να έχουν ακόμα αξία, όταν εσύ έχεις λάβει την λειτουργία σου από την Φωνή του Θεού του Ίδιου;

Θα το επαναλάβω άλλη μια φορά, η λειτουργία μας δεν είναι συγκεκριμένη, τουλάχιστον όχι συμπεριφορικά. Βιώνεται συγκεκριμένα, αλλά το μόνο συγκεκριμένο μέρος της λειτουργίας μας είναι να συγχωρούμε τις ιδιαίτερές μας σχέσεις - μια διαδικασία που συμβαίνει μέσα στο νου μας, εκεί που βρίσκεται ο Ιησούς.

(26:1) Προσπάθησε να μην σχεδιάσεις αυτή την ημέρα όπως εσύ πιστεύεις ότι σε ωφελεί.

Ο τρόπος που «αυτή η ημέρα εσύ πιστεύεις ότι σε ωφελεί» είναι εάν ικανοποιούνται οι ιδιαίτερες ανάγκες σου. Επομένως - όχι μόνο σαν μια συνεχή εξάσκηση αυτού του μαθήματος, αλλά κάθε μαθήματος, κάθε μέρα - προσπάθησε να έχεις επίγνωση του μυστικού σχεδίου του εγώ να προστατεύσει την ατομικότητά σου από το νου σου που επιλέγει εναντίον του · το σχέδιο που λέει ότι θέλω να υπάρχω, αλλά κάποιος άλλος να είναι υπεύθυνος για αυτό. Έτσι βλέπετε την αιτία της δυστυχίας σας έξω από τον εαυτό σας, η οποία βρίσκεται πέρα από την αληθινή διόρθωση.

(26:2-5) Γιατί δεν μπορείς καν να συλλάβεις τι ευτυχία έρχεται σε σένα χωρίς τον προγραμματισμό σου. Μάθε σήμερα. Και όλος ο κόσμος θα κάνει αυτό το γιγάντιο άλμα, και θα γιορτάσει μαζί σου το Πάσχα σου. Κατά τη διάρκεια της ημέρας, καθώς ανόητα μικροπράγματα έρχονται στο νου σου και προκαλούν τις άμυνες σου ή σε βάζουν σε πειρασμό να μπλεχτείς σε πολύπλοκους σχεδιασμούς, θύμιζε στον εαυτό σου ότι σήμερα είναι μια ιδιαίτερη μέρα μάθησης…

Ο Ιησούς κλείνει αυτό το μάθημα, όπως κάνει συνήθως, ζητώντας από σας να εξασκήστε όλη την ημέρα. Όποτε μπαίνετε σε πειρασμό από το φόβο ότι θα χάσετε την ιδιαίτερη ταυτότητά σας, συνειδητοποιήστε το πρόβλημα και παρακολουθήστε το πώς αμύνεστε ενάντια στην πιθανή απώλεια σας, υφαίνοντας μικρά σχέδια για να προστατευθείτε. Προσπαθείτε να πείσετε τον εαυτό σας και τους άλλους ότι αυτός ο ιδιαίτερος εαυτός είναι σημαντικός: επιστρατεύοντας συμμάχους για να εξασφαλίσετε την ιδιαίτερή σας θέση. Για άλλη μια φορά, το σημείο που εστιάζει ο Ιησούς δεν είναι τα καθημερινά σχέδια που κάνετε τα οποία είναι απαραίτητα για την επιβίωση, αλλά το περιεχόμενο αυτών των σχεδίων: το ότι προσπαθείτε να διατηρήσετε την ατομικότητά σας περιορίζοντας το άγχος, όχι να το αφαιρέσετε.

Αναγνωρίζουμε το μάθημά μας λέγοντας:

(26:6-8) Αυτό είναι το δικό μου Πάσχα. Και θα το κρατήσω ιερό. Δεν θα αμύνομαι, διότι ο Υιός του Θεού δεν χρειάζεται καμία άμυνα απέναντι στην αλήθεια της πραγματικότητάς του.

Επιλέγοντας τον Ιησού ως δάσκαλό μας, μας επιτρέπει να αναπτυχθούμε μέσα στην αγάπη του για να θυμηθούμε την πραγματικότητά μας. Αυτό που μας δίνει τη δυνατότητα να ανεβούμε την κλίμακα προς την εστία είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι είμαστε ένα. Οι φαινομενικές διαφορές που αντιμετωπίζουμε είναι επιφανειακές, γιατί είμαστε ενωμένοι στο να μοιραζόμαστε το ίδιο παρανοϊκό σύστημα σκέψης και ότι χρειάζεται να αμυνθούμε εναντίον του. Κάποιοι, οι οποίοι μας αρέσουν, αμύνονται με ωραίους τρόπους. Άλλοι, τους οποίους κρίνουμε, αμύνονται με όχι και τόσο ωραίους τρόπους. Τελικά όμως, όλοι κάνουμε το ίδιο πράγμα. Θυμηθείτε, η ιδιαίτερη αγάπη και το

ιδιαίτερο μίσος φαίνονται διαφορετικά, αλλά μοιράζονται τον ένα σκοπό που διατηρεί την ενοχή μας σε βάρος κάποιου άλλου. Η αντίληψη της ενότητας των εγώ μας επομένως, μας επιτρέπει να θυμόμαστε την ενότητά μας ως ένας Υιός του Θεού, καθώς οι άγιοι νόες μας ανασταίνονται χωρίς άμυνες από τον κόσμο της αμαρτίας την κόλαση του εγώ.

ΜΑΘΗΜΑ 136

Η ασθένεια είναι μια άμυνα ενάντια στην αλήθεια.

Είναι ένα από τα πιο σημαντικά μαθήματα στο βιβλίο εργασιών, όχι μόνο γιατί μιλά για την ασθένεια, αλλά για τα γενικότερα σχόλιά του σχετικά με το πώς αμυνόμαστε ενάντια στην αλήθεια. Να κάνουμε μια σύντομη επανάληψη, το σχέδιο του εγώ επιβεβαιώνει ότι η αμαρτία και η ενοχή είναι πραγματικές, μια στρατηγική που μας κάνει να φοβόμαστε το νου έτσι ώστε να τον εγκαταλείψουμε, προβάλλοντας τους αμαρτωλούς, ένοχους εαυτούς μας ώστε να γίνονται αντιληπτοί σε κάποιον άλλο. Έτσι, βλέπουμε την αμαρτία και την ενοχή στο σώμα κάποιου άλλου - την επίθεση - ή στο δικό μας - την ασθένεια. Ωστόσο, ανεξάρτητα από το αν η ενοχή και ο πόνος φαίνονται στο δικό σας σώμα ή στο δικό μου, ξεχνάω ότι η πηγή τους είναι στο νου μου, εκπληρώνοντας έτσι τον στόχο που έχει το εγώ να μας κρατήσει χωρίς νου και επομένως να μην είμαστε σε θέση να επιλέξουμε την αλήθεια.

Επομένως, ενώ ο Ιησούς μιλάει συγκεκριμένα για την ασθένεια, ειδικά στο δεύτερο μέρος του μαθήματος, θα μπορούσε εξίσου εύκολα να πει ότι η κρίση είναι μια άμυνα ενάντια στην αλήθεια, όπως ο θυμός, η κατάθλιψη, το άγχος και η ιδιαιτερότητα σε οποιαδήποτε μορφή. Το *περιεχόμενο* για οτιδήποτε νιώθουμε πως είναι πρόβλημα εδώ - το οποίο απαιτεί την προσοχή μας και το να κάνουμε σχέδια για το μέλλον - είναι το ίδιο. Οι *μορφές* μπορεί να διαφέρουν, αλλά όταν βλέπουμε προβλήματα στον κόσμο η προσοχή μας απομακρύνεται από το νου - ο σκοπός που έχει το εγώ για τα πάντα. Με αυτόν τον τρόπο δεν θυμόμαστε ποτέ ότι το πραγματικό πρόβλημα βρίσκεται μέσα μας. Γι' αυτό μπαίνουμε στον πειρασμό να βλέπουμε τον Ιησού και το Άγιο Πνεύμα να κάνουν πράγματα για εμάς στον κόσμο. Αν το κάνουν σημαίνει ότι υπάρχουν πραγματικά προβλήματα εδώ, το οποίο καταδεικνύει την πραγματικότητα του κόσμου, καθιστώντας ευκολότερο να ξεχνάμε ότι ο νους είναι η μόνη πηγή προβλημάτων και η λύση τους.

(1:1) Κανένας δεν μπορεί να θεραπευτεί εκτός κι αν κατανοήσει τι σκοπό φαίνεται ότι υπηρετεί η ασθένεια.

Αυτό το πολύ σημαντικό θέμα επαναλαμβάνεται σε δηλώσεις στο κείμενο και το εγχειρίδιο για δασκάλους:

*Η ασθένεια είναι ένας τρόπος απόδειξης ότι είναι δυνατόν να πάθεις κακό. Είναι μια μαρτυρία της αδυναμίας σου, της ευπάθειάς σου, και της υπερβολικής σου ανάγκης να εξαρτάσαι από εξωτερική καθοδήγηση. Το εγώ το χρησιμοποιεί αυτό σαν το καλύτερο επιχείρημά του να χρειάζεσαι την **δική του** καθοδήγηση. (Κ-8.VIII.6:1-3)*

Η θεραπεία συνεπάγεται ότι έχεις κατανοήσει τι εξυπηρετεί η ψευδαίσθηση της ασθένειας. Η θεραπεία δεν είναι δυνατή χωρίς αυτή την κατανόηση.

Η θεραπεία επιτυγχάνεται την στιγμή που ο παθών πάψει να βλέπει κάποια αξία στον πόνο. Ποιος θα διάλεγε να υποφέρει εκτός κι αν θεωρούσε ότι αυτό θα του απέφερε κάτι, κάτι που να έχει αξία γι' αυτόν; Θα πρέπει να θεωρεί ότι είναι ένα μικρό τίμημα που χρειάζεται να πληρώσει για κάτι μεγαλύτερης αξίας. Γιατί η ασθένεια είναι μια επιλογή · μια απόφαση. (Εγχ-5.1:1-I.1:4)

Θυμηθείτε ότι στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, ο σκοπός είναι το παν. Όταν καταλαβαίνετε τον σκοπό ενός πράγματος, μπορείτε να κάνετε κάτι για αυτό. Επομένως, είναι σημαντικό να κατανοήσουμε τη θεμελιώδη στρατηγική και τον σκοπό του εγώ: που είναι να μας κρατάει ριζωμένους στο σώμα, ώστε να ξεχάσουμε ότι έχουμε ένα νου. Η αληθινή θεραπεία είναι αδύνατη αν δεν συνειδητοποιήσουμε «τι σκοπό φαίνεται ότι υπηρετεί η ασθένεια». Δεν είναι ότι η ασθένεια μας επέλεξε, ή ήρθε απρόσκλητα. Εμείς την έχουμε επιλέξει.

(1:2-3) Γιατί τότε θα καταλάβει ότι ο σκοπός της δεν έχει κανένα νόημα. Εφόσον δεν έχει αιτία ούτε κάποιο σκοπό με νόημα, δεν μπορεί να υπάρχει καθόλου.

Στο εγχειρίδιο μας έχει ειπωθεί ότι «όλες τους [οι μορφές της ασθένειας] έχουν τον ίδιο σκοπό και επομένως στην πραγματικότητα δεν είναι διαφορετικές» (Εγχ-5.III.3:2). Ο σκοπός που έχουν είναι να μας προστατεύουν από την αμαρτία και την ενοχή στο νου μας. Ωστόσο, εφόσον η αμαρτία και η ενοχή δεν υπάρχουν πραγματικά, ο σκοπός του εγώ δεν έχει νόημα. Αν πούμε ότι η αμαρτία είναι η αιτία της ασθένειας, αλλά δεν υπάρχει αμαρτία, τότε η ασθένεια, ως αποτέλεσμα, είναι το ίδιο ψευδαίσθηση όσο και η πίστη ότι έχουμε διαχωριστεί από τον Θεό. Δείτε για παράδειγμα:

Όλη η ασθένεια προέρχεται από τον διαχωρισμό. Όταν αρνηθείς τον διαχωρισμό, αυτή φεύγει. Γιατί φεύγει αμέσως μόλις θεραπευτεί η ιδέα που την έφερε, και αντικατασταθεί από τη σωφροσύνη. Η ασθένεια και η αμαρτία βλέπονται σαν αποτέλεσμα και αιτία, σε μια σχέση που κρατιέται κρυφή από την επίγνωση, για να διαφυλαχτεί με προσοχή από το φως της λογικής. (Κ-26.VII.2)

Να το πούμε με άλλον τρόπο, ο σκοπός της ασθένειας είναι να αποδείξει την ύπαρξη της αμαρτίας, αλλά η αμαρτία είναι χωρίς αιτία διότι προέρχεται από το τίποτα: ποτέ δεν διαχωριστήκαμε αληθινά από τον Θεό. Επομένως, η ίδια η αμαρτία προερχόμενη από το τίποτα πρέπει να είναι τίποτα, όπως και η άμυνα ενάντιά της. Όπως είπε ο Βασιλιάς Ληρ: «Τίποτα δεν θα προκύψει από το τίποτα» (I,i). Ο κόσμος και το σώμα είναι τίποτα και προέρχονται από το τίποτα. Το πρόβλημα είναι πως πιστεύουμε ότι η αμαρτία είναι πραγματική, και επομένως πιστεύουμε ότι χρειάζεται άμυνα · δηλαδή ασθένεια. Για άλλη μία φορά, είναι το τίποτα που δεν προκαλεί τίποτα, το οποίο υποστηρίζεται από το τίποτα.

(1:4) Όταν αυτό γίνει αντιληπτό, η θεραπεία είναι αυτόματη.

Αυτό συμβαίνει επειδή η ασθένεια είναι η πεποίθηση ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικός. Εφόσον η ασθένεια δεν έχει καμία σχέση με το σώμα, δεν έχει καμία σχέση με το σώμα και η θεραπεία. Η εκδήλωση της ασθένειας μέσα από σωματικά συμπτώματα δεν είναι παρά η προβολή της άρρωστης ή της διαχωριστικής σκέψης του νου. Επειδή *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*, η ιδέα της σωματικής ασθένειας δεν άφησε ποτέ την πηγή της μέσα στο νου - τη σκέψη ότι είμαι διαχωρισμένος από τον Θεό. Η Επανόρθωση αναιρεί το διαχωρισμό όπως η θεραπεία αναιρεί την ασθένεια - η αλήθεια αναιρεί την ψευδαίσθηση. Αυτός λοιπόν, είναι ο πυρήνας της θεραπείας: μια αλλαγή του νου για την πραγματικότητα - από το διαχωρισμό στην Επανόρθωση - η οποία δεν έχει απολύτως καμία σχέση με το σώμα. Το ακόλουθο απόσπασμα από το εγχειρίδιο για δασκάλους κάνει ξεκάθαρη τη φύση της θεραπείας:

Η θεραπεία πραγματοποιείται ανάλογα με το πόσο αναγνωρίζεται η έλλειψη αξίας της ασθένειας. Δεν χρειάζεται παρά να πεις, «Δεν έχω να κερδίσω τίποτα με αυτό» και θεραπεύεσαι. Αλλά για να

το πεις αυτό, πρέπει ν' αναγνωρίσεις συγκεκριμένα γεγονότα. Πρώτα, είναι φανερό ότι οι αποφάσεις είναι του νου, και όχι του σώματος. Εφόσον η ασθένεια δεν είναι παρά μια λανθασμένη προσέγγιση επίλυσης προβλημάτων, είναι μια απόφαση. Και αν είναι απόφαση, είναι ο νους αυτός που την παίρνει, και όχι το σώμα… Η αποδοχή της ασθένειας ως απόφαση του νου, για ένα σκοπό για τον οποίο επιθυμεί να χρησιμοποιήσει το σώμα, είναι η βάση της θεραπείας. Και αυτό ισχύει για την θεραπεία σε όλες της τις μορφές… Ποια είναι η μοναδική προϋπόθεση γι' αυτή την αλλαγή στην αντίληψη; Απλά είναι αυτή και μόνο: η αναγνώριση ότι η ασθένεια είναι του νου, και δεν έχει να κάνει καθόλου με το σώμα. (Εγχ-5.II.1:1-6· 2:1-2· 3:1-2)

(1:5) Διαλύει αυτή την ανούσια ψευδαίσθηση με τον ίδιο τρόπο που φέρνει όλες τις ψευδαισθήσεις στην αλήθεια, και απλά τις αφήνει εκεί να εξαφανιστούν.

Φέρνετε τις ψευδαισθήσεις στην αλήθεια, όχι το αντίστροφο. Όταν ζητάτε από τον Ιησού να σας βοηθήσει σε αυτόν τον κόσμο, φέρνετε την αλήθεια του στην ψευδαίσθησή σας, νομίζοντας ότι ο Ουρανός σας βοηθά εδώ. Ωστόσο, μόνο το εγώ είναι που βοηθιέται, γιατί διαιωνίζετε την ψευδαίσθηση του διαχωρισμού ενισχύοντας την πραγματικότητα του κόσμου και του σώματος, και πως τα προβλήματα εδώ είναι η αιτία της δυστυχίας σας. Αντίθετα, ο Ιησούς σας ζητά να φέρετε αυτή την ψευδαίσθηση στο νου, συνειδητοποιώντας ότι το πρόβλημα δεν είναι το άρρωστο σώμα σας ή κάποιου άλλου, αλλά η επιλογή υπέρ του εγώ. Η κρυφή ψευδαίσθηση είναι ότι το εγώ λέει την αλήθεια, και το πρόβλημα είναι να το πιστέψεις. Έτσι φέρνετε την ψευδαίσθηση του σώματος στην ψευδαίσθηση μέσα στο νου σας, και στη συνέχεια στον λήπτη αποφάσεων που διορθώνει τη λανθασμένη επιλογή. Η θεραπεία είναι το ευτυχές αποτέλεσμα αυτής της διαδικασίας φέρνοντας το σκοτάδι του εγώ στο φως του Αγίου Πνεύματος:

Η Επανόρθωση… Απλά φέρνει το μη άγιο στο άγιο · ή αυτό που έφτιαξες σε αυτό που είσαι. Η μόνη λειτουργία του Αγίου Πνεύματος είναι Το να φέρνει τις ψευδαισθήσεις στην αλήθεια, ή το εγώ στον Θεό. (Κ-14.IX.1:1,3-4)

(2:1-2) Η ασθένεια δεν είναι τυχαία. Όπως όλες οι άμυνες, είναι ένα παρανοϊκό τέχνασμα για αυταπάτη.

Ένας άλλος όρος για να περιγράψουμε το *παρανοϊκό τέχνασμα* είναι η *μαγεία*, η οποία περιγράφεται στα Μαθήματα ως η προσπάθεια να επιλύσουμε ένα πρόβλημα που δεν υφίσταται και επομένως δεν χρειάζεται να γίνει κάτι. Η ασθένεια είναι «ένα παρανοϊκό τέχνασμα για αυταπάτη» διότι μας παραπλανά ώστε να πιστεύουμε πως υπάρχει ένα πρόβλημα στο σώμα, το οποίο απαιτεί μια λύση - μια άλλη μορφή μαγείας - που επιδιώκει να θεραπεύσει το άρρωστο σώμα:

Όλα τα υλικά μέσα που δέχεσαι ως γιατρικά για τις σωματικές ασθένειες εισάγουν ξανά τις αρχές της μαγείας. (Κ-2.IV.4:1)

Η μαγεία είναι αυταπάτη διότι το πρόβλημα δεν είναι ότι ασθένησε το σώμα, αλλά ότι ασθένησε ο νους. Δεν θα συνειδητοποιήσουμε ποτέ ότι αυτός ο νους είναι επίσης μια ψευδαίσθηση μέχρι πρώτα να θυμηθούμε ότι έχουμε ένα νου. Η ασθένεια λοιπόν, είναι ένας από τους πιο πειστικούς τρόπους του εγώ να κρατά την προσοχή μας ριζωμένη στο σώμα · μια συγκεκριμένη μορφή της γενικότερης στρατηγικής που έχει το εγώ να μας κρατά χωρίς νου.

(2:3-5) Και σαν όλα τ' άλλα, σκοπός της είναι να κρύψει την πραγματικότητα, να της επιτεθεί, να την αλλάξει, να την καταστήσει παράλογη, να την παραμορφώσει, να την διαστρεβλώσει, ή να την υποβιβάσει σε ένα μικρό σωρό από ασυνάρτητα κομμάτια. Ο στόχος κάθε άμυνας είναι να

εμποδίσει την αλήθεια να είναι ολοκληρωμένη. Τα κομμάτια γίνονται αντιληπτά σαν να είναι το κάθε ένα ολοκληρωμένο από μόνο του.

Αυτό μπορεί να γίνει κατανοητό σε δύο επίπεδα. Πρώτον, πιστεύω ότι υπάρχουν διαχωρισμένα μέρη - όργανα, βιολογικά συστήματα κ.λπ. - μέσα στο σώμα μου. Σε αυτό το πλαίσιο, μια από τις επικρίσεις που συχνά ασκούνται ενάντια στη Δυτική ιατρική είναι ότι δεν θεραπεύει ολόκληρο το άτομο ή το σώμα, αλλά μόνο τα μέρη του - ένα άρρωστο συκώτι, ένα σπασμένο πόδι, ένα πρόβλημα με το στομάχι, τον πονοκέφαλο κ.λπ. Δεύτερον, βλέπω *αυτό* το σώμα ως το πρόβλημα. Το αν το βλέπω ολιστικά ή όχι δεν έχει σημασία, γιατί το σώμα εξακολουθεί να θεωρείται ότι είναι διαχωρισμένο από το σώμα κάποιου άλλου, για να μην πω από ένα νου τον οποίο δεν γνωρίζω καν.

Η αλήθεια του Υιού του Θεού είναι ότι είναι ολόκληρος - ως πνεύμα. Μέσα στο όνειρο του κατακερματισμού αυτού του κόσμου, φαίνεται πράγματι σαν να είμαστε διαχωρισμένοι: ο καθένας από μας είναι ένα σύμπαν από μόνος του. Αν φροντίζω τον εαυτό μου, αυτό που συμβαίνει σε οποιονδήποτε άλλο δεν έχει σχέση διότι δεν έχει καμία επίδραση πάνω σε μένα - σε πλήρη αντίθεση με την περίφημη φράση του John Donne: «Κανένας άνθρωπος δεν είναι ένα νησί, ολοκληρωμένο από μόνος του».* Όμως το εγώ μας λέει να πιστέψουμε ότι ο Υιός του Θεού έχει κομματιαστεί σε θραύσματα, και με αυτό τον τρόπο έχει επιτεθεί στην Ταυτότητά του ως ενοποιημένο πνεύμα. Έτσι πιστεύουμε ότι είμαστε διαχωρισμένοι ο ένας από τον άλλον και ότι τα συστήματα μέσα σε κάθε ξεχωριστό σώμα δρουν ανεξάρτητα. Κατά συνέπεια λέμε ξανά, ότι έχουμε στομαχικές διαταραχές, πονόλαιμο ή κρίση άγχους. Με άλλα λόγια, σκεφτόμαστε με βάση τα συγκεκριμένα συμπτώματα, αυτό ακριβώς που θέλει το εγώ. Ο διαχωρισμός γίνεται έτσι πραγματικότητα, με την ασθένεια να είναι ένα ισχυρό μέσο που ενισχύει αυτήν την «πραγματικότητα», και εκεί βρίσκεται ο σκοπός του.

Ο Ιησούς αφήνει τώρα τη συζήτηση για την ασθένεια, στην οποία θα επιστρέψει, και απευθύνεται γενικά στις άμυνες, περιγράφοντας το πώς το εγώ εκπληρώνει τη στρατηγική του που μας κρατά χωρίς νου.

(3:1-2) Οι άμυνες δεν είναι ακούσιες, ούτε γίνονται χωρίς την επίγνωσή σου. Είναι μυστικά, μαγικά ραβδιά που χρησιμοποιείς όταν εμφανίζεται η αλήθεια να απειλήσει αυτό που θέλεις να πιστεύεις.

Ας υποθέσουμε ότι αισθάνεστε ολοένα και περισσότερο την παρουσία του Ιησού και πιστεύετε σε αυτά που διδάσκουν τα μαθήματά του. Τα εξασκείτε με μεγαλύτερη συχνότητα, καθώς αναγνωρίζετε ότι η κρίση δεν σας κάνει πλέον ευτυχισμένους, ούτε το να κάνετε πράγματα μόνοι σας. Όμως, το να ζητάτε βοήθεια από τον Ιησού σας φέρνει ειρήνη, όπως επίσης και το ευτυχές γεγονός ότι κάνατε λάθος. Υπάρχει ακόμα μια μικρή φωνή που σας ψιθυρίζει όχι τόσο γλυκά στο αυτί ότι αν συνεχίσετε να ταυτίζεστε με τον Ιησού και τις διδασκαλίες του θα εκμηδενιστείτε, θα χάσετε την ατομικότητα και την ιδιαιτερότητά σας και ότι σύντομα δεν θα μείνει τίποτα από εσάς. Ακούγοντας αυτό το απειλητικό μήνυμα, φοβόμαστε και απομακρύνουμε τον Ιησού για να επιστρέψουμε στους δικούς μας συμμάχους της ενοχής, του φόβου, της επίθεσης και της ασθένειας, πιστεύοντας ότι είμαστε ασφαλείς για άλλη μια φορά. Αυτή η δυναμική των φοβερών αντιποίνων του εγώ γιατί το απορρίψαμε επαναλαμβάνεται σε αυτό το απόσπασμα που ήδη αναφέραμε:

Όταν ενώνεσαι μαζί μου ενώνεσαι χωρίς το εγώ, διότι εγώ έχω αποκηρύξει το εγώ στον εαυτό μου κι επομένως δεν μπορώ να ενωθώ με το δικό σου. Η ένωσή μας, λοιπόν, είναι ο τρόπος να αποκηρύξεις το εγώ μέσα σου. Η αλήθεια και στους δυο μας είναι πέρα από το εγώ… Όποτε εισβάλει ο φόβος οπουδήποτε στον δρόμο προς την ειρήνη, αυτό γίνεται διότι το εγώ έχει

επιχειρήσει να έρθει στο ταξίδι μαζί μας και δεν μπορεί να το κάνει. Το εγώ εξαγριώνεται νιώθοντας την ήττα, βλέπει απόρριψη και γίνεται εκδικητικό. (K-8.V.4:1-3· 5:5-6)

Τέτοια αντίποινα αποτελούν τις άμυνές μας, με την ασθένεια να είναι ένα από τα αγαπημένα όπλα του εγώ.

Αυτές οι άμυνες φαίνεται να είναι κάτι που απλώς συμβαίνει *σε* μας. Ωστόσο, όπως θα δούμε στη συνέχεια, υπήρξε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου όπου συνειδητοποιήσαμε την απειλητική φύση του μηνύματος της αγάπης του Ιησού. Εκείνη τη στιγμή τον απορρίψαμε γρήγορα. Είμασταν τόσο πολύ φορτισμένοι συναισθηματικά από την ενοχή επειδή διαχωριστήκαμε για άλλη μια φορά από την Αγάπη του Θεού - διότι θυμηθήκαμε την αρχική στιγμή που πιστέψαμε ότι απορρίψαμε την αγάπη - που δεν μπορέσαμε παρά να αρνηθούμε την ενοχή μας και να την προβάλουμε. Έτσι η πηγή της δυστυχίας μας φαίνεται ξαφνικά ότι βρίσκεται έξω από μας - το μυστικό μαγικό ραβδί του εγώ έχει κυριαρχήσει ξανά. Αυτό που θεωρείται ότι βρίσκεται εξωτερικά μπορεί να περιλαμβάνει ανθρώπους, περιστάσεις, τον καιρό ή το σώμα μας. Η μορφή που έχει δεν έχει σημασία - το μόνο που ενδιαφέρει το εγώ είναι να εστιάσουμε την προσοχή μας σε μια εξωτερική αιτία που προκαλεί την αναστάτωση μας, η οποία αντανακλά μια ακόμα επιτυχημένη άμυνα ενάντια στην αλήθεια.

(3:3-4) Φαίνονται ότι είναι ασυνείδητες μόνο και μόνο από την ταχύτητα με την οποία επιλέγεις να τις χρησιμοποιήσεις. Εκείνο το δευτερόλεπτο, ίσως ακόμα λιγότερο, κατά το οποίο κάνεις την επιλογή αυτή, αναγνωρίζεις ακριβώς αυτό που θέλεις να επιχειρήσεις, και έπειτα προχωράς στο να σκεφτείς ό,τι έχει γίνει.

Αυτό δεν είναι μόνο μια δήλωση του τι κάνουμε και του πώς δημιουργήθηκε ο ίδιος ο κόσμος, αλλά πώς φτιάχνονται συνεχώς οι ατομικοί μας κόσμοι - μέρα με τη μέρα. Ο σκοπός που έχουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων* - στο πλαίσιο αυτού του αποσπάσματος - μπορεί να γίνει κατανοητός ότι μας βοηθά να επιστρέψουμε σε εκείνη τη στιγμή που έχουμε καταστέλλει, ώστε να μπορέσουμε να επιλέξουμε ξανά. Το να αλλάξουμε το νου μας δεν έχει νόημα, εκτός αν πάμε στη στιγμή που πήραμε την απόφαση όταν είπαμε στον Θεό: «Δεν Σε θέλω. Η ατομικότητα και η ιδιαιτερότητά μου είναι πιο σημαντικές». Πρέπει να επιστρέψουμε σε εκείνη τη στιγμή, αλλά δεν είναι στον χρόνο, είναι η ίδια στιγμή τώρα όπως ήταν τότε. Θυμόμαστε:

Κάθε μέρα, και κάθε λεπτό της ημέρας, και κάθε στιγμή που κάθε λεπτό περιλαμβάνει, εσύ ξαναζείς την μόνη στιγμή κατά την οποία η ώρα του τρόμου πήρε την θέση της αγάπης. (K-26.V.13:1)

Η πρόοδος στα *Μαθήματα Θαυμάτων* μπορεί να μετρηθεί από το πόσο γρήγορα συρρικνώνουμε το χάσμα μεταξύ του *αποτελέσματος* - της δυστυχίας και του πόνου μας - και της αρχικής *αιτίας* - λέγοντας στον Θεό ότι η Αγάπη Του δεν ήταν αρκετή. Επομένως, δεν θέλουμε να κρατήσουμε το χέρι του Ιησού και να περπατήσουμε έξω από το όνειρο, αλλά επιδιώκουμε να τον φέρουμε μέσα σε αυτό, ώστε να είμαστε ευτυχισμένοι εδώ. Ο Ιησούς μας ζητά να συνειδητοποιήσουμε τι κάνουμε *εμείς*, όχι τι έχουν κάνει *σε* μας. Αυτό είναι το νόημα της πρότασης: «αναγνωρίζεις ακριβώς αυτό που θέλεις να επιχειρήσεις, και έπειτα προχωράς στο να σκεφτείς ό,τι έχει γίνει» - απομακρύνουμε τον Ιησού για να διατηρήσουμε την ιδιαιτερότητά μας, αλλά κατηγορώντας κάποιον άλλον για αυτό.

(4:1) Ποιος άλλος εκτός από σένα αξιολογεί μία απειλή, αποφασίζει ότι είναι αναγκαία η διαφυγή, και στήνει μία σειρά από άμυνες για να μειώσει την απειλή την οποία έχει κρίνει ως αληθινή;

Το *εσύ [σένα]* είναι ο λήπτης των αποφάσεων, όχι ο ατομικός εαυτός με τον οποίο ταυτιζόμαστε. Ο εσφαλμένα νοούμενος λήπτης των αποφάσεων λέει ότι αν επιλέξουμε τον Ιησού θα χρειαστεί να

ξεφύγουμε από την απειλή που θέτει η αγάπη του στην ιδιαιτερότητά μας. Αυτή η πρόταση είναι μια απλουστευμένη εκδοχή αυτού που ο Ιησούς συζητά στην ενότητα «Η Αντίληψη για τον εαυτό εναντίον του Εαυτού» (Κ-31.V.10-13), όπου μας ζητά να σκεφτούμε αυτό που προπορεύεται της διπλής εικόνας του εαυτού μας ως αμαρτωλού και αθώου θύματος - τον λήπτη των αποφάσεων που είναι μια σκιά της οντολογικής στιγμής όταν εμείς, ως ένας Υιός, αξιολογήσαμε την Επανόρθωση του Αγίου Πνεύματος ως απειλή, απορρίπτοντάς την για την υπόσχεση της ατομικότητας του εγώ. Εδώ είναι ένα μέρος από αυτό το απόσπασμα, στο πλαίσιο του τμήματος του νου μας που επέλεξε αυτές τις αντιλήψεις του εαυτού για την αμαρτία και την αθωότητα:

Ωστόσο ποιος έκανε πρώτος την επιλογή;… κάποιος πρέπει να αποφάσισε πρώτος ποια να επιλέξει, και ποια ν' αφήσει… Κάτι πρέπει να έχει συμβεί πριν από αυτές τις αντιλήψεις περί του εαυτού. Και κάτι πρέπει να έκανε την μάθηση από την οποία αυτές οι αντιλήψεις προέκυψαν. (Κ-31.V.12:6-7· 13:2-3)

Αυτό το *κάτι* είναι ο λήπτης των αποφάσεων του νου.

(4:2-3) Όλα αυτά δεν μπορούν να γίνουν ασυνείδητα. Αλλά μετά, το σχέδιό σου απαιτεί να ξεχάσεις ότι εσύ το έφτιαξες, άρα να φαίνεται ότι προέρχεται από κάπου έξω από την δική σου πρόθεση · ένα συμβάν πέρα από την δική σου νοητική κατάσταση, μία έκβαση με πραγματική επίδραση επάνω σου, αντί για κάτι που έγινε από σένα.

Το σχέδιό μας απαιτεί να ξεχνάμε, γιατί αν θυμόμασταν τι κάναμε, θα συνειδητοποιούσαμε την παραφροσύνη η οποία είναι εγγενής, μέσα στην προσπάθεια που κάνουμε για να ξεφύγουμε από το φόβο μέσω μιας άμυνας που μας κάνει ακόμα πιο φοβισμένους. Η ασθένεια είναι μια μαγική και εξαιρετικά δυσπροσάρμοστη προσπάθεια για να λύσει το πρόβλημα του φόβου στο νου, η οποία γεννιέται από τις ενοχές μας. Αν το θυμόμασταν, θα εγκαταλείπαμε ξεκάθαρα την άμυνα, καθώς είναι παράλογο εξ αρχής να έχουμε το φόβο του αφανισμού μέσα στο νου μας από έναν εκδικητικό Θεό, και να καταλήγουμε σε οικειοθελή αφανισμό διότι το σώμα μας αναπόφευκτα θα πεθάνει.

Επομένως, το εγωικό σύστημα σκέψης δεν έχει νόημα, που είναι το γιατί το σχέδιο μας καλεί να το ξεχάσουμε, και το γιατί το σχέδιο του Αγίου Πνεύματος μας καλεί να θυμηθούμε αυτό που έχουμε κάνει. Το να κρατήσουμε το χέρι του Ιησού σημαίνει ότι μαζί του αποκαλύπτουμε το μυστικό σχέδιο του εγώ και το βλέπουμε όπως είναι. Αυτό επιτυγχάνεται με την καθημερινή μας πρακτική να βλέπουμε τον εαυτό μας να επιλέγει αυτές τις δυσπροσάρμοστες, μαγικές άμυνες. Όταν αναγνωρίσουμε ότι δεν λειτουργούν, θα παρακινηθούμε από τον πόνο των δικών μας κρίσεων και της ασθένειάς μας να τις αφήσουμε να φύγουν, με αυτόν τον τρόπο αποδεχόμαστε την Επανόρθωση.

(5:1) Αυτή η γρήγορη λησμονιά του ρόλου που έπαιξες εσύ στην «πραγματικότητά» σου είναι που κάνει τις άμυνες να φαντάζουν ότι είναι πέρα από τον δικό σου έλεγχο.

Ο τρόπος που σκεφτόμαστε είναι αυτός: «Δεν είμαι εγώ αυτός που επέλεξε να είναι άρρωστος · κάτι ή κάποιος με έκανε έτσι». Δεν έχει σημασία αν μιλάμε για ιογενή ασθένεια ή για τις αρνητικές σκέψεις κάποιου άλλου. Το σχέδιο με καλεί να πιστεύω ότι εγώ είμαι το *αποτέλεσμα*, και κάτι άλλο είναι η *αιτία*. Μη συνειδητοποιώντας ότι εγώ το έφτιαξα - χαίρομαι κρυφά που είμαι αναστατωμένος και ασθενής, ακόμα κι αν αυτό σημαίνει ότι θα πεθάνω - σημαίνει ότι δεν έχω πάθει τίποτα. Θυμηθείτε αυτήν την ανατριχιαστική πρόταση:

… «Κοίταξέ με, αδελφέ, πεθαίνω στα χέρια σου». (Κ-27.I.4:6)

(5:2) Αλλά αυτό που έχεις ξεχάσει μπορείς να το θυμηθείς, αν δείξεις προθυμία να αναθεωρήσεις την απόφαση που είναι διπλά προστατευμένη από την λήθη.

Όταν έχουμε ξεχάσει - το σχέδιο του εγώ - όλα φαίνονται απελπιστικά. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς λέει ότι το σχέδιο του εγώ έχει «αδιάσειστες αποδείξεις», ωστόσο, λόγω της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος στο νου μας, το σχέδιο δεν είναι «απόδειξη για τον Θεό» (K-5.VI.10:6). Το μόνο που απαιτείται για να επιλέξουμε το σχέδιο της αναίρεσης του Αγίου Πνεύματος είναι να καταλάβουμε ότι το δικό μας σχέδιο δεν λειτουργεί. Το κίνητρο που έχουμε για να μάθουμε αυτή τη διδασκαλία είναι ότι πονάμε και είμαστε δυστυχισμένοι, το να τα κατανοήσουμε τα παραπάνω προκύπτει από την δική μας επιλογή και τίποτα άλλο. Αυτό απαιτεί την «προθυμία να αναθεωρήσουμε την απόφαση», κάτι που είναι αδύνατο αν παραμείνουμε στην κατάσταση χωρίς νου και αν δεν γνωρίζουμε καν ότι υπάρχει κάποια απόφαση που χρειάζεται να αναθεωρήσουμε.

Η ουσία, επομένως, είναι ότι πρέπει να επιστρέψουμε στο νου όπου πάρθηκε η λάθος απόφαση και που τώρα μπορεί να αναιρεθεί. Η *διπλή ασπίδα της λήθης*, στην οποία έχω ήδη αναφερθεί, είναι πρώτον, η ενοχή του νου που εμποδίζει τον λήπτη των αποφάσεων να επιλέξει την αλήθεια · και δεύτερον, ο κόσμος που μας προστατεύει από τις ενοχές. Ο κόσμος λειτουργεί σαν ασπίδα διότι όταν βλέπω την δική μου ενοχή σε σας, δεν χρειάζεται να την αναγνωρίσω στον εαυτό μου. Η ενοχή στο νου μου, επίσης, με προστατεύει από την αλήθεια του Ποιος είμαι. Επιπλέον, η ενοχή με οδηγεί μακριά από το νου μου, ώστε να μην μπορέσω ποτέ να αναθεωρήσω την απόφαση, διότι *η ενοχή είναι μια απόφαση* για να διατηρήσω την ατομική μου ύπαρξη - όχι μια οντολογική πραγματικότητα. Για να ανακεφαλαιώσουμε, η πρώτη ασπίδα είναι η ενοχή που με προστατεύει από το να επιλέξω την Αγάπη του Θεού στο νου μου, και η δεύτερη είναι ο κόσμος και το σώμα που προστατεύουν την ενοχή.

(5:3) Το ότι δεν θυμάσαι δεν είναι παρά σημάδι ότι αυτή η απόφαση παραμένει ακόμα σε ισχύ, όσον αφορά τις επιθυμίες σου.

Όταν δεν θυμόμαστε την εσφαλμένη επιλογή που κάναμε υπέρ της ατομικότητας, είναι γιατί την προστατεύουμε. Με άλλα λόγια, το να ξεχνάμε είναι μια απόφαση στην οποία συμμετέχουμε ενεργά. Δεν προκαλείται από το άγχος ή το ότι γερνάμε, αλλά από την απόφαση που πήρε ο νους, η οποία λέει: «Θέλω να διατηρήσω τη διαχωρισμένη ύπαρξή μου, αλλά δεν θέλω να είμαι εγώ ο υπεύθυνος για τον συνακόλουθο πόνο της. Έτσι ξεχνώ ότι την απόφαση που πήρα εγώ και κατηγορώ κάποιον άλλο».

(5:4-6) Μην σε ξεγελά αυτό και το θεωρείς γεγονός. Οι άμυνες κάνουν τα γεγονότα μη αναγνωρίσιμα. Αυτό στοχεύουν να κάνουν, και αυτό κάνουν.

Το γεγονός δεν είναι ότι είμαι διαχωρισμένος ούτε είμαι ένα ανεξάρτητο άτομο που υπάρχει από μόνος του, αλλά ότι είμαι ένα παιδί του Θεού. Αυτό είναι το νόημα της αρχής της Επανόρθωσης - ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ. Ο σκοπός που έχουν όλες οι άμυνες είναι να μας εμποδίσουν να θυμόμαστε αυτό το γεγονός. Το «γεγονός» του εγώ, αντίθετα, είναι ότι επιλέξαμε την ατομικότητά μας αντί για τον Θεό. Τα υπόλοιπα στηρίζουν αυτήν την αλήθεια, ώστε να μην αλλάξουμε το νου μας.

Το εγώ στη συνέχεια, φτιάχνει μια ιστορία αμαρτίας, ενοχής και φόβου - που έρχεται σε αντίθεση με το γεγονός της στοργικής Ενιαιότητας του Θεού - για να μας οδηγήσει έξω από το νου μας - κυριολεκτικά και μεταφορικά. Το εγώ λέει ότι η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος είναι το γεγονός, που ακολουθούνται από το αναπόφευκτο γεγονός ότι ο Θεός θα μας τιμωρήσει. Δραπετεύουμε επομένως από το νου, και επινοούμε έναν κόσμο για να κρυφτούμε στο σώμα. Αυτή η φυσική ταυτότητα γίνεται πλέον γεγονός: το σώμα μου είναι άρρωστο ή υποφέρει λόγω αυτού που του έχει κάνει κάποιος άλλος. Συλλέγουμε τους μάρτυρες του πόνου για να επιβεβαιώσουμε την πραγματικότητα του σώματος: γεγονότα που είναι πλασματικά, τα οποία αμύνονται ενάντια σε

γεγονότα που είναι πλασματικά. Έτσι απομακρυνόμαστε πολύ από το μοναδικό γεγονός του ονείρου: τη λανθασμένη επιλογή που κάναμε ενάντια στο αληθινό Γεγονός. Ο σκοπός των *Μαθημάτων Θαυμάτων* γενικά, και αυτού του μαθήματος ειδικότερα, είναι να θυμόμαστε αυτό που έχουμε κάνει, έτσι ώστε να το ξεχάσουμε ορθά.

Πριν συνεχίσουμε με την παράγραφο 6, επιτρέψτε μου να κάνω ακόμα κάποια σχόλια που αφορούν τις άμυνες. Θυμηθείτε πόσες φορές ο Ιησούς τονίζει ότι ο σκοπός είναι το παν. Λέει, για παράδειγμα, ότι η μόνη ερώτηση που πρέπει να κάνουμε ποτέ σε οτιδήποτε είναι: «Για ποιο λόγο;» «Ποιος είναι ο σκοπός του;» (K-4.V.6:7-10· K-24.VII.6· K-29.VI.5). Μέσω της κατανόησης του σκοπού θα κατανοήσουμε το νόημα των προηγούμενων γεγονότων και τις άμυνές μας. Αν σκεφτούμε την αλήθεια ως αφηρημένη, μη συγκεκριμένη και ολική, ο τέλειος τρόπος για να αμυνθεί το εγώ ενάντια στην πραγματικότητα είναι να φροντίσει έτσι ώστε ο λήπτης των αποφάσεων να μην αλλάξει ποτέ το νου του και να μην επιλέξει το Άγιο Πνεύμα. Έτσι το εγώ δημιουργεί έναν κόσμο ιδιαιτεροτήτων, ο οποίος είναι το αντίθετο της αληθινής ολότητας. Αυτές οι ιδιαιτερότητες συγκεντρώνονται για να δημιουργήσουν ανύπαρκτα προβλήματα, για τα οποία ξοδεύουμε τον υπόλοιπο χρόνο και την ενέργειά μας προσπαθώντας να λύσουμε. Αυτή η τεράστια άμυνα χρησιμεύει στο να καλύψει το αληθινό πρόβλημα, το οποίο βρίσκεται μέσα στο νου που έχει επιλέξει το εγώ.

(6:1) Κάθε άμυνα παίρνει θραύσματα του όλου, τα συναρμολογεί χωρίς να λάβει υπόψη την αληθινή τους σχέση, κι έτσι κατασκευάζει ψευδαισθήσεις ενός όλου που δεν βρίσκεται εκεί.

Μια άμυνα επινοεί ένα ανύπαρκτο πρόβλημα, το οποίο εμφανίζεται να είναι ένα πλήρες αυτοσυντηρούμενο σύνολο. Στο πλαίσιο αυτού του μαθήματος, η ασθένεια είναι είτε το πρόβλημα είτε η άμυνα. Το εγώ μας διδάσκει ότι ο πόνος εντοπίζεται στο σώμα, και είναι μια οντότητα από μόνη της. Έτσι, η αιτία της ασθένειάς μας βρίσκεται μέσα στο σώμα - η ασθένεια - και η θεραπεία - η μαγική βοήθεια - εφαρμόζονται στο σώμα. Και πάλι, δεν συνειδητοποιούμε ποτέ ότι το πραγματικό πρόβλημα βρίσκεται στην απόφαση που πήρε ο νους υπέρ του εγώ. Το ακόλουθο απόσπασμα θυμίζει αυτή τη συζήτηση στο πλαίσιο των δικών μας ονείρων της ιδιαιτερότητας:

Δεν υπάρχει κανένα όνειρο ιδιαιτερότητας, όσο κρυφό ή μεταμφιεσμένο και να είναι στην μορφή, όσο όμορφο και να φαίνεται πως είναι, όσο λεπτεπίλεπτα και να προσφέρει την ελπίδα της ειρήνης και την διαφυγή από τον πόνο, στο οποίο να μην υποστείς την καταδίκη σου. Στα όνειρα τα αποτελέσματα και οι αιτίες εναλλάσσονται, διότι εδώ ο κατασκευαστής του ονείρου πιστεύει ότι αυτό που έφτιαξε του συμβαίνει. Δεν συνειδητοποιεί ότι μάζεψε μια κλωστή από εδώ, ένα κομματάκι από εκεί, και ύφανε μια εικόνα από το τίποτα. Διότι τα κομμάτια δεν ανήκουν μαζί, και το σύνολο δεν προσφέρει τίποτα στα κομμάτια για να τους δώσει νόημα. (K-24.V.2)

(6:2) Αυτή είναι η διαδικασία που επιβάλλει την απειλή, και όχι το όποιο αποτέλεσμα στο οποίο μπορεί να καταλήξει.

Με άλλα λόγια, το πρόβλημα δεν είναι αυτό που πιστεύουμε συγκεκριμένα ότι είναι - ο σωματικός πόνος, τα συναισθηματικά τραύματα, ένας άδειος τραπεζικός λογαριασμός ή κάποιο παγκόσμιο πρόβλημα. Είτε είναι πρόβλημα είτε απειλή εντοπίζεται μέσα στην ίδια διαδικασία της επιλογής του εγωικού κατακερματισμού.

(6:3) Όταν τα κομμάτια αποσπώνται από το σύνολο και βλέπονται ως διαχωρισμένα και σύνολα από μόνα τους, γίνονται σύμβολα επίθεσης στο όλον · με επιτυχές αποτέλεσμα ώστε ποτέ να μην ιδωθούν ξανά ως όλον.

Σε μια ευρύτερη έννοια, τα διαχωρισμένα κομμάτια είναι τα φαινομενικά διαχωρισμένα κομμάτια του Υιού, που το καθένα νομίζει πως είναι ένα σύνολο, μια οντότητα ξεχωριστή από τα άλλα. Το διαχωρισμένο σώμα το επιβεβαιώνει αυτό ως πραγματικότητα. Το πρόβλημα ωστόσο, είναι πως είτε πιστεύουμε ότι το πρόβλημα βρίσκεται στο δικό μου σώμα, στο δικό σου, είτε στον κόσμο, ο πόνος που προκύπτει δεν είναι αποτέλεσμα των συγκεκριμένων εμπειριών μου, αλλά αυτό που συμβολίζουν - το «γεγονός» ότι υπάρχω έχοντας καταστρέψει τον Θεό. Για άλλη μια φορά, οι ιδιαιτερότητες «γίνονται σύμβολα επίθεσης στο όλον», και έτσι συμβολίζουν την ενοχή μας. Δεν είμαστε ένοχοι γι' αυτά που κάναμε ή αποτύχαμε να κάνουμε, παρά μόνο είμαστε θυμωμένοι για αυτό που έκανε κάποιος άλλος ή που απέτυχε να κάνει. Αυτά τα συναισθήματα απλά αντιπροσωπεύουν την επιλογή που έκανε ο νους υπέρ του επιθετικού εγώ. Ένα άλλο απόσπασμα από το κείμενο συμπληρώνει τη συζήτησή μας για το πώς το εγώ επιδιώκει να δώσει νόημα σε έναν κόσμο εγγενώς χωρίς νόημα, - επειδή είναι απατηλός - με το να επινοήσει κυριολεκτικά έναν «ενοποιημένο» κόσμο που αποτελείται από διαχωρισμένα κομμάτια:

… Μην αφήνεις τα μάτια σου να βλέπουν ένα όνειρο · τα αφτιά σου να φέρνουν μαρτυρίες της ψευδαίσθησης. Αυτά φτιάχτηκαν για να κοιτούν προς έναν κόσμο που δεν είναι εκεί · να ακούν τις φωνές που δεν βγάζουν κανέναν ήχο… Γιατί τα μάτια και τα αφτιά είναι αισθήσεις χωρίς λογική, και το μόνο που κάνουν είναι να αναφέρουν αυτό που βλέπουν και ακούν. Δεν είναι αυτά που ακούν και βλέπουν, αλλά εσύ, ο οποίος συναρμολογείς κάθε τραχύ κομμάτι, κάθε παράλογο απόκομμα και κάθε ψήγμα μαρτυρίας, και φτιάχνεις έναν μάρτυρα του κόσμου που θέλεις. (K-28.V.5:3-4,6-7)

Αυτός ο κόσμος των διαχωρισμένων κομματιών αρνείται το Όλον που είναι το σύμπαν του Θεού. Αυτός είναι ο σκοπός που έχει για τις άμυνές του το εγώ - την ασθένεια και το θυμό - και η φαινομενική επιτυχία της αποστολής του μαρτυρείται από την ιστορία των ατομικών και των συλλογικών μας κόσμων.

(6:4) Ωστόσο, έχεις ξεχάσει ότι, μόνο και μόνο από δική σου απόφαση, βρίσκονται εκεί για να πάρουν την θέση αυτού που είναι πραγματικότητα.

Δεν θα μπορούσαμε να ζητήσουμε μια πιο σαφή δήλωση για το πώς το εγώ κρύβει από εμάς τη σκέψη που εκφράζεται σε αυτή την πρόταση. Δεν θέλει έρθουμε ποτέ σε επαφή με το μέρος του νου μας που λαμβάνει τις αποφάσεις, και δικαίως φοβάται τη δύναμη που έχει ο νους να επιλέξει εναντίον του με το να επιλέξει τον Ιησού ως δάσκαλό του. Από τη στιγμή που έχουμε κρίνει ότι ο λήπτης των αποφάσεων είναι το πρόβλημα - αυτός μόνο μπορεί να τερματίσει την ύπαρξή του (του εγώ), καθώς αυτός του έδωσε κάποτε την πραγματικότητά του - το εγώ επινοεί τις άμυνες που αποτελούν το σύστημα σκέψης του, με αποκορύφωμα το φυσικό σύμπαν που κρύβει το γεγονός ότι είναι δική μας επιλογή να είμαστε μόνοι μας. Η επιλογή που κάνει ο νους είναι το πρόβλημα και η ασθένεια, και όχι οτιδήποτε φυσικό ή σωματικό.

(7:1-2) Η αρρώστια είναι μια απόφαση. Δεν είναι ένα πράγμα που σου συμβαίνει, χωρίς να το έχεις καθόλου αποζητήσει, που σε κάνει αδύναμο και σου φέρνει βάσανα.

Αυτή η σκέψη επαναλαμβάνεται από το πρώτο μέρος του μαθήματος, αλλά εδώ αναφέρεται συγκεκριμένα στην ασθένεια. Ο δικός μας κόσμος επιβεβαιώνει το «γεγονός» ότι συμβαίνουν πράγματα *σε* μας · που είναι πέρα από τον δικό μας έλεγχο κάνοντάς μας να αισθανόμαστε χαρούμενοι ή λυπημένοι, καλά ή άρρωστοι. Ωστόσο, ο κόσμος δεν είναι παρά ένα προπέτασμα καπνού για να κρύψει τη θεμελιώδη απόφαση που πήρε ο νους να είναι ένα εγώ. Αυτό είναι το πρόβλημα, και η λύση είναι να το αναγνωρίσουμε.

(7:3) Είναι μια επιλογή που κάνεις, ένα σχέδιο που καταστρώνεις, όταν για μια στιγμή η αλήθεια κάνει την εμφάνισή της στον παραπλανημένο νου σου, και τότε όλος σου ο κόσμος φαίνεται ότι κλονίζεται και ετοιμάζεται να πέσει.

Ο κόσμος που «φαίνεται ότι κλονίζεται και ετοιμάζεται να πέσει» είναι ο διαχωρισμένος κόσμος της ιδιαιτερότητας, που εκδηλώνεται στη φυσική/ψυχολογική μας ύπαρξη που είναι η σκιά της απόφασης του νου να είναι διαχωρισμένος. Ωστόσο, όταν επιλέγουμε τον Ιησού ως δάσκαλό μας, επιλέγοντας τη διόρθωση αντί για το πρόβλημα, το εγώ φοβάται και αντεπιτίθεται μοχθηρά:

… Το εγώ εξαπατάται από όλα όσα κάνεις, ειδικά όταν ανταποκρίνεσαι στο Άγιο Πνεύμα, διότι εκείνες τις φορές η σύγχυσή του αυξάνει. Το εγώ λοιπόν, το πιο πιθανόν είναι να σου επιτεθεί όταν αντιδράς με αγάπη, διότι σε έχει αξιολογήσει ανίκανο να αγαπάς και όταν το κάνεις πηγαίνεις ενάντια στην κρίση του… Τότε είναι που θα αλλάξει απότομα από την καχυποψία στην μοχθηρότητα, επειδή αυξάνεται η αβεβαιότητά του. (Κ-9.VII.4:4-5,7)

Για άλλη μια φορά, είναι ο κόσμος της ατομικής μας ύπαρξης που κλονίζεται και πέφτει. Για να αμυνθούμε, αποφασίζουμε γρήγορα να επιστρέψουμε στον σύμμαχο και φίλο μας, το σύστημα σκέψης του εγώ:

… Η «ομορφιά» της αμαρτίας, η ντελικάτη έλξη της ενοχής, η «άγια» κέρινη εικόνα του θανάτου, και ο φόβος της εκδίκησης του εγώ στο οποίο έδωσες όρκο αίματος να μην το εγκαταλείψεις… (Κ-19.IV-Δ.6:3)

Μόλις επιλεγεί η ενοχή, προβάλλεται στο σώμα και είμαστε άρρωστοι ή ο θυμός μας επιδιώκει να αρρωστήσει κάποιον άλλο επειδή μας φέρθηκε άδικα. Όπως εξηγήθηκε παραπάνω, όλα γίνονται γρήγορα · τόσο γρήγορα, που στην πραγματικότητα, ξεχνάμε ότι το πρόβλημα ξεκίνησε μέσα στο νου μας. Το μόνο που γνωρίζουμε είναι ότι είμαστε θυμωμένοι, στεναχωρημένοι και πονεμένοι, χωρίς να θυμόμαστε ποια είναι η αιτία τους, προς μεγάλη χαρά του εγώ.

(7:4) Τώρα είσαι άρρωστος και η αλήθεια μπορεί να φύγει και να μην απειλεί πια το κατεστημένο σου.

Το «κατεστημένο» μας είναι οι άμυνες που φαινομενικά προστατεύουν την ύπαρξή μας. Η *αλήθεια* σε αυτό το πλαίσιο είναι το *πνεύμα*, η πραγματικότητα και η ταυτότητά μας. Είναι το σώμα που γίνεται αντιληπτό, όπως θα δούμε σε λίγο, το οποίο φαίνεται να αποδεικνύει ότι η πραγματικότητά μας είναι οτιδήποτε άλλο εκτός από πνεύμα.

(8:1-2) Πώς νομίζεις ότι η αρρώστια μπορεί να πετύχει να σε θωρακίσει από την αλήθεια; Διότι αποδεικνύει ότι το σώμα δεν είναι ξέχωρο από σένα, άρα πρέπει εσύ να είσαι ξέχωρος από την αλήθεια.

Η αρχή που υποβόσκει εδώ είναι ότι το σώμα δεν είναι η αλήθεια, επειδή η αλήθεια είναι μη συγκεκριμένη, απόλυτη, αμετάβλητη και αιώνια · το ακριβώς αντίθετο από τα χαρακτηριστικά του σώματος. Ωστόσο, αν ταυτίζομαι με το σώμα μου - που το μαρτυρά ο πόνος μου - και το σώμα δεν είναι η αλήθεια, δεν μπορώ να είμαι ούτε η αλήθεια. Αυτό είναι το λογικό επιχείρημα του εγώ για να μας κρατά διαχωρισμένους από αυτή.

(8:3) Υποφέρεις από πόνο διότι υποφέρει το σώμα, και με αυτόν τον πόνο γίνεσαι ένα μαζί του.

Να θυμάστε ότι το εγώ μας έπεισε ότι είμαστε σώματα, όχι νόες ή πνεύμα. Έχουμε όνομα και ταυτότητα, και σώματα τριγύρω που ανταποκρίνονται προς εμάς σαν να υπάρχουμε - ως σώματα. Έχω ήδη αναφερθεί στο Μάθημα 190, «Επιλέγω τη χαρά του Θεού αντί για τον πόνο», το οποίο αναφέρει:

… Αν ο Θεός είναι αληθινός, δεν υπάρχει πόνος. Αν ο πόνος είναι αληθινός, δεν υπάρχει Θεός. (Εργ.190.3:3-4)

Είναι *ή το ένα ή το άλλο*. Αν θέλω να αποδείξω ότι δεν είμαι μέρος του Θεού, πράγμα που σημαίνει ότι δεν είμαι σαν Αυτόν - αμετάβλητος, αιώνιος και πνεύμα - το μόνο που χρειάζεται να κάνω είναι να πονάω. Αυτό αποδεικνύει αδιάσειστα το «γεγονός» της φυσικής μου ύπαρξης, που σημαίνει ότι είμαι διαφορετικός από αυτό που δημιούργησε ο Θεός. Επειδή ο πόνος μου φαίνεται πολύ αληθινός, η Ταυτότητά μου ως Χριστός δεν μπορεί παρά να είναι ένα όνειρο.

(8:4) Έτσι διατηρείται η «αληθινή» σου ταυτότητα, και η παράξενη σκέψη που σε επισκέπτεται τόσο συχνά και σου ψιθυρίζει ότι μπορεί να είσαι κάτι πέρα από αυτό το μικρό σωρό σκόνης, σιγεί και ακινητοποιείται.

Το «αληθινή» βρίσκεται σε εισαγωγικά γιατί η αληθινή μας ταυτότητα δεν είναι το σώμα. Όπως συζητήθηκε προηγουμένως, ο Ιησούς συχνά αναφέρεται στο σώμα ως ένα «μικρό σωρό σκόνης», το οποίο θεωρούμε τόσο εκπληκτικά σημαντικό. Νομίζουμε ότι είμαστε αυτό το σώμα, για να ξεχάσουμε τον ένδοξο Εαυτό μας.

(8:5) Γιατί δες, αυτή η σκόνη [το σώμα] **έχει την δύναμη να σε κάνει να υποφέρεις, να σου στρεβλώνει τα οστά και να σταματά την καρδιά σου, και να σε προστάζει να πεθάνεις και να πάψεις να υπάρχεις.**

Τα βάσανα και ο θάνατος είναι καταστάσεις που τις βιώνουν όλοι, που φαίνεται να αποδεικνύουν ότι ο κόσμος είναι πραγματικός και το σώμα γεγονός. Αν ήταν έτσι, η ταυτότητά μας ως πνεύμα θα ήταν ένα όνειρο, και τίποτα περισσότερο από μια φευγαλέα σκέψη. Θυμηθείτε, οι άμυνες του εγώ έχουν ως μοναδικό σκοπό να μας κάνουν να ξεχάσουμε την απόφαση που πήρε ο νους να επιλέξει το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα.

(9:1-2) Έτσι το σώμα γίνεται πιο δυνατό από την αλήθεια, που σου ζητά να ζήσεις, αλλά δεν μπορεί να ξεπεράσει την επιλογή σου να πεθάνεις. Κι έτσι το σώμα είναι ισχυρότερο από την αιώνια ζωή, ο Ουρανός πιο εύθραυστος από την κόλαση, και το σχέδιο του Θεού για την σωτηρία του Υιού Του δέχεται επίθεση από μια απόφαση δυνατότερη από την Θέλησή Του.

Θυμηθείτε την υπέροχη ατάκα του Wordsworth: «Ο κόσμος ασκεί πάρα πολύ έλεγχο στη ζωή μας». Ο κόσμος φαίνεται σίγουρα να αντιπροσωπεύει μια δύναμη που υπερβαίνει τη δύναμη του Θεού. Αυτή η δύναμη γίνεται απόδειξη για άλλη μια φορά ότι το εγώ επικράτησε έναντι του Ουρανού. Δείτε τι μπορούμε να κάνουμε! Μπορούμε να φτιάξουμε τη ζωή και μετά να την κάνουμε να σταματήσει. Ο Θεός δεν μπορεί να το κάνει αυτό, γιατί δημιουργεί μόνο ζωή, όχι θάνατο. Το γεγονός ότι μπορούμε μας εδραιώνει ως άρχοντες της ζωής *και* του θανάτου. Έτσι έχουμε τη δύναμη να ελέγχουμε τη ζωή, το οποίο τελικά μας κάνει να έχουμε περισσότερη δύναμη από τον Θεό. Επιπλέον, το εύθραυστο σώμα - «αυτός ο μικρός σωρός σκόνης» - φαίνεται να μαρτυρεί ότι είναι πραγματικότητα αυτή η παρανοϊκή σκέψη της μεγαλειώδους παραφροσύνης.

Το σχέδιο του Θεού είναι το σχέδιο της Επανόρθωσης, όμως εφόσον ο Θεός στην πραγματικότητα δεν έχει σχέδιο, αυτό απλώς αντανακλά το γεγονός ότι η Θέληση του Θεού και η δική μας είναι ίδιες. Αυτή η ενότητα της Θέλησης υπερβαίνει κάθε πίστη στο διαχωρισμό, συμπεριλαμβάνοντας την πεποίθηση ότι μπορούμε να επιτεθούμε στον Θεό και να γλιτώσουμε τις συνέπειες.

(9:3) Ο Υιός Του είναι σκόνη, ο Πατέρας είναι ατελής, και το χάος κάθεται θριαμβευτικά στον θρόνο Εκείνου.

Εφόσον πιστεύετε ότι υπάρχετε σε αυτόν τον κόσμο, αποδέχεστε ως αλήθεια όλα όσα αναφέρονται σε αυτή την παράγραφο. Πράγματι, είναι αδύνατο να πιστέψετε ότι η ζωή σας εξαρτάται από μια ανάσα, ή η ευτυχία σας στηρίζεται στις ιδιοτροπίες κάποιου άλλου - αυτό που όλοι πιστεύουμε - χωρίς να αποδεχτείτε ότι έχουμε πράγματι θριαμβεύσει έναντι του Θεού. Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει Θεός · μόνο το εγώ. Αυτός είναι ο λόγος που αρέσει στους ανθρώπους να δηλώνουν: «Εγώ είμαι ο Θεός». Τα εγώ τους φωνάζουν με χαρά: «Υπάρχω, και υπάρχω γιατί επικράτησα έναντι του Ουρανού». Αυτό είναι το απόλυτο νόημα της αμαρτίας:

Δεν υπάρχει ούτε μια πέτρα στο εμπόλεμο φρούριο του εγώ που να την υπερασπίζεται με μεγαλύτερο πάθος από την ιδέα ότι η αμαρτία είναι πραγματική · η φυσική έκφραση αυτού που ο Υιός του Θεού έκανε τον εαυτό του να είναι και αυτό που είναι. Για το εγώ αυτό δεν είναι λάθος. Διότι αυτή είναι η πραγματικότητά του · αυτή είναι η «αλήθεια» από την οποία η διαφυγή θα είναι πάντα αδύνατη. Αυτό είναι το παρελθόν του, το παρόν του και το μέλλον του. Διότι κατά κάποιο τρόπο έχει κατορθώσει να διαφθείρει τον Πατέρα του, και να αλλάξει το Νου Του ολοκληρωτικά. Θρήνησε, λοιπόν, τον θάνατο του Θεού, τον Οποίο έχει σκοτώσει η αμαρτία! Και αυτή θα ήταν η ευχή του εγώ, που μέσα στην παραφροσύνη του πιστεύει ότι την έχει εκπληρώσει. (Κ-19.ΙΙ.7)

(10:1) Αυτά είναι τα σχέδιά σου για την άμυνα σου.

Βλέπουμε πόσο όμορφα λειτουργεί αυτό σαν μια στρατηγική του εγώ. Εφόσον είμαι σώμα και πιστεύω ότι είμαι αληθινός, όχι μόνο δεν έχω νου ή λήπτη αποφάσεων, αλλά δεν μπορώ να επιλέξω τίποτα, ούτε θα μπορούσα, γιατί δεν υπάρχει το Άγιο Πνεύμα που να μου θυμίζει τον Εαυτό μου και την Πηγή Του. Υπάρχει μόνο αυτό το «ένδοξο» σώμα που ζει και πεθαίνει, βιώνει ευχαρίστηση και πόνο και λαχταρά να εκπληρώσει τη δική του ιδιαιτερότητα.

(10:2-4) Και πιστεύεις ότι ο Ουρανός λιποψυχεί μπροστά σε τέτοιες παρανοϊκές επιθέσεις σαν αυτές, και ότι ο Θεός τυφλώνεται από τις ψευδαισθήσεις σου, ότι η αλήθεια γίνεται ψέμα, και ότι όλο το σύμπαν υποδουλώνεται στους νόμους που θέλουν να επιβάλλουν οι άμυνες σου. Όμως ποιος άλλος πιστεύει στις ψευδαισθήσεις εκτός από αυτόν που τις επινόησε; Ποιος άλλος τις βλέπει και αντιδρά σε αυτές σαν ήταν αληθινές;

Έτσι έχουμε αυτό το παραληρηματικό και πομπώδες σύστημα σκέψης μέσα στο οποίο πιστεύουμε ότι υπάρχουμε επειδή έχουμε καταστρέψει τον Ουρανό. Ωστόσο, όταν ξυπνάμε από το όνειρο και κοιτάμε πίσω, βλέπουμε την εγγενή ανοησία του, διότι μόνο ένας τρελός θα μπορούσε να πιστέψει ότι οι αυταπάτες είναι πραγματικότητα. Μέσα στο όνειρο ωστόσο, φαίνεται πολύ αληθινό, γιατί εμείς είμαστε αυτοί που πιστεύουμε σε αυτό, σε αντίθεση με το Άγιο Πνεύμα, και τον Θεό ο Οποίος δεν γνωρίζει καν για το όνειρο.

(11:1-3) Ο Θεός δεν γνωρίζει τα σχέδιά σου να αλλάξεις την Θέλησή Του. Το σύμπαν παραμένει αδιάφορο για τους νόμους που σκέφτηκες για να το κυβερνήσεις. Και ο Ουρανός δεν έχει υποκλιθεί στην κόλαση, ούτε η ζωή στον θάνατο.

Αυτό είναι ένα άλλο σημείο στα *Μαθήματα Θαυμάτων* που δηλώνει ξεκάθαρα ότι ο Θεός δεν γνωρίζει τίποτα για την παραφροσύνη μας. Αυτό είναι καλό, γιατί αν γνώριζε, θα σήμαινε ότι το εγώ ήταν πραγματικό και ότι το αδύνατο είχε επιτευχθεί. Η πιο παρήγορη σκέψη από όλες είναι ότι ο Θεός δεν γνωρίζει καν για εμάς. Για το εγώ βέβαια, μια τέτοια δήλωση είναι εξοργιστική και προσβλητική. Όμως παραμένει η μία πραγματικά σωτήρια σκέψη μέσα στο όνειρο, η οποία αντανακλά την αρχή της Επανόρθωσης ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ. Ο Ιησούς λοιπόν μας παρουσιάζει εδώ ως το αντίθετο του συστήματος των πεποιθήσεων του εγώ, όπως μας εξήγησε στην παράγραφο 9. Τίποτα δεν συνέβη για να αλλάξει η πραγματικότητα. Ο Θεός παραμένει Θεός, και τίποτα άλλο δεν υπάρχει:

… όλα όσα γνωρίζει Εκείνος είναι Ένα… Αυτός γνωρίζει μια δημιουργία, μια πραγματικότητα, μια αλήθεια και μόνο έναν Υιό. Τίποτα δεν συγκρούεται με την ενιαιότητα… Η αλήθεια είναι απλή · είναι μία, χωρίς αντίθετο… Αυτό που είναι τα πάντα δεν αφήνει χώρο για τίποτα άλλο. (Κ-26.ΙΙΙ.1:2-4,8,12)

(11:4) Μπορείς να επιλέξεις να νομίζεις πως πεθαίνεις, ή πως υποφέρεις από ασθένεια ή να παραμορφώνεις την αλήθεια με οποιοδήποτε τρόπο.

Αυτό πιστεύουμε, όμως η πίστη δεν το κάνει πραγματικό. Στην αρχή του κειμένου, ο Ιησούς λέει ότι είμαστε ελεύθεροι να αρνηθούμε την κληρονομιά μας, αλλά όχι να ορίσουμε τι είναι (Κ-3.VI.10:2). Έτσι μπορούμε να πιστεύουμε ότι το εγώ είναι ο θησαυρός μας, αλλά αυτό δεν το κάνει αληθινό. Αυτή παραφροσύνη δεν ορίζει την πραγματικότητα:

… Μπορεί μέσα στην φαντασία σου να παραβιάζεις τους νόμους του Θεού, αλλά δεν μπορείς να ξεφύγεις από αυτούς. Αυτοί καθιερώθηκαν για την δική σου προστασία και δεν είναι δυνατόν να παραβιαστούν, το ίδιο και η ασφάλειά σου. (Κ-10.εισ.1:5-6)

Δεν έχεις επιτεθεί στον Θεό και πραγματικά Τον αγαπάς. Μπορείς ν' αλλάξεις την πραγματικότητά σου; Κανένας δεν μπορεί να θέλει να καταστρέψει τον εαυτό του… Αυτό που νομίζεις ότι είσαι μπορεί να είναι πολύ μισητό, και αυτό που αυτή η παράξενη εικόνα σε οδηγεί να κάνεις μπορεί να είναι πολύ καταστροφικό. Όμως η καταστροφή δεν είναι περισσότερο πραγματική από ό,τι η ίδια η εικόνα, αν και εκείνοι που φτιάχνουν είδωλα, όντως τα λατρεύουν. Τα είδωλα δεν είναι τίποτα, αλλά οι λάτρεις τους είναι οι Υιοί του Θεού σε ασθένεια. (Κ-10.ΙΙΙ.1:1-3,6-8)

(11:5-8) Ό,τι είναι δημιουργημένο στέκει μακριά από όλα αυτά. Οι άμυνες είναι σχέδια να νικήσεις αυτό που δεν γίνεται να δεχτεί επίθεση. Αυτό που είναι αναλλοίωτο δεν μπορεί ν' αλλάξει. Και αυτό που είναι απόλυτα αναμάρτητο δεν γίνεται να αμαρτήσει.

Και πάλι, οι άμυνες είναι ένα ψυχωτικό σύστημα σκέψης που έχει ως σκοπό να αμύνεται ενάντια σε μια άλλη ψυχωτική σκέψη: το αδύνατο συνέβη, η πραγματικότητα είναι ένα όνειρο και το όνειρο είναι αληθινό. Παρόλα αυτά, η τρέλα της αμαρτίας δεν έχει καμία επίδραση στην αλήθεια της πραγματικότητάς μας ως πνεύμα, το οποίο δημιουργήθηκε για να είναι ένα με τον Θεό, τόσο αναμάρτητο όσο Αυτός.

(12) Αυτή είναι η απλή αλήθεια. Δεν κάνει έκκληση στην δύναμη ούτε στον θρίαμβο. Δεν απαιτεί υπακοή, ούτε επιδιώκει να αποδείξει πόσο αξιοθρήνητες και μάταιες είναι οι προσπάθειές σου να σχεδιάζεις άμυνες που θα μπορούσαν να την αλλάξουν. Η αλήθεια απλά θέλει να σου δώσει ευτυχία, γιατί αυτός είναι ο σκοπός της. Ίσως αφήνει ένα μικρό αναστεναγμό όταν εσύ πετάς τα δώρα της, και όμως γνωρίζει, με απόλυτη βεβαιότητα, ότι αυτό που θέλει ο Θεός για σένα πρέπει να γίνει αποδεκτό.

Ο Ιησούς εξηγεί ξανά ότι το Άγιο Πνεύμα απλώς μας υπενθυμίζει ότι μπορούμε να κάνουμε μια άλλη επιλογή. Το Άγιο Πνεύμα δεν κάνει τίποτα, γιατί δεν υπάρχει τίποτα που να χρειάζεται να γίνει. Δεν λύνει ένα ανύπαρκτο πρόβλημα, διότι αυτό θα καθιστούσε τις συνθήκες του κόσμου πραγματικές. Στο εγώ θα άρεσε επομένως το Άγιο Πνεύμα να αντιμετωπίσει τα προβλήματά μας εδώ. Αλλά το μόνο που κάνει Αυτό είναι να φωτίζει την αλήθεια, σαν ένας φάρος μέσα στο νου ο οποίος καλεί πίσω στη μόνη ουσιαστική επιλογή που θα μπορούσε να κάνει ο δικός μας λήπτης των αποφάσεων που περιπλανιέται. Περιττό να πούμε ότι η τελευταία πρόταση που μιλά για τον αναστεναγμό της αλήθειας εννοείται ποιητικά, γιατί η αλήθεια δεν αναστενάζει. Αυτή η υπέροχη εικόνα διορθώνει την εικόνα που έχει το εγώ για την αλήθεια ως καταστροφέα, απεικονίζοντας στη

θέση της την ευγενική αναμονή της αλήθειας για την επιστροφή μας, η οποία θέλει μόνο να αποδεχτούμε την ευτυχία που προσφέρει.

(13:1) Αυτό είναι το γεγονός που δείχνει ότι ο χρόνος είναι μία ψευδαίσθηση.

Το γεγονός είναι ότι αυτό που θέλει ο Θεός για εμάς πρέπει να ληφθεί, γιατί θέλει να είμαστε μέρος Του, το οποίο σημαίνει ότι είμαστε μέρος Του. Έχουμε ήδη λάβει τα δώρα του Θεού της αιώνιας ζωής και της αιώνιας αγάπης λόγω του ότι δεν είμαστε διαχωρισμένοι από Αυτόν. Παρ' όλα αυτά, επιδιώκουμε απεγνωσμένα να αρνηθούμε αυτήν την πραγματικότητα, επιβεβαιώνοντας την ψευδαίσθηση ότι τα δώρα που έχουμε δημιουργήσει - η ύπαρξη και η ιδιαιτερότητα - είναι πράγματι αληθινά. Όμως αυτά δεν μπορούν να σβήσουν το φως της αλήθειας - το να *έχεις* και το να *είσαι* είναι το ίδιο, όπως και το να *δίνεις* και το να *λαμβάνεις*:

Μέσα στο νου σου, αν και το εγώ το αρνείται, βρίσκεται η διακήρυξη της απελευθέρωσης σου. ***Ο Θεός σου έχει δώσει τα πάντα.*** *Αυτό και μόνο το γεγονός σημαίνει ότι το εγώ δεν υπάρχει, και αυτό το κάνει να νιώθει βαθύ φόβο. Στην γλώσσα του εγώ, το «να έχεις» και «να είσαι» είναι διαφορετικά, αλλά για το Άγιο Πνεύμα είναι το ίδιο. Το Άγιο Πνεύμα γνωρίζει ότι και* ***έχεις*** *τα πάντα και* ***είσαι*** *τα πάντα. Οποιαδήποτε διάκριση αυτού του είδους έχει νόημα μόνο όταν η ιδέα της «απόκτησης», η οποία υπονοεί κάποια έλλειψη, έχει γίνει ήδη αποδεκτή. Αυτός είναι ο λόγος που δεν κάνουμε καμιά διάκριση ανάμεσα στο να* ***έχεις*** *την Βασιλεία του Θεού και το να* ***είσαι*** *η Βασιλεία του Θεού. (Κ-4.ΙΙΙ.9)*

(13:2-3) Διότι ο χρόνος σε αφήνει να νομίζεις ότι αυτό που σου έχει δώσει ο Θεός δεν είναι η αλήθεια αυτή την στιγμή, όπως θα έπρεπε να είναι. Οι Σκέψεις του Θεού είναι εντελώς ξεχωριστές από το χρόνο.

Είμαστε μια Σκέψη μέσα στο Νου του Θεού, και αυτή η Ταυτότητα παραμένει έξω από το χρόνο. Έτσι ο Ιησούς διορθώνει την παραδοσιακή άποψη που υπάρχει για το να κάνουμε καλές πράξεις ώστε να λάβουμε τα μελλοντικά δώρα του Θεού, είτε σε αυτή τη ζωή είτε στη μετά θάνατον. Έτσι ακολουθεί άλλο ένα σημαντικό θέμα των *Μαθημάτων Θαυμάτων*: Η Αγάπη του Θεού είναι ανεξάρτητη από το χρόνο, όπως και η πραγματικότητά μας, όπου τα δώρα Του έχουν δοθεί και έχουν ληφθεί. Η Αγάπη Του δεν είναι κάτι που κερδίζουμε ή πληρώνουμε, αλλά που απλώς αποδεχόμαστε - στο παρόν - σαν πραγματικότητά μας ως Σκέψη του Θεού, που περιμένει υπομονετικά την δική μας απόφαση να θυμηθούμε:

… Η Σκέψη που έχει ο Θεός για σένα είναι απόλυτα αμετάβλητη από την δική σου την λησμονιά. Πάντοτε θα είναι ακριβώς όπως ήταν πριν από τον καιρό που εσύ ξέχασες, και θα είναι ακριβώς η ίδια όταν θυμηθείς. Και είναι η ίδια εντός του διαλλείματος όταν εσύ ξέχασες. (Κ-30.ΙΙΙ.7:6-8)

(13:4) Διότι ο χρόνος δεν είναι παρά άλλη μία ανούσια άμυνα που έφτιαξες ενάντια στην αλήθεια.

Στα επόμενα μαθήματα θα συζητήσουμε σε βάθος το θέμα του χρόνου. Αλλά εδώ βλέπουμε ότι ο χρόνος είναι απλώς άλλη μια άμυνα, το μέρος του διαχωρισμένου κόσμου που επιδιώκει να αποδείξει την ύπαρξή μας σαν μια ξεχωριστή οντότητα μέσα σε ένα σώμα, ένα πλάσμα του χρόνου και του χώρου. Θυμηθείτε ότι ο εγωικός κόσμος του χρόνου - παρελθόν, παρόν και μέλλον - δεν είναι παρά μια προβολή σε μορφή της ανίερης τριάδας της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου. Ο χρόνος φαίνεται αληθινός επειδή πιστεύουμε ότι η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος είναι αληθινά, αλλά ο χρόνος είναι άνευ σημασίας όπως και η πηγή του.

(13:5) Ωστόσο, ό,τι Αυτός βούλεται είναι εδώ, και εσύ παραμένεις έτσι όπως Αυτός σε δημιούργησε.

Με άλλα λόγια, τίποτα δεν έχει μπει ανάμεσα σε εμάς και τον Δημιουργό μας και την Πηγή μας. Αυτό το πολύ σημαντικό θέμα είναι ένας από τους θεμελιώδεις λίθους του βιβλίου εργασιώνόπως έχουμε δει, καθώς και του κειμένου και του εγχειριδίου. Για παράδειγμα:

… Έτσι όπως ο Θεός μας δημιούργησε θα παραμένουμε μέσα στην αιωνιότητα, και δεν επιθυμούμε τίποτα άλλο από την Θέλησή Του να είναι δική μας. Χάνονται οι ψευδαισθήσεις μίας άλλης θέλησης, διότι έχει βρεθεί η ενότητα σκοπού. (Εγχ-28.5:8-9)

(14:1-2) Η αλήθεια έχει μια δύναμη πολύ πέρα από κάθε άμυνα, γιατί καμιά ψευδαίσθηση δεν γίνεται να παραμείνει εκεί όπου έχει επιτραπεί στην αλήθεια να εισέλθει. Και αυτή έρχεται σε κάθε νου που καταθέτει τα όπλα του και παύει να παίζει με ανοησίες.

Η δική μας ευθύνη είναι να καταθέσουμε τα όπλα μας, θέτοντας στην άκρη το αμυντικό μας σύστημα με τη μικρή προθυμία να επιστρέψουμε στο μέρος μέσα στο νου όπου επιλέξαμε ενάντια στον Ιησού. Τώρα επιλέγουμε υπέρ του Ιησού και κοιτάζουμε μέσα από τα στοργικά μάτια του σε όλα αυτά που είχαμε κάνει μέχρι τώρα πραγματικότητα. Αυτός δεν μπορεί να φέρει σε μας την αλήθεια. Αυτός *είναι* η αλήθεια. Εμείς φέρνουμε τις ψευδαισθήσεις μας σε αυτόν και κοιτάζουμε χωρίς κρίση προς τις ψευδαισθήσεις που φτιάξαμε μέσα στον κόσμο και μέσα στους εσφαλμένους νόες μας. Κοιτάζοντας μαζί του, εξαφανίζονται γιατί δεν ήταν τίποτα. Όταν οι ψευδαισθήσεις φέρνονται στην αλήθεια, το φως της τις απομακρύνει με τη λάμψη του:

Όταν φέρνεις το εγώ στον Θεό σημαίνει πως φέρνεις το σφάλμα στην αλήθεια, όπου δέχεται διόρθωση διότι είναι το αντίθετο αυτού που συναντά. Ακυρώνεται διότι η αντίφαση δεν μπορεί να ισχύσει πια. Για πόσο μπορεί να αντέξει μια αντίφαση όταν η απίθανη φύση της αποκαλύπτεται; Αυτό που εξαφανίζεται στο φως δεν δέχεται επίθεση. Απλά εξαφανίζεται διότι δεν είναι αλήθεια. (Κ-14.IX.2:1-5)

(14:3) Βρίσκεται οποιαδήποτε ώρα · και σήμερα αν θέλεις, αν επιλέξεις να την καλωσορίσεις.

Δεν χρειάζεται να περιμένουμε κάποια στιγμή στο μέλλον για να κάνουμε την αλήθεια δική μας πραγματικότητα. Αυτή έρχεται ακριβώς τη στιγμή που την καλωσορίζουμε με το να έχουμε επίγνωση του πόσο δεν την θέλουμε και του πόσο υψώνουμε την άμυνα της ιδιαιτερότητας για να την κρατήσουμε μακριά. Αυτή είναι η ειλικρίνεια που μας ζητά να δείξουμε ο Ιησούς.

(15:1-3) Αυτός είναι ο στόχος μας σήμερα. Και θα δώσουμε ένα τέταρτο της ώρας δύο φορές για να ζητήσουμε στην αλήθεια να έρθει σ' εμάς και να μας ελευθερώσει. Και η αλήθεια θα έρθει, διότι ποτέ δεν ήταν χωρισμένη από εμάς.

Όπως έχουμε συζητήσει, δεν είναι ότι έρχεται η αλήθεια σε μας · εμείς ερχόμαστε σε αυτή. Εμείς οι οποίοι απομακρυνθήκαμε όταν επιλέξαμε τις ψευδαισθήσεις του εγώ, είμαστε αυτοί που πρέπει να επιστρέψουμε, όπως ο άσωτος υιός στην παραβολή του Ευαγγελίου, όπως εξηγεί ο Ιησούς σε αυτό το απόσπασμα από το κείμενο:

*Άκουσε την ιστορία του άσωτου Υιού, και μάθε ποιος είναι ο θησαυρός του Θεού και ο δικός σου. Αυτός ο υιός ενός στοργικού πατέρα έφυγε από το σπίτι του και θεώρησε ότι είχε κατασπαταλήσει τα πάντα για πράγματα χωρίς αξία εντελώς, παρόλο που τότε δεν καταλάβαινε την αναξιότητά τους. Ντρεπόταν να γυρίσει στον πατέρα του, διότι νόμιζε ότι τον είχε πληγώσει. Εν τούτοις, όταν ήρθε σπίτι του ο πατέρας του τον υποδέχτηκε με χαρά, διότι ο υιός ο ίδιος **ήταν** ο θησαυρός του πατέρα του. Δεν ήθελε τίποτα άλλο. (Κ-8.VI.4)*

Αυτά είναι τα καλά νέα, όχι μόνο της παραβολής, αλλά και των *Μαθημάτων Θαυμάτων*: Η αλήθεια δεν μας άφησε ποτέ, και αυτό που κάναμε είναι μόνο ότι πιστέψαμε πως την είχαμε αφήσει. Η

αγάπη της έχει παραμείνει ακριβώς πέρα από τις περιπλανήσεις του νου μας μέσα στο όνειρο του διαχωρισμού, περιμένοντας υπομονετικά να ξυπνήσουμε μέσα στην χαρούμενη πραγματικότητά της.

(15:4-5) Απλά περιμένει αυτή την πρόσκληση που δίνουμε σήμερα. Την ξεκινούμε με μια θεραπευτική προσευχή, για να μας βοηθήσει να υψωθούμε πάνω από την αμυντική θέση, και να αφήσουμε την αλήθεια να είναι έτσι όπως ήταν πάντα…

Η αμυντική θέση δεν είναι η στρατηγική του εγώ για να είσαι σε ένα σώμα και να είσαι άρρωστος, αλλά η απροθυμία μας να κοιτάξουμε τη στρατηγική την ίδια και να πούμε: «Ίσως κάνω λάθος με τον τρόπο που το βιώνω και το αντιλαμβάνομαι». Έτσι είναι η μικρή προθυμία που έχουμε να παραδεχτούμε ότι κάναμε λάθος και ότι ο Ιησούς έχει δίκιο που μας επιτρέπει να ξεπεράσουμε την αμυντική μας θέση και να προσευχηθούμε:

(15:6-7) Η ασθένεια είναι μια άμυνα ενάντια στην αλήθεια. Θα δεχτώ την αλήθεια για το τι είμαι, και θ' αφήσω το νου μου να θεραπευτεί ολοκληρωτικά σήμερα.

Δεν είμαστε εμείς αυτοί που θεραπεύουμε το νου μας. Επιλέγουμε να αφήσουμε το νου μας να θεραπευθεί με την παρουσία της αρχής της Επανόρθωσης, την οποία τώρα επιλέγουμε με χαρά για τον εαυτό μας.

(16:1) Η θεραπεία θα λάμψει διασχίζοντας τον ανοιχτό νου σου, καθώς η ειρήνη και η αλήθεια ανυψώνονται για να πάρουν την θέση του πολέμου και των μάταιων φαντασιοπληξιών.

Για να συμβεί η θεραπεία, πρέπει πρώτα να συνειδητοποιήσω ότι έχω επιλέξει τον «πόλεμο και τις μάταιες φαντασιοπληξίες» - την καθημερινή μου ζωή ως πεδίο μάχης - για να μην θυμάμαι την αλήθεια που βρίσκεται πέρα από τη μάχη. Μόνο τότε μπορώ να γνωρίσω ότι δεν είμαι θύμα του κόσμου ή των αόρατων δυνάμεών του, αλλά από την εσφαλμένη απόφαση που πήρα να κρατήσω διαχωρισμένη την αγάπη του Χριστού από την έμφυτη έλξη μου προς αυτήν. Αυτό αναιρείται τη στιγμή που επιλέγω να θυμηθώ ότι είμαι ένα με τη Θέλησή Του, η οποία είναι επίσης και δική μου:

*… Αυτή είναι η επανεδραίωση της **δικής σου** θέλησης. Κοίταξέ τον με μάτια ανοιχτά, και ποτέ ξανά δεν θα πιστέψεις ότι είσαι στο έλεος πραγμάτων έξω από σένα, δυνάμεων που δεν μπορείς να ελέγξεις, και σκέψεων που έρχονται σε σένα ενάντια στην θέλησή σου. Η θέλησή σου **είναι** να το κοιτάξεις αυτό. Καμία τρελή επιθυμία, καμιά επιπόλαιη παρόρμηση να λησμονήσεις ξανά, καμιά σουβλιά φόβου ούτε ο κρύος ιδρώτας του φαινομενικού θανάτου δεν μπορεί να σταθεί εναντίον στην θέλησή σου. Διότι αυτό που σε ελκύει πέρα από το πέπλο βρίσκεται και βαθιά μέσα σου, αδιαχώριστο και απόλυτα ένα με σένα. (Κ-19.IV-Δ.7:3-7)*

(16:2) Δεν θα υπάρξουν σκοτεινές γωνιές που να μπορεί να καλύψει η ασθένεια, και να τις κρατήσει, αμυνόμενη, από το φως της αλήθειας.

Η ασθένεια, μια από τις κορυφαίες άμυνες του εγώ, μας κρατά στο σκοτάδι γιατί μας ριζώνει στο σκοτάδι του σώματος, το οποίο αντανακλά την ενοχή που κρύβει τη γεμάτη φως παρουσία του Αγίου Πνεύματος μέσα στο νου μας. Ο θυμός εξυπηρετεί τον ίδιο σκοπό - θωρακίζοντας τους σκοτεινούς ακρογωνιαίους λίθους της ενοχής που μας προστατεύουν από το φως της αλήθειας. Έτσι διαβάζουμε στις τελευταίες σελίδες του κειμένου για αυτές τις σκοτεινές εικόνες διαχωρισμού και κατακερματισμού - η ασθένεια και ο θυμός είναι από τις πιο εξέχουσες - αλλά δεν έχουν δύναμη να αντέξουν το σθένος και το μεγαλείο του Χριστού, του Εαυτού μας:

Οι εικόνες που φτιάχνεις δεν μπορούν να επικρατήσουν ενάντια σε αυτό που ο Θεός ο Ίδιος θέλει να είσαι. Ποτέ λοιπόν, μην φοβάσαι τον πειρασμό, παρά δες τον όπως είναι · άλλη μια ευκαιρία για

να διαλέξεις ξανά, και να αφήσεις την δύναμη του Χριστού να επικρατήσει σε κάθε περίσταση και σε κάθε μέρος στο οποίο προηγουμένως ύψωνες μια εικόνα του εαυτού σου. Διότι αυτό που φαίνεται πως κρύβει το πρόσωπο του Χριστού είναι αδύναμο μπροστά στην μεγαλειότητά Του και εξαφανίζεται μπροστά στην ιερή Του όραση… Σε καμία ψευδαίσθηση δεν αποδίδεται πίστη, και ούτε ένα σημάδι σκότους δεν απομένει για να κρύψει το πρόσωπο του Χριστού από κανέναν. (K-31.VIII.4:1-3· 12:5)

(16:3-4) Δεν θα υπάρχουν αμυδρές ανθρώπινες μορφές από τα όνειρά σου, ούτε θα παραμείνουν στον νου σου οι ανούσιες επιδιώξεις τους με τους διπλούς σκοπούς τους που επιδιώκονται ανισόρροπα. Ο νους σου θα θεραπευτεί από όλες τις αρρωστημένες επιθυμίες που προσπαθούσε να εξουσιοδοτήσει το σώμα να υπακούσει.

Οι αμυδρές ανθρώπινες μορφές που υπάρχουν μέσα στα δικά μας όνειρα του διαχωρισμού δεν είναι παρά σκιές των αμυδρών μορφών του νου, της αμαρτίας, της ενοχής, του φόβου, της επίθεσης και του θανάτου. Οι διπλοί σκοποί που έχουν σχετίζονται με την ιδιαιτερότητα με την οποία ο καθένας ζει, όπως φαίνεται στην ιδιαίτερη αγάπη: Από τη μια ο σκοπός μας είναι να επιτύχουμε και να δώσουμε αγάπη, και από την άλλη να σκοτώσουμε · από τη μια επιζητούμε την ευτυχία και από την άλλη να κρατήσουμε την πραγματική ελπίδα της ευτυχίας κρυμμένη από την επίγνωση.

(17) Τώρα θεραπεύεται το σώμα, επειδή η πηγή της ασθένειας έχει ανοίξει στην ίαση. Και θα αναγνωρίσεις ότι ασκήθηκες καλά από αυτό: Το σώμα δεν θα πρέπει να νιώθει τίποτε. Αν είχες επιτυχία, δεν θα υπάρχει καμία αίσθηση αρρώστιας ή υγείας, πόνου ή ευχαρίστησης. Καμία ανταπόκριση καθόλου δεν υπάρχει μέσα στο νου για το τι κάνει το σώμα. Η χρησιμότητά του παραμένει και τίποτα άλλο.

Όταν ο Ιησούς λέει «Τώρα θεραπεύεται το σώμα», οι προτάσεις που ακολουθούν καθιστούν σαφές ότι δεν μιλά για μια σωματική αλλαγή. Αν ακολουθήσετε την καθοδήγησή του, θα ταυτιστείτε με το νου σας και καθώς ο νους είναι έξω από τον χρόνο και τον χώρο, είστε έξω από το όνειρο του σώματος. Επομένως:

Το σώμα δεν υπάρχει καθόλου ούτε μια στιγμή. (K-18.VII.3:1)

Κατά την άγια στιγμή, που αναφέρεται εδώ, δεν υπάρχει σώμα. Ενωμένοι στην αγάπη του Ιησού, δεν μπορούμε να είμαστε διαχωρισμένοι, και έτσι δεν υπάρχει αμαρτία, ενοχή ή φόβος για να αμυνθούμε ενάντια στον λήπτη των αποφάσεων του νου, ούτε σώμα για να αμυνθούμε ενάντια στην ανίερη τριάδα του εγώ - την προαναφερθείσα διπλή ασπίδα.

Όταν βιώνω την αγάπη και την ειρήνη του Ιησού, το σώμα μου δεν αισθάνεται τίποτα - ούτε καλό, ούτε κακό, δεν αισθάνεται τίποτα. «Νιώθω» την Αγάπη του Θεού που υπάρχει μέσα στο νου, το οποίο δεν έχει καμία σχέση με το σώμα. Επομένως, τα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν αφορούν τη θεραπεία του σώματος, το οποίο δεν μπορεί ποτέ να θεραπευτεί επειδή δεν ήταν ποτέ άρρωστο. Στεκόμενοι με τον Ιησού μέσα στην άγια στιγμή, αντιλαμβανόμαστε σωστά το σώμα - ο πόνος ή η δυσφορία, οι αναστατώσεις στη ζωή μας, είναι οι αίθουσες διδασκαλίας που αντανακλούν σε εμάς την απόφαση που πήρε ο νους να είμαστε ένα εγώ. Έτσι μαθαίνουμε ότι ήταν το νους μας που αποφάσισε να είμαστε άρρωστοι και δυστυχισμένοι. Πριν, το μόνο που ξέραμε ήταν ότι το σώμα μας πονούσε, ή αισθανόμασταν μοναξιά, λίπη ή έκσταση. Καθετί ήταν επικεντρωμένο σε αυτά. Τώρα, το να ζητάμε βοήθεια από τον Ιησού σημαίνει να βλέπουμε μέσα από τα μάτια του και όχι μέσα από τα δικά μας, συνειδητοποιώντας ότι το σώμα είναι μόνο το μέσο με το οποίο μας υπενθυμίζεται ότι έχουμε έναν νου που επέλεξε την ενοχή αντί για την αγάπη, την ατομικότητα αντί

για την ενιαιότητα, το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα. Αυτό είναι το νόημα του: «Τώρα θεραπεύεται το σώμα».

Μία από τις κεντρικές έννοιες της συγχώρεσης είναι να άρω τις προβολές που έθεσα πάνω σας. Δεν υπάρχει τίποτα για να συγχωρήσω, επειδή έχετε κάνει μόνο αυτό που ήθελα να κάνετε, διότι ήθελα η αμαρτία μου να στηριχτεί πάνω σε σας:

Όταν είσαι θυμωμένος, δεν είναι επειδή κάποιος έχει αποτύχει να εκπληρώσει την λειτουργία που του ανέθεσες; Και δεν γίνεται αυτό η «αιτία» που η επίθεσή σου είναι δικαιολογημένη; (Κ-29.IV.4:1-2)

Έτσι δεν θεραπεύεται η σχέση μας, αλλά ο νους. Ομοίως, στην αληθινή θεραπεία οι δικές μου αμαρτωλές προβολές αίρονται από το σώμα σας, όπου τις βάζω. Όπως μια σχέση «θεραπεύεται» όταν επιλέγω τον Ιησού αντί για το εγώ, έτσι και το σώμα μου «θεραπεύεται» όταν κάνω τη σωστή επιλογή. Η θεραπεία λοιπόν, όπως και η συγχώρεση, είναι απλώς η απόσυρση των προβολών από το σώμα του άλλου ή από το δικό μας. Το σώμα, για άλλη μια φορά, γίνεται ένα όργανο που μας υπενθυμίζει την πηγή του πραγματικού πόνου και της χαράς: το νου. Αυτή την αρχή υπογραμμίζει ο Ιησούς στην ψυχοθεραπεία για την αντιμετώπιση της θεραπείας:

Αυτή η συνειδητοποίηση [ότι η συγχώρεση θεραπεύει τη μη συγχώρεση] *είναι ο τελικός στόχος της ψυχοθεραπείας. Πως επιτυγχάνεται; Ο θεραπευτής βλέπει στον ασθενή όλα όσα δεν έχει συγχωρέσει στον εαυτό του, κι έτσι του δίνεται άλλη μια ευκαιρία να τα δει, να τα ανοίξει σε επανα-αξιολόγηση και να τα συγχωρήσει. Όταν συμβεί αυτό, βλέπει τις αμαρτίες του σαν να έχουν πάει σε ένα παρελθόν που δεν είναι πια εδώ. Μέχρι να το κάνει αυτό, πρέπει να θεωρεί ότι το κακό τον περιτριγυρίζει εδώ και τώρα. Ο ασθενής είναι η οθόνη του για την προβολή των αμαρτιών του, δίνοντας του την ικανότητα να τις αφήσει να φύγουν. Αν κρατήσει έστω και μια μικρή υποψία αμαρτίας σε αυτά που βλέπει, τότε η απελευθέρωσή του θα είναι μερική και δεν θα είναι βέβαιη. (Ψ-2.VI.6)*

Η θεραπεία λοιπόν δεν έχει να κάνει με τον ασθενή, ούτε με τις παρεμβάσεις του ψυχοθεραπευτή, αλλά *μόνο* με το να αφαιρέσει τις προβολές του ο ψυχοθεραπευτής από τον ασθενή:

Την στιγμή που ο ψυχοθεραπευτής ξεχνά να κρίνει τον ασθενή είναι που συμβαίνει η θεραπεία. (Ψ-3.II.6:1)

Η αρχή της θεραπείας είναι σημαντικό να κατανοηθεί ώστε να αποφευχθεί να παρασυρθούμε στην ιδέα ότι το σώμα πρέπει να νιώσει καλύτερα ή να αλλάξει. Αυτό είναι που κρύβεται πίσω από αυτό το πολύ γνωστό απόσπασμα:

… Επομένως, μην αναζητάς να αλλάξεις τον κόσμο, παρά επέλεξε να αλλάξεις το νου σου για τον κόσμο. (Κ-21.εισ.1:7)

Ο κόσμος δεν είναι το πρόβλημα, αλλά αυτό που *σκεφτόμαστε για τον κόσμο* - οι προβολές της αμαρτίας και της ενοχής μας. Το ίδιο ισχύει και για τη σωματική ασθένεια, η οποία είναι η προβαλλόμενη ενοχή μας στο σώμα. Όταν αποσύρουμε τις προβολές, οι ενοχές διαλύονται και το ίδιο κάνει και η ασθένεια. Στο επόμενο μάθημα η ασθένεια θα ταυτιστεί με τον διαχωρισμό, την παραφροσύνη του νου που δεν έχει καμία σχέση με το σώμα.

(18:1) Ίσως δεν συνειδητοποιείς ότι αυτό αφαιρεί τα όρια που έχεις τοποθετήσει στο σώμα με τους σκοπούς που του είχες αποδώσει.

Αυτό έχουμε δει. Ο σκοπός που δώσαμε στο σώμα ήταν να είναι ένας περιορισμένος εαυτός: ένα σύμβολο διαχωρισμού, αμαρτίας, ενοχής και επίθεσης. Αφαιρώντας αυτόν τον σκοπό μέσω του

Αγίου Πνεύματος, το σώμα γίνεται καλά, αφού δεν ήταν ποτέ άρρωστο. Στα *Μαθήματα Θαυμάτων* για να έχουμε το θετικό σημαίνει να αναιραίσουμε το αρνητικό. Το μόνο αληθινά θετικό είναι η Αγάπη του Θεού και η αντανάκλασή της - η συγχώρεση - η οποία διαλύει την ενοχή και το μίσος του εγώ. Επομένως, για να είμαστε καλά ή να θεραπευτούμε χρειάζεται μόνο να αναιρέσουμε την εσφαλμένη πεποίθηση ότι θα μπορούσε να είμασταν ασθενείς. Θυμηθείτε, η θεραπεία δεν έχει να κάνει με το σώμα, αλλά μόνο με το να αφαιρέσουμε τις προβολές της ενοχής από το νου.

(18:2) Καθώς αυτά παραμερίζονται, η δύναμη που έχει το σώμα θα είναι πάντα επαρκής για να υπηρετεί τους αληθινά χρήσιμους σκοπούς του.

Οι χρήσιμοι σκοποί αποτελούν την αίθουσα διδασκαλίας μας. Το σώμα γίνεται ένα σύμβολο της μνήμης ότι μπορούμε να κάνουμε μια άλλη επιλογή. Εκεί βρίσκεται η δύναμή του - ο νους διορθώνει την αδυναμία του σώματος ως το σκιερό κομμάτι του εγωικού συστήματος σκέψης του διαχωρισμού και του φόβου.

(18:3) Η υγεία του σώματος είναι απόλυτα εγγυημένη…

Για να το κατανοήσουμε, ο Ιησούς δεν μιλά για την υγεία του σώματος. *Δεν υπάρχει κανένα σώμα*. Σε όλους αρέσει να βλέπουν ότι ο Ιησούς κάνει λάθη, και ότι *από* τη μορφή της γλώσσας που χρησιμοποιεί φαίνεται να υποδηλώνει ότι έρχεται σε αντίθεση με αυτά που έχει πει. Όμως όταν κατανοήσετε το *περιεχόμενο* που υπάρχει πίσω από τα λόγια του, οι πιθανές αντιφάσεις εξαφανίζονται. Θέλω να υπενθυμίσω στους μαθητές ότι όταν μελετούν τα *Μαθήματα Θαυμάτων* και τα εφαρμόζουν στη ζωή τους, δεν πρέπει ποτέ να ξεχνούν τη μεταφυσική. Σας βοηθούν να είστε ειλικρινείς, ειδικά με μια πρόταση σαν αυτή. Το σώμα δεν μπορεί να είναι υγιές γιατί, ξανά, δεν υπάρχει. Φαίνεται να ασθενεί όταν προβάλλεται πάνω του η ενοχή, και η υγεία απλώς την αφαιρεί - τη σκέψη της ασθένειας του νου - από το σώμα, όχι, για παράδειγμα, καταπολεμώντας με επιτυχία έναν παθογόνο μικροοργανισμό. Γι' αυτό ο Ιησούς δηλώνει:

… Η υγεία είναι εσωτερική γαλήνη. (Κ-2.Ι.5:11)

(18:3-4) Η υγεία του σώματος είναι απόλυτα εγγυημένη, διότι δεν περιορίζεται από τον χρόνο, από τον καιρό ή την κούραση, από την τροφή και το ποτό, ή από κανένα νόμο που το είχες κάνει να υπηρετεί πριν. Δεν χρειάζεται να κάνεις τίποτα τώρα για να το κάνεις καλά, γιατί η αρρώστια έχει γίνει κάτι το αδύνατο.

Η ασθένεια δεν πρέπει να ορίζεται από το πώς εμφανίζεται το σώμα, είτε είναι το δικό σας είτε κάποιου άλλου. Οι μαθητές συχνά θέλουν να κρίνουν όταν εξασκούν αυτά τα Μαθήματα, πως καταλαβαίνουν τα συμπτώματα. Όταν το πετύχουν, τα εγώ τους ορμάνε σε αυτόν που πάσχει και λένε: «Είδες, δεν είσαι άγιος άνθρωπος! Απέτυχες σε αυτά τα Μαθήματα!». Όμως η ασθένεια είναι διαχωρισμός, ενοχή και κρίση, και δεν έχει καμία σχέση με το σώμα.

(19:1) Ωστόσο, αυτή η προστασία χρειάζεται να διατηρηθεί προσεκτικά.

Άλλη μια πρόταση που πρέπει να υπογραμμίζεται συνεχώς. Το χρειάζεται να διατηρηθεί προσεκτικά δεν αφορά τον κόσμο ή το σώμα, αλλά τις σκέψεις του διαχωρισμού. Αυτές είναι οι ασθένειες · συγκεκριμένα η σκέψη της ενοχής που προκύπτει από την επιλογή της ατομικότητας του εγώ αντί για την Ενιαιότητα του Αγίου Πνεύματος. Το να διατηρούμε την προστασία του σώματος παρακολουθώντας προσεκτικά το νου σημαίνει να μην προβάλλουμε. Έτσι λοιπόν στα πρώτα μαθήματα είδαμε την έμφαση που έδωσε ο Ιησούς στο να αναπτύξουμε την ικανότητα της αναζήτησης του νου. Δεν μπορούμε να αλλάξουμε μια σκέψη που δεν γνωρίζουμε. Η άρνηση προστατεύει τις σκέψεις από την αλλαγή · η προσεκτική παρακολούθηση τη διευκολύνει.

(19:2) Αν αφήσεις το νου σου να τρέφει σκέψεις επίθεσης, να ενδώσει σε κρίσεις ή να κάνει σχέδια ενάντια σε μελλοντικές αβεβαιότητες, έχεις πάλι τοποθετήσει λαθεμένα τον εαυτό σου, και έφτιαξες μια ταυτότητα βασισμένη στο σώμα η οποία θα επιτεθεί σε αυτό, γιατί ο νους είναι άρρωστος.

Μπορούμε να δούμε από το πρώτο μέρος αυτής της πρότασης ότι ο Ιησούς ορίζει πως η ασθένεια προέρχεται από τις επιθετικές σκέψεις, τις κρίσεις και τα σχέδια που κάνουμε για να επιλύσουμε προβλήματα που δεν υπάρχουν. Αυτή είναι λοιπόν μια περίληψη των Μαθημάτων 135 και 136. Λέει, όπως πάντα, ότι αυτό το μάθημα δεν θα σημαίνει τίποτα αν δεν το εξασκείτε καθημερινά, κάθε στιγμή · παρακολουθώντας το νου σας για σκέψεις κρίσης και ιδιαιτερότητας - τις σκέψεις της ασθένειας. Το σώμα σας θα αρρωστήσει από αυτές τις σκέψεις, όχι απαραίτητα με τη *μορφή* ασθένειας που θα δείτε εσείς ή οι άλλοι, αλλά με το *περιεχόμενο* του να μην αισθάνεστε καλά, αφού δεν υπάρχει τρόπος να αποφύγετε την ενοχή όταν κάνετε επίθεση. Περιττό να πούμε ότι αυτός είναι ο λόγος που το εγώ μας κατευθύνει να το κάνουμε. Όταν είσαι ένοχος, δεν θα θυμάσαι πλέον ποιος είσαι ως παιδί της Αγάπης, έχοντας τοποθετήσει λάθος τον εαυτό σου με το να βλέπεις την ταυτότητά σου ως εγώ, για να μην πούμε την ταυτότητα όλων των άλλων.

(20:1) Δώσε άμεση λύση, αν συμβεί κάτι τέτοιο, μην αφήνοντας τις άμυνές σου να σε πληγώνουν άλλο.

Αυτό σημαίνει ότι δεν μπορείτε να «δώσετε άμεση λύση» εκτός αν γνωρίζετε ότι κάτι έχει πάει στραβά, γι' αυτό πρέπει να είστε σε διαρκή επαγρύπνηση για το εγώ σας. Εάν θέλετε πραγματικά να εκφράσετε την αγάπη σας για τα *Μαθήματα Θαυμάτων* και τον δάσκαλό τους, ζητήστε του να σας βοηθήσει να παρακολουθείτε το νου σας για σκέψεις επίθεσης και κρίσης: την πηγή κάθε ασθένειας.

Οι άμυνες στις οποίες αναφέρεται ο Ιησούς εδώ είναι η ασθένεια: οι σκέψεις επίθεσης, οι κρίσεις και η ιδιαιτερότητα. Πρέπει να συνειδητοποιήσετε ότι αυτές όχι μόνο πληγώνουν άλλους ανθρώπους, πληγώνουν *εσάς*.

(20:2) Μην νιώσεις σύγχυση ως προς το τι πρέπει να θεραπευτεί…

Δεν είναι το σώμα που «πρέπει να θεραπευτεί», αλλά ο νους - συγκεκριμένα η εσφαλμένη απόφασή του.

(20:2-7) …παρά πες στον εαυτό σου:

Έχω ξεχάσει ποιος πραγματικά είμαι, γιατί έκανα λάθος και πίστεψα ότι το σώμα μου είναι ο εαυτός μου. Η ασθένεια είναι μια άμυνα ενάντια στην αλήθεια. Αλλά δεν είμαι ένα σώμα. Και ο νους μου δεν μπορεί να επιτεθεί. Επομένως δεν μπορεί να είμαι άρρωστος.

Η ασθένεια δεν είναι παρά ένα αποκύημα της φαντασίας μας, κυριολεκτικά ένα όνειρο του οποίου ο σκοπός είναι να μας προστατεύσει από το να επιλέξουμε ενάντια στο εγώ και υπέρ του Αγίου Πνεύματος, το Οποίο μας διδάσκει να ξεχάσουμε αυτό που θυμηθήκαμε - τον ψεύτικο εγωικό εαυτό της αμαρτίας και το σώμα - και να θυμηθούμε αυτό που είχαμε ξεχάσει - την δική μας αθώα Ταυτότητα ως πνεύμα. Όπως μας υπενθυμίζει ο Ιησούς στο κείμενο:

… Η μάθηση είναι αδύνατη δίχως την μνήμη εφόσον κάτι πρέπει να είναι συνεπές για να μπορείς να το θυμηθείς. Γι' αυτό η διδασκαλία του Αγίου Πνεύματος είναι ένα μάθημα στην θύμηση. Έχω ξαναπεί ότι Αυτός διδάσκει την θύμηση και την λησμονιά, αλλά την λησμονιά την διδάσκει μόνο για να κάνει την θύμηση συνεπή. Ξεχνάς για να μπορέσεις να θυμηθείς καλύτερα. (Κ-7.ΙΙ.6:2-5)

**Devotions upon Emergent Occasions* (1624), Meditation No. 17.

ΜΑΘΗΜΑ 137

Όταν θεραπεύομαι, δεν θεραπεύομαι μόνο εγώ.

Αυτό το μάθημα συνεχίζει με το θέμα της ασθένειας, η οποία εδώ ορίζεται ως διαχωρισμός. Αυτό σημαίνει ότι η θεραπεία είναι ενότητα: Αποδεχόμαστε την ενιαιότητά μας ως Χριστός, τον μοναδικό Υιό του Θεού, μέσω της ένωσής μας με τον Ιησού στον ορθό μας νου - που είναι η διαδικασία η οποία αναιρεί την ασθένεια. Ο Ιησούς εξισώνει επίσης την ασθένεια με την αμαρτία και με την αντίληψη ότι ο φυσικός κόσμος είναι πραγματικός. Έτσι εξισώνει τη θεραπεία με τη συγχώρεση της αμαρτίας και την αντίληψη του πραγματικού κόσμου, η οποία αναιρεί την πίστη στην πραγματικότητα του κόσμου. Στον πραγματικό κόσμο βρισκόμαστε έξω από την υλικότητα και με την αγάπη του Ιησού δίπλα μας συνειδητοποιούμε ότι ο κόσμος είναι ένα όνειρο. Κοιτάζουμε τα σώματά μας και βλέπουμε ότι αυτά δεν είναι αυτό που είμαστε, διότι είναι απλώς μορφές μέσα στο όνειρο του νου. Με λίγα λόγια, ο πραγματικός κόσμος, η συγχώρεση και η θεραπεία είναι συνώνυμα, όπως συνώνυμα είναι η ασθένεια, η αμαρτία και ο φυσικός κόσμος.

Η ιδέα του μαθήματος - «Όταν θεραπεύομαι, δεν θεραπεύομαι μόνο εγώ» - αντικατοπτρίζει σε εμάς την ενότητα του Υιού του Θεού: είναι ένα στον Ουρανό ως Χριστός, και ένα μέσα στο όνειρο. Όταν ενώνομαι με την αγάπη του Ιησού στην άγια στιγμή και θεραπεύομαι, θεραπεύεται επίσης και η Υιότητα, γιατί είμαι χωρίς το εγώ μου και επομένως δεν πιστεύω στο διαχωρισμό και την ατομικότητα. Εκείνη τη στιγμή γνωρίζω ότι ο Υιός του Θεού είναι ένας, και ότι είμαι μέρος αυτής της ενιαιότητας. Την ίδια ιδέα εκφράζει το εγχειρίδιο απαντώντας στην ερώτηση: «Πόσοι δάσκαλοι του Θεού χρειάζονται για να σωθεί ο κόσμος;» (Εγχ.-12) - *ένας*. Ο Ιησούς είναι μια εκδήλωση αυτού του ενός δασκάλου, και αφού υπάρχει μόνο ένας Υιός, κατά τη θεραπεία μας γινόμαστε κι εμείς αυτός ο δάσκαλος. Η ενότητα του Υιού του Θεού είναι δική μας.

(1) Η σημερινή ιδέα παραμένει η κεντρική σκέψη πάνω στη οποία βασίζεται η σωτηρία. Γιατί η θεραπεία είναι το αντίθετο από όλες τις ιδέες του κόσμου που επικεντρώνονται στην ασθένεια και στις διαχωρισμένες καταστάσεις. Η ασθένεια είναι μια απομάκρυνση από τους άλλους, ένας αποκλεισμός της ένωσης. Γίνεται μια πόρτα που κλείνει σε ένα διαχωρισμένο εαυτό, και τον κρατά απομονωμένο και μόνο.

Η αρχική αιτία της ασθένειας είναι η σκέψη ότι είμαι μόνος μου. Αρχίζω υποχωρώντας από την ενιαιότητα μου με τον Θεό, το οποίο αποδεικνύει ότι είμαι διαχωρισμένος, αυτόνομος, απομονωμένος και μόνος. Μέσα από την εξέλιξη του αμυντικού συστήματος του εγώ, αυτή η διαχωριστική σκέψη εκδηλώνεται ως ένα ξεχωριστό σώμα, κρατώντας με διαχωρισμένο από όλους τους άλλους. Όταν έχω σωματικά ή ψυχολογικά συμπτώματα, ο πόνος μου με απομονώνει ακόμη περισσότερο από τους άλλους, γιατί δεν μπορώ να αγαπήσω όταν πονάω, καθώς το μόνο που επιδιώκω είναι να ανακουφιστώ από τον πόνο - η αγάπη και ο πόνος είναι αλληλοαποκλειόμενες καταστάσεις. Επομένως, ο πόνος είναι μια απόφαση να είμαι διαχωρισμένος από την αγάπη. Όταν πονώ, αγαπώ μόνο αυτούς που θα ελαττώσουν τον πόνο. Αυτή είναι η ιδιαίτερη ανάγκη μου, και το ιδιαίτερο αντικείμενο της αγάπης είναι αυτό που θα με ανακουφίσει. Εάν ο πόνος είναι ψυχολογικός, αυτό το ιδιαίτερο άτομο με «βοηθά» με ένα τηλεφώνημα, μια επίσκεψη ή μια επιστολή · αν είναι σωματικό, με βοηθά με το να βελτιώσει το σύμπτωμά μου. Ωστόσο, αυτό δεν

είναι αληθινή ένωση, γιατί οι ξεχωριστές μας ανάγκες και τα ξεχωριστά μας συμφέροντα αποκλείουν τη συνειδητοποίηση του κοινού μας σκοπού. Η ασθένεια διαιρεί το σκοπό μας · η θεραπεία τον ενώνει. Θυμόμαστε:

Κανένας νους δεν αρρωσταίνει μέχρι κάποιος άλλος νους να συμφωνήσει ότι είναι διαχωρισμένοι. Άρα είναι κοινή τους απόφαση να είναι άρρωστοι. Εάν αρνηθείς να συμφωνήσεις και αποδεχτείς τον ρόλο που παίζεις στο να καταστήσεις την ασθένεια πραγματική, τότε ο άλλος νους δεν μπορεί να προβάλλει την ενοχή του χωρίς την δική σου βοήθεια να τον αφήσεις να αντιληφθεί τον εαυτό του ως διαχωρισμένο και χωριστά από εσένα. Έτσι το σώμα δεν γίνεται αντιληπτό σαν άρρωστο από τους νόες και των δύο σας από ξεχωριστές οπτικές γωνίες. Η ένωση με το νου κάποιου αδελφού σου εμποδίζει την αιτία της ασθένειας και των αποτελεσμάτων που αντιλαμβάνεσαι. Η θεραπεία είναι το αποτέλεσμα νοών που ενώνονται, όπως η ασθένεια προέρχεται από νόες που διαχωρίζονται. (K-28.III.2)

(2:1-2) Η ασθένεια είναι απομόνωση. Γιατί φαίνεται σαν να κρατά τον εαυτό ξεχωριστά από τους υπόλοιπους, για να υποφέρει αυτό που οι άλλοι δεν νιώθουν.

Όταν είμαι άρρωστος δεν νοιάζομαι για σας. Πιθανώς περισσότερο από κάθε άλλη φορά στη ζωή μου, ο πόνος μου με κάνει το κέντρο του σύμπαντος. Με νοιάζει μόνο να απαλύνω τον πόνο μου. Υπάρχετε στο όνειρό μου μόνο για να υπηρετήσετε το σκοπό της ελάφρυνσης της ταλαιπωρίας μου. Ακολουθώντας τον *τέταρτο νόμο του χάους* του εγώ - «έχεις αυτό που έχεις πάρει» (K-23.II.9:3) - σε κάποιο επίπεδο παραδόξως κατηγορούμε αυτόν που μας βοηθά για την οδυνηρή κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε. Έτσι: Αν δεν πονάτε, πρέπει να μου πήρατε την ευτυχισμένη κατάστασή μου και δεν θα μου την επιστρέψετε, αφήνοντάς με μόνο στα βάσανά μου. Όπως λέει ο επώδυνος και γνωστός νόμος του εγώ:

… Διότι οι εχθροί δεν δίνουν πρόθυμα ο ένας στον άλλον, ούτε θα ήθελαν να επιδιώξουν να μοιραστούν τα πράγματα που θεωρούν ότι έχουν αξία. (K-23.II.9:6)

Έτσι η αρρώστια μας κρατά διαχωρισμένους, ενισχύοντας την απόφαση του νου να είμαστε διαχωρισμένοι:

Η αιτία του πόνου είναι ο διαχωρισμός, όχι το σώμα, το οποίο είναι μόνο το αποτέλεσμά του. (K-28.III.5:1)

Μόνο με το να επιστρέψει η επίγνωσή μας για τον άρρωστο νου μπορούμε να θεραπευθούμε, αναγνωρίζοντας ότι είμαστε ένα στα βάσανα, όπως ακριβώς είμαστε ένα στη θεραπεία.

(2:3) Δίνει στο σώμα την τελική δύναμη να κάνει τον διαχωρισμό πραγματικό, και κρατά το νου διασπασμένο και μοιρασμένο σε κομμάτια, σε μια μοναχική φυλακή, από ένα συμπαγή τοίχο αρρωστημένης σάρκας, την οποία δεν μπορεί να υπερβεί.

Εδώ ο Ιησούς μιλά για την προβολή της αρχικής σκέψης της ασθένειας που γίνεται από το νου επάνω στο σώμα. Όπως είδαμε στο προηγούμενο μάθημα, ένα άρρωστο σώμα αποδεικνύει πέρα από κάθε αμφιβολία ότι η σκέψη του διαχωρισμού και το σώμα είναι αληθινά, και επομένως ότι ο Θεός δεν είναι αληθινός. Έτσι ένα άρρωστο σώμα προστατεύει την άρρωστη σκέψη, κρατώντας «το νου σε μοναχική φυλακή». Ο πόνος παγιώνει σταθερά την προσοχή μου στο σώμα, και η σκέψη ότι έχω νου - πόσο μάλλον έναν λήπτη αποφάσεων - είναι τόσο μακριά από την εμπειρία μου που είναι αδύνατο να τη συλλάβω. Το μόνο που έχει σημασία είναι να φροντίσω τις σωματικές μου ανάγκες - να ικανοποιήσω τις επιθυμίες μου ή να αποφύγω τον πόνο.

(3:1) Ο κόσμος υπακούει τους νόμους που υπηρετεί η ασθένεια αλλά η θεραπεία λειτουργεί ξέχωρα από αυτούς.

Αυτό συμβαίνει επειδή η θεραπεία συμβαίνει μέσα στο νου που βρίσκεται έξω από το χρόνο και το χώρο, και επομένως είναι έξω από το σώμα. Το σώμα, και συγκεκριμένα η σωματική ασθένεια, είναι προπέτασμα καπνού που κρύβει τον υπερ-κοσμικό νου - την πηγή της ασθένειας του σώματος.

(3:2) Είναι αδύνατον κάποιος να θεραπευτεί μόνος του.

Αυτό έχει νόημα μόνο όταν συνειδητοποιήσουμε ότι η ασθένεια είναι μια πίστη στο διαχωρισμό. Η θεραπεία αναιρεί αυτή την πίστη όταν επιλέγουμε τον Ιησού αντί για το εγώ. Όπως συμβαίνει πάντα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, τίποτα το οποίο γράφεται εδώ δεν θα γίνει κατανοητό αν το συσχετίσετε με την εμπειρία σας στον κόσμο. Αντίθετα, ο Ιησούς σας ζητά να συσχετίσετε την εμπειρία σας με το νου σας και όχι το αντίστροφο. Επομένως, είναι καλύτερα να μην προσεγγίσετε αυτό το μάθημα από τη φυσική σας εμπειρία, διότι η θεραπεία δεν είναι του σώματος. Το «θεραπευόμαστε μόνοι» αντανακλά το ελαττωματικό σύστημα σκέψης του νου που είναι διαχωριστικό και μοναχικό, το οποίο αναιρείται καθώς η θεραπεία αποκαθίσταται στην επίγνωση, την εγγενή μας ενιαιότητα ως Υιός του Θεού. Δεν μπορούμε να θεραπευτούμε μόνοι μας επειδή δεν είμαστε μόνοι:

Δοξασμένος να είσαι εσύ που κάνεις τον Πατέρα Ένα με τον δικό Του Υιό. Ο καθένας μόνος του βρίσκεται χαμηλά, αλλά μαζί λάμπουμε με φως τόσο έντονο που κανένας μας μόνος του δεν μπορεί να διανοηθεί. (Κ-13.Χ.14:1-2)

Αυτή είναι η λάμψη της θεραπείας, η οποία απαστράπτει από το φως του Χριστού, του ενός Υιού του Θεού.

(3:3-4) Στην αρρώστια είναι μόνος και διαχωρισμένος. Αλλά η θεραπεία είναι η δική του απόφαση να γίνει πάλι ένα, και να δεχτεί τον Εαυτό του με όλα Του τα τμήματα ακέραια και άθικτα.

Όταν ενώνομαι με τον Ιησού, ενώνομαι επίσης έχοντας τη μνήμη της δικής μου Ταυτότητας και του καθενός ως Χριστός - του αληθινού μας Εαυτού. Η θεραπεία μας ανυψώνει πάνω από το πεδίο μάχης του ονείρου, από όπου κοιτάμε τις μορφές του, μερικές από τις οποίες μπορεί να είναι άρρωστες, κάποιος μπορεί ακόμη και να είναι το άτομο που θεωρώ εαυτό μου. Όντας έξω από το όνειρο, θυμάμαι την ενιαιότητα του Υιού του Θεού, και ότι χωρίς διαχωρισμό δεν μπορεί να υπάρξει σκέψη ασθένειας. Επομένως, η εμφάνιση ενός άρρωστου σώματος πρέπει να είναι απατηλή γιατί προέρχεται από την ψευδαίσθηση ότι είμαι διαχωρισμένος από τον Θεό. Ωστόσο, αν είμαι ήδη ενωμένος με την Αγάπη Του λόγω του ότι είμαι ενωμένος με τον Ιησού, όλη η υπόθεση του εγώ είναι επινοημένη, επιτρέποντάς μας να θυμηθούμε Καθολικά. Διαβάζουμε λοιπόν στο κείμενο:

Η θεραπεία είναι ένα σημάδι ότι θέλεις να ολοκληρωθείς. Και αυτή η προθυμία ανοίγει τα αυτιά σου στην Φωνή του Αγίου Πνεύματος, του Οποίου το μήνυμα είναι η ολότητα. Αυτό θα σου δώσει την ικανότητα να πας πολύ πιο πέρα από την θεραπεία που θα αναλάβεις, διότι μαζί με την μικρή σου προθυμία να ολοκληρωθείς θα θέσει την δική Του ολοκληρωμένη Θέληση και θα κάνει και την δική σου καθολική. (Κ-11.ΙΙ.4:1-3)

Αυτή είναι η ουσία της εξάσκησης των *Μαθημάτων Θαυμάτων*: να κάνετε ένα βήμα πίσω με τον Ιησού για να δείτε τι είναι αυτό που πιστεύετε ότι σας προκαλεί δυσφορία. Έτσι θα δείτε τον κόσμο διαφορετικά και οι συνέπειες του θυμού, της αναστάτωσης και της επιθυμίας για ιδιαιτερότητα θα

εξαφανιστούν. Το μόνο που θα δείτε τώρα είναι άρρωστες μορφές, καθώς αντιλαμβάνεστε ότι η αλήθεια βρίσκεται έξω από το όνειρο, στην Ολότητα και την Ενιαιότητα του Υιού του Θεού.

(3:5) Στην ασθένεια αυτός ο Εαυτός φαίνεται να είναι διαμελισμένος, και χωρίς την ενότητα που Του δίνει ζωή.

Κατά την οντολογική στιγμή όταν πιστέψαμε ότι διαχωριστήκαμε από τον Θεό, πιστέψαμε επίσης ότι διαμελίσαμε τον Εαυτό του Χριστού. Είναι ένας άλλος τρόπος να πούμε ότι σταυρώσαμε τον Υιό του Θεού πιστεύοντας ότι θα μπορούσε να διαχωριστεί σε θραύσματα, όπως βλέπουμε σε αυτό το πολύ σημαντικό απόσπασμα:

Εσύ που πιστεύεις ότι ο Θεός είναι φόβος έφτιαξες μόνο ένα υποκατάστατο. Έχει πάρει πολλές μορφές, διότι ήταν το υποκατάστατο της ψευδαίσθησης για την αλήθεια · του κατακερματισμού στην θέση της ολότητας. Έχει κατακερματιστεί τόσο πολύ και έχει υποδιαιρεθεί επανειλημμένα, που τώρα είναι σχεδόν αδύνατον να αντιληφθείς ότι κάποτε ήταν ένα, και ότι ακόμα είναι αυτό που ήταν. Αυτό το ένα σφάλμα, που μετέτρεψε την αλήθεια σε ψευδαίσθηση, το άπειρο σε χρόνο, και την ζωή σε θάνατο, ήταν το μόνο που έφτιαξες. Ολόκληρος ο κόσμος σου βασίζεται πάνω σε αυτό. Όλα όσα βλέπεις αυτό αντανακλούν, και κάθε ιδιαίτερη σχέση που έκανες ποτέ είναι μέρος αυτού. (K-18.I.4)

Τα καλά νέα είναι ότι κάναμε λάθος - ο Εαυτός μας δεν άφησε ποτέ την Πηγή του:

Μπορεί να εκπλαγείς αν ακούσεις το πόσο διαφορετική είναι η πραγματικότητα από αυτό που βλέπεις… στρέψου στην μεγαλοπρεπή ηρεμία μέσα σου, εκεί όπου μέσα στην άγια ακινησία κατοικεί ο ζων Θεός που ποτέ δεν εγκατέλειψες, και ο Οποίος ποτέ δεν σε εγκατέλειψε. (K-18.I.5:1· 8:2)

(3:6) Αλλά η θεραπεία επιτυγχάνεται καθώς βλέπει ότι το σώμα δεν έχει καμιά δύναμη να επιτεθεί στην συμπαντική Ενιαιότητα του Υιού του Θεού.

Η θεραπεία συμβαίνει όταν ζητάτε βοήθεια από τον Ιησού, όταν βγαίνετε έξω από το όνειρο για να κοιτάξετε πίσω στις μορφές του συνειδητοποιώντας ότι κοιτάζετε κυριολεκτικά ένα όνειρο, ή καλύτερα, μια ψευδαίσθηση στην οποία οι μορφές περπατούν, ζουν και πεθαίνουν (K-20.VIII.7:3-7). Μία από αυτές τις μορφές είναι το άτομο που νόμιζες ότι ήταν ο εαυτός σου, ένας εαυτός που τώρα συνειδητοποιείς ότι βρίσκεται στο μέρος που λαμβάνει αποφάσεις ο νους σου - ο τόπος της θεραπείας. Το σώμα, και επομένως η σκέψη του διαχωρισμού, δεν έχει καμία δύναμη εδώ και δεν μπορεί να επιτεθεί στην καθολική Ενιαιότητα του Υιού του Θεού. Με άλλα λόγια, ο διαχωρισμός δεν είχε κανένα αποτέλεσμα. Αυτή είναι η αρχή της Επανόρθωσης, η οποία οδηγεί πίσω στην Ενιαιότητα που ποτέ δεν αφήσαμε αληθινά. Ο σκοπός της επιτεύχθηκε, η θεραπεία σβήνει απαλά πίσω στην Πηγή της - την Αγάπη του Θεού:

Θεραπευτές υπάρχουν, είναι Υιοί του Θεού που αναγνωρίζουν την Πηγή τους, και κατανοούν ότι όλα όσα δημιουργεί η Πηγή τους είναι ένα μ' αυτούς. Αυτή είναι η θεραπεία που επιφέρει ανακούφιση που δεν γίνεται ν' αποτύχει. Θα παραμείνει να ευλογεί σε όλη την αιωνιότητα. Δεν θεραπεύει μερικά, παρά συνολικά και για πάντα. Τώρα η αιτία κάθε ασθένειας έχει αποκαλυφθεί ακριβώς ποια είναι. Και σε εκείνη την θέση γράφεται τώρα ο ιερός Λόγος του Θεού. Η ασθένεια και ο διαχωρισμός πρέπει να θεραπευτούν με την αγάπη και την ενότητα. Τίποτα άλλο δεν μπορεί να θεραπεύσει έτσι όπως καθιέρωσε την θεραπεία ο Θεός. Χωρίς Αυτόν δεν υπάρχει θεραπεία, διότι δεν υπάρχει αγάπη. (Tp-3.III.5)

(4:1-4) Η ασθένεια θέλει να αποδείξει ότι τα ψέματα είναι αλήθεια. Αλλά η θεραπεία αποδεικνύει ότι η αλήθεια είναι αληθινή. Ο διαχωρισμός που επιβάλλει η ασθένεια δεν συνέβη

στην πραγματικότητα ποτέ. Το να θεραπευτείς σημαίνει απλά να δεχτείς αυτό που πάντα ήταν αλήθεια, και έτσι ακριβώς θα παραμείνει πάντα.

Τίποτα στην πραγματικότητα δεν έχει αλλάξει, αλλά εδώ δεν μας ζητείται να αρνηθούμε οποιοδήποτε επίπεδο εμπειρίας, να πετάξουμε τα ρούχα την ατομικότητάς μας και να φορέσουμε τα ρούχα του Ουρανού. Χρειάζεται μόνο να κοιτάξουμε μέσα από ένα διαφορετικό πρίσμα αυτό που πιστεύαμε ότι ήταν τόσο σημαντικό, συγκρίνοντας έτσι το ψέμα του διαχωρισμού του εγώ (π.χ. ασθένεια) με την αρχή της Επανόρθωσης (ο διαχωρισμός στην πραγματικότητα δεν συνέβη ποτέ), καταλήγοντας στο συμπέρασμα που προσφέρει ο Ιησούς κοντά στο τέλος του κειμένου:

Πόσο απλή είναι η σωτηρία! Το μόνο που λέει είναι ότι αυτό που ποτέ δεν ήταν αληθινό δεν είναι αληθινό τώρα, ούτε θα είναι ποτέ. Το αδύνατο δεν έχει συμβεί, και δεν μπορεί να έχει επιπτώσεις. Και αυτό είναι όλο. (Κ-31.Ι.1:1-4)

Πόσο απλό και πόσο υπέροχο!

(4:5-6) Όμως, στα μάτια που είναι συνηθισμένα στις ψευδαισθήσεις, πρέπει να αποδειχτεί ότι αυτό που κοιτούν είναι εσφαλμένο. Άρα η θεραπεία, που ποτέ δεν χρειάζεται η αλήθεια, πρέπει να αποδείξει ότι η ασθένεια δεν είναι πραγματική.

Το να εξετάσουμε τα εγώ μας με τον Ιησού είναι ένα από τα βασικά θέματα των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, ο πυρήνας της συγχώρεσης. Εξηγεί ότι το θαύμα αποδεικνύει ότι ονειρευόμαστε ένα όνειρο, το περιεχόμενο του οποίου δεν είναι αληθινό (Κ-28.ΙΙ.7:1). Εξετάζουμε καθαρά τις εμπειρίες μας και τις εμπειρίες των άλλων και συνειδητοποιούμε ότι αυτό είναι μέρος ενός ονείρου όπου τίποτα δεν είναι αληθινό. Ωστόσο, δεν θα γνωρίζω ότι είναι όνειρο αν δεν το εξετάσω, κάτι που δεν μπορώ να το κάνω αν δεν έχω επιλέξει τον οδηγό για την όραση. Ωστόσο, τα μάτια μας έχουν συνηθίσει στο σκοτάδι των ψευδαισθήσεων, και έτσι χρειάζεται χρόνος μέσα στο απατηλό όνειρο του χρόνου για να επιτρέψουμε στον φόβο μας να υποχωρήσει αρκετά ώστε να μπορούμε να δούμε. Θυμηθείτε αυτό το απόσπασμα, που είναι εμπνευσμένο από την αλληγορία του Πλάτωνα για τους αλυσοδεμένους που είναι φυλακισμένοι σε μια σκοτεινή σπηλιά:

Οι φυλακισμένοι που είναι αλυσοδεμένοι με βαριές αλυσίδες για πολλά χρόνια, πεινασμένοι, αδυνατισμένοι, χωρίς δυνάμεις και εξαντλημένοι, και με τα μάτια τόσο καιρό χαμηλωμένα προς το σκοτάδι δεν θυμούνται το φως, ούτε αναπηδούν με χαρά την στιγμή που ελευθερώνονται. Τους παίρνει κάποιο χρόνο να καταλάβουν τι είναι η ελευθερία. (Κ-20.ΙΙΙ.9:1-2)

Το να είναι δίπλα μας με την παρουσία του ο Ιησούς είναι η παρηγοριά που παρέχει η ευγένεια της θεραπείας, ανοίγοντας αργά τα μάτια μας, που τόσο καιρό ήταν κλειστά.

(5:1) Η θεραπεία, λοιπόν, μπορεί να ονομαστεί αντί-όνειρο, το οποίο ακυρώνει το όνειρο της ασθένεια στο όνομα της αλήθειας, αλλά όχι την ίδια την αλήθεια.

Η αλήθεια του Ουρανού δεν γνωρίζει τίποτα για την ασθένεια, και επομένως δεν γνωρίζει τίποτα για την θεραπεία. Θυμηθείτε την προηγούμενη δήλωση στο βιβλίο εργασιώνπου λέει ότι ο Θεός δεν συγχωρεί επειδή ποτέ δεν έχει καταδικάσει (Εργ.46.1:1). Η συγχώρεση και η θεραπεία απλώς αναιρούν μια εσφαλμένη σκέψη που ποτέ δεν υπήρξε πραγματικά. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς περιγράφει τη θεραπεία ως αντί-όνειρο, και αλλού περιγράφει τη συγχώρεση ως την τελευταία ψευδαίσθηση (Εργ.198.3) ή ως ευχάριστο παραμύθι (Δ-3.2:1), γιατί συγχωρεί αυτό που δεν συνέβη ποτέ:

*Η **συγχώρεση** είναι για τον Θεό και προς τον Θεό αλλά όχι από Αυτόν. Είναι αδύνατον να σκεφτείς κάτι που Αυτός δημιούργησε που θα μπορούσε να χρειάζεται συγχώρεση. Η συγχώρεση, τότε, είναι*

μια ψευδαίσθηση, αλλά εξαιτίας του σκοπού της, ο οποίος είναι του Αγίου Πνεύματος, έχει μια διαφορά. Αντίθετα με τις άλλες ψευδαισθήσεις, οδηγεί μακριά από το σφάλμα και όχι προς αυτό. (Δ-3.1)

Ωστόσο και η θεραπεία είναι μια ψευδαίσθηση διότι θεραπεύει ό,τι δεν ήταν ποτέ άρρωστο. Εδώ βλέπουμε ξανά την εξίσωση της θεραπείας με τη συγχώρεση και τον πραγματικό κόσμο, που αντισταθμίζει την εξίσωση της αμαρτίας του διαχωρισμού με την ασθένεια και τον κόσμο. Η υπέροχη πρόταση που ακολουθεί εκφράζει αυτή τη σκέψη:

… Το όνειρο της θεραπείας βρίσκεται στην συγχώρεση, και σου δείχνει ευγενικά ότι ποτέ δεν αμάρτησες. (Κ-28.III.8:4)

(5:2-3) Ακριβώς όπως η συγχώρεση παραβλέπει όλες τις αμαρτίες που ποτέ δεν επιτελέστηκαν, έτσι και η θεραπεία διώχνει τις ψευδαισθήσεις που ποτέ δεν συνέβησαν. Ακριβώς έτσι όπως ο αληθινός κόσμος θα ανυψωθεί να πάρει την θέση αυτού που ποτέ δεν υπήρξε καθόλου, η θεραπεία προσφέρει αποκατάσταση για τις φανταστικές καταστάσεις και τις ψευδείς ιδέες τις οποίες τα όνειρα ύφαναν περίτεχνα πάνω στις εικόνες της αλήθειας.

Η διαδικασία είναι πάντα η ίδια. Χρησιμοποιούμε διαφορετικές λέξεις - την επίτευξη του αληθινού κόσμου, την αληθινή αντίληψη, τη συγχώρεση, τη θεραπεία, το θαύμα - επειδή η σκέψη του διαχωρισμού παίρνει διαφορετικές μορφές - επίθεση, ασθένεια, πίστη στο σώμα. Όμως παραμένει να είναι ένα το πρόβλημα και μια η λύση, η μια ψευδαίσθηση που διορθώνει μια άλλη. Επιπλέον, όπως συμβαίνει με τη συγχώρεση και τη θεραπεία, ο Ιησούς είναι επίσης μια ψευδαίσθηση:

Ο άνθρωπος ήταν η ψευδαίσθηση, γιατί φαινόταν ότι ήταν μια ξεχωριστή ύπαρξη, που περπατούσε μόνη της, μέσα σε ένα σώμα που φαινόταν να κρατά τον εαυτό του διαχωρισμένο από τον Εαυτό του, όπως κάνουν όλες οι ψευδαισθήσεις. (Δ-5.2:3)

Ο Ιησούς δεν είναι παρά μια μορφή ανάμεσα σε πολλές, που απαντά στην ανάγκη μας για σωτηρία με μια μορφή που μπορούμε να αποδεχτούμε και να αναγνωρίσουμε · είναι η απάντηση στη φανταστική κατάσταση του διαχωρισμού, που έχουν κεντήσει τα όνειρα:

… Σας δίνονται βοηθοί με πολλές μορφές, αν και επί της αγίας τράπεζας είναι ένας. Πέρα από κάθε ένα τους υπάρχει μια Σκέψη του Θεού, και αυτό ποτέ δεν θ' αλλάξει. Αλλά έχουν ονόματα που διαφέρουν κατά καιρούς, γιατί ο χρόνος χρειάζεται σύμβολα, αφού από μόνος του είναι μη πραγματικός...

Είναι [ο Ιησούς] ο μοναδικός Βοηθός του Θεού; Στ' αλήθεια, όχι. Γιατί ο Χριστός παίρνει πολλές μορφές με διαφορετικά ονόματα μέχρι που η ενιαιότητά τους ν' αναγνωριστεί. Αλλά ο Ιησούς είναι για σας ο κομιστής του μοναδικού μηνύματος του Χριστού για την Αγάπη του Θεού. Δεν χρειάζεστε άλλον. (Δ-5.1:3-5· 6:1-5)

Ως μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι αυτά τα βοηθήματα - η συγχώρεση, η θεραπεία και ο Ιησούς - δεν είναι παρά η αντανάκλαση της αλήθειας, οι συμβολικές ψευδαισθήσεις που διορθώνουν τις εγωικές ψευδαισθήσεις της ενοχής, της ασθένειας και του διαχωρισμού. Όπως μας υπενθυμίζει ο Ιησούς στο τρίτο εμπόδιο για την ειρήνη, μιλώντας για την ιδέα του θανάτου:

… Θυμήσου, τότε, ότι κανένα σημάδι ούτε σύμβολο δεν θα πρέπει να συγχέεται με την πηγή, διότι αυτά πρέπει να αντιπροσωπεύουν κάτι άλλο εκτός από τον εαυτό τους. Το νόημά τους δεν μπορεί να βρίσκεται μέσα σε αυτά, αλλά πρέπει να αναζητηθεί σε αυτό που αντιπροσωπεύουν. (Κ-19.IV-Γ.11:2-3)

Η θεραπεία, η συγχώρεση και ο Ιησούς αντικατοπτρίζουν την αλήθεια της ενιαιότητάς μας και μας οδηγούν πίσω σε αυτήν, ωστόσο είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι αυτό που θέλουμε είναι η πηγή και όχι το σύμβολό της.

(6:1-2) Όμως, μην νομίζεις ότι η θεραπεία είναι ανάξια της λειτουργίας σου εδώ. Γιατί ο αντί-Χριστός γίνεται ισχυρότερος από τον Χριστό για εκείνους που ονειρεύονται ότι ο κόσμος είναι πραγματικός.

Παρόλο που η θεραπεία είναι μια ψευδαίσθηση, δεν πρέπει να πιστεύουμε ότι είμαστε ανάξιοι γι' αυτήν, ούτε μέσα στην αλαζονεία μας να πιστεύουμε ότι θέλουμε να πηδήξουμε πέρα από αυτήν και να βρεθούμε στην αλήθεια. Όσο πιστεύουμε ότι είμαστε εδώ, θα πιστεύουμε ότι το εγώ έχει επικρατήσει. Έτσι, «ο αντί-Χριστός γίνεται ισχυρότερος από τον Χριστό για εκείνους που ονειρεύονται ότι ο κόσμος είναι πραγματικός». Εφόσον οι σωματικές μας ανάγκες μας πιέζουν, ο κόσμος είναι πραγματικός, πράγμα που σημαίνει ότι πιστεύουμε ότι ο αντί-Χριστός - το εγώ και τα είδωλα της ιδιαιτερότητάς του - έχει επικρατήσει επί του Θεού και του Χριστού. Ο Ιησούς δεν μας ζητά να αρνηθούμε αυτό που πιστεύουμε, αλλά να το διορθώσουμε ώστε να μπορέσει να αναιρεθεί. Ο αντί-Χριστός έχει δύναμη μόνο επειδή έχουμε επενδύσει την πίστη σε αυτόν, κάνοντας πραγματικότητα τα τρελά μας όνειρα, στα οποία έχει συμβεί το αδύνατο και ένα είδωλο έχει γίνει Θεός:

Ένα είδωλο εδραιώνεται από μια πεποίθηση, κι όταν αυτή αποσύρεται το είδωλο «πεθαίνει». Αυτό είναι ο αντί-Χριστός · η παράξενη ιδέα ότι υπάρχει μια δύναμη πέρα από την παντοδυναμία, ένα μέρος πέρα από το άπειρο, κάποιος χρόνος που υπερβαίνει την αιωνιότητα. Εδώ ο κόσμος των ειδώλων έχει ιδρυθεί από την ιδέα πως αυτή η δύναμη και αυτό το μέρος και αυτός ο χρόνος έχουν πάρει μορφή, και διαμορφώνουν τον κόσμο όπου το αδύνατο έχει συμβεί. Εδώ το αθάνατο έρχεται να πεθάνει, αυτό που περιέχει τα πάντα έρχεται να υποστεί την απώλεια, οι άχρονοι να γίνουν σκλάβοι του χρόνου. Εδώ το αμετάβλητο αλλάζει · η ειρήνη του Θεού, παντοτινά δοσμένη σε όλες τις ζώσες υπάρξεις, δίνει την θέση της στο χάος. Και ο Υιός του Θεού, τόσο τέλειος, αναμάρτητος και τόσο γεμάτος αγάπη όσο ο Πατέρας του, έρχεται για να μισήσει για λίγο · να βασανιστεί από πόνο και τελικά να πεθάνει. (K-29.VIII.6)

(6:3-4) Το σώμα μοιάζει να είναι πιο συμπαγές και σταθερό από το νου. Και η αγάπη γίνεται ένα όνειρο, ενώ ο φόβος παραμένει η μοναδική πραγματικότητα που μπορεί κανείς να δει, να δικαιολογήσει και να καταλάβει πλήρως.

Ο σκοπός που δίνει το εγώ στο δικό του σύστημα σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου, είναι να κάνει τον εαυτό του πραγματικό το οποίο εκφράζει τον εαυτό του σαν το σκοπό που αυτό δίνει: τη φαινομενική πραγματικότητα του φυσικού κόσμου και του σώματος, σε αυτήν την περίπτωση συγκεκριμένα, την ασθένεια. Έτσι, η ασθένεια αποδεικνύει την πραγματικότητα του σώματος, η οποία προκαλείται από έναν εξωτερικό παράγοντα που θεωρείται επίσης πραγματικός. Ο ισχυρός νους υποβιβάζεται έτσι στην ανικανότητα, και τελικά στην ανυπαρξία. Αν δεν υπάρχει νους, πώς θα μπορούσαμε να επιλέξουμε ενάντια στο εγώ, το οποίο παραμένει ελεύθερο να υπάρχει μέσα στο φοβερό του όνειρο, προστατευμένο από την απειλή της δύναμης του νου να επιλέξει την πραγματικότητα της αγάπης.

Η επόμενη παράγραφος ξεκινά με την εξίσωση της συγχώρεσης, του πραγματικού κόσμου και της θεραπείας - όροι που χρησιμοποιούνται σαν εικονικά συνώνυμα σε αυτό το μάθημα:

(7:1) Ακριβώς όπως η συγχώρεση διώχνει με την λάμψη της κάθε αμαρτία και ο πραγματικός κόσμος θα καταλάβει τον χώρο του κόσμου που έφτιαξες εσύ, έτσι και η θεραπεία πρέπει να αντικαταστήσει τις φαντασιώσεις της ασθένειας που κρατάς μπροστά στην απλή αλήθεια.

Το να κρατάμε την ασθένεια μπροστά από την απλή αλήθεια περιγράφει μια άμυνα του εγώ. Το να επιλέξουμε να είμαστε άρρωστοι ή θυμωμένοι, να εμμένουμε σε κρίσεις που κάνουν την αμαρτία αληθινή, προκύπτει όταν βιώνουμε την παρουσία του Ιησού και την Αγάπη του Θεού. Ο φόβος της διάλυσης του ιδιαίτερού μας εαυτού όταν είμαστε στην παρουσία της αγάπης, μας ωθεί να αναζητήσουμε καταφύγιο στην φορτωμένη με ενοχές αγκαλιά του εγώ, γιατί μόλις εμφανιστεί ο φόβος, γεννιέται και η ανάγκη να υπερασπιστούμε τον εαυτό μας. Έχουμε δει ότι η αρρώστια είναι μια από τις κύριες άμυνες του εγώ ενάντια στην αλήθεια, και ο πραγματικός κόσμος της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος εμποδίζεται από τις δικές μας αμαρτωλές και άρρωστες φαντασιώσεις. Η αλήθεια πρέπει τότε να περιμένει τη θεραπευτική επιστροφή μας από τον άρρωστο κόσμο της ψευδαίσθησης.

7:2-3) Όταν δεις την ασθένεια να εξαφανίζεται παρά τους νόμους που υποστηρίζουν ότι είναι αληθινή, τότε τα ερωτήματα θα έχουν απαντηθεί. Και τότε δεν θα περιθάλπεις ούτε θα υπακούς πια σ' αυτούς τους νόμους.

Η αιτία του πόνου και του θυμού είναι η απόφαση που πήραμε να είμαστε ένοχοι. Όταν αλλάζουμε την απόφαση με το να πιάσουμε το χέρι του Ιησού αντί του εγώ, η *αιτία* φεύγει, το οποίο σημαίνει ότι φεύγει και το *αποτέλεσμα*. Εάν το αποτέλεσμα έχει εξαφανιστεί, δεν μπορεί να ήταν πραγματικό, διότι το εγώ λέει ότι τα αποτελέσματα είναι αιώνια. Έχουμε την ψευδαίσθηση ότι εξαφανίζονται, όμως όσο η αιτία της ενοχής παραμένει στο νου μας, το αμαρτωλό αποτέλεσμα είναι παρόν με τη μια ή την άλλη μορφή:

… Αλλά όσο η ενοχή παραμένει ελκυστική ο νους θα υποφέρει, και δεν θα αφήνει να φύγει η ιδέα της αμαρτίας. Διότι η ενοχή τον καλεί, και ο νους την ακούει και την λαχταρά, κάνοντας έτσι τον εαυτό του έναν πρόθυμο αιχμάλωτο στην αρρωστημένη έκκλησή της. (K-19.III.1:4-5)

Οι «νόμοι» της ασθένειας και της θεραπείας του σώματος ξεπερνιούνται καθώς αποσύρουμε την πίστη στο σύστημα σκέψης της αμαρτίας, θέτοντάς το κάτω από το νόμο της συγχώρεσης του νου που μόνο θεραπεύει.

(8:1-2) Η θεραπεία είναι ελευθερία. Γιατί αποδεικνύει ότι τα όνειρα δεν θα επικρατήσουν ενάντια στην αλήθεια.

Αυτή είναι μια δήλωση για το ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό δεν συνέβη ποτέ - είναι η αρχή της Επανόρθωσης, που αντικατοπτρίζεται από τη θεραπεία, τη συγχώρεση και την αντίληψη του πραγματικού κόσμου. Εάν επομένως, ο διαχωρισμός είναι μια ψευδαίσθηση, τα εγωικά όνειρα του θυμού, της αρρώστιας και της κρίσης που μας φυλακίζουν πρέπει επίσης να είναι απατηλά και δεν επηρεάζουν την ελευθερία μας. Ο Ιησούς μας προσφέρει αυτά τα παρηγορητικά και αληθινά λόγια:

Δεν είσαι ελεύθερος να παραιτηθείς από την ελευθερία, αλλά μόνο να την αρνηθείς. Δεν μπορείς να κάνεις αυτό που ο Θεός δεν έχει την πρόθεση να κάνει, διότι ό,τι Αυτός δεν έχει πρόθεση δεν συμβαίνει. (K-10.IV.5:1-2)

(8:3-4) Η θεραπεία μοιράζεται. Και με αυτή την ιδιότητα αποδεικνύει ότι οι νόμοι που είναι διαφορετικοί από αυτούς που υποστηρίζουν ότι η αρρώστια είναι αναπόφευκτη, είναι ισχυρότεροι από τους αρρωστημένους αντίθετούς τους.

Η ιδέα ότι η θεραπεία μοιράζεται, το θέμα αυτού του μαθήματος, είναι η αντανάκλαση μέσα στο όνειρό μας της Ενιαιότητας του Ουρανού. Εκπροσωπείται επίσης από την αρχή της Επανόρθωσης, η οποία διατηρείται για το άρρωστο νου μας από την παρηγορητική Παρουσία του Αγίου Πνεύματος, που μας συνδέει για πάντα με τον Θεό και μεταξύ μας:

Ποιος άλλος Παρηγορητής μπορεί να υπάρχει για τα ασθενή παιδιά του Θεού εκτός από την δύναμή Του μέσα από σένα; Να θυμάσαι ότι δεν έχει σημασία σε ποιο μέρος της Υιότητας Αυτός γίνεται αποδεκτός. Πάντα γίνεται αποδεκτός για όλους, και όταν ο νους σου Τον λαμβάνει η ενθύμηση Του αφυπνίζεται σε όλη την Υιότητα. Θεράπευσε τους αδελφούς σου απλά με το να δεχτείς τον Θεό για αυτούς. Οι νόες σας δεν είναι διαχωρισμένοι, και ο Θεός έχει μόνο ένα κανάλι για θεραπεία διότι έχει μόνο έναν Υιό. Ο εναπομείνας σύνδεσμος Επικοινωνίας του Θεού με όλα Του τα παιδιά τα ενώνει μεταξύ τους, και με Αυτόν. Το να έχεις αυτή την επίγνωση σημαίνει ότι τους θεραπεύεις διότι αυτή είναι η επίγνωση ότι κανείς δεν είναι διαχωρισμένος, άρα κανείς δεν είναι ασθενής. (Κ-10.ΙΙΙ.2)

Γι' αυτό δεν θεραπευόμαστε μόνοι μας. Δεν μπορούμε!

Αν ο διαχωρισμός είναι μια ψευδαίσθηση, το ίδιο είναι και οι νόμοι αυτού του κόσμου: η αρρώστια, τα γηρατειά και ο θάνατος. Θυμηθείτε τη συζήτηση του Ιησού στο Μάθημα 76: «Δεν βρίσκομαι κάτω από κανένα νόμο εκτός από του Θεού». Οι νόμοι του κόσμου ισχύουν μόνο για όσο διάστημα διατηρείται η σκέψη που τους δημιούργησε. Όταν απελευθερώσουμε αυτή τη σκέψη μέσω του Αγίου Πνεύματος, τα φαινομενικά αποτελέσματά της εξαφανίζονται επίσης, και θεραπευόμαστε.

(8:5-6) Η θεραπεία είναι δύναμη. Διότι με το ευγενικό της χέρι ξεπερνιέται η αδυναμία, και οι νόες που ήταν εγκλωβισμένοι μέσα στους τοίχους ενός σώματος, είναι ελεύθεροι να ενωθούν με άλλους νόες, για να είναι για πάντα δυνατοί.

Το εγώ το καταλαβαίνει ανάποδα, γιατί μέσα στην παραφροσύνη του πιστεύει ότι *αυτό* είναι δύναμη, όπως είναι και οι φίλοι του: η επίθεση, η ασθένεια και η σωματική υπεροχή, που όλα αυτά δείχνουν την πραγματικότητα του κόσμου και του σώματος, και την ήττα του Θεού. Για το εγώ, η αδυναμία του - ο εγγενής διαχωρισμός από την αλήθεια - έχει γίνει δύναμη · αλλά είναι άλλο ένα παράδειγμα της ανάποδης σκέψης του, και της δικής μας όταν ταυτιζόμαστε μαζί του. Το να επιλέξουμε ανάμεσα στην αδυναμία του εγώ και τη δύναμη του Χριστού είναι ένα κύριο θέμα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, και ο αναγνώστης μπορεί να θυμηθεί αυτή την ξεκάθαρη δήλωση:

*… **Επέλεξε για μια ακόμα φορά εάν θέλεις να πάρεις την θέση σου ανάμεσα στους σωτήρες του κόσμου, ή θα παραμείνεις στην κόλαση, και θα κρατήσεις και τους αδελφούς σου εκεί.***

*Γιατί Αυτός έχει **έρθει**, και αυτό σου **ζητάει**.*

Πώς κάνεις την επιλογή; Πόσο εύκολα εξηγείται αυτό! Πάντοτε επιλέγεις ανάμεσα στην αδυναμία σου και στην δύναμη του Χριστού μέσα σου. Και αυτό που επιλέγεις είναι αυτό που νομίζεις ότι είναι πραγματικό. (Κ-31.VIII.1:5-2:4)

Ένας από τους κύριους σκοπούς που έχει στη διδασκαλία του ο Ιησούς είναι να μας πείσει ότι η αγάπη του είναι δύναμη και ότι το μίσος του εγώ είναι αδυναμία. Όταν στην άγια στιγμή επιλέγουμε το δυνατό του χέρι, μέσα στην εμπειρία μας η Υιότητα είναι μια, και όλοι οι νόες θεραπεύονται. Μπορεί επίσης να επιλέξουν να είναι διαχωρισμένοι, όμως μέσα στο θεραπευμένο νου η Υιότητα θεραπεύεται, γιατί έχει γίνει αντιληπτή ως μία. Το ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο περιγράφει με χαρά αυτή τη θεραπεία στο πλαίσιο της θεραπευμένης σχέσης μας με τον αδελφό μας:

Ο Ουρανός αποκαθίσταται σε όλη την Υιότητα μέσω της σχέσης σου, διότι μέσα σε αυτόν βρίσκεται η Υιότητα, ολόκληρη και όμορφη, ασφαλής μέσα στην αγάπη σου… Πόσο όμορφη και άγια είναι η σχέση σου, με την αλήθεια να λάμπει επάνω της! Ο Ουρανός την κοιτάζει και αγαλλιάζει που την έχεις αφήσει να έρθει σε σένα. Και ο Θεός ο Ίδιος είναι χαρούμενος που η σχέση σου είναι έτσι

όπως δημιουργήθηκε. Το σύμπαν μέσα σου στέκει μαζί με σένα και τον αδελφό σου. Και ο Ουρανός κοιτά με αγάπη αυτό που είναι ενωμένο μέσα σε αυτόν, μαζί με τον Δημιουργό του.

Έχεις κληθεί, μαζί με τον αδελφό σου, για την πιο άγια λειτουργία που περιέχει αυτός ο κόσμος. Είναι η μόνη που δεν έχει όρια, και φτάνει σε κάθε θραύσμα της Υιότητας με ανακούφιση που ενώνει και θεραπεύει. (Κ-18.Ι.11:1,4-8· 13:1-2)

(9:1) Η θεραπεία, η συγχώρεση, και η χαρούμενη ανταλλαγή όλου του κόσμου της θλίψης με ένα κόσμο όπου η λύπη δεν μπορεί να εισέλθει, είναι το μέσον με το οποίο το Άγιο Πνεύμα σε παρακινεί να Τον ακολουθήσεις.

Η θεραπεία, η συγχώρεση και ο πραγματικός κόσμος δεν είναι ο σκοπός, αλλά είναι το μέσον που χρησιμοποιεί το Άγιο Πνεύμα για να μας βοηθήσει να αναιρέσουμε τις παρεμβολές της ενοχής του νου που μας εμποδίζουν να θυμηθούμε Ποιοι είμαστε. Έτσι οι διδασκαλίες Του είναι το μέσον, και η μνήμη του Εαυτού μας ο σκοπός που αναζητούμε.

(9:2) Τα ευγενικά Του μαθήματα διδάσκουν το πόσο εύκολα η σωτηρία μπορεί να γίνει δική σου · πόσο λίγο χρειάζεται να εξασκηθείς για να αφήσεις τους νόμους Του ν' αντικαταστήσουν αυτούς που έφτιαξες εσύ για να κρατήσεις τον εαυτό σου αιχμάλωτο στον θάνατο.

Όταν ο Ιησούς μιλάει για το πόσο λίγη εξάσκηση χρειαζόμαστε, φαίνεται ότι αναιρεί αυτά που λέει σε πολλά άλλα σημεία όπου μας υπενθυμίζει πόσο πολύ πρέπει να εξασκούμαστε. Ωστόσο, εδώ μιλάει από τη *δική του* οπτική, από την οποία το απέραντο σύμπαν, με τα προβλήματά του που εκτείνονται σε βάθος εκατομμυρίων χρόνων, περιορίζονται σε μία «μικρή ευχή» να είμαστε διαχωρισμένοι από τον Θεό και ότι η ψευδαίσθηση είναι αληθινή (Κ-19.IV-Α.8:1). Από την δική του οπτική μέσα στον θεραπευμένο νου, λοιπόν, όλα αυτά δεν είναι τίποτα, και απαιτείται μόνο μια μικρή μετατόπιση από την ψευδαίσθηση στην αλήθεια. Είναι η ίδια οπτική που βρίσκουμε σε ένα μάθημα που θα δούμε αργότερα: «Θα ησυχάσω για μία στιγμή και θα πάω στο σπίτι μου» (Εργ.182). Επομένως εδώ μιλάει από αυτή την οπτική, για το πόσο εύκολη μπορεί να είναι η σωτηρία μας και πόσο λίγη εξάσκηση χρειαζόμαστε. Ωστόσο, σύμφωνα με την *δική μας* εμπειρία μέσα στο όνειρο, αυτό απαιτεί έναν τεράστιο όγκο εργασίας και δεν επιτυγχάνεται τόσο εύκολα. Ως κανόνας είναι εύκολος, να είστε σίγουροι, αλλά επιτυγχάνεται μόνο όταν είμαστε πάνω από το πεδίο της μάχης του κόσμου. Για εμάς που είμαστε ακόμα φυλακισμένοι από το εγωικό σύστημα σκέψης του θανάτου, χρειάζεται μεγάλη επαγρύπνηση και επιμέλεια, την οποία ο Ιησούς μας καθοδηγεί και μας ενθαρρύνει να αναπτύξουμε.

(9:3) Η ζωή Του γίνεται δική σου, καθώς προεκτείνεις την μικρή βοήθεια που Αυτό ζητά για να σε ελευθερώσει από όλα όσα σου προκάλεσαν ποτέ πόνο.

Η ζωή του Αγίου Πνεύματος, του συμβόλου της Επανόρθωσης, γίνεται δική μας όταν Το επιλέγουμε. Έτσι, εμείς, όπως ο Ιησούς, γινόμαστε η Επανόρθωση και η συγχώρεσή της επεκτείνεται μέσω του ενωμένου νου του Υιού του Θεού. Η λέξη *επέκταση* στα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν πρέπει να εκλαμβάνεται σαν κάτι σωματικό, διότι αναφέρεται μόνο σε μια διαδικασία μέσα στο νου όταν γίνεται η επιλογή της συγχώρεσης. Αν στη θέση της επιλέξουμε την ενοχή, τη διαδικασία που συμβολίζεται με τη λέξη *προβολή*, αυτή είναι που περιγράφει τις αντιξοότητες της περιπλάνησης του εγωικού νου. Η επέκταση της συγχώρεσης ωστόσο, είναι η αντανακλώμενη σκέψη της Αγάπης του Ουρανού καθώς επεκτείνεται μέσα από τον ένα νου του Υιού. Δεν μας απασχολεί το αν εκφράζουμε σωματικά ή προφορικά τη συγχώρεση του ορθού νου. Αυτό συμβαίνει από μόνο του, διότι όταν αναιρούμε τα εμπόδια της κρίσης του νου, το φως της άγιας σχέσης του νου δεν μπορεί παρά να επεκταθεί σε όλη την Υιότητα:

… Αυτό σου προσφέρεται [η ανακούφιση που ενώνει και θεραπεύει], στην άγια σχέση σου. Αποδέξου το εδώ, και θα δίνεις έτσι όπως δέχτηκες. Η ειρήνη του Θεού σου δίδεται μαζί με τον λαμπρό σκοπό μέσα στον οποίο ενώνεσαι μαζί με τον αδελφό σου. Το άγιο φως που έφερε εσένα και αυτόν μαζί πρέπει να επεκταθεί, έτσι όπως το δεχτήκατε. (Κ-18.Ι.13:3-6)

Έτσι επεκτείνεται η ανακούφιση της θεραπείας, όπως βλέπουμε τώρα:

(10) Και καθώς αφήνεις τον εαυτό σου να θεραπευτεί, βλέπεις όλους αυτούς που είναι γύρω σου, ή που περνούν από το νου σου, ή αυτούς που αγγίζεις ή εκείνους με τους οποίους φαίνεται ότι δεν έχεις καμία επαφή, να θεραπεύονται μαζί σου. Ίσως δεν τους αναγνωρίζεις όλους, ούτε συνειδητοποιείς το πόσο μεγάλη είναι η προσφορά σου σε όλο τον κόσμο, όταν αφήνεις να έλθει σε σένα η θεραπεία. Αλλά ποτέ δεν θεραπεύεσαι μόνος σου. Και πάρα πολλοί θα λάβουν το δώρο που λαμβάνεις εσύ καθώς θεραπεύεσαι.

Είναι άλλη μια θαυμάσια δήλωση της Ενιαιότητας του Υιού του Θεού, η οποία δεν έχει καμία σχέση με το σώμα ή τη συμπεριφορά. Το να πιστεύει κανείς ότι έχει, είναι μια μεγάλη παρανόηση των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Η θεραπεία συμβαίνει μόνο μέσα στο νου σας, διότι *υπάρχει* μόνο ο νους σας. Όταν αυτός ο νους θεραπεύεται και έχετε επιλέξει τον Ιησού για δάσκαλό σας, έστω και για μια στιγμή, γνωρίζετε ότι ο Υιός του Θεού είναι ένας: ο διαχωρισμός είναι μια ψευδαίσθηση και το σύστημα σκέψης της ενοχής - για να μην πούμε ο κόσμος που προέκυψε από αυτό - είναι επίσης ψευδαίσθηση. «Λεγεώνες επί λεγεώνων» λαμβάνουν το δώρο της θεραπείας σας καθώς θυμάστε τη φυσική σας ενιαιότητα ως Υιός του Θεού, που είναι το δώρο του θαύματος προς την Υιότητα που υπερβαίνει το παρανοϊκό εγωικό σύστημα σκέψης του μίσους και της ασθένειας:

Το θαύμα είναι μια πράξη ενός Υιού του Θεού που έχει αφήσει στην άκρη όλους τους ψεύτικους θεούς, και καλεί τους αδελφούς του να κάνουν το ίδιο. Είναι μια πράξη πίστης, επειδή είναι η αναγνώριση ότι ο αδελφός του μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο. Είναι ένα κάλεσμα προς το Άγιο Πνεύμα μέσα στον νου του, ένα κάλεσμα που ενδυναμώνεται με την ένωση. Διότι ο εργάτης των θαυμάτων έχει ακούσει την Φωνή του Θεού, Την ενδυναμώνει μέσα σε έναν ασθενή αδελφό εξασθενίζοντας την πίστη του στην ασθένεια, την οποία δεν μοιράζεται μαζί του. Η δύναμη ενός νου μπορεί να λάμψει μέσα σε έναν άλλο, επειδή όλοι οι λύχνοι του Θεού άναψαν από τον ίδιο σπινθήρα. Είναι παντού και είναι αιώνιος. (Κ-10.IV.7)

(11:1-2) Εκείνοι που θεραπεύονται γίνονται όργανα θεραπείας. Ούτε μεσολαβεί καθόλου χρόνος ανάμεσα στην στιγμή που θεραπεύονται, και σε όλη την χάρη της θεραπείας που τους δίνεται για να δώσουν.

Κατά την άγια στιγμή βρίσκεστε έξω από τον φυσικό κόσμο, και έτσι δεν υπάρχει σκέψη διαχωρισμού - αμαρτία, ενοχή και φόβος - ούτε ένας χρονικός/χωρικός κόσμος - παρελθόν, παρόν και μέλλον - που θα μπορούσε να προκύψει από αυτόν. Αφαιρέστε την *αιτία* - το διαχωρισμό - και το *αποτέλεσμα* - που είναι ο κόσμος - εξαφανίζεται. Κατά την άγια στιγμή λοιπόν, ο χρόνος χάνεται και η θεραπεία είναι στιγμιαία. Δεν χρειάζεται να επεκταθεί στο χρόνο και στο χώρο, γιατί δεν υπάρχει χρόνος και χώρος. Αυτός δεν είναι παρά ένας άλλος τρόπος να καταλάβετε γιατί δεν χρειάζεται να επιδιώξετε συνειδητά να επεκτείνετε την αγάπη και τη θεραπεία. Εάν το κάνετε - πιστεύοντας ότι υπάρχουν άνθρωποι που πρέπει να προσηλυτίσετε, να διδάξετε και να θεραπεύσετε - επιστρέφετε στον διαχωρισμένο κόσμο του χρόνου και του χώρου, πράγμα που σημαίνει ότι ο νου σας δεν είναι θεραπευμένος. Κατά την άγια στιγμή κανείς δεν θεραπεύεται, γιατί η αναγνώριση ότι όλοι έχουν ήδη θεραπευτεί έχει εμφανισθεί στον μέχρι τώρα άρρωστο νου μας. Στην πραγματικότητα, κανείς δεν ήταν ποτέ άρρωστος.

(11:3-4) Ό,τι έρχεται σε αντίθεση με τον Θεό δεν υπάρχει, και όποιος δεν δέχεται την αντίθεση μέσα στο νου του γίνεται ένα καταφύγιο όπου οι κουρασμένοι μπορούν να σταθούν για να αναπαυθούν. Διότι εδώ χαρίζεται η αλήθεια, και εδώ όλες οι ψευδαισθήσεις φέρονται στην αλήθεια.

Όταν ο νους σας θεραπεύεται, ένα μήνυμα πηγαίνει σε όλους αυτούς που επιλέγουν να το αξιοποιήσουν: η απόφαση που πήρα, το χέρι του στοργικού αδελφού που κράτησα, είναι επίσης δικά σας για να πάρετε και να κρατήσετε. Σε εκείνο το σημείο γίνεστε ένα καταφύγιο όπου οι κουρασμένοι έρχονται να ξεκουραστούν. Το «Ό,τι έρχεται σε αντίθεση με τον Θεό» είναι το απατηλό εγωικό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού και της ασθένειας. Το να αποδεχθούμε την ανυπαρξία του μας επιτρέπει να είμαστε ένα γαλήνιο καταφύγιο για όσους εξακολουθούν να μπαίνουν στον πειρασμό να κάνουν πραγματικό το εγώ. Αυτό το καταφύγιο ανάπαυσης απεικονίζεται στο ακόλουθο απόσπασμα από τον «Μικρό Κήπο», όπου η δική μας έρημος των ψευδαισθήσεων, του μίσους και του διαχωρισμού, γίνεται ένας κήπος αλήθειας, αγάπης και ένωσης:

… Η έρημος γίνεται κήπος, πράσινος, βαθύς και ήσυχος, και προσφέρει ανάπαυση σε εκείνους που έχασαν τον δρόμο τους και περιπλανώνται μέσα στην σκόνη. Δώσε τους ένα καταφύγιο, προετοιμασμένο από αγάπη γι' αυτούς εκεί όπου κάποτε ήταν μια έρημος. Και καθένας που καλωσορίζεις θα φέρνει την αγάπη μαζί του από τον Ουρανό για σένα. Ένας ένας εισέρχονται σε αυτόν τον άγιο τόπο, αλλά δεν θα φύγουν μόνοι όπως είχαν έλθει. Η αγάπη που έφεραν μαζί τους θα μείνει μαζί τους, όπως θα μείνει και μαζί σου. Και κάτω από την ευεργετική της επίδραση ο μικρός σου κήπος θα επεκταθεί, και θα φτάσει στον καθένα που διψά για το νερό της ζωής, αλλά είναι πολύ κουρασμένος για να πορευτεί μόνος του. (Κ-18.VIII.9:3-8)

(12:1-3) Δεν θα πρόσφερες καταφύγιο στο Θέλημα του Θεού; Έτσι προσκαλείς τον Εαυτό σου να νοιώσει άνετα. Και είναι δυνατόν να αρνηθείς αυτή την πρόσκληση;

Δεν μπορούμε να αρνηθούμε τον Εαυτό μας διότι μόλις τον επιλέξουμε, είναι ήδη εκεί. Η μνήμη του Ποιοι είμαστε ως Υιός του Θεού, ο Εαυτός σας ως Χριστός, είναι απόλυτα παρόν στο νου σας. Όταν Τον επιλέγετε, απλώς έχετε επιλέξει να τον αποδεχτείτε εκεί που ήταν πάντα. Φύγαμε από την εστία μας μόνο στα όνειρα και η ώρα των ονείρων έχει τελειώσει, το οποίο επισπεύδεται καθώς συγχωρούμε. Έτσι προσκαλούμε τους διαχωρισμένους αδελφούς μας να ξυπνήσουν από το όνειρο του μίσους και της ασθένειας, ενώ προσκαλούμε τον Θεό και τον Χριστό, την Ενιαιότητα του Εαυτού μας, να έρθουν εκεί που είναι Αυτοί, όπως αντικατοπτρίζεται σε αυτό το εμπνευσμένο απόσπασμα από το «Διότι Αυτοί Έχουν Έρθει»:

… Και Αυτοί [ο Θεός και ο Χριστός] έχουν έρθει να διαμείνουν εντός του ναού [της συγχώρεσης] που Τους προσφέρεται, για να γίνει ο τόπος ανάπαυσής Τους όπως και ο δικός σου. Αυτό που το μίσος έχει απελευθερώσει προς την αγάπη γίνεται το λαμπρότερο φως μέσα στην λάμψη του Ουρανού. Και όλα τα φώτα του Ουρανού είναι τώρα πιο φωτεινά, με ευγνωμοσύνη γι' αυτό που έχει αποκατασταθεί… Κανείς επάνω στην γη δεν προσφέρει παρά μόνο ευχαριστίες σε αυτόν που αποκατέστησε τον οίκο του, και πρόσφερε καταφύγιο από τον σκληρό χειμώνα και την παγωνιά. Και ο Κύριος του Ουρανού και ο Υιός Του θα δώσουν λιγότερα όταν νοιώθουν ευγνωμοσύνη για τόσο περισσότερα;

Τώρα χτίζεται ξανά ο ναός του ζώντος Θεού ως οικοδεσπότης σε Αυτόν από τον Οποίο δημιουργήθηκε. Εκεί όπου διαμένει Αυτός, διαμένει και ο Υιός Του μαζί Του, ποτέ χωριστά. Κι Αυτοί δίνουν ευχαριστίες που είναι ευπρόσδεκτοι επιτέλους. (Κ-26.IX.6:4-6·7:3-8:3)

(12:4-5) Ζήτησε να συμβεί το αναπόφευκτο και είναι αδύνατον να αποτύχεις. Η άλλη επιλογή δεν είναι παρά να ζητήσεις αυτό που δεν μπορεί να γίνει, και αυτό δεν μπορεί ποτέ να πετύχει.

Φυσικά όλοι προσπαθούμε να το κάνουμε αυτό, γι' αυτό και τίποτα δεν λειτουργεί σε αυτόν τον κόσμο. Ανεξάρτητα από το πόσο έξυπνοι είναι οι εγκέφαλοι που αντιλαμβάνονται τη λύση - πολιτικά, εκπαιδευτικά, οικονομικά ή ιατρικά - στο τέλος θα αποτύχει, γιατί ζητήθηκε να είναι πραγματική η σκέψη του διαχωρισμού: «αυτό που δεν μπορεί να γίνει». Εφόσον δεν είναι πραγματικό, καθετί που προκύπτει αυτόματα από αυτό το ένα λάθος θα είναι εξίσου απατηλό. Αυτό δεν σημαίνει όμως, ότι δεν μπορούμε να επιλέξουμε να συνεχίσουμε να κοιμόμαστε και να ονειρευόμαστε ότι αυτό που είναι, *δεν* είναι, και αυτό που δεν είναι, *είναι*:

… ποιος μπορεί να σταθεί σε μια απομακρυσμένη ακτή, και να ονειρεύεται ότι είναι πέρα από τον ωκεανό, σε ένα χώρο και χρόνο που έχουν προ πολλού περάσει; Πόσο πραγματικό εμπόδιο μπορεί να γίνει αυτό το όνειρο ως προς το που αυτός πραγματικά βρίσκεται; Γιατί αυτό είναι γεγονός, και δεν αλλάζει όποιο όνειρο κι αν βλέπει. Ωστόσο μπορεί να εξακολουθεί να ονειρεύεται ότι είναι κάπου αλλού, και σε κάποιον άλλο χρόνο. Σε ακραία περίπτωση, μπορεί να πλανάται ότι αυτό είναι αλήθεια, και έτσι να περάσει από την απλή φαντασία στην πεποίθηση και στην τρέλα, εντελώς πεπεισμένος ότι ***βρίσκεται*** *εκεί που θα ήθελε να είναι.*

Είναι αυτό εμπόδιο για το μέρος που στέκεται; Μπορεί μια ηχώ από το παρελθόν που θα μπορούσε να ακούει να είναι γεγονός σχετικά με αυτό που πράγματι υπάρχει για να ακούσει εκεί που βρίσκεται τώρα; Και πόσο πολύ μπορούν οι δικές του ψευδαισθήσεις για τον χρόνο και το χώρο να επιφέρουν μια αλλαγή στο μέρος όπου αυτός πράγματι βρίσκεται; (K-26.V.6:6-7:3)

Ωστόσο, ενώ είμαστε ελεύθεροι να αποδεχθούμε την πραγματικότητά μας, δεν είμαστε ελεύθεροι να κάνουμε πραγματικότητα την επιθυμία μας (K-3.VI.10:2).

(12:6) Σήμερα θα ζητήσουμε να κατοικήσει στο νου μας μόνο η αλήθεια · σκέψεις θεραπείας αυτή τη μέρα θα ξεκινήσουν από αυτό που έχει θεραπευτεί προς αυτό που πρέπει να θεραπευτεί, γνωρίζοντας ότι και τα δύο συμβαίνουν ταυτόχρονα ως ένα.

Ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας. Όταν ο νους σας θεραπεύεται - «αυτό που έχει θεραπευτεί» - συνειδητοποιείτε ότι όλοι οι άλλοι που πιστεύουν ότι χρειάζονται ακόμα θεραπεία έχουν ήδη θεραπευτεί - «αυτό που πρέπει να θεραπευτεί». Από την οπτική γωνία του θεραπευμένου νου - το να είσαι με το Άγιο Πνεύμα κατά την άγια στιγμή - όλες οι ασθένειες και τα προβλήματα εξαφανίζονται, επειδή είναι μέρος του ενός ονείρου που δεν είστε πλέον μέρος του, γιατί αναγνωρίζετε ότι όλα εδώ είναι μια ψευδαίσθηση. Η θεραπευτική σκέψη της αγάπης με την οποία ταυτίζεστε τώρα γίνεται ένας φάρος που στέλνει μήνυμα σε όλους όσους εξακολουθούν να επιλέγουν να παραμείνουν έξω από αυτήν την αγάπη, οι οποίοι έρχονται σε αυτό το φως και αναπαύονται στην ενιαιότητα του Υιού του Θεού, όπως εσείς. Αυτή είναι η μεταξύ μας λειτουργία, αφού ενωνόμαστε στο φως το οποίο με τη λάμψη του απομακρύνει το σκοτάδι της ασθένειας και το μίσος, τον διαχωρισμό και την ψευδαίσθηση. Το ακόλουθο απόσπασμα μας εμπνέει έτσι ώστε να θυμόμαστε τη λειτουργία μας που είναι να είμαστε αυτό το φως για τον κόσμο:

Δεν υπάρχει ούτε ένα φως στον Ουρανό που να μην πηγαίνει μαζί σου. Κάθε Ακτίνα που λάμπει για πάντα στο Νου του Θεού, λάμπει κι επάνω σου. Ο Ουρανός ενώνεται μαζί σου στην πορεία σου προς τον Ουρανό. Όταν τέτοια σπουδαία φώτα έχουν ενωθεί μαζί σου για να δώσεις στον μικρό σπινθήρα της επιθυμίας σου την δύναμη του Ίδιου του Θεού, είναι δυνατόν εσύ να παραμένεις στο σκοτάδι; Εσύ και ο αδελφός σου έρχεστε σπίτι μαζί, μετά από ένα μακροχρόνιο ταξίδι δίχως νόημα, που κάνατε χωριστά, και δεν οδηγούσε πουθενά. Έχεις βρει τον αδελφό σου, και θα φωτίζετε ο ένας τον δρόμο του άλλου. Και από αυτό το φως οι Μεγάλες Ακτίνες θα επεκτείνονται πίσω προς το

σκοτάδι και μπροστά προς τον Θεό, για να διώξουν με την λάμψη τους μακριά το παρελθόν, και να κάνουν έτσι χώρο για την Αιώνια Παρουσία Του, μέσα στην οποία τα πάντα ακτινοβολούν στο φως. (K-18.III.8)

(13) Θα θυμόμαστε καθώς ξεκινά η ώρα, ότι η λειτουργία μας είναι να αφήσουμε το νου μας να θεραπευτεί, ώστε να μπορέσουμε να φέρουμε την θεραπεία στον κόσμο, ανταλλάσσοντας την κατάρα με ευλογία, τον πόνο με την χαρά, και τον διαχωρισμό με την ειρήνη του Θεού. Δεν αξίζει να δώσουμε ένα λεπτό κάθε ώρα για να λάβουμε ένα δώρο σαν αυτό; Δεν είναι αυτός ο πολύ λίγος χρόνος ένα μικρό έξοδο που θα προσφέρουμε για το δώρο που περιλαμβάνει τα πάντα;

Καθώς περνάτε τη μέρα σας, κάντε την ακόλουθη ερώτηση στον εαυτό σας: Αξίζει πραγματικά να κρατήσω αυτόν τον πόνο και τον θυμό, όταν σε αντάλλαγμα θα μπορούσα να έχω την ευλογία, τη χαρά και την ειρήνη του Θεού; Αυτή είναι η λειτουργία σας: να είστε στην άγια στιγμή ενώ αναιρείτε την επιλογή που κάνατε υπέρ του εγώ με το να επιλέξετε το Άγιο Πνεύμα. Να κάνουμε πάλι την ερώτηση, θέλετε πραγματικά να κρατήσετε τις σκέψεις και τη συμπεριφορά του εγώ, σκεφτήκατε το κόστος τους; Η παρακολούθηση του νου σας όλη την ημέρα αντικατοπτρίζει τη σωστή απάντηση σε αυτήν την ερώτηση. Επομένως, κάθε φορά που επιτρέπετε στον εαυτό σας να έχει επίγνωση ότι θυμώσατε, πληγωθήκατε, έχετε κατάθλιψη, πονάτε ή ότι έχετε δίκιο, κάντε ένα βήμα πίσω και ρωτήστε εάν αξίζει το τίμημα μια τέτοια ιδιαιτερότητα: Γιατί να μην επιλέξω να έχω την ευλογία, τη χαρά και την ειρήνη του Θεού, στη θέση του διαχωρισμού που είναι η κατάρα του πόνου; Σημειώστε αυτό το υπέροχο απόσπασμα από το Δευτερονόμιο, όπου ο Μωυσής έρχεται ενώπιον των Παιδιών του Ισραήλ, λέγοντας: «…έβαλα μπροστά σας τη ζωή και το θάνατο, την ευλογία και την κατάρα. Διαλέξτε λοιπόν τη ζωή …» (Δευτερονόμιο 30:19-20). Ο Ιησούς θέτει την ίδια επιλογή μπροστά μας.

(14:1) Ωστόσο, πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για ένα τέτοιο δώρο.

Ο Ιησούς φαίνεται να αντικρούει αυτό που είπε προηγουμένως ότι απλώς χρειάζεται «λίγη εξάσκηση». Μας ενημερώνει ότι πρέπει να ασκούμαστε όλη την ημέρα και η προετοιμασία μας για την άγια στιγμή είναι το να την επιθυμούμε. Θυμόμαστε:

*Η άγια στιγμή είναι το αποτέλεσμα της απόφασης σου να είσαι άγιος. Είναι η **απάντηση**. Η επιθυμία σου γι' αυτή και η προθυμία να της επιτρέψεις να έρθει προηγούνται του ερχομού της. Προετοιμάζεις το νου σου γι' αυτήν μόνο στο βαθμό της αναγνώρισης ότι την θέλεις περισσότερο από οτιδήποτε άλλο. (K-18.IV.1:1-4)*

Αυτή λοιπόν, είναι η πρόκληση που μας βάζει ο Ιησούς ως δάσκαλός μας: να μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε ότι θέλουμε πραγματικά να είμαστε ευτυχισμένοι και ότι μόνο η συγχώρεση θα φέρει σε μας αυτό που λαχταρά η καρδιά μας.

(14:2-4) Κι έτσι θ' αρχίσουμε την ημέρα με αυτό, και θα δώσουμε δέκα λεπτά σε αυτές τις σκέψεις με τις οποίες θα κλείσουμε και την νύχτα:

Όταν θεραπεύομαι δεν θεραπεύομαι μόνο εγώ. Και θέλω να μοιραστώ την θεραπεία μου με τον κόσμο, ώστε η ασθένεια να εξοριστεί από το νου του ενός και μοναδικού Υιού του Θεού, ο Οποίος είναι ο ένας και μοναδικός μου Εαυτός.

Πρέπει να γίνει ξεκάθαρο εδώ, όπως ανέφερα στην αρχή αυτού του μαθήματος, πως η ασθένεια είναι διαχωρισμός. Δεν είναι κάποιο σωματικό σύμπτωμα, παρόλο που το βιώνουμε με αυτόν τον τρόπο. Η δυσφορία που μπορεί να νιώθουμε στο σώμα μας είναι μια άμεση έκφραση της ενόχλησης που νιώθουμε στο νου μας γιατί επιλέγουμε να έχουμε δίκιο και όχι να είμαστε ευτυχισμένοι, να είμαστε διαχωρισμένοι από την αγάπη του Ιησού και όχι να είμαστε ενωμένοι μαζί

του. Και πάλι, είναι καλό να ρωτάμε τους εαυτούς μας καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας: Αξίζει πραγματικά να παραμείνω διαχωρισμένος από τον αδελφό μου, τον Εαυτό μου και τον Θεό μου;

(15:1-3) Άφησε να γίνει η θεραπεία μέσα από σένα αυτή την ημέρα. Και καθώς αναπαύεσαι ήσυχα, να είσαι έτοιμος να δίνεις καθώς λαμβάνεις, να κρατάς αυτό που δίνεις, και να λαμβάνεις το Λόγο του Θεού για να πάρει την θέση όλων των ανόητων σκέψεων που φαντάστηκες ποτέ. Τώρα συναντιόμαστε για να κάνουμε καλά ό,τι ασθενεί, και να προσφέρουμε ευλογίες εκεί όπου υπήρχε επίθεση.

Τίποτα από αυτά δεν θα γίνει, εκτός εάν πρώτα αντιληφθείτε τις ανόητες σκέψεις της ασθένειας και της επίθεσης. Επιστρέφουμε έτσι στο κύριο θέμα - που είναι επίσης το θέμα του επόμενου μαθήματος - ότι η θεραπεία, η διόρθωση και η συγχώρεση δεν έχουν κανένα νόημα εάν δεν έχετε κάποιο πρόβλημα στο οποίο μπορείτε να τις εφαρμόσετε. Πρέπει επομένως να έχετε επίγνωση ότι θέλετε να είστε θυμωμένοι, άρρωστοι και επικριτικοί και να νιώθετε πληγωμένοι, θυματοποιημένοι και καταθλιπτικοί · και αναρωτηθείτε ξανά: Αξίζει πραγματικά αυτή η κατάσταση για μένα; Σε εκείνο το σημείο λοιπόν, είστε έτοιμοι να αφήσετε το χέρι του εγώ και να επιτρέψετε τον Ιησού να σας καθοδηγήσει απαλά στο νου, ο οποίος είναι η πηγή της ασθένειας καθώς και της θεραπείας.

(15:4-6) Και δεν θ' αφήσουμε αυτή την λειτουργία να ξεχαστεί καθώς περνά κάθε ώρα της ημέρας, φέρνοντας στο νου μας τον σκοπό μας, με αυτή την σκέψη:

Όταν θεραπεύομαι δεν θεραπεύομαι μόνο εγώ. Και θέλω να ευλογήσω τους αδελφούς μου, γιατί θα ήθελα να θεραπευτώ μαζί τους, όπως και αυτοί θεραπεύονται μαζί μου.

Ο θυμός που κρατάω εναντίον σας είναι ο θυμός που κρατάω εναντίον του εαυτού μου. Η απόφασή μου να σας αποκλείσω από την αγάπη μου, και επομένως από την Αγάπη του Θεού είναι μια απόφαση - που πάρθηκε κρυφά - να αποκλειστώ τον εαυτό μου από την ίδια Αγάπη. Χρειάζεται πάντα να κάνουμε το ερώτημα: «Είναι η ασθένεια του διαχωρισμού αυτό που πραγματικά θέλω;» Θεραπευόμαστε καθώς επιλέγουμε την ησυχία της συγχώρεσης, η οποία μας επιτρέπει να ακούσουμε τα ευγενικά λόγια του Ιησού που μας προτρέπουν να θυμηθούμε τον Εαυτό μας και να είμαστε επιτέλους ευτυχισμένοι:

Είσαι *όπως ο Θεός σε δημιούργησε, και το ίδιο είναι κάθε ζώσα ύπαρξη που κοιτάς, άσχετα με τις εικόνες που βλέπεις. Αυτό που βλέπεις σαν ασθένεια και πόνο, σαν αδυναμία και σαν δεινά και απώλεια, είναι μόνο ο πειρασμός να αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου ανυπεράσπιστο στην κόλαση. Μην ενδώσεις σε αυτόν, και θα δεις όλο τον πόνο, σε κάθε μορφή, όπου κι αν υπάρχει, να εξαφανίζεται όπως η ομίχλη μπροστά στον ήλιο. Ένα θαύμα έχει έρθει να θεραπεύσει τον Υιό του Θεού, και να κλείσει την πόρτα στα όνειρα του της αδυναμίας, ανοίγοντας τον δρόμο προς την σωτηρία και την απελευθέρωσή του. Διάλεξε για άλλη μια φορά αυτό που θα ήθελες να είναι, ενθυμούμενος ότι κάθε επιλογή που κάνεις εδραιώνει την δική σου ταυτότητα έτσι όπως θα την δεις και θα την πιστέψεις. (K-31.VIII.6)*

Μια τελευταία υπενθύμιση: Αυτή δεν είναι κάποια εξάσκηση που την κάνουμε μία φορά το πρωί και μία φορά το βράδυ. Ο Ιησούς μας ζητά να επαγρυπνούμε εφαρμόζοντας την προθυμία μας να τη θυμόμαστε όλη την ημέρα. Έτσι η ευλογία της συγχώρεσής του πέφτει επάνω σε εμάς και σε όλους τους αδελφούς μας μέσα σε μια θεραπευτική αγκαλιά αγάπης. Το θαύμα ήρθε επιτέλους για να θεραπεύσει τον Υιό του Θεού.

ΜΑΘΗΜΑ 138

Ο Ουρανός είναι η απόφαση που πρέπει να πάρω.

Φτάσαμε σε άλλο ένα σημαντικό μάθημα που το κύριο θέμα του είναι η δύναμη που έχει ο νους μας να επιλέγει. Το να λάβουμε μια απόφαση δεν έχει νόημα, εκτός αν ξέρουμε ανάμεσα σε τι θα αποφασίσουμε. Έτσι, για να επιλέξουμε τον Ουρανό, πρέπει πρώτα να έχουμε επίγνωση ότι επιλέγουμε ενάντια στην κόλαση του εγώ. Η επίγνωση πως έχουμε έναν διχασμένο νου αναιρεί τη στρατηγική του εγώ που λέει ότι δεν έχουμε νου, μια γρήγορη ανασκόπηση η οποία θα παρουσιάσει το μάθημα που εστιάζει ακριβώς σε αυτό το σχέδιο.

Μόλις η δύναμη η οποία λαμβάνει τις αποφάσεις στο νου του Υιού επιλέξει το σύστημα σκέψης της ατομικότητας και της ιδιαιτερότητας, η ανησυχία του εγώ είναι ότι ο Υιός μπορεί να αλλάξει το νου του. Βάζει σε λειτουργία μια λαμπρή στρατηγική για να κάνει τον Υιό του Θεού άνου, με το να κατασκευάσει μια ιστορία αμαρτίας, ενοχής και φόβου: διαχωρισμός σημαίνει αμαρτία, επειδή επιτέθηκα στον Θεό για να μπορέσω να ζήσω. Νιώθω ένοχος για αυτό που έχω κάνει · και είμαι τρομοκρατημένος από το τέρας που κρύβεται τώρα στο νου μου, διότι είναι έτοιμο να μου επιτεθεί για να εκδικηθεί επειδή αμάρτησα. Οντολογικά, σκέφτομαι αυτό το «τέρας» ως την υπέρτατη Αρχή, τη θέση του Οποίου σφετερίστηκα και η οποία είναι του Δημιουργού. Τώρα πρέπει να ξεφύγω από αυτό το Τέρας που είναι στο νου μου, διότι είναι αποφασισμένο να με καταστρέψει γι' αυτό που έκανα σε Αυτόν. Δεν έχω άλλη λύση παρά να δραπετεύσω από το νου μου και να προβάλω τον εαυτό μου μέσα σε έναν κόσμο και ένα σώμα, φτιάχνοντας ένα φυσικό σύμπαν ιδιαιτεροτήτων, μέσα στο οποίο τώρα βλέπω την αμαρτία και την ενοχή που δεν θέλω να αναγνωρίσω στον εαυτό μου.

Το αποτέλεσμα αυτού του σχεδίου είναι ότι ο λήπτης των αποφάσεων του νου μου φαίνεται ότι είναι για πάντα θαμμένος, κρυμμένος από την αμαρτία, την ενοχή και τον φόβο που με τη σειρά τους κρύβονται πίσω από τις εμπειρίες του σώματός μου στον φυσικό κόσμο. Για να πάρω την απόφαση υπέρ του Ουρανού - να επιλέξω υπέρ του Αγίου Πνεύματος - πρέπει πρώτα να αναγνωρίσω την αρχική επιλογή που έκανα υπέρ του εγώ. Συνεπώς, ο συγκεκριμένος ρόλος του νέου μας Δασκάλου είναι να μας βοηθήσει να αναγνωρίσουμε το μυστικό σχέδιο του εγώ, έτσι ώστε να μάθουμε ότι αυτό που αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά αντικατοπτρίζει αυτό που κάναμε πραγματικότητα αρχικά μέσα μας. Μόνο τότε αποκτά νόημα η επιλογή μας. Το «σχέδιο» του Αγίου Πνεύματος για την αποκάλυψη της στρατηγικής του εγώ επομένως αποτελεί τη βάση αυτού του μαθήματος.

(1:1) Σε αυτό τον κόσμο ο Ουρανός είναι μια επιλογή, επειδή εδώ πιστεύουμε ότι υπάρχουν εναλλακτικές από τις οποίες μπορούμε να διαλέξουμε.

Σε αυτό το μάθημα μαθαίνουμε ότι ο Ουρανός δεν είναι πραγματικά επιλογή. Εφόσον ο Ουρανός είναι τέλεια Ενιαιότητα, στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει τίποτα ενδιάμεσα να διαλέξετε. Στον δυϊστικό μας κόσμο όμως, η επιλογή είναι απαραίτητη, και είναι απαραίτητο να κατανοήσουμε αυτές τις δύο επιλογές: το εγωικό σύστημα σκέψης που είναι του μίσους και του θανάτου, και το σύστημα σκέψης του Αγίου Πνεύματος που είναι της συγχώρεσης και της θεραπείας, η αντανάκλαση της Ενιαιότητας του Ουρανού.

(1:2-3) Νομίζουμε ότι όλα τα πράγματα έχουν ένα αντίθετο, και ότι διαλέγουμε αυτό που θέλουμε. Αν υπάρχει ο Ουρανός πρέπει να υπάρχει και η κόλαση, γιατί οι αντιθέσεις είναι ο τρόπος με τον οποίο φτιάχνουμε ό,τι αντιλαμβανόμαστε, και ό,τι νομίζουμε ότι είναι αληθινό.

Αυτή είναι μια κλασική δήλωση ενός δυϊστικού συστήματος σκέψης, σαν αυτά που βρίσκουμε στις Δυτικές βιβλικές θρησκείες: ο Θεός και ο διάβολος, ο Ουρανός και ο κόσμος, το πνεύμα και το σώμα, το καλό και το κακό, η συγχώρεση και η αμαρτία. Δεν θα υπήρχε Ιουδαϊσμός, Χριστιανισμός ή Ισλάμ αν δεν υπήρχε η δυαδικότητα. Αν υπάρχει ο Ουρανός, πρέπει να υπάρχει και η κόλαση. Στην Ανατολή αυτό εκφράζεται συνήθως με την αρχή γιν-γιανγκ, στην οποία τα πάντα γίνονται αντιληπτά από την πλευρά των αντιθέτων τους. Αυτή ωστόσο, δεν είναι η μεταφυσική των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, η οποία δεν είναι δυϊστική, και επομένως διδάσκει ότι η τέλεια Ενιαιότητα είναι το μόνο που υπάρχει. Η πραγματικότητα δεν βρίσκεται, το οποίο έρχεται σε αντίθεση με αυτό που είπε ο Γιούνγκ, στο να συμφιλιώσουμε τα αντίθετα - για παράδειγμα, ο Θεός δεν έχει μια σκιώδη, σκοτεινή πλευρά. Υπάρχει μόνο αλήθεια, φως, αγάπη - ο ορισμός του Θεού. Κανένας μαθητής των Μαθημάτων δεν ξεχνά αυτά τα λόγια από την Εισαγωγή:

… Το αντίθετο της αγάπης είναι ο φόβος, αλλά αυτό που περιλαμβάνει τα πάντα δεν μπορεί να έχει αντίθετο. (Κ-εισ.1:8)

Εφόσον ο εαυτός μας έχει γεννηθεί από το φόβο της αγάπης και συντηρείται επίσης από το φόβο, αυτός ο εαυτός γίνεται ένα πλάσμα αντιθέτων, το οποίο αναπόφευκτα γεννά έναν κόσμο αντιθέτων που έρχεται σε αντίθεση με την πραγματικότητα και μαρτυρά την φαινομενική ανυπαρξία του.

(2:1-4) Η Δημιουργία δεν γνωρίζει αντίθετα. Αλλά εδώ η αντίθεση είναι μέρος της «πραγματικότητάς» μας. Αυτή η περίεργη αντίληψη της αλήθειας είναι που κάνει την επιλογή του Ουρανού να φαίνεται το ίδιο με την παραίτηση από την κόλαση. Δεν είναι έτσι στην πραγματικότητα.

Στον δικό μας κόσμο της δυαδικότητας, το να επιλέξουμε τον Ουρανό φαίνεται να είναι μια πραγματική επιλογή, επειδή και πάλι, αντιλαμβανόμαστε από την πλευρά των αντιθέτων. Η αντίληψη εμφανίζεται στο πλαίσιο της εικόνας και του φόντου: μια εικόνα - σε αυτό που επικεντρωνόμαστε - γίνεται αντιληπτό σε σχέση με ένα φόντο - το οποίο κρίνεται ως ασήμαντο. Για να αντιληφθεί κάποιος λοιπόν, πρέπει να έχει μια εικόνα και ένα φόντο. Είδαμε αυτήν την περιγραφή για τον κόσμο που αντιλαμβανόμαστε στο εγχειρίδιο για δασκάλους (Εγχ-8.1). Ο Ιησούς με αυτόν τον τρόπο μας λέει ότι το Άγιο Πνεύμα διδάσκει μέσω των αντιθέσεων:

Το εγώ έφτιαξε τον κόσμο έτσι όπως τον αντιλαμβάνεται, αλλά το Άγιο Πνεύμα, ο νέος ερμηνευτής των όσων έφτιαξε το εγώ, βλέπει τον κόσμο ως διδακτικό εργαλείο για να σε φέρει σπίτι σου. Το Άγιο Πνεύμα πρέπει να αντιλαμβάνεται τον χρόνο, και να τον μεταφράζει εκ νέου σε κάτι το άχρονο. Πρέπει να εργαστεί μέσα από αντίθετα, διότι πρέπει να εργαστεί μαζί και για λογαριασμό ενός νου που βρίσκεται σε αντίθεση. (Κ-5.ΙΙΙ.11:1-3)

Όταν αντιλαμβανόμαστε τον Ουρανό, επίσης γίνεται αντιληπτός από την πλευρά των αντιθέτων, που είναι ένας άλλος τρόπος να εκφράσουμε τα σημαντικά λόγια στα οποία αναφέρομαι συχνά:

… Δεν μπορείς καν να σκεφτείς τον Θεό χωρίς ένα σώμα, ή με κάποια μορφή που να θεωρείς ότι αναγνωρίζεις. (Κ-18.VIII.1:7)

Πιστεύουμε ότι τα σώματα είναι πραγματικότητα, και με αυτήν την πεποίθηση αρνούμαστε τον μη δυϊσμό των *Μαθημάτων Θαυμάτων*: «Η δημιουργία δεν γνωρίζει αντίθετα». Χρειάζεται λοιπόν να μάθουμε ότι ο Θεός δεν γνωρίζει για εμάς επειδή δεν μπορεί να γνωρίζει για εμάς, διότι η ατομική μας *ύπαρξη* είναι το αντίθετο της *ύπαρξης* του Ουρανού.

(2:5) Όμως, ό,τι είναι αληθινό στην δημιουργία του Θεού δεν μπορεί να εισέλθει εδώ μέχρι που να γίνει η αντανάκλασή του σε κάποια μορφή που να μπορεί να την καταλάβει ο κόσμος.

Αυτή η σημαντική αρχή διαπνέει την παιδαγωγία των Μαθημάτων. Ο Ιησούς δεν διδάσκει την αλήθεια άμεσα, αλλά έμμεσα μέσα από την επανερμηνεία της ψευδαίσθησης αντιπαραβάλλοντάς την με την αλήθεια:

Η έμμεση απόδειξη της αλήθειας είναι απαραίτητη σε ένα κόσμο φτιαγμένο από άρνηση και δίχως κατεύθυνση. (Κ-14.Ι.2:1)

Γι' αυτό ο Ιησούς λέει στη διευκρίνιση των όρων ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* εντάσσονται μέσα στο πλαίσιο του εγώ - τη δυαδικότητα και τις αντιθέσεις:

Αυτή η διδασκαλία παραμένει στο πλαίσιο του εγώ, όπου και χρειάζεται. Δεν ασχολείται με ό,τι είναι πέρα από όλα τα λάθη, επειδή είναι σχεδιασμένη μόνο να θέσει την κατεύθυνση προς αυτό. Ως εκ τούτου χρησιμοποιεί λέξεις, οι οποίες είναι συμβολικές, και δεν μπορούν να εκφράσει αυτό που βρίσκεται πέρα από τα σύμβολα. (Δ-εισ.3:1-3)

Στα Μαθήματα μας έχει ειπωθεί επανειλημμένα ότι το Άγιο Πνεύμα διδάσκει μέσω της αντίθεσης:

… Εσύ που είσαι πεισματικά αφοσιωμένος στην μιζέρια πρέπει πρώτα να αναγνωρίσεις ότι είσαι δυστυχισμένος και όχι ευτυχισμένος. Το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να διδάξει χωρίς αυτή την αντιπαράθεση διότι εσύ πιστεύεις ότι η δυστυχία ***είναι*** *ευτυχία. (Κ-14.ΙΙ.1:2-3)*

Ο Ιησούς μας διδάσκει, όπως θα έκανε κάθε θεωρητικός, να αντιπαραβάλλουμε τους πόνους του εγώ με την ευχαρίστηση, η οποία έρχεται όταν επιλέγουμε το Άγιο Πνεύμα. Μας εκπαιδεύει να συνδέσουμε την ειρήνη και τη χαρά με τη συγχώρεση, και την αγωνία και τον πόνο με την κρίση. Διδάσκει μέσω της αντίθεσης γιατί μόνο έτσι μπορούμε να μάθουμε για τον Ουρανό. Η Ενιαιότητά του και η Αγάπη του δεν μπορούν να διδαχθούν ή να βιωθούν εδώ, και κανένας που βρίσκεται σε ένα σώμα δεν έχει ιδέα για το τι είναι Αυτοί. Όμως η αντανάκλασή Τους μπορεί να διδαχθεί. Όπως έχουμε δει, ο Ιησούς παρουσιάζει αυτή την απολογία για τη μεθοδολογία του:

Πως μπορείς να διδάξεις σε κάποιον την αξία κάποιου πράγματος που αυτός έχει σκόπιμα πετάξει; Πρέπει να το πέταξε διότι δεν πίστευε ότι άξιζε. Μπορείς μόνο να του δείξεις το πόσο δυστυχισμένος είναι χωρίς αυτό, και αργά-αργά να το φέρνεις πιο κοντά έτσι ώστε να μπορέσει να μάθει το πως η δυστυχία του μειώνεται όσο το πλησιάζει. Αυτό τον διδάσκει να συσχετίζει την δυστυχία του με την απουσία του, και το αντίθετο της δυστυχίας με την παρουσία του. Σταδιακά γίνεται επιθυμητό καθώς αλλάζει γνώμη σε σχέση με την αξία του. Σε διδάσκω να συσχετίζεις την δυστυχία με το εγώ και την χαρά με το πνεύμα. Εσύ έχεις διδάξει τον εαυτό σου το αντίθετο. Ακόμα είσαι ελεύθερος να διαλέξεις, αλλά μπορείς πραγματικά να θέλεις τις ανταμοιβές του εγώ όταν οι ανταμοιβές του Θεού βρίσκονται μπροστά σου; (Κ-4.VI.5)

Ο Ιησούς εδώ δίνει έμφαση στη δική του μέθοδο διδάσκοντας τη μη δυαδικότητα μέσα σε ένα δυϊστικό πλαίσιο, όπου οι μαθητές συχνά μπερδεύονται και χάνουν την ουσία. Δεν καταλαβαίνουν ότι τις περισσότερες φορές ο Ιησούς μιλάει μεταφορικά ή συμβολικά. Κάθε φορά που μιλάει για δυαδικότητα ή αντίθεση, μιλάει μεταφορικά. Αυτά που λέει *αντικατοπτρίζουν* την αλήθεια, αλλά δεν την *εκφράζουν*. Η πιο ξεκάθαρη δήλωση της μη δυϊστικής αλήθειας στα *Μαθήματα Θαυμάτων* έρχεται αργότερα στο βιβλίο εργασιών:

… Λέμε «Ο Θεός είναι», και έπειτα σταματούμε να μιλάμε, γιατί με αυτή την γνώση οι λέξεις δεν έχουν πια κανένα νόημα. (Εργ.169.5:4)

Δεν λες ότι ο Θεός είναι *κάτι*. Δεν λες ότι ο Θεός είναι *οτιδήποτε*. *Ο Θεός είναι*. Τελεία και παύλα - μια τέλεια μη δυϊστική δήλωση. Ωστόσο, δεν θα είχαμε τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, και σίγουρα δεν θα είχαμε κάποια σχετική πνευματικότητα αν αυτό ήταν όλο το οποίο λέγεται στα Μαθήματα. Για άλλη μια φορά, μην συγχέετε τα σύμβολα με την πηγή, όπως μας υπενθυμίζει ο Ιησούς στο Κεφάλαιο 19, μια υπενθύμιση που δεν μπορεί παρά να γίνεται αρκετά συχνά:

… Θυμήσου, τότε, ότι κανένα σημάδι ούτε σύμβολο δεν θα πρέπει να συγχέεται με την πηγή, διότι αυτά πρέπει να αντιπροσωπεύουν κάτι άλλο εκτός από τον εαυτό τους. Το νόημά τους δεν μπορεί να βρίσκεται μέσα σε αυτά, αλλά πρέπει να αναζητηθεί σε αυτό που αντιπροσωπεύουν. (Κ-19.IV-Γ.11:2-3)

Το σύμβολο είναι η αντανάκλαση και η αντανάκλαση είναι το μέσο που θα μας οδηγήσει πίσω στο Τέλος - τον τελικό μας στόχο της Αγάπης του Θεού.

(2:6) Η αλήθεια δεν μπορεί να έρθει εκεί όπου θα γινόταν αντιληπτή με φόβο.

Το εγώ μας λέει ότι στην παρουσία της αλήθειας - της Ενιαιότητας του Θεού - ο ατομικός και ιδιαίτερος εαυτός μας πρέπει να εξαφανιστούν. Έτσι φοβόμαστε αυτή την αλήθεια και συνεχώς χτίζουμε οχυρώματα ιδιαιτερότητας για να την κρατήσουμε έξω. Το ποίημα της Helen, «Η Δεύτερη Ευκαιρία», περιγράφει τον ρόλο που παίζει το μίσος στο να την προστατεύσει από την αλήθεια της αγάπης του Κυρίου της:

Έχοντας το μίσος για φίλο, δεν φοβήθηκα

Να το χάσω εξαιτίας ενός θεού που θεωρούσα πιο αγαπητό.

Διότι τώρα φαίνομαι ασφαλής, από το μίσος που παραμένει σταθερό,

Και ένιωσα ότι ήμουν επιτέλους ασφαλής από την αγάπη.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 45).

(2:7-8) Διότι αυτό θα ήταν το σφάλμα ότι η αλήθεια μπορεί να έρθει στις ψευδαισθήσεις. Η αντίθεση κάνει την αλήθεια ανεπιθύμητη, και δεν μπορεί να έρθει.

Το να πούμε ότι είναι δυνατόν να υπάρξει εδώ σε αυτόν τον κόσμο η αλήθεια, είναι σαν να κάνουμε το λάθος να φέρνουμε την αλήθεια στην ψευδαίσθηση, να πιστεύουμε ότι ο Θεός, το Άγιο Πνεύμα και ο Ιησούς λειτουργούν εδώ. Η Αγάπη Τους *αντανακλάται* σε αυτόν τον κόσμο, αλλά Αυτοί δεν είναι *σε* αυτόν τον κόσμο. Δεν λέμε ότι Αυτοί δεν κάνουν πράγματα εδώ, *δεν μπορούν* να κάνουν πράγματα εδώ. Αντίθετα, είναι ο διαχωρισμένος, δυϊστικός νους που μεταφράζει την αφηρημένη [τη μη συγκεκριμένη] αγάπη Τους, μέσα στον ορθό μας νου, με ένα συγκεκριμένο τρόπο έκφρασης τον οποίο στο σωματικό επίπεδο μπορούμε να δεχθούμε. Αυτός είναι ο λόγος που οι άνθρωποι έχουν την εμπειρία ότι ο Ιησούς τους μιλά, τους καθοδηγεί, ή ότι το Άγιο Πνεύμα κάνει τα πράγματα να συμβαίνουν γι' αυτούς. Στην πραγματικότητα, η αλήθεια δεν συμβαίνει στον κόσμο, όπως καθιστά σαφές αυτή η παράγραφος όταν τη διαβάζετε προσεκτικά. Να το τονίσουμε, στο νου μας βιώνουμε μια αντανάκλαση της αλήθειας, την αφηρημένη [τη μη συγκεκριμένη] Αγάπη του Θεού, αλλά πρέπει να επαγρυπνούμε ώστε να μην συγχέουμε την αντανάκλαση με την αλήθεια, πράγμα που συμβαίνει όταν οι θρησκείες και τα πνευματικά μονοπάτια οικοδομούν μια θεολογία που βασίζεται στην αντανάκλαση: αναδεικνύουν τη *μορφή* και όχι το *περιεχόμενο*. Ο αναγνώστης μπορεί να θυμηθεί αυτό το απόσπασμα από το κείμενο που το εξετάζει αυτό μέσα στο πλαίσιο της ιδιαίτερης σχέσης και αποκαλύπτει την ιδιαιτερότητα που είναι εγγενής στις επίσημες θρησκείες:

Όποτε κάποια μορφή ιδιαίτερης σχέσης σε βάλει στον πειρασμό να αναζητήσεις την αγάπη σε τελετουργίες, θυμήσου ότι η αγάπη είναι αυτάρκης, και όχι κάποια μορφή οποιουδήποτε είδους. Η ιδιαίτερη σχέση είναι μια τελετουργία μορφής, που στοχεύει στο να εξυψώσει την μορφή για να πάρει την θέση του Θεού εις βάρος του περιεχομένου. Δεν υπάρχει νόημα στην μορφή, και ποτέ δεν θα υπάρξει. Η ιδιαίτερη σχέση πρέπει να αναγνωριστεί γι' αυτό που είναι · μία τελετή χωρίς νόημα κατά την οποία δύναμη αντλείται από τον θάνατο του Θεού, κι επενδύεται στον φονιά Του σαν σημάδι ότι η μορφή έχει θριαμβεύσει πάνω στο περιεχόμενο, και ότι η αγάπη έχει χάσει το νόημά της. (K-16.V.12:1-4)

(3:1) Η επιλογή είναι η προφανής διαφυγή από αυτό που παίρνει την μορφή αντιθέτων.

Εάν η επιλογή μας είναι μεταξύ του εγώ και του Αγίου Πνεύματος - του εσφαλμένου και του ορθού νου - τότε η επιλογή του ενός επιλύει τη σύγκρουση και αφήνει το άλλο να φύγει. Καθώς δεν μπορούμε να έχουμε δύο συγκρουόμενα συστήματα σκέψης και να περιμένουμε να βρούμε την ειρήνη, επιλέγοντας την ειρήνη αντί για τη σύγκρουση, την αλήθεια αντί για την ψευδαίσθηση, μεταφερόμαστε απαλά στην πραγματικότητα που είναι πέρα από κάθε αντίθετο. Θυμηθείτε αυτό το σημαντικό απόσπασμα από το κείμενο:

Η διέξοδος από την σύγκρουση ανάμεσα σε δύο αντικρουόμενα συστήματα σκέψης είναι προφανώς να επιλέξεις το ένα και να παραιτηθείς από το άλλο. Αν ταυτιστείς με το δικό σου σύστημα σκέψης, και δεν μπορείς να ξεφύγεις από αυτό, και αν δεχτείς δύο συστήματα σκέψης που βρίσκονται σε πλήρη διαφωνία, η ειρήνη του νου είναι αδύνατη. Αν διδάσκεις και τα δύο, πράγμα που σίγουρα θα κάνεις εφόσον τα δέχεσαι και τα δύο, τότε διδάσκεις την σύγκρουση και την μαθαίνεις. Εν τούτοις, πραγματικά θέλεις την ειρήνη, ειδάλλως δεν θα είχες επικαλεστεί την Φωνή για την ειρήνη να σε βοηθήσει. (K-6.V-B.5:1-4)

(3:2-3) Η απόφαση αφήνει έναν από τους συγκρουόμενους στόχους να γίνει ο στόχος των προσπαθειών και της κατανάλωσης του χρόνου. Χωρίς απόφαση, ο χρόνος δεν είναι παρά σπατάλη και χαμένη προσπάθεια.

Με άλλα λόγια, ο χρόνος και η προσπάθειά μας θα είναι μάταια εάν δεν είναι προσανατολισμένα στο να μας βοηθήσουν να πάρουμε τη μοναδική απόφαση υπέρ του Ουρανού. Υπάρχει πράγματι ένας πανίσχυρος σκοπός στην εδώ παρουσία μας: να μάθουμε τα μαθήματα της τάξης μας - έχοντας τον Ιησού ως δάσκαλό μας - διότι υπάρχει ένας άλλος τρόπος να βλέπουμε τον κόσμο, το οποίο αντικατοπτρίζει σε εμάς έναν άλλο τρόπο να βλέπουμε μέσα στο νου μας. Αυτό θα μας ανοίξει την πόρτα ώστε να κάνουμε τη σωστή επιλογή. Οτιδήποτε λιγότερο από αυτό το στόχο είναι χάσιμο χρόνου. Επομένως, η προσπάθεια να διορθώσουμε πράγματα στον κόσμο είναι άσκοπη, εάν δεν οδηγεί στην αλλαγή του νου μας. Το να επιλέξουμε το Άγιο Πνεύμα παραμένει η μόνη ουσιαστική απόφαση που μπορούμε να πάρουμε.

(3:4-5) Ο χρόνος σπαταλιέται χωρίς κανένα αντάλλαγμα και περνά χωρίς αποτελέσματα. Δεν υπάρχει καμία αίσθηση βελτίωσης, γιατί τίποτα δεν επιτυγχάνεται · τίποτα δεν μαθαίνεται.

Όταν ρίχνουμε μια αντικειμενική ματιά στην ιστορία - αυτό που αποκαλούμε πολιτισμό - είναι προφανές ότι δεν έχει σημειωθεί μεγάλη πρόοδος. Τεχνολογικά έχουμε καταφέρει πολλά · αλλά από την πλευρά του να δώσουμε τέλος στα βάσανα και να επέλθει η ειρήνη στους πολίτες του κόσμου, σε σχέση με το παρελθόν δεν έχουμε προχωρήσει περισσότερο από τους ανθρώπους των σπηλαίων που χτυπούσαν ο ένας τον άλλον στο κεφάλι. Τίποτα δεν έχει αλλάξει: ο σκοπός του homo sapiens ήταν πάντα προσανατολισμένος στο να παραμείνει εδώ, να πάρει όσο το δυνατόν περισσότερα από τους άλλους και να μην ξυπνήσει από το όνειρο του κόσμου. Ωστόσο, αυτή η αφύπνιση είναι ο μόνος ουσιαστικός μας σκοπός.

Όταν μπορέσετε να ταυτιστείτε έχοντας ως σκοπό την αλλαγή του νου σας και του δασκάλου σας, η ζωή σας από τη γέννηση μέχρι το θάνατο, από τη στιγμή που ξυπνάτε μέχρι την ώρα που θα κοιμηθείτε, θα έχει μεγάλο νόημα. Θα κλείνετε τα μάτια σας τη νύχτα με μια αίσθηση ολοκλήρωσης, όχι απαραίτητα επειδή μάθατε όλα όσα έπρεπε να μάθετε, αλλά επειδή έχετε καταλάβει ότι η ζωή σας στον κόσμο είναι μια τάξη - ούτε φυλακή ούτε παράδεισος. Ξεκουράζεστε εύκολα με τη σκέψη ότι ακόμα κι αν δεν έχετε μάθει όλα σας τα μαθήματα, αύριο είναι μια άλλη μέρα, που διδάσκεται από έναν δάσκαλο ο οποίος έχει άπειρη υπομονή. Έτσι ξυπνάτε κάθε πρωί με χαρά και το βράδυ πάτε χαρούμενοι για ύπνο, ανεξάρτητα από το αν έχετε αντιληφθεί επιτυχίες ή αποτυχίες κατά την διάρκεια της ημέρας, διότι έχετε ταυτιστεί με τον μοναδικό σκοπό που δίνει νόημα στη ζωή. Στο τέλος του εγχειριδίου, ο Ιησούς περιγράφει την πορεία αυτής της ορθά νοούμενης ημέρας:

… Αν το έχεις κάνει συνήθεια να ζητάς βοήθεια όταν και όπου μπορείς, τότε μπορείς να έχεις εμπιστοσύνη ότι η σοφία θα σου δοθεί όταν την χρειαστείς. Ετοιμάσου γι' αυτό κάθε πρωί, να θυμάσαι τον Θεό όταν μπορείς κατά την διάρκεια της ημέρας, ζήτα την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος όταν αυτό είναι δυνατόν, κι ευχαρίστησέ Τον για την καθοδήγησή Του την νύχτα. Και η σιγουριά σου θα έχει πραγματικά πολύ γερές βάσεις. (Εγχ-29.5:8-10)

(4:1) Χρειάζεται να θυμάσαι ότι ενώ νομίζεις ότι αντιμετωπίζεις χιλιάδες επιλογές, στην πραγματικότητα υπάρχει μόνο μια.

Η σημαντική ενότητα κοντά στο τέλος του κειμένου, «Η Πραγματική Εναλλακτική», επεκτείνεται σε αυτήν την ιδέα (Κ-31.IV). Πιστεύουμε ότι υπάρχουν χιλιάδες χιλιάδων επιλογών που πρέπει ακόμη να γίνουν. Στην πραγματικότητα όμως, υπάρχει μόνο μια: όταν επιλέγουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι κάναμε λάθος γιατί επιλέξαμε το εγώ, ένα λάθος που αναιρούμε επιλέγοντας τον Ιησού για δάσκαλό μας.

(4:2) Ακόμα και αυτό φαίνεται σαν επιλογή.

Αυτό συμβαίνει διότι στον Ουρανό, που είναι η μόνη αλήθεια, δεν υπάρχει επιλογή. Και πάλι, η επιλογή είναι μια ψευδαίσθηση, όμως η ορθά νοούμενη επιλογή είναι η τελική ψευδαίσθηση, επειδή όταν οριστικά και αμετάκλητα επιλέξουμε το Άγιο Πνεύμα αντί για το εγώ, θα έχουμε διορθώσει το αρχικό λάθος του ενός Υιού. Καθώς αυτό το λάθος αναιρείται, ο κόσμος και το σύστημα σκέψης που έφτιαξε τον κόσμο, εξαφανίζονται.

(4:3) Μην μπερδεύεσαι με όλες τις αμφιβολίες που σου επιφέρουν οι μυριάδες αποφάσεις.

Ο Ιησούς μας λέει να μην μπερδευόμαστε από την πολυπλοκότητα του κόσμου. Φτιάχτηκε για να μας μπερδέψει και να καθηλώσει την προσοχή μας εδώ - το οποίο είναι το τελικό προϊόν του σχεδίου του εγώ έτσι ώστε να ταυτιστούμε με την κατάσταση χωρίς νου. Έτσι, πιστεύουμε ότι υπάρχουν σωματικές, ψυχολογικές και άλλες μορφές προβλημάτων που απαιτούν λύσεις. Όμως όλα αυτά είναι επινοημένα · ένα προπέτασμα καπνού για να μας μπερδέψει σχετικά με το πραγματικό πρόβλημα που υπάρχει στο νου. «Η περιπλοκότητα είναι του εγώ», μας υπενθυμίζει το κείμενο (Κ-15.IV.6:2), γιατί αντιπροσωπεύει την δαιμόνια προσπάθεια του εγώ να κρύψει τη Σκέψη της Ενιαιότητας μέσα στο νου μας, με το να κρύψει την απλότητα της απόφασης που θα αναιρούσε πλήρως το εγώ:

Η περιπλοκότητα δεν είναι του Θεού. Πώς θα μπορούσε να είναι, όταν όλα όσα γνωρίζει Εκείνος είναι Ένα; Γνωρίζει μια δημιουργία, μια πραγματικότητα, μια αλήθεια και μόνο έναν Υιό. Τίποτα δεν συγκρούεται με την ενιαιότητα. Πώς, λοιπόν, θα μπορούσε να υπάρχει περιπλοκότητα σε Αυτόν; Τι υπάρχει για να αποφασίσει; Γιατί η σύγκρουση είναι που κάνει την επιλογή δυνατή. Η αλήθεια είναι

απλή · είναι μία, χωρίς αντίθετο. Και πώς θα μπορούσε να εισέρθει διαμάχη στην απλή της παρουσία, και να μεταφέρει την περιπλοκότητα εκεί όπου βρίσκεται η ενότητα; Η αλήθεια δεν παίρνει αποφάσεις, γιατί δεν υπάρχει τίποτα ***ανάμεσα*** *στα οποία να αποφασίσει. Και μόνο εάν υπήρχε θα μπορούσε η επιλογή να είναι ένα απαραίτητο βήμα στην πρόοδο προς την ενότητα. Αυτό που είναι τα πάντα δεν αφήνει χώρο για τίποτα άλλο. Ωστόσο η σπουδαιότητα αυτής της σημασίας είναι πέρα από τις βλέψεις αυτής της διδασκαλίας. Ούτε είναι απαραίτητο να επιμείνουμε σε κάτι που δεν μπορεί να γίνει άμεσα κατανοητό. (Κ-26.ΙΙΙ.1:1-12)*

(4:4-5) Παίρνεις μόνο μία. Και όταν πάρεις μόνο μια, τότε θα καταλάβεις ότι δεν υπήρχε πραγματικά καμία άλλη.

Όταν τελικά επιλέξουμε τον Θεό, το εγώ εξαφανίζεται, το οποίο σημαίνει ότι πραγματικά δεν υπήρχε καμία επιλογή. Με την αναίρεση του αρχικού λάθος, αναιρέσαμε ταυτόχρονα τη σκέψη του διαχωρισμού και τον κόσμο του διαχωρισμού. Πράγματι - δεν υπάρχει ενοχή ή Επανόρθωση, ούτε νους που λαμβάνει αποφάσεις για να επιλέξει ανάμεσά τους. Υπήρξε και υπάρχει μόνο η αλήθεια του Θεού.

(4:6-8) Γιατί η αλήθεια είναι αληθινή, και τίποτα άλλο δεν είναι αληθινό. Δεν υπάρχει κάτι το αντίθετο για να διαλέξεις. Δεν υπάρχουν αντιθέσεις στην αλήθεια.

Τη στιγμή που επιλέγουμε να δεχτούμε την Επανόρθωση του Αγίου Πνεύματος για τον εαυτό μας - την επίτευξη του πραγματικού κόσμου - όλες οι αποφάσεις, οι σύγκρουση και η αντίθεση τελειώνουν. Με τον κόσμο των αντιθέτων να έχει φύγει, το μόνο που μένει είναι η μνήμη του Θεού. Όπως διδάσκει το μάθημα, σε εκείνο το σημείο ο Θεός φτάνει κάτω και μας σηκώνει πίσω στον εαυτό Του. Αυτό το απόσπασμα για την ανάσταση εκφράζει το τέλος του ονείρου των αντιθέτων:

… [η ανάσταση] Είναι η αποδοχή της ερμηνείας του Αγίου Πνεύματος για τον σκοπό του κόσμου · η αποδοχή της Επανόρθωσης για τον εαυτό σου. Είναι το τέλος των ονείρων δυστυχίας, και η χαρούμενη επίγνωση του τελευταίου ονείρου που δίνει το Άγιο Πνεύμα… Είναι η πρόσκληση προς τον Θεό να κάνει το τελικό Του βήμα. Είναι η παραίτηση από όλους τους άλλους σκοπούς, όλα τα άλλα ενδιαφέροντα, όλες τις άλλες επιθυμίες και όλες τις άλλες έγνοιες. Είναι ο μοναδικός πόθος του Υιού για τον Πατέρα. (Εγχ-28.1:3-4,8-10)

(5:1-2) Το να επιλέγεις βασίζεται στην μάθηση. Και η αλήθεια δεν μπορεί να μαθευτεί, παρά μόνο να αναγνωριστεί.

Αυτή είναι μια διδασκαλία που χρειάζεται να τα μάθουμε, γι' αυτό ο Ιησούς παρουσιάζει το μήνυμά του μέσα σε ένα πλαίσιο που έχει εκπαιδευτικό χαρακτήρα. Αυτό που μαθαίνουμε δεν είναι η αλήθεια, αλλά πώς να αναιρούμε τις παρεμβολές έτσι ώστε να θυμόμαστε την αλήθεια. Θυμηθείτε αυτά τα πολύ σημαντικά λόγια:

Έργο σου δεν είναι να αναζητάς την αγάπη, αλλά απλά να αναζητήσεις και να βρεις μέσα σου όλα τα εμπόδια που έχεις κτίσει εναντίον της. Δεν είναι απαραίτητο να αναζητήσεις αυτό που είναι αληθινό, ***είναι****, όμως, αναγκαίο να ψάξεις για το τι είναι εσφαλμένο. (Κ-16.ΙV.6:1-2)*

Μαθαίνοντας τη συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος μέσα στην πολυπλοκότητα του παρανοϊκού μας κόσμου - το οποίο είναι προϋπόθεση για να μάθουμε - ξεμαθαίνουμε ό,τι μας δίδαξε το εγώ και έτσι αναγνωρίζουμε την δική Του αλήθεια που είναι απλή:

Αν είσαι ευλογημένος και δεν το γνωρίζεις, χρειάζεται να μάθεις ότι όντως είναι έτσι. Η γνώση δεν διδάσκεται, αλλά οι προϋποθέσεις της πρέπει να αποκτηθούν διότι αυτές είναι που έχουν απορριφθεί… Επομένως, το Άγιο Πνεύμα πρέπει να αρχίσει την διδασκαλία Του δείχνοντάς σου

αυτό που εσύ δεν μπορείς ποτέ να μάθεις. Το μήνυμά Του δεν είναι έμμεσο, αλλά Αυτό πρέπει να εισάγει την απλή αλήθεια σε ένα σύστημα σκέψης που έχει γίνει τόσο διαστρεβλωμένο και τόσο περίπλοκο που εσύ δεν μπορείς να δεις ότι δεν σημαίνει τίποτα… Αν θέλεις να είσαι ένας ευτυχής μαθητής, πρέπει να δώσεις όλα όσα έχεις μάθει στο Άγιο Πνεύμα, ώστε να τα καταργήσει για λογαριασμό σου. (Κ-14.Ι.1:1-2· 5:1-2· Κ-14.ΙΙ.6:1)

Έτσι φέρνουμε τις ψευδαισθήσεις της μάθησής μας στην αλήθεια, και το να ξεμάθουμε μας οδηγεί με χαρά στην εστία.

(5:3) Η αποδοχή της βρίσκεται στην αναγνώρισή της, και καθώς την δέχεσαι σου γίνεται γνωστή.

Ο τρόπος με τον οποίο αναγνωρίζουμε, αποδεχόμαστε και γνωρίζουμε ότι η αλήθεια είναι δική μας είναι να αναιρέσουμε τα εμπόδια που υπάρχουν. Αν η αλήθεια είναι αγάπη, τότε ο διαχωρισμός, το μίσος, η ταλαιπωρία και ο θάνατος είναι οι παρεμβολές και η συγχώρεση είναι το μέσο με το οποίο αφήνονται και φεύγουν. Καθώς ένα προς ένα το σκοτάδι αυτών των απατηλών σκέψεων φέρνεται στο φως της αλήθειας του Ιησού, οι σκέψεις εξαφανίζονται στη λαμπρότητα της αγάπης του. Αυτό που μένει είναι η αλήθεια. Η διαδικασία ξεκινά με την *αναγνώριση* της αντανάκλασής της, έτσι αρχίζει να γίνεται όλο και περισσότερο *αποδεκτή* ως αλήθεια και τελικά να *γνωρίσουμε* ότι εμείς είμαστε αυτή η αλήθεια. Προδιαγράφοντας ένα επόμενο μάθημα, διαβάζουμε μια περιγραφή αυτής της διαδικασίας:

… Αυτή είναι η αλήθεια, και στην αρχή απλά λέγεται και έπειτα επαναλαμβάνεται πολλές φορές · μετά γίνεται αποδεκτή επιλεκτικά, με πολλές επιφυλάξεις. Έπειτα λαμβάνεται υπόψη όλο και πιο σοβαρά, και εν τέλει γίνεται αποδεκτή ως η αλήθεια. (Εργ.284.1:5-6)

(5:4) Αλλά η γνώση είναι πέρα από τους στόχους που αναζητούμε να διδάξουμε σε αυτά τα μαθήματα.

Ο Ιησούς μας λέει:

Η γνώση δεν είναι το κίνητρο για να κάνεις αυτά τα μαθήματα. Το κίνητρο είναι η ειρήνη.(Κ-8.Ι.1:1-2)

Η ειρήνη μπορεί να περιγραφεί ως η πλήρης συγχώρεση της πίστης μας στην αμαρτία και την ενοχή. Ωστόσο, πώς μπορούμε να γνωρίσουμε, όταν ακόμα *αντιλαμβανόμαστε*; Έτσι οι αντιλήψεις μας πρέπει πρώτα να καθαριστούν, οδηγώντας μας στην *αληθινή αντίληψη*, η οποία ανοίγει το δρόμο προς τη *γνώση*:

*Η γνώση, δεν είναι η θεραπεία για την λανθασμένη αντίληψη εφόσον, όντας σε άλλο επίπεδο, ποτέ δεν μπορούν να συναντηθούν. Η μόνη δυνατή διόρθωση για την λανθασμένη αντίληψη πρέπει να είναι η **ορθή αντίληψη**. Δεν θα διαρκέσει. Αλλά όσο διαρκεί, έρχεται να θεραπεύσει… Η ορθή αντίληψη είναι το μέσο με το οποίο ο κόσμος σώζεται από την αμαρτία, γιατί η αμαρτία δεν υπάρχει. Και αυτό είναι που βλέπει η ορθή αντίληψη. (Δ-4.3:1-4,8-9)*

(5:5) Οι δικοί μας στόχοι είναι διδακτικοί, και επιτυγχάνονται με την μάθηση του πώς να τους φτάσουμε, τι είναι, και τι σου προσφέρουν.

Ο Ιησούς προσδιορίζει τον σκοπό και τα όρια της διδασκαλίας του. Ο σκοπός του δεν είναι να μας πάρει στον Ουρανό, αλλά να μας οδηγήσει στην πύλη του - στον πραγματικό κόσμο. Με άλλα λόγια, ο διδακτικός του στόχος είναι να αναιρέσουμε τις παρεμβολές που απαρτίζουν το τρελό ταξίδι μας έξω από τον Ουρανό, ώστε να μπορέσουμε να μπούμε στον πραγματικό κόσμο, και να ολοκληρώσουμε έτσι την εργασία μας στα *Μαθήματα Θαυμάτων*.

(5:6) Οι αποφάσεις είναι το επακόλουθο της μάθησής σου, διότι βασίζονται στο τι έχεις δεχτεί ως αλήθεια για το τι είσαι, και το ποιες πρέπει να είναι οι ανάγκες σου.

Αν δεχθώ ως δάσκαλό μου το εγώ, δέχομαι ως αλήθεια ότι είμαι περιορισμένος, αμαρτωλός, ένοχος και άρρωστος - ένα σώμα που πρέπει να πεθάνει. Κάθε απόφαση που παίρνω θα ρέει από την αρχική εσφαλμένη επιλογή. Εάν όμως, επιλέξω τον Ιησού, ξεκινώ τη διαδικασία της αναίρεσης των σκέψεων που ανήκουν στον ψεύτικο εαυτό μου. Σε εκείνο το σημείο οι αποφάσεις μου θα ρέουν από την αγάπη του και θα με οδηγήσουν στην αλήθεια.

(6) Μέσα σε αυτόν τον παρανοϊκά περίπλοκο κόσμο, ο Ουρανός φαίνεται πως παίρνει την μορφή επιλογής, αντί να είναι μόνο αυτό που είναι. Από όλες τις επιλογές που έχεις δοκιμάσει να κάνεις αυτή είναι η πιο απλή, η πιο ξεκάθαρη και πρωτότυπη από όλες τις υπόλοιπες, αυτή που τακτοποιεί όλες τις αποφάσεις. Αν αποφασίσεις τις υπόλοιπες, αυτή η μία θα παραμείνει ανεπίλυτη. Αλλά όταν επιλύσεις αυτήν, οι άλλες λύνονται μαζί με αυτή, διότι το μόνο που κάνουν όλες οι επιλογές είναι να κρύβουν αυτή, παίρνοντας διαφορετικές μορφές. Εδώ βρίσκεται η τελική και μόνη επιλογή στην οποία η αλήθεια γίνεται αποδεκτή ή απορρίπτεται.

Ο κόσμος του Ουρανού είναι απλός. Υπάρχει μόνο η Ενιαιότητα. Ο κόσμος του Αγίου Πνεύματος είναι απλός. Υπάρχει μόνο η συγχώρεση που αναιρεί τα προβλήματά μας. Ωστόσο, όταν αρνούμαστε τη διδασκαλία Του, πιστεύουμε αναπόφευκτα στην πολυπλοκότητα του εγώ, δημιουργώντας αυτόν τον πολύ πολύπλοκο κόσμο. Όμως μέχρι να είμαστε έτοιμοι να αναιρέσουμε την επένδυσή μας στην ατομικότητα - η οποία μας κάνει πράγματι πολύπλοκους - χρειάζεται ακόμα να κάνουμε επιλογές. Καθώς προχωράμε στη μάθηση, γενικεύουμε όλο και περισσότερο μέχρι να φτάσουμε στο σημείο να αναγνωρίσουμε ότι για καθετί που χρειαζόμαστε βοήθεια έχει να κάνει με το ίδιο πρόβλημα: ασθένεια, αβεβαιότητα εργασίας, δυσκολία στις σχέσεις, ή έλλειψη χρημάτων - όλα είναι αποτελέσματα της εσφαλμένης επιλογής που πήρε ο νους υπέρ του εγώ. Η γκάμα των επιλογών μας συρρικνώνεται μέχρι να γνωρίσουμε πραγματικά ότι υπάρχει μία επιλογή. Όταν δεχόμαστε ότι τα προβλήματά μας προέρχονται από την πεποίθηση πως είμαστε καλύτερα χωρίς το Άγιο Πνεύμα, όλες οι ανησυχίες εξαφανίζονται γιατί έχουμε κάνει τη σωστή επιλογή. Έχουμε ακόμα να κάνουμε εδώ επιλογές συμπεριφοράς, αλλά δεν θα συνοδεύονται πλέον από άγχος. Επιλέγουμε Α, Β, ή Γ, αλλά χωρίς τη σύγκρουση που αναπόφευκτα ακολουθεί όταν λειτουργούμε μόνοι μας. Το πρόβλημα επομένως, δεν είναι αυτό που νομίζουμε, αλλά ότι νομίζουμε πως εμείς γνωρίζουμε καλύτερα. Όταν αποκλείουμε το Άγιο Πνεύμα, τα προβλήματά μας γίνονται πάρα πολλά και δεν θα επιλυθούν ποτέ. Όταν Το επιλέγουμε, ξεθωριάζουν απαλά:

Πριν πάρεις κάποια απόφαση εσύ για τον εαυτό σου, να θυμάσαι ότι έχεις αποφασίσει ενάντια στην λειτουργία σου στον Ουρανό, κι έπειτα συλλογίσου προσεχτικά αν θέλεις να παίρνεις αποφάσεις εδώ. Η λειτουργία σου εδώ είναι μόνο να αποφασίσεις ενάντια στο να αποφασίζεις αυτό που θέλεις, αναγνωρίζοντας ότι δεν γνωρίζεις. Πώς, λοιπόν, μπορείς να αποφασίσεις τι θα πρέπει να κάνεις; Άφησε όλες τις αποφάσεις στον Ένα ο Οποίος μιλά εκ μέρους του Θεού, και για την λειτουργία σου όπως την γνωρίζει. Έτσι θα σε διδάξει πώς να απομακρύνεις το τρομερό φορτίο που έχεις θέσει πάνω σου μην αγαπώντας τον Υιό του Θεού, και προσπαθώντας να τον διδάξεις την ενοχή αντί για την αγάπη… Όταν έχεις μάθει πώς να αποφασίζεις μαζί με τον Θεό, όλες οι αποφάσεις γίνονται τόσο εύκολες και ορθές όσο η αναπνοή. Δεν υπάρχει προσπάθεια, και θα οδηγηθείς τόσο ευγενικά σαν να σε πήγαιναν ένα περίπατο μέσα από ένα ήσυχο μονοπάτι το καλοκαίρι. (Κ-14.IV.5:1-5· 6:1-2)

(7) Επομένως σήμερα αρχίζουμε να σκεφτόμαστε αυτή την επιλογή για την οποία φτιάχτηκε ο χρόνος προκειμένου να μας βοηθήσει να την κάνουμε. Τέτοιος είναι ο ιερός σκοπός της, που είναι τώρα μεταμορφωμένος από την πρόθεση που του έδωσες, ώστε έχει γίνει ένα μέσο για να

δηλώνει ότι η κόλαση είναι αληθινή, η ελπίδα γίνεται απελπισία, και η ζωή η ίδια πρέπει στο τέλος να νικηθεί από τον θάνατο. Μόνο στον θάνατο επιλύονται τα αντίθετα, διότι το τέλος των αντιθέσεων σημαίνει ότι πεθαίνεις. Κι έτσι η σωτηρία βλέπεται σαν θάνατος, διότι η ζωή βλέπεται σαν σύγκρουση. Και η επίλυση της σύγκρουσης δεν είναι παρά το τέλος και της ίδιας της ζωής σου.

Το εγώ επινόησε τον χρόνο, όπως επινόησε και τον χώρο, για να μας δείξει ότι η κόλαση είναι πραγματική και ότι ο Ουρανός είναι ένα ψέμα, ότι εδώ δεν υπάρχει καμία ελπίδα και ο θάνατος είναι η μόνη πραγματικότητα. Θυμηθείτε ότι ο χρόνος και ο χώρος είναι τα σκιώδη θραύσματα της αμαρτίας, της ενοχής, του φόβου και του διαχωρισμού που κάναμε πραγματικά στο νου μας. Από τη στιγμή που έγινε η εσφαλμένη επιλογή, η αλήθεια του Ουρανού θα μπορούσε να αντανακλάται σε αυτή την ψευδαίσθηση μόνο με το να δώσουμε στον κόσμο έναν διαφορετικό σκοπό. Κάθε πρωί ξυπνάω σε ένα σώμα και στον κόσμο που έγιναν από το εγώ, ο οποίος είναι γεμάτος με σκέψεις ανησυχίας, κρίσης και πόνου, που έγιναν επίσης από το εγώ. Όμως, αν ζητήσω τον Ιησού να με βοηθήσει, τα ίδια τα πράγματα που έκανα για να βλάψω εμένα και τους άλλους θα μετατραπούν σε ένα σκοπό σε μια αίθουσα διδασκαλίας στην οποία μαθαίνω ότι όλα αυτά είναι ένα όνειρο. Ο χρόνος επινοήθηκε από το εγώ για να βλάπτει · ο οποίος μπορεί να χρησιμοποιηθεί από το Άγιο Πνεύμα ως μέσο θεραπείας μέσω της άγιας στιγμής:

… Δεν υπάρχει διαφυγή από τον φόβο με την χρήση του χρόνου από το εγώ. Διότι ο χρόνος, σύμφωνα με την διδασκαλία του, δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα διδακτικό τέχνασμα για να επαυξάνει την ενοχή μέχρι που αυτή να συμπεριλάβει τα πάντα, απαιτώντας εκδίκηση για πάντα.

Το Άγιο Πνεύμα θέλει να καταργήσει όλα αυτά ***τώρα****. Ο φόβος δεν είναι για το παρόν, αλλά μόνο για το παρελθόν και το μέλλον, τα οποία δεν υπάρχουν. Δεν υπάρχει φόβος στο παρόν όταν η κάθε στιγμή στέκει καθαρή και χωρισμένη από το παρελθόν, χωρίς η σκιά του να φτάνει στο μέλλον. Η κάθε στιγμή είναι μια καθαρή, άσπιλη γέννηση, κατά την οποία ο Υιός του Θεού αναδύεται από το παρελθόν στο παρόν. Και το παρόν επεκτείνεται παντοτινά. Είναι τόσο όμορφο και τόσο καθάριο κι ελεύθερο από την ενοχή ώστε τίποτα άλλο εκτός από την ευτυχία δεν υπάρχει εκεί…*

Ο χρόνος είναι φίλος σου, αν τον αφήσεις στο Άγιο Πνεύμα για να τον χρησιμοποιήσει… Πρόσφερε την αιώνια στιγμή, έτσι ώστε η αιωνιότητα να μπορέσει να επανέλθει στην μνήμη για σένα, σε εκείνη την λαμπρή στιγμή της τέλειας απελευθέρωσης. Πρόσφερε το θαύμα της άγιας στιγμής μέσω του Αγίου Πνεύματος, κι άφησε Το να σου την προσφέρει. (Κ-15.Ι.7:6-7· 8:1-6· 15:1,10-11)

Μέσα στο σύστημα σκέψης του εγώ, το να βρίσκεσαι σε μια συγκρουσιακή, δυαδική κατάσταση σημαίνει ότι πρέπει να σωθείς, και η αληθινή σωτηρία - το να επιλέξεις την αρχή της Επανόρθωσης - είναι η καταδίκη και η διάλυση του εγώ. Για το εγώ στη συνέχεια, η σωτηρία από τη σύγκρουση είναι ο θάνατος, διότι το να ζεις ως ένα ανεξάρτητο άτομο σημαίνει σύγκρουση. Θυμηθείτε, το εγώ προήλθε από τη σύγκρουσή του με τον Θεό: ο Θεός ή το εγώ, η ενιαιότητα ή η ατομικότητα. Δεδομένου ότι δεν μπορούν να συνυπάρχουν, και εγώ πιστεύω ότι υπάρχω, το να ζήσει το εγώ σήμανε την καταστροφή του Δημιουργού και της Πηγής μας - που είναι η αρχή *ή ο ένας ή ο άλλος*. Η συγκεκριμένη ζωή μου στη συνέχεια, είναι χτισμένη σε αυτή τη σκέψη: αν υπάρχω, κάποιος πρέπει να πληρώσει για αυτό, και πρέπει να είμαι για πάντα σε επιφυλακή μήπως και το άτομο που πρόδωσα, έκλεψα και σκότωσα, θα επιστρέψει και θα κάνει το ίδιο πράγμα σε μένα, το οποίο μέσα στο όνειρο του εγώ είναι αναπόφευκτο. Ο καθένας τον οποίο αντιλαμβανόμαστε που κυριολεκτικά έχει γίνει κατ' εικόνα και ομοίωση δική μας: προδότης, κλέφτης και δολοφόνος:

… εκείνοι που προβάλλουν επαγρυπνούν για την δική τους ασφάλεια. Φοβούνται ότι οι προβολές τους θα επιστρέψουν και θα τους βλάψουν. Πιστεύοντας ότι έχουν απωθήσει τις προβολές τους

από τον δικό τους νου, εξακολουθούν να πιστεύουν ότι οι προβολές τους προσπαθούν και πάλι να επιστρέψουν γλιστρώντας σιγά-σιγά μέσα. (K-7.VIII.3:9-11)

Οι άνθρωποι πάντα φοβόταν την αληθινή σωτηρία, γι' αυτό και ο κόσμος φοβόταν τον Ιησού και το δικό του μήνυμα αγάπης. Οι πνευματικοί αναζητητές εξακολουθούν να φοβούνται αυτό το μήνυμα, που εκφράζεται τώρα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Πιστεύουμε ότι επιτεθήκαμε στον Θεό και στην Αγάπη Του, και έτσι πιστεύουμε ότι θα μας επιτεθεί με τον ίδιο τόπο. Ωστόσο, αυτός ο φόβος είναι μια άμυνα ενάντια στον τρόμο που υποβόσκει ότι η Αγάπη του Θεού θα δώσει τέλος στην ιδιαιτερότητα και την ατομικότητά μας:

Κάτω από τα σκοτεινά θεμέλια του εγώ βρίσκεται η θύμηση του Θεού, και αυτό είναι που φοβάσαι πραγματικά. Διότι αυτή η θύμηση αμέσως θα σε επανέφερε στην σωστή σου θέση, και αυτή την θέση είναι που έχεις προσπαθήσει να αφήσεις. Ο φόβος σου για την επίθεση δεν είναι τίποτα σε σύγκριση με τον φόβο της αγάπης… Συνειδητοποιείς ότι, αφαιρώντας το σκοτεινό σύννεφο που την καλύπτει, η αγάπη για τον Πατέρα σου θα σε υποχρέωνε να απαντήσεις στο Κάλεσμά Του και να αναπηδήσεις στον Ουρανό. Πιστεύεις ότι η επίθεση είναι η σωτηρία διότι θα σε εμπόδιζε από αυτό. Διότι ακόμα πιο βαθιά από τα θεμέλια του εγώ, και πιο δυνατή από ποτέ, βρίσκεται η έντονη και φλογερή αγάπη για τον Θεό, και η δική Του για σένα. Αυτό είναι που θέλεις να κρύψεις πραγματικά. (K-13.III.2:1-3,6-9)

Επομένως, ο ατομικός μας εαυτός αποφασίζει συνεχώς ενάντια στην αγάπη και ενάντια στο μέσο - τη συγχώρεση - με το οποίο τη θυμόμαστε. Μόνο αναγνωρίζοντας το κόστος μιας τέτοιας απόφασης θα πειστούμε, σύμφωνα με τα λόγια του Βασιλιά Ληρ ότι «Αυτή είναι η οδός της παραφροσύνης» (III,iii). μόνο τότε μπορούμε να αρχίσουμε να εξετάζουμε την επιλογή για την οποία «φτιάχτηκε ο χρόνος προκειμένου να μας βοηθήσει να την κάνουμε».

(8:1) Αυτές οι τρελές πεποιθήσεις [ότι η σύγκρουση είναι πραγματικότητα, ο θάνατος είναι μέρος της αλήθειας] **μπορούν ν' αποκτήσουν μεγάλη δύναμη στο υποσυνείδητό σου, και να σφίγγουν το νου σου με τρόμο και άγχος τόσο μεγάλο που πραγματικά δεν θα θέλει να απελευθερώσει τις ιδέες που έχει για την προστασία του.**

Ποιες είναι οι «ιδέες του νου που έχει για την προστασία του»; Εάν η σκέψη της ατομικότητας αποτελεί το σύστημα σκέψης του εγώ και την ίδια του την ύπαρξη, οτιδήποτε το προστατεύει πρέπει να είναι ιερό: επίθεση, κρίση, ασθένεια, πόνος, ευχαρίστηση - ιδιαιτερότητα σε όλες τις μορφές τους.

(8:2) Πρέπει να σωθεί από την σωτηρία, απειλούμενος από την ασφάλεια, και να θωρακιστεί ενάντια στην αλήθεια χρησιμοποιώντας μαγικά τερτίπια.

Σωτηρία σημαίνει το τέλος του εγωικού συστήματος σκέψης του διαχωρισμού, και ο νους που ταυτίζεται με αυτό πρέπει επομένως να σωθεί από τη σωτηρία. Ο ατομικός μου εαυτός είναι ασφαλής όσο βιώνω φόβο, όπου τα πάντα γύρω μου γίνονται αντιληπτά ως απειλή, επειδή αυτό διατηρεί τους νόμους σύγκρουσης του εγώ: τα αντίθετα, την επίθεση και τελικά το θάνατο - τους συμμάχους του εγώ που είναι και δικοί μου για όσο ταυτίζομαι με αυτόν τον ιδιαίτερο εαυτό. Αυτή η ταύτιση είναι ό,τι είναι μοχθηρό και εντελώς τρελό, όπως βλέπουμε στο ακόλουθο απόσπασμα για την ιδιαιτερότητα:

Η ιδιαιτερότητα είναι έλλειψη εμπιστοσύνης προς όλους εκτός από τον εαυτό σου. Η πίστη σου επενδύεται μόνο στον εαυτό σου. Το καθετί άλλο γίνεται εχθρός σου · τρομακτικό και επιθετικό, θανατηφόρο και επικίνδυνο, μισητό και άξιο μόνο να καταστραφεί. Όποια ευγένεια και να προσφέρει δεν είναι παρά πλάνη, αλλά το μίσος του είναι πραγματικό. Από τον κίνδυνο μήπως και

καταστραφεί πρέπει να σκοτώνει, κι εσύ έλκεσαι από αυτό για να το σκοτώσεις πρώτος. Αυτή είναι η έλξη της ενοχής. Εδώ ο θάνατος ενθρονίζεται ως σωτήρας · η σταύρωση είναι τώρα η λύτρωση, και η σωτηρία μπορεί να σημαίνει μόνο καταστροφή του κόσμου, εκτός από σένα. (K-24.IV.1)

Δεν ξεφεύγουμε ούτε από την καταστροφή, γιατί η ιδιαιτερότητα είναι μοχθηρή και παρανοϊκή:

… Η ποινή του θανάτου είναι ο έσχατος στόχος του εγώ, διότι αυτό πιστεύει απόλυτα ότι είσαι εγκληματίας, και σου αξίζει ο θάνατος όπως ο Θεός γνωρίζει ότι σου αξίζει η ζωή. Η ποινή του θανάτου ποτέ δεν εγκαταλείπει το νου του εγώ, διότι αυτή είναι που πάντα φυλάει για σένα στο τέλος. Θέλοντας να σε σκοτώσει εκφράζοντας έτσι αυτό που τελικά νοιώθει για σένα, σε αφήνει να ζεις μόνο και μόνο για να περιμένεις τον θάνατο. Θα σε βασανίζει όσο ζεις, αλλά το μίσος του δεν ικανοποιείται μέχρι να πεθάνεις. Διότι η καταστροφή σου είναι ο μοναδικός στόχος για τον οποίο εργάζεται, και ο μόνος με τον οποίο θα ικανοποιηθεί. (K-12.VII.13:2-6)

(8:3) Και αυτές τις αποφάσεις τις παίρνεις χωρίς επίγνωση, για να τις κρατήσεις ανενόχλητες και ασφαλείς · μακριά από αμφισβήτηση, λογική και αμφιβολία.

Αυτό διατυπώθηκε στο Μάθημα 136. Το σχέδιο του εγώ με καλεί να ξεχάσω πως ακόμη υπάρχει κάποιο σχέδιο, λέγοντάς μου ότι η ατομικότητά μου προστατεύεται από ένα σύστημα σκέψης αμαρτίας, ενοχής και φόβου, του οποίου το τελικό προϊόν είναι η τιμωρία που πιστεύω ότι θα επέλθει δικαιολογημένα. Το κεντρικό σημείο εδώ είναι η ενοχή, επειδή η ενοχή μου θυμίζει την αμαρτία μου και μετά απαιτεί να τιμωρηθώ γι' αυτήν. Η απαίτηση και η προσδοκία στήνουν ένα τερατώδες σύστημα σκέψης στο νου μου που με πληροφορεί ότι αν παραμείνω εκεί σίγουρα θα καταστραφώ · θα εξ*αφανιστώ* είναι η λέξη που επιλέγει το εγώ. Περιττό να πω ότι ποτέ δεν μου λέει ότι αυτό είναι παραίσθηση · παρά λέει:

… Πολύ δυνατά το εγώ σου φωνάζει να μην κοιτάξεις μέσα σου, διότι αν το κάνεις τα μάτια σου θα πέσουν στην αμαρτία, και ο Θεός θα σε τυφλώσει. Αυτό πιστεύεις, κι έτσι δεν κοιτάζεις. (K-21.IV.2:3-4)

Επομένως, ο λόγος που ποτέ δεν ξέρω ότι η αμαρτία είναι επινοημένη είναι γιατί δεν ξέρω καν πως υπάρχει. Όσο γρήγορα επιλέγω να κάνω το διαχωρισμό πραγματικό, μαζί με το εγωικό σύστημα σκέψης, το ίδιο γρήγορα επιλέγω να ξεχάσω ότι *εγώ* είμαι αυτός που τον έκανε. Καταπιέζω, προβάλλω και τώρα βλέπω την αμαρτία και την ενοχή παντού γύρω μου. Ο φόβος μου είναι δικαιολογημένος λόγω της αμαρτίας όλων των άλλων, και περπατώ στη γη τρομοκρατημένος, χρειάζομαι αμυντικό οπλισμό για να προστατευτώ διότι είμαι ευάλωτος, αλλά ποτέ δεν συνειδητοποιώ το γιατί, επειδή πιστεύω ότι ο κόσμος και οι άνθρωποι θα με πληγώσουν. Αλλά ο πραγματικός λόγος που φοβάμαι τόσο πολύ είναι το σύστημα σκέψης που επινόησα. Έχοντας παντελή άγνοια αυτού του γεγονότος, αυτό το σύστημα σκέψης ελέγχει τις σκέψεις μου, τα συναισθήματά μου και τις πράξεις μου.

Επομένως, ο κεντρικός σκοπός που έχουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι ο Ιησούς να αφαιρέσει το πέπλο που «μας προστατεύει» από το τέρας στο νου μας το οποίο δεν υπάρχει. Τα Μαθήματα μας βοηθούν να κατανοήσουμε τη στρατηγική του εγώ, ώστε να μπορούμε να βλέπουμε καθημερινά τη σύνδεση που υπάρχει ανάμεσα στις ανησυχίες, τις κρίσεις και την ιδιαιτερότητά μας, και την προσεκτικά σχεδιασμένη στρατηγική του που αποσκοπεί να μας μπερδέψει. Το εγώ δεν θέλει ποτέ να θυμηθούμε τη δύναμη του νου όταν επέλεξε ενάντια στην Αγάπη του Θεού, γιατί δεν θέλει να μπορέσει να επιλέξει ξανά. Τη στιγμή που θα θυμηθούμε ότι επιλέξαμε υπέρ του εγώ, θα σταματήσουμε να το κάνουμε γιατί είναι τόσο παρανοϊκό και απεχθές προς τον εαυτό μας και τους άλλους. Ωστόσο, εάν δεν γνωρίζουμε ότι ο κόσμος είναι δική μας προβολή, δεν υπάρχει περίπτωση

να αλλάξουμε το νου μας για αυτόν. Όσο και να το τονίσουμε δε είναι αρκετό, και έτσι βλέπουμε αυτή τη σκέψη να εκφράζεται ξανά στην παράγραφο 9:

(9:1-3) Ο Ουρανός επιλέγεται συνειδητά. Αυτή η επιλογή δεν μπορεί να γίνει μέχρι που να δούμε προσεκτικά τις εναλλακτικές και να τις καταλάβουμε. Όλα όσα είναι καλυμμένα στις σκιές πρέπει να ανασυρθούν στην επιφάνεια για να γίνουν κατανοητά, να κριθούν ξανά αυτή τη φορά με την βοήθεια του Ουρανού.

Δεν θα μπορούσατε να ζητήσετε μια πιο ξεκάθαρη δήλωση σχετικά με το τί πραγματεύονται αυτή η διδασκαλία, πράγμα που σας βοηθά να καταλάβετε το γιατί ο Ιησούς περιγράφει επιμελώς την παράλογη τάση για φόνο που έχει το σύστημα σκέψης του εγώ. Ο Ιησούς πρέπει να το κάνει γιατί δεν γνωρίζουμε ότι αυτό βρίσκεται εκεί. Μπορεί να πιστεύουμε ότι υπάρχουν εκφράσεις κακίας στον κόσμο, αλλά όσο βλέπουμε μέσα από πέπλα υπεραισιόδοξης ευδαιμονίας, θα θεωρούμε ότι όλα είναι υπέροχα ή εν δυνάμει υπέροχα. Δεν συνειδητοποιούμε ότι όσο πιστεύουμε πως υπάρχει ένας κόσμος εκεί έξω, δεν *υπάρχει* τίποτε υπέροχο, διότι το μόνο πραγματικά υπέροχο πράγμα είναι να μάθουμε ότι ο κόσμος δεν είναι υπέροχος επειδή είναι απατηλός. Και πάλι, δεν μπορούμε να αναγνωρίσουμε την απατηλή του φύση μέχρι να συνειδητοποιήσουμε ότι έχουμε ένα νου που επέλεξε να τον κάνει έτσι, η συνειδητοποίηση του οποίου έρχεται όταν επιλέγουμε έναν δάσκαλο που μας δείχνει ότι η ασχήμια του κόσμου είναι μια σκιά της ασχήμιας του νου. Επιπλέον, ότι αυτός ο εσωτερικός κόσμος είναι απατηλός, μια άμυνα που σκοπός της είναι να εμποδίσει τον λήπτη των αποφάσεών μας να επιλέξει ενάντια στο εγώ. Χρειάζεται να δούμε πώς λειτουργεί αυτός ο σκοπός στα συγκεκριμένα πλαίσια της ζωής μας, που κάνει τα μαθήματα όλων μας ίδια ως προς το *περιεχόμενο*, ακόμη κι αν οι *μορφές* τους διαφέρουν μεταξύ τους, γι' αυτό ο Ιησούς λέει ότι «Η ύλη των μαθημάτων είναι πολύ εξατομικευμένη» (Εγχ-29.2: 6). Επομένως, όλη η συγχώρεση είναι η ίδια, αλλά εκφράζεται μέσα σε πολύ συγκεκριμένες μορφές, οι οποίες αντικατοπτρίζουν τις διαφορές που εκπληρώνουν τον σκοπό του εγώ να κάνει τη διαφορά πραγματικότητα.

Επομένως, κατά τη διάρκεια της ημέρας σας πρέπει να δίνετε ιδιαίτερη προσοχή σε όλα τα πράγματα - είτε είναι της καθημερινότητας, όταν προσκαλείτε μια ελαφριά ενόχληση επειδή δεν σας άρεσε αυτό που έκανε ή είπε κάποιος, είτε μια σοβαρή κατάσταση που οδηγεί σε έξαλλο θυμό. Οι μορφές δεν έχουν σημασία, γιατί όλες εξυπηρετούν τον ανίερο σκοπό του εγώ που είναι να σας μπερδέψει όσον αφορά τη φύση και την πηγή του προβλήματος. Χωρίς να κατανοήσουμε ότι τα προβλήματα βρίσκονται στο νου, το να κάνουμε τη σωστή επιλογή είναι αδύνατον. Αυτό είναι το νόημα του να φέρουμε τις σκοτεινές σκιές στο φως της κατανόησης, όπως επίσης βλέπουμε στο παρακάτω απόσπασμα από το κείμενο:

Μικρό παιδί… Το «ένοχο μυστικό» σου δεν είναι τίποτα, κι αν θελήσεις να το φέρεις στο φως, το φως θα το διαλύσει. Και μετά, κανένα σκοτεινό σύννεφο δεν θα παραμείνει ανάμεσα σε σένα και την ενθύμηση του Πατέρα σου, διότι θα θυμηθείς τον αθώο Υιό Του, που δεν πέθανε διότι είναι αθάνατος. (Κ-13.ΙΙ.9:1-3)

(9:4-6) Και όλα τα λάθη στην κρίση που έχει κάνει ο νους στο παρελθόν είναι ανοιχτά για διόρθωση, καθώς η αλήθεια τα αποβάλλει ως αναίτια. Τώρα είναι χωρίς αποτελέσματα. Δεν μπορούν να κρυφτούν, διότι αναγνωρίζεται η ανυπαρξία τους.

Όταν φεύγει το πέπλο και το σκοτάδι της ενοχής έρχεται στο φως της αλήθειας, κοιτάζετε μέσα στο νου σας και συνειδητοποιείτε ότι δεν υπάρχει τίποτα εκεί. Κοιτάζοντας στη συνέχεια τον κόσμο, δεν παίρνετε τίποτα στα σοβαρά, με την έννοια να του δώσετε την δύναμη να σας προσφέρει ευχαρίστηση ή πόνο. Σέβεστε τον πόνο της ζωής των ανθρώπων - τα μαθήματα και τις τάξεις τους - αλλά συνειδητοποιείτε ότι αυτοί είναι τάξεις για να μάθετε ότι μια ψευδαίσθηση δεν παύει ποτέ να

είναι ψευδαίσθηση. Αυτό σε πρακτικό επίπεδο σημαίνει, πως η ειρήνη της αγάπης του Ιησού δεν επηρεάζεται ποτέ από οτιδήποτε συμβαίνει γύρω σας, γιατί γνωρίζετε ότι δεν έχει καμία σχέση με εσάς. Έτσι αυτός ο τρόπος προσέγγισης ικανοποιεί την εγωιστική σας ανάγκη να είστε σε ειρήνη όσο ζείτε στον κόσμο, διότι δεν μπορείτε να είστε σε ειρήνη όσο πιστεύετε ότι είστε εδώ. Ωστόσο, με τον νέο σας Δάσκαλο μαθαίνετε ότι το να βρίσκεστε σε αυτόν τον κόσμο είναι μια σκιά της ενοχής του νου, και επειδή είναι απόφαση του δικού σας νου, μπορείτε να τη διορθώσετε.

(10:1) Αυτή η συνειδητή επιλογή του Ουρανού είναι τόσο βέβαιη όσο και το τέλος του φόβου για την κόλαση, όταν υψωθεί πάνω από την προστατευτική ασπίδα της μη επίγνωσης, και έρθει στο φως.

Βλέπουμε τον Ιησού να επαναλαμβάνει συνεχώς την ίδια σκέψη: Πρέπει να φέρουμε στην επίγνωση αυτά που θάψαμε μέσα στο νου μας. Αυτή η ιδέα κινείται παράλληλα με την περίφημη δήλωση του Φρόιντ ότι ο σκοπός της ψυχανάλυσης είναι να κάνει το ασυνείδητο συνειδητό. Ο σκοπός των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι να κάνουν συνειδητό το σύστημα σκέψης του εγώ - την απόφαση που πήραμε υπέρ της κόλασης - έτσι ώστε να έχουμε επίγνωση αυτής της απόφασης. Χωρίς αυτή την επίγνωση, δεν μπορούμε να αλλάξουμε το νου μας γι' αυτό. Ο σκοπός που έχει το Άγιο Πνεύμα για τον κόσμο, για άλλη μια φορά, είναι να είναι η τάξη στην οποία ο νέος μας δάσκαλος, ο Ιησούς, μας καθοδηγεί για να δούμε ότι αυτό που βιώνουμε εξωτερικά είναι ένα άμεσο αποτέλεσμα της απόφασης που πήρε ο νους. Καθώς μαθαίνουμε όλο και καλύτερα το μάθημα, η εστίαση της προσοχής μας μετατοπίζεται από τα εξωτερικά προβλήματα που αντιλαμβανόμαστε - τις ανάγκες της ιδιαιτερότητάς μας - στο να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτά αντικατοπτρίζουν μόνο την ανάγκη που έχει το εγώ να διατηρήσει τον διαχωρισμό του, κρατώντας μας χωρίς την επίγνωση για τη δύναμη που έχει ο νους μας που τον επέλεξε.

(10:2) Ποιος μπορεί να αποφασίσει ανάμεσα στο ξεκάθαρα ορατό και στο μη αναγνωρίσιμο;

Δεν μπορούμε να κάνουμε μια σημαντική επιλογή εάν πρέπει να επιλέξουμε ανάμεσα στο Α και το Β, εάν το μόνο που βλέπουμε είναι το Α. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ανάμεσα σε τι επιλέγουμε, όπως εξηγούν αυτές οι δύο ερωτήσεις:

Τι επιλογές μπορούν να γίνουν μεταξύ δυο καταστάσεων, παρά μια από αυτές που αναγνωρίζεται ξεκάθαρα; Ποιος θα μπορούσε να είναι ελεύθερος να επιλέξει μεταξύ αποτελεσμάτων, όταν μόνο ένα φαίνεται ότι εξαρτάται από αυτόν; (K-27.VII.11:1-2)

(10:3-5) Και ποιος γίνεται να αποτύχει να κάνει μια επιλογή ανάμεσα σε εναλλακτικές όταν μόνο μία φαίνεται ως πολύτιμη · ενώ η άλλη είναι ένα εξ ολοκλήρου άχρηστο πράγμα, που δεν είναι τίποτα άλλο από μια φανταστική πηγή ενοχής και φόβου; Ποιος διστάζει να κάνει μια τέτοια επιλογή; Και θα διστάσουμε εμείς να επιλέξουμε σήμερα;

Θυμόμαστε αυτή την πρόταση που αναφέρεται συχνά και κλείνει το Κεφάλαιο 23:

… Ποιος είναι αυτός που ενώ έχει την Αγάπη του Θεού να τον στηρίζει θα μπορούσε να θεωρεί ότι είναι δύσκολο να διαλέξει ανάμεσα στα θαύματα και τον φόνο; (K-23.IV.9:8)

Όταν ζητάτε βοήθεια από τον Ιησού - την Αγάπη του Θεού που σας στηρίζει - βλέπετε ξεκάθαρα την επιλογή: που είναι το θαύμα να επιλέξετε την αγάπη του και όχι το εγωικό σύστημα σκέψης του φόνου. Η επιλογή δεν είναι δύσκολη, αφού έχετε δει ξεκάθαρα τις δύο επιλογές, γιατί μόνο τότε μπορείτε να πείτε με νόημα ότι η μία είναι πολύτιμη και η άλλη άχρηστη. Αυτό σημαίνει, για άλλη μια φορά, ότι δίνετε προσοχή στην καθημερινή σας ζωή, ζητώντας τη βοήθεια του Ιησού για να φέρετε σε αυτόν αυτό που κάνατε πραγματικό, που σας επιτρέπει να το δείτε να αντανακλά την αμαρτία και την ενοχή που πρώτα κάνατε πραγματικές μέσα στο νου σας.

Αυτή η διαδικασία απαιτεί τεράστια επιμέλεια και επιμονή, επειδή είναι τόσο εύκολο να αφήσεις τα συναισθήματα και τις σκέψεις σου να επηρεαστούν από αυτό που φαίνεται ότι βρίσκεται έξω από εσένα, το οποίο συμπεριλαμβάνει το σώμα σου - το εσύ (σου) είναι ο λήπτης των αποφάσεων στο νου σου. Επομένως δείτε πώς είστε, χαρούμενοι ή λυπημένοι, υγιείς ή άρρωστοι, τα οποία εξαρτώνται από καταστάσεις που είναι έξω από το νου σας. Αυτό είναι το σημείο που επικεντρώνουμε την επαγρύπνησή μας, γιατί μας οδηγεί στο να κάνουμε μια ουσιαστική επιλογή - τα θαύματα ή το φόνο, την αλήθεια ή την ψευδαίσθηση:

Ακόμα εξαρτάται από σένα να επιλέξεις την ένωση με την αλήθεια ή με την ψευδαίσθηση. Αλλά να θυμάσαι ότι όταν διαλέγεις το ένα εγκαταλείπεις το άλλο. Αυτό που θα διαλέξεις θα το προικίσεις με ομορφιά και πραγματικότητα, διότι η επιλογή βασίζεται στο πού δίνεις μεγαλύτερη αξία. Στον σπινθήρα της ομορφιάς ή στο πέπλο της ασχήμιας, στον πραγματικό κόσμο ή στον κόσμο της ενοχής και του φόβου, στην αλήθεια ή στην ψευδαίσθηση, στην ελευθερία ή στην σκλαβιά - όλα είναι το ίδιο. Διότι ποτέ δεν μπορείς να διαλέξεις κάτι άλλο εκτός από ανάμεσα στον Θεό και στο εγώ. Τα συστήματα σκέψης δεν είναι παρά αληθινά ή εσφαλμένα, και όλες τους οι ιδιότητες προέρχονται απλά από αυτό που είναι. (Κ-17.ΙΙΙ.9:1-6)

(11:1) Κάνουμε την επιλογή του Ουρανού καθώς ξυπνάμε, και περνάμε πέντε λεπτά σιγουρεύοντας ότι έχουμε πάρει την μία και μοναδική απόφαση που είναι υγιής.

Δεν επιλέγεις τον Ουρανό όταν ξυπνάς και με το που ανοίγεις τα μάτια σου λες: «Σε αγαπώ Ιησού · να είσαι μαζί μου όλη μέρα». Δεν υπάρχει τίποτα κακό να το κάνεις αυτό, αν είσαι μικρό παιδί, αλλά με αυτόν τον τρόπο δεν θα ενηλικιωθείς πνευματικά, και ο στόχος του Ιησού για τα μικρότερα αδέρφια του είναι να ξεπεράσουν την ανάγκη που έχουν για αυτόν:

Κάθε καλός δάσκαλος ελπίζει να δώσει στους μαθητές του τόσα πολλά από αυτά που έχει μάθει ώστε αυτοί μια μέρα να μην τον χρειάζονται πια. Αυτός είναι ο αληθινός στόχος του δασκάλου… Εγώ θα διδάσκω μαζί σου και θα ζω μαζί σου αν εσύ σκέφτεσαι μαζί με μένα, αλλά ο στόχος μου θα είναι πάντα να σε απαλλάξω από την ανάγκη για δάσκαλο. (Κ-4.Ι.5:1-2· 6:3)

Η επιλογή που έχει νόημα υπέρ του Ουρανού καθώς ξυπνάτε είναι να ζητάτε τη βοήθεια του Ιησού για να θυμάστε, όσο πιο συχνά μπορείτε, ότι ο κόσμος είναι μια τάξη και ως δάσκαλός σας θέλετε να σας δείξει, ότι η ανταπόκρισή σας σε αυτό που βρίσκεται εξωτερικά προέρχεται από μια απόφαση που πήρατε μέσα σας. Αυτό σας κάνει έναν χαρούμενο μαθητή, είτε νομίζετε ότι μαθαίνετε είτε όχι, διότι αν θυμάστε ότι είναι μια τάξη, θα μάθετε. Διαφορετικά, θα μπορούσατε να μείνετε στο κρεβάτι. Είτε είναι επώδυνα τα μαθήματα των σχέσεών σας είτε όχι, θα χαρείτε, επειδή δεχτήκατε το στόχο τους. Έτσι, η μία λογική μας απόφαση, που αντανακλά την απόφασή μας υπέρ του Ουρανού, βρίσκεται στην επιλογή του δασκάλου που θα μας οδηγήσει εκεί. Οποιαδήποτε άλλη απόφαση δεν έχει νόημα και είναι παρανοϊκή.

(11:2) Αναγνωρίζουμε ότι κάναμε μια συνειδητή επιλογή ανάμεσα στο τι έχει ύπαρξη και αυτού που δεν έχει τίποτα παρά ένα παρουσιαστικό της αλήθειας.

Εδώ ο Ιησούς χρησιμοποιεί το *ύπαρξη* ως συνώνυμο του *είναι*. Στο κείμενο κάνει σαφή διάκριση μεταξύ των δύο · το πρώτο σχετίζεται με το εγώ, το δεύτερο υποδηλώνει την αλήθεια και το πνεύμα (Κ-4.VII.4-5), αλλά το μέτρο αυτής της πρότασης απαιτούσε μια τρισύλλαβη λέξη. Το θέμα είναι ότι κάνουμε μια συνειδητή επιλογή η οποία αφορά την αντανάκλαση της αληθινής ύπαρξης (ή του είναι) - επιλέγοντας τον δάσκαλο που θα μας οδηγήσει στην πραγματικότητά μας ως Χριστός. Έτσι επιλέγουμε τον Ιησού, ο οποίος αναιρεί τον δικό μας απατηλό εαυτό της ιδιαιτερότητας.

(11:3-4) Η ψευδό-ύπαρξή του, όταν βρεθεί ενώπιον αυτού που είναι αληθινό, είναι ανάξια λόγου και διάφανη στο φως. Δεν κρατά πια κανένα στοιχείο τρόμου, γιατί αυτό που φάνταζε τεράστιο, εκδικητικό, ανελέητο από μίσος χρειάζεται το σκοτάδι για να το φοβάται κανείς.

Για να είμαι αναστατωμένος ή ανήσυχος για οτιδήποτε σε αυτόν τον κόσμο, πρέπει να ξεχάσω την πηγή του πόνου μου - το νόημα που έχει εδώ το *σκοτάδι*. Αυτό που καθορίζει το τερατούργημα του συστήματος σκέψης του εγώ, το οποίο έχει τεράστια εμβέλεια και είναι γεμάτο με δύναμη που φέρνει ευχαρίστηση ή πόνο, είναι η άγνοιά μου ότι κρατιέται στη θέση του από τα πιο αδύναμα νήματα: την δική μου επιλογή να πιστεύω στην ψευδαίσθηση. Το ακόλουθο απόσπασμα, αντιπαραβάλλει τον φόβο του εγώ με τη δύναμη της συγχωρεμένης σχέσης, επεξηγεί έξυπνα την παραπάνω δήλωση με μια αναφορά ευγνωμοσύνης στο «Ποντίκι που Βρυχάται» του Peter Sellers:

Πόσο αδύναμος είναι ο φόβος · πόσο μικρός και πόσο ανούσιος. Πόσο ασήμαντος μπροστά στην σιωπηλή δύναμη εκείνων που η αγάπη έχει ενώσει! Αυτός είναι ο «εχθρός» σου, -- ένα φοβισμένο ποντίκι που θέλει να επιτεθεί στο σύμπαν. Πόσες πιθανότητες έχει να πετύχει; Είναι άραγε δύσκολο να αγνοήσεις τα αδύναμα σκουξίματά του που σου λένε για την παντοδυναμία του, και θέλουν να καταπνίξουν τον ύμνο προς τον Δημιουργό της που κάθε καρδιά σε όλο το σύμπαν τραγουδά παντοτινά σαν μια; Ποιο είναι δυνατότερο; Είναι αυτό το μικροσκοπικό ποντικάκι ή όλα όσα δημιούργησε ο Θεός; Εσύ και ο αδελφός σου δεν ενώνεστε από αυτό το ποντικάκι, αλλά από το Θέλημα του Θεού. Και μπορεί ένα ποντίκι να προδώσει αυτούς που ο Θεός έχει ενώσει; (K-22.V.4)

Για να γνωρίζουμε την αδυναμία του «ποντικού», πρέπει πρώτα να δούμε την ψευδό-ύπαρξή του αυτό που είναι. Το φως της αγάπης του δασκάλου μας, μας δίνει τη δυνατότητα να δούμε το φως να λάμπει που είναι πέρα από τα σαθρά πέπλα του φόβου.

(11:5) Τώρα αναγνωρίζεται σαν ένα ανόητο και ασήμαντο λάθος.

Αυτή η αναγνώριση εμφανίζεται όταν αφήνετε τον νέο σας δάσκαλο να σας καθοδηγήσει να κατανοήσετε ότι οι αντιλήψεις σας είναι απλώς σκιές ενός «ανόητου και ασήμαντου λάθους». Αυτό δεν μπορεί να συμβεί όταν επιμένετε να διατηρείτε την ταυτότητάς σας όπως εσείς την έχετε καθορίσει. Χρειάζεται να δείτε τη δυστυχία που σας έχει φέρει μια τέτοια επένδυση. Θυμηθείτε ότι ο Ιησούς είναι ένας θεωρητικός δάσκαλος, που μας διδάσκει να προετοιμάσουμε τον εαυτό μας ώστε να συνδέσουμε τον πόνο με το εγώ, και τη χαρά με τον Ιησού. Επομένως, χρειάζεται να γνωρίζουμε ότι το να διατηρούμε την ιδιαιτερότητά μας δεν θα μας κάνει ευτυχισμένους, αλλά θα μας κάνει το να επιλέξουμε την αγάπη του.

(12:1) Πριν κλείσουμε τα μάτια μας σήμερα για να κοιμηθούμε το βράδυ, θα επιβεβαιώσουμε για μια ακόμα φορά την επιλογή που κάναμε κάθε ώρα αυτής της ημέρας.

Ο Ιησούς μας ζητά να εξασκηθούμε περισσότερο από μία φορά το πρωί και μια το βράδυ. Χρειάζεται να θυμόμαστε όλη την ημέρα όσο πιο συχνά μπορούμε τον νέο μας δάσκαλο, ο οποίος θα μας βοηθήσει να αποφασίσουμε για υπέρ του Θεού.

(12:2-6) Και τώρα δίνουμε τα τελευταία πέντε λεπτά της μέρας μας στην απόφαση με την οποία ξυπνήσαμε. Καθώς περνούσε κάθε ώρα, δηλώναμε την επιλογή μας ξανά, αφιερώνοντας λίγο χρόνο στην διατήρηση της σωφροσύνης μας. Και τελικά, κλείνουμε την μέρα μας με αυτό, αναγνωρίζοντας ότι διαλέξαμε αυτό που θέλαμε:

Ο Ουρανός είναι η απόφαση που πρέπει να πάρω. Την παίρνω τώρα, και δεν θα αλλάξω γνώμη, διότι αυτό είναι το μόνο πράγμα που θέλω.

Εάν είστε ειλικρινείς ότι θέλετε τον Ουρανό, πρέπει να είστε εξίσου ειλικρινείς για να επιλέξετε τα μέσα που θα σας οδηγήσουν εκεί - τα μαθήματα συγχώρεσης που μας παρέχει η καθημερινή μας ζωή όταν επιλέγουμε το Άγιο Πνεύμα. Εάν ενδιαφέρεστε πραγματικά για τα *Μαθήματα Θαυμάτων* και για το θέμα αυτού του μαθήματος που είναι να επιλέξετε τον Ουρανό, πρέπει ενδιαφέρεστε πραγματικά να ακολουθήσετε το δρόμο που θα σας οδηγήσει εκεί. Έτσι θα προσπαθείτε να θυμάστε τον σκοπό σας όταν ξυπνάτε, όλη την ημέρα, και πάλι πριν πάτε για ύπνο τη νύχτα: βλέποντας τη ζωή σας σαν μια τάξη που έχει έναν Δάσκαλο ο οποίος θα σας καθοδηγεί προς το σωστό νόημα της ζωής, το οποίο θα αντανακλά σε σας μια απόφαση που πήρε ο νους υπέρ του εγώ, μια απόφαση που τώρα με χαρά τη διορθώνετε. Η απόφαση που παίρνετε υπέρ του Ουρανού γίνεται το μέσο για να σας δώσει τη μόνη χαρά που θέλετε - να ξυπνήσετε από το όνειρο του εγώ και να επιστρέψετε στην εστία.

ΜΑΘΗΜΑ 139

Θα δεχτώ την Επανόρθωση για τον εαυτό μου

Αυτό το μάθημα επεκτείνει το θέμα της απόφασης, το οποίο ήταν και το θέμα του προηγούμενου μαθήματος. Το πλαίσιο της διδασκαλίας εδώ είναι ήδη αρκετά οικείο σε μας: Βρεθήκαμε αντιμέτωποι με μια απόφαση ότι έπρεπε να επιλέξουμε ανάμεσα στο εγώ και το Άγιο Πνεύμα και επιλέξαμε να ταυτιστούμε με την ιδέα ενός διαχωρισμένου εαυτού και όχι με τη μνήμη της Ταυτότητάς μας ως Χριστός. Όταν επιλέξαμε την ατομικότητα του εγώ και όχι την αρχή της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος που λέει ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ, ταυτιστήκαμε με έναν ψεύτικο εαυτό, που καθόρισε την ανάγκη για Επανόρθωση ή διόρθωση της εσφαλμένης επιλογής μας. Αποδεχόμενοι την Επανόρθωση για τον εαυτό μας, τον απώτερο στόχο των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, θυμόμαστε τον Εαυτό μας. Άλλο ένα σημαντικό θέμα στο αρμονικό μας βιβλίο εργασιώνεπομένως, είναι η Ταυτότητά μας ως μη διαχωρισμένου Υιού του Θεού.

(1:1) Εδώ βρίσκεται το τέλος των επιλογών.

Όταν αποδεχόμαστε την Επανόρθωση για τον εαυτό μας, συνειδητοποιώντας ότι το Άγιο Πνεύμα λέει την αλήθεια και το εγώ ψέματα, έχουμε φτάσει στο τέλος της επιλογής. Έχουμε ανακτήσει τη δύναμη του νου μας, γνωρίζοντας ξεκάθαρα ότι η ικανότητα να λαμβάνουμε αποφάσεις δεν έχει καμία σχέση με τον εγκέφαλο του σώματος. Επιλέγοντας αμετάκλητα την αλήθεια, δεν υπάρχει ανάγκη για επιλογή γιατί το λάθος έχει αναιρεθεί. Έτσι ο σκοπός του θαύματος εκπληρώνεται καθώς επιστρέφουμε στο μέρος που λαμβάνουμε τις αποφάσεις στο νου μας, το μέρος από όπου προέρχεται το όνειρο που τώρα αναιρούμε:

… Το θαύμα δεν σε αφυπνίζει, αλλά απλά σου δείχνει ποιος είναι ο ονειρευτής. Σου διδάσκει ότι υπάρχει μια επιλογή από όνειρα ενώ ακόμα κοιμάσαι, που εξαρτάται από τον σκοπό του ονειρέματός σου. Επιθυμείς όνειρα θεραπείας, ή όνειρα θανάτου;…

Το θαύμα αποδεικνύει ότι ονειρεύεσαι ένα όνειρο, και ότι το περιεχόμενό του δεν είναι αληθινό. Αυτό είναι ένα κρίσιμο βήμα στην διαχείριση των ψευδαισθήσεων. Κανείς δεν τις φοβάται όταν

αντιληφθεί ότι ο ίδιος τις επινόησε. Ο φόβος διατηρείται επειδή κανείς δεν είδε ότι ο ίδιος ήταν ο συγγραφέας του ονείρου, και όχι μια φιγούρα μέσα στο όνειρο. (K-28.II.4:2-4· 7:1-4)

Μόλις γίνει ξεκάθαρη η επιλογή ανάμεσα στα όνειρα της θεραπείας και τα όνειρα του θανάτου, τα όνειρά μας τελειώνουν.

(1:2-6) Γιατί εδώ ερχόμαστε στην απόφαση να δεχτούμε τον εαυτό μας, έτσι όπως μας δημιούργησε ο Θεός. Και τι άλλο είναι οι επιλογές εκτός από αβεβαιότητα για το τι είμαστε; Δεν υπάρχει αμφιβολία που να μην είναι ριζωμένη εκεί. Δεν υπάρχει ερώτημα που να μην αντανακλά αυτό. Δεν υπάρχει σύγκρουση που να μην συνεπάγεται αυτή την μοναδική, απλή ερώτηση, «Τι είμαι;»

Κοντά στο τέλος του βιβλίου εργασιώνβρίσκεται η όμορφη απάντηση του Ιησού στην ερώτηση, «Τι είμαι;» (Εργ. ΤΙ ΕΙΜΑΙ; 14). Η απάντηση του εγώ είναι η απάντηση που δίνει στη μικροσκοπική, τρελή ιδέα: Είμαι ένας διαχωρισμένος υιός, αυτοδημιούργητος και όχι δημιουργημένος από τον Θεό. Η απάντηση του Αγίου Πνεύματος είναι η Επανόρθωση: ο Εαυτός μας ως Χριστός παραμένει αμετάβλητος. Σο τέλος της ενότητας «Ο Χριστός μέσα Σου» συνοψίζεται η μετάβαση από την αμφιβολία στη βεβαιότητα, από το εγώ στον Χριστό:

Πριν υπάρξει σύγκρουση πρέπει να υπάρχει αμφιβολία. Και κάθε αμφιβολία πρέπει να είναι σχετικά με τον εαυτό σου. Ο Χριστός δεν έχει καμιά αμφιβολία, και από την βεβαιότητά Του προέρχεται η ηρεμία Του. Αυτός θα ανταλλάξει τη βεβαιότητά Του με όλες σου τις αμφιβολίες, αν συμφωνήσεις ότι Αυτός είναι ένα με σένα, και ότι αυτή η Ενιαιότητα είναι ατέλειωτη, άχρονη, δεν έχεις παρά να απλώσεις το χέρι σου και να τη πιάσεις διότι τα χέρια σου είναι δικά Του… Η ηρεμία Του γίνεται η βεβαιότητά σου. Και πού είναι η αμφιβολία όταν η βεβαιότητα έχει έρθει; (K-24.V.9:1-4,6-7)

(2:1) Όμως ποιος θα έκανε μια τέτοια ερώτηση εκτός από κάποιον που έχει αρνηθεί ν' αναγνωρίσει τον εαυτό του;

Αυτή η ερώτηση μπορεί να προκύψει μόνο μέσα σε ένα διχασμένο νου, ένα σημαντικό θέμα αυτού του μέρους του μαθήματος. Μόλις επιλέξουμε το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα, κάνουμε τον διχασμένο νου πραγματικό, διότι έχουμε φέρει την αβεβαιότητα για να αντικαταστήσει τη Βεβαιότητα του Θεού. Έτσι η καθημερινές μας διεργασίες αμφιταλαντεύονται ανάμεσα στην αμφιβολία της αβεβαιότητας και την βεβαιότητα του Εαυτού.

(2:2-4) Μόνο η άρνηση να αποδεχτείς τον εαυτό σου θα μπορούσε να κάνει μια τέτοια ερώτηση να φαίνεται ειλικρινής. Το μόνο πράγμα το οποίο είναι σίγουρα γνωστό σε κάθε ζωντανό πλάσμα είναι το τι είναι. Από αυτό το σημείο βεβαιότητας, βλέπει και τα άλλα πράγματα τόσο βέβαια όσο και το ίδιο.

Αυτό είναι ένα σχόλιο επάνω στην αρχή: *η προβολή φτιάχνει την αντίληψη*. Αρχικά κοιτάμε μέσα στο νου μας και επιλέγουμε το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα. Αυτό που επιλέγουμε το κάνουμε πραγματικότητα, και αυτό που κάνουμε πραγματικότητα μέσα στο νου μας προβάλλεται ή επεκτείνεται. Εάν είναι το εγωικό σύστημα σκέψης του ψευδούς εαυτού, προβάλλουμε το δικό του σύστημα σκέψης την αμαρτία και τη ιδιαιτερότητα και τα βλέπουμε παντού γύρω μας, περιορίζοντας τους εαυτούς μας ως σώματα που είναι οι σκιές της αρχικής σκέψης του διαχωρισμένου νου. Εάν, από την άλλη, επιλέξουμε το Άγιο Πνεύμα και δεχθούμε την Επανόρθωσή Του, η αγάπη που ενυπάρχει σε αυτή τη σκέψη γίνεται η πραγματικότητά μας, ακόμα κοιτάζουμε τον κόσμο του εγώ και συνειδητοποιούμε ότι όλα είναι μια άμυνα ενάντια σε αυτήν την αγάπη, η

οποία τώρα απελευθερώνεται μέσα στον θεραπευμένο μας νου για να επεκταθεί σε όλη την Υιότητα.

Εφόσον όλοι οι άνθρωποι γνωρίζουν Ποιοι είναι, όταν αμφιβάλλουν για την Ταυτότητά τους πρέπει να έχουν ήδη επιλέξει το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα, διότι, όπως θα δούμε τώρα, η επιλογή του Αγίου Πνεύματος δεν αφήνει καμία αμφιβολία, αλλά μόνο βεβαιότητα. Επομένως, αν θέσω μια ερώτηση, δεν είναι παρά μια δήλωση που μεταμφιέζεται σε ερώτηση. Καθώς όλες οι ερωτήσεις προέρχονται από την αμφιβολία για τον εαυτό, σιωπηρά σημαίνουν ότι δεν ξέρω, γιατί αποφάσισα ενάντια στη γνώση. Με άλλα λόγια, η δική μου ερώτηση που υποβόσκει - «Τι είμαι;» - στην οποία αναζητώ μια απάντηση, είναι στην πραγματικότητα μια δήλωση που αντικατοπτρίζει τη εσφαλμένα νοούμενη απόφασή μου. Ο ορθός μου νους, πάλι - η κατοικία του Αγίου Πνεύματος - γνωρίζει ποιος είμαι. Επομένως, η «ερώτησή» μου είναι μια πρόσκληση που κάνω σε κάποιον για να εξηγήσει ποιος είμαι και πώς έφτασα εδώ. Έτσι, η αμφισβήτησή μου γεννιέται από αμφιβολία για τον εαυτό μου, όπως βλέπουμε σε αυτό το διεισδυτικό απόσπασμα από την ενότητα «Η Ήσυχη Απάντηση» που εξηγεί πώς όλες οι ερωτήσεις προέρχονται από την ανάγκη να επιβεβαιωθεί το εγώ - «μια μορφή προπαγάνδας για τον ίδιο»:

*Όλες οι ερωτήσεις που γίνονται μέσα σε αυτόν τον κόσμο δεν είναι παρά ένας τρόπος οπτικής, όχι μια ερώτηση που τίθεται… Ο κόσμος δεν κάνει παρά μία ερώτηση. Είναι αυτή: «Από αυτές τις ψευδαισθήσεις, ποια **είναι** αληθινή;… Όποια μορφή κι αν πάρει η ερώτηση, ο σκοπός της είναι ο ίδιος. Ζητάει μόνο να εδραιώσει την αμαρτία σαν πραγματική, και απαντάει με την μορφή προτίμησης… Μια ψευδό-ερώτηση δεν έχει απάντηση. Υπαγορεύει την απάντηση την στιγμή που ρωτά. Άρα όλες οι ερωτήσεις μέσα στον κόσμο είναι μια μορφή προπαγάνδας για τον ίδιο. (K-27.IV.4:1,4-5,8-9· 5:1-3)*

(3:1) Η αβεβαιότητα για το τι είσαι είναι μια αυταπάτη τόσο τεράστιας κλίμακας, που το μέγεθός της είναι σχεδόν ασύλληπτο.

Αυτή η σκέψη υπάρχει και σε άλλα σημεία στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, όπου ο Ιησούς λέει ουσιαστικά, πως δεν έχουμε ιδέα για το μέγεθος του ενός λάθους μας. Για παράδειγμα:

*Μπορεί να εκπλαγείς αν ακούσεις το πόσο διαφορετική είναι η πραγματικότητα από αυτό που βλέπεις. Δεν συνειδητοποιείς το μέγεθος αυτού του ενός σφάλματος. Ήταν τόσο τεράστιο και τόσο απόλυτα απίστευτο που από αυτό **έπρεπε** να αναδυθεί ένα κόσμος όλως διόλου μη πραγματικός. (K-18.I.5:1-3)*

Όταν δεν είμαστε σίγουροι για το ποιοι είμαστε, έχουμε ήδη εξαπατήσει τον εαυτό μας. Το να επιλέξουμε το εγώ μας κάνει αβέβαιους, επομένως οποιαδήποτε αβεβαιότητα αποκαλύπτει ότι επιλέξαμε ενάντια στην αλήθεια.

(3:2) Το να είσαι ζωντανός και να μην ξέρεις τον εαυτό σου σημαίνει ότι πιστεύεις ότι στην πραγματικότητα είσαι νεκρός.

Το να είσαι ζωντανός σημαίνει να είσαι με το Άγιο Πνεύμα, γιατί το να Το επιλέξεις σημαίνει να επιλέξεις τη μνήμη της ίδιας της ζωής. Όταν επιλέγουμε το εγώ ωστόσο, έχουμε επιλέξει τον θάνατο και έτσι πιστεύουμε ότι είμαστε αμαρτωλοί επειδή έχουμε απορρίψει τη ζωή. Μέσα στην άγνοιά μας νομίζουμε ότι υπάρχουμε, αλλά η αλήθεια είναι ότι ποτέ δεν εγκαταλείψαμε τη Ζωή του Θεού και παραμένουμε ένα μαζί Του. Στην τρέλα των ονείρων μας όμως, πιστεύουμε ότι είμαστε ζωντανοί ως σώματα, αλλά αυτό είναι αληθινός θάνατος, ακόμα κι όταν με επιτυχία μεταμφιέζεται ως ζωή.

(3:3) Γιατί τι άλλο είναι η ζωή εκτός από το να είσαι ο εαυτός σου, και τι άλλο εκτός από σένα μπορεί να είναι ζωντανό στην θέση σου;

Αυτό για τον οποίο μιλάει ο Ιησούς είναι το πραγματικό *εσύ*, και *ζω* μόνο όταν γνωρίζω ποιος είμαι, ο Εαυτός τον οποίο μου θυμίζει ο Δάσκαλός μου. Επομένως, η απόφαση ενάντια στο Άγιο Πνεύμα, για άλλη μια φορά, είναι η απόφαση που πήρα να είμαι κάποιος που δεν είμαι, οπότε δεν έχω πλέον ύπαρξη και πρέπει να είμαι νεκρός. Ο αναγνώστης μπορεί να θυμηθεί το ακόλουθο από την ενότητα «Οι Νόμοι του Χάους», που διευκρινίζει, πέρα από κάθε αμφιβολία, το αληθινό νόημα της ζωής:

Δεν υπάρχει ζωή έξω από τον Ουρανό. Εκεί όπου ο Θεός δημιούργησε ζωή, εκεί πρέπει να βρίσκεται. Σε οποιαδήποτε κατάσταση εκτός του Ουρανού η ζωή είναι μια ψευδαίσθηση. Στην καλύτερη περίπτωση φαίνεται σαν ζωή · στην χειρότερη, σαν θάνατος. Όμως και οι δυο είναι κρίσεις για το τι δεν είναι ζωή, εξίσου ανεπαρκείς και χωρίς νόημα. Η ζωή εκτός του Ουρανού είναι αδύνατη, και ό,τι δεν είναι στον Ουρανό δεν είναι πουθενά. (Κ-23.ΙΙ.19:1-6)

Τίποτα από αυτά που μπορεί να κάνει το εγώ δεν μπορεί ποτέ να αλλάξει την αλήθεια σε ψευδαίσθηση ή να δώσει ζωή στον θάνατο. Παραμένουμε όπως μας δημιούργησε ο Θεός - ο Υιός της Ζωής - παρόλο τον ύπνο του θανάτου μας:

*Το θέλημα σου είναι η ζωή Του, την οποία σου έχει δώσει. Ακόμα και μέσα στον χρόνο δεν μπορείς να ζεις χώρια από Αυτόν. Ο ύπνος δεν είναι θάνατος. Αυτό που Εκείνος δημιούργησε μπορεί να κοιμάται, αλλά δεν μπορεί να πεθάνει. Το Θέλημά Του για τον Υιό Του είναι η αθανασία, και αυτό είναι και το θέλημα του Υιού Του για τον εαυτό του. Ο Υιός του Θεού δεν μπορεί να θέλει το θάνατο του, διότι ο Πατέρας του είναι ζωή, και ο Υιός Του είναι σαν Αυτόν. Η δημιουργία είναι το θέλημά σου, **επειδή** είναι και δικό Του. (Κ-11.Ι.9:5-11)*

(3:4-7) Ποιος είναι αυτός που αμφιβάλλει; Για ποιο πράγμα αμφιβάλλει; Σε ποιον κάνει την ερώτηση; Ποιος μπορεί να του απαντήσει;

Ποιος είναι αυτός που αμφιβάλλει; Αυτός που έχει επιλέξει να είναι στον εσφαλμένο νου. *Για ποιο πράγμα αμφιβάλλει;* Για το ποιος είναι. *Σε ποιον κάνει την ερώτηση;* Στο άλλο μέρος του νου του. *Ποιος μπορεί να του απαντήσει;* Η μόνη πραγματική απάντηση έρχεται από τον εαυτό του, αλλά έχει αρνηθεί το ποιος είναι. Επομένως, δεν μπορεί ποτέ να ακούσει την απάντηση, γιατί θα είναι η δική του φωνή - το εσφαλμένα νοούμενο εγώ - την οποία ακούει. Αυτός ο τρόπος σκέψης αναπτύσσεται καθώς συνεχίζουμε:

(4:1) Απλά δηλώνει ότι δεν είναι ο εαυτός του, και επομένως, εφόσον είναι κάτι άλλο, αρχίζει να αναρωτιέται τι είναι αυτό το κάτι άλλο.

Όσοι αμφιβάλλουν νομίζουν ότι αυτοί είναι κάτι άλλο - το σώμα, το σπίτι του συστήματος σκέψης του διαχωρισμού. Τώρα αναρωτιούνται «τι είναι αυτό το κάτι άλλο». Οι μεγαλύτεροι εγκέφαλοι από εμάς έχουν δώσει απαντήσεις σε αυτό και σε παρόμοια ερωτήματα: Ποιος είμαι; Πώς έφτασα εδώ; Ποιος είναι ο σκοπός της ύπαρξής μου; Πώς δημιουργήθηκε ο κόσμος; Το αν η ερώτηση τίθεται από τη σκοπιά της θεολογίας, της φιλοσοφίας, της ψυχολογίας, της βιολογίας, της χημείας ή της αστροφυσικής δεν έχει σημασία, διότι είναι μια εσφαλμένη ερώτηση. Όταν επιλέγετε να είστε με το Άγιο Πνεύμα, δεν αμφισβητείτε πλέον - γνωρίζετε. Η ερώτησή σας, και πάλι, είναι πράγματι του εγώ το οποίο λέει ότι δεν είμαι αυτός που είμαι, και αναζητώ να κατανοήσω τον ψεύτικο εαυτό που έχω γίνει.

(4:2-3) Ωστόσο, ποτέ δεν θα μπορούσε να είναι ζωντανός αν δεν γνώριζε την απάντηση. Αν ρωτά σαν να μην ξέρει, απλά δείχνει ότι δεν θέλει να είναι αυτό που είναι.

Εδώ περιγράφεται ο διχασμένος νους, διότι εκεί παραμένει ένα μέρος μας που γνωρίζει την απάντηση. Όπως εξηγεί ο Ιησούς σε πολλά σημεία, δεν μπορείτε να αρνηθείτε κάτι εκτός εάν πρώτα το γνωρίζετε:

… Εσύ Τον αρνήθηκες επειδή Τον αγαπούσες, γνωρίζοντας ότι αν αναγνώριζες την αγάπη σου γι' Αυτόν, δεν θα μπορούσες να Τον αρνηθείς. Η άρνηση σου επομένως σημαίνει ότι Τον αγαπάς, και ότι γνωρίζεις ότι και Αυτός σε αγαπά. (Κ-10.V.6:3-5)

Η επιλογή μου υπέρ του εγώ είναι εναντίον του Αγίου Πνεύματος, διότι υπάρχει ένα μέρος μου που ξέρει τι διδάσκει. Όμως επιλέγω το εγώ επειδή προτιμώ την ατομικότητα και όχι τη δική μου φυσική κατάσταση που είναι της ενιαιότητας, τον Υιό όπως τον δημιούργησε ο Θεός. Επομένως αυτό δεν είναι ποτέ ένα θέμα που δεν είναι δυνατόν να γνωρίζω, αλλά απλώς μια άρνηση.

(4:4) Αυτό το έχει δεχτεί επειδή ζει · όμως, έχει κρίνει εναντίον του και έχει αρνηθεί την αξία του, και έχει αποφασίσει ότι δεν γνωρίζει την μόνη βεβαιότητα εξαιτίας της οποίας ζει.

Ο ορθός μου νους έχει αποδεχτεί ποιος είμαι γιατί εκεί υπάρχει ζωή. Θυμηθείτε, εάν το Άγιο Πνεύμα είναι η μνήμη του Θεού, είναι επίσης η μνήμη της Ζωής. Αν αυτή η μνήμη είναι στο νου μου, πρέπει να υπάρχει ένα μέρος του εαυτού μου που μοιράζεται αυτή τη σκέψη. Όταν ο Ιησούς λέει «Αυτό το έχει δεχτεί επειδή ζει», μιλάει για τον ορθό νου. Υπάρχει επίσης ο εσφαλμένος νους που έχει κρίνει ενάντια στη ζωή, ο οποίος αποδέχεται την κρίση του εγώ για το ποιος είμαστε. Βλέπουμε λοιπόν ξανά μια περιγραφή του διχασμένου νου: τον εσφαλμένο και τον ορθό νου, και, κατ' επέκταση, τον λήπτη των αποφάσεων που επιλέγει ανάμεσά τους.

(5:1) Γίνεται έτσι αβέβαιος για την ίδια του την ζωή, γιατί αυτό που είναι, το έχει αρνηθεί ο ίδιος.

Η ζωή, η αληθινή μου Ταυτότητα, είναι παρούσα μέσα στο νου μου. Παρόλο που έχω απομακρυνθεί και την ξέχασα, ο Εαυτός μου παραμένει όπως είναι. Μέσα στην αμνησία μου ωστόσο, δημιουργείται αβεβαιότητα και αμφιβολία, για τα οποία δεν δέχομαι ότι είμαι υπεύθυνος.

(5:2) Δεν είναι αυτή η άρνηση για την οποία χρειάζεσαι Επανόρθωση.

Είναι άλλη μια βασική δήλωση. Η Επανόρθωση αναιρεί την άρνηση που είναι το εγώ. Στο κείμενο ο Ιησούς μας λέει, το καθήκον μας είναι να «αρνηθούμε την άρνηση της αλήθειας» (Κ-12.II.1:5). η Επανόρθωση είναι η πρώτη «άρνηση», η οποία διαγράφει την «άρνηση της αλήθειας» του εγώ. Επειδή κάναμε τη λάθος επιλογή και αρνηθήκαμε ποιοι είμαστε, χρειαζόμαστε τη διόρθωση της Επανόρθωσης για να αναιρέσουμε την εσφαλμένη επιλογή. Όπως διδάσκει ο Ιησούς:

…Επανόρθωση σημαίνει «καταργώ». Η κατάργηση του φόβου είναι βασικό κομμάτι της Επανορθωτικής αξίας των θαυμάτων. (Κ-1.I.26:2-3)

Και από το εγχειρίδιο για δασκάλους:

… Επανόρθωση σημαίνει διόρθωση, ή ακύρωση των σφαλμάτων. (Εγχ-18.4:6)

Ως Υιός του Θεού έχουμε αρνηθεί την εγγενή μας ενιαιότητα και την ενότητα της Βασιλείας Του. Η Επανόρθωση αναιρεί το εγώ και το σύστημα σκέψης του, με την επιβεβαίωση ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ και ότι ο Ουρανός παραμένει τέλεια ενωμένος:

…Η Επανόρθωση είναι η εγγύηση της ασφάλειας της Βασιλείας, και η ένωση της Υιότητας είναι η προστασία της. Το εγώ δεν μπορεί να επικρατήσει ενάντια στην Βασιλεία επειδή η Υιότητα είναι ενωμένη. Ενώπιον της παρουσίας εκείνων που ακούν το Κάλεσμα του Αγίου Πνεύματος να ενωθούν, το εγώ ξεθωριάζει και ακυρώνεται. (Κ-5.IV.1:9-11)

(5:3-7) Η άρνησή σου δεν έχει αλλάξει καθόλου αυτό που είσαι. Αλλά έχεις διχάσει το νου σου, σε αυτό που γνωρίζει και σε αυτό που δεν γνωρίζει την αλήθεια. Είσαι ο εαυτός σου. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία γι' αυτό. Και όμως εσύ αμφιβάλλεις γι' αυτό.

Η αλήθεια είναι ότι είμαστε όπως μας δημιούργησε ο Θεός. Παρά το γεγονός ότι προσπαθήσαμε να αρνηθούμε την αλήθεια, δεν συνέβη τίποτα: «ούτε μια νότα από το τραγούδι του Ουρανού δεν χάθηκε» (K-26.V.5:4). Η παρουσία του Αγίου Πνεύματος μέσα στο νου μας είναι η διαβεβαίωση αυτού του γεγονότος. Επιπλέον, εάν η Επανόρθωση είναι μέσα στο νου μας, υπάρχει ένα δικό μας μέρος που έχει ήδη ταυτιστεί μαζί της. Από τη στιγμή που αρνηθήκαμε αυτό που αναγνωρίσαμε ως αλήθεια, ο νους μας διχάζεται. Γι' αυτό υπάρχει αιώνια σύγκρουση στο νου μας και αιώνια σύγκρουση στον κόσμο. Είμαστε διαρκώς σε πόλεμο με τον εαυτό μας, μια σύγκρουση που σχεδιάστηκε από το εγώ για να προστατευτεί από το να επιλέξουμε την ήσυχη μνήμη της Αγάπης του Θεού, τον εχθρό της ατομικότητας:

Η ενθύμηση του Θεού έρχεται στον ήσυχο νου. Δεν μπορεί να έρθει εκεί όπου υπάρχει σύγκρουση, διότι ένας νους που βρίσκεται σε πόλεμο με τον εαυτό του δεν θυμάται την αιώνια πραότητα. Τα μέσα του πολέμου δεν είναι τα μέσα της ειρήνης, και αυτό που θα ήθελαν να θυμηθούν οι πολεμοχαρείς δεν είναι η αγάπη. Ο πόλεμος είναι αδύνατος εκτός κι αν ενστερνίζεσαι την πίστη στην νίκη. Η σύγκρουση μέσα σου πρέπει να υπονοεί ότι πιστεύεις ότι το εγώ έχει την δύναμη να είναι θριαμβευτής. Για ποιο άλλο λόγο να ήθελες να ταυτιστείς μαζί του; (K-23.I.1:1-6)

Πώς θα μπορούσαμε να μην αμφισβητήσουμε τον εαυτό μας - έναν Εαυτό της ειρήνης - όταν βρισκόμαστε σε μια συνεχή κατάσταση πολέμου;

(5:8) Αλλά δεν ρωτάς ποιο μέρος από σένα μπορεί πραγματικά να αμφισβητεί αυτό που είσαι.

Αυτό που αμφισβητεί τον εαυτό μου είναι ο εσφαλμένος νους, το μέρος που δεν γνωρίζει την αλήθεια, όπως περιγράφεται στην προηγούμενη πρόταση. Δεν αμφισβητώ τον εσφαλμένο νου μου, γιατί αυτό σιωπηρά σημαίνει ότι έχω έναν ορθό νου. Δεν αμφισβητώ τίποτα από όλα αυτά, αλλά αποδέχομαι ότι δεν ξέρω ποιος είμαι, και έτσι αναζητώ απαντήσεις έξω από στον εαυτό μου. Αυτό επικυρώνει την ύπαρξή μου ως διαχωρισμένο άτομο, γι' αυτό, και πάλι, ο Ιησούς αποκαλεί τις ερωτήσεις του εγώ «προπαγάνδα για τον εαυτό του».

(5:9) Δεν μπορεί πραγματικά να είναι μέρος δικό σου αυτό που κάνει αυτή την ερώτηση.

Το πραγματικό μέρος του εαυτού μου - το *εσύ* [δικό σου] - γνωρίζει, έτσι αυτό το μέρος ποτέ δεν κάνει την ερώτηση. Με άλλα λόγια, μόνο ο ψευδής εαυτός μπορεί να είναι αυτός που ρωτά. Όταν βιώνεις την αγάπη και την ειρήνη του Ιησού, δεν έχεις ερωτήσεις. Πράγματι σε εκείνο το σημείο γίνεσαι η απάντηση, όπως είναι και αυτός. Το να κάνεις την ερώτηση λοιπόν, σημαίνει ότι δεν πιστεύεις ότι είσαι αυτός που πραγματικά είσαι.

(5:10) Διότι ρωτά για κάποιον που γνωρίζει την απάντηση.

Ο εσφαλμένος μου νους ρωτά τον ορθό μου νου, το οποίο σημαίνει ότι ο εσφαλμένος μου νους πιστεύει ότι είναι διαχωρισμένος από αυτόν. Αν σας κάνω μια ερώτηση, δεν βιώνω ότι είστε ένα μαζί μου, αλλά κάποιος ξεχωριστός που είναι ίσως πιο σοφός από εμένα, και επομένως έχει την απάντηση που μου λείπει. Το γεγονός ότι ένα μέρος μου ρωτά το άλλο μέρος ποιος είμαι, μου λέει ότι ο εσφαλμένος νους είναι διαχωρισμένος από τον ορθό νου. Επομένως, αν ο ορθός μου νους είναι αυτό που είμαι, ο εσφαλμένος νους δεν μπορεί να είναι ο εαυτός μου. Αυτά τα έξυπνα αποσπάσματα που επιχειρηματολογούν έχουν σχεδιαστεί να μας βοηθήσουν να σπάσουμε την ταύτισή μας με το εγώ, επιτρέποντάς μας να επιλέξουμε ως ταυτότητά μας τον ορθά νοούμενο εαυτό μας.

(5:11) Αν αυτό ήταν κομμάτι δικό σου, τότε η βεβαιότητα θα ήταν αδύνατη.

Αν ο εσφαλμένος νους - το μέρος που δεν γνωρίζει την αλήθεια - ήταν αυτό που είμαι, πώς θα μπορούσα να είμαι σίγουρος για οτιδήποτε; Ο εσφαλμένος νους είναι η αβεβαιότητα · ο ορθός νους είναι η βεβαιότητα. Ο ορθός νους, ως αντανάκλαση της ενιαιότητας, μας διδάσκει ότι δεν θα μπορούσε να υπάρχει τίποτα αληθινό έξω από τον εαυτό του. Έτσι, αν ο εσφαλμένος νους έχει γίνει μέρος αυτού που πραγματικά είμαι, η σημασία του αβέβαιου εσφαλμένου νου είναι ότι είμαι αβέβαιος, για να μην πω απατηλός. Και πάλι, ο Ιησούς χρησιμοποιεί αυτό το έξυπνα αιτιολογημένο επιχείρημα για να μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε ότι το άτομο που πιστεύουμε ότι είμαστε δεν είναι αυτό που πραγματικά είμαστε. Εφόσον αμφιβάλλουμε, είμαστε αβέβαιοι και έχουμε ερωτήσεις για οτιδήποτε, επιβεβαιώνουμε ότι δεν είμαστε αυτοί που είμαστε.

Αυτό επίσης σημαίνει μακροπρόθεσμα, ότι όταν ζητάμε συνεχώς από τον Ιησού να μας βοηθήσει και να απαντήσει σε ερωτήσεις, επιβεβαιώνουμε τον διαχωρισμό μας από αυτόν. Πράγματι, όλοι σαν μικρά παιδιά αρχίζουμε να ζητάμε βοήθεια από τον μεγαλύτερο αδερφό μας, αλλά για όσο διάστημα ευχόμαστε να συνεχίζεται αυτή η ανισότητα, δεν θα συνειδητοποιήσουμε ποτέ ότι είμαστε σαν αυτόν. Κοντά στο τέλος του ταξιδιού - όταν έχουμε φτάσει την πνευματική ωριμότητα - καταλαβαίνουμε ότι δεν υπάρχει κανένας να ρωτήσουμε, γιατί, όπως ο Ιησούς, *εμείς* είμαστε η απάντηση. Περιττό να πούμε ότι το *εμείς* δεν είναι ο προσωπικός ή συγκεκριμένος εαυτός με τον οποίο ταυτιζόμαστε, αλλά το *εμείς* που είμαστε ένα με όλα.

Να επαναλάβουμε, κάνοντας μια ερώτηση ενισχύει σιωπηρά το διχασμένο νου σας, και επομένως αντικατοπτρίζει έναν εαυτό που δεν είστε. Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να αισθάνεστε ένοχοι όταν κάνετε ερωτήσεις, αλλά μόνο ότι πρέπει να αναγνωρίσετε ότι οι ερωτήσεις είναι τα σκαλοπάτια προς τον απώτερο στόχο να συνειδητοποιήσετε ότι ο Υιός του Θεού είναι ένας. Στην εμπειρία της ενιαιότητας δεν υπάρχει ερώτηση, διότι έχετε γίνει η απάντηση. Αυτό εννοεί ο Ιησούς όταν μιλάει για την εμπειρία που απαντά σε όλες τις ερωτήσεις:

… Μια παγκόσμια θεολογία είναι αδύνατη, αλλά μια παγκόσμια εμπειρία είναι όχι μόνο δυνατή αλλά απαραίτητη. Είναι αυτή η εμπειρία προς την οποία η διδασκαλία κατευθύνεται… Αυτό είναι απλά το εγώ που κάνει τις ερωτήσεις επειδή μόνο το εγώ είναι που αμφιβάλλει. Η διδασκαλία απλά δίνει μια άλλη απάντηση, όταν έχει αναδυθεί μια ερώτηση.

Το εγώ θα απαιτήσει πολλές απαντήσεις που αυτή η διδασκαλία δεν δίνει. Δεν αναγνωρίζει σαν ερωτήσεις την απλή μορφή μιας ερώτησης στην οποία μια μόνο απάντηση είναι αδύνατη… Όμως δεν υπάρχει απάντηση · μόνο μια εμπειρία. Αναζήτησε μόνο αυτό και μην αφήσεις τη θεολογία να σε καθυστερήσει. (Δ-εισ.2:5-6· 3:4-5· 4:1-2,4-5)

(6:1) Η Επανόρθωση διορθώνει την παράξενη ιδέα ότι είναι δυνατόν να αμφιβάλλεις για τον εαυτό σου, και να είσαι αβέβαιος για το τι είσαι πραγματικά.

Το εγώ μας λέει ότι η πραγματικότητα εδώ είναι η αμφιβολία και η αβεβαιότητα, και σαν τα παιδιά της σχολικής ηλικίας πράγματι παροτρυνόμαστε να κάνουμε ερωτήσεις. Στην πραγματικότητα, σε όλη τη διάρκεια των *Μαθημάτων Θαυμάτων* ο Ιησούς μας μιλάει σαν μικρά παιδιά, παροτρύνοντάς μας να του κάνουμε ερωτήσεις. Όμως η αλήθεια παραμένει ότι είμαστε αβέβαιοι ή σε μια κατάσταση αμφισβήτησης που αρνείται τον πραγματικό μας Εαυτό. Η Επανόρθωση αναιρεί την άρνηση, όπως είδαμε, αφαιρώντας το πέπλο που έκρυβε την αλήθεια της τέλειας βεβαιότητας της Ταυτότητάς μας ως Χριστός.

(6:2-4) Αυτό είναι μεγάλη τρέλα. Και όμως είναι η παγκόσμια ερώτηση του κόσμου. Τι άλλο μπορεί να σημαίνει αυτό εκτός από το ότι ο κόσμος έχει τρελαθεί;

Το να πιστεύεις ότι η πραγματικότητα είναι αβεβαιότητα και σύγχυση, προκαλεί μια αδιάκοπη κατάσταση αμφισβήτησης, που είναι πραγματικά το βάθος της τρέλας. Το να κάνεις ερωτήσεις αντανακλά έναν δυϊστικό προσανατολισμό, ενώ η μη δυϊστική ενιαιότητα παραδέχεται ότι δεν υπάρχουν ερωτήσεις και απαντήσεις. Αυτή η ενιαιότητα είναι η πραγματικότητά μας, και ο Ιησούς μας ενημερώνει ξανά για την έκταση που έχει η παραφροσύνη του δυϊστικού κόσμου. Αυτό οδηγεί στην τρελή πεποίθηση ότι δεν μπορούμε να γνωρίσουμε τον εαυτό μας χωρίς να ζητήσουμε από κάποιον άλλον την απάντηση στην «παγκόσμια ερώτηση του κόσμου»: Τι είμαι;

(6:5) Γιατί να μοιράζεσαι την τρέλα του εξαιτίας της θλιβερής πεποίθησης ότι αυτό που είναι παγκόσμιο εδώ είναι και αληθές;

Όταν η Helen έγραφε τα *Μαθήματα Θαυμάτων,* ο Ιησούς της είπε: «Πες στον Bill ότι πενήντα εκατομμύρια Γάλλοι μπορεί να κάνουν λάθος».* Το γεγονός ότι πενήντα εκατομμύρια ή έξι δισεκατομμύρια άνθρωποι πιστεύουν κάτι δεν σημαίνει ότι είναι αληθινό. Μια παρανοϊκή σκέψη είναι ίδια με ένα δισεκατομμύριο παρανοϊκές σκέψεις, γιατί η παράνοια παραμένει παράνοια. Αυτός ο ασυμβίβαστος μη δυϊσμός είναι που κάνει τα *Μαθήματα Θαυμάτων* τόσο ριζοσπαστικά, διότι αποδεικνύουν ότι κάθε αντίληψη είναι ένα ψέμα, αφού ο εγγενής δυϊσμός της διαψεύδει την αλήθεια να την ενιαιότητας της γνώσης:

Οι νόμοι του Θεού δεν επικρατούν άμεσα σε έναν κόσμο που κυβερνά η αντίληψη, γιατί ένας τέτοιος κόσμος δεν θα μπορούσε να έχει δημιουργηθεί από το Νου για τον οποίο η αντίληψη δεν έχει κανένα νόημα.

Η αντίληψη βασίζεται στην επιλογή · η γνώση όχι. Η γνώση δεν έχει παρά έναν νόμο επειδή δεν έχει παρά έναν Δημιουργό. (K-25.III.2:1· 3:1-2)

(7:1-2) Τίποτα από ό,τι πιστεύει ο κόσμος δεν είναι αληθινό. Ο κόσμος είναι ένας τόπος του οποίου ο σκοπός είναι να γίνει το σπίτι εκείνων που ισχυρίζονται ότι δεν γνωρίζουν τον εαυτό τους, για να μπορούν να έρχονται και να αμφισβητούν αυτό που πραγματικά είναι.

«Τίποτα από ό,τι πιστεύει ο κόσμος δεν είναι αληθινό» διότι ο κόσμος βασίζεται σε μια απατηλή, παρανοϊκή σκέψη. Είναι άλλη μια αδιαμφισβήτητη δήλωση στην οποία θα έπρεπε να δώσετε ιδιαίτερη προσοχή, και στη συνέχεια να παρατηρήσετε με ποιον τρόπο θέλετε να απεμπολήσετε την αλήθεια της. Όλοι οι άνθρωποι αμφισβητούν «αυτό που πραγματικά είναι», όμως ο μόνος τρόπος που θα μπορούσαν να μάθουν την απάντηση είναι να απελευθερώσουν τις σκέψεις που είναι μέρος αυτού του κόσμου: το διαχωρισμό, την κρίση, την ιδιαιτερότητα και την ασθένεια. Αυτό που μένει είναι η βεβαιότητα της Επανόρθωσης που τους θυμίζει την Ταυτότητά τους. Επομένως ο κόσμος εξυπηρετεί έναν διαφορετικό σκοπό όταν επιλέγουν τη συγχώρεση της άγιας στιγμής, το μέσο για να θυμηθούν τον Εαυτό τους:

Υπάρχει ένας άλλος σκοπός σε αυτό τον κόσμο που το σφάλμα έφτιαξε, επειδή έχει έναν άλλο Κατασκευαστή ο Οποίος μπορεί να συμφιλιώσει τον στόχο του με τον σκοπό του Δημιουργού Του. Στην δική Του αντίληψη για τον κόσμο, όλα όσα γίνονται ορατά δικαιολογούν τη συγχώρεση και τη θέαση της τέλειας αναμαρτησίας. Τίποτα δεν προκύπτει που να μην αντιμετωπίζεται με άμεση και ολοκληρωτική συγχώρεση. Τίποτα δεν παραμένει ούτε μια στιγμή, για να κρύψει την αναμαρτησία που λάμπει αναλλοίωτη, πέρα από τις οικτρές προσπάθειες της ιδιαιτερότητας να την βγάλει από το νου, όπου πρέπει να βρίσκεται, για να φωτίζει το σώμα αντί γι' αυτόν. (K-25.III.5:1-4)

Έτσι ο κόσμος γίνεται μια τάξη στην οποία αναιρούμε ό,τι δίδαξε το εγώ, επιλέγοντας αντ' αυτού να μάθουμε από έναν διαφορετικό Δάσκαλο:

Το εγώ έφτιαξε τον κόσμο έτσι όπως τον αντιλαμβάνεται, αλλά το Άγιο Πνεύμα, ο νέος ερμηνευτής των όσων έφτιαξε το εγώ, βλέπει τον κόσμο ως διδακτικό εργαλείο για να σε φέρει σπίτι σου. (K-5.III.11:1)

(7:3) Και θα έρχονται και θα ξαναέρχονται μέχρι την ώρα που να γίνει αποδεκτή η Επανόρθωση, και μάθουν ότι είναι αδύνατον να αμφισβητείς τον εαυτό σου, και να μην έχεις επίγνωση του ποιος είσαι.

Αυτή η πρόταση θα ήταν πιο ξεκάθαρη αν προσθέταμε το *αδύνατον* στην τελική υποπρόταση: «και μάθουν ότι είναι αδύνατον να αμφισβητείς τον εαυτό σου, και ότι είναι *αδύνατον* να μην έχεις επίγνωση του ποιος είσαι». Με άλλα λόγια, το εγώ μας λέει ότι όχι μόνο είναι δυνατό, αλλά είναι βέβαιο ότι δεν γνωρίζουμε ποιοι είμαστε. Η Επανόρθωση μας λέει απλά ότι είναι αδύνατον να *μην* γνωρίσουμε τον Εαυτό μας, διότι αυτή είναι η πραγματικότητα. Η μνήμη του ποιοι είμαστε υπάρχει μέσα μας · απλά έχουμε αμυνθεί ενάντια σ' αυτήν. Όμως, περιμένει υπομονετικά την επιλέξουμε, καθώς επιστρέφουμε ξανά και ξανά μέχρι να κάνουμε την τελική επιλογή:

*… Εδώ, με το τέλος του ταξιδιού μπροστά σου, **βλέπεις** τον σκοπό του. Και εδώ είναι που επιλέγεις αν θα τον κοιτάξεις ή θα συνεχίσεις να περιπλανιέσαι, μόνο και μόνο για να επιστρέψεις για να επιλέξεις πάλι. (K-19.IV-Δ.10:7-8)*

(8:1) Μόνο η αποδοχή μπορεί να ζητηθεί από σένα, γιατί αυτό που είσαι είναι βέβαιο.

Δεν μας ζητείται να γίνουμε αυτό που είμαστε · μας ζητείται απλά να το αποδεχτούμε. Υπάρχει σημαντική διαφορά μεταξύ αυτών των δύο δηλώσεων. Όταν αφήσουμε τις παρεμβολές, όπως μας ζητείται συνεχώς να κάνουμε, αναπόφευκτα θα θυμηθούμε ποιοι είμαστε. Το κείμενο μας λέει:

Το εγώ αναλύει · το Άγιο Πνεύμα δέχεται. (K-11.V.13:1)

Έτσι ο Ιησούς ζητάει από εμάς να αποδεχθούμε την αλήθεια για τον εαυτό μας. Δεν χρειάζεται κατανόηση ούτε ανάλυση · μόνο απλά να την αποδεχθούμε.

(8:2-3) Είναι διαμορφωμένο μέσα στον άγιο Νου του Θεού, και στον δικό σου. Είναι τόσο υπεράνω από κάθε αμφιβολία και αμφισβήτηση που το να ρωτάς τι είναι, είναι και η μοναδική απόδειξη που χρειάζεται για να σου δείξει πως πιστεύεις την αντιφατικότητα ότι δεν γνωρίζεις αυτό που δεν γίνεται να μην γνωρίζεις.

Όταν αμφιβάλλεις και αμφισβητείς, επιβεβαιώνεις το διχασμένο σου νου. Όντως, στην πραγματικότητα επιβεβαιώνεις περισσότερα από αυτό, διότι αρνείσαι ότι έχεις έναν ορθό νου, έχοντας μόνο επίγνωση του εσφαλμένα νοούμενου εαυτού που μεταμορφώνεται σε έναν εγκέφαλο και ένα σώμα. Επιπλέον, όταν αμφισβητούμε, βεβαιώνουμε ότι η πραγματικότητα δεν είναι πραγματικότητα, διότι πιστεύουμε ότι με αυτά που την έχουμε αντικαταστήσει - το σύστημα της σκέψης μας και την ταυτότητά μας - μπορούν να κατανοηθούν και να εξηγηθούν. Όμως πάλι, εφόσον η Ταυτότητά μας βρίσκεται για πάντα μέσα στο Νου του Θεού, ο οποίος είναι ο δικός μας, χρειάζεται να γίνει αποδεκτή μόνο μέσα από την επιλογή ενάντια στην ψεύτικη ταυτότητα που μέχρι τώρα είχαμε κάνει πραγματικότητα για τον εαυτό μας.

(8:4) Είναι αυτή μία ερώτηση, ή μία δήλωση που αρνείται τον εαυτό της δηλώνοντας το;

Είναι το ίδιο θέμα που συζητήσαμε παραπάνω. Όλες οι ερωτήσεις είναι πραγματικά δηλώσεις που λένε ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικός, το οποίο επιβεβαιώνω τώρα μέσα από την «ερώτησή» μου.

(8:5) Ας μην επιτρέψουμε στους άγιους νόες μας να απορροφούνται από ανούσιους συλλογισμούς όπως αυτός.

Ο Ιησούς μας ζητά να μην προσπαθούμε να κατανοήσουμε ένα σύστημα σκέψης που δεν μπορεί να γίνει κατανοητό, ούτε να εξηγήσουμε αυτό που είναι ασύλληπτο. Αυτό σημαίνει επίσης ότι δεν πρέπει να προσπαθούμε να κατανοήσουμε την αλήθεια, η οποία είναι πέρα από τις δυνατότητές μας ως εγώ. Αυτό είναι το αγαπημένο θέμα των *Μαθημάτων Θαυμάτων* που επαναλαμβάνεται και στα τρία βιβλία · για παράδειγμα, αυτά τα αποσπάσματα αφορούν το εγώ και τη γνώση αντίστοιχα:

… Αυτό είναι όλος ο κόσμος του εγώ. Ένα τίποτα. Δεν έχει νόημα. Δεν υπάρχει. Μην προσπαθείς να τον καταλάβεις διότι, αν το κάνεις, πιστεύεις ότι μπορεί να γίνει κατανοητός κι επομένως είναι άξιος της εκτίμησης και της αγάπης σου. Αυτό θα δικαίωνε την ύπαρξή του, η οποία δεν μπορεί να δικαιολογηθεί. Δεν μπορείς να δώσεις νόημα σε αυτό που δεν έχει κανένα. Αυτό μπορεί να είναι μόνο μια παρανοϊκή προσπάθεια. (Κ-7.VI.11:4-11)

Αυτά τα μαθήματα θα οδηγήσουν στην γνώση, αλλά η γνώση η ίδια εξακολουθεί να βρίσκεται πέρα από τον σκοπό αυτών των μαθημάτων. Και δεν υπάρχει ανάγκη να προσπαθήσουμε να μιλήσουμε γι' αυτό που βρίσκεται πέρα από τα λόγια παντοτινά. Χρειάζεται να θυμόμαστε μόνο ότι όποιος πετύχει τον πραγματικό κόσμο, πέρα από τον οποίο η μάθηση δεν μπορεί να πάει, θα πάει πέρα από αυτόν αλλά με διαφορετικό τρόπο. Εκεί όπου τελειώνει η μάθηση εκεί αρχίζει ο Θεός, διότι η μάθηση τελειώνει μπροστά σε Αυτόν ο Οποίος είναι ολοκληρωμένος εκεί όπου αρχίζει, και όπου ***δεν υπάρχει*** *τέλος. Η λειτουργία μας δεν είναι να παραμείνουμε σε κάτι που δεν μπορούμε να πετύχουμε. Υπάρχουν πολλά ακόμα να μάθουμε. Πρέπει να πετύχουμε την ετοιμότητα για την γνώση. (Κ-18.IX.11)*

Ο Ιησούς με αυτόν τον τρόπο μας ενθαρρύνει να αποδεχθούμε την αλήθεια, χωρίς να προσπαθήσουμε να την καταλάβουμε.

(9:1) Έχουμε μια αποστολή εδώ.

Η αποστολή δεν είναι κάτι εξωτερικό. Είναι να αποδεχθούμε την Επανόρθωση, τη διόρθωση του νου μας όταν επιλέγουμε τον σωστό δάσκαλο. Ένας σημαντικός πειρασμός για τους μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι να μεταφράσουν το μη συγκεκριμένο μήνυμα της συγχώρεσης σε συγκεκριμένες και ιδιαίτερες αποστολές. Συνεπώς, είναι χρήσιμο να διατηρούμε σε επίγνωση αυτή τη συχνά αναφερόμενη και σημαντική πρόταση:

… Αυτά είναι μαθήματα για την αιτία και όχι για το αποτέλεσμα. (Κ-21.VII.7:8)

Η *αιτία* είναι ο νους, η αλλαγή του οποίου αποτελεί την δική μας αποστολή της συγχώρεσης. Το *αποτέλεσμα* είναι το σώμα ή τη συμπεριφορά, που δεν μας απασχολεί καθόλου. Θυμηθείτε επίσης, ότι μας ζητείται μόνο να επιλέξουμε το θαύμα, αφήνοντας το να επεκταθεί μέσα από εμάς προς το Άγιο Πνεύμα (Κ-16.II.1:3-6).

(9:2-3) Δεν ήρθαμε να ενισχύσουμε την τρέλα που κάποτε πιστεύαμε. Ας μην ξεχνάμε τον στόχο που έχουμε αποδεχτεί.

Ένα μέρος του νου μας αποδέχτηκε τον στόχο της αφύπνισης από το όνειρο, τον οποίο επιδιώκουμε να αρνηθούμε κάνοντας αυτόν τον κόσμο πραγματικό και πιστεύοντας ότι υπάρχει κάτι ιδιαίτερο για εμάς εδώ. Αυτή η ιδιαιτερότητα είναι μια πτυχή της τρέλας στην οποία αναφέρεται ο Ιησούς.

(9:4) Δεν είναι μόνο η δική μας ευτυχία που έχουμε έρθει να κερδίσουμε.

Το θέμα της ενιαιότητας κάνει ξανά την εμφάνισή του. Όπως λέει το προηγούμενο μάθημα: «Όταν θεραπεύομαι δεν θεραπεύομαι μόνο εγώ» (Εργ.137). Δεν μπορεί να είναι μόνο η ευτυχία *μου* που θέλω να κερδίσω εδώ. Αν θέλω να είμαι αληθινά ευτυχισμένος, πρέπει να επιθυμώ την ευτυχία όλων · αν θέλω να θυμάμαι την ταυτότητά μου ως άγιος Υιός του Θεού, αυτή πρέπει να περιλαμβάνει την αγιότητα όλων:

Μπορεί ακόμα να νομίζεις ότι δυσκολεύεσαι να καταλάβεις την αγιότητα, διότι δεν βλέπεις πώς μπορεί να επεκταθεί για να συμπεριλάβει τους πάντες. Και σου έχει ειπωθεί ότι πρέπει να συμπεριλαμβάνει τους πάντες για να ***είναι*** *άγια. (Κ-16.ΙΙ.1:1-2)*

(9:5-7) Αυτό που δεχόμαστε ως αυτό που είμαστε διακηρύσσει αυτό που πρέπει να είναι όλοι, μαζί με μας. Μην εγκαταλείψεις τους αδελφούς σου, γιατί έτσι εγκαταλείπεις τον εαυτό σου. Κοίταζέ τους με αγάπη, ώστε να γνωρίσουν ότι είναι μέρος δικό σου, και εσύ μέρος δικό τους.

Όταν δέχομαι την Επανόρθωση για τον εαυτό μου, η αγάπη και η ειρήνη στο νου μου επεκτείνονται αυτόματα στο νου όλων, διότι ο Υιός του Θεού είναι ένας. Τότε γίνομαι η υπενθύμισή του, ακριβώς όπως η δική μου ήταν ο Ιησούς, για την επιλογή που ζητά από όλους μας να κάνουμε. Η αγάπη και η ειρήνη λένε ότι μπορείτε να κάνετε την ίδια επιλογή που έκανα κι εγώ, διότι δεν θεραπεύομαι μόνος μου - η δική μου θεραπεία είναι η θεραπεία της Υιότητας. Σε αυτό το υπέροχο απόσπασμα του Πάσχα, ο Ιησούς συνοψίζει τα υπέροχα δώρα που προσφέρει η συγχώρεση σε εμάς και στους αδελφούς μας στο όνομά του:

Το Πάσχα δεν είναι η γιορτή του ***κόστους*** *της αμαρτίας, αλλά του* ***τέλους*** *της. Αν μπορείς να ρίξεις μια ματιά στο πρόσωπο του Χριστού πίσω από το πέπλο, κοιτάζοντας ανάμεσα στα κατάλευκα πέταλα των κρίνων που έχεις λάβει και δώσει ως δώρο, τότε θα δεις το πρόσωπο του αδελφού σου και θα το αναγνωρίσεις. Ήμουν ένας ξένος και με δέχτηκες μέσα, μην γνωρίζοντας ποιος ήμουν. Ωστόσο, χάρη στο δώρο των κρίνων θα γνωρίσεις. Στην συγχώρεσή σου προς αυτόν τον ξένο, ξένο προς εσένα και παρόλα αυτά αρχαίο Φίλο σου, βρίσκεται η απελευθέρωσή σου και η λύτρωσή σου μαζί με αυτόν. Η ώρα του Πάσχα είναι μια ώρα χαράς, και όχι θρήνου. Κοίταξε τον αναστημένο Φίλο σου και γιόρτασε την αγιότητα του μαζί με μένα. Διότι το Πάσχα είναι η ώρα για την σωτηρία σου, μαζί με την δική μου. (Κ-20.Ι.4)*

(10:1) Αυτό διδάσκει η Επανόρθωση, και αποδεικνύει ότι η Ενιαιότητα του Υιού του Θεού είναι απρόσβλητη από την πεποίθησή του ότι δεν γνωρίζει ποιος είναι.

Η Επανόρθωση διδάσκει πως οτιδήποτε πιστεύουμε ότι συνέβη δεν είχε κανένα αποτέλεσμα - η Ενιαιότητα του Υιού του Θεού δεν επηρεάστηκε καθόλου από τις δικές μας σκέψεις της κρίσης, της επίθεσης και της ιδιαιτερότητας. Η αποδοχή αυτού του χαρούμενου γεγονότος είναι το μόνο αληθινό νόημα της χαράς σε αυτόν τον κόσμο.

(10:2–11:3) Σήμερα αποδέξου την Επανόρθωση, όχι για να αλλάξεις την πραγματικότητα, παρά απλά για να δεχτείς την αλήθεια για τον εαυτό σου, και να συνεχίσεις τον δρόμο σου χαρμόσυνα μέσα στην χωρίς τέλος Αγάπη του Θεού. Μόνο αυτό μας ζητείται να κάνουμε. Μόνο αυτό θα κάνουμε σήμερα.

Πέντε λεπτά το πρωί και το βράδυ θα αφοσιωθούμε για να αφιερώσουμε το νου μας στην αποστολή μας για σήμερα. Αρχίζουμε με αυτή την ανασκόπηση του τι είναι η αποστολή μας:

Θα δεχτώ την Επανόρθωση για τον εαυτό μου.

Γιατί παραμένω έτσι όπως με δημιούργησε ο Θεός.

Να επαναλάβουμε ότι ο Ιησούς δεν μιλά για οτιδήποτε το εξωτερικό. Τίποτε στα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν πρέπει να λαμβάνεται σαν οδηγός για το πως θα έπρεπε να συμπεριφέρεστε. Είναι πάντα και μόνο ένας οδηγός για το τι πρέπει να σκέφτεστε ή ακόμα περισσότερο για το ποιον δάσκαλο πρέπει να επιλέξετε. Αφού δεν υπάρχει σώμα και κόσμος, γιατί ο Ιησούς να δίνει οδηγίες συμπεριφοράς; Η αποστολή μας είναι απλά να αλλάξουμε το νου μας, να δεχτούμε την Επανόρθωση για τον εαυτό μας. Έτσι αποδεχόμαστε την αλήθεια, με το να θυμόμαστε ότι παραμένουμε όπως μας δημιούργησε ο Θεός.

(11:4) Δεν έχουμε χάσει την γνώση που μας έδωσε ο Θεός όταν μας δημιούργησε όμοιους με Αυτόν.

Όπως μας λέει ο Ιησούς στο κείμενο, όταν χάνετε κάτι δεν σημαίνει ότι έχει χαθεί για πάντα · σημαίνει απλά ότι ξεχάσαμε πού να ψάξουμε:

*… Δεν έχεις καταχραστεί την δύναμη του Θεού, αλλά την **έχεις** χάσει. Ευτυχώς, όταν χάνεις κάτι δεν σημαίνει πως αυτό έχει χαθεί. Απλά σημαίνει ότι δεν θυμάσαι που είναι. Η ύπαρξή του δεν εξαρτάται από την ικανότητά σου να το αναγνωρίσεις, ούτε ακόμα και να το εντοπίσεις. Είναι δυνατόν να κοιτάς την πραγματικότητα χωρίς να κρίνεις και απλά να γνωρίζεις ότι είναι εκεί. (K-3.VI.9:2-6)*

Έτσι η μνήμη του Θεού μπορεί να χαθεί, όμως παραμένει στο νου μας. Απλώς ψάξαμε σε λάθος μέρος ψάχνοντας έξω από τον εαυτό μας - που είναι το απόφθεγμα του εγώ: *ψάξε αλλά μην βρίσκεις*. Αυτό το μάθημα, το βιβλίο εργασιών, τα *Μαθήματα Θαμάτων* τα ίδια - όλα είναι σχεδιασμένα για να μας εκπαιδεύσουν να κοιτάξουμε μέσα μας για να βρούμε αυτό που έχει κρύψει το εγώ: τη μνήμη του Εαυτού που ο Θεός δημιούργησε ως ένα μ' Αυτόν.

(11:5–12:1) Μπορούμε να την θυμηθούμε για όλους, γιατί στην δημιουργία όλοι οι νόες είναι ένα. Και μέσα στην μνήμη μας βρίσκεται η θύμηση του πόσο αγαπητοί είναι σ’ εμάς οι αδελφοί μας στην πραγματικότητα, πόσο ένα μέρος μας βρίσκεται σε κάθε νου, πόσο πιστοί έχουν παραμείνει σε εμάς, και πόσο τους περιέχει όλους η Αγάπη του Πατέρα μας.

Και με ευχαριστίες προς όλη την δημιουργία, στο Όνομα του Δημιουργού της και της Ενιαιότητάς Του με όλες τις πλευρές της δημιουργίας, επαναλαμβάνουμε την αφοσίωσή μας στον σκοπό μας σήμερα, κάθε ώρα, καθώς αφήνουμε κατά μέρος όλες τις σκέψεις που θα μας αποσπούσαν από τον ιερό μας στόχο.

Αυτός ο σκοπός έχει πρωταρχική σημασία στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Αν θέλω πραγματικά να θυμηθώ ποιος είμαι, εάν ειλικρινά θέλω να πιάσω το χέρι του Ιησού για να επιστρέψω στην εστία, πρέπει να θέσω στην άκρη όλες τις σκέψεις του εγώ που θα με απέτρεπαν από την επίτευξη αυτού του στόχου. Δεν μπορεί αυτό να το κάνει για μένα ο Ιησούς, διότι εγώ πρέπει να αφήσω αυτές τις σκέψεις με το να επιλέξω ενάντια στην αρχική μου απόφαση να εναντιωθώ στην Αγάπη του Θεού. Έτσι, καθώς διανύουμε τη μέρα μας, πρέπει πάντα να εστιάζουμε στους τρόπους με τους οποίους προσπαθούμε να αποσπάσουμε την προσοχή μας, για να μην πούμε ότι κάνουμε επίθεση σε αυτές τις στοργικές σκέψεις που υπάρχουν στο νου μας. Χρειάζεται να συνειδητοποιήσουμε ότι κάνουμε επίθεση σε αυτές επειδή φοβόμαστε τις συνέπειές τους: ότι στην παρουσία της αγάπης του Ιησού, ο ιδιαίτερος εαυτός μας θα χαθεί. Οι κρίσεις και οι επιθέσεις μας με αυτόν τον τρόπο μας προστατεύουν από το να χάσουμε αυτόν τον εαυτό με τον οποίο ταυτιζόμαστε και στον οποίο έχουμε προσκολληθεί.

Σημειώστε επίσης, την επανάληψη του θέματος της ενιαιότητας. Καθώς όλοι οι νόες είναι ένα στη δημιουργία, έτσι αυτή η ενιαιότητα πρέπει να υπάρχει επίσης και στην δική μας ορθά νοούμενη

συγχώρεση. *Όλοι* οι αδελφοί μας είναι αγαπητοί σε μας, διότι μέσα στην καθολική Ενιαιότητα του Υιού του Θεού είναι μέρος μας.

(12:2-3) Για αρκετά λεπτά άφησε το νου σου να καθαρίσει από όλους τους ανόητους ιστούς που έχει υφάνει ο κόσμος γύρω από τον άγιο Υιό του Θεού. Και μάθε πόσο εύθραυστες είναι οι αλυσίδες που φαίνεται ότι κρατούν την γνώση για τον εαυτό σου μακριά από την επίγνωσή σου, καθώς λες:

Οι «εύθραυστες αλυσίδες» είναι το εγωικό σύστημα σκέψης. Ένα σύστημα σκέψης αμαρτίας, μίσους, βασάνων και θανάτου δεν φαίνεται εύθραυστο, αλλά ισχυρό. Μόνο όταν κάνουμε ένα βήμα πίσω και το κοιτάξουμε με τα μάτια του Ιησού, μπορούμε να το δούμε όπως είναι πραγματικά - ένα σαθρό και ανίσχυρο πέπλο. Όταν κοιτάζουμε μέσα από τα κριτικά μάτια του εγώ, το σύστημα σκέψης της αμαρτίας φαίνεται τρομακτικά ισχυρό, αλλά όταν είμαστε έξω από το όνειρο μαζί με τον Ιησού, κοιτάζοντας πίσω σε αυτό, συνειδητοποιούμε ότι η αμαρτία δεν είχε κανένα αποτέλεσμα. Μέσα στο όνειρο φαίνεται να συμβαίνει το αντίθετο · όμως έξω από αυτό η ανυπαρξία του ονείρου εύκολα αναγνωρίζεται. Το ακόλουθο απόσπασμα επεξηγεί με όμορφο τρόπο την σημαντική διαφορά που υπάρχει μεταξύ της αντίληψης που έχει το εγώ και της αντίληψης που έχει ο Ιησούς για την αμαρτία, την διαφορά μεταξύ της ψευδαίσθησης και της αλήθειας:

Μπορεί πραγματικά να ειπωθεί ότι το εγώ έφτιαξε τον δικό του κόσμο πάνω στην ενοχή. Μόνο σε έναν τέτοιο κόσμο θα μπορούσαν τα πάντα να είναι αντεστραμμένα. Αυτή είναι η παράξενη ψευδαίσθηση που κάνει τα σύννεφα της ενοχής να φαίνονται βαριά και αδιαπέραστα. Η στερεότητα που φαίνεται να έχει η βάση αυτού του κόσμου βρίσκεται σε αυτήν. Διότι η αμαρτία έχει αλλάξει την δημιουργία από ιδέα του Θεού σε ένα ιδανικό που το εγώ θέλει · κυβερνά ένα κόσμο, φτιαγμένο από σώματα, δίχως νου και ικανό για απόλυτη φθορά και παρακμή. Αν αυτό είναι ένα λάθος, μπορεί πολύ εύκολα να ακυρωθεί από την αλήθεια. Κάθε λάθος μπορεί να διορθωθεί, αν αφεθεί στην κρίση της αλήθειας. (K-19.II.6:1-7)

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο είναι βασική μια σχέση με το Άγιο Πνεύμα ή με τον Ιησού για την εξάσκηση των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Χωρίς Αυτούς θα ήταν αδύνατο να δούμε χωρίς να κρίνουμε αυτό που κάνει το εγώ.

Κλείνουμε το μάθημα λέγοντας:

(12:4) ***Θα δεχτώ την Επανόρθωση για τον εαυτό μου,***

Γιατί παραμένω έτσι όπως με δημιούργησε ο Θεός.

Είναι χρήσιμο να έχετε κατά νου ότι εάν πραγματικά θέλετε να μάθετε αυτά τα μαθήματα, πρέπει να συνειδητοποιήσετε ότι η δημιουργία του Θεού είναι μία. Επομένως, οποιεσδήποτε σκέψεις σας διαχωρίζουν από οποιονδήποτε άλλον συνιστούν μια συνειδητά επιλεγμένη προσπάθεια να αρνηθείτε την Ταυτότητά σας. Εάν νομίζετε ότι η ευτυχία ή ο πόνος σας προέρχονται από έξω, αρνείστε την αρχή της Επανόρθωσης, το οποίο σημαίνει ότι δεν θέλετε να τη θυμάστε. Αυτό δεν είναι αμαρτία, αλλά ένα λάθος που διορθώνεται μόλις καταλάβετε ότι το κάνατε. Επομένως, χρειάζεται να γίνεστε ολοένα και πιο προσεκτικοί όταν οι ιδιαίτερες σας σκέψεις και πράξεις επιτίθενται στην Ενιαιότητα του Υιού του Θεού. Η ιδέα δεν είναι να νιώθετε ένοχοι για την ιδιαιτερότητά σας, αλλά να έχετε επίγνωση γι' αυτή. Ο σκοπός του Ιησού είναι να μας βοηθήσει να κάνουμε ακριβώς αυτό, γιατί κοιτάζοντας το εγώ μαθαίνουμε να δεχόμαστε την Επανόρθωση για τον εαυτό μας, ενθυμούμενοι την ένδοξη σκέψη ότι κατά τη διάρκεια της παραφροσύνης του εγώ παραμείναμε όπως μας δημιούργησε ο Θεός.

* *Απουσία από την Ευτυχία,* Second Edition, σελ. 234.

ΜΑΘΗΜΑ 140

Μόνο η σωτηρία μπορούμε να πούμε ότι θεραπεύει

Αυτό είναι ένα ενδιαφέρον μάθημα λόγω της χρήσης της λέξης θεραπεία. Εκτός από δύο σημεία στο κείμενο και μία φορά στο βιβλίο εργασιών, αυτό το μάθημα (και την επανάληψή του) είναι το μόνο μέρος στα *Μαθήματα Θαυμάτων* που εμφανίζεται. Ωστόσο, βρίσκουμε τη θεραπεία στα δύο βιβλιαράκια, στην *Ψυχοθεραπεία* και στο *Τραγούδι της Προσευχής*. Ως θεραπεία συνήθως θεωρείται κάτι που συμβαίνει στο σώμα. Οι ψυχοθεραπευτές μιλούν επίσης για τη θεραπεία του νου κάποιου, αν και ο τρόπος που κατανοούν το *νου* διαφέρει από των Μαθημάτων. Συνεπώς, η *θεραπεία* σχεδόν πάντα χρησιμοποιείται σε σχέση με κάτι που δεν πάει καλά σωματικά ή ψυχολογικά, και αυτή είναι η σημασία του εδώ - το πλαίσιο είναι η ασθένεια, αλλά το οικείο μήνυμα του μαθήματος είναι ότι η ασθένεια βρίσκεται πραγματικά στο νου. Επομένως, εάν θέλετε «θεραπευθείτε», πρέπει να θεραπεύσετε (ή να γιατρέψετε) το νου από τη σκέψη της ενοχής.

Αυτό το μάθημα ερευνά επίσης τη μαγεία, η οποία είναι έμμεσα αντίθετη με την θεραπεία. Η μαγεία είναι κάτι που προσφέρει το εγώ για να λύσει το πρόβλημα στο επίπεδο των συμπτωμάτων, πράγμα που σημαίνει ότι το πρόβλημα δεν λύνεται καθόλου. Η θεραπεία φέρνει το πρόβλημα στην πηγή του - την απόφαση που πήρε ο νους να είναι ένα εγώ.

Ένα άλλο σημαντικό θέμα σε αυτό το μάθημα είναι η πρώτη αρχή των θαυμάτων, ότι *δεν υπάρχει κανένας βαθμός δυσκολίας* ανάμεσά τους. Κάθε πρόβλημα είναι το ίδιο και έτσι τα συμπτώματα της ασθένειας - συναισθηματικά ή σωματικά, όσο οδυνηρή κι αν είναι η εμπειρία - δεν διαφέρουν μεταξύ τους. Σε αντίθεση με τον πρώτο νόμο του χάους του εγώ (K-23.II.2:3), δεν υπάρχει ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις.

(1:1-2) Η «θεραπεία» είναι μια λέξη που δεν ταιριάζει σε κανένα γιατρικό που ο κόσμος αποδέχεται σαν ευεργετικό. Αυτό που ο κόσμος αντιλαμβάνεται ως θεραπευτικό δεν είναι τίποτα άλλο από κάτι που θα κάνει το σώμα «καλύτερα».

Σε αυτή και την επόμενη πρόταση, ο Ιησούς αναφέρεται τόσο στο φυσικό όσο και στο ψυχολογικό σώμα. Πολλά πράγματα στον κόσμο μπορούν να ανακουφίσουν κάποια συμπτώματα, μερικές φορές, αλλά δεν μπορούν να θεραπεύσουν την αιτία. Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να αισθάνεστε ένοχοι όταν κάνετε μαγικά ή παίρνετε μέτρα για να βοηθήσετε το σώμα σας, αλλά ότι πρέπει να αποκαλείτε το φάρμακο με το σωστό του όνομα: *μαγικό*. Ωστόσο, η μαγεία δεν είναι αμαρτωλή, όπως έχουμε ήδη δει:

Όλα τα υλικά μέσα που δέχεσαι ως γιατρικά για τις σωματικές ασθένειες εισάγουν ξανά τις αρχές της μαγείας… Όμως, δεν συνεπάγεται πως η χρήση τέτοιων μέσων για διορθωτικούς σκοπούς είναι κάτι κακό. (K-2.IV.4:1,4)

Το θέμα είναι ότι η μαγεία δεν θα θεραπεύσει το νου, γιατί δεν θα σας ξυπνήσει από το όνειρο. Εντούτοις, μπορεί να είναι ένας ανακουφιστικός, μη απειλητικός τρόπος να συμπεριφερθείτε στον εαυτό σας ή στους άλλους. Ο Ιησούς σας ζητά να κατανοήσετε την ασθένεια του νου, έτσι ώστε η θεραπεία του νου - η συγχώρεση - να μπορεί να εφαρμοστεί οπουδήποτε και με όποιον τρόπο μπορεί να είναι χρήσιμη.

(1:3) Όταν προσπαθεί να θεραπεύσει το νου, δεν βλέπει κανένα διαχωρισμό από το σώμα, όπου πιστεύει ότι κατοικεί ο νους.

Ο Ιησούς δεν μιλά μόνο για την παραδοσιακή (και μη παραδοσιακή) ιατρική, αλλά και για τις παραδοσιακές (και μη παραδοσιακές) μορφές ψυχοθεραπείας.

(1:4-5) Άρα, οι μορφές θεραπείας απλά αντικαθιστούν την ψευδαίσθηση με μια άλλη ψευδαίσθηση. Μια μορφή πίστης στην αρρώστια παίρνει μια άλλη μορφή, κι έτσι ο ασθενής τώρα αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως καλά.

Έτσι, παραδείγματος χάριν, όταν έχετε πονοκέφαλο παίρνετε μια ασπιρίνη. Ο πονοκέφαλος υποχωρεί και νιώθετε καλύτερα. Δεν υπάρχει τίποτα κακό στο να αισθάνεστε καλύτερα σωματικά, όμως η πραγματική αιτία του πονοκεφάλου παραμένει - η απόφαση που πήρε ο νους να είναι άρρωστος, να κάνει την ενοχή αληθινή και να την προβάλλει στο σώμα. Ωστόσο, ενώ δεν υπάρχει τίποτα κακό στο να αισθάνεστε καλύτερα σωματικά, *υπάρχει* κάποιο λάθος γιατί πιστεύετε ότι το πρόβλημα θεραπεύεται, ενώ δεν θεραπεύεται. Αυτό εξασφαλίζει τη συνεχή επιβίωσή του στο νου, η οποία εξαρτάται από την προβολή σε σώματα με τη μορφή ασθένειας ή θυμού. Με την υποβόσκουσα αιτία να είναι άγνωστη, η προβολή φαίνεται να έχει μια δική της ζωή, η οποία είναι πέρα από τον έλεγχο του ατόμου που την προβάλλει. Αυτό διασφαλίζει ότι η προβολή θα συνεχιστεί αμείωτη, όπως και τα συμπτώματα με τη μία ή την άλλη μορφή: αντικαθιστώντας την ψευδαίσθηση με μια άλλη ψευδαίσθηση. Η επόμενη παράγραφος δίνει περισσότερες λεπτομέρειες πάνω σ' αυτό:

(2:1-3) Δεν έχει όμως θεραπευτεί. Απλά έβλεπε ένα όνειρο ότι ήταν άρρωστος, και στο όνειρό του βρήκε μια μαγική φόρμουλα για να τον κάνει καλά. Όμως, δεν ξύπνησε από το όνειρο, άρα ο νους του παραμένει ακριβώς όπως ήταν πριν.

Η ενοχή είναι ασφαλής μέσα στο νου. Τίποτα δεν τον έχει αλλάξει, το οποίο εξηγεί γιατί βιώνουμε το σώμα ως άρρωστο. Αυτό μας επιτρέπει να συμπεράνουμε ότι το πρόβλημα δεν βρίσκεται μέσα στο νου αλλά στο σώμα. Έτσι, η προσοχή μας στρέφεται στο να το κάνουμε να νιώθει καλύτερα, ενώ το έξυπνο εγώ επαναφέρει την δική μας χωρίς νου κατάσταση. Το πραγματικό πρόβλημα - η ενοχή του νου που προέρχεται από την απόφασή του να είναι διαχωρισμένος - ξεχνιέται. Αυτό σημαίνει ότι η αιτία της ασθένειας παραμένει και θα συνεχίσει να εμφανίζεται στο σώμα μέσω της προβολής - η υποκατάσταση των συμπτωμάτων του Φρόιντ: εάν δεν αναιρέσετε την αιτία, αυτή παραμένει για να δημιουργήσει άλλα συμπτώματα. Μπορεί να τα αναγνωρίσετε ή να μην τα αναγνωρίσετε ως τέτοια, αλλά όσο υπάρχει ενοχή, αναπόφευκτα θα δημιουργεί κάποια σκιά του εαυτού της - τα πολυάριθμα συμπτώματά μας.

(2:4-7) Δεν έχει δει το φως που θα τον ξυπνούσε και θα έδινε τέλος στο όνειρο. Τι διαφορά κάνει το περιεχόμενο του ονείρου στην πραγματικότητα; Κάποιος είτε κοιμάται ή ξυπνά. Δεν υπάρχει τίποτα ενδιάμεσο.

Αυτό είναι άλλο ένα παράδειγμα μίας δήλωσης Πρώτου Επιπέδου. Υπάρχει η αλήθεια και η ψευδαίσθηση, χωρίς να υπάρχει κάτι ενδιάμεσα. Δεν έχει σημασία τι συμβαίνει στον απατηλό κόσμο των ονείρων, διότι όλα είναι επινοημένα. Γι' αυτό *δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα*

θαύματα ή στη θεραπεία. Τα προβλήματα εμφανίζονται μέσα στο νου του ονειρευτή και αναιρούνται απλώς με την επιλογή ενός διαφορετικού δασκάλου. Το πρόβλημα είναι ο διαχωρισμός, ο οποίος οδηγεί στην ενοχή, που με τη σειρά του οδηγεί σε έναν φυσικό κόσμο και ένα φυσικό πρόβλημα. Η αιτία του διαχωρισμού αναιρείται όταν ζητάμε τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος για να αναγνωρίσουμε ότι δεν υπάρχει διαχωρισμός ή ενοχή, και επομένως κανένας φυσικός κόσμος, σώμα ή προβλήματα. Συνεπώς, η θεραπεία επιτυγχάνεται όταν συνειδητοποιήσουμε ότι όλα τα προβλήματα είναι ίδια:

Δεν είναι δυνατόν να υπάρχει βαθμός δυσκολίας στην θεραπεία διότι κάθε ασθένεια είναι ψευδαίσθηση. Είναι δυσκολότερο να διαλύσεις την πίστη του παράφρονα σε μια πιο μεγάλη ψευδαίσθηση αντί σε μια μικρότερη; Θα συμφωνήσει αυτός πιο γρήγορα στην ανυπαρξία μιας δυνατότερης φωνής που ακούει από ότι μιας απαλότερης; Θα αποδιώξει πιο εύκολα μια ψιθυριστή εντολή να σκοτώσει από ότι μια δυνατή; Και μήπως ο αριθμός των δίκρανων που κουβαλάνε οι διάβολοι που βλέπει επηρεάζουν την αξιοπιστία της αντίληψής του; Ο νους του τους έχει κατηγοριοποιήσει ως πραγματικούς, άρα είναι πραγματικοί γι' αυτόν. Όταν συνειδητοποιήσει ότι είναι όλα ψευδαισθήσεις θα εξαφανιστούν. Το ίδιο συμβαίνει και με την θεραπεία. Οι ιδιότητες των ψευδαισθήσεων που φαίνεται ότι τις κάνουν διαφορετικές στην πραγματικότητα είναι άσχετες, διότι οι ιδιότητές τους είναι το ίδιο ψευδαισθητικές όσο κι αυτές. (Εγχ.-8.5)

Έτσι το φως της Επανόρθωσης - η παρουσία του Αγίου Πνεύματος στο νου που ονειρεύεται - μας αφυπνίζει από τα απατηλά όνειρα της ασθένειας του εγώ.

(3:1) Τα χαρούμενα όνειρα που φέρνει το Άγιο Πνεύμα είναι διαφορετικά από τα όνειρα του κόσμου, όπου απλά κάποιος ονειρεύεται ότι είναι ξύπνιος.

Τα χαρούμενα όνειρα δεν έχουν καμία σχέση με έναν πιο ωραίο κόσμο. Είναι τα όνειρα της συγχώρεσης, που αναιρούν τα δυστυχισμένα εγωικά όνειρα της επίθεσης και της ενοχής. Έτσι διορθώνουν με χαρά τις σκέψεις που κάνει ο νους του διαχωρισμού με το να μας υπενθυμίζουν τα κοινά συμφέροντα που έχουμε με την Υιότητα.

(3:2) Τα όνειρα που η συγχώρεση αφήνει το νου να αντιληφθεί δεν συνεπάγονται μια άλλη μορφή ύπνου, έτσι ώστε ο ονειρευτής να ονειρεύεται ένα άλλο όνειρο.

Η συγχώρεση αναιρεί τις ψευδαισθήσεις, παρόλο που η ίδια είναι μια ψευδαίσθηση επειδή συγχωρεί αυτό που δεν συνέβη ποτέ. Έχουμε ήδη δει ότι σε αντίθεση με άλλες ψευδαισθήσεις, η συγχώρεση δεν γεννά περαιτέρω ψευδαισθήσεις, όπως κάνουν οι εγωικοί φαύλοι κύκλοι ενοχή-επίθεση και επίθεση-άμυνα. Ο απώτερος σκοπός της συγχώρεσης είναι να μας αφυπνίσει από το όνειρο, σε αντίθεση με τον σκοπό που έχει το εγώ να μας κρατά κοιμισμένους. Οι εγωικές ψευδαισθήσεις της επίθεσης και του διαχωρισμού έχουν ως λόγο ύπαρξής τους να διατηρήσουν την αμαρτία πραγματική, όμως για να τη βλέπουν στους άλλους. Αυτή η προβολή αποτελεί την ουσία των ονείρων του μίσους που υπάρχουν στον κόσμο, προστατεύει τα εγωικά όνειρα της ενοχής που είναι κρυφά (βλ. Κ-27.VII.11:6-12:2).

(3:3) Τα χαρούμενα όνειρά Του είναι οι προάγγελοι της αυγής της αλήθειας μέσα στο νου.

Τα χαρούμενα όνειρα της συγχώρεσης και της θεραπείας είναι προάγγελοι της αλήθειας, που προμηνύουν την ανατολή της με το να προετοιμάσουν το νου μας γι' αυτήν. Τα χαρούμενα όνειρα ανακοινώνουν την αλήθεια · αλλά από μόνα τους δεν είναι η αλήθεια. Η υπέροχη ενότητα «Οι Κήρυκες της Αιωνιότητας» περιγράφει τη λειτουργία της άγιας σχέσης:

… Κάθε θαύμα ένωσης είναι ένας ισχυρός προάγγελος της αιωνιότητας. Όλοι όσοι έχουν ένα και μοναδικό σκοπό ενοποιημένο και βέβαιο, δεν μπορεί να φοβούνται. Όποιος μοιράζεται αυτόν τον σκοπό με κάποιον δεν μπορεί παρά να είναι ένα μαζί του.

Κάθε προάγγελος της αιωνιότητας τραγουδά για το τέλος της αμαρτίας και του φόβου. Ο κάθε ένας τους μιλά μέσα στον χρόνο για αυτό που βρίσκεται πολύ πέρα από τον χρόνο. Δύο φωνές που υψώνονται μαζί καλούν τις καρδιές όλων, για να τις αφήσουν να κτυπούν ως ένα. Και μέσα σε αυτόν τον ένα χτύπο της καρδιάς διακηρύσσεται η ενότητα της αγάπης και καλωσορίζεται. (K-20.V.1:6-2:4)

Με αυτόν τον τρόπο η συγχώρεση, η αντανάκλαση της αλήθειας του ορθού νου, μας φέρνει στην αιωνιότητα.

(3:4-5) Οδηγούν από τον ύπνο σε απαλό ξύπνημα, έτσι ώστε τα όνειρα να τελειώσουν. Κι έτσι θεραπεύουν για όλη την αιωνιότητα.

«Θεραπεύουν για όλη την αιωνιότητα» επειδή αναιρούν την αιτία του χρόνου - την ενοχή - στην πηγή της. Η μαγεία αναιρεί τη φαινομενική αιτία χώρια από την πηγή της · δηλ. τον κόσμο ή το σώμα. Το θαύμα, από την άλλη πλευρά, στρέφει απαλά την προσοχή μας στην αληθινή ασθένεια του νου - την απόφαση που πήρε υπέρ της ενοχής - και έτσι μας επιτρέπει να κάνουμε τη σωστή επιλογή για να την αναιρέσουμε - να συγχωρέσουμε:

Μην φοβάσαι, παιδί μου, παρά άφησε τον κόσμο σου να φωτιστεί απαλά από τα θαύματα. Και ενώσου με τον αδελφό σου εκεί όπου το μικρό χάσμα φαινόταν να στέκεται ανάμεσα σε σένα και αυτόν. Και έτσι η αρρώστια θα φαίνεται τώρα χωρίς αιτία. Το όνειρο της θεραπείας βρίσκεται στην συγχώρεση, και σου δείχνει ευγενικά ότι ποτέ δεν αμάρτησες. Το θαύμα δεν θα άφηνε καμία απόδειξη της ενοχής να σου φέρνει μαρτυρίες για κάτι που ποτέ δεν υπήρξε. Και στην αποθήκη σου θα φτιάξει ένα χώρο καλωσορίσματος για τον Πατέρα σου και τον Εαυτό σου. (K-28.III.8:1-6)

(4:1) Η Επανόρθωση θεραπεύει με βεβαιότητα, και γιατρεύει κάθε αρρώστια.

Η Επανόρθωση θεραπεύει και γιατρεύει γιατί αναιρεί την ενοχή. Η λέξη *γιατρεύει* χρησιμοποιείται συγκεκριμένα εδώ επειδή τη συσχετίζουμε αμέσως με το σώμα, μια λανθασμένη συσχέτιση που τώρα, φέρνοντάς την στην επίγνωση, μπορεί να διορθωθεί.

(4:2) Γιατί ο νους που κατανοεί ότι η αρρώστια δεν μπορεί να είναι τίποτα παρά ένα όνειρο δεν εξαπατάται από τις μορφές που μπορεί να πάρει αυτό το όνειρο.

Ένα θέμα που επαναλαμβάνεται στα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι ότι δεν πρέπει να μας εξαπατούν τα μάτια μας. Όπως γνωρίζετε, δεν σας ζητείται να αρνηθείτε ότι υπάρχει κόσμος, ούτε ότι οι άνθρωποι υποφέρουν · αλλά ότι δεν χρειάζεται να αφήσετε την ταλαιπωρία που εμφανίζεται να αφαιρέσει την ηρεμία του νου σας. *Είναι* εφικτό να είσαι σε αυτόν τον κόσμο και να μην επηρεάζεσαι από αυτόν, αλλά αυτό απαιτεί σκληρή δουλειά και επαγρύπνηση. Αυτή η επιμονή ανταμείβεται όταν συνειδητοποιείτε ότι η ταυτότητά σας δεν είναι αυτού του κόσμου. Έτσι βλέπετε τον πόνο και τον υπηρετείτε με αγάπη, αν και δεν εξαπατάστε από αυτόν. Γνωρίζοντας ότι η πραγματικότητά σας είναι έξω από το όνειρο, παραμένετε έξω από το όνειρο της ασθένειας κάποιου άλλου. Μη ενισχύοντάς το, γίνεστε ένα όργανο θεραπείας, διότι αποδεικνύετε ότι η ειρήνη του Υιού του Θεού είναι ακλόνητη από τα όνειρα της ασθένειας:

… Όταν αποδεχτείς ένα θαύμα, δεν προσθέτεις το δικό σου όνειρο του φόβου σε αυτό που ήδη ονειρεύεσαι. Χωρίς υποστήριξη, το όνειρο θα ξεθωριάσει χωρίς αποτελέσματα. Γιατί η υποστήριξή σου είναι που το ενδυναμώνει.

Κανένας νους δεν αρρωσταίνει μέχρι κάποιος άλλος νους να συμφωνήσει ότι είναι διαχωρισμένοι. Άρα είναι κοινή τους απόφαση να είναι άρρωστοι. Εάν αρνηθείς να συμφωνήσεις και αποδεχτείς τον ρόλο που παίζεις στο να καταστήσεις την ασθένεια πραγματική, τότε ο άλλος νους δεν μπορεί να προβάλλει την ενοχή του χωρίς την δική σου βοήθεια να τον αφήσεις να αντιληφθεί τον εαυτό του ως διαχωρισμένο και χωριστά από εσένα. Έτσι το σώμα δεν γίνεται αντιληπτό σαν άρρωστο από τους νόες και των δύο σας από ξεχωριστές οπτικές γωνίες. Η ένωση με το νου κάποιου αδελφού σου εμποδίζει την αιτία της αρρώστιας και των αποτελεσμάτων που αντιλαμβάνεσαι. Η θεραπεία είναι το αποτέλεσμα νοών που ενώνονται, όπως η ασθένεια προέρχεται από νόες που διαχωρίζονται. (Κ-28.III.1:6-2:6)

Το θαύμα είναι το μέσο που χρησιμοποιεί ο Ιησούς για να θεραπεύσει το δικό μας νου και των αδελφών μας από την ενοχή. Έτσι, σε άλλα σημεία μιλά για το «θαύμα της θεραπείας» (π.χ., Κ-28.IV.10:9· Εγχ-22.4:4).

(4:3) Καμία αρρώστια δεν μπορεί να έρθει εκεί όπου απουσιάζει η ενοχή, γιατί η αρρώστια είναι μια άλλη μορφή ενοχής.

Είναι μια πολύ ξεκάθαρη δήλωση. Η αρρώστια είναι ενοχή - χωρίς ενοχή, δεν υπάρχει ασθένεια. Μπορεί να υπάρξει κάποια εμφάνιση ασθένειας από πλευράς σωματικών ή ψυχολογικών συμπτωμάτων, αλλά χωρίς ενοχή, εσείς, ως νους, δεν θα βιώσετε τον εαυτό σας ως άρρωστο. Η αρρώστια είναι ενοχή. Τελεία και παύλα. Δεν καθορίζεται από τη *μορφή* ή το σύμπτωμα, αλλά από το *περιεχόμενο* της ενοχής το οποίο προβάλλεται στο σώμα. Πουθενά δεν αναφέρεται αυτό πιο αναλυτικά από ό,τι στο βιβλιαράκι της Ψυχοθεραπείας:

Μόλις δεις τον Υιό του Θεού ως ένοχο, η ασθένεια γίνεται αναπόφευκτη. Την έχεις ζητήσει και θα την λάβεις. Και όλοι αυτοί που ζητούν την ασθένεια έχουν τώρα καταδικάσει τους εαυτούς τους να ψάχνουν γιατρικά που δεν μπορούν να βοηθήσουν, διότι η πίστη τους είναι στην ασθένεια και όχι στην σωτηρία… Η ασθένεια μπορεί να είναι μόνο η σκιά της ενοχής, αλλόκοτη και άσχημη εφόσον μιμείται τη δυσμορφία. Αν κάποια δυσμορφία ιδωθεί ως πραγματική, τι άλλο θα μπορούσε να είναι η σκιά της εκτός από δύσμορφη;

Η κάθοδος στην κόλαση ακολουθεί βήμα-βήμα μια αναπόφευκτη πορεία, μόλις παρθεί η απόφαση ότι η ενοχή είναι πραγματική. Η ασθένεια και ο θάνατος και η δυστυχία τώρα προχωρούν αμείλικτα στην γη σε αποφασιστικά κύματα, κάποιες φορές μαζί και κάποιες σε θλιβερή διαδοχή. (Ψ-2.IV.2:1-3,6-7· 3:1-2)

Μόλις το πρόβλημα καθοριστεί, η λύση ακολουθεί φυσικά, όπως βλέπουμε τώρα:

(4:4-7) Η Επανόρθωση δεν θεραπεύει τους αρρώστους, γιατί αυτό δεν είναι θεραπεία. Αφαιρεί την ενοχή που κάνει την αρρώστια δυνατή. Και αυτό είναι πραγματικά θεραπεία. Γιατί τώρα η αρρώστια έχει φύγει, και τίποτα δεν έχει απομείνει στο οποίο να μπορεί να επιστρέψει.

Και πάλι, δεν θα μπορούσε κάποιος να ζητήσει μια πιο ξεκάθαρη δήλωση στα *Μαθήματα Θαυμάτων* για τη φύση της ασθένειας και της θεραπείας. Η Επανόρθωση δεν αλλάζει το σύμπτωμα, δεν μεγαλώνει ξανά ένα μέλος του σώματος, ούτε θεραπεύει ένα άρρωστο όργανο, διότι αυτό δεν είναι κάποια θεραπεία. Απλώς «αφαιρεί την ενοχή που κάνει την αρρώστια δυνατή» και δεν δίνει προσοχή στο σύμπτωμα. Αντίθετα, μέσω του θαύματος, η Επανόρθωση αφαιρεί την αιτία της ασθένειας. Θυμόμαστε αυτά τα σημαντικά λόγια:

Το θαύμα δεν κάνει τίποτα. Το μόνο που κάνει είναι να καταργεί. Και έτσι ακυρώνει την παρέμβαση σε αυτό που έχει ήδη γίνει. Δεν προσθέτει, παρά απλά αφαιρεί. Και αυτό που αφαιρεί έχει εδώ και καιρό φύγει, αλλά με το να παραμένει στην μνήμη φαίνεται να έχει άμεσα αποτελέσματα… Το

θαύμα δεν δείχνει παρά μόνο ότι το παρελθόν έχει φύγει, και ότι αυτό που αληθινά έχει φύγει δεν έχει επιπτώσεις. Η ενθύμηση κάποιας αιτίας, μόνο ψευδαισθήσεις της παρουσίας της μπορεί να παράγει, όχι αποτελέσματα.

Όλες οι επιπτώσεις της ενοχής δεν υπάρχουν πια. Γιατί η ενοχή έχει φύγει. Στο πέρασμά της έφυγαν και οι συνέπειές της, καθώς έμειναν χωρίς την αιτία τους. (K-28.I.1:1-5,8-9· 2:1-3)

Τα συμπτώματα δεν είναι παρά το *αποτέλεσμα* της ενοχής που είναι η αιτία τους. Αυτό έχει νόημα μόνο όταν θυμόμαστε ότι το σώμα δεν υπάρχει έξω από το νου. Πράγματι, δεν υπάρχει καθόλου. Επιπλέον, ο νους δεν βρίσκεται στο σώμα. Η ασθένεια λοιπόν, είναι η σκέψη της ενοχής του νου, η σκιά της αμαρτίας που πιστεύουμε ότι μας διαχώρισε από την Αγάπη του Θεού, και η Επανόρθωση αντιπροσωπεύει τη διορθωμένη επιλογή μας υπέρ του Αγίου Πνεύματος, η οποία αναιρεί το διαχωρισμό, την ενοχή και την επίθεση, και επομένως την ασθένεια. Χωρίς ενοχή, δεν έχει μείνει τίποτα άλλο στο οποίο να μπορεί να επιστρέψει η ασθένεια.

(5:1) Ειρήνη σε σένα που έχεις θεραπευτεί μέσα στον Θεό, και όχι μέσα στα ανούσια όνειρα.

«Η ειρήνη θα είναι δική σου όταν με δεχτείς ως δάσκαλό σου», λέει ο Ιησούς, «επειδή εγώ είμαι η ειρήνη του Θεού». Την ειρήνη αυτή δεν την θα βρούμε μέσα στα ανούσια όνειρα του κόσμου της ιδιαιτερότητας, όπου θεωρείται ότι βρίσκονται τα προβλήματα και οι θεραπείες μας.

(5:2) Γιατί η θεραπεία πρέπει να έρχεται από την αγιότητα, και η αγιότητα δεν μπορεί να βρεθεί εκεί όπου η αμαρτία αγαπιέται.

Η αγιότητα βρίσκεται μέσα στον ορθό μας νου, η αμαρτία στον εσφαλμένο μας. Το σημείο που εστιάζουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι πάντα και μόνο στο νου. Η θεραπεία έρχεται όταν απομακρύνομαι από το εγώ και πηγαίνω προς το Άγιο Πνεύμα, τη μνήμη της αγιότητάς μου ως Χριστός. Όταν επιλέγω την αμαρτία και τα αποτελέσματά της - την ενοχή, το φόβο, την επίθεση, την ασθένεια και το θάνατο - επιβεβαιώνω ότι δεν θέλω την αγιότητα. Η σημαντική λέξη εδώ είναι το *αγαπιέται*: λατρεύω την αμαρτία, τη λατρεύω και την υπεραγαπάω · την καλωσορίζω στο νου μου και δεν θέλω να την αφήσω να φύγει, την κρατώ σφιχτά γιατί διασφαλίζει την ατομικότητά μου. Στην παρουσία της αγιότητας αυτός ο διαχωρισμένος εαυτός φεύγει, και έτσι η αμαρτία είναι ο προστάτης και η ασπίδα του εγώ μου. Αλλά αφήνω την αμαρτία να φύγει, και να εμφανιστεί το τραγούδι της αγιότητας του Ουρανού:

Εκεί που κάποτε αντιλαμβανόσουν την αμαρτία θα ανατείλει ένας κόσμος που θα γίνει ο βωμός της αλήθειας, όπου εσύ θα ενωθείς με τα φώτα του Ουρανού, και θα τραγουδήσεις το τραγούδι τους της ευγνωμοσύνης και της δόξας. Και καθώς θα έρχονται προς εσένα για να ολοκληρωθούν, έτσι κι εσύ θα πηγαίνεις μαζί τους. Γιατί κανένας δεν ακούει το τραγούδι του Ουρανού παραμένοντας χωρίς φωνή που να προσθέτει την δύναμή της στο τραγούδι, και να το κάνει ακόμα πιο γλυκό. Και ο καθένας συμμετέχει τραγουδώντας στον βωμό που αναδύθηκε μέσα στο μικρό σημείο που η αμαρτία διακήρυσσε ότι ήταν δικό της. Και αυτό που ήταν ελάχιστο μεγάλωσε και έγινε ένα τραγούδι τόσο μεγαλειώδες με το οποίο το σύμπαν ενώθηκε με μια μόνο φωνή. (K-26.IV.5)

(5:3-4) Ο Θεός κατοικεί σε ιερούς ναούς. Δεν μπαίνει εκεί που έχει εισέλθει η αμαρτία.

Αυτοί οι ιεροί ναοί είναι οι νόες μας, γατί ο Ιησούς δεν μιλάει για κάποιο κτίριο. Ο Θεός δεν «μπαίνει εκεί που έχει εισέλθει η αμαρτία», λόγω της αρχής ή ο ένας ή ο άλλος. Όπως είδαμε στο τέλος της δεύτερης παραγράφου: «Κάποιος είτε κοιμάται ή ξυπνά. Δεν υπάρχει τίποτα ενδιάμεσο». Υπάρχει είτε αγιότητα είτε ανιερότητα, η παρουσία του Θεού ή η απουσία Του, και πάντα επιλέγουμε ή το ένα ή το άλλο. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* μας βοηθούν να καταλάβουμε το γιατί: είτε κολλάμε στον ατομικό μας εαυτό, ή είμαστε πρόθυμοι να δεχτούμε ότι αυτός ο εαυτός δεν μας

κάνει ευτυχισμένους. Ο εξαπατημένος νους μας το πιστεύει, διότι η αμαρτία της ατομικότητας αποκλείει τον Θεό και την Ενιαιότητά Του, γίνεται κριτής της αλήθειας και καθιερώνει τον εαυτό μας ως πραγματικό:

… Το να αμαρτάνεις σημαίνει να παραβιάζεις την πραγματικότητα, και να πετυχαίνεις. Η αμαρτία είναι η διακήρυξη ότι η επίθεση είναι πραγματική και ότι η ενοχή είναι δικαιολογημένη. Υποθέτει ότι ο Υιός του Θεού είναι ένοχος, κι έτσι έχει πετύχει να χάσει την αθωότητά του και να κάνει τον εαυτό του κάτι που ο Θεός δεν δημιούργησε. Έτσι η δημιουργία δεν θεωρείται αιώνια, και η Θέληση του Θεού είναι ανοιχτή στην αντίθεση και στην ήττα. Η αμαρτία είναι η μεγάλη ψευδαίσθηση στην βάση της μεγαλοσχημοσύνης του εγώ. Διότι ο Θεός ο Ίδιος αλλάζει με αυτήν, και καθίσταται ατελής. (Κ-19.ΙΙ.2:2-7)

… Αν η αμαρτία είναι πραγματική, τότε ούτε ο Θεός ούτε εσύ είστε πραγματικοί… Και ο Θεός και η δημιουργία Του φαίνονται χώρια και παραγκωνισμένοι. Διότι η αμαρτία θέλει να αποδείξει ότι αυτό που ο Θεός δημιούργησε άγιο δεν μπορεί να επικρατήσει επάνω της, ούτε να παραμείνει το ίδιο ενώπιον της δύναμης της αμαρτίας. (Κ-19.ΙΙΙ.6:1· 7:4-5)

(5:5) Ωστόσο, δεν υπάρχει μέρος που Αυτός να μην βρίσκεται.

Άλλη μια δήλωση της αρχής της Επανόρθωσης: Δεν υπάρχει τίποτα έξω από το Νου του Θεού. Μέσα στο όνειρο υπάρχουν πράγματι μέρη όπου ο Θεός απουσιάζει, διότι ο κόσμος φτιάχτηκε να είναι ένα μέρος όπου ο Θεός *θα* απουσίαζε, όπως θα δούμε αργότερα:

… ο κόσμος ήταν προορισμένος να είναι ένας τόπος όπου ο Θεός δεν θα μπορούσε να εισέλθει… (Εργ. Τι Είναι Ο Κόσμος; 2:4)

(5:6-7) Επομένως, η αμαρτία δεν μπορεί να έχει εστία όπου να μπορεί να κρυφτεί από την ευεργεσία Του. Δεν υπάρχει μέρος που να μην βρίσκεται η αγιότητα, και κανένα μέρος που να μπορούν να κατοικήσουν η αμαρτία και η αρρώστια.

Και πάλι, υπάρχει τέτοιο μέρος μέσα στο όνειρο. Όμως από την οπτική γωνία του Ιησού - έξω από το όνειρο, στην οποία μας προσκαλεί να έρθουμε - δεν υπάρχει κανένα μέρος που ο Θεός να είναι απών γιατί ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ · δεν υπάρχει μέρος έξω από τον Ουρανό γιατί δεν θα μπορούσε να υπάρχει τίποτα έξω από την ολότητα και την Πληρότητα του Θεού. Σίγουρα, είμαστε ελεύθεροι να πιστεύουμε στα είδωλα της ιδιαιτερότητας του εγώ, αλλά η πεποίθηση είναι ένα άθλιο υποκατάστατο της γνώσης και δεν μπορεί πραγματικά να την αντικαταστήσει:

Πού βρίσκεται ένα είδωλο; Πουθενά! Μπορεί να υπάρχει χάσμα σε αυτό που είναι άπειρο, ένα μέρος όπου ο χρόνος μπορεί να διακόψει την αιωνιότητα; Ένα μέρος σκότους τοποθετημένο εκεί όπου όλα είναι φως, ένας ζοφερός προθάλαμος διαχωρισμένος από αυτό που είναι ατελεύτητο δεν μπορεί να υπάρχει πουθενά. Ένα είδωλο είναι πέρα από το μέρος όπου ο Θεός τοποθέτησε όλα τα πράγματα για πάντα, και δεν άφησε χώρο για να υπάρχει τίποτα άλλο εκτός από την Θέλησή Του. Ένα είδωλο δεν είναι τίποτα και δεν υπάρχει πουθενά, ενώ ο Θεός είναι τα πάντα και βρίσκεται παντού. (Κ-29.VIII.7)

(6:1) Αυτή είναι η σκέψη που θεραπεύει.

Εδώ αναφέρεται στην προηγούμενη παράγραφο στις προτάσεις από 5 έως την 7. Η σκέψη που θεραπεύει είναι η αρχή της Επανόρθωσης που λέει ότι δεν υπάρχει τίποτα έξω από τον Θεό. Έτσι οι σκέψεις της αμαρτίας και της ενοχής, του πόνου και της ασθένειας, ξεθωριάζουν μέσα στο τίποτα από όπου προήλθαν (Εγχ-13.1:2).

(6:2-3) (Η σκέψη της Επανόρθωσης) **Δεν κάνει διακρίσεις ανάμεσα σε αναλήθειες. Ούτε αναζητά να θεραπεύσει αυτό που δεν είναι άρρωστο, αδιαφορώντας για το πού βρίσκεται η ανάγκη για θεραπεία.**

Η Επανόρθωση γνωρίζει πού βρίσκεται η ανάγκη για θεραπεία, και έτσι δεν επιδιώκει να θεραπεύσει το σώμα. Ωστόσο, όσο ταυτιζόμαστε με το σώμα, πιστεύουμε ότι η ανάγκη για θεραπεία βρίσκεται οπουδήποτε εκτός από το νου. Γι' αυτό ο Ιησούς μας συμβουλεύει:

… μην αναζητάς να αλλάξεις τον κόσμο, παρά επέλεξε να αλλάξεις το νου σου για τον κόσμο. (K-21.εισ.1:7)

Σε αυτό το πλαίσιο θα μπορούσαμε να πούμε: «Μην ε αναζητάς να θεραπεύσεις το άρρωστο σώμα, παρά επέλεξε να αλλάξεις το νου σου για το άρρωστο σώμα». Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι το φυσικό σύμπτωμα - όπως καθετί σε αυτόν τον κόσμο - είναι μια κόκκινη σημαία και χρειαζόμαστε τον Ιησού να μας διδάξει ότι αυτό που αντιλαμβανόμαστε και βιώνουμε στο σώμα μας ή στο σώμα του άλλου είναι μια σκιά της απόφασης που πήρε ο νους να είναι άρρωστος. Είδαμε πρόσφατα ότι η σωματική ή ψυχολογική ασθένεια μιμείται τη δυσμορφία (Ψ-2.IV.2:6). Η ασθένεια, ως μια σκιά της δυσμορφικής σκέψης της ενοχής, λέει επομένως ότι δεν είμαι όπως με δημιούργησε ο Θεός, διότι είμαι ένας διαχωρισμένος και περιορισμένος εαυτός. Εφόσον η ενοχή είναι μία, μία πρέπει να είναι και η αρρώστια, γι' αυτό δεν μπορεί να υπάρχουν «διακρίσεις ανάμεσα στις μη πραγματικότητες»: η ενοχή είναι ενοχή · η ψευδαίσθηση είναι ψευδαίσθηση.

(6:4-7) Δεν είναι μαγεία. Είναι απλά μία έκκληση στην αλήθεια, που δεν γίνεται να αποτύχει να θεραπεύσει για πάντα. Δεν είναι μία σκέψη που κρίνει μία ψευδαίσθηση ανάλογα με το μέγεθός της, την φαινομενική της βαρύτητα, ή οτιδήποτε έχει σχέση με την μορφή που παίρνει. Απλά εστιάζει σε αυτό που είναι, και γνωρίζει ότι καμιά ψευδαίσθηση δεν μπορεί να είναι αληθινή.

Θα το ξαναπούμε, *δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα*. Όλα τα σφάλματα είναι ίδια - η παρανυχίδα ή ο καρκίνος, η ψιλό-διαφωνία ή ο πυρηνικός πόλεμος. Είναι ίδια επειδή το απατηλό τους περιεχόμενο της ενοχής είναι το ίδιο. Δεν είναι κάτι που συμβαίνει μέσα στο όνειρο και δεν μας ζητείται να αρνηθούμε τις εμπειρίες μας εκεί. Ωστόσο, ο Ιησούς μας ζητά να κρατήσουμε το χέρι του, ώστε να μας οδηγήσει απαλά έξω από το όνειρο για να δούμε τη ζωή μας και να καταλάβουμε ότι εδώ όλα τα πράγματα είναι παρανοϊκά. Έτσι η μαγεία του εγώ, μεταμορφωμένη με το θαύμα, γίνεται το θεραπευτικό μέσο της Επανόρθωσης.

(7:1) Σήμερα ας μην προσπαθήσουμε να αναζητήσουμε να θεραπεύσουμε ό,τι δεν είναι δυνατόν να υποφέρει από ασθένεια.

Εδώ μιλά για το σώμα που δεν μπορεί να υποφέρει από ασθένεια, όμως ο Ιησούς δεν λέει ότι δεν πρέπει να παίρνετε φάρμακα εάν είστε άρρωστοι. Απλώς μας ζητά να μην την ονομάζουμε γιατρειά ή θεραπεία. Η μαγεία μετριάζει το σύμπτωμα και, δεν μπορεί παρά να λέγεται αρκετά συχνά, πως τίποτα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν πρέπει ποτέ να θεωρείται ως δικαιολογία για να μην επισκεφτείτε κάποιον γιατρό ή να πάρετε φάρμακα εάν είστε άρρωστοι, ούτε να μην ξεκουραστείτε εάν είστε κουρασμένοι και να φάτε εάν πεινάτε. Ο Ιησούς ζητά μόνο να συνειδητοποιήσετε ότι η μαγεία σε αυτό που κάνετε δεν θα θεραπεύσει τη σκέψη του διαχωρισμού που είναι η τελική αιτία κάθε προβλήματος:

*Το θαύμα είναι άχρηστο αν μάθεις μόνο ότι το σώμα μπορεί να θεραπευτεί, γιατί δεν είναι αυτό το μάθημα που στάλθηκε για να διδάξει. Το μάθημα είναι ότι ο **νους** ήταν άρρωστος που σκέφτηκε ότι το σώμα μπορούσε να αρρωστήσει · προβάλλοντας την ενοχή του δεν προκάλεσε τίποτα, και δεν είχε αποτελέσματα. (K-28.II.11:6-7)*

(7:2) Την θεραπεία πρέπει να την αναζητήσουμε εκεί όπου βρίσκεται, και έπειτα να την εφαρμόσουμε σε ό,τι ασθενεί, έτσι ώστε να θεραπευτεί.

Αναζητάτε τη θεραπεία στο νου, το οποίο στη συνέχεια ταυτόχρονα θεραπεύει το σώμα. Ο Ιησούς εδώ χρησιμοποιεί τις λέξεις διαφορετικά, έτσι ώστε στην πρώτη πρόταση λέει ότι το σώμα δεν μπορεί να υποφέρει από ασθένεια, και στη δεύτερη λέει ότι τη θεραπεία πρέπει να «την εφαρμόσουμε σε ό,τι ασθενεί», δηλαδή σε αυτό που βιώνεται ως άρρωστο. Με άλλα λόγια, δεν πηγαίνεις πρώτα στο σώμα αλλά στο νου, αφού αυτός είναι η αιτία. Όταν η αιτία αναιρεθεί, το βίωμα της ασθένειας θα εξαφανιστεί. Θα γνωρίζετε ότι η ασθένεια έχει φύγει όταν βιώσετε την αγάπη και την ειρήνη του Ιησού. Αυτό είναι το «θετικό» σύμπτωμα της θεραπείας, και σε εκείνη τη θεραπευτική στιγμή το σώμα δεν υπάρχει καθόλου (K-18.VII.3:1), γι' αυτό δεν έχει σχέση η κατάσταση που βρίσκεται το σώμα. Θυμηθείτε αυτά τα λόγια:

… Και θα αναγνωρίσεις ότι ασκήθηκες καλά από αυτό: Το σώμα δεν θα πρέπει να νιώθει τίποτε. Αν είχες επιτυχία, δεν θα υπάρχει καμία αίσθηση αρρώστιας ή υγείας, πόνου ή ευχαρίστησης. (Εργ.136.17:2-3)

Αυτό είναι το νόημα της δεύτερης πρότασης: Όταν αποδεχθείτε την Επανόρθωση, θεραπεύεστε. Αυτή η θεραπεία επεκτείνεται στο σώμα, με την έννοια ότι δεν θα το βιώνετε πλέον σαν άρρωστο. Και πάλι, όταν το σώμα σας μέσα στην παρουσία της αγάπης γίνεται άυλο, είναι γιατί αυτό πλέον δεν υπάρχει.

(7:3-5) Δεν υπάρχει γιατρικό που παρέχει ο κόσμος και που να μπορεί να πετύχει κάποια αλλαγή σε οτιδήποτε. Αυτός που αλλάζει πραγματικά είναι ο νους, που φέρνει τις ψευδαισθήσεις στην αλήθεια. Δεν υπάρχει άλλη αλλαγή εκτός από αυτή.

Φέρνω τις άρρωστες ανησυχίες μου - πράγματι, όλες οι ανησυχίες είναι άρρωστες - στην αλήθεια μέσα στο νου μου · το σκοτάδι των ψευδαισθήσεων στο φως της αλήθειας · τις εγωικές μου σκέψεις στον Ιησού - αυτή είναι η διαδικασία της θεραπείας. Θυμηθείτε, η ασθένεια είναι διαχωρισμός και η θεραπεία αναιρεί το διαχωρισμό μέσω της ένωσής μου με τον νέο μου δάσκαλο. Όταν καταλάβετε τη φύση της θεραπείας, θα είναι προφανές το τι χρειάζεται. Εάν είστε άρρωστοι, ανήσυχοι, σε κατάθλιψη ή θυμωμένοι, αυτό συμβαίνει επειδή απωθήσατε τον Ιησού και πιάσατε το χέρι του εγώ. Απλά. Όταν είστε ξεκάθαροι, η επιλογή είναι ξεκάθαρη: θέλω τον πόνο ή θέλω να έχω κάνει λάθος; Αν θέλω τον πόνο, θέλω να έχω δίκιο · αν θέλω να έχω κάνει λάθος, θέλω να φύγει ο πόνος του διαχωρισμού:

… Μην αναζητάς έξω από τον εαυτό σου. Γιατί όλος ο πόνος σου προέρχεται απλά από μια μάταιη έρευνα αυτού που θέλεις, επιμένοντας για το πού πρέπει να βρεθεί. Και τι γίνεται εάν δεν βρεθεί εκεί; Προτιμάς να έχεις δίκιο ή να είσαι ευτυχισμένος; Να είσαι χαρούμενος που σου έχει ειπωθεί πού κατοικεί η ευτυχία, και μη την ζητάς αλλού πια. Θα αποτύχεις. Αλλά σου δόθηκε να γνωρίσεις την αλήθεια, και να μην την αναζητήσεις έξω από τον εαυτό σου. (K-29.VII.1:6-12)

Να συνοψίσουμε λοιπόν, όταν κατανοούμε την αληθινή επιλογή, δεν υπάρχει πλέον καμία επιλογή: η ευτυχία έχει αντικαταστήσει τον πόνο · η θεραπεία έχει αντικαταστήσει την ασθένεια · ο Θεός, έχει αντικαταστήσει το εγώ. Και είμαστε σε ειρήνη.

(7:6) Γιατί πώς μπορεί μία ψευδαίσθηση να διαφέρει από κάποια άλλη παρά μόνο στα χαρακτηριστικά που δεν έχουν ουσία, καμία πραγματικότητα, κανένα βάθος και τίποτα που είναι αληθινά διαφορετικό;

Είναι άλλη μια δήλωση της πρώτης αρχής των θαυμάτων, η οποία αναιρεί την πρώτη αρχή του εγώ, τον συχνά αναφερόμενο πρώτο νόμο του χάους: *ότι υπάρχει μια ιεραρχία ψευδαισθήσεων* (K-

23.II.2:3). Αυτή η δήλωση μπορεί να αναδιατυπωθεί για να μας παροτρύνει απαλά να κοιτάξουμε πέρα από τους μυριάδες αριθμούς των διαφορετικών και απατηλών *μορφών* που παίρνουν προς το απατηλό *περιεχόμενο* που υποβόσκει:

Πρέπει να είναι αλήθεια ότι το θαύμα μπορεί να θεραπεύσει όλες τις μορφές ασθένειας, ειδάλλως δεν μπορεί να θεραπεύσει. Σκοπός του δεν μπορεί να είναι το να κρίνει ποιες μορφές είναι πραγματικές, και ποια φαινόμενα είναι αληθινά. Εάν κάποιο φαινόμενο πρέπει να παραμείνει μακριά από την θεραπεία, τότε κάποια ψευδαίσθηση πρέπει να είναι μέρος της αλήθειας. (K-30.VI.7:1-3)

(8:1-2) Σήμερα αναζητούμε ν' αλλάξουμε το νου μας για την πηγή της αρρώστιας, γιατί ζητούμε μια θεραπεία για όλες τις ψευδαισθήσεις, και όχι άλλη μια αλλαγή ανάμεσα σε αυτές. Σήμερα θα προσπαθήσουμε να βρούμε την πηγή της θεραπείας, η οποία βρίσκεται στο νου μας διότι εκεί την τοποθέτησε ο Πατέρας μας για εμάς.

Φυσικά πρόκειται για μια αλληγορία. Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, ο Θεός δεν θα μπορούσε να βάλει την πηγή της θεραπείας στο νου μας, καθώς Αυτός δεν γνωρίζει για την ασθένεια. Όταν αποκοιμηθήκαμε, μέσα στο όνειρο του διαχωρισμού του νου *πήραμε* μαζί μας τη θεραπευτική μνήμη του Αγίου Πνεύματος. Έτσι, αν θέλουμε να διατηρήσουμε την ατομικότητά μας, χρειάζεται να κρατήσουμε το πρόβλημα του διαχωρισμού του νου μακριά από τον τρόπο που βιώνουμε το πρόβλημα - στον κόσμο του σώματος - και επομένως πολύ μακριά από την πηγή της θεραπείας που είναι μέσα στο νου. Για να θεραπευτούμε, χρειάζεται μόνο να επαναφέρουμε το πρόβλημα στην πηγή του. Με άλλα λόγια, δεν θα αναζητούμε πλέον να θεραπεύσουμε τα συμπτώματα, αναιρώντας τα *αποτελέσματα*, αλλά την αληθινή θεραπεία, αναιρώντας την *αιτία*. Μόλις το κάνουμε αυτό, η απόγνωση του πόνου μας που δεν τελειώνει ποτέ, μετατρέπεται σε ελπίδα:

*Ωστόσο που βρίσκονται τα όνειρα εκτός από μέσα σε έναν νου που κοιμάται; Και μπορεί ένα όνειρο να επιτύχει στο να κάνει πραγματική την εικόνα που προβάλει έξω από τον εαυτό του;… Μην αναζητάς την ελπίδα σου έξω από τον Πατέρα σου. Γιατί η ελπίδα για ευτυχία **δεν** είναι απελπισία. (K-29.VII.9:1-2· 10:6-7)*

Η ελπίδα μας βρίσκεται στο να αναγνωρίσουμε ότι οι μεταβαλλόμενες ψευδαισθήσεις δεν επηρεάζουν ποτέ τη θεραπεία. Η χρήση της μαγείας οδηγεί αναπόφευκτα σε απόγνωση εφόσον θεωρείται ότι είναι θεραπευτική, διότι η ασθένεια του νου θα παραμείνει. Η επιλογή του θαύματος από την άλλη πλευρά, προάγει την αληθινή θεραπεία, διότι αναιρεί την αιτία όλων των ψευδαισθήσεων, ανεξάρτητα από τη μορφή που έχουν:

Επομένως η ασθένεια είναι ένα λάθος και χρειάζεται διόρθωση… Αν η ασθένεια είναι πραγματική δεν μπορεί να παραβλεφτεί πραγματικά, διότι η παράβλεψη της πραγματικότητας είναι παραφροσύνη. Ωστόσο αυτός είναι ο σκοπός της μαγείας · να κάνει τις ψευδαισθήσεις αληθινές μέσω της εσφαλμένης αντίληψης. Αυτή δεν μπορεί να θεραπεύει, διότι αντιτίθεται στην αλήθεια. Ίσως μια ψευδαίσθηση υγείας να παίρνει την θέση της για λίγο, αλλά όχι για πολύ. Ο φόβος δεν μπορεί να κρυφτεί για πολύ από τις ψευδαισθήσεις, διότι είναι μέρος από αυτές. Θα ξεφύγει και θα πάρει μίαν άλλη μορφή, όντας η πηγή όλων των ψευδαισθήσεων. (Ψ-2.IV.7:1,3-8)

(8:3) Δεν βρίσκεται πιο μακριά από τους εαυτούς μας.

Με άλλα λόγια, η ασθένεια βρίσκεται στο νου μας, όπως και η θεραπεία. Δεν χρειάζεται να τις αναζητάμε έξω, διότι παραμένουν μέσα μας. Όμως πρέπει πρώτα να συνειδητοποιήσω ότι έχω ένα νου · αλλιώς θα ψάχνω σε λάθος μέρος. Ο εαυτός μου δεν είναι ένα σώμα, και πριν ξυπνήσω στον αληθινό μου Εαυτό, πρέπει να επιλέξω να θεραπεύσω τον απατηλό εαυτό του νου μου από την

ασθένειά του: την προστατευμένη απόφαση που πήρα υπέρ της ενοχής και όχι της αθωότητας. Η θεραπεία της απόφασης που πήρε ο νους λοιπόν, είναι η συγχώρεση, όπως διαβάζουμε, πάλι από την *Ψυχοθεραπεία*:

Η διαδικασία της ψυχοθεραπείας, λοιπόν, μπορεί να οριστεί απλά ως συγχώρεση, διότι καμιά θεραπεία δεν μπορεί να είναι τίποτα άλλο. Αυτοί που δεν συγχωρούν είναι ασθενείς, πιστεύοντας ότι δεν έχουν συγχωρεθεί. Η προσκόλληση στην ενοχή, η περίθαλψή της και το σφιχταγκάλιασμα της, η τρυφερή της προστασία και η επαγρυπνούσα άμυνά της, -- όλα αυτά δεν είναι παρά μια αμείλικτη άρνηση να συγχωρείς. «Ο Θεός δεν μπορεί να εισέλθει εδώ» επαναλαμβάνουν οι ασθενείς, ξανά και ξανά, ενώ θρηνούν τις απώλειές τους κι εν τούτοις χαίρονται γι' αυτές. Η θεραπεία συμβαίνει καθώς ένας ασθενής αρχίζει να ακούει το μοιρολόι που τραγουδά, και αμφισβητεί την εγκυρότητά του. Και μέχρι να το ακούσει, δεν καταλαβαίνει ότι είναι αυτός ο ίδιος που το τραγουδά. Το ότι το ακούει είναι το πρώτο βήμα στην ανάρρωσή του. Η αμφισβήτηση αυτού πρέπει λοιπόν να γίνει η επιλογή του. (Ψ-2.VI.1)

Η ασθένεια και η θεραπεία λοιπόν, και τα δύο είναι επιλεγμένα, και όλη η δύναμη στον Ουρανό και τη γη βρίσκεται μέσα στο μέρος που λαμβάνονται οι αποφάσεις του νου μας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς παραλληλίζει το περίφημο βιβλικό απόφθεγμα, εξηγώντας ότι η θεραπεία «δεν βρίσκεται πιο μακριά από τους εαυτούς μας»:

Ο δικός μου νους θα είναι πάντα σαν τον δικό σου, διότι δημιουργηθήκαμε ως ίσοι. Μόνο η απόφασή μου ήταν που μου έδωσε όλη την δύναμη στον Ουρανό και την γη. Το μοναδικό μου δώρο σε σένα είναι να σε βοηθήσω να πάρεις την ίδια απόφαση… Εγώ είμαι το πρότυπό σου για αποφάσεις. Αποφασίζοντας υπέρ του Θεού σου έδειξα ότι αυτή η απόφαση είναι εφικτή, και ότι μπορείς να την πάρεις. (Κ-5.II.9:1-3,6-7)

(8:4-5) Είναι τόσο κοντά μας όσο και οι δικές μας σκέψεις · τόσο κοντά που είναι αδύνατον να την χάσουμε. Δεν χρειάζεται παρά να την αναζητήσουμε και θα βρεθεί.

Είδαμε αυτήν την ιδέα στο προηγούμενο μάθημα: Η ταυτότητά μου βρίσκεται εδώ · αρκεί να την αποδεχτώ. Η θεραπεία βρίσκεται εδώ · αρκεί να την αποδεχτώ. Το να την *αναζητάμε* στον κόσμο διασφαλίζει ότι η θεραπεία δεν θα *βρεθεί* · το να κοιτάξουμε μέσα μας εγγυάται ότι θα βρεθεί - αυτή είναι η απλότητα της σωτηρίας και της θεραπείας.

(9:1-2) Δεν θα παραπλανηθούμε σήμερα από ό,τι μας φαίνεται σαν άρρωστο. Θα πάμε πέρα από τα φαινόμενα και θα φτάσουμε στην πηγή της θεραπείας από την οποία τίποτα δεν εξαιρείται.

Για άλλη μια φορά, ο Ιησούς δεν λέει ότι πρέπει να αρνηθούμε τις αισθήσεις του σώματός μας. Ωστόσο, δεν πρέπει να παραπλανηθούμε νομίζοντας ότι λένε την αλήθεια. Λάβετε υπόψη ότι το σώμα δεν είναι τίποτα περισσότερο ή λιγότερο από μια προβολή της σκέψης του νου του διαχωρισμού. Έτσι «δεν θα παραπλανηθούμε». Σε αντίθεση με τους φυλακισμένους του Πλάτωνα, θα επιτρέψουμε στους εαυτούς μας να διδαχθούν ώστε να πάμε πέρα από τα φαινόμενα στην αλήθεια.

(9:3-5) Θα πετύχουμε στον βαθμό που συνειδητοποιούμε ότι δεν μπορεί να υπάρχει μία ουσιώδης διάκριση ανάμεσα σε αυτό που είναι αναληθές και σε αυτό που είναι εξίσου αναληθές. Εδώ δεν υπάρχουν διαβαθμίσεις, και ούτε πεποιθήσεις ότι αυτό που δεν υπάρχει είναι πιο αληθινό σε μερικές μορφές από κάποιες άλλες. Όλα είναι εσφαλμένα, και μπορούν να θεραπευτούν διότι δεν είναι αληθινά.

Ο Ιησούς συνεχίζει να επαναλαμβάνει τα θέματά του: *Δεν υπάρχει ιεραρχία ψευδαισθήσεων, κανένας βαθμός δυσκολίας στα θαύματα.* Ανεξάρτητα από το ποιο είναι το πρόβλημα - είτε είναι μια απλή ενόχληση ή η έντονη οργή, είτε είναι μια νύξη πόνου ή η αβάσταχτη αγωνία - η αιτία είναι η ίδια. Οτιδήποτε κι αν βιώνετε είναι μια οθόνη, πάνω στην οποία προβάλλετε τις σκέψεις που δεν θέλετε να εξετάσετε γιατί δεν θέλετε να τις αφήσετε να φύγουν. Το να ζητάτε από τον Ιησού συγκεκριμένη βοήθεια σημαίνει ότι κοιτάζετε μέσα από τα μάτια του, βλέποντας πέρα από τον κόσμο των πολυάριθμων *μορφών* στο μοναδικό *περιεχόμενο* των ψευδαισθήσεων και πέρα από το μοναδικό *περιεχόμενο* της θεραπείας. Στην *Ψυχοθεραπεία*, περιγράφει ότι στην ψευδαίσθηση υπάρχουν διάφορες μορφές ασθένειας:

Η ασθένεια είναι παράνοια διότι κάθε ασθένεια είναι νοητική αρρώστια, και σε αυτήν δεν υπάρχουν διαβαθμίσεις. Μία από τις ψευδαισθήσεις με την οποία η ασθένεια γίνεται αντιληπτή ως πραγματική είναι η πίστη ότι η αρρώστια ποικίλει σε ένταση, ότι ο βαθμός απειλής διαφέρει ανάλογα με την μορφή που παίρνει. Εδώ βρίσκεται η βάση όλων των σφαλμάτων, διότι όλα τους δεν είναι παρά απόπειρες συμβιβασμού βλέποντας μόνο λιγάκι από την κόλαση. Αυτό είναι μια παρωδία τόσο ξένη προς τον Θεό που πρέπει να είναι για πάντα αδιανόητη. Αλλά οι παράφρονες την πιστεύουν διότι είναι παράφρονες. (Ψ-2.IV.8)

Η λογική μας βασίζεται στο να κατανοήσουμε την παραφροσύνη του εγώ, το οποίο θεραπεύει όλες τις ασθένειες ως μία.

(10:1) Έτσι αφήνουμε κατά μέρος τα φυλαχτά μας, τα γούρια και τα φάρμακα, τις ψαλμωδίες μας και τα μαγικά, όποια μορφή και να έχουν.

Αυτό και πάλι, δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να πάρετε παυσίπονα εάν είστε άρρωστοι. Μια τέτοια συμβουλή θα ήταν πολύ σκληρή. Η ενότητα «Η Θεραπεία σαν Απελευθέρωση από τον Φόβο» (Κ-2.IV), που αναφέρεται συχνά σε αυτό το βιβλίο, καθιστά σαφές ότι ο Ιησούς δεν δίνει τέτοιου είδους συμβουλές. Μας ζητά μόνο να μην επενδύουμε στα μαγικά φυλαχτά στα γούρια και τα φάρμακα μας, και να έχουμε την πεποίθηση ότι θα θεραπευτούμε. Η γλυκιά αγάπη του μας οδηγεί μέσα από τον λαβύρινθο της μαγείας στην καρδιά των θαυμάτων, μέσα από τις *μορφές* της ψευδαίσθησης στο *περιεχόμενο* της αντανάκλασης της αλήθειας. Έτσι θέτουμε στην άκρη τον σκοπό που έχει το εγώ για τη μαγεία μας, όχι απαραίτητα την ίδια τη μαγεία.

(10:2-4) Θα ησυχάσουμε και θα ακούσουμε την Φωνή της θεραπείας, η οποία θα θεραπεύσει όλες τις αρρώστιες ως μία, επαναφέροντας την σωφροσύνη στον Υιό του Θεού. Καμία άλλη φωνή δεν μπορεί να θεραπεύσει εκτός από αυτή. Σήμερα ακούμε την μοναδική Φωνή που μας μιλά για την αλήθεια, όπου τελειώνουν οι ψευδαισθήσεις, και η ειρήνη επιστρέφει στο αιώνιο ήσυχο σπίτι του Θεού.

Μέσα στο διαιρεμένο νου υπάρχουν πράγματι δύο δάσκαλοι - ο ένας θα πονέσει και ο Άλλος θα βοηθήσει. Έτσι ο Ιησούς σας παρακαλεί να επιλέξετε το Άγιο Πνεύμα. Εάν θέλετε πραγματικά να είστε ευτυχισμένοι και ειρηνικοί, θα Το αφήσετε να είναι ο Δάσκαλος και ο Θεραπευτής σας. Το Άγιο Πνεύμα σας οδηγεί στην αλήθεια μέσα από την ψευδαίσθηση των φαινομένων, αν το επιθυμείτε.

(11:1) Ξυπνάμε ακούγοντάς Το, και Το αφήνουμε να μας μιλήσει για πέντε λεπτά όταν ξεκινά η μέρα, και τελειώνουμε την ημέρα μας ακούγοντάς Το πάλι για πέντε λεπτά ακόμα πριν κοιμηθούμε.

Το να ξυπνώ το πρωί και να σκέφτομαι το μάθημα της ημέρας και το Άγιο Πνεύμα ως Δάσκαλό μου, αντανακλά ότι επιθυμώ να γίνει η μέρα μου μια τάξη, και όχι ένα μέρος όπου οι ανάγκες μου

μπορεί να ικανοποιηθούν ή όχι, όπου θα μπορούσαν να συμβούν υπέροχα ή τρομερά πράγματα. Αν η μέρα μου είναι μια τάξη, δεν έχει νόημα να επιλέξω έναν δάσκαλο που μου λέει ψέματα, όμως έχει το απόλυτο νόημα να επιλέξω Αυτόν που θα διδάξει την αλήθεια. Αυτή η σκέψη προσανατολίζει τη μέρα μου, όπως μας καθοδηγεί ο Ιησούς στους «Κανόνες για Αποφάσεις»:

… Το κατάλληλο σύνολο αποφάσεων, που το ακολουθείς συνειδητά κάθε φορά που ξυπνάς, θα σε κάνει να προοδεύσεις. (Κ-30.Ι.1:5)

Όταν αναστατώνεστε, υπενθυμίστε στον εαυτό σας ότι αυτό είναι απλώς μέρος αυτών που θα μάθετε στην τάξη σας, ένα πρόγραμμα σπουδών που το εγώ επέλεξε για να σας πληγώσει. Με τον νέο σας Δάσκαλο ωστόσο, η κατάσταση μπορεί να διδάξει ένα διαφορετικό μάθημα. Για να μάθουμε τη συγχώρεση απαιτείται συνεχής επαγρύπνηση, που είναι το νόημα του τρίτου μαθήματος του Αγίου Πνεύματος: «Να επαγρυπνείς Μόνο για τον Θεό και την Βασιλεία Του» (Κ-6.V-Γ). Παρατηρήστε το νου σας για επιθετικές σκέψεις όλη την ημέρα, και αν η μέρα σας είναι μια τάξη, θα πάτε στον Δάσκαλό σας να ζητήσετε βοήθεια για να το δείτε διαφορετικά, κι έτσι θα μάθετε το λόγο που είστε θυμωμένοι, επικριτικοί και άρρωστοι. Η απάντηση είναι ο φόβος σας για την Αγάπη Του, διότι έχετε χρησιμοποιήσει τους εξωτερικούς παράγοντες ως δικαιολογία για να κρατηθείτε μακριά Του:

… Ένα είδωλο δεν μπορεί να πάρει τη θέση του Θεού. Άφησε Τον να σου θυμίσει την Αγάπη Του για σένα, και μην ζητάς να πνίξεις τη Φωνή Του με ψαλμωδίες βαθιάς απελπισίας σε είδωλα του εαυτού σου. (Κ-29.VII.10:4-5)

Η διαδικασία του να επιλέξουμε την αλήθεια και όχι τα είδωλα καθορίζει την ανάγκη μας να εξασκούμαστε όλη την ημέρα, όπως μας καθοδηγούν απαλά αυτά τα μαθήματα του βιβλίου εργασιών.

(11:2) Η μόνη μας προετοιμασία είναι να αφήσουμε κατά μέρος όλες τις σκέψεις που παρεμβάλλονται, όχι μια-μια ξεχωριστά, αλλά όλες μαζί σαν μία.

Το θέμα της παρατήρησης επιστρέφει, αυτή τη φορά εστιάζοντας στις σκέψεις που παρεμβάλλονται. Η δήλωση είναι γραμμένη σε παθητική μορφή, αλλά το Άγιο Πνεύμα θα παραμερίσει τις σκέψεις του εγώ μας μόνο όταν τις δώσουμε σε Αυτό. Το πρόβλημα είναι να τις επιλέξουμε και η προετοιμασία μας προϋποθέτει να έχουμε επίγνωση για την απόφασή μας. Οι σκέψεις κρίσης και πόνου δεν είναι αυτό που φαίνονται, γιατί αποτελούν μέρος της αμυντικής στρατηγικής του εγώ για να προστατεύσει την ατομικότητά μας και να κρατήσει την αγάπη μακριά. Πρέπει να μάθουμε ότι όλες οι ψευδαισθήσεις και οι άμυνες είναι ίδιες, όπως διαβάζουμε:

(11:3-6) Είναι όλες ίδιες. Δεν χρειάζεται να τις κάνουμε διαφορετικές, και να καθυστερήσουμε έτσι την ώρα που να μπορέσουμε ν' ακούσουμε τον Πατέρα μας να μας μιλά. Τον ακούμε τώρα. Ερχόμαστε σε Αυτόν σήμερα.

Δεν σημαίνει ότι θα ακούσετε κυριολεκτικά τη Φωνή του Ίδιου του Θεού. Η Φωνή που βιώνουμε εκφράζει την Αγάπη Του ως σύμβολο. Όταν απελευθερώνουμε τις «σκέψεις που παρεμβάλλονται», ό,τι απομένει είναι το *περιεχόμενο* της Αγάπης Του, το οποίο βιώνουμε με μια *μορφή* που μπορούμε να αποδεχθούμε και να κατανοήσουμε.

(12:1-3) Με τα χέρια μας άδεια, πουθενά προσκολλημένοι, με ανυψωμένη καρδιά και νου που αφουγκράζεται προσευχόμαστε:

Μόνο η σωτηρία μπορούμε να πούμε ότι θεραπεύει. Μίλησέ μας, Πατέρα, ώστε να μπορέσουμε να θεραπευτούμε.

Αυτό που χρειάζεται να κάνω είναι απλά να αδειάσω το νου μου, την καρδιά και τα χέρια μου από τις εγωικές σκέψεις που παρεμβάλλουν που έχουν σκοπό να μην ακούσω το Άγιο Πνεύμα. Δεν προσπαθώ πλέον να ορίσω ότι το πρόβλημα είναι κάτι εξωτερικό, γιατί αυτό καθορίζει ότι η λύση είναι επίσης κάτι εξωτερικό - μια μορφή μαγείας. Απομακρυνόμενος από την εγωική στρατηγική της απόκρυψης και μεταμφίεσης, φέρνω το πρόβλημα στη εσφαλμένη επιλογή του νου, καθώς ακούω την ευγενική Φωνή του Πατέρα μου να διακηρύσσει ότι θεραπεύτηκα.

(12:4) Και θα νιώσουμε την σωτηρία να μας καλύπτει με την απαλή της προστασία, και με μία γαλήνη τόσο βαθιά που καμιά ψευδαίσθηση δεν μπορεί να ταράξει το νου μας, ούτε να μας αποδείξει ότι είναι αληθινή.

Η αρχή του υπέροχου ποιήματος της Helen «Ξυπνώ στην Ησυχία», που είναι ήδη οικείο σε εμάς, εκφράζει το ίδιο συναίσθημα, σχεδόν λέξη προς λέξη:

Η ειρήνη σε περιβάλει, μέσα κι έξω το ίδιο,

Μέσα σε λαμπρή σιωπή και με ειρήνη τόσο βαθιά που

Κανένα όνειρο αμαρτίας και κακού δεν μπορεί να έρθει κοντά

Στον ήσυχο νου σου.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 73).

Καθώς αδειάζουμε το νου μας από τις σκέψεις της ιδιαιτερότητας, δεν μπαίνουμε πλέον στον πειρασμό να δούμε τον κόσμο για να αποδείξουμε ότι το εγώ είναι πραγματικό, ή να χρησιμοποιήσουμε την ασθένεια ή οποιοδήποτε πρόβλημα για να αποδείξουμε πως εμείς είχαμε δίκιο και ότι ο Θεός έκανε λάθος. Η ειρήνη της σωτηρίας γίνεται η μόνη μας θεραπεία και σκέψη. Η ειρήνη της έγινε δική μας.

(12:5-6) Αυτό θα μάθουμε σήμερα. Και θα λέμε την προσευχή μας για θεραπεία, κάθε ώρα, και θα αφιερώνουμε ένα λεπτό ανά ώρα για ν' ακούσουμε την απάντηση στην προσευχή μας, καθώς ακούμε με προσοχή σε σιωπή και με χαρά.

Το «ακούω με προσοχή σε σιωπή» σημαίνει ότι βάζω στην άκρη την εγωική μου θορυβώδη κραυγή, τη σκέψη που λέει ότι έχω δίκιο - και ότι το πρόβλημα και η λύση βρίσκονται στον κόσμο. Το να σιγήσω αυτές τις σκέψεις επιτρέπει στην πραγματική σκέψη της θεραπείας να επιστρέψει στην επίγνωσή μου.

(12:7-8) Αυτή είναι η μέρα που η θεραπεία έρχεται σε μας. Αυτή είναι η μέρα που τελειώνει ο διαχωρισμός, και θυμόμαστε Ποιοι είμαστε πραγματικά.

Αυτό θυμίζει το θέμα του προηγούμενου μαθήματος που είναι να θυμηθούμε την Ταυτότητά μας. Όλη η ασθένεια, η ανησυχία και το να αναζητάμε βοήθεια στον κόσμο είναι προσπάθειες για να ενισχύσουμε το ότι δεν γνωρίζουμε την Ταυτότητά μας. Όταν δεν ακούμε πλέον το εγώ και συνειδητοποιούμε ότι και τα δύο το πρόβλημα και η απάντηση βρίσκονται στο νου, η μνήμη του Ποιοι πραγματικά είμαστε ανατέλλει στους απελευθερωμένους νόες μας, καθώς με χαρά καλωσορίζουμε την ένωση του εαυτού με τον Εαυτό.

ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ IV

Εισαγωγή.

Καθώς η τέταρτη επανάληψη επανέρχεται στα είκοσι προηγούμενα μαθήματα και σε αυτά που ακολουθούν, θα ήθελα να επαναλάβω εν συντομία το σύστημα σκέψης των Μαθημάτων, συγκεκριμένα το σχέδιο του εγώ, αφού αυτό θα προκύψει στην εξέτασή μας αυτής της επανάληψης.

Η πραγματικότητα είναι ο Ουρανός και η τέλεια Ενιαιότητα του Θεού και του Υιού Του. Όταν η μικροσκοπική τρελή ιδέα να είμαστε διαχωρισμένοι από τον Θεό φάνηκε να παρουσιάζεται στο νου του Υιού, ο λήπτης των αποφάσεων έπρεπε να επιλέξει ανάμεσα στην ερμηνεία του εγώ και του Αγίου Πνεύματος. Επέλεξε το εγώ γιατί είχε ήδη γίνει λάτρης της ατομικότητας, της αυτονομίας και της ιδιαιτερότητάς του. Μόλις επιλέχθηκε ο διαχωρισμός, το σύστημα σκέψης της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος εξαφανίστηκε από την επίγνωση του Υιού.

Το εγώ - η επιθυμία του Υιού για τον διαχωρισμένο του εαυτό - ανέπτυξε ένα σχέδιο για να διασφαλίσει ότι ο Υιός του Θεού δεν θα αλλάξει ποτέ την λανθασμένη απόφασή του, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι αν επιλέξει εναντίον της ατομικότητάς του, θα εξαφανιστεί. Έτσι το εγώ πραγματοποίησε τη λαμπρά σχεδιασμένη στρατηγική του ώστε ο Υιός να γίνει άνους, γιατί πώς μπορεί να αλλάξει ένα νου που δεν ξέρει ότι έχει; Αυτή η στρατηγική έχει δύο επίπεδα άμυνας. Το πρώτο είναι ο μύθος της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου του εγώ, που αποδεικνύει ότι ο διαχωρισμός πραγματικά συνέβη: η *αμαρτία*, επειδή ο Υιός του Θεού έπρεπε να σκοτώσει τον Πατέρα του για να αποκτήσει την ατομική του ύπαρξη · η *ενοχή* για τις δικές του ενέργειες που αντιλαμβάνεται · και ο *φόβος* για την οργισμένη τιμωρία ενός Θεού που ανασταίνεται από τον τάφο για να τον καταδιώξει. Ο νους του Υιού γίνεται ένα πεδίο μάχης στο οποίο, αν παραμείνει, σίγουρα θα καταστραφεί. Αυτή η πρώτη βαθμίδα άμυνας λοιπόν, είναι το σύστημα σκέψης της αμαρτίας και του θανάτου, το οποίο δημιουργεί το δεύτερο επίπεδο - τον κόσμο και το σώμα. Ο σκοπός του κόσμου και συγκεκριμένα του σώματος ως πηγή ευχαρίστησης ή πόνου, είναι για να εγγυηθεί ότι ο Υιός παραμένει μόνιμα ταυτισμένος με το σώμα του. Έτσι ξεχνά ότι έχει ένα νου, διασφαλίζοντας την επιβίωση του εγώ. Με λίγα λόγια, αυτό είναι το παρανοϊκό σύστημα σκέψης του εγώ.

Το «σχέδιο» του Αγίου Πνεύματος, αναιρεί την άμυνα του εγώ δείχνοντας στον Υιό του Θεού ότι αυτό που βλέπει έξω είναι απλά μια προβολή αυτού που έχει κάνει πραγματικό εσωτερικά - η πεποίθηση ότι αυτός είναι διαχωρισμένος από όλους τους άλλους, που καταδεικνύει το σώμα ως *βασικό* μάρτυρα γι' αυτόν το διαχωρισμό. Η αντανάκλαση της Ενιαιότητας του Ουρανού είναι ότι εσείς και εγώ μοιραζόμαστε έναν κοινό στόχο και ένα κοινό συμφέρον. Ό,τι κι αν κάνουν τα σώματά μας για εμάς ή ο ένας για τον άλλον, δεν έχει επίδραση στο γεγονός ότι μέσα στον διαιρεμένο νου μοιραζόμαστε το σύστημα σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου, καθώς και τη μνήμη του Χριστού. Με λίγα λόγια, αυτό είναι το λογικό σύστημα σκέψης της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος, που διορθώνει την πίστη του εγώ μέσα στο διαχωρισμό.

Αρχίζουμε τώρα με την τέταρτη επανάληψη. Ένα από τα πλεονεκτήματα αυτών των επαναλήψεων, δίνοντας έμφαση στις εισαγωγές τους, είναι το ότι μας υπενθυμίζουν ότι η συγχώρεση είναι μια διαδικασία: να μάθουμε τα *Μαθήματα Θαυμάτων* γενικά και να εξασκήσουμε το βιβλίο εργασιών ειδικά. Στην Εισαγωγή, ο Ιησούς μιλά για το ως χωρισμένο σε δύο μέρη · το πρώτο εστιάζει στην αναίρεση του συστήματος σκέψης του εγώ, προετοιμάζοντάς μας για το δεύτερο μέρος που ασχολείται με την απόκτηση της πραγματικής αντίληψης. Στην αρχή της Εισαγωγής αυτής της επανάληψης, ο Ιησούς προσβλέπει στο Μέρος ΙΙ, ενώ τα προηγούμενα μαθήματα και τα αμέσως

επόμενα μοιράζονται το σκοπό της αναίρεσής του εγώ, επιτρέποντάς μας να επιλέξουμε το Άγιο Πνεύμα. Το να βλέπουμε μέσα από τα μάτια Του είναι η όραση της αληθινής αντίληψης, η οποία δεν είναι εφικτή εφόσον εμμένουμε στην άμυνα των δύο επιπέδων του εγώ. Επομένως, η εστίασή μας είναι πάντα να αναιρέσουμε αυτές τις άμυνες ως προϋπόθεση για την όραση και την αφύπνιση από το όνειρο.

(1) Τώρα ανακεφαλαιώνουμε ξανά, αυτή την φορά γνωρίζοντας ότι ετοιμαζόμαστε για το δεύτερο μέρος της μάθησης για το πώς μπορεί να εφαρμοστεί η αλήθεια. Σήμερα θ' αρχίσουμε να συγκεντρωνόμαστε στην ετοιμότητα γι' αυτό που θ' ακολουθήσει μετά. Αυτός είναι ο στόχος μας γι' αυτή την επανάληψη, και για τα μαθήματα που ακολουθούν. Επομένως, ανακεφαλαιώνουμε τα τελευταία μαθήματα και τις κεντρικές τους σκέψεις με τέτοιο τρόπο που να διευκολύνει την ετοιμότητα που επιθυμούμε να πετύχουμε.

Η συγχώρεση είναι το μέσο με το οποίο επιτυγχάνουμε αυτή την ετοιμότητα, και τα μαθήματα αυτής της επανάληψης θα διευκολύνουν την προετοιμασία μας καθώς η κατανόηση βαθαίνει με κάθε ανάγνωση και με την καθημερινή εξάσκηση.

(2:1-2) Υπάρχει μια κεντρική ιδέα που ενοποιεί κάθε βήμα στην επανάληψη που αναλαμβάνουμε, και η οποία μπορεί να εκφραστεί απλά με αυτά τα λόγια:

Ο νους μου κρατά μόνο ό,τι σκέφτομαι μαζί με τον Θεό.

Αυτό αντανακλά την Ενιαιότητα του Ουρανού - τον Θεό και τον Χριστό, τον αληθινό μας Εαυτό, που είναι απόλυτα ενωμένοι, χωρίς καμία διάκριση ή διαχωρισμό. Η αρχή της Επανόρθωσης λέει ότι ο διαχωρισμός του εγώ δεν συνέβη ποτέ · που εκφράζεται συγκεκριμένα στη σκέψη: «Ο νους μου κρατά μόνο ό,τι σκέφτομαι μαζί με τον Θεό». Έτσι οι μόνες πραγματικές σκέψεις στον διαιρεμένο νου είναι εκείνες που αντανακλούν την τέλεια Ενιαιότητά μας, τις σκέψεις που σκεφτόμαστε μαζί με τον Θεό:

…στο Νου του Θεού δεν υπάρχει τέλος, ούτε χρόνος στον οποίο οι σκέψεις Του απουσίαζαν ή θα μπορούσαν να υποστούν αλλαγές. Οι σκέψεις δεν γεννιούνται και δεν μπορούν να πεθάνουν. Μοιράζονται τις ιδιότητες του δημιουργού τους, και δεν έχουν ξεχωριστή ζωή από την δική του. Οι σκέψεις που σκέφτεσαι είναι στο νου σου, όπως κι εσύ είσαι στο Νου που σε σκέφτηκε. Και έτσι δεν υπάρχουν χωριστά μέρη σε αυτό που υπάρχει μέσα στον Νου του Θεού. Είναι για πάντα Ένας, αιώνια ενωμένος και σε ειρήνη. (Κ-30.ΙΙΙ.6:4-9)

(2:3) Αυτό είναι ένα γεγονός, και αντιπροσωπεύει την αλήθεια Αυτού που είσαι και Αυτού που είναι ο Πατέρας σου.

Το γεγονός αυτό και αυτή η αλήθεια αναιρούν το σύστημα σκέψης του εγώ. Δεν μπορεί να υπάρξει ατομικότητα αν οι νόες μας κρατούν μόνο αυτά που σκεφτόμαστε μαζί με τον Θεό, επειδή η σκέψη Του είναι η ενότητα και η αγάπη που κρατήθηκαν για εμάς από το Άγιο Πνεύμα. Η αποδοχή του δώρου του είναι η πρωταρχική ανησυχία του εγώ, η οποία υποκινεί τη στρατηγική του, να φοβόμαστε τους νόες μας. Το εγώ μας λέει ότι δεν φοβόμαστε την αγάπη, αλλά την αμαρτία και την ενοχή. Επομένως, είναι η δική μας ταυτότητα του Χριστού - του Υιού της Αθωότητας - που αντικαθίσταται από την ταυτότητα του εγώ - του υιού της ενοχής.

(2:4-8) Αυτή είναι η σκέψη με την οποία ο Πατέρας έδωσε την δημιουργία στον Υιό, καθιερώνοντας τον Υιό ως συν-δημιουργό μαζί με τον Ίδιο. Αυτή είναι η σκέψη που εγγυάται πλήρως την σωτηρία στον Υιό. Διότι στο νου του δεν μπορεί να ενοικήσει καμία σκέψη εκτός από αυτές που μοιράζεται με τον Πατέρα του. Η έλλειψη συγχώρεσης εμποδίζει αυτή την σκέψη από την επίγνωσή του. Ωστόσο, είναι για πάντα αληθινή.

Το εγώ, για να εμποδίσει τη σκέψη της Ενιαιότητας του Ουρανού από την επίγνωση, χρειάζεται σκέψεις για να αντικαταστήσουν την Επανόρθωση. Την αμαρτία, την ενοχή, το φόβο και τις συγκεκριμένες εκφράσεις της μη συγχώρεσης, που όλες έρχονται προς διάσωση. Έτσι πιστεύω ότι έκανα ένα τρομερό και ασυγχώρητο πράγμα. Αυτό είναι το νόημα της ενοχής, το οποίο προβάλω, διατηρώντας έτσι την μη συγχώρεση του εαυτού μου ενάντια σε όλους τους άλλους. Ωστόσο, όλη η ενθύμηση της Ενιαιότητας της δημιουργίας παραμένει στο ορθό μου νου, που έχει κρατηθεί από το Άγιο Πνεύμα, περιμένοντας υπομονετικά την απόφασή μου να επιστρέψω σ' Αυτόν. Στη συνέχεια, θυμόμαστε την υπόσχεση του Θεού - «τη σκέψη με την οποία ο Πατέρας έδωσε τη δημιουργία στον Υιό»:

Αυτή είναι η υπόσχεση του ζώντος Θεού · ο Υιός Του έχει ζωή και κάθε ζωντανό πράγμα είναι μέρος του, και τίποτα άλλο δεν έχει ζωή. (K-29.II.6:1)

(3:1) Ας αρχίσουμε την προετοιμασία μας με κάποια κατανόηση των πολλών μορφών με τις οποίες μπορεί να καλυφθεί η έλλειψη της αληθινής συγχώρεσης.

Βλέπουμε ξανά τον *τρόπο που λειτουργούν* τα Μαθήματα για να μας εκπαιδεύσουν ώστε να γνωρίσουμε τις πολλές μορφές που χρησιμοποιούμε για να αμυνθούμε ενάντια στην Παρουσία του Αγίου Πνεύματος στους νόες μας. Από αυτή την κατανόηση έρχεται η τελική γενίκευση, στην οποία αναγνωρίζουμε το κοινό νήμα που διέρχεται από όλες τις ψευδαισθήσεις. Το ακόλουθο απόσπασμα διατυπώνει αυτή τη διδασκαλία, χρησιμοποιώντας το *περιεχόμενο* της θυσίας - *ή ο ένας ή ο άλλος*: ο ένας κερδίζει, ο άλλος χάνει - ως τη σκέψη που υποβόσκει στις *μορφές* του εγώ:

*Γιατί **υπάρχει** μόνο ένα λάθος · η όλη ιδέα ότι η απώλεια είναι δυνατή, και ότι θα μπορούσε να καταλήξει σε κέρδος για τον οποιονδήποτε… Αυτό το ένα λάθος, σε οποιαδήποτε μορφή, έχει μία διόρθωση. Δεν υπάρχει απώλεια · το να νομίζεις ότι υπάρχει, είναι ένα λάθος. Δεν έχεις κανένα πρόβλημα, παρόλο που νομίζεις ότι έχεις. Αλλά ωστόσο δε θα μπορούσες να σκέφτεσαι έτσι εάν τα έβλεπες να εξαφανίζονται το ένα μετά το άλλο, ασχέτως του μεγέθους τους, της πολυπλοκότητας, του τόπου και του χρόνου, ή όποιας ιδιότητας αντιλαμβάνεσαι ότι κάνει το καθένα να φαίνεται διαφορετικό από τα υπόλοιπα… Κάθε πρόβλημα είναι ένα σφάλμα. Κάνει μια αδικία στον Υιό του Θεού, επομένως δεν είναι αληθινό. Το Άγιο Πνεύμα δεν αξιολογεί τις αδικίες ως μεγάλες ή μικρές, περισσότερες ή λιγότερες. Δεν έχουν ιδιότητες για το Άγιο Πνεύμα. (K-26.II.2:5· 3:1-4· 4:2-5)*

(3:2) Επειδή είναι ψευδαισθήσεις, δεν γίνονται αντιληπτές ως αυτό που είναι · άμυνες που προστατεύουν τις σκέψεις μη συγχώρεσης από το να γίνουν ορατές και να αναγνωριστούν.

Οι σκέψεις μη συγχώρεσης που δεν αναγνωρίζονται είναι η ενοχή του νου. Οι άμυνες αποτελούν το δεύτερο επίπεδο, της σωματικής μας εμπειρίας. Είναι σημαντικό να διαβάσετε προσεκτικά τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, γιατί σε κάθε πρόταση μπορεί να βρεθεί ένας πραγματικός θησαυρός πληροφοριών. Πράγματι, εάν καταλάβετε μία μόνο πρόταση ολοκληρωτικά, θα καταλάβετε ολόκληρο το σύστημα σκέψης των Μαθημάτων. Στην παρούσα πρόταση βρίσκουμε να αποκαλύπτεται η στρατηγική του εγώ: οι σκέψεις μη συγχώρεσης και οι επινοημένες σκέψεις στους νόες μας που προστατεύονται από τον κόσμο και το σώμα, τα οποία είναι επίσης επινοημένα.

(3:3) Σκοπός τους είναι να σου δείξουν κάτι άλλο, και να κρατήσουν μακριά την διόρθωση μέσα από αυταπάτες κατασκευασμένες για να πάρουν την θέση της.

Ο σκοπός που υπάρχει πίσω από αυτές τις άμυνες - τις σωματικές εμπειρίες της ευχαρίστησης ή του πόνου - είναι για να αποδείξει ότι τα προβλήματά μας και οι λύσεις τους υπάρχουν έξω από εμάς, όπως και η ευτυχία, η πνευματικότητα και η ασθένεια. Έτσι μας δείχνουν το «κάτι άλλο». Θυμηθείτε, ο φόβος του εγώ είναι ότι σε κάποιο σημείο θα συνειδητοποιήσουμε το λάθος μας και

θα επιλέξουμε την Επανόρθωση. Επομένως, η άμυνα των δύο επιπέδων έχει ως στόχο να αποτρέψει την επιλογή της διόρθωσης. Ριζώνοντας την προσοχή μας στην χωρίς νου κατάσταση - στο «κάτι άλλο» - μας εμποδίζει ουσιαστικά να επιστρέψουμε στην επίγνωση που είναι ο ορθά νοούμενος στόχος μας. Στην διατύπωση που ακολουθεί, ο Ιησούς μας παροτρύνει να αναγνωρίσουμε τη δύναμη των νόων μας, καθώς εκθέτει τη στρατηγική του εγώ που την υποτιμά:

Η σκέψη σου το έχει κάνει αυτό [όταν δέχεται τα ψέματα του εγώ] εξαιτίας της δύναμής της, αλλά η σκέψη σου μπορεί επίσης και να σε σώσει από αυτό διότι η δύναμή της δεν είναι δικής σου κατασκευής. Η ικανότητά σου να κατευθύνεις την σκέψη σου όπως εσύ επιλέγεις είναι μέρος της δύναμής της. Αν δεν πιστεύεις ότι μπορείς να το κάνεις αυτό, τότε έχεις αρνηθεί την δύναμη της σκέψης σου, κι επομένως την έχεις καταστήσει αδύναμη στην πίστη σου.

Η επινοητικότητα του εγώ για την αυτοσυντήρησή του είναι τεράστια, αλλά προέρχεται από την ίδια την δύναμη του νου που το εγώ αρνείται. Αυτό σημαίνει ότι το εγώ επιτίθεται σε αυτό που το συντηρεί… Το εγώ χρησιμοποιεί σαν πηγή τροφοδοσίας του την μία πηγή που είναι εντελώς εχθρική προς την ύπαρξή του, ***για*** *την ύπαρξή του. Εφόσον φοβάται να αντιληφθεί την δύναμη αυτής της πηγής, αναγκάζεται να την υποτιμά… Επομένως το εγώ θέλει να δεσμεύσει το νου σου μέσα στο δικό του σύστημα ψευδαισθήσεων, γιατί αλλιώς το φως της κατανόησής σου θα το εξαφάνιζε. (K-7.VI.2:5-3:2, 5-6· 8:5)*

(4:1-2) Και όμως, ο νους σου κρατά μόνο ό,τι σκέφτεσαι μαζί με τον Θεό. Οι αυταπάτες δεν μπορούν να πάρουν την θέση της αλήθειας.

Παρά τα πυρετώδη όνειρά μας για αμαρτία, ενοχή και φόβο ή για οποιαδήποτε από τις αυτο-παραπλανητικές εμπειρίες μας στον κόσμο, η πραγματικότητα δεν έχει επηρεαστεί. Στο κείμενο, ο Ιησούς συγκρίνει την ενοχή με τα αχνά σύννεφα, τις στήλες καπνού ή τα εύθραυστα πέπλα που δεν έχουν καμία δύναμη να κρύψουν το φως. Έχουμε ήδη εξετάσει ένα απόσπασμα που απεικονίζει αυτή τη λεπτότητα. Ακολουθούν δύο προτάσεις από αυτό:

Η λεπτότητά της [της ενοχής] και η διαφάνειά της δεν είναι φανερές μέχρι να δεις το φως πίσω από αυτή. Και τότε θα τη δεις σαν ένα εύθραυστο πέπλο μπροστά στο φως. (K-18.IX.5:3-4)

Η ίδια ιδέα εκφράζεται ξανά, αλλά με διαφορετικές εικόνες:

(4:3) Όχι περισσότερο από ό,τι μπορεί ένα παιδί που πετά ένα ξύλο στον ωκεανό ν' αλλάξει το ρυθμό της παλίρροιας, το ζέσταμα του νερού από τον ήλιο, το ασημί του φεγγαριού πάνω στο νερό τη νύχτα.

Το εγώ είναι σαν ένα παιδί που χτυπά ένα ξύλο προσπαθώντας να σταματήσει το αναπόφευκτο της αλήθειας, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Ή, αλλάζοντας τις εικόνες, είμαστε σαν τα μικρά ποντίκια που βρυχώνται σε μια μικρή γωνιά του σύμπαντος, νομίζοντας ότι μπορούμε να επιφέρουμε κάποια αλλαγή ή ότι κάποιος μας παρατηρεί (K-21.VII.3:11). Θυμηθείτε αυτό το απόσπασμα από το «Ο Μικρός Κήπος» που επίσης καταγράφει την ασήμαντη σημασία του εγώ · τόσο ασήμαντη που στην πραγματικότητα ο Θεός (ο ήλιος και ο ωκεανός) δεν γνωρίζει καν την ύπαρξή του:

Αυτό το κομμάτι του νου σου είναι τόσο μικρό, που αν μπορούσες να εκτιμήσεις το όλον, θα έβλεπες αμέσως ότι είναι σαν την πιο μικρή ακτίνα σε σχέση με τον ήλιο, ή σαν τον πιο αμυδρό κυματισμό πάνω στην επιφάνεια του ωκεανού. Με εκπληκτική αλαζονεία, αυτή η μικροσκοπική ηλιαχτίδα έχει αποφασίσει ότι είναι ο ήλιος · αυτό το σχεδόν ανεπαίσθητο κυματάκι ανακηρύσσει τον εαυτό του ωκεανό… Όμως, ούτε ο ήλιος ούτε ο ωκεανός δεν γνωρίζουν καν όλη αυτή την παράξενη και ανούσια δραστηριότητα. (K-18.VIII.3:3-4· 4:1)

(4:4) Έτσι αρχίζουμε κάθε περίοδο άσκησης σε αυτή την επανάληψη ετοιμάζοντας το νου μας να καταλάβει τα μαθήματα που διαβάζουμε, και να δει την σημασία που μας προσφέρουν.

Πρώτα πρέπει να γνωρίζουμε τις άμυνές μας ενάντια στην αλήθεια: «Ο νους μου κρατά μόνο αυτό που σκέφτομαι μαζί με τον Θεό». Συνεχώς επιστρέφουμε στη θεμελιώδη αρχή των *Μαθημάτων Θαυμάτων,* που ο σκοπός της σχέσης με το Άγιο Πνεύμα είναι για να μας βοηθήσει να δούμε την άμυνα των εγώ μας. Η αγάπη στους νόες μας δεν είναι το πρόβλημα, αλλά είναι μόνο ο φόβος του τι αντιπροσωπεύει - την απώλεια του διαχωρισμένου εαυτού μας. Χρειάζεται να δούμε το πώς προστατεύουμε αυτό τον εαυτό από τα παρανοϊκά πράγματα που κάνουμε στον κόσμο, που πιστεύουμε ότι είναι σημαντικά επειδή πιστεύουμε ότι η ιδιαιτερότητά μας είναι σημαντική.

(5:1-2) Άρχισε κάθε μέρα αφιερώνοντας χρόνο στην προετοιμασία του νου σου για να μάθει τι μπορεί να σου προσφέρει σε ελευθερία και σε γαλήνη η κάθε ιδέα που ανακεφαλαιώνεις εκείνη την ημέρα. Άνοιξε το νου σου, και καθάρισέ τον από όλες τις σκέψεις που επιχειρούν να εξαπατήσουν…

Η λειτουργία μας είναι να ανοίξουμε το νου για να φέρουμε τις αυταπάτες του εγώ στην αλήθεια του Ιησού · να γνωρίζουμε τι μας κάνει ανήσυχους, καταθλιπτικούς, θυμωμένους, ενθουσιώδεις, εκστατικούς - όλα τα πράγματα, ευχάριστα ή επώδυνα, που πιστεύουμε ότι είναι πραγματικά και ζωτικά για την ευημερία μας. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτές οι σκέψεις είναι τα συνειδητά επιλεγμένα μέρη της στρατηγικής του εγώ, για να μας κρατήσουν μακριά από τους κλειστούς νόες μας και από την αλήθεια που μας περιμένει εκεί. Μόλις επιστρέψουμε και ανοίξουμε τους νόες μας, δίνουμε τις σκέψεις μας στον Ιησού, δηλαδή ζητάμε τη βοήθειά του να τις κοιτάξουμε και να τις αφήσουμε να φύγουν. Μετά:

(5:2-4) …και άφησε αυτή την σκέψη μόνο να τον απασχολεί αποκλειστικά, και αφαίρεσε τις υπόλοιπες:

Ο νους μου κρατά μόνο ό,τι σκέφτομαι μαζί με τον Θεό.

Πέντε λεπτά με αυτή την σκέψη θα είναι αρκετά για να ξεκινήσει η ημέρα ευθυγραμμίζοντάς την σύμφωνα με την κατεύθυνση που όρισε ο Θεός, και να θέσουν τον δικό Του Νου να είναι ο επικεφαλής όλων των σκέψεων που θα λάβεις μέσα στην ημέρα.

Όταν απελευθερώνουμε την επένδυσή μας στις σκέψεις του εγώ, μόνο το Άγιο Πνεύμα παραμένει. Δεν χρειάζεται να κάνουμε τίποτα για τις σκέψεις Του, μόνο για τις δικές μας. Αυτή είναι η επαγρύπνηση για την οποία ο Ιησούς μιλά τόσο συχνά στο κείμενο:

*Αν **κρατήσεις** στο νου σου αυτό που προσφέρει το Άγιο Πνεύμα, τότε δεν γίνεται να επαγρυπνείς για τίποτα άλλο **εκτός** από τον Θεό και τη Βασιλεία Του. Ο μόνος λόγος που μπορεί να το βρίσκεις αυτό δύσκολο να το δεχτείς είναι ότι μπορεί να εξακολουθείς να νομίζεις ότι υπάρχει κάτι άλλο. Η πίστη δεν απαιτεί επαγρύπνηση εκτός κι αν έχει συγκρούσεις. Αν είναι έτσι, τότε υπάρχουν αλληλοσυγκρουόμενα στοιχεία μέσα σε αυτή που έχουν οδηγήσει σε μια εμπόλεμη κατάσταση, άρα η επαγρύπνηση έχει καταστεί μείζονος σημασίας. Η επαγρύπνηση δεν έχει καμιά θέση στην ειρήνη. Είναι αναγκαία ενάντια σε πεποιθήσεις που δεν είναι αληθινές, και ποτέ δεν θα την είχε επικαλεστεί το Άγιο Πνεύμα αν εσύ δεν είχες πιστέψει στο αναληθές. Όταν πιστεύεις κάτι, το έχεις κάνει αληθινό για σένα. (Κ-7.VI.7:1-7)*

Έτσι, το να είμαστε «σε επαγρύπνηση για τον Θεό και τη Βασιλεία Του» (Κ-6.V-Γ) σημαίνει ότι επιδιώκουμε να παραμείνουμε σε επαγρύπνηση για τα εγώ μας, φέρνοντας τις εσφαλμένες επιλογές μας για το διαχωρισμό και την ιδιαιτερότητα στην Επανόρθωση, η οποία αντανακλά τη Σκέψη της δημιουργίας που κρατάμε μαζί με τον Θεό.

(6) Αυτές [οι σκέψεις] **δεν θα έρχονται από σένα μόνο, διότι όλες θα τις μοιράζεσαι με Αυτόν. Και έτσι η κάθε μία θα φέρει το μήνυμα της Αγάπης Του σε σένα, επιστρέφοντας με δικά σου μηνύματα προς Αυτόν. Έτσι η κοινωνία με τον Κύριο των Ουρανών θα είναι δική σου, όπως Αυτός ο Ίδιος θέλησε να είναι. Και καθώς η δική Του ολοκλήρωση ενώνεται με Αυτόν, έτσι κι Αυτός θα ενώνεται μαζί με σένα που ολοκληρώνεσαι καθώς ενώνεσαι μαζί Του, και Αυτός μαζί σου.**

Είναι άλλη μια υπέροχη έκφραση της Ενιαιότητάς μας ως Χριστός, ένα με τον Εαυτό του και ένα με την Πηγή του. Η βιβλική φράση «Κύριος των Ουρανών» συμβολίζει τη Θεότητα: τον Θεό και τον Χριστό. Είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι σε αυτή την επανάληψη ο Ιησούς μας ζητά να επικεντρωθούμε πρωτίστως στην Ενιαιότητά μας με τον Θεό. Σε άλλα σημεία η έμφαση δίνεται στην κατανόηση της μεταξύ μας ενιαιότητας μέσω της συγχώρεσης, ως το βήμα προς την ενθύμηση της Ενιαιότητάς μας στον Ουρανό.

Η διαδικασία σ' αυτή την επανάληψη είναι πρώτα να αντιληφθούμε τις παρεμβατικές σκέψεις των εγώ μας, ζητώντας τη βοήθεια του Ιησού για να τις εξετάσουμε. Καθώς το σκοτάδι τους εξαφανίζεται στο φως του, αυτό που παραμένει είναι οι σκέψεις που έχουμε μαζί με τον Θεό. Ο Ιησούς μας παρουσιάζει τώρα τις συγκεκριμένες οδηγίες για τις δέκα ημέρες που θα ακολουθήσουν, τα δύο μαθήματα ανά ημέρα:

(7:1-5) Μετά την προετοιμασία σου, απλά διάβασε την κάθε μία από τις δύο ιδέες που είναι ορισμένες για ανακεφαλαίωση εκείνη την ημέρα. Έπειτα κλείσε τα μάτια σου, και πες τες αργά στον εαυτό σου. Δεν υπάρχει βιασύνη τώρα, διότι χρησιμοποιείς τον χρόνο για τον σκοπό που πρέπει. Άφησε κάθε λέξη να λάμψει με την σημασία που της έχει δώσει ο Θεός, έτσι όπως σου δόθηκε μέσω της Φωνής Του. Άφησε κάθε ιδέα που ανακεφαλαιώνεις εκείνη την ημέρα να σου δώσει το δώρο που Αυτός της έχει αφήσει για σένα να λάβεις από Αυτόν.

Καθώς θέτουμε στην άκρη την επένδυσή μας στις «παρεμβατικές σκέψεις» του εγώ - την θορυβώδη κραυγή που μας εμποδίζει να ακούσουμε τη Φωνή του Θεού - το νόημα των λόγων Του λάμπει μέσα από τους χαρούμενους νόες μας. Ο καθένας συμβολίζει το τέλος του σκότους, καθώς φέρνουμε τις δικές μας σκέψεις της ενοχής και της κρίσης στο φως Του που συγχωρεί. Συνεπώς, κάθε περίοδος πρακτικής θα είναι χαρούμενη, αντανακλώντας την αιώνια χαρά μας όταν τα λόγια του Αγίου Πνεύματος γίνουν για εμάς ο Λόγος του Θεού, και είμαστε σπίτι.

(7:6-8:2) Και δεν θα χρησιμοποιήσουμε άλλο σχήμα για την πρακτική μας από αυτό:

Κάθε ώρα της ημέρας, φέρε στο νου σου την σκέψη με την οποία άρχισε η μέρα, και πέρασε μία ήσυχη στιγμή μαζί της. Έπειτα επανάλαβε τις δύο ιδέες στις οποίες ασκείσαι εκείνη την ημέρα, χωρίς βιασύνη, με αρκετό χρόνο να δεις τα δώρα που περιέχουν για σένα, και άφησέ τες να γίνουν δεκτές εκεί για όπου προορίζονται.

Ο Ιησούς μας ζητά να ενώσουμε τις μέρες μας γύρω από αυτές τις δύο σκέψεις, έτσι ώστε τα δώρα του διαχωρισμού και της ιδιαιτερότητάς μας να μετασχηματιστούν με τη συγχώρεση στα δώρα της αγάπης που αυτός μας δίνει. Αυτός τα κρατά πάντα στους νόες μας, αλλά όταν τα αφήνουμε, αυτά τα αγαπημένα δώρα περιμένουν την επιστροφή μας. Ως μέρος της πρακτικής του διαλογισμού μας, ας ξαναδιαβάσουμε τα αγαπημένα λόγια του Ιησού από το κείμενο, τα οποία εκφράζουν τα ίδια δώρα που μας προσφέρει η επανάληψή του:

Πώς γίνεται εσύ που είσαι τόσο άγιος να υποφέρεις; Όλο σου το παρελθόν έχει φύγει εκτός από την ομορφιά του, και δεν έχει μείνει τίποτα άλλο από μία ευλογία. Έχω σώσει όλες σου τις καλοσύνες και κάθε σκέψη αγάπης που έκανες ποτέ. Τις έχω εξαγνίσει από τα σφάλματα που έκρυβαν το φως τους, και τις κράτησα για σένα μέσα στην δική τους τέλεια λάμψη. Είναι πέρα από την καταστροφή

και πέρα από την ενοχή. Προήλθαν από το Άγιο Πνεύμα μέσα σου, και γνωρίζουμε ότι αυτά που δημιουργεί ο Θεός είναι αιώνια. Μπορείς στ' αλήθεια ν' αναχωρήσεις γαλήνια διότι σε αγάπησα όπως αγάπησα τον εαυτό μου. Πορεύσου με την ευλογία μου και για την ευλογία μου. Κράτησέ την και μοίρασέ την, έτσι ώστε να είναι πάντα δική μας. Εναποθέτω την ειρήνη του Θεού μέσα στην καρδιά σου και μέσα στα χέρια σου, για να την κρατάς και να την μοιράζεσαι. Η καρδιά είναι αγνή για να την κρατήσεις, και τα χέρια είναι δυνατά για να την δίνουν. Δεν γίνεται να χάσουμε. Η κρίση μου είναι τόσο ισχυρή όσο η σοφία του Θεού, στου Οποίου την Καρδιά και τα Χέρια έχουμε την ύπαρξη μας. Τα ήσυχα παιδιά Του είναι οι ευλογημένοι Υιοί Του. Οι Σκέψεις του Θεού είναι μαζί σου. (K-5.IV.8)

(9) Δεν προσθέτουμε άλλες σκέψεις, μόνο αφήνουμε αυτές να είναι τα μηνύματα που είναι. Δεν χρειαζόμαστε τίποτα άλλο εκτός από αυτό για να μας δώσει ευτυχία και ανάπαυση, ατέλειωτη γαλήνη, απόλυτη βεβαιότητα, και όλα όσα επιθυμεί ο Πατέρας μας να λάβουμε ως κληρονομιά μας από Αυτόν. Κάθε μέρα πρακτικής, καθώς ανακεφαλαιώνουμε, κλείνουμε έτσι όπως αρχίσαμε, επαναλαμβάνοντας πρώτα την σκέψη που έκανε την μέρα ιδιαίτερο χρόνο ευλογιών και ευτυχίας για εμάς · και που μέσω της πίστης μας επανέφερε τον κόσμο από το σκοτάδι στο φως, από την θλίψη στην χαρά, από τον πόνο στην γαλήνη, από την αμαρτία στην αγιότητα.

Ο στόχος που θέτει ο Ιησούς για μας, για άλλη μια φορά, είναι κάθε ημέρα μας να πλαισιώνεται από τη σκέψη της συγχώρεσης, να αρχίζει και να τελειώνει με την ίδια σκέψη, και κάθε στιγμή που μεσολαβεί να γεμίζει με την ίδια σκέψη, στην οποία φέρνουμε το φόβο, την ενοχή και τον πόνο μας, ώστε να αντικατασταθούν απαλά από τη χαρά, την ειρήνη και τη θεραπεία. Θυμάμαι την εικόνα της αψίδας - που αργότερα μετατράπηκε σε ένα ουράνιο τόξο - που ο D.H. Lawrence αποθανάτισε στο υπέροχο μυθιστόρημά του, *The Rainbow.* Μόλις ο Τομ και η Λυδία θεραπεύουν την ασταθή συζυγική τους σχέση, ο Lawrence περιγράφει την προστατευτική αγάπη μέσα στην οποία η κόρη τους Άννα μπορεί να μεγαλώσει τώρα, και η ζωή της είναι πλαισιωμένη από τους δύο πυλώνες της αγάπης και της δύναμης που αντιπροσωπεύουν οι γονείς της:

*Η ψυχή της Άννας βρισκόταν σε ειρήνη ανάμεσά τους. Κοίταξε και τους δύο και τους είδε να κατοχυρώνουν την ασφάλειά της, και ελευθερώθηκε. Έπαιξε ανάμεσα στον πυλώνα της φωτιάς και τον πυλώνα του σύννεφου με εμπιστοσύνη, έχοντας ασφάλεια στο δεξί της και στο αριστερό της χέρι. Δεν χρειάζονταν πλέον να υποστηρίζει με την παιδική της δύναμη το σπασμένο άκρο της αψίδας. Ο πατέρας και η μητέρα της συναντήθηκαν τώρα στο γεφύρωμα των ουρανών. Και αυτή, το παιδί, ήταν ελεύθερη να παίξει στο χώρο ανάμεσα, κάτω από αυτό.**

Ο Ιησούς μας ζητά λοιπόν να δούμε τις μέρες μας να πλαισιώνονται από τους πυλώνες της συγχώρεσης και της αγάπης, επιτρέποντας την ήσυχη δύναμή του και την ευγενική προστασία του να καλλιεργήσει την εμπειρία μας και να στηρίξει τη μάθηση μας, καθώς κινούμαστε «από το σκοτάδι στο φως, από την θλίψη στην χαρά, από τον πόνο στην γαλήνη, από την αμαρτία στην αγιότητα».

(10) Ο Θεός προσφέρει σε σένα τις ευχαριστίες Του που ασκείσαι με αυτό τον τρόπο στο Λόγο Του. Και καθώς εσύ δίνεις το νου σου στις ιδέες της ημέρας ξανά πριν κοιμηθείς, η ευγνωμοσύνη Του σε περιβάλλει με την ειρήνη στην οποία Αυτός θέλει να βρίσκεσαι πάντα, και τώρα μαθαίνεις να την διεκδικείς ξανά ως κληρονομιά σου.

Τι καλύτερος τρόπος να ολοκληρωθούν αυτές τις οδηγίες, για την προετοιμασία της περιόδου των 10 ημερών, από το να παραθέσουμε αυτό το υπέροχο απόσπασμα που μας υπενθυμίζει την Αγάπη και την ευγνωμοσύνη του Θεού, καθώς ανοίγουμε το νου και την καρδιά μας για να λάβουμε το δικό Του δώρο της Ολότητας, το δώρο του Εαυτού μας:

Ο Θεός προσφέρει τις ευχαριστίες Του στον άγιο οικοδεσπότη που θα ήθελε να Τον δεχτεί, και να Του επιτρέψει να εισέλθει και να κατοικήσει μαζί Του. Και με το καλωσόρισμά σου σε καλωσορίζει και ο Ίδιος στον Εαυτό Του, διότι αυτό που περιέχεται μέσα σε σένα που Τον καλωσορίζεις επιστρέφεται σε Αυτόν. Και δεν έχουμε παρά να γιορτάσουμε την Ολότητά Του καθώς Τον καλωσορίζουμε στον εαυτό μας. Εκείνοι που δέχονται τον Πατέρα είναι ένα με Αυτόν, όντας οικοδεσπότες σε Αυτόν που τους δημιούργησε. Και επιτρέποντάς Του να εισέλθει, η θύμηση του Πατέρα εισέρχεται μαζί Του, και μαζί με Αυτόν θυμούνται την μόνη σχέση που είχαν ποτέ, και που θα θέλουν ποτέ να έχουν. (Κ-15.XI.9)

* Wordsworth Classics edition, σελ. 79

ΜΑΘΗΜΑ 141

Ο νους μου κρατά μόνο ό,τι σκέφτομαι μαζί με τον Θεό.

(1) (121) **Η συγχώρεση είναι το κλειδί της ευτυχίας.**

(2) (122) **Η συγχώρεση προσφέρει όλα όσα θέλω.**

ΜΑΘΗΜΑ 142

Ο νους μου κρατά μόνο ό,τι σκέφτομαι μαζί με τον Θεό.

(1) (123) **Ευχαριστώ τον Πατέρα μου για τα δώρα Του σε μένα.**

(2) (124) **Ας θυμηθώ ότι είμαι ένα με τον Θεό.**

ΜΑΘΗΜΑ 143

Ο νους μου κρατά μόνο ό,τι σκέφτομαι μαζί με τον Θεό.

(1) (125) **Σε ησυχία λαμβάνω σήμερα το Λόγο του Θεού.**

(2) (126) **Ό,τι δίνω το δίνω στον εαυτό μου.**

ΜΑΘΗΜΑ 144

Ο νους μου κρατά μόνο ό,τι σκέφτομαι μαζί με τον Θεό.

(1) (127) **Δεν υπάρχει άλλη αγάπη εκτός από του Θεού.**

(2) (128) **Ο κόσμος που βλέπω δεν έχει τίποτα που να θέλω.**

ΜΑΘΗΜΑ 145

Ο νους μου κρατά μόνο ό,τι σκέφτομαι μαζί με τον Θεό.

(1) (129) **Πέρα από αυτό τον κόσμο υπάρχει ένας κόσμος που θέλω.**

(2) (130) **Είναι αδύνατον να βλέπω δύο κόσμους.**

ΜΑΘΗΜΑ 146

Ο νους μου κρατά μόνο ό,τι σκέφτομαι μαζί με τον Θεό.

(1) (131) **Κανένας που αναζητά την αλήθεια δεν μπορεί να αποτύχει.**

(2) (132**) Ελευθερώνω τον κόσμο από όλα όσα νόμιζα ότι ήταν.**

ΜΑΘΗΜΑ 147

Ο νους μου κρατά μόνο ό,τι σκέφτομαι μαζί με τον Θεό.

(1) (133) **Δεν θα δίνω αξία σε ό,τι είναι ανάξιο.**

(2) (134) **Ας αντιληφθώ τι είναι η συγχώρεση.**

ΜΑΘΗΜΑ 148

Ο νους μου κρατά μόνο ό,τι σκέφτομαι μαζί με τον Θεό.

(1) (135) **Αν υπερασπιστώ τον εαυτό μου δέχομαι επίθεση.**

(2) (136) **Η ασθένεια είναι μια άμυνα ενάντια στην αλήθεια.**

ΜΑΘΗΜΑ 149

Ο νους μου κρατά μόνο ό,τι σκέφτομαι μαζί με τον Θεό.

(1) (137) **Όταν θεραπεύομαι δεν θεραπεύομαι μόνο εγώ.**

(2) (138) **Ο Ουρανός είναι η απόφαση που πρέπει να πάρω.**

ΜΑΘΗΜΑ 150

Ο νους μου κρατά μόνο ό,τι σκέφτομαι μαζί με τον Θεό.

(1) (139) **Θα Δεχτώ την Επανόρθωση για τον εαυτό μου.**

(2) (140) **Μόνο η σωτηρία μπορούμε να πούμε ότι θεραπεύει.**